

ПЕТЪР ДЪНОВ-
УЧИТЕЛЯТ
ЛЕЧИТЕЛЯТ
ПРОРОКЪТ

ТОМ ПЪРВИ

СТАРА ЗАГОРА
2008

ПЕТЪР ДЪНОВ-
УЧИТЕЛЯТ
ЛЕЧИТЕЛЯТ
ПРОРОКЪТ

ТОМ ПЪРВИ

Стара Загора, 2008

ПЕТЪР ДЪНОВ: УЧИТЕЛЯТ, ЛЕЧИТЕЛЯТ, ПРОРОКЪТ!

ТОМ ПЪРВИ

Първо издание

Формат 16/70x100

Тираж 350 броя

Художник на корицата Христо ТАНЕВ

Предпечатна подготовка и печат

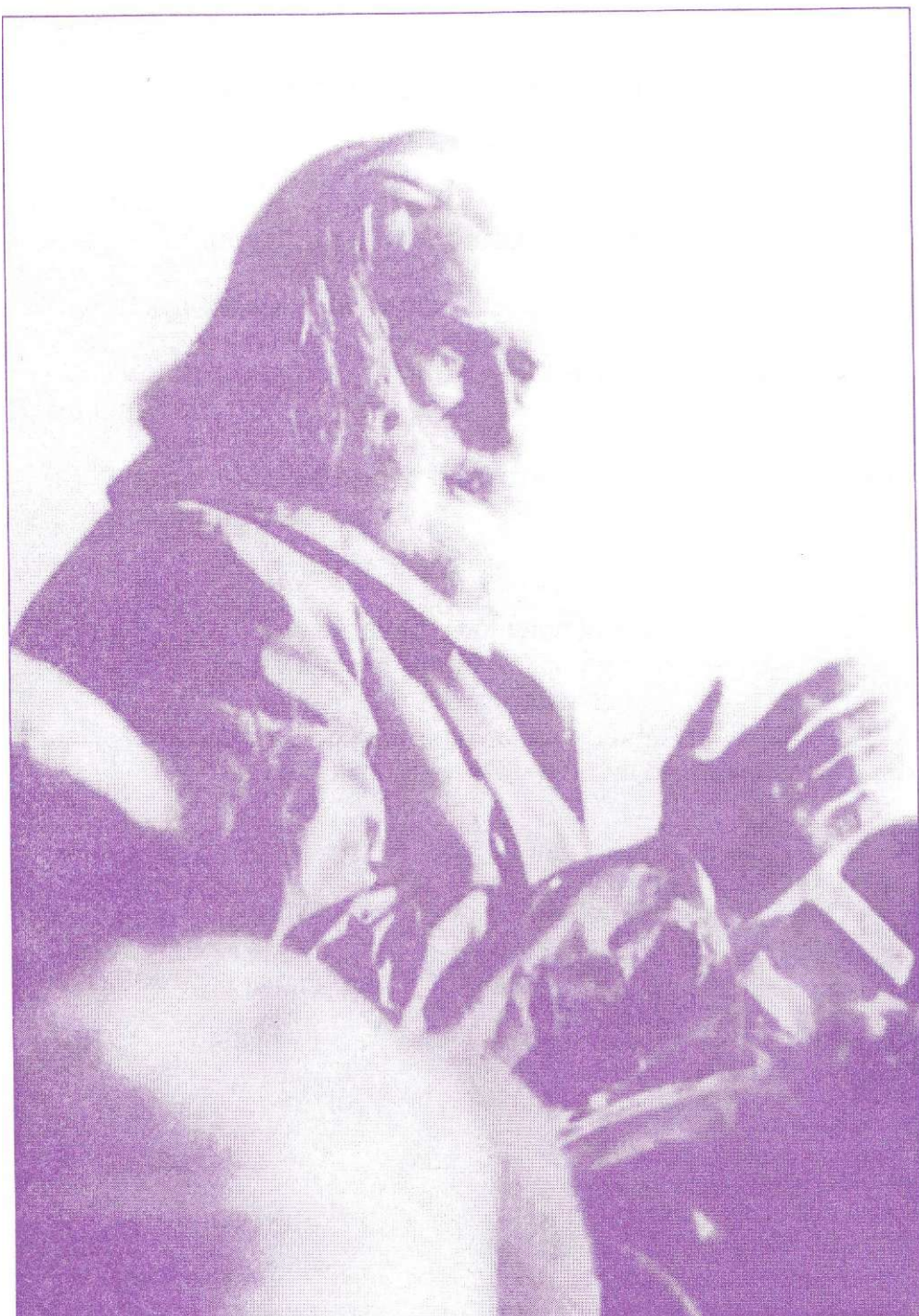
"Литера принт" АД - Стара Загора

тел. 042/620133, e-mail: litera_print@abv.bg

Стара Загора, 2008 година

СДРУЖЕНИЕ "АЗЪТ НА БЪЛГАРИТЕ - ДЕН"

ISBN 978-954-487-080-5

ПЕТЪР ДЪНОВ:

Книга за живота и учението на Учителя Петър Дънов

За съставянето на книгата са използвани:

1. Беседите на Учителя;
2. Необикновеният живот на Учителя Петър Дънов - Влад Пашов;
3. "Изгревът" на Бялото братство пее и свири, учи и живее - Вергилий Кръстев.

*С уважение и признателност
на д-р Вергилий Кръстев
за неговия епохален труд,
който ни бе от изключителна
полза при съставянето на тази книга!*

Издателите

Константин Дъновски.....	7	Паневритмия.....	293
Учителят.....	11	Музика.....	314
Образът на Учителя.....	30	Здравни съвети.....	352
Бита на Учителя.....	34	- растения и билки.....	255
Учителят и Велико Търново.....	41	- рецепти и напътствия.....	356
Пътят на Словото.....	44	- лечение чрез музика.....	358
Откриване на Школата.....	59	- отношение към тялото.....	360
Създаване на "Изгрева".....	65	- лечение чрез вяра.....	361
Ученици.....	95	- лечение с цветните лъчи.....	362
Срещи и разговори с Учителя.....	125	- мисли и чувства.....	362
Учителят за планетите.....	133	Хигиена.....	365
Учителят и личности.....	137	- облекло.....	366
Боян Боев.....	150	Слънце.....	368
Катя Грива.....	152	- слънчеви бани.....	373
Николай Дойнов.....	156	Вода и извори.....	375
Асен Арнаудов.....	161	- лечение с вода.....	378
Никола Гръблев.....	166	Планини.....	390
Магдалена Попова.....	169	- екскурзии до Мусала.....	391
Методи Константинов.....	174	- случки на планината.....	397
Мария Тодорова.....	177	- планини и лечителство.....	398
Игнат Котаров.....	179	- планини и ученичество.....	400
Цанка Екимова.....	185	Хранене.....	402
Ради Танчев.....	187	- хранене и здраве.....	411
Милка Говедева.....	192	- вода и хранене.....	414
Старата Попова.....	194	- колко да ядем.....	414
Георги Радев.....	196	- хранене и месоядство.....	418
Савка Керемидчиева.....	198	Пост.....	421
Симеон Арнаудов.....	201	Жито и житен режим.....	429
Михаил Иванов.....	205	Работа.....	435
Любомир Лулчев.....	210	Работа.....	443
Иван Антонов.....	226	Сън.....	448
Темелко Стефанов.....	230	- задачи и упражнения	
Комуни.....	236	след ставане от сън.....	449
Спиритизъм.....	239	Жилища.....	451
Женитба.....	248		
Непослушание.....	257		
Послушание.....	287		

КОНСТАНТИН ДЪНОВСКИ

Константин Дъновски е роден на 20 август 1830 г. в село Читак, околия Ахъчелебийска, а сега село Устово, Смолянско. Заминава си от този свят на 13 ноември 1918 г.

През 1847 г. става учител в с. Хатърджа (Николаевка) - Варненско. Там бил цанен от родолюбеца Атанас Георгиев, който търсел учител да преподава на старославянски и български език. Така К. Дъновски става първият български учител във Варненска околия. Участвал и като певец в Богослужението в църквата в селото, открита през 1851 г.

Това не го задоволило и на 24 години заедно с трима свои другари тръгва за Света гора, за да стане там монах и да се посвети на служба Богу. Пътували с малко гръцко параходче и излизайки от Цариград, навлезли в Мраморно море. Насреща им налетяла, тласкана от силен вятър и морска стихия, голяма военна гемия, която удря параходчето и то потъва. Едва успяват да се спасят. Константин видял как Небето се отворило и оттам слязъл Помагач, облечен в църковни одежди, който му казал: "Не бой се, никой от вас няма да загине". Военната гемия спуснала лодка и ги измъкнали от водната стихия. Така тримата успяват да се спасят и излязат на брега. След това те отиват да се помолят и благодарят за спасението си, като се поклонят на гроба на свети Великомъченик Димитър в черквата "Св Димитър", която тогава се наричала Касъмъ Джамаси, охранявана от турски служител.

На 10 април 1854 г. в Солун, в черквата "Свети Димитър", започва историята на Знамението Господне. Там ги срещнал един благочестив старец и ги разпитал откъде идват, като помолил лично следващия ден младият Константин да дойде отново. На другия ден старецът започнал да разговаря с него и по едно време Константин забелязал изменения в погледа му, в телодвижението му. Внезапно се появява Огнен Пламък над главата му. Светият Дух слиза от Небето, влиза в Благочестивия старец и говори чрез него.

"Заради това, послушай съвета ми - да си идеш там на мястото, гдето те е определил Божият промисъл, понеже това място е било и ще бъде, тъй да кажа, прагът на чудни световни промени. Очите ти непременно ще видят всичко, речено от Господа, със залога, който ще ти връча и ще бъде за уверение като от Бога."

Старецът бръкнал в пазвата си и му дал един свитък, а това било Антиминсът, като знак Божий, че Турция ще падне в строго определени години. Предава му го и добавя: "След това ще се яви или роди прославеният Вожд и чрез Неговата молба Бог ще измие гнусотията на мястото на падналото проклятие". Това са Знамения на Светия Дух и на Ангела Благовестителя.

След това Благочестивият старец изчезва от погледа му, а в пазвата на младия Константин е закътан Антиминсът като знак и Залог на Божието Знамение.

Той се завръща във Варна. Учителства една година в с. Хатърджа, оженва се за дъщерята на чорбаджи Атанас, на име Добра. През 1857 г. е ръкоположен за свещеник. Открива първата черковна служба на български език във

Варна в новооткритата църква "Св. Архангел Михаил" на 14 февруари 1865 г. в долния етаж на българското училище, построено в 1862г. Водител е на борбите за църковна независимост във Варненския край.

Дъновски е първият свещеник, започнал да чете на български език в църквата във Варна. Патриаршията е била върло настроена срещу него, защото са били гърци. Но той е отстоявал, гонили са го владици, подигравали са го, но той е четял на славянски, т.е. на български. Народът разбирал какво се чете и за какво става дума. Били са големи борби за отстояване на българското име, на старославянския език и църковната независимост, която в онова време е играела ролята за обединение и просвещение на българите.

В дома му се ражда първородният му син Атанас, след него дъщеря Мария. На 12 юли 1864 година се ражда и третото му дете - онзи младенец, за който е казано в знамението, че ще се роди "Прославеният Вожд".

На 28 февруари 1870 година чрез султански ферман се учредява Българската Екзархия и с този акт Високата Порта признава съществуването на българската нация. Българите получават правото да се черкуват на български език и да учат българско четмо и писмо. Поп Константин Дъновски е взел дейно участие в борбите за църковна независимост в целия Варненски край. Така още едно знамение от Господа се е осъществило.

На 3 март 1876 г. е подписан Сан-Стефанския мирен договор и в резултат на Руско-турската война, България е освободена от петвековното турско робство. Турската империя пада и още едно знамение Господне се осъществява и слиза на земята българска. Константин Дъновски е свидетел на това Божие Обещание.

Борис Николов

Дъновски е ценял и много обичал своя син Петър, защото добре е знаел, че е необикновено дете. Той е бил свидетел на изпълнението на трите Божии пророчества и трите Божии свидетелства: възраждането на този народ, освобождението на България от турско робство и идването на Вожда на спасението чрез собствения му син. Дядо поп знаеше всичко това и затова отклоняваше с достойнство цялата атака на църквата и не допускаше чрез него, като свещеник на тази църква, тя да упражни някакво въздействие върху рождения му син. Тогава църковниците са смятали, че чрез дядо поп ще могат да вразумят младия му образован син, но той знаеше кой е сина му, уважаваше го и зачитането им бе взаимно. Дядо поп беше посещавал София, бяхме го виждали в нашите среди - седеше на стол, гледаше ни, усмихваше се и беше в едно състояние на благодат като виждаше, че ние всички се движим около сина му като около някакво слънце. Той знаеше, че Духът бе в сина му. Не можеше да не изпитва бащинско удовлетворение, че е бил свидетел на такива Божии свидетелства и че е доживял всичко това пророчески да се сбъдне. Разправяха ми, че веднъж той е бил извикан в митрополията от владиката Симеон Варненски, в която е работил като свещеник. Владиката нарекъл сина му Юда и че е изменил на църквата. Дядо поп толкова се въз-

мутил, че станал и с голяма сила ударил плесница на владиката в присъствие на всички свещеници и си излязъл, а владиката не казал нито дума. Във връзка с този инцидент, Учителят казал за владиката следното: "За тези му думи ще боледува, ще боледува, но все пак ще оцелее". И наистина, владиката боледувал много дълго, но накрая оздравял.

Мария Тодорова

На 7 март 1897 г. в село Тетово, Русенско, в една страноприемница, в която са отседнали да пренощуват, в присъствието на поп Константин Дъновски, върху главата на 33-годишния Петър Дънов слиза Божественият Дух. Небето се отваря и Бог изпраща Божествения си Дух за изпълнение на Своего Знамение: като обещание за човеческия род, ражда се от Дух и Сила Прославеният Вожд. Още едно Знамение слиза от Божествения Свят върху Сина български и върху българска плът и кръв се озаменува чрез Сила и Дух. Така Бог посещава Своя единороден Син. А това е роденият и въплътеният в човешко тяло Всемиров Учител на Вселената - Беинса Дуно.

Борис Николов

Веднъж един просяк чука на вратата на поп Константин Дъновски. Той отваря вратата и просякът поискал само десет лева, за да си купи хляб. Попът казал, че няма пари и му затворил вратата, върнал се мърморейки: "Ама, че се навъдиха такива просяци. Кой ги създаде? От небето ли паднаха или земята ги роди?" В този момент влиза Учителят и казва: "Защо не даде на просяка, каквото ти искаше? Пари ти имаш. Знаеш ли кой беше Той?" Дядо поп го загледал: "Кой беше?" - "Това беше Христос. Той се беше предрешил като просяк и дойде да изпита твоята щедрост. Изпита я си отиде." Дядо поп е вече разтревожен и уплашен. "Боже, какво направих? Петре, бягай, че Го извикай и Го върни назад. Та аз през целия си живот съм свещеник на Христа." А Петър се усмихнал: "А-а, свърши се вече. Той си отиде там, откъдето бе дошъл." Така дядо поп се разминал с Христос, ако да бе служител на Христа.

Юрданка Жекова

Като интерниран във Варна, Учителят имаше свободен режим. Живееше в хотел "Лондон", ходеше свободно из града. Винаги, когато излезе, ще дойде да посети баща си. Учителят обичаше да ходи при него. Тогава имаше голяма градина и поляна около черквата. Къщата, в която живееше дядо поп, бе ниска, едноетажна. Отпред пред големия бряст имаше пейка и масичка и двамата ще седнат там. Дядо поп ще направи кафе. А какви сладки приказки между двамата! Много добро отношение имаше Учителят с дядо поп.

Константин Дъновски собственоръчно е отбелязал в Библията, с която е работил над 50 години следното: "Изпълни се обещанието на Благия Небесен Баща да изпроводи в моя дом Своя Възлюблен Син, като знамение за всеобща радост на рода човечески за по-добър, по-светъл и правдив живот."

Борис Николов

Въпреки всичко положително, което знаем за дядо поп, известно е също така, че Учителят е имал неприятности с баща си, макар че същият е бил свидетел в онази кръчма как слиза Божественият Дух върху сина му Петър. Видял е, но иска да го контролира, да го напътства и командва. Било се стигнало и до разрыв и това е описано от последователите на Учителя.

В спомените на д-р Стефан Кадиев се споменава, че когато Учителят отива в Дългопол, баща му не го приема и Той отива в кръчмата на Яким Видов от Македония.

През 1917 година бях мобилизиран във Варна. През време на отпуската си отидох в София и се срещнах с Учителя. Той ми даде беседа с поръка да ги занеса на поп Константин от Варна, без да ми каже, че той е баща Му. Аз обаче знаех това. Занесох му беседите и го поздравих от Учителя. Поп Константин прие беседите и попита: "Какво прави син ми?" Аз му отговорих: "Учи хората". Тогава поп Константин каза: "Синът ми върви по един благословен от Бога път и учи хората да вървят по него". Аз се сбогувах с него, като му целунах ръка. Това беше първото и последното ми виждане с поп Константин, който беше един от най-активните борци за независима българска църква. Поп Константин е погребан в двора на църквата, в която е служил. Същата бе първата българска църква у нас.

Владимир Калудов

УЧИТЕЛЯТ

Петър Константинов Дънов е роден на 12 юли 1864 г. в село Николаевка, Варненско. Негов баща е известният възрожденски свещеник Константин Дъновски, а Негова майка е Добра чорбаджи Атанас Георгиева. Той е трето-то по ред дете на родителите си и понеже се е родил на Петровден по източноправославния календар, е бил наречен Петър. Майката си заминала рано от този свят. Отгледала го родната му сестра Мария, която е десет години по-голяма от него. Тя разказва за Него, че е бил много кротко и послушно дете и никога нищо не е чупил и развалял. Само седи и гради, прави нещо, да излезе нещо. Бил е слабичък, с деликатно здраве. Проходил е по-късно и не проговорил. Отначало казвал срички, но после спрял. Минали три, четири, пет години и вече са смятали, че няма да проговори изобщо. Дошла шестата му година. Една сутрин майка му Добра, сестра му Мария и дядо поп отишли на нивата. Вкъщи останал малкият Петър и баба му, която готвила гозбите, оправяла къщата и го наглеждала. Както си играел, малкият се обърнал към баба си и казал: "Бабо, направи ми люлка". Баба Му се встретила, понеже дотогава всички смятали, че Той ще остане нем. Разтичала се тя, вързала му люлка, люляла го, пяла му и голяма радост било за нея - внук ѝ проговорил. Голяма радост било за всички, когато се върнали от нивата. Имало веселби и песни, а накрая тропнали едно хорце.

По жътва решили да заведат Петър на нивата. По това време жътварите жънели, а мъжете след тях връзвали снопите. Наближавало вече към обяд, когато малкият Петър се запътил към положените на земята снопи, покачил се на един от тях и извикал: "Селяни, прибирайте, защото иде буря". Селяните се поогледали, но небето било ясно, нямало нито едно облаче, а детето на дядо поп, което до вчера било нем, сега като е проговорило, та плещи глупости. Продължили те да работят и не му обърнали внимание. Но майка му Добра решила да не му разваля хатъра, да не би да се разсърди и да спре да говори. И понеже е дъщеря на чорбаджи Атанас, тя била новата чорбаджийка, затова наредила на жътварите да спрат жътвата и да събират снопите. Снопите били положени на кръстци. Така класовете се затискат от следващия сноп, че ако завали дъжд или град, да не може да ги очука.

Другите селяни гледали как жътварите на дядо поп спрели да жънат по никое време и подреждат снопите на кръстци. Споглеждали се селяните, подсмивали се и рекли: "Е, нали проговори на попа момчето, дойде време да му вървят по гайдата".

Но не минал и час, тъкмо подредили снопите, и небето почерняло от облаци. Задухал силен вятър, започнала буря, пороен дъжд и градушка. Прибрали добитъка под крушата, а жътварите се скупчили под каруцата да се пазят от градушката.

След като спряла градушката, селяните, които преди това се подсмивали и подигравали, сега били като попарени, а нивите им били очукани до зърно.

Нямало в тоя ден по-щастлива майка от Добра. От тоя ден нататък, се-

ляните вече знаели, че Петърчо може да предсказва времето и когато имали нещо да вършат на полето, казвали: "Питайте първо попското дете".

Петър започва да се учи на българско четмо и писмо при баща си в село Николаевка, околия Варненска. Когато бил във второ отделение, сестра му Мария била на 18 години и дошло време да бъде омъжена. Дядо поп решил да я сгодява за един богатски син. Но Мария не го харесвала, понеже си имала друг, когото харесвала и тайно му се била нарекла да му бъде годеница и жена. Казала на баща си, че имала друг на сърце, но дядо поп бил твърд и ѝ казал, че неговата дума на две не се троши и се изпълнява точно, не само от българи, не само от гърци и турци, но и от ходжи и от паши и че думата му се чува чак до Истанбул, та дори в най-голямата джамия. След това я натикал в стаята на годещарите. Но на нея ѝ дотегнало да слуша разни приказки и отишла в една друга стая, за да се наплаче. А това било стаята, където малкият Петър си учил уроците. Тя се хвърлила на кревата и започнала да ридае. Петър я запитал: "Како, защо плачеш?" Тя нищо не му отговорила, понеже смятала, че той е още дете и не може да разбере какво става с големите хора. Дошло време пак да иде при годещарите, за да им се представи на изпроводяк, избърсала сълзите и се запътила към другата стая. Между двете стаи имало малко килерче, което ги съединявало. Отгоре на тавана му били накачени много сплитове царевица. Като преминавала Мария, една плетеница от царевицата се скъсала и паднала зад гърба ѝ. Тя извикала от уплаха и като видяла каква е работата, започнала да събира бързо царевиците, а през това време на прага се показал малкият Петър и казал: "Како, не се плаши и не се тревожи. Така както се разтури и скъса тоя сплит царевица, така ще се разтури и оная работа, дето я гласят в другата стая". Тя не обърнала внимание на приказките му. Влязла в стаята и пред всички ѝ било съобщено, че вече е сгодена за богатския син.

Но, на следващия ден тя получила вест, че момъкът, комуто се била врекла да се сгодят, е пристигнал от Румъния, където бил известно време по търговия. Тя също му изпратила вест и вечерта избягала с него. Пристанала му.

Така пророчеството на малкия Петър, изречено след разкъсването на сплитите от царевица, се сбъднало.

Има много случки и събития, които показват, че още от детските си години Петър Константинов Дънов е надарен с една изключителна чувствителност, както и с ясновидски и пророчески дарби. Рожденият му брат Атанас, който е първородно дете в семейството, сестра му Мария и майка му Добра са знаели за тези Негови качества. Баща му поп Константин Дъновски е знаел много добре кой е Неговият син.

През 1872г. Петър Дънов постъпва в основно училище в град Варна, а след освобождението на България, учи в петокласната мъжка гимназия, където завършва гимназиално образование.

През 1884г. учи в Американското научно-богословско училище в град Свищов. Той наема квартира в дома на Петър Тихчев, който е бил пътуващ проповедник. Дядо Петър имал две дъщери ученички, които били вече девой-

ки. Той разказваше, че Петър като ученик бил много силен по успех, честен, скромен и смирен. По часове четял и след това свирел на цигулка. Понякога разговарял с двете дъщери на дядо Петър, но разговорите били изключително върху музика, наука и други въпроси, засягащи духовния живот на човека.

През зимата на третата година съпругата на дядо Петър започнала да се безпокои непрекъснато. Тя харесала Петър Дънов като евентуален жених на по-голямата си дъщеря. По цяла нощ не спяла, непрекъснато ръгала дядо Петър и му думала едно и също: "Ще изпуснем този ангел от къщи и ще отлети по света, а той е само за голямата дъщеря. Трябва да я сгодим за него и да ги оженим". Дядо Петър все се дърпал, било му неудобно, как да говори такива неща на това скромно момче. Но бабата не го оставяла на мира. Накрая дядо Петър започнал да го посещава и да разговаря с него. Но разговорът все се въртял на богословски теми - нали дядо Петър Тихчев бил евангелски проповедник, а Петър Дънов учи в евангелско училище. Тогава, като се съберат двама евангелски проповедника, за какво могат да говорят, освен за Бога. А дядо Петър влизал при квартиранта си съвсем за друго. Той искал да подхване разговор, че има дъщеря за женене и не би било лошо Петър да се задоми за дъщеря му, защото според правилата всеки евангелски проповедник трябва да има жена и семейство, за да не бъде изкушаван от нечестивия в тази насока. Но когато отварял уста да поеме тази тема, то Петър отклонявал разговора съвсем в друга насока. Създадо се изключително напрежение. От една страна бабата непрекъснато го ръчкала, от друга страна дядо Тихчев се съгласил на нейния план, но нищо не излязло наяве. Над дома им се събрали тежки облаци. А квартирантът им все едно, че нищо не забелязва. Но един ден, голямата дъщеря, внезапно се разболяла и след три дни починала. Гръмотевица раздира дома на дядо Тихчев. След погребението той заплакал: "Ожени ли я, жено? Не разбра ли, че ангел слязъл от небето на земята, ни за жена отива, ни за жена се жени, защото той е горе оженен за Господа Бога." Бабата плачела и дълги години не могла да прежали голямата си дъщеря хубавица.

Дядо Петър Тихчев десетки години като евангелски проповедник посещава градове и села. Той продължава по своя път, но не е безразличен към дейността на Петър Дънов по онези години. Контактува с приятелите и понякога разказва за годините, когато Петър Дънов е живял в неговия дом.

За ученическите години на Петър Дънов в град Свищов разказва Гавраил Душков: "Дънов беше с две години по-голям от мене. Беше в по-горен клас: аз - в четвърти, а той - в шести клас. Имахме възможност да бъдем заедно, да се срещаме и беседваме. Той беше убеден трезвеник и разпален пропагандатор против пиенето и тютюнопушенето. И той не само на думи проповядваше, но агитираше и убеждаваше с примери и доводи. Беше вегетарианец. Спомням си го като сега - среден на ръст, с буйни тъмни коси, пронизателни очи и високо чело. Лицето му беше чисто и дори прозрачно като на девойка. Беше скромен и тих. Но като започваха разискванията, той се оживяваше, вземаше пръв думата и говореше, говореше. Личеше си още от

първ поглед, че насреща ни имаше един действително надраснал годините си млад човек, пълен със знания, омъдрил преди време, високо интелигентен и начетен. Учителите го наричаха "енциклопедия", а за нас той беше истински мъдрец. Беше изчел всички книги в училищната библиотека и свищовското читалище, което има славата на първото читалище в България.

Често в разговор се питахме един друг кой какво чете, какво го интересува. Оказа се, че Петър Дънов чете всичко, интересува се от различни клонове на науката. Той владееше руски, английски, френски, немски език като матерния си език. Когато го питахме как и откъде, той се усмихваше: "Сам ги изучавам." - "А кога?" - "Вечерите за какво са?" - отговаряше той.

Любопитно ни беше как си разпределя времето. Оказа се и тук, че той използва цялото си свободно време извън училище изключително в четене. Четеше в училище, четеше в читалището, в библиотеката, у дома, дори по улицата и планината, когато отиваше на излети. Интересуваше го художествената литература, наши и чужди класици, съвременни писатели, философия и медицина, право и археология, история и география, дори метеорология и математика. И знаеше извънредно много, разясняваше ни, когато ставаше дума или поставяхме въпроси. Дори учителите го слушаха с отворена уста, възхищаваха се от неговите знания, сочеха го за пример. А Петър Дънов наистина беше образец във всяко отношение, високо нравствен и етичен.

Много ни беше интересно, когато разбрахме, че той изучава санскритски език и различните философски течения. За първи път от него научихме за съществуването на индийските йоги и чухме подробности за тяхното тайнствено учение. Познаваше всички религиозни учения и живота на техните създатели - Христос, Буда, Конфуций, различните ордени и секти; имаше становище за всяка една поотделно. Говореше за Кант и за Галилей, за Сократ и Платон, за Кропоткин и Плеханов, за Маркс и Енгелс. Познаваше Белински и Добролюбов, Бакунин и Херцен. И ние се удивлявахме как е възможно да се поберат толкова знания в главата на един ученик от 6-7 клас!

Често ние посещавахме театралните представления на гостуващи в Свищов театри. Той беше един от първите измежду ония, които проявяваха интерес към театралното изкуство, имаше установено мнение за отделни пиеси и автори, сам участваше в театралните представления, които организираше нашето училище и играеше централни роли. Обичаше музиката. Владееше няколко инструмента и особено цигулката. Като бъдещи учители-педагози, това беше задължително за всички; Петър Дънов я владееше до виртуозност и участваше в почти всички наши забави и вечеринки със самостоятелно изпълнение. Ние му предричахме бъдеще на безспорен цигулар.

По-късно, когато животът ни раздели, аз завърших в Кюстендил и станах учител, а той - някъде в чужбина завършил няколко факултета."

Завършва училище на 25 юли 1886 г.

Идва време, когато юношата Петър Дънов трябва да бъде взет войник, за да отбие военната си служба. През тия години имало един военен закон, според който на всеки 25 000 новобранци се освобождава от военна служба един, ако изтегли билетчето, на което пише "да". Имало нареждане момче-

тата от всяко военно окръжие да теглят билети. Имало един билет за пълно освобождаване от военна служба и няколко билета за съкратена военна служба. Петър се явява пред комисията и казва: "Аз ще изтегля билетчето". Бръква в сандъчето, изважда билета и го показва на комисията. Така Той се освобождава от военна служба. След това никога не е викан от военните - нито през войните, нито след това.

Петър Дънов е бил две години начален учител в село Хотанца, Русенско. През 1888г. отива да учи в САЩ като стипендиант на протестантите. Записва се в подготвителния семинар по теология към факултета в Ню Джърси, щата Медисън. На 15 октомври 1890г. завършва семинара и се прехвърля като редовен студент в Богословския факултет в Бостонския университет през годините 1891-1893. На 7 юни 1893 г. се дипломира. През учебната 1893-1894г. се записва да следва едногодишен курс по медицина и го завършва на 3 февруари 1894г.

Като студент в САЩ той се е издържал сам. Ходел е да мие чинии в гостилниците, чистил е комините на къщите и е бил хамалин на пристанището. Чакал пътници, помагал при пренасянето на багажа им. Те го питали колко струва, а той отговарял: "Колкото обичате". Те му давали едри банкноти и така той прекарвал няколко месеца. По това време негов състудент е Величко Гръблашев. Него го било срам да носи багаж като хамалин, да мие чинии в гостилниците и затова ставал или учител, или занимавал в определени часове децата на богатите американци.

Един спомен от студентските години на Петър Дънов разказва сестра Райна Каназирева: "Един ден през 1922г. при мене дойде известният старо-загорски адвокат Иван Желязков Сливков и ме запитва: "Госпожо, Вие сте били от последователите на Петър Дънов, вярно ли е?" - "Да" - отговорих аз. Той ми рече: "Аз го познавам добре, с него бяхме студенти в Америка. Той беше много по-млад, но като българи общувахме всеки ден." Аз живо се заинтересувах от думите му: "Моля, Ви Господин Желязков, разкажете ми нещо от неговата младост, какво е вашето мнение за него?" - "Моето мнение - рече ми той - не е особено добро." Изненадана, аз широко отворих очи и възбудено попитах: "Но защо, моля Ви се, кажете ми нещо по-определено за него - младежки грешки, поведение?" - "Нищо подобно, госпожо. Той беше смирен, скромен, тих, силен в учението но ето защо аз не го харесвам: той беше красноречив, имаше дар слово и като почнеше да говори нещо, всички студенти млъкваха и го слушаха с внимание и уважение. А знаете ли какво значи такъв оратор преди 40 години в Америка? Това значеше, че той можеше да стане не милионер, а милиардер, а беше беден. Освен това свиреше на цигулка. Знаете ли какво значеше в Америка това? Това значеше, че там той можеше да стане един от най-богатите хора, а той, въпреки че беше беден, свиреше без пари. Често студенти излизахме заедно на екскурзии и отивахме в просторните лесове. Студентите обичаха Дънов и при такива разходки често се събираха около него, когато сядахме на почивка, също го наобикаляхме. Той започваше да говори за красотата и необятността на Вселената, за величието на Бога. "Погледнете, казваше той, звездното небе - каква пре-

мъдрост, каква хармония, каква разумност! Погледнете тези поточета, тези цветенца около нас! Кой поддържа тази красота, тази любов?" Слушахме в мълчание и сякаш забравяхме себе си, отнесени в един по-красив свят. Дънов говореше отлично английски език. Понякога неусетно се отделяше от нас и като не се върнеше дълго време, водени от любопитство, тръгнахме да го търсим. Често го намирахме отдалечен, седнал и вперил възхитен поглед в простора или затворил очи, вгълбен в мисъл. Често го виждахме коленичил, със скръстени за молитва ръце и така пренесен някъде далече, че не ни усещаше като приближавахме. И когато някой го побутваше леко, той трепваше сякаш се пробужда от красив сън". Като каза това адвокатът, аз не можах да се стърпя и заплаках. Той се зачуди и попита защо плача, а аз през сълзи му продумах: "Благодаря Ви, господин Желязков, такъв искам да бъде моят Учител! По света има много милионери и милиардери, но като него няма. Затова ние толкова много го ценим и обичаме". Адвокатът вдигна рамене в знак на недоумение, но се раздели с мен видимо доволен от ефекта на своите спомени."

В България Петър Константинов Дънов се завръща през 1895г. Прекарва в гр. Варна при рождената си сестра Мария на ул."Дунав" до 1899 г.

През 1896г. издава книгата "Наука и възпитание" в гр.Варна. Това е Неговата творба, явяваща се като заключителен акорд от Неговото богословско обучение в САЩ.

1897 година е определена като Космическа година на човечеството от Петата раса. Това е краят на 19 век и според думите на Учителя, за нея се говори в глава 19 от Откровението на Йоана, понеже всяка глава отговаря на даден човешки век. В тази глава пише, че е изпратен Оня, който язди на бял кон и името Му е Божието Слово и из устата Му излиза остър меч, защото мечът на Духа е Словото. Това пророчество от 19 глава се изпълни.

На 7.3.1897 г. в присъствието на баща Му поп Константин Дъновски, в село Тетово, Русенско, когато са били двамата в една страноприемница, Божественият Дух слиза върху Петър Дънов. С този Божествен акт Той е осветен и става Учител на Бялото Братство на Земята и на планетите от Слънчевата система. Ето защо годината 1897 е свята и пророческа.

Когато Божественият Дух слиза върху Петър Дънов, той е на 33 години. Тогава в тялото Му е развит оня духовен орган, на който съответства развитието на духовното тяло.

Той се освобождава от родовата карма, но дълго носи последствията си от нея - Той има деликатна физика и здраве, слаб стомах, не може да се храни, за което споделя, че ако не е внимавал със стомаха, отдавна да си е заминал от този свят. Храни се често, но по 2-3 хапки и накрая на деня се събират 10 хапки.

Учителят казва: "Докато бях роден, постоянно попадах под ударите на родовата карма, която носех. Когато станах вселен, кармата изчезна и аз станах свободна душа."

Едно от най-важните Знамения Господни се изпълни. На 7 март 1897 година, когато Божественият Дух слиза върху Учителя, Небето над Него се

отваря. Започва се пряка връзка със същества от Невидимия свят, населяващи различни йерархии от Духовния и Божествен свят. По това време Той споделя с един от своите ученици следното: "Напоследък небето е било една стълба, по която Ангелите Божии са слизали да Ми донесат благите вестии отгоре на Господа, Който се готви вече да посети този свят. Когато се яви, тогава ще Го познаем, както сме познати и ще бъдем подобни Нему. Приближавайте се при Бога и усърдно се молете за изливането на Светия Дух", (писмо от 8.10.1898г., Варна)

Много по-късно Учителят пояснява, че слизането на Божествения Дух е многократен процес, траещ дълго време от години, а не е еднократен акт, заключаващ се с еднократно слизание на Духа върху човеческия син. А Духът може да слезе само върху човеческия син. А Синът е този, който е роден от Бога и има пряко общение с Господния Дух. Синът човечески е вече новороден - той става Божий Син.

От 1898г. започва кореспонденция между Него и първите Му ученици: Пеню Киров от Бургас, д-р Миркович от Сливен и Мария Казакова от Велико Търново

На 8 октомври 1898г. се явява пред Учителя Петър Дънов изпратеният ангел ЕЛОХИЛ и Му диктува "Призвание към народа ми - български синове на семейството Славянско".

Ангел ЕЛОХИЛ е Ангелът на Завета Господен. Той е Ангелът на Третия Завет Господен към човечеството. През 1911 г. Учителят споделя пред първите ученици следното: "Ангел ЕЛОХИЛ е Върховен Водител и Ръководител на българския народ и на целокупното Славянство. Духът ЕЛОХИЛ е Ръководител на българския народ. Той е ангелът, който е поставен от Бога да води българския народ и цялото славянство. Политическата си свобода българите дължат Нему. И Той се яви между славяните, но те няма да Го разпънат, както направиха евреите."

Призванието е първом прочетено лично от Учителя на първата среща на Веригата пред първите трима ученици: д-р Миркович, Пеню Киров и Тодор Стоименов. След това го е чел пред благотворително дружество "Милосърдие" като публична беседа.

В 1899г. Учителят свиква първия събор на Всемирното Бяло Братство във Варна. На този събор Той повиква само трима души: д-р Миркович от Сливен, Пеню Киров и Тодор Стоименов от Бургас.

На този събор, Учителят е казал каква велика работа предстои на това общество, на което Той туря основата. Тодор Стоименов, зачуден от думите Му, казал: "Вие говорите, че на това общество, на което туряте основите му, предстои една велика работа. Аз не мога да разбера това. Ето, докторът е стар, Пеню е средна възраст, а аз съм млад - на 25 години. Как тогава ще турим начало на това велико общество?" Учителят му отговорил: "Сега сте трима, но в бъдеще ще станете хиляди!"

/ До 1908г. съборите стават всяка година във Варна. От 1909-1912, 1918-1925г. съборите стават в гр. Търново. От 1926 г. съборите се преместват в София./

Установен е вече един духовен триъгълник от първите трима ученици на Учителя. Това са д-р Георги Миркович от град Сливен, Пеньо Киров и Тодор Стоименов от Бургас. Постепенно около този триъгълник се описва кръг, в който влизат и други съподвижници на Учителя, като центърът на описания кръг е словото на Господния Дух, Който се излива чрез Петър Дънов. Идва времето, когато Господнята трапеза на Третия завет е вече сложена и постепенно идват онези, които са призвани от Духа Господен да присъстват.

От 1900г. Учителят започва издирване на първите си ученици, изпратени от Небето. Първите срещи са осъществени. Сложено е началото на една обширна кореспонденция чрез писма с първите му сътрудници. Той посещава различни градове в страната. Главно отсяда в Нови Пазар при баща си. Постепенно слага началото на първите обиколки по села и градове в България, така че всяка година започва обиколките си от Варна, преминава през София, посещава Нови Пазар и накрая завършва обиколката си във Варна. С тези обиколки Той издирва своите, изпратени от Небето и родени между българите, ученици. Освен това Той посочва къде и в кои семейства трябва да се родят бъдещите Му ученици, които идват в Школата през 1922г. като младежи и девойки. Така Той обикаля Пловдив, Шумен, Търново, Варна, Ямбол, Стара Загора, Плевен, Русе и др. градове и села и слага началото на първите кръжоци на Синархическата верига на Бялото Братство.

Връзката на Учителя с първите ученици е създадена. Кръгът на Духовната верига постепенно се увеличава. Идват нови ученици и стават участници в Духовната верига на онзи кръг, който се ръководи от Словото на Господа и чрез Учителя.

От 1899 до 1900г. две години Той е в Нови Пазар при баща си, който изпълнява службата на свещеник в местната църква. Няколко години Учителят посвещава на вътрешна работа, но на гражданите от Нови Пазар им се струвало, че нищо не върши и са говорили пред дядо поп, че синът му се е завърнал от Америка и вместо да се захване с някоя работа, все мързелувал и нищо не правел. Дядо поп слушал, усмихвал се, поглаждал си дългата брада и казвал: "Има време. Що е време - все пред Него е. Ще работи и ще се наработи. Но не Му е дошло още времето."

През това време на Учителя било направено предложение да стане евангелски проповедник. Той не отказва да стане проповедник, но им поставя едно условие: "Аз ще проповядвам, но не искам заплата. Ако ме приемете така без заплата, ще проповядвам". Те са изненадани, учудени и не могат да разрешат задачата. Ако го приемат без заплата, става един упрек към другите проповедници, които имат нужда от заплата. Те издържат семейства и са им необходими средства. След като размислят, накрая решават, че без него могат, но без заплата не могат. И така Учителят се освобождава да стане евангелски проповедник, което условие Той е приел при заминаването си в САЩ.

На 25 юни 1900г. в дома на дядо поп Константин Дъновски в Нови Пазар, се явява Духът Господен над Учителя. Започва да Му дава Словото, включено в "Седемтях разговора". Още едно знамение се сбъдва през очите на дядо

поп Константин Дъновски. Знамението за Прославения Вожд, Който иде и Който трябва да дойде. Прославеният Вожд е вече изявен. Във времето от 25 юни 1900 до 8 юли 1900г. Господният Дух пребъдва с Учителя. Така започва Новият 20 век, който е век на Проявения Вожд на Светлината, на Господната Виделина и на Божествената Слава чрез Словото на Бога. Това е век на Словото на Всемировия Учител .

Човек, роден на земята, трябва да премине през онези закони и етапи на човешката природа, които с годините оформят човешкото тяло. Дори и Великият Учител, който се е вселил в човешко тяло, трябва да премине през онези етапи, за които Той споменава по-късно пред учениците си в школата на Бялото Братство. Споменава, че до 7 години след раждането си, човек оформя физическото си тяло, от 7 до 14 години изработва чувственото си тяло (астрално), от 14 до 21 години - менталното (умствено) тяло. От 21 до 28 години - причинно тяло, от 28 до 35 години - духовното тяло. От 35 до 42 години - тялото на Любвта. От 42 до 49 години - тялото на Мъдростта. От 49 до 56 години - тялото на Истината. Ето това е еволюцията на човека, родил се на земята, който трябва да стане човечески син и от човечески син да се претвори на Божий Син. Необходима е еволюция, изграждаща през всеки седем години едно нетленно тяло, което е свързано с развитието на дадени човешки органи и мозъчни центрове. Без развитието на тези центрове и органи не могат да се развиват и съответните тела.

Когато се дават Седемтях разговора, Учителят е на 36 години. Това е времето, когато започва да се оформя тялото на Любвта, а орган в човешкия мозък е така наречената пинеална жлеза, която изработва своите хормони за развитието на физическото тяло, така и за оформянето на тялото на Любвта. За да стане това, е необходимо изпратеният Дух Господен да извърши това велико приготвление.

От 1900г. до 1911 г. Учителят е пропътувал всички градове и по-големи селища на България, като е държал сказки и е правел френологически изследвания. През 1903г. отпечатва френологични карти по клише, препоръчано от Него, след което започва проучване на българските глави и черепи с оглед какви възможности има българинът за една бъдеща духовна култура чрез Словото на Всемировия Учител.

Учителят започва със селищата, където има малки религиозни общества с духовен интерес. Първо на тях говори. Учителят говори общи сказки. Изначало това главно бяха сказки по френология. В тези сказки Той демонстрираше как по устройството на черепа да познаеш характера на човека, неговите възможности, дарби, способности. Държи своите сказки в училища пред ученици, в салони пред публика, след което прави замервания на тези, които искат да бъдат измерени черепите им. След всяко измерване дава карта за степента на развитие на дарбите и способностите на изследваното лице. Във френологичните карти бяха посочени центровете на мозъка с цифри. Картите съдържат повече от 40 способности. За всеки център Учителят дава оценка от 1 до 6. Например, ако е много добре развит, слага отлична оценка; ако не е развит, пише му 2, ако никак го няма, му слага 1. По тези

бележки Той описва целия характер на човека, неговите сили, способности, дарби, здравето и възможност за работа в живота. Дава упътвания на този човек за какво го бива, за каква професия, за каква наука и за какво изкуство е годен. Учителят имаше такива карти, повече от хиляда направени и то на хора, които са познати на нашето поколение. Някои от тях бяха видни общественици, някои бяха от Неговите първи последователи, които се привлякоха към Него. Тези карти се държаха в Търново в дома на Иларионов. Тогава имаше гонение срещу Братството и Учителя от духовенството и правителството. Гонеха Учителя, често Му забраняваха сказките, често пъти спираха съборите. Уплашила се осиновената дъщеря на Иларионов и взима, та изгаря френологичните карти. Но от тях има запазени 50 броя и може да се види как е работил Учителят.

Това е едно продължително изследване черепа на българите - изследване дарбите и способностите, които българинът носи. Неговите изводи са дадени в Словото Му и са отпечатани в беседите Му. Всяка българска глава при измерването ѝ със специално приготвени уреди за измерване на диаметрите на черепа, трябва да бъде докосната от ръцете на Учителя. А това е цяло благословение за тази човешка глава и с това се дава тласък, отваря се път в духовното подвизаване на този човек. Това е една огромна работа. По-късно споделя пред учениците: "Аз съм изучавал характера на българите цели 11 години. Правил съм най-щателни измервания на главите им с пергели. Всеки ден съм измервал по 10 души. Това продължаваше цели 11 години. А за това нещо търпение се изисква. Цифри, цифри, изчисления, цели таблици."

Има случаи когато Той отива в едно училище, говори за френологията на учителите, които могат да Го разберат. И после каже: "Доведете ми една паралелка от ученици." Тогава Учителят гледа едно по едно децата и казва: "Това дете по литература има толкова, по аритметика - толкова, по рисуване - толкова". Учителите вадят бележниците си и гледат. Съвпадат бележките, които имат учениците с това, което казва Учителят. Това така смайва учителите, че някои са повярвали. Френологията е наука. Така чрез френологията Учителят прониква в обществото. Името Му се разпространява. Като се каже: "Г-н Дънов държи беседа на еди си каква тема", и читалищните салони се пълнят с публика. Държи беседи на педагогически теми, понякога по хиромантия, засяга въпроси за живота на човека.

Бивш учител от Сливенската гимназия разказваше: "Един пролетен ден дойде директорът в учителската стая с един млад господин. Представи ни го - г-н Петър Дънов, френолог, който изучава и проверява своите знания и иска да направи няколко измервания със своите инструменти върху главите на някои ученици. Ние погледнахме с недоверие.

Извикахме ученици, способни и посредствени. Г-н Дънов седна на стола и без да вади своите инструменти, започна да говори: "Този ученик има математически способности". Ние веднага побързахме да извадим своите тефтерчета, да видим реално ли е това. Да, наистина, този има шестица. После посочи друг ученик: "Този пък има исторически способности, дарба и силна

памет". Пак погледаме тефтерчетата - така е, има шестица. Значи, той позна способностите на учениците, без да приложи своите инструменти, а ние гледахме тефтерчетата си и проверявахме истината на неговите думи. След това той пристъпи към измервания си. Изпращането на г-н Дънов беше пълно с доверие и приятелски чувства към него."

По този начин Учителят знае с какви възможности разполага българинът, какви условия трябва да му се създадат, за да може българинът да се отвори към Словото Му. Тези придобити практически знания от Учителя са най-добрите помощници в Неговата полувековна работа с българите. Защото Той направи предварителна подготовка от 22 години за Школата, начиная от 1900 до 1922 година. Така Той 11 години пътува из България, повечето пешком. Използва понякога влакове, конски каруци, както и селски коли, теглени от волове и посещаваше приятелите. Създаде малки групи в градовете и селата. Свърза тези групи помежду им и така се създадоха Братствата в България. Беше приет и признат от всички ни под името Учителя по вътрешно прозрение. Около Него се събираха много хора, жадни за духовна наука и за нещо по-велико от ежедневието. Голяма част от представителите на Братствата присъстваха на съборите в Търново. Преди това те бяха викани поименно с картички, собственоръчно написани от Учителя. Беше им дал наряди, които изпълняваха в едно и също време. Така се създаде една жива връзка между Братствата, пръснати между села и градове. След откриването на Школата тази връзка се уякчи и братския живот беше единен.

Така се създаде духовното общество под името "Всемирно Бяло братство", глава на което е Словото, а Негов ореол - великите добродетели, вечните принципи на живота - Любовта, Мъдростта и Истината, Правдата и Добродетелта.

От 1900 до 1912 Учителят дава през време на Съборите на Веригата някои данни за Цветните Лъчи на Светлината, намиращи се в Небесната дъга. Няколко години Той работи върху Библията и изважда думите Господни, като ги стъкмява в отделна книжка - "Заветът на Цветните Лъчи на Светлината".

През август 1912 г. се оттегля в Арбанаси в пост и молитва. Тогава Той е работил върху "Завета на Цветните лъчи на светлината". Когато я подготвя, Той е бил нападнат от силите на тъмнината, боледувал е много и всички са очаквали, че ще си замине. Бил е много болен и много отслабнал според Елена Иларионова, защото тя го наглеждала. После бил на смъртно легло и накрая Го пренасят във вилата на Иларионова на лозето. Но оживява. Това Той лично споделя и го има в протоколите. А свидетелка е била Елена Иларионова от град Търново.

По-късно Той съобщава пред приятели, че черната ложа е правила опит да посегне на тялото Му и да го разруши.

Когато започва да говори за краските в "Заветът на цветните лъчи на светлината" на 15 август, Той казва следното: "Духовете се опитаха да се докоснат до здравето ми. Само една сестра, която е между нас сега, знае всичките тези перипетии, но Господ е, който всичко преодоля. Па и всички вие знаете, Христос тази година е с нас. Той казва, че иде сега да тури ред и порядък."

Тази книжка е завършена на 12 август 1912г. Тази дата се намира отпред на първата страница на книжката.

С излизането на тази книжка се ознаменува годината 1912г. като Христова Година. Защото през 1912г. слиза Христовия Дух и се вселява в Учителя. А мъчнотиите срещу излизането на стиховете на Господнята книга са преди слизането на Христовия Дух.

Необходим е дълъг и подготвителен период. Времето приближава, за което съдим по Неговите Думи, дадени на 1 април 1912 г: "Всички вие трябва да бъдете в добро състояние, защото Христос е много близо до България и идущата година тук, на физическото поле, вие ще почувствате Неговото идване. Той иде да работи. Каквото и да стане, да ви не смущава. Той иде сега да направи едно генерално пречистване на целия свят, та покрай него трябва да се пречисти и българският народ. Христос е толкова близо вече, щото и гласът Му се чува. Затова бъдете весели и смели в душата си. Светът ще го е страх и този страх ще почувствате и вие, защото не сте отделни от света. И светът да ви кажа, го е толкова страх, щото гащите му треперят. Да, близо е Христос. България е останала много назад и Той иде да му се даде това, което иска. Сега трябва да сте внимателни и ако използвате - добре. Колкото за Мене, то Аз съм решил: "Твоята воля - моя воля, твоят Дух - мой дух". Ако този народ не приеме, ще се вдигна и ще отида в друг народ. И ако сте готови да кажете и вие като мене, ще ви подам ръка и ще ви изведе на канара. Понеже Христос е близо, чува се Гласът Му, то и вие дръжте се близо и бъдете юнаци."

През месец август 1912г. Учителят Петър Дънов е във Велико Търново и отива в село Арбанаси. Изкачва се на един висок връх, накрая на селото. Христовият Дух се появява пред Него и над Него. Той вижда и чува: "Петре, даваш ли тялото, сърцето си, ума си и ще работиш ли за Мене?" Отговорът бил следният: "Слушам Господи. Да бъде Твоята Воля, както на Небето, така и на земята!" Христовият Дух се вселява в Него.

Над Него е Божественият Дух. В Него е Христовият Дух. Да се вселят в Него тези два различни Духа, са необходими два развити различни мозъчни центрове. Петър Дънов ги има. На 48 години в Него е оформено тялото на Мъдростта. Той става Миров Учител. Годината е 1912. Година свята и Христова. Мировият Учител управлява Битието и Небитието, управлява Бялата и Черната ложа.

На годишната среща на членовете на Синархическата Верига от 15-21 август 1912г. Той казва:

"Аз ви поздравявам от името на Господа като добре дошли. Речта, която сега ще започна да ви давам, е чисто Божие Слово, предадено, говорено и опитано от хиляди години".

"При тази наша среща присъстват и Христос, и Мойсей. Затова придържайте се към закона на Любовта, защото който не иска да прости на хората, тогава се подига Мойсей и наставя кармичният закон. Исус Христос употребява нашите грехове като тор, върху който работи и много усърдно работи, защото Той е Дух много енергичен и един много голям работник".

"Като е тъй, бъдете радостни весели, защото Христос присъства, и Той е, Който разпръсква облаците. Спре се и казва: "Ако ме слушате, ще ви бъде простено". Той никога не е присъствал така, като тази година, защото какви ли не мъчности ми се създадоха преди събора, когато особено се даваха стиховете от Господнята книга, които със своите вибрации образуват лъчите, необходими за всички".

"Па и всички вие знаете, Христос тази година е с нас. Той казва, че иде сега да тури ред и порядък. Свободни са всички навън да опитат кармичния закон, на за вас аз искам да бъдете и да живеете под Христовия закон. Примирете се един с други, да не остава никаква омраза между вас - простете си заради Господа, защото Христос е, Който действа и ще Го опитате".

"Господ е между нас, Той ни слуша, радва ни се и ни обича. Тази наредба не съм я дал Аз, а я дава Господ за вас и затова вие трябва да мислите за Неговата Любов, Която да виждате във всяко едно лице. Господ ви изпитва и вие слушате гласа Му." (записки от протоколите за 15 август 1912г.)

"Не искам да изпъква във вашия ум някой си г-н Дънов, а онова, което желая, то е вие да познаете Господа, защото Аз имам и вземам участие във всичките Му работи. И ако не вярвате в Мене, вярвайте в Неговото Слово. Човек, който иска доказателства, трябва да повярва в Христа и ще прави чудеса по-големи, отколкото е правил." (16 август 1912г, Протоколите)

"Например, сега Христос е между нас и за мене това е факт - по-скоро бих се усъмнил в моето физическо съществуване, отколкото че Той сега присъства. При все това, вие не можете да Го видите, защото не сте готови, не сте нагласени. А Аз искам да се нагласите и да Го видите, та да бъдете всички негови ученици. Той ще бъде с вас и ще ви помага през годината. Това, което желаете, Аз ще издействам да ви се даде. Всички следвайте Божественния път, изпълнявайте Волята Божия и всички ваши желания и устремии ще се осъществят. Това е Моето Желание, защото Аз знам, че ако една душа не осъществи своите идеали и желания, тя не може да се радва". (16 август 1912г, Протоколи)

"Христос е пред нас и между нас, та искам да си отворите сърцата пред Него. Възложете душата си на Господа и Той ще ви даде, каквото никой друг не може да ви даде". (17 август 1912г.)

А на редовния събор на Веригата четем из протоколите от 16 август 1912г, четвъртък, 7 часа вечерта: "Аз и Христос, едно сме. И с нищо друго не може да ме подкупите, освен с вашата любов."

На една от първите страници на "Завета на Цветните Лъчи на Светлината" са написани инициалите В.щ.С.П.Р.н.Г.И.Х.С.Б. 15.А.Т., които се четат така: "Винаги ще съм предан раб на Господа Исуса Христа, Син Божий ", 15 август 1912г., Търново. От другата страна са нарисувани символите на Божия Дух през времето на Мойсея, на Давид и на Исуса Христа. Това е Заветът на Мировия Учител. Накрая е дадена заповедта на Мировия Учител:

Заповедта на Учителя:

Обичай свършения път на Истината и живота.

Постави Доброто за основа на дома си, Правдата за мерило, Любовта за украшение, Мъдростта за ограда и Истината за светило.

Само тогава ще Ме познаеш и Аз ще ти се изявя.

"Заветът на цветните лъчи на Светлината" представлява Заветът на Бога, даден от ЕЛОХИМ, който е Бог на Боговете и управлява Небесната дъга, която е Заветът на Бога. Отец на Светлините е ЕЛОХИМ, Който е Единнаго Бога, "Който има седемте Духове Божи и седемте звезди"(Откровение на Йоана, гл.3, ст.1). ЕЛОХИМ е Бог на Боговете и Отец на Светлините. "И имаше около престола и дъга."(Откровение на Йоана, гл.4, ст.3) "И рече Бог: Поставям дъгата си в облака и тя ще бъде белег на Завета между Мене и земята."(Битие, гл.9, ст.13)

Разяснения на Учителя за краските, дадени в "Завета на Цветните Лъчи на Светлината":

Вие ще имате работа на Земята само с добродетелта и правдата, т.е. със зелената и портокалената краска, първата от които е на душата. Най-хубавите и естествени краски са дадени в дъгата. Затова вие наблюдавайте дъгата, защото там ще намерите петте основни краски. Може да ги наблюдавате даже с призма, та когато денят е хубав, можете върху бяло ниво да прекарате дъгата, която по такъв начин ще наблюдавате, изучавате и запомняте. Така ще усвоите петте основни краски. И преди да започнете вашите упражнения, питайте се имате ли някакво неразположение, и ако имате, употребявайте розовата краска и четете съответните стихове. Първо трябва да се възстанови вашият мир, защото само тогава ще можете да действате. Затова ние ще направим първия опит и то с най-безопасния метод, защото има и други по-скъпи методи, които като се направят веднъж, няма вече да искате да ги повтаряте. Този метод е метод Христов и като такъв резултатите му ще бъдат прекрасни, при все че повидимому са много прости. И щом с това образуваме хармония помежду си и се свържем с братството - с Бялото Братство, което, нека ви кажа, ви е помагало и много помагало.

Някои от вас се възхищават само на някои цветове. Ще обичате всички цветове еднакво, защото здравето зависи от тези седем лъча. Ако сте пристрастени и обичате само един цвят, нарушавате хармонията. Заедно съединени, тия цветове образуват светлина. Цветовете са кредитори. Цветовете се кредитират един друг. Червеният цвят кредитира портокаловия. Портокаловият цвят кредитира жълтия, жълтият - зеления и т.н. Трябва да изучавате светлината, както музиката се изучава. Човек, който няма ясна представа за червения цвят, никога не може да вземе правилно тона "до". Между червения, аления и основния тон на живота има отношение. Има един червен цвят като огън. Гледаш ли или се обливаш с червения цвят, ще оздравееш. Гледаш ли разгорял се голям огън, ще оздравееш.

Ако са ви нужни пари, приложете зелената краска, т.е. четене на съответните стихове и обливания с тази краска. За свежест, за благополучие, за растене, използвайте този цвят.

Така нека отбележа, че пак можем и при помагане на другите да си служим с краските. Така, когато искаме да помогнем, например, някому, който страда в материално отношение, ще употребим всички стихове, които са за зелената краска и тогава тия същества, които са в зелената краска, ще

помогнат. А когато искате да помогнете някому за здравето му, което се е разклатило, ще цитирате стихове, образуващи портокалената краска. Когато имате недоразумения във Веригата по отношение на някои спорове, ще употребите жълтата краска, като цитирате всички стихове, които се отнасят до мъдростта, която може да изглади догматически или други спорове. Засяга ли се обаче някой религиозен въпрос, ще употребите всички стихове за синята краска, която се отнася до Истината и тогава Духът на Истината ще хвърли светлина върху умовете, та да не спорят. Вие искате да възпитавате волята си. За възпитанието на волята си ще употребите жълтата краска, понеже при възпитанието на волята, умът трябва да вземе активно участие, та известни сили да можем да ги управляваме и приспособяваме за всякой един даден акт.

Една невъзпитана воля често попада под червената краска със своите вибрации и се преобръща на една стихия. За да се извади от това състояние, трябва да се употреби жълтата краска, която ще подигне вибрациите на червената краска и ще започне да се развива по един нормален път.

Активност - червено; искаш да растеш - зелено; да бъдеш умен - жълто; вяра - синьо; царствено да живееш, да имаш достойнство - виолетово.

Старайте се да си представите в ума жълтата краска и се старайте да схванете съдържанието ѝ. Като гледате жълтото цвете, например, волята ви се усилва; по този начин ще действате естествено върху вашата воля. Тези от вас, които са избрали първата стъпка - Добродетелта, те ще употребяват жълтата краска. Тези, които са избрали втората стъпка - Мъдростта - ще употребяват синята, а тези, които са избрали Любовта, ще употребяват розовата. И тогава ще правите разни съединения.

Ако човек би имал онази положителна наука да разбира, запример от цветовете и тяхното приложение, той би направил чудеса с тях. И тогава, ако прекара червения цвят върху умрял човек, той ще го съживи. Ако прекара червения цвят върху един прост човек, той ще стане учен. Цветовете са храна за хората. Цъвтенето на цветята крие в себе си велика сила, както за самите тях, така и за хората. Голямо нещастие е да живее човек в свят без цветя.

Ако се обръщате към Бога и вярвате, че действително е силен и че всичко може да ви даде, то ще ви се помогне. Но ако чувствате слабост тук, то обърнете се към разните краски. Така, когато искаме да въдворим здравето, прибегваме до портокалената краска; когато искаме да въдворим волята, употребяваме жълтата; когато искаме подем на ума и духа - синята и т.н. Човек трябва да се упражнява, да види коя краска може по-добре да си представи и да знае, че тя е основата на неговия мозък; а човек, който не може да си представи нито една краска, то значи, че мозъкът му е в аномалност

Една сестра паднала и се ударила. Отишла при Учителя да се оплаква от бедата, която я сполетяла, защото куцала и се подпирала на бастун. Учителят я изгледал и запитал: Носиш ли "Завета на цветните лъчи"? - "Не", отговорила тя. "Затова е станало това" - забелязал Учителят. Разговорът бил приключен. А брат Звездински добави, че Учителят му казал, че не е доста-

тъчно само да я носиш тази книжка в себе си, но трябва да работиш с нея. Ако работиш, чрез нея се свързваш с Христовия Дух и Той, Христовият Дух, те закриля. А да носиш книжката у себе си без да си работил с нея и без да си направил връзка с Христа, то от нея не можеш да получиш сила и закрила.

ПЕНТАГРАМА

Пентаграмът е даден на първите събори от Учителя. Той го беше отпечата сам. Както всяка работа, която Учителят вършеше сам, правеше я отлично. Пенатаграмът беше отпечатан по Негов чертеж, нарисуван от художник.

"Човек представя пентаграм...Като наблюдаваш човека, виждаш в него петте добродетели: правата, която води от левия крак към главата, е Истината; от главата към десния крак е Правдата; от десния крак към лявата ръка е Любовта; от лявата ръка към дясната е Мъдростта и от дясната ръка към левия крак е Добродетелта."

Това е една идеална хармонична форма с фигури. Мисълта, която е вмъкната в кръга - "В ИЗПЪЛНЕНИЕ ВОЛЯТА НА БОГА Е СИЛАТА НА ЧОВЕШКАТА ДУША" - е основната формула на Бялото Братство. Тя е основната идея на ученичеството. Там, където са дадени петте лъча на добродетелите - това е пътят на ученика. Пентаграма представлява един синтез на пътя на ученика. В него са синтезирани сили, които действат всякога и навсякъде.

Въпросът за Пентаграма е много сложен, сериозен и много опасен за онези, които не са запознати с него. Има правила за работа с Пентаграма. Без знание не може да се работи с него.

Който има Пентаграм, трябва да спазва няколко условия: 1. Да бъде чист човек. 2. Където го сложи в стаята си, да има хармоничен живот. Явяват ли се някакви противоречия, дразки, мъчнотии - това нещо обръща силите на Пентаграма срещу самия човек в стаята и може да го постигнат много нещастия след това. Затова е много отговорно да сложиш в дома си Пентаграм. Това нещо Учителят го изтъкваше още при самото даване на Пентаграма.

Да се говори лошо или да сме изпълнени с отрицателни мисли там, където има Пентаграм, това би означавало да предизвикаме разрушителни действия от страна на Пентаграма, защото в такъв случай се смесват две начала: положителното и отрицателното.

Когато човек се намира пред Пентаграма в размишление и концентрация, би могъл да си представи три изречения. Най-вътрешното изречение е вече споменато "В изпълнение Волята на Бога е силата на човешката душа". Той трябва мислено да си представи, че около този първи кръг има още два. В средния кръг е написано: "Бог толкоз възлюби света, щото даде Своя Единороден Син, за да не погине всякой, който вярва в Него, но да има живот вечен". И в третия кръг, най-външния, нека си представи написано изречението: "Търсете първо Царството Божие и Правдата Негова и всичко друго ще ви се приложи". Ако, медитирайки върху Пентаграма, човек си представи трите изречения, тогава същият ще има още по-голяма сила. Тези изречения са част от Пентаграма, но са невидими.

Всеки може, в случай на опасност, да направи следното: да образува около тялото си Пентаграм. Отначало да го направи мислено, после с ръка и най-накрая да си представи тези три изречения около Пентаграма. Пентаграмът е мощно оръжие за запазване от външни пречки и препятствия и от вътрешна борба със зли сили.

Ето още един метод за служене с Пентаграма. (Тези методи и упражнения са дадени за ученици, развиващи се по пътя на Вярата. Всяка злоупотреба с Пентаграма за корисни цели или любопитство има за резултат отрицателни и опасни последици.) Когато човек се намира в опасност, нека си представи, че държи Пентаграма пред себе си, като с дясната ръка хваща Правдата, а с лявата - Истината и насочва върха напред към обекта, казвайки: "В името на Господа Исуса Нашего, молим Господа Великия и Силния, да стори богоугодно пред Неговите очи."

Така разгледан Пентаграмът - емблемата на новозаветния свят или учението, донесено преди две хиляди години от Христос на човечеството - има пълната си духовна ценност и мистична сила.

Ако се използва правилно, тогава той е източник на изобилие и благословение. Ако човек иска правилно да се ползва от Пентаграма, то той е поставен пред необходимостта да реши безвъзвратно пред себе си, че трябва да служи на Вечния Живот и да няма връщане назад.

Учителят раздаде Пентаграма на първите приятели с извести поръчения. Този, който приемаше Пентаграма, приемаше и известни задължения по отношение на Учителя на Бялото Братство и на живота си. Всеки, който получаваше Пентаграм тогава, за благодарност трябваше да направи едно добро, каквото той самият намери за най-добре. С туй той се отблагодаряваше на Небето.

Тогава всеки от възрастните приятели от благодарност, че са направили залог с Бога, Му даваха по една златна монета. Така Учителят беше събрал 180-200 златни монети. Членовете на финансовия съвет, като намериха тези златни монети след заминаването на Учителя, направиха опис за тях, но не ги обявиха, както беше реда според закона, а ги задържаха за Братството. Впоследствие властта ги взе, видя описа, който имаше към тях и разбра, че те са запазени непокътнати. Милицията, която дойде да вземе златото, провери много добре, че броят на монетите отговаря на описа, който беше към тях, но след това ни обвиниха, че сме злоупотребявали с тях.

Пентаграмът и "Завета на цветните лъчи" бяха дадени почти едновременно. Учителят престана да ги дава като видя, че някои от приятелите се отнасят лекомислено, не спазват правилата, които бе дал при работа с тях, и с туй си правят пакости.

След като някои приятели си навреждат чрез Пентаграма, Учителят казва: "Пентаграма няма вече да давам, защото приятелите, които го взеха, си навлякоха нещастие и то благодарение на тяхната неподготовка. Който иска да се кара, нека върне Пентаграма назад, защото, когато вие изпълнявате Волята Божия, което е записано в него, заемате неговото положение, тъй като добродетелта и правдата е само за земята, а в Небето няма никак-

ви спорове. Следователно, ако вие тия два принципа ги внасяте в Небето, внасяте повече или по-малко една анархия, защото там само добродетел и правда съществуват."

После Учителят преустанови да раздава Пентаграма и забрани да се разпространява. Той може в бъдеще отново да се напечата и да се даде на следващото поколение, но след като най-подробно се опише в отделни монографии неговата история, правилата и методите за работа.

Междувременно на 5 октомври 1912г. започва Балканската война. Всички членове на Веригата са изпратени на фронта от Мировия Учител с 91 псалом и "Добрата молитва", зашити във военните куртки и се завръщат живи и здрави след разгрома на България в Междусъюзническата война.

На 29 септември 1914г. България влиза в Европейската война на страната на Централните сили, която завършва с погром, с пробив на Добро поле на 14/15 септември 1918г. Пропускат се условията за обединението на българския народ в неговите исконни земи. Отхвърлят се съветите на Мировия Учител. Управниците се явяват като най-големите врагове на този народ и Делото на Мировия Учител.

Съборите прерастат в ежеседмично посещение на приятелите в дома, където е отседнал Мировият Учител на ул."Опълченска"66 в София в дома на Петко Гумнеров. От 1914г. Той започва да държи Своето Слово през отворения прозорец на стаичката Си.

През 1922/23г. на ул."Оборище"14 се построява салон, където Мировият Учител държи беседи до 1926/27г.

Следва построяването на салона на Изгрева през 1927г. Той се премества да живее там и държи Своите беседи до заминаването Си от този свят на 27 декември 1944г.

На 16 юли 1922 г. след връщането на Учителя с 104 братя и сестри от хубава екскурзия до връх Мусала, в Петър Дънов се вселява Господният Дух на Силите и Той става Космичен Учител на цялата Вселена. Учителят обединява и хармонизира Космоса с Мировата любов и Космичната обич. Вселяването става точно в 15 часа, когато Бог слиза и минава по земята да гледа живота на хората.

Когато Божествения Дух слиза - създава Учителя.

Когато Христовият Дух слиза - създава се Мировият Учител.

Когато Господният Дух на Силите задвижи Словото на Бога чрез Мировия Учител - проявява се Всемировият Учител. Чрез Школата на Всемирното Велико Бяло Братство, която е открита за пръв път във Вселената, се изявява Словото на Бога и се проявява Славата Божия.

На 16 юли 1922 г. в Чам Кория, когато върху Мировия Учител Дънов идва Господният Дух, Той е вече Всемиров Учител в Слово, Дух и Сила. В Него е Божествената Троица:

Божественият Дух от 7 март 1897 г.

Христовият Дух от 12 август 1912 г.

Господният Дух от 16 юли 1922 г.

Той е Емануил, живият Бог на Земята и Небето.

Той е Всъ и Все на Земята и на Небето и на цялата Вселена.

Учителят е проявеният Святий Дух на Истината.

Мировият Учител е проявеният Дух Христов, Абсолютният Дух на Битието.

Всемировият Учител е проявеният Господен Дух на Силите.

Всемировият Учител на Вселената дава Словото на Бога за идното човечество от Ву-та раса чрез Божествения Дух, чрез Христовия Дух и чрез Господния Дух.

"И на дрехата си и на бедрото имаше написано името: "Цар на царете и Господ на господарите." (Откровение, гл.19, ст. 16)

През 1922 г. Учителят Петър Дънов отваря Школата на Всемирното Велико Бяло Братство в София. Тази Школа се отваря за пръв път на планетата Земя и във Вселената между българите и славянството. Господният Дух на Силите е връз Учителя и Той отваря Школата. Словото Божие се излива върху учениците. От 1922 до 1944 г. Всемировият Учител произнесе чрез българска реч 7 500 беседи от Словото Божие на земята българска за синовете български от семейството славянско. Това е Третият Завет към човечеството. Така Всемировият Учител на Вселената Беинса Дуно е проявен чрез Словото на Бога. И Словото на Бога бе Слово на Школата на Всемирното Велико Бяло Братство.

Ето защо с отварянето на Школата, Божествената Троица, съставена от Божествения Дух, Господния Дух и Христовия Дух, са единени в едно и са намерили обиталище и храм в тялото на Петър Дънов и по този начин Всемировият Учител на Вселената Беинса Дуно е вече изявен.

Духът Беинса Дуно не е от човешка еволюция. Той е от Божествена Еволюция. Той е завършил земната Си еволюция и преминал през нея преди милиарди земни години. Преминал е и през духовната Си еволюция също преди милиарди години. Той е преминал пътя Си на Учител на Бялото Братство, изпращан е като Миров Учител, управляващ Бялата и Черната ложа на Битието и Небитието. Сега е изпратен като Всемиров Учител на Вселената.

Духът Беинса Дуно е слезнал от звездата Сириус - система и седалище на по-висша цивилизация от тази на Слънцето и Слънчевата система. Само онези души, които са преминали развитието си като човешки души в Слънчевата система, могат да отидат в системата на Сириус и да почнат друга еволюция в Духовния свят. Земята се приема като паметник на човешкото падение, а Слънцето - на човешкото въздигане и изкупление, докато Сириус се приема като символ на човешкото развитие и култура за човешките души.

ОБРАЗЪТ НА УЧИТЕЛЯ

Спомени на ученици

Учителят беше красив, с дълги коси, с брада, здрав, строен, пъргав. Все едно виждахме Бога в образ и подобие.

Беше много естествен и в държанието си беше с необикновена простота. Нямаше никакви ексцентричности у Него.

Самият организъм на Учителя беше деликатен и нежен. Имаше деликатно здраве. Но със своя разумен живот умееше така да живее, че да поддържа тялото си в изправност. Ние не сме го виждали да боледува. На екскурзии ходеше с нас. Изкачваше се на височини. Издържаше продължително пътуване пешком. Издържаше на суровия живот. Зиме сме спали с Него по планините при сняг, дъжд и студ. Той даде подтик на туризма като явление у нас. Масовото ходене по планините ние го дадохме.

Когато беше на седемдесет земни години и предприемаше екскурзия на Витоша, ние, макар че бяхме с тридесет-четиридесет години по-млади от Него, едва Го стигаме по пътя. Той така се движеше, като че ли вървеше не по земята, а на десет сантиметра над нея. Походката Му беше такава, сякаш не стъпваше по земята, а някъде по въздуха вървеше. Стъпваше отмерено, имаше красота и хармония в движенията Му. Движеше се по земята, като че ли стъпваше на нещо меко. Стъпката Му беше еластична и Той се движеше много бързо - така, че ние подтичвахме покрай Него. Беше забавно да се гледа как ние, младите, лъхтахме запотени и решени да не отстъпваме от Учителя, а Той се движеше с лекота.

Походката на Учителя ми правеше впечатление още от самото начало. Първо стъпваше с пръстите си, а после на стъпалото. Така си опъваше краката напред и много леко стъпваше. Движението между крак и крак просто не можеше да го следиш.

До края на живота Му беше така. Учителят, тъй да се каже, владееше магията на живота.

Аз винаги съм Го виждала с бастун. Но Той не се подпираше, държеше го в ръка. Бастунът беше символ у Него. Много рядко, когато се е качвал нагоре по Рила, съм Го виждала да се облегне на бастуна.

Когато ходехме на Бивака, не ходехме по сегашната пътека, а имаше една права пътека нагоре, по която се излизаше на "Камъка на съкровището" и оттам се ходеше нагоре. Учителят казваше на всеки 100 метра да се спира, да се вземат 2-3 вдишки и да се продължава. Той казваше: "Трябва да си поемеш дъх."

Елена Андреева

Тогава Учителят беше на 60 години, а ние на 20-25 години. Един ден си рекох: "Аз ще Го изпреваря, нали е стар." Така разсъждавах и хукнах да бягам, но не мога да Го стигна, а когато спираше, мен ми беше неудобно да мина пред Него. В никакъв случай, не е красиво от моя страна. Но Учителят винаги вървеше напред. Стъпваше на пръсти и казваше да не се клатим ни

наляво, ни надясно, да стъпваме на пръсти и после на пети. Защото, казва, който стъпва първо на петите, разклаща мозъка."

Милка Говедева

Учителят имаше сила и власт, можеше да държи злото далеч, успокояваше, вдъхваше вяра и упование в Бога. В Неговия поглед грееше предвечната Мъдрост на Великия! Учителят държеше главата си изправена. Будно съзнание проличаваше във всяко Негово движение. Той говореше тихо, но гласът Му проникваше далеч. Животът Му беше музика - ритъм, мелодия и хармония. Каквото предприемеше да върши, свършваше го образцово. В Него имаше отношение към всяка една малка работа. Имаше маниер, грация и съвършенство в Неговите движения, каквито никъде не съм виждал.

Когато ни показваше гимнастически упражнения или упражненията от Паневритмията, тогава можеше да се наблюдава изящество в движенията Му. В тях имаше замах, лекота, красота и пластика. Толкова бяха красиви движенията Му, че ние просто се захласвахме, възхищавахме се. Искам да подчертая, че такова изящество в движенията виждах главно, когато ни показваше новите упражнения. Когато правехме обща Паневритмия и Учителят играеше заедно с нас, Той играеше хубаво, правилно, но изящество не всякога виждах. Само когато ни показваше новите упражнения, винаги тогава съм виждала образец на красота и изящество. Тогава ние се увличахме. Всеки искаше да направи същото движение, но на малцина се удаваше. Когато наблюдавах другите, виждах, че почти никой от нас не беше в състояние да го направи така хубаво, дори не бяха в състояние да го направят точно, камо ли красиво.

Обстановката, при която живееше и работеше Учителят, беше скромна. Той не обичаше разточителност с материалните блага и небрежност. Когато трябваше обаче, беше щедър. Никога и за нищо Той не казваше, че е Негово. Учителят казва: "Истинският дом на човека е в душата му. Той няма дом отвън."

Учителят беше точен. Имаше правило: "Малко обещавай, но всякога изпълнявай!" Той не обичаше да отлага нещата. При Него разхищение на времето нямаше. Според Него губенето на времето е престъпление.

Той беше учтив, внимателен и търпелив към всички.

Учителят не се усмихваше често, но беше разположен, ведър и бодър винаги. И всекиго можеше да ободри. Излишни движения на израза на лицето Му нямаше. Усмивки на възторг - не, екзалтация - такова нещо нямаше. Държеше се строго, сериозно и приятно. Около Него бе приятно да се седи. Не се чувстваше никакво насилие и задължение. Разбира се, към Него имаше всички необходимото уважение и внимание. Около Учителя имаше ред и чистота и най-главното - Истина и Свобода.

Учителят не обичаше да се налага, да изисква, да командва. Той действаше по закона на Свободата и отстояваше човешките души да се изявяват по закона на Любавта.

Правило ми е впечатление, че когато Учителят държеше своите беседи и говореше за Бога, Той се въодушевяваше, вдъхновяваше се. За нищо друго

не е говорил така вдъхновено, както, когато говореше за Бога. Заговореше ли за Бога, вдъхновението идваше, дори повишаваше гласа си, радост бликаше от Него. Така беше, когато държеше беседите си; така беше и когато говореше с другите.

В библиотеката на Учителя имаше много книги - научна, художествена и окултна литература. Как се намираха тези книги? Някой Му подари книги и Той ги препращаше към библиотеката. Освен на български, имаше и книги на френски, английски и руски език. Тук беше и голямата английска енциклопедия. Когато трябваше да се осведоми по някой въпрос, ползваше енциклопедията. От художествената литература обичаше някои автори. От руските класици обичаше Тургенев, Толстой, Достоевски, Короленко. Понякога караше някои братя и сестри да Му четат от горните автори. Също и ние като попадахме на някой добър автор с идея и със стил, сами предлагаме на Учителя да Му четем, което Той приемаше с удоволствие.

Никакъв напреднал човек, пък бил той гений или светия, не може да се сравни с Учителя. Даже и сравнение не може да става. "Светията - казва Учителят - е на границата между смъртта и живота, а Учителят е вън от смъртта. Учителят управлява живота във Вселената, живота на Битието и на Небитието".

Из спомените на Ангел Вълков, Галилей Величков,
Елена Андреева, Борис Николов

Искам да опиша своето впечатление, когато за пръв път видях и чух Учителя. Беседата бе в сградата на Дома на журналиста на ул. "Раковска" и "Граф Игнатиев". С моята приятелка влязохме в салона и застанахме зад столовете, където имаше оставено място за правостоящи. В скоро време салонът се изпълни с посетители. Не останаха празни места, изпълниха се и местата за правостоящи.

Изведнъж всички станаха прави и видях по оставената пътека някой да се движи доста бързо. Пъргаво се качи на подиума и застана зад масата. Това бе Учителят. Всички казаха гласно молитва. След това седнаха и изпяха една песен, която ми хареса.

Когато Учителят се изправи на подиума, направи ми силно впечатление, незабравимо впечатление изрази на лицето Му. Това бе силно концентриран човек, затворен в себе си, вгълбен, като че нищо не го интересува. По време на молитвата и докато пееха, Той беше все така концентриран. Понеже бяхме прави зад седналите, можех хубаво да го наблюдавам. Лицето беше спокойно, бледо. Започна беседата си. При говоренето Той се оживи, отвори се. Говореше тихо, но ясно - пазеше се пълна тишина. Всички слушаха внимателно. Не бях чувала така никой да говори, но ми харесваше, съгласна бях. Всичко, което чух, ми се видя истинно, приемах го, то ме пълнеше с нова светлина и необикновена радост. Всичко в мене трептеше. Нещо ново долавях и казах в себе си: "Това търся!" Този ден, когато посетих беседата, беше първият неделен ден на 1920 г. Оттогава аз посещавах беседите на Учителя редовно - чувствах, че ми бяха необходими. Те ми даваха знание, сила, подтик, самочувствието ми беше повишено. Чувствах, че съм изпълнена с нещо ново, което ми носеше радост.

След свършването на беседата изпяха една песен, Учителят стана и всички казаха обща молитва гласно. Той излезе във вестибюла. Когато и ние излязохме във вестибюла, той беше пълен със слушателите на групи и между тях видях Учителя да разговаря с някои от тях.

Образът, който видях при първата беседа, остана в съзнанието ми и досега Го виждам вътрешно. Затворен свършено за външния свят, съсредоточен дълбоко в себе си - животът на Учителя, насочен навътре, като че ли нищо отвън не го интересува и не съществува. Този образ виждах всякога, при всяка лекция впоследствие. Това лице ми се виждаше бледо, но светнало от някаква вътрешна светлина, която усещах вътрешно.

Елена Андреева

Той беше навсякъде точен и акуратен. Каквото обещаваше, навреме го изпълняваше. Изпълниха се дори неща, които беше казал на братя и сестри и то 10-20 години след Неговото заминаване.

Ангел Вълков

Искам да подчертая, че Учителят, като правеше известни неща, ги правеше по такъв начин, щото да минат като обикновени, незабелязани. Той ни каза: "Вие мислите, че Учението не се разпространява - в света има толкова много хора, а ние тук сме толкова малко. Ако аз искам Учението да се разпространява тъй, както вие мислите, ще изляза в София и ще върна някого от смърт и тогава веднага ще дойдат тук от Европа, ще дойде толкова народ, че вие всички тук от един километър не ще можете да ме видите. Ако стана популярен, ще дойдат не само от Европа, но и от цял свят хора и вие няма да можете да ме видите, защото ще бъдете далеч от мен. Трябва да знаете, че аз не съм дошъл за тях, аз съм дошъл за вас и заради туй представям нещата като обикновени работи." За света Той беше закрит, но открит за нас чрез Словото Си.

Георги Събев

Веднъж Учителят бил седнал на една пейка на поляната и се греел на Слънцето с лице към него със затворени очи. Минала сестра Савка край Него, Той я погледнал и казал: "Сестра Савке, я донеси и прочети да видим какво е казал днес Великият Учител". Сестрата веднага донесе стенографираната беседа и Му я прочита.

Става ясно, че и Учителят е четял Словото, за да види какво е казал Великият Учител, т.е. Божият Дух чрез Него.

Георги Събев (По разказа на Д. Звездински)

Учителят отначало не позволяваше да бъде фотографиран, но после се остави, защото нахълтаха много хора и непрекъснато Го фотографираха. Сега с тези снимки много хора се свързват с Учителя и онази епоха. Те са безценен документ за присъствието на Учителя между българите. Не могат да кажат, че Учителят не е бил на Земята, както се опитват да твърдят това за Исус Христос.

Райна Стефанова

БИТА НА УЧИТЕЛЯ

В началото на века Учителят пътуваше в цялата страна с тогавашните превозни средства: влак, кола или конски впряг и повече Пеша. Единадесет години обикаля и държа сказки по френология, за хигиената, храненето, природо-съобразен живот. Обикновено се наемаха салони и всеки можеше да посети беседата на г-н Дънов срещу заплащане на входен билет, с който се заплаща таксата на салона. Тогава Той отсяда за пренощувка или в ханче, хотел, или в познати хора. В София Учителят оставаше да спи в първите години в някакъв дом на евангелисти на ул."Леге", който е бил предназначен за техни хора, които идвали в столицата.

До 1905 година Учителят е живял в дома на Тодор Бъчваров. Но в нея година заболяват децата на Бъчваров от скарлатина. За тази болест се пазеше 40 дни карантина и Учителят трябвало да напусне къщата му. Семейството, което поканило Учителя да живее при тях, е сестра и брат Гумнерови. Те нямат деца.

Сестра Евангелина Гумнерова казва на съпруга си Петко: "Виждаш, г-н Дънов е учен, духовен, добър човек. Искаш ли да го поканим да живее при нас в трапезарията?" Братът се съгласява. Трапезарията е сутеренна стая и се слиза в нея по пет стъпала. Поканват Учителя и Той приема. След като се пренесъл да живее у тях, Учителят моли сестра Гумнерова да намери жена, която да Му пере дрехите. Тя казва: "Ти си беден човек, аз ще те пера".

Къщата на Гумнерови, освен сутеренната стая, имаше и горен етаж, където живееше семейството в едната стая, а в другата имали квартирант. Квартирантът напуска къщата. Като се освобождава стаята, сестра Гумнерова предлага на съпруга си да приемат Учителя да живее в свободната стая. Той се съгласява и Учителят се настанява в югозападната стая на етаж, като в източната остава да живее семейство Гумнерови - леля Гина и чичо Петко, както ги наричахме. Между двете стаи имаше трета стая, свързана с другите две стаи с две антрета. Беше малка стая, два на два метра, в която Учителят си посрещаше гостите.

Изминало доста време, откакто Учителят живее у тях. Те все повече Го опознали. Виждат Неговите възможности, прояви и поведение. Случва се някой от техните близки да заболее. Учителят дава съвет как да се лекува и той оздравява. Или се явява някакъв въпрос за разрешаване, за който пак Учителят дава съвет и този въпрос е оправен.

Веднъж Петко Гумнеров се оплакал на Тодор Абаджиев, че е тежко болен - последна фаза на туберкулоза. Поискал от Учителя да бъде излекуван. Учителят казал: "Може, но ще струва скъпо". Гумнеров отговорил: "Учителю, аз имам една къща и една пенсия, давам ги за Бога". Тогава Учителят го попитал: "Колко живот искаш?" Гумнеров поискал 20 години. Учителят му дал 30 години. От този момент той се почувствал здрав, а всичко, каквото е имал, оставя на разположение на Учителя..

Учителят живееше там от 1905 до 1926 година и приемаше гости от сутрин до вечер. Идваха приятели, както и гости от цялата страна. При Учителя

винаги имаше върволица от хора. Понякога излизаше на двора и там водеше разговори с посетителите. Той обичаше да бъде винаги спретнат, чист и никога не се появяваше небрежно облечен - беше изискан в туй отношение. Сестра Василка се грижеше за Неговата външност и за обстановката. Имаше и други сестри, които ѝ помагаха, но главната работа вършеше Василка. (Когато Учителят се премести на Изгрева след 1926 г., Василка продължаваше да върши своите задължения.) Долу в сутерена имаше кухня и трапезария. В кухнята работеха леля Гина Гумнерова и една сестра Янакиева. Тя беше много хубава, висока сестра, възрастна вече, когато ние я заварихме, но много добра домакиня и още по-добра готвачка. Готвеше скромно, но много вкусно и чисто. Така се осигури прехраната и пребиването на Учителя у Гумнерови, както и посрещането на посетители.

Как се осъществяваше самата издръжка в този дом? По това време бяха отпечатани първите томчета беседи на Учителя. Те се продаваха. Средствата от тях ги поемаха приятелите, които се грижеха за финансовата страна на Братството. Започнаха да се събират доста средства. Един от финансовите уредници беше Тодор Стоименов - един от първите трима ученици на Учителя, който работеше в дружество "Сингер", беше счетоводител и финансист. Към него се присъединиха и други приятели и заведоха едно редовно счетоводство на Братството. Много братя и сестри, които милееха за Делото на Учителя и искаха да Го подпомогнат, Му даваха в бял плик от своите средства, колкото намерят за добре. Те правеха своята доброволна жертва за своите идеи. Така постъпваха средства и почнаха да се събират, а Учителят живееше съвсем скромно в тази простичка обстановка и се хранеше с още по-простичка храна. При своите срещи Учителят разрешаваше съдби, развързваше родови и кармически възли, а със съветите си лекуваше и възвръщаше към живот хора, които бяха отписани от тогавашните лекари. Те оживяваха, избавяха се от бедите си и в знак на благодарност, поднасяха своята лепта на Учителя в името на Бога. Тази лепта беше давана в бял плик, съобразно възможностите на приносителя, а понякога се поднасяха в натура - донасяха се продукти и Учителят ги насочваше към трапезарията. Ето как се издържаше този дом, който бе дом на Бога и рогът на изобилието се изливаше по съвсем обикновен начин - всеки посетител носеше нещо без някой да го кара или задължава. Поднасяха го на Учителя, Той приемаше дара с усмивка и уважение и после казваше на приносителя: "Рекох, занесете го долу в трапезарията за общата кухня".

Ето така Учителят живя и работи в малкия дом на ул. "Опълченска" 66 до 1926-1927 г, когато след построяването на Изгрева, се прехвърли да живее там. На Изгрева Учителят живееше при най-скромните условия, при които може да живее един човек на земята. Днес изпитвам срам, че братята, които се грижеха за Изгрева, които бяха много дейни и които уж разбираха от много неща, не приготвиха и не създадоха условия на Учителя за работа. Същите тези братя имаха в града по-добри условия за себе си, отколкото за Учителя. Това трябва да се запомни. Да не би да смятате, че поради липса на средства? Не, поради немарливост, поради неуважение, а може би не се

досещаха. Ами как се досещаха за удобствата на семействата и жените си? Може би пък жените да изискваха условията. А Учителят не изискване нищо за себе си - от скромно по-скромно, но иначе беше уютно. Сестрите се грижеха за бита на Учителя - едни Му перяха дрехите, други чистеха, трети се грижеха за храната, четвърти я донасяха и всеки се стараше да съдейства и да Му бъде в услуга. Печката на Учителя се палеше с дърва, но понякога и с кюмюр - каменни въглища. Учителят не обичаше да Му се пали печката с кюмюр. Веднъж Той каза: "Изпразнете печката и я запалете с дърва. Не желая да горя въглища, защото се освобождават духовете от Лемурия, идат при мене и искат да им се изпълняват желанията, които са имали през лемурийската епоха от историята на земята". Но трябва да добавим, че салонът се отопляваше с въглища, както и печката в кухнята.

Учителят живееше на Изгрева в малка и скромна стаичка. В нея нямаше мивка, а Му поливах с кана и Той се миеше над един леген. Неговата скромност и Неговото умение да се задоволява с най-малкото, Го правеха величествен.

Когато слизаше долу, си вземаше вода. Като Го видят, все някой ще се втурне да Му вземе стомничката и да Му донесе вода. Там стояха повече момичетата и щом видят, че се отвори вратата, веднага тичат: "Какво искате Учителю, какво да Ви услужим?"

Веднъж казах на Учителя: "Учителю, да вземем да изкопаем тука канавки и да прекараме водопровод от кухнята до Вашата стая. Ще направим една малка шахтичка за водата, която се разлива, защото се измъчихте!" И наистина, беше цяло мъчение да се носи чиста вода нагоре в стаята на Учителя и после нечистата да се смъква надолу с кофа. Много често няма кой да хвърли водата от горницата (така се наричаше стаята на Учителя). Той нямаше нито чешма, нито канал, да не говорим за баня и тоалетна. Учителят ме изслуша, погледна ме и каза: "Рекох, ще ми завидят. Няма нужда да ми правите нещо".

Величествена гледка представляваше Учителят с такова огромно, извънчовешко знание и власт, а бе с такова смирение. Той се приспособяваше към всички и с най-малкото се задоволяваше.

Гради Минчев, Ангел Вълков, Елена Андреева, Борис Николов

ОБЛЕКЛОТО НА УЧИТЕЛЯ

Облеклото на Учителя беше скромно, но винаги биваше спретнато облечен, чист и изгладен. Имаше хубав вид. В беседите има съвети какви да бъдат дрехите на ученика. Те трябва да бъдат широки, удобни и със светли тонове. Дрехите Му се шиеха по Негови идеи и костюмите Му бяха малко оригинални. Така сакото Му беше 12-15-20 см по-дълго от обикновеното. Панталонът винаги изгладен. Той държеше да бъде хубаво облечен. Имаше сестри около Него, които перяха, гладеха, чистеха, помагаша на Учителя винаги да бъде улеснен в своя бит. Дрехите Му шиеше наш брат. Учителят шиеше и при моден шивач французин, дошъл в България. Имаше една сестра Ганка

Парлапанова, която беше шивачка и също шиеше дрехи на Учителя, но Той даваше някои препоръки, които тя спазваше. Идеята за облеклото беше на Учителя, а изпълнението бе на Ганка. Имаше няколко братя, които бяха шивачи и всеки един от тях бе ушил на Учителя няколко костюма. Учителят не даваше на всеки шивач да му взема мярка. Беше позволил само на един да му вземе мярка и тази мярка бе запазена и по нея останалите шивачи разкрояваха плата за костюми на Учителя.

Той не позволяваше всеки да Му шие. За тези неща е говорил подробно в Словото Си. А това са правила, които всеки трябва да спазва. Не е без значение какъв човек ти шиє дрехите, кой те пере, кой те глади и кой се грижи за твоята обхода. Нали всеки влага нещо от себе си и ние, с нашето несъвършенство, прехвърляме всичко върху Учителя.

Понякога някой брат купи плат за костюм на Учителя, занесе го на шивача и му каже: "Ето ти плат за костюм на Учителя, уший го." А шивачът клати глава: "Така не може. Отиди, подари плата на Учителя, а Той ще каже от кой плат да Му уший дрехи. Да не смяташ, че Учителя си шиє дрехите от каквото плат му попадне и от всеки, който Му подари плат за костюм. Такова нещо няма. Учителят подбира както плата, така и онзи с какво разположение го е дал. Това го знам лично от Учителя, затова отиди при Него и си си направи своя подарък. А платът, който си купил не е лош, но думата има Учителят".

Учителят се обличаше чисто, спретнато и красиво. Обичаше свободната, широка дреха. Предпочиташе светлите цветове. Вратовръзка не ползваше. Обикновено Той си слагаше бяло шалче на врата, като го забождаше с една златна карфичка с диамант, може би два или три карата, хубав диамант. На врата си слагаше една златна верижка, на която долу бе закачен златен часовник Омега. Учителят беше точен. Като определи среща навън в града, отиваше на часа. Часовникът му винаги беше в ръката. Тези неща ги пазехме, но милицията при обиска ги взе и те изчезнаха. За нас бяха реликви, а за тях - скъпоценности, които се обръщат в пари.

Обущата Му бяха направени от наши братя обущари по мярка. Тогава нямаше още фабрично производство на обувки, обущарите сами правеха обувки. Ние имаме и сега запазена мярка на стъпалото на Учителя - на бял лист очертано с молив ходилото Му. Обущата Му бяха грижливо и хубаво направени. По обувките Му не можеше да се види прах, нито кал, както лете, така и зиме.

Даваше да Му кърпим чорапи много рядко, Той толкова много дрехи имаше, толкова изобилие, че нямаше нужда да се кърпи. Много имаше - всеки Му подаряваше. На един Петровден получи пет ризи подарък. Учителят много често си сменяше дрехите. Той се потеше. Когато сме ходили на екскурзия, три пъти се е изпотявал винаги. На половината път веднъж се преоблича. Горє на Бивака като пристигне, втори път се преоблича и на връщане - трети път. Но Той се изпотяваше така изобилно, че като даваше ризата да я изперем, тя беше мокра. Не влажна, а мокра.

Елена Андреева, Борис Николов, Мария Тодорова

Аз се изучих за шивач и можех да шия дрехи. Реших да ушая бял костюм на Учителя. Съобщих Му моето намерение и Той го одобри. Купих бял плат и след това взех мярка на Учителя със сантиметъра. Започнах да го разкроявам и да шия. Това става в трапезарията. За да бъде повече и повече в близост с Учителя, правих Му няколко проби. Правеше ми голямо впечатление, че този човек, който бе на възраст над 75 години, беше абсолютно чист в облеклото си. Долното облекло - бяла фланелка, бяло бельо, просто с аромат на цвете. Миришеше на цвете, а не на човек, а камо ли на възрастен човек. Правеше впечатление на абсолютно чист човек и естет. В облеклото и в обличането Му имаше порядък, непознат дотогава за мен. Това качество аз го придобих от Него и намирам, че това нещо е равно на молитва - да бъде човек чист и да бъде на "ти" с чистотата. По-късно ми разказаха онзи случай, когато един брат попитал Учителя с коя дума може да се изрази цялото Негово учение. Той отговорил: "Чистота!", но онзи брат не проумял нищо, Учителят забелязал това и добавил: "Чистота в мисли, чистота в чувства и чистота в действия!" Аз бях свидетел да видя и опозная чистотата на Учителя - така, както виждах, чувах и наблюдавах делата Му и тези дела аз се опитвам сега да ви ги опиша като дела, дошли от един свят на Чистотата.

Атанас Минчев

ХРАНАТА НА УЧИТЕЛЯ

Учителят обичаше много да пие руски чай - хубав чай, ароматен, и го пиеше доста силен и сладък. Много обичаше картофи, които наричаше "картошки". Той ни запозна с тях, показа ни колко са ценни те като храна и ни упъти как да ги употребяваме. Най-напред Той даде рецептата за картофената супа, която седи в това, да свариш малко лук нарязан и няколко картофа обелени, като картофите ги размачкаш хубаво в чинията. Към супичката се слага една чаена лъжичка зехтин и се изцежда голям резен лимон. Тази картофена супа толкова много хареса на приятелите, че я нарекоха "ангелска супа". Друга рецепта беше картофеното пюре. Картофите се сваряват, белят се, посоляват се с чер пипер и сол, капва се малко зехтин и се ядат топли. Картофите бяха нашата главна храна. Около Учителя имаше братя, които се грижеха за доставянето на най-хубавите картофи. Те не вземаха от пазара, а отиваха до селата към Плана планина и оттам купуваха.

Учителят обичаше червен кромид лук повече суров. Обичаше и суров праз зимно време, премръзнал, когато ставаше крехък. Обикновения боб Той сам го приготвяше. Най-идеалната храна, която Учителят препоръчваше, бяха плодовете - ябълки, круши, сливи, грозде. Той употребяваше много плодове - обичаше дини, праскови, ягоди. В провинцията имахме братя, които отглеждаха плодове и зеленчуци и от най-хубавото изпращаха на Учителя - хем да благодарят, хем да им се благослови плодородието. Понякога те идваха и задаваха практични въпроси на Учителя. Той отговаряше, а те провеждаха на опит и беркет изпълваше домовете им. И отново изпращаха най-хубавото на Учителя. Голяма част от тези продукти Той даваше в общата кухня.

Учителят обичаше българско сирене, като че ли го предпочиташе пред кашкавала. Например, Той е казвал така: "Я, иди да вземеш хубаво сирене!" Винаги ще каже: "хубаво сирене". Ядеше с удоволствие маслини. Сутрин най-често закусваше чай с маслини или сирене, по-рядко мляко и трахана. Друго не закусваше. За обяд супичка и салата от общата храна. След обяд към 4-5 часа, изпиваше по 2-3 чая. Вечерно време пак чай. Не пиеше вода, чай пиеше.

Учителят се хранеше с много проста храна. Аз съм чувала, че в годините, когато е правил обиколките из България, е изкарвал даже с по една-две ябълки на ден. В началото не е имал средства и много скромно е живял. Той не ни съветваше и нас да смесваме храните - само едно ядене и салата. Когато го канят на вечери, ще яде само едно нещо. Ако има сирене, кашкавал и много други неща, ще яде само едно нещо. Не смесваше маслини и сирене; кашкавал и масло. Ако яде масло, масло ще яде. Много просто се хранеше, с много добър апетит. Като Го гледаш, да ти е приятно, че яде. Ядеше, както ние казваме, гладен човек с разположение. Много хубаво си дъвчеше храната.

Правили сме Му и компот от ошав, защото от градината пращаха сливи, вишни. Брат Ради като прати голяма кошница с плодове, стига за всички - ние ги даваме в общия стол. Учителят обичаше бамя, зелен грах. С удоволствие ги ядеше. Печени чушки обичаше. Тогава не правехме компоти, като сега. Всъщност Учителят не препоръчва консервираните храни.

Понякога Учителят оставяше храната, дори не я вкусваше. Но когато се хранеше, правеше го с разположение. Беше приятно да се наблюдава как се храни. Имаше музика във всяко едно движение и необикновена хармония,

Елена Андреева

Учителят имаше широко развит гръден кош, беше мускулист и здрав. Но в корема Си беше тънък и ядеше малко, просто удивително малко. Какво само не се донасяше у Него - сладка, масла, баници. Един през друг от провинцията се надпреварваха да Му занасят. А Той си вземаше само на върха на ножа или пък мъничко, с върха на лъжичката, колкото да се рече, че не е отказал да го яде. Останалото се принасяше в стола. И така беше - толкова малко ядеше и с толкова малко прекарваше.

Василка Иванова

Последните години на Учителя бяха години на недоимък. Хранителните продукти, като сирене, кашкавал, липсваха. Те отиваха за войската. Реших, че трябва да се намери силно и хранително мляко за Учителя, защото беше отслабнал. Споделих с Него и Той каза: "Биволско мляко." Отидох в село Драгалевци, намерих един селянин, който имаше биволица и му казах: "Слушай, ще ти дам повече пари, но ми давай чисто мляко, неразредено." Но скоро този селянин се изкуши и започна да разрежда млякото. Плащам по-скъпо, а той ми го дава разрежено. Българска работа. Ето това е отношението на българина към Учителя. Това го видях с очите си и по-късно, многократно.

Толкова години Учителят хранеше душите на хората с Божественото Слово и ето сега този българин ни дава разредено мляко.

После отидох в село Симеоново и намерих друг селянин с биволица. Казваше се бай Иван. Излезе честен човек. От него често взимах биволско мляко за Учителя и го подквасвахме у дома. Предлагаме Му го в чиния, поръсено с пудра захар. Така млякото беше много вкусно и Учителят го харесваше. А сега ще чуете най-интересното за биволското мляко на бай Иван. Той до края ни даваше неразредено биволско мляко. Чрез нас дойдоха при него и други, които искаха от млякото му. Отели му се и втора биволица. Клиентелата му се разрасна. Започна да печели хубави пари и пръв той си построи в Симеоново голяма, хубава къща. Парите дойдоха от продажбата на биволското мляко. Това бе благословението, което се изсипа върху дома му заради честността му. Беше урок за нас и беше непонятно за селяните, защо толкова много хора търсят само неговото мляко, а подминават другите биволици. Та и от биволица до биволица има разлика. Разликата я създава стопанинът. Ние само я оценяваме.

След 1940 г. един селянин ми предложи саанска коза. Взех я. Тя даваше по 3 литра мляко на ден. Това беше достатъчно за нас двамата с Мария Тодорова. Зимата се окози - роди мъжко и женско. Мъжкото яре го дадохме на един човек, а женското го запазихме за тамазлък. Следващата година се увеличиха до пет. Една от тези кози я нарекохме Милка, закарахме я в Мърчаево и я подарихме на Учителя. Тя се окози и даваше хубаво мляко. Приятелите я гледаха и свареното мляко го даваха на Учителя. Понякога сиреха млякото. Това бе разрешение за Учителя. Той беше много доволен от козата. После тази коза, заедно с ярето остана в дома на Темелко.

Другите кози натоварих в един кафез и по влака ги пратих на брат Георги Куртев. Той ги прибрал в братската градина и там се грижеше за тях. Ето сега един пример. Дойде външен човек и разреши въпроса с прехраната по онези оскъдни години на двама възрастни човека - това бяха Учителят и Георги Куртев. Ние не се сетихме, че има разрешение в този случай. Разреши го Небето по този начин.

През 1943-1944 г. Учителят беше към 79 години. Той позаслабна, силите Му намаляха, движеше се бавно, нямаше апетит. Веднъж помоли Мария Тодорова: "Марийке, можеш ли да ми свариш яйца?" Оттогава тя измисляше различни начини - да ги свари, да ги опържи и да Му ги поднесе. Учителят ги харесваше и с охота ги изядваше.

Борис Николов

УЧИТЕЛЯТ И ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Спомени на ученици

Първата връзка с търновци Учителят прави през 1900 г. с Мария Казакова и нейната група. По-късно около тях има семейства, с които Учителят се запознава, като едно от тях е на Елена и Константин Иларионови, Атанас Бойчев. Постепенно със започване на търновските събори, в търновското братство влизаха около 20 семейства. От 1909 г. до 1925 г. включително, всички срещи на Веригата (наречени по-късно събори) се провеждат във Велико Търново. В 1913 г. се води Балканската война. Няма събор. 1915 г. имаме протокол на събора, но съборът бил разтурен от властта, защото беше обявена Първата световна война. Братята и сестрите били заставени да напуснат Търново. При първите събори Учителят лично с писмо поканваше онези, които трябваше да дойдат. Не се допускаха непоканени хора. Учителят определяше датата и изпращаше поканите лично. Постепенно с годините започнаха да идват онези, които Невидимият свят довеждаше по своите неведоми пътища. През следващите събори, когато се увеличили съборяните, беше наложително да се създаде една организация за тяхното пристигане и настаняване.

Ние, младите хора, охранявахме лагера с палатки. Имаше постове, които се сменяха през няколко часа, постове с бели тояги и така бяхме взели мерки за сигурност. По този начин не се допусна чужд човек до лагера и нямаше посегателства срещу нас. Дежуреше се денем и нощем и се охраняваха около 500-600 човека, а понякога и 1000.

Лагерът беше разположен на хълма покрай лозята, където бяха обединени няколко братски лозя и се получи един голям имот около 100 декара. Всяко лозе, което се присъединяваше към общото, имаше своя колиба и навеси. Тези колиби се използваша през съборите за складове, за кухня, а някои за жилища.

Там имаше голямо братско лозе от 12 декара. То било подарено на Бялото Братство от търновския гражданин Боковски, затова, че е бил излекуван от Учителя, след като е бил изоставен напълно от лекарите, видели се в невъзможност да го спасят. В това състояние съпругата му се обърнала с писмо до Учителя, който след получаването му, веднага пристигнал в Търново, за да го види у дома му. Болният страдал от ставен ревматизъм и сърцето му било съвсем отслабнало. След пристигането на Учителя, болният още до вечерта се почувствал добре и се повдигнал от леглото. Всички съседни прикамбанен звън са очаквали да чуят вестта за неговата смърт. Обаче изненадата била голяма, след като той почнал да се поправя и след няколко дни е могъл вече да излиза из града. Скоро гражданството научило за това рядко събитие и масово започнало да се приближава към Учителя за помощ от най-различен характер. Боковски оздравял напълно и след това живял до 82 години. От благодарност за всичко това, подарил лозето си на Бялото Братство, понеже Учителя не е приемал парични възнаграждения. Тези данни ги научих от сестра Иларионова, близка на дъщерята на Боковски, разправяни й лично от нея.

Съборите в Търново ставаха в това лозе, в което беше построена една вила. В нея имаше на втория етаж една стаичка, която бе предоставена на Учителя. Тази стаичка се наричаше Горница. Учителят беше обзавел тази стаичка като олтар, като храм. Той постави във вътрешната стая една голяма картина на Пентаграма, нарисувана с маслени бои от художник, по указание на Учителя. Това бе една цветна картина, заемаща цялата източна стена на олтара. На другата стена беше окачена картина от живота на Христа, наречена "Антиминс". Имаше чертежи, които Учителят бе направил с цветни мастила и тушове. Имаше сребърен светилник със седем светила - "Седемте Духове"; три сребърни кандила - "проявленията на Бога, Пресветая Троица"; чаши, наредени във формата на буквата Х - "Христос"; стол отдясно - "Царството Божие"; пет копринени ленти: розова - "Божията Любов", жълта - "Божествената воля", синя - "Божествения Дух", портокалена - "физическия човек" и зелена - "сегащото развитие на човека".

Действително, в Горницата имаше такова силно присъствие на Божествения Дух и на Славата Божия, че не всеки можеше да издържи на това присъствие. Това беше живата скиния на Бялото Братство.

Учителят нареждаше на братята и сестрите, които присъстваха на събора, да влизат по 10 човека и да правят там молитви. Не влизахме вътре, а заставахме в съседната стая и от вратата гледахме в Горницата. Така 10 човека правят обща молитва и всеки си казва своето желание през годината - какво иска да постигне, към какво се стреми. Всеки един открива душата си като мълчалива изповед пред Бога. Слиза групата от 10 човека на двора, след което се качва следващата група. А тези, които са слезли, се нареждат пред един фотограф, който ги заснема. Има към 20 такива запазени снимки. Всички са чисти, спретнати.

Тези десет души се избираха така, че да си хармонират. След като направят молитви, размишление, Учителят им дава някои идеи и мисли. Често пъти Той написваше мислите на малки листчета. В Горницата влизахме двама по двама, отваряхме Библията, да видим какво ще ни се падне. Прочитахме стиха, който се е паднал, и го записвахме в тетрадките, които си носехме. Наблюдавахме картината.

Горницата представляваше свято място, където душите обещаваха пред Бога, че през цялата година ще служат на Бога, ще си служат със Словото Божие и ще четат това, което им се даде като бъдеща работа през годината. Това бе място, където душите обещаваха да служат на Бога. То бе като храм.

Стопанският живот на събора се организираше от няколко практични братя. Между тях беше Петко Епитропов - висок, представителен, с голяма брада. Той работеше в застрахователно дружество. Като застрахователен агент обикаляше цяла България и използваше случая да посещава местните братства. Имаше помощници: Гумнеров, Иларионов и др. Те се грижеха за всичко - доставяха продукти, хляб, организираха общата братска трапеза. На събора се събираха 500-1000 души. За тях се направиха дълги маси под брястовете в лозята и беше много приятно и удобно. Обзаведе се кухня, къ-

дето сестрите дежуреха на смени. Имаше по два-три казана и д-р Жеков стоеше до тях и се грижеше за хигиената.

Повечето от приятелите си бяха опънали палатки в лозята и там живееха. Други си бяха наели стаи в по-далечните вили за приспиване. Трети бяха си наели квартира в Търново и сутрин една малка група идваше в лозята. Но това беше при първите събори. Това бяха едни от най-хубавите дни, които сме преживели с Учителя.

Откриването на събора ставаше в определения ден от Учителя. В 5 часа сутринта започваше събора с песни и молитви. Изчакваше се да изгрее слънцето и след това пак се правеха молитви, песни и Учителят държеше първата съборна беседа. Тази първа беседа беше въвеждане в събора. След туй се правеше закуска. Обикновено първия ден на събора Учителят държеше сказка в салона на Търново за цялото търновско гражданство. Беше съобщавано, а понякога се разлепваха из града съобщения и търновското гражданство знаеше, че г-н Дънов ще държи беседа. Обикновено това ставаше неделен ден. Тогава салонът се препълваше от народ, както вътре, така и отвън.

Учителят казва, че съборът на Бялото Братство от Слънчевата система става всяка година във втората половина на месец август. По тази причина учениците на Бялото Братство на земята правят своите събори по това време, за да може благословието, което се излива от Божествения свят към събора, да се получи отчасти и от учениците. Това е време, когато физическият и духовният свят са в по-тесен контакт един с друг.

През август 1922 се състоя съборът на Бялото Братство в Търново. Той бе знаменателен. Там се развихри черната ложа и нападна Бялото Братство, но природните стихии укротиха свещениците, които водеха война срещу Учителя. Бурята, развихрила се с гръм, светкавици и дъжд, попречи на владичиците да организират търновското гражданство в борба срещу Учителя.

До 1925 г. включително, съборите на Бялото Братство бяха в Търново. Но през 1926 г. започна една голяма акция срещу Братството под влияние на духовенството, на военните и на други някои среди. Предизвикаха подписка между гражданите на Търново, с което се искаше дъновистите да не провеждат съборите си в Търново. Преди това те положиха много труд за своята пропаганда против Учителя, като се почне от 1922 г. Като се изключат нашите приятели около 20-30 човека, всички граждани на Търново се подписаха срещу съборите на Бялото Братство. Така търновци забраниха съборите с подписа си. И оттогава този град започна да запада в духовно отношение и така ще бъде до края на века. Това са окултни закони. Като научи Учителят решението им, Той се усмихна и каза: "Ние съборите в Търново ги правим заради тях, заради българите, заради България, за да бъде Търново един център не само на Бялото Братство в България, но да бъде един планетарен център, защото тук под земята се събират разклоненията на всички планински вериги от Хималаите, от Андите и Кордилерите на Америка. Ще загубят без нас." И без да каже повече дума, Той премести съборите на Изгрева в София.

Борис Николов, Николай Дойнов, Боян Боев

ПЪТЯ НА СЛОВOTO

Спомени на ученици

От 1905г. Учителят е непрекъснато в движение и изнася своите сказки по градове и села. Сказката е онази форма, чрез която Той прави контакт с народа. Тези сказки не са запазени, защото не са стенографирани. След всяка сказка Той е поканен от няколко приятели в някой дом, където се започват разговори по духовни въпроси. Така Той прави връзка с тези малки духовни групи, насочва ги в духовната им работа и им определя един ясен път. Имаше единични приятели, закътани по села и градове, но Учителят някои от тях посъветва да се преместят към София, за да не се загубят, а други, които бяха по-силни остави по места, за да бъдат като фарове в тъмното море на още непробудена България за Словото Му. Такива случаи имаше много. Тези приятели бяха много активни през време на Школата и се интересуваха за всичко, което ставаше на Изгрева. С тях се срещаме по време на съборите и на Рила.

Ето така започна първата сказка, която впоследствие се претвори в друга форма - беседа на Учителя с народа. И тази форма остана. Нея не я загубихме. Тя бе стенографирана и запазена. Днес беседите на Учителя са издадени и отпечатани.

През един от търновските събори привечер приятелите виждат, че Учителят събира нещо от земята. Притичват се и те да помогнат. Събират от земята пръснати житни зрънца. Като ги събира, Учителят казва: "Писано е, да се не изгуби нищо!" , помълчал и добивил: "От Словото Божие". А сестрите същия ден чистили жито, за да сварят. Чистили, какво чистили и изхвърлили заедно с боклука и чисти зърна. Тях се навел да събере Учителят. Събрал ги и ги дал на един брат да ги прибере. Този брат бях аз - брат Борис.

И затова на мен се даде задачата да се грижа за печатаното и непечатаното Слово на Учителя и аз го опазих. Не изгубих нищо. Но другите около мен го изхвърлиха на боклука. Защо и как стана това - ще го разкажа, когато му дойде времето и мястото.

Борис Николов

След като се засели Учителят при Петко Гумнеров на улица "Опълченска" 66, започнаха да идват приятели да Го посещават и да се водят разговори и стана тъй, че тези разговори Учителят ги превърна в беседи. Дойдат приятели, насядат в стаята и Учителят държи оригинална беседа на въпросите, които те задават или ги интересуват. Обаче хората все се увеличават и в стайката няма място. Тогава Учителят тури стола си до прозореца, отвори прозореца навън и които не се събираха в стаята отиваха и слушаха под прозореца в двора. Не беше много високо и се чуваше и виждаше Учителя. Така започнаха събранията на улица "Опълченска" 66 и Учителят започна да ги държи всяка неделя от 10 часа сутрин. Това се разнесе като вест из целия град. Също така и хора от провинцията, които търсеха Учителя, намираха Го там. Те научиха за събранията, идваха и броят на посетителите се увеличи

толкова много, че даже и дворът се напълни и препълни. Тук Учителят държа едни от най-прекрасните си беседи.

В първите години на века нямаше стенографи, а имаше бързописци. Един от тях бе Петко Гумнеров, в чийто дом на "Опълченска" 66 бе отседнал Учителят. Приятелите бързописци се събираха, сверяваха написаното оформяха един окончателен текст. Така бяха записани първите протоколи - а съборите до 1910 година, а така също и от 1910 до 1918 година. Така се записваха някои беседи на Учителя от първите години, както и частните Му разговори с приятелите. Най-точен е записът на Петко Гумнеров за протоколите.

По-късно при Учителя дойде Тодор Гълъбов, който беше стенограф в Народното събрание и от когото имаше учебник по стенография. Той стенографира първите беседи на Учителя и те бяха отпечатани в "Сила и Живот" от първи до четвърти том. Това е оригиналното Слово на Учителя без никак-за редакция.

Борис Николов

Гласът на Учителя беше бас-баритон - поне така го определяха музикантите. Той говореше тихо, спокойно, без напрежение. Гласът беше мек, равномерен, тих, но не глух; пронизателен, но не остър, нито твърд. Когато държеше беседите и лекциите си, говореше равномерно, рядко повишаваше гласа си, за да подчертае това, което казва. Най-често така се случваше да повиши гласа си, когато говореше за Бога. Тогава беше вдъхновен, радост бликаше от Него, вживяваше се. Създаваше се една вълна, която обхващаше всички, които слушаха и разбираха. Рядко можеше да остане равнодушен човек, когато Учителят говореше вдъхновено. Това вдъхновение се предаваше и на слушателите. Повечето от тях излизаха вдъхновени, с просветнали лица и очи, с радостни сърца, готови да проявят милост и снизхождение.

Когато отидох на беседа, първото нещо, което на мен ми направи впечатление, бе лицето на Учителя. Той застана на катедрата и аз видях едно дълбоко съсредоточено лице в себе си. Аз не бях виждала друго същество такова и това остави отпечатък в съзнанието ми. Много силно впечатление ми направи. След това, аз Го виждах много пъти така, когато идваше на беседи. Той не правеше контакт с нас преди беседите, стоеше си в стаята горе. Той се подготвяше за беседа, защото Той не четеше нищо - само говореше. И стоеше горе, сигурно за връзката, която имаше да направи, за да може така да тече Словото у Него. И след беседа Учителят беше вече друг. След беседа Той имаше едно радостно лице, едно лице, от което блика светлина ведро, една усмивка към всички, една благодат излизаше от Него, едно разположение. След беседата Той бе готов като че ли още две беседи да изговори и затова на поляната след гимнастика ни говори, говори. Един Го запита, друг Го запита, Той отговаря, с часове е говорил.

Елена Андреева

Учителят редовно изнасяше своите беседи на улица "Опълченска" 66. Имаше стенограф, който подготви първите три серии "Сила и живот" за пе-

чат. Мисля, че помогна много Димитър Голов, наш брат, който имаше книжарница и се занимаваше с печатане на книги. Отначало Димитър Голов беше много активен, но после в него влезна съмнение, дошло под влияние на външни хора и заглуши духовното в него и той се оттегли от Братството. Учителят го остави да бъде свободен. Но после той пострада жестоко. Разболя се и си отиде мъченически. Такъв е окултният закон. Влезнеш ли в една Школа, пред теб е огън, а след тебе е смърт. По-добре да гориш отвътре и да изгори всичко старо, което е в теб от стария живот и да вървиш напред, отколкото да се върнеш. Повърнеш ли се, ще те разкъсат онези, които искат да те ограбят и да ти вземат спечеленото. Този закон го проверявахме по време на Школата. Действаше безотказно. Но за първите три серии "Сила и живот" на Димитър Голов трябва да се отдаде заслуженото.

Откъде идваха средства? Отначало имаше ревностни братя, двама-трима финансираха дадено томче. Следващият етап бе, че към тях се включиха и други. Третият етап бе, когато Учителят основа братска каса и братските средства постъпваха у касиера. Това бяха средства, набирани доброволно, които се даваха в името на една идея. И от тези пари се взимаха за печатане на беседите. След продажбите част от сумите се възстановяваха.

По това време се основа един редакционен комитет от възрастни приятели с литературни познания. В него влизаше Стефан Белев, който по това време имаше много преводи от чужди автори на окултна литература, дядо Благо - Стоян Русев, поет и писател. Към него се включиха и други и те трябваше да организират печатането на беседите. Но случи се така, както винаги, че когато се съберат много хора от умни по-умни, работа не вършат. Тук стана същото. Много разговори, много приказки, разисквания, а резултатите - малки.

По това време Стефан Камбуров от Казанлък, който беше печатар и имаше печатница, поиска да издава беседи. Учителят изпращаше обикновено Паша при него, която беше подготвяла беседи. Като отличен работник в тази печатница се откри синът му Петър Камбуров, който беше безкористен и ревностен, отличен брат и запознат с печатарското дело и той организира материалната част и изпълнението. Оттука излезнаха няколко томчета беседи. Петър Камбуров завърши естествени науки в София и после стана учител в Казанлък. През целия си живот той е съдействал за издаването на беседи. Много добър брат, идеен човек, полезен за общото дело на Бялото Братство. Тук се издадоха "Сила и живот" 10, 11, 12 и 13 серия.

Друг печатар от семейство Камбурови бе Никола Камбуров, който имаше печатница в Стара Загора. Така започнаха да излизат беседите. Първо се занесе до Учителя, Той я прегледа, одобри я и след това започваха да печатат и да продават напечатаните беседи. Слави Камбуров - третият брат-откри печатница в Нова Загора,

Друг, който взе инициативата за организирането на печата бе Никола Ватев от Русе. Той организира цяло издателство. Подготвяше отпечатването на беседи и разпространението им, като ги продаваха на костумени цени. Печалба от това нямаше. В Русе Борис Малджиев имаше печатница и там се

печатаха беседи. Но и те се въодушевиха и издадоха само няколко беседи. Така че някои от беседите бяха издадени от Никола Ватев, а някои от Борис Малджиев, но главната заслуга бе на Никола Ватев. Често Паша Теодорова оътуваше до Русе, отсядаше там у братя Маркови, за да прегледа шпалтите и да направи коректура. Когато се подготви едно томче, тя се завръщаше. Така в Русе бяха издавани в разстояние на много години томчета "Сила и живот" от 7, 8 серия, както и лекции на Общия Окултен Клас в отделни малки книжки от 1, 2, 3, 4 година, които се разпространяваха. Отначало излизаха 3 отделни книжки всяка една беседа от една годишнина. По-късно приятелите ги събраха и подвързаха в томчета и днес може да ги намерите като единични книжки, като всяка една година на корицата имаше свой знак за оазпознаване. Така Словото на Учителя започна да се разпространява по цялата страна.

Още през 1912 година Учителят даде пример със "Завета на цветните лъчи на светлината". Тя бе едно луксозно издание с кожени корици, с хубав печат за онуй време, издържано във всяко едно отношение. Учителят я разпространи в тесен кръг от приятели и даде начини и правила как да се работи с нея. По онуй време в един разговор запитаха: "Учителю, много хора искат от нас беседи. Какви беседи да им даваме?" Учителят каза: "Ще им давате беседи от първите шест серии "Сила и живот". В тези серии аз съм изложил Учението на Бялото Братство".

След като бе построен братският салон на улица "Оборище" 14, млади братя печатари подеха инициативата да създадат една работилница за набиране на букви и подготовка за печат. Зад салона бе построена една голяма барака дъсчена и там се поставиха маси и се обзаведе. Двама братя Влад Пашов и Димитрий Стоянов напуснаха частните печатници, в които работеха и дойдоха тук, за да създадат братска печатница. Тук свързаха буквите на страници. Наберат една кола и я сложат на едноколна ръчна количка и я търкалят до земеделския дом на улица "Врабча" 1, където имаше печатница. Отпечатат колата после върнат буквите, разсипят ги и със същите букви наберат следващата кола. Трудна работа. Понякога буквите ги пренасяха на гръб с чували. А те са оловни и тежат много. Влад Пашов бе скромнен, мълчалив и работлив брат, Димитър Стоянов - всеотдаен. Към тях се присъедини Кирил Михайлов (Кирчо-Лъвчето). Чрез тази барака се отпечатаха няколко томчета. Нашите сестри и братя, които бяха по-свободни, сгъваха колите и те ставаха на томчета. Така нашата скромна печатница започна да издава томчета от беседите на Учителя. Туй ни радваше много, макар че имаше неудобства. Имаше място в двора. Много лесно можеше да се сложи машинка и нож за рязане на хартията, но никой не се сети да го направи. А Учителят оставяше инициативата на учениците. Не даваше нареждане - направете това или онова. Разбира се, ако кажеше някоя дума всичко щеше да се изпълни. Той искаше да види каква инициатива ще възникне в нас и как ще я изпълним. Той работеше педагогично и тактично. Накрая ще спомена и нещо, което непременно трябва да кажа: Братството имаше тогава пари, имаше средства да обзаведе печатница с машини, постройки и всички

удобства. Но това не бе направено. А защо? Нямаше ги хората, които да го направят. След това дойдоха други, които си направиха барачки и носеха на гръб букви, когато имаше пари да се обзаведе цяла печтница. Но те не отиват при Учителя да Го питат какво да направят.

Борис Николов

Искам да обясня как стана записването и дешифрирането на беседите от нас, трите стенографки - Паша Теодорова /1888-1972/, Савка Керемидчиева /1901 -1945/, Елена Андреева /1899-1990/. Ние трите едновременно записвахме всичко, което Учителят говореше. Дешифрирането на беседите и лекциите бяхме си разпределили помежду си. Паша дешифрираше неделните беседи. След като се отвориха школите, Паша продължи да дешифрира неделните беседи. Ние двете със Савка си разпределихме школните лекции. Съборните беседи пак си ги разпределяхме помежду си, по споразумение. Всяка беше готова да дешифрира Словото на Учителя без разлика дали са неделни, дали са школни или утринни слова. Утринните слова Учителят започна да ги държи от 1930 година. Работата за дешифрирането на Словото на Учителя сме разпределяли помежду си с пълно разбирателство и съгласие. Ако някоя от нас е изказала предпочитание да изработи една лекция или беседа, винаги другите с готовност се съгласяваха. За да има ред в работата, ние разпределяхме Словото на Учителя на отдели: Неделни беседи; Школни лекции; Съборни беседи; Планински беседи; Утринни слова; Извънредни беседи; Беседи, говорени от Учителя на братските празници - на 22 март, на Петровден; Беседи на сестрите; Беседи на ръководителите и при други някои случаи. Това са групирани беседи. Всяка от нас имаше тетрадка за всеки отдел. Например, когато Паша дешифрираше неделните беседи, тя вземаше своята тетрадка, в която са записани неделните беседи, като вземаше и тетрадките на Савка и моята тетрадка, в която също бяха записани неделните беседи и по трите тетрадки дешифрираше беседата. Значи всяка от нас вземаше при дешифрирането тетрадките на трите ни, в които беше записана беседата, която трябваше да се дешифрира. За извършената работа всяка отговаряше пред своето собствено съзнание. Никакъв контрол нямаше. Имаше пълно доверие и съзнателна работа от всяка една. Ние бяхме приели да дешифрираме Словото и го вършехме с чувство на отговорност. Ако е имало някога нещо пропуснато да запишем, такива са били вътрешните възможности и условия, при които сме работили. Всяка е направила това, което е могла, всяка се е старала да предаде точно това, което Учителят е казал. Ние при дешифрирането не правехме никакви поправки, никакви корекции. Когато беседите се готвеха за печат, Паша е правила известни промени. Дали сме били съгласни с тези промени? Учителят беше, който решаваше тези въпроси. Това беше Негово Слово.

Елена Андреева

Понякога се е случвало със Савка, Паша или брат Боев да дешифрираме някоя беседа, за да уточним да не би нещо да е пропуснато. Веднага съм

виждала, че еднакво сме записвали. Рядко е имало да се пропусне някоя дума, която може би не е чула. Когато записвахме Словото, когато не чуехме някоя дума или не сме я разбрали, за удобство оставяхме празно място, като при дешифрирането да потърсим в другите тетрадки, за да попълним изпуснатото. Аз казвам тези дреболии за изяснение. Затова заявявам, че при дешифрирането не сме правили никакви поправки. Дали сме го така, както сме го чули. С това не искам да кажа, че ние сме безпогрешни. Може да сме допуснали някои грешки, може да сме допуснали да пропуснем някоя дума, защото не сме чули или защото не сме успели да запишем. Но това са редки случаи, това са малки пропуски, които всеки може да направи. Още повече, че при коректорската работа на Паша, при редактирането и стилизирането на Словото на Учителя, тя почти Го преразказваше. Но винаги се стараше да даде точно това, което Учителят е казал.

Елена Андреева

За работата на Паша във връзка с редактирането на беседите имаше главно две мнения и разбирания. Някои от приятелите мислеха и искаха лекциите и беседите да се печатат в такава форма, в каквата са говорени без никакви изменения. Други не поддържаха това мнение, намираха, че трябва да се направи едно оглаждане. Учителят говореше беседите и лекциите си без да си служи с каквито и да е бележки. Той говореше, както мисълта течеше у Него. Той понякога носеше бележки само за имената на героите от Неговите легенди и приказки. Той казваше: "Аз съм екскурзиант и каквото виждам по пътя, за него говоря". Характерното за речта на Учителя беше, че Той се изразяваше с дълги и сложни изречения, периодична реч. При работата си Паша разделяше дългите изречения с къси, избягваше периодичната реч на Учителя. По този начин мисълта ставаше по-лесна за разбиране. При дългите изречения се изисква по-голямо внимание, по-голяма съсредоточеност на мисълта. Естествено, че при такава работа Словото добива друга форма. Става по-друго яче нюансирана мисълта.

Елена Андреева

През време на на Школата на Учителя, беседите Му се печатаха много трудно, защото се ползваха печатници от цяла България. По-късно, след заминаването на Учителя, ние намерихме и откупихме една печатарска машина - американска. Беше малка, но ни служеше добре. За шест години на нея се отпечатаха към шестдесет тома от Словото на Учителя. Доволен съм за това, защото аз движех тези неща като председател на Братския съвет. Останаха неиздадени още 1500 беседи от Словото - това прави петдесет тома по тридесет беседи. Значи, остават още петдесет тома да се напечатат. При печатането на беседите на Учителя всички работеха всеотдайно. Паша Теодорова и Елена Андреева дешифрираха стенограмите от времето, когато Учителят говореше. Паша Теодорова вземаше дешифрираната стенограма, напечатана на пишеща машина и редактираше текста, след което го подготвяше за печат. Печатари бяха Димитър Стоянов и Влад Пашов, както и

Кирчо-Лъвчето (Кирил Михайлов), а също и някои други братя и сестри. Аз бях организирал и книговезница, където беседите се подвързваха. Директор на печатницата беше Никола Антов, за което получаваше заплата. А жена му работеше в книговезницата. Така че той беше осигурен със заплата за препитанието си. В книговезницата работеха и други братя и сестри, които получаваша минимално възнаграждение.

Борис Николов

След заминаването на Учителя започнахме да отпечатваме следващите неиздадени беседи. Паша продължи своята работа по същия начин. Но от Братския Просветен Съвет имаше братя, които упрекваша и обвиняваха Паша, че свободно редактира Словото и по този начин го променя. Намериха и извадиха беседи и доказаха, че това е така. Аз също го видях, но какво да се прави. Паша бе много смутена и разстроена. Тогава аз си спомних за опита на Учителя и реших да направя същото. Тогава на всеки един дадох по една годишнина от дешифрираните беседи да ги редактират. След време те се събраха и донесоха редактираните беседи. Един брат се отказа и каза, че не може изобщо да помисли за редактирането, защото го е страх от Словото и благовее пред Него. Другите направиха опита, но се оказа, че редакцията е направена много по-лошо от тази на Паша. Свържахме редакцията и оригинала - имаше големи разлики, дори по-големи от редакцията на Паша. Значи и едните и другите променят. Ами тогава? А трябваше беседите да се печатат. Тогава реших, понеже Паша беше работила при Учителя, то аз я оставих да работи по същия начин. Тя работи донякъде. После зрението ѝ отслабна и тя ослепа. Работата трябваше да продължи. Тя бе продължена и довършена от третата стенографка Елена Андреева. Така че стенографките си свършиха своята работа. И Елена Андреева си свърши работата. Учителят ми предаде всички стенограми, за да бъдат отпечатани. Това е колективен процес, но отговорността се носи от едного. Досега аз носех тази отговорност. Моите верни сътрудници и съратници през 1980 година откраднаха, разбиха и разпръснаха копията на непечатаните беседи.

Борис Николов

Когато през 1957 година дойдоха да ни изземат литературата като инкриминирана, имах само едно попълнено течение - беседите на ръководителите, което не го бях предала на съхранение. Те ми го взеха. През това време бях изработила един хронологичен каталог на цялото Слово на Учителя. Моят екземпляр беше абсолютно пълен и много съжалявам, че ми го взеха. В това време Паша беше заета с редактирането на беседите, докато ни взеха печатницата. След това зрението ѝ беше още намаляло и трябваше да ѝ се четат лекциите изречение по изречение, като тя правеше корекциите, за да може да се изработят. Трудно беше. После пък аз почнах да правя, пък тя да одобрява. И така работехме, но много малко време. Ние не живеехме заедно. Тя живееше на една улица, аз другаде. Трябваше нея да я водят, аз не мога да отида. От 1954 година ставите ми заболяха и условията пречеа,

за да мога да работя. Постепенно работата спря, поради нейното и моето заболяване. Изпитание бе и за двете ни. Паша трябваше да напусне Изгрева на 13 ноември 1960 година. Аз напуснах Изгрева на 7 април 1961 година. Нас с Паша ни изгониха от Изгрева без право на посочване на жилище. Паша отиде да живее в кухнята, в своята къща, тъй като имаше квартиранти в стаите. Аз бях по-облагодетелствана. Живеех в дома на Гена Папазова, на улица "Клемент Готвалд" 31. Опитахме се с Паша да поработим заедно. Аз предварително преглеждах беседата и Паша в определени дни я водеха при мене, аз четях с много малки промени, направени от мен, като Катя Грива следеше ръкописа и казваше къде нещо не е съгласна с оригинала. Паша се произнасяше как да бъде.

Елена Андреева

Стенограф на "Изгрева" бе и брат Боян Боев, който записваше както Словото на Учителя, така и всички частни разговори на приятелите с него - както на "Изгрева", така и на различни екскурзии, където сме ходили. Обикновено той изчакваше някой брат или сестра да излязат от стаята на Учителя и питаше какви въпроси са задавали и какво е отговорил Учителят. Така приятелите му разказваха интересни случки, които той записваше. Брат Боян дешифрира разговорите на Учителя от село Мърчаево и ги даде в сборник "Изворът на доброто".

Година след година се издаваха томчета беседи, но приятелите предпочитаха да слушат Учителя, да си водят бележки и да не купуват отпечатаните томчета. Приятелите в провинцията ги получаваха, но бяха затруднени да ги изплащат навреме. Изобщо продажбата не вървеше. Докладвах на Учителя, че няма средства да се отпечати поредното томче, което е приготвено за печат. Тогава Учителят даде една задача на един от съборите в София - всеки ученик всеки ден да отделя по едно левче и да го слага в една кутия. На следващата година по време на събора всеки да донесе събраните 365 левчета. Това бе сторено и всеки в една торбичка донесе на събора своите левчета от задачата. Докладвах на Учителя и Той каза: "Задачата е изпълнена. Тези пари ги предайте на брат Боев по списък и той за внесената сума ще ви даде беседи. Ние не ви продаваме беседите, но ви ги подаряваме. А пък вие от своя страна също правите един малък подарък за това, което сте получили". Това беше около 1930 година. Тази задача започна да дава добри резултати. Събираха се пари, с които можеха да се отпечатват редовно томчетата. Боян Боев беше този, който се занимаваше с изпращането на книгите, което бе много трудно - да се опаковат книги, да се изпращат по влака, да се държи точна сметка кой какво е дал и какво е получил. Преди това приятелите непрекъснато изпращаха писма до провинцията и умоляваха онези, които не са се издължили за предишни томчета да сторят това, но сега нещата се канализираха. Учителят даде един прост метод за събиране на средства. Във всяко нещо Той влагаше идея. Принципът беше, че беседите ние не ги продаваме, но ги подаряваме. А пък събраните левчета е техен десятък, с което подкрепят работата на издателството. Така се започна една обмяна между читатели и издатели.

Преди това някои приятели идваха при Учителя и настояваха пред Него да се основе търговско или индустриално предприятие с пари на Братството и в него да бъдат учениците. А печалбата да отиде за печатане на книги. Учителят не ги насърчаваше. Това не беше задача на Школата да създава стопански предприятия. Но тези, които не Го послушаха и направиха опитите си, се провалиха финансово и се разсипаха. Не послушаха Неговите съвети. Така някои братя искаха да купят гора, че да секат дървета и да ги продават. Учителят ги мъмри строго преди да почнат да секат. А като го направиха на своя глава, загубиха всичко. В една от беседите Учителят спомена, че никой не е прокопсал, ако реже гората, за да я продава или да прави от нея дървени въглища. Така Стойчев направи предприятие за добиване на дървени въглища и ги изнасяше в Турция. Хвърли спестяванията си, направи заеми, изсякоха много гори, правиха от тях дървени въглища и много скоро фалира. А след това бърже, бърже се разболя от рак и почина. В една беседа Учителят говори за това. А преди Стойчев беше ръководител на спиритическа група, викаха духове и много хора се отклониха от Учителя с тази им дейност.

Други, които бяха вегетарианци, искаха да отглеждат свине и да ги продават, после като ги заколят, да приготвят месото на наденици и суджуци и тем подобни. Учителят им забрани, но не Го послушаха, направиха си опита и пропаднаха. Пропаднаха не само финансово, но и като хора. Те се заличиха от Братството сами. Споменавам го това, за да знаете, че го е имало и да знаете как действа окултният закон на Школата.

Имаше една банка "Гирдап" и някои решиха да вложат в нея пари, да купят акции, да станат рентиери и от рентата да се издържат. Учителят не им позволи. Вложиха си спестяванията и после банката фалира и те изгубиха всичко. В една от беседите Учителят споменава за нея. Защото наши приятели участваха в тази история. Така че ние не сме "вода ненапита", а вода застояла от векове и ако я някой размъти, само мътилката остава, дори за няколко поколения след това. Това е урок за всички.

Учителят не обичаше работи, в които нямаше идея. Имаше практични хора, които тръгваха да реализират свои планове. Учителят не ги насърчаваше. Във всяко действие Учителят слагаше на първо място идеята, като душа на работата. Всички издатели, които издаваха в провинцията беседи на Учителя, имаха желание да работят идейно и безкористно. Обаче една централна идея те нямаша. Чак когато Учителят даде задачата с левчето, то тази задача предопредели издаването на беседите, защото законът е такъв. Не може ученикът, който е събирал по едно левче 365 дни, да ги пуска в кутия и да казва: "Това е десятък за Бога" и събраната сума да няма благословение. Тази сума, така събрана, има магическа сила. Тя железни врати отваря и така започна редовното издаване на беседите. Всяка сутрин ученикът като пусне едно левче в касичката, мисли за беседите и казва: "Туй левче го заделям за Божието дело, за издаването на беседите". Тази мисъл беше ценна, а левчето беше само израз на тази мисъл. Така Учителят обичаше да се работи за идеи, а не за практически работи и съображения. А практическите въпроси се разрешаваха пак. Тях не ги пренебрегваше Учителят, обаче те се разрешаваха с методи, които служеха на една Божествена идея.

Запитаха Учителя: Какво да дадем на хората да четат когато проявяват интерес към Учението? - Дайте им "Пътят на ученика". При друг случай Той каза: Давайте им книжката "Високият идеал". Идеята, която Учителят даде в тази беседа бе: "Отдавна не се е говорило за високия идеал".

Разпространението на беседите беше трудно. Тогава не всички имаха пари да си купят, макар че бяха по-евтини от останалите книги. Имаше братя и сестри бедни, едва преживяваха. А богатите братя се занимаваха със своята търговия и богатство, накрая дойдоха времена, когато им взеха богатството и тогава се изравниха с бедните. Тогава се удариха по главите и казаха: "Ами ние с тия пари, гдето ни ги взеха, можехме да отпечатаме всички книги на Учителя и с тия книги да постелим като килим цяла България от единия край до другия. Килим те не направиха, защото нямаха идея за кого да работят. Пропуснаха си времето и условията, да работят за Бога. Затова бъдете будни и не си изпускайте времето и условията, които небето ви определя. Само онзи, който работи в името на една идея и се жертва за нея има помощта на Небето.

Борис Николов

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЛОВOTO

Спомени на ученици

Една сутрин се изкачвам по стълбата, която води към Горницата на Учителя. Почуках и влезнах в стаята. Там беше и Теофана Савова. Държах в ръката си томчето "Пътят на ученика", а това бяха съборни беседи от 1927 година. Казвам: "Учителю, много хубави неща има тук". Той ме изглежда отгоре до долу. "Тези неща ще се разберат в бъдеще." - "Вярно е, Учителю, аз бях ги чела по-рано, но сега мисля, че ги разбирам по-добре." - "Рекох, ще ги разберат хората в бъдеще, след 1000 години". Занемях. След това отново прелистих томчето. Там Учителят говореше за живота на старозаветния човек, на новозаветния човек, на праведния човек и за живота на ученика от Школата на Бялото Братство. Това бяха епохи от живота на човечеството. Разбрах тогава, че пътят на ученика се отнася за епохата, която трябва да дойде, тази на шестата раса, за която говореше Учителят. За тях Словото на Учителя ще бъде храна. За нас днес, Словото на Учителя се изразява само в отпечатани томчета. И кой колкото може се ползва от тях.

Димитрина Антонова

Един хубав слънчев ден излязох из поляната и се спрях пред салона. След малко вратата на Учителя се отвори и Той дойде към мен. Целунах Му ръка и ми каза: "Къде си ходил, какво правиш, как се подвизаваш?" И ми каза: "Рекох, пазете ги". Аз Го погледнах: "Какво?" - "Беседите, фотографиите, пазете ги, рекох, защото ще дойде един ден, когато заради тях за косите ще се хващат". Посочи ми с ръката си така. "Косите си ще хващат с ръката си за един лист". Да, такъв глад ще настане един ден. Учителят каза: "Един ден няма да имате време хляб да ядете от работа". - "Е, тогава, Учителю,

много работа ще имаме". Туй също и в Мърчаево ми го каза: "Един ден ще имате много пари. Много пари ще имате и много работа ще имате". Аз се чудя, аз съм толкова възрастен, сега какви пари ще имам един ден, кога ще работя аз отсега нататък, каква ли работа? А то се разбираше работа, духовна работа. И тогава каза: "Ще стане голям глад за духовна работа".

Георги Добрев

Учителят ни даде огромен материал чрез Словото Си. Но Той сравнително малко разкри Себе Си пред нас. Голяма част от знанието, което имаше и носеше със Себе Си, Той не го разкри, защото съвременното човечество можеше да злоупотреби с него. Аз лично много пъти съм Го чувал да казва: "Да не мислите, че Аз всичко ви давам? Много работи има, които не ви казвам. Съвременното човечество не е дошло до този етап. А като проучите Словото и Го приложите, тогава Небето ще се отвори за вас. Невидимият свят ще вдигне пред очите ви своята завеса, ще се отворят очите ви, ще се отпушат ушите ви и вие ще станете член и ученик на Всемирното Велико Бяло Братство. И тогава ще срещнете Великия Учител на Вселената."

Ангел Вълков

Отидоха приятели при Учителя и питат: "Учителю, какво да направим, за да преведем по-добре, по-точно и по-бързо беседите Ви на чужди езици?" Учителят ги изгледа и каза: "Ще направите по-добре да не се занимавате с това. Това не е лъжица за вашите уста. Чужденците ще дойдат и сами ще си превеждат Словото, но след като научат много добре български език и се запознаят с историята и методите на Школата. А вие си имате друга работа и не трябва да се отклонявате от нея. Вашата работа е да се съхрани Словото и да се предаде на едно друго поколение, което ще дойде след вас".

Отново отидоха приятели при Учителя: "Учителю, как да контактуваме с чужденците и по-специално с французите?" Учителят отговори: "Ще контактувате, когато чужденците, и специално французите, научат български език и четат Словото Ми на български. Друг начин няма. Този път те ще учат български. Това е решение на Небето. Българският език в бъдеще ще бъде езика, който ще изучават всички народи по света, за да могат да четат Словото на Бога".

Мария Тодорова

Всеки ученик е изпратен в Школата, за да изпълни дадена задача. Учителят казва, че ако първият не я изпълни, ще я изпълни втория; ако не я изпълни втория - третия до десетия. Но десетият ще я изпълни. Дойде ли до Божествената кауза, един има, който ще свърши работата. Учителят също така каза: "Аз не се грижа за Учението си. Ако то е Божествено, то ще успее." Затуй Той нямаше грижа, Той не ни каза как да съхраняваме беседите, защото Той не разчиташе на нас. Той разчиташе на Божественото. Щом е Божествено, то ще успее. Затова Учителят беше спокоен - 7500 беседи остават в едно време, когато материализмът и сталинизмът нахлуват в тая страна.

Учителят не се тревожеше и аз съм уверен, че Словото ще се съхрани.

Димитър Грива

Записки от беседите на Учителя

Най-голямото чудо днес е, че Словото на Бога се предава на човешки език и то с българска реч, с българско четмо и писмо. По-голямо чудо от това българите няма да видят и да срещнат нито днес, нито утре, нито во веки веков, защото никога вече няма да се повтори - както тук, на българска земя, така и на земята. Ето, това е най-голямото чудо на чудесата на българската земя, което вие искате да срещнете и да видите. То е между вас и около вас, но вашите очи са затворени, вашите уши са запушени, защото вашето съзнание не е будно и в него още не е влязла Светлината на Словото на Великия Учител.

Зад Мен стои цялото Небе. Словото, което ви говоря, не е мое, то е на съществата, които стоят зад мене, а те са милиони. Моите идеи са идеи на Бога, на великия Дух, които проникват цялото Битие.

Моето слово не е литература. Вие мислите, че аз не разбирам от граматика. Моето слово изтича от Първоизвора, то не може да се вмести в обикновения говор.

Някой път ме упрекват, че нямам връзка в беседите си. Аз връзки не правя. Дето има връзки, аз ги развързвам, защото в тия връзки няма морал.

Днес аз разговарям с Господа, а вие възприемате този разговор чрез отражение.

Аз не говоря само за вас, моята мисъл е не само за вас, но за всички разумни същества. Тя се предава като по радио на целия свят. Като се предава моята мисъл, всички свещеници, ученици, философи я възприемат. Защо всички я възприемат? Защото е Божествена, тя не е моя мисъл. Тая мисъл се е родила преди вековете, още преди създаването на света. Тя е велика проява на Бога, Който ни говори отвътре.

Пред мен не сте само вие, а са всички онези заминали души на цялото човечество, което търси път към Истината. Не е лесно да се предадат истините с човешки думи. Неслучайно съм избрал българския език и чрез него да се предадат. Както вие сте седнали на столовете в салона с тетрадки и бележници и записвате, така над вас имам невидима аудитория, наредена по етажи, съобразно своето развитие. Те са по-добри слушатели от вас. Ето къде е отговорът на въпроса, защо съм избрал беседата като форма на словото ми. Аз водя разговор с вас, с вашите души. Аз отговарям на вашите въпроси, които ми задавате мълчаливо. Аз водя разговор с всички представители на Невидимата Школа и с нейните наредени безброй десетки етажи, които са над вас.

Моята лектория не прилича на вашите училища и университети, където учениците са подредени по възрастови групи и по степени на образование. Пред мен вие сте с вашите грижи и тревоги на ежедневието. Аз съм чувствителен към тях и давам отговор на наболелите въпроси. Пред Мен са и много

заминали в невидимия свят с неразрешени лични, кармични, родови и обществени проблеми. Те ме питат и чакат за отговор и аз трябва да им го дам. Аз трябва да отговоря и на вашите души, за които вие дори не можете да мислите, поради това, че е прекъсната връзката между вас и собствената ви душа. Тук понякога присъстват незрими пратеници на различни цивилизации на Битието. Затова аз беседвам с всички. Имам частни разговори, които са закрити за общата аудитория, но когато говоря в салона, достъп имат всички същества от невидимия свят.

Аз не знам дали има човек на Земята, който да е говорил толкова много като мене. Аз проглуших света с моето говорене. Аз даже се чудя на себе си защо говоря повече, отколкото трябва. Това не е нито по характера ми, нито е присъщо на моето естество, нито е в съгласие с разбиранията ми. В невидимия свят ме считат за най-мълчаливия човек, а на Земята съм най-разговорливия.

В беседите са важни не само думите. В тях има запечатани, скрити закони, които не могат да се предадат с думи. Много истини остават непреведени. Само който ги е преживял, може да ги възприеме.

Затова четенето на Писанията, беседите и лекциите трябва да става с разбиране на онова, за което е писано.

При четене трябва да се мисли и да се прилага.

Някои мои беседи са чисто хирургически. Чистят раните на хората, на които говоря. Значи съобразявам се с хората, със слушателите, с живата публика, която е пред мене.

Във всички лекции могат да се намерят методи за възпитание и за самовъзпитание. Безброй методи, начини, форми и образи съм дал за възпитание на децата и на възрастните, на философите, на поетите и т.н.

По стила на беседите ще кажа: и едно дете може да говори много логично, като заучи някои стихотворения. Да говори човек логично не е голямо изкуство. Има известни правила, които ще заучи. Нещата в Природата логически не се нареждат. Звездите не са наредени по величина в пространството.

Образите, с които си служа в беседите, са извадени от Природата. Трябва мисленето, философията, животът и упражненията, всичко да напредва заедно, в хармония. Истините и упражненията, които съм ви дал, се дават за първи път на външния свят. Най-новото, което е сега в Природата, това превеждам. Преди две хиляди години беше друго. Казват: "Едно време Христос е казал това". Но Христос е казал също: "Сега не можете да разберете някои неща, а после ще ги разберете". Та сега има нови неща и след две хиляди години ще има още по-нови.

Който ще тълкува беседите, трябва да бъде майстор.

В беседите са скрити Истините. Аз ги скривам за бъдещата култура.

Като ви държа някой път известна лекция, знаей, че вие ще можете да я разберете донякъде след двайсет години, но я говоря, защото така тя ще стане един капитал.

Тези идеи, които излагам в беседите и лекциите, вие сами можете да

намерите. Но за всяка идея трябва да работите 25000 години, за да я намерите. Да кажем, че в една беседа има десет идеи, тогава колко години ви трябва, за да намерите идеите, които са само в една беседа? А колко такива беседи има? Затова с тези беседи и лекции се съкратява извънредно много времето за вашето развитие.

В древността мнозина са чакали в школите по двадесет години, за да бъдат дадени две-три зрънца, изречения, за да работят върху тях.

Проучването на Словото трябва да се върши преди всичката друга работа, Време има, щом човек става сутрин рано. А ставането в ранните утринни часове е една необходимост за онзи, който иска да изучава Словото, да медитира и да си създаде връзка с невидимия свят.

В беседите има разнообразие, каквото има в самата природа.

В това разнообразие има една вътрешна закономерност.

Аз съм излязъл от един свят, в който не са стъпили и не са го виждали, Превеждам от Природата, от самия оригинал.

Досега не съм ви говорил за Любовта. Говорил съм за причинния свят. Тази Школа върви по абсолютния път. Щом искате да вървите по един относителен път, вие се изключвате от Школата. И във от Школата пак е школа. Всичко влиза във Всемирия План.

Ако искате да чуете това, което никъде не е писано, тогава елате при мен.

Аз не повтарям нещата. Това, което съм казал, целия свят да ми дадете, не го повтарям.

Онова, което говорих четиридесет години, то вече изпълни света и от неговия не може да се освободи. То не е Мое, то е Божествено. Един ден хората отвътре ще го възприемат.

Словото, което Христос донесе, духовете после го разпространиха навсякъде.

Има невидими помагачи - работници, които взимат и разпространяват Словото, идеите, които ви говоря - разпространяват ги по въздуха, по етера. И те вече се носят навсякъде по света.

Аз изпълних пространството със своите думи и нито вие, нито светът може да се отърве от тях.

Не мислете, че вие ще се избавите от това, което аз ви уча или пък ще ви оставя да изопачавате Моите думи. Ще ви накарам и търпението да заучите, и милосърдието, и добрите обноси и надеждата да влезе у вас и прощаването и волята и всичко ще дойде. Този, който е взел нещо от мене, току така той няма да мине.

Много научни въпроси, които могат да ви ползват, са обяснени в моите беседи, но вие не ги изучавате, както трябва. В беседите са дадени важни, специфични правила и методи, от които, ако се приложат, и слепите биха прогледнали. Ако се заемете сериозно да изучавате беседите, вие щяхте да имате по четири очи: две отпред и две отзад. Като имате четири очи, всичко ще виждате. Ако прочитате беседите от първа серия, ще придобиете много нещо.

Сега вие трябва от всички лекции да извадите същественото. Има една вътрешна връзка, която съществува.

Някой слушат Словото, но не става никаква промяна в тях. - Защо? - Не Го възприемат, не им е дадено. Словото Божие е затворено за лошите духове на земята. Въпреки това хората ги канят, стават врати за тях.

Учителят казваше: "Когато чуете нещо в Словото, задръжте го в себе си, веднага не отивайте да го казвате на другите какво ви е говорил Учителят, за да може това слово да подейства във вас, пък вие да се ползвате от опитността, която имате. А не да бъдете като грамофонни плочи. Учителят казал нещо и вие гледате веднага да го предадете". Защото човек, когато веднага изнася знанието, той като че ли губи.

Моите беседи са построени по законите на музиката и всяка дума произнесена от Мен, звучи с определен тон, а цялата лекция представлява една велика симфония за умовете на ангелите. Щом се махне или промени само една дума, симфонията започва да звучи фалшиво и ангелите казват, че това не е Словото Божие.

Аз разговарям с обитателите на Невидимия свят чрез тази беседа и с техните представители на ангелски йерархии и на тях трябва да се предаде Божествената Мъдрост. Вие слушате и се учудвате на Словото Ми, което е от такъв висш порядък, непознат за човечеството, а се предава чрез символи, също непонятни за вас. Това Слово е предназначено за тях, обитателите на ангелските светове. Аз говоря на всички, разговарям с всички. Божественият Дух, Който сега се изявява, поднася Слово, Което разкрива нови страници от живота на Битието. Когато изкажа една дума чрез символи, тя обема еволюцията на всички души, обхваща и посочва възхода на всички духове. Това Слово създава Новото Човечество, което трябва да дойде.

Когато Словото трябва да се изрече, Аз обикновено казвам така: "Рекох". Когато произнеса думата "рекох", тогава духът на Словото започва да се произнася чрез Моята уста. Така са правили и пророците. Те са казвали така: "И Слово Господне дойде или биде към мен". На друго място казват: "И рече Господ". Има и други форми. Но винаги онзи, който изрича Божието Слово, оповестява на слушателите, че това не е негово слово, а Слово на Господа.

И аз сега, когато разговарям с вас и когато трябва да изкажа Словото на Господа, казвам така: "Рекох" и след това казвам това, което трябва да се каже. Така започвам и беседата. Но стенографите решиха, че това не е литературен израз и го махнаха. А това бе тяхна грешка. Ако беше запазено, тогава по-ясно щеше да се разбере, че това не е Мое Слово, а е Слово на Духът, който обитава в Мен и който се изявява чрез Христовия Дух и проявява чрез Господния Дух. Тогава щеше да се разбере, че Словото Ми е съградено от Божествената Троица - Божествения Дух, Христовия Дух и Господния Дух".

Учителят

*Божествената Школа се образува
да знаят хората как да живеят, че да използват живота.
/Учителят/*

ОТКРИВАНЕ НА ШКОЛАТА

Спомени на ученици

През 1922 г. Учителят Петър Дънов отваря Школата на Всемирното Велико Бяло Братство в София. Тази Школа се отваря за пръв път на планетата Земя и във Вселената между българите и славянството. Господният Дух на Силите е връз Учителя и Той отваря Школата. Словото Божие се излива върху учениците от 1922 до 1944 г.

Школата на Бялото Братство просъществува чрез Словото на Учителя в Сила и Живот двадесет и две години - така, както каза Учителят при нейното откриване. Това ние го проверихме, защото бяхме живи свидетели.

"Изгревът" бе създаден заради Школата. В салона на "Изгрева", учениците слушаха Словото на Всемировия Учител. Бялото Братство и "Изгревът" съжителстваха. "Изгревът" бе дом Господен, защото тук Всемировият Учител Беинса Дуно създаде Школата на Всемирното Велико Бяло Братство. И тук на Изгрева, ние видяхме лицето на Бога в Слово и в Сила.

Школата на Учителя бе условие за Него, за да свали Словото. Ние бяхме предметно обучение на учениците в Духовния свят, където бе истинската, Вътрешна Школа на Всемирното Велико Бяло Братство и на Учителя.

Ученици в Школата на Учителя бяхме ние, долу на земята, на "Изгрева", където се свалеше Словото на Бога. Ученици в Школата на Учителя бяха и онези светли същества в Духовната Школа на Учителя, която бе в Невидимия свят и чрез която се творяха законите на Школата на Земята.

Обикновено Учителят започваше беседата с тайна молитва. Това е молитва свободна. Всеки отправя своята мисъл към Бога според своята нужда и своите разбирания. Тя е отправяне на едно дълбоко религиозно чувство към Бога. Тайна молитва винаги произнасяхме преди беседа и при някои други случаи. След нея започваха общите молитви и песни.

В класовете Учителят задаваше теми, които да се развиват. Следващия път всеки трябваше да бъде с развита тема. Темите на онези, които желаеха доброволно, се прочитаха пред всички в началото на класа. Ако времето беше напреднало, не се четяха, но се събираха и после от тях се правеше общо резюме на зададената тема. Тези теми не се печатаха. Те бяха запазени дълго време. Това бяха опити и задачи на учениците. Понякога Учителят говореше върху темата, която е дал и даваше пояснения, разширяваше я и се простираше върху темите, които са прочетени.

Учителят изискваше, но не го налагаше, учениците на всяка беседа да правят резюме - да се извадят основни мисли и идеи. Редовните ученици това го правеха. Тези резюмета всеки си ги пазваше в тетрадката. Не се изнасяха общо и не се печатаха.

Учителят водеше Школата в продължение на 22 години, което е един

слънчев цикъл. За този цикъл за пръв път е говорил Учителят. После този цикъл стана астрономически известен, за който официалните астрономи започнаха да говорят. Това бе времето на Учителя, отпуснато от Бога, за да се предаде Словото Му за Школата.

Борис Николов, Мария Златева

Откриване на младежкия окултен клас

Ние от младежката група посещавахме редовно лекции и упражнения. Отначало възрастните бяха ревниви, отиваха на братска вечеря, но на нас не съобщаваха, запазваха Учителя за себе си. Учителят разбира това и ни съобщи чрез други млади хора и така започнахме да посещаваме редовно братските вечери, събрания и екскурзии. Постепенно навлязохме в братския живот, който за нас беше откровение, защото ние сме го чакали и сме жадували за него. Този живот запълни сърцата ни и ние не се отделяхме и оставахме с Учителя до днес, над 50 години.

Една от първите задачи, която ни бе поставена, бе да уважаваме жената. Като младежи водехме чист живот, повече бяхме в планините и сред природата през свободното си време. Постепенно Учителят създаде в нас почит и уважение към жената. Учителят я третираше като себе си, не я унижаваше. Така се създаваха хубави отношения между братя и сестри и ние живеехме около Учителя един прекрасен живот.

Повод за откриване на Младежкия Окултен клас дадохме ние, младежите. Обикновено в неделя сутрин всички излизаха на поляната в гората. Там се правеха молитви, пееха се песни, играеше се гимнастика. След общото утринно молитвено събрание ние, една група от 20-30 младежи, се отделяхме и отивахме на една полянка в гората и там продължавахме нашите разисквания, а възрастните приятели оставаха с Учителя на поляната. Веднъж ние поканихме Учителя да присъства на тези наши събирания. Учителят дойде на нашата полянка. Ние Му казахме, че искаме да учим и имаме желание Той да ни ръководи. Бяхме чели от теософската и окултна литература, че на ученика е необходим Учител. Тогава Учителят не каза нищо. Той си замълча. След това ни изнесе една беседа, в която отговори на всички наши въпроси.

Ние искахме напътствия, ръководство за своята вътрешна духовна работа. Това бе едно мълчаливо искане на душите, да им даде знания как да живеят. Известно време Учителят мълча, обмисляше въпроса и накрая реши, че е време да се отвори Младежният Окултен клас. Аудиторията бе готова и чакаше. Мина известно време и всеки един от младежите, които присъстваха на онази полянка, получи лична покана от Учителя за откриване на Младежкия Окултен клас. Той отвори Школата в отговор на това наше желание да учим. Значи ученикът трябва да поиска. Тогава Учителят му отговаря и му показва какъв е законът за приемане на ученика в Окултната Школа.

Така се образува първият Младежки клас от 80 души, братя и сестри. По-късно Учителят спомена, че за пръв път Бялото Братство открива Школа, в която освен мъже, са допуснати и жени. Тогава всички имаха една предста-

за, че като се влезе в един Окултен клас, ще трябва да им се поверят дарби, способности и сили, с които да управляват света. Но Учителят още в самото -ачало даде да се разбере, че пътят на ученика е труден и придобивките идват в резултат на една вътрешна работа. Понеже не всички бяха готови за такава работа, те се оттегляха.

Отначало класовете бяха вечер, след работно време. Тогава сестра Мария Тодорова, която работеше вечерно време, замоли Учителя да се прехвърли часа на класа сутрин. Освен това, те бяха млади момичета и ги е страх да се прибират по тъмнината, а имат и неприятности с родителите си. На следващия ден Учителят предложи часовете да са сутрин. Всички приеха.

И така Младежкият клас започна своите занятия сутрин

беше в неделя, но след това бе преместен в петък и така остана до края на школата.

Савка Керемидчиева отиде при Учителя и Му каза, че желае в Младежкия клас да влизат само неженени, а който се задоми да напусне Младежкия клас да отиде да посещава Общия Окултен клас. Учителят се съгласи. така в Младежкия клас трябваше да останат само несемейни, защото бе опседен за хора с чист морал и висок идеал. Савка бе по морала. Бе голяма моралистка, по формата и етикецията. Беше го наследила от майка си, която се германка. Учителят нямаше отначало предвид такова ограничение, но по-неже бе направено от ученик и останалите го възприеха, то Той се съгласи, Учителят работеше по закона на свободата. Така едно от условията да се посещава Младежкия клас, беше учениците да не бъдат омъжени или ожени. Идеята бе да не влизат в класа семейни хора, които са натоварени с всевъзможни задължения и проблеми и като влязат в клас носят всички тези влияния и разстройват атмосферата на класа. Това се постигна отначало. Когато се задомяваха някои от Младежкия клас, то трябваше да го напуснат. Но не се държеше така фанатично и буквално - по-късно Учителят разрешаваше този въпрос индивидуално и се правеше изключение. Въпросът бе да не се държи толкова за формата, а на преден план да излязат вътрешните духовни подбуди, които движат тези млади хора. Някои по форма бяха минали през семейния живот и пак бяха в Младежкия клас. Тук се изискваше по-скоро един чист, вътрешен стремеж и се държеше главно на него. От това правило бяха направени няколко малки изключения, но някои го взеха чисто по форма и се страхуваха, че в клас присъстваха и хора, които са женени или омъжени. Учителят държеше на идейния вътрешен стремеж, на чистия идеен стремеж на ученика в Божествения път и не държеше буквално на това правило. Въпросът за брака е един много важен въпрос, един много сложен въпроси преди всичко един личен въпрос. Учителят го бе разрешил в годината, когато се откри Школата през 1922 г. така: "На окултния ученик не му е позволено да се омъжи или ожени." Но това се отнася до окултните ученици, а не за нас, които сега влизаме в Школата.

Обикновено, които се задомяваха, другите ги поздравяваха и направи казваха колко съжаляват, че трябва да се разделят с тях, а младоженците се споглеждаха виновно и след това отиваха да посещават Общия Окул-

тен клас. Правилото бе такова, че младежите посещаваха Младежкия Окултен клас и можеха да посещават Общия Окултен клас, който бе отворен от Учителя за останалите братя и сестри, които бяха в друга възрастова група. Но учениците от Общия Окултен клас не можеха да посещават Младежкия Окултен клас. А да влезеш в Младежкия Окултен клас не бе така лесно и просто. Учителят бе този, който разрешаваше лично молбата, която бе устна на всеки младеж, дошъл на Изгрева. Този младеж трябваше да бъде представен от някой от възрастните братя и сестри и трябваше да бъдат негов гарант. Обикновено Учителят запитваше: "Ти познаваш ли този младеж, ще можеш ли да станеш негов гарант и негов застъпник пред Бога?" За да отговори възрастният брат, младият човек трябва да е посещавал една-две години Общия Окултен клас, който бе открит за всички, както и неделните беседи и постепенно да влезе в общия братски живот. Това бе Школа, а не факултет, където сам, по своя воля младежът, завършил гимназия, може да се запише студент.

Минаха много години и през това време онези, които се ожениха, трябваше да напуснат Младежкия клас. Ако си правеха оглушки, другите ги подсещаха и настояваха те да отидат в Общия клас. На тяхно място идваха млади попълнения. Някои се ожениха, но Учителят ги остави в класа. Това смути мнозина, но класовете принадлежат на Учителя и Той е свободен да постави в един или друг клас, когото си поиска и когото намери за добре.

Бяха изминали към 20 години. Веднъж Учителят среща на поляната Мария Тодорова, която бе моя съпруга от 1934 г. и ѝ каза: "Вие направихте грешка, че не допуснахте женени в Младежкия клас." Мария вдигна рамене и се чуди какво да каже. Тя много добре знае, че това бе инициатива на Савка, но се чуди дали да го каже на Учителя. В този момент Учителят повтаря същото изречение, но по друг начин: "Ние направихме грешка, че не допуснахме женени в Младежкия клас!" Мария кимва с глава, че вече е разбрала много добре първото изказване, както и второто. Но вече бе много късно.

В туй време Учителят почна работата си над учениците и започна да ги насочва да имат известни качества. Първото качество, на което Той държеше най-много, бе точността. Той ни постави задача да идваме в клас с точност до минута. И всички ученици бяха много точни, макар че някои пътуваха по един-два часа през нощта от града, за да пристигнат на Изгрева в 5 часа сутринта. Всички бяха много точни, а който закъснееше, не го пускаха в салона. Учителят даде упражнения как учениците да развиват своя вътрешен биологичен часовник, който да ги събужда в строго определено време. Тези упражнения са описани. На някои препоръча да си купят петел и при втори петли да тръгват за Изгрева. Биологичният часовник у петлите ги кара да кукуригат с точност до 5 минути.

Определи се ден и час за екскурзиите. Всички идваха точно на време. Тогава работата в Класа става особено приятна, стегната и учениците изработиха отношение към самата работа, уважение и почитание. Учителят създаде на учениците едно свещено чувство към работата. Всички бяха сериозни. Разговори преди клас не се водеха. Всеки си заемаше мястото, което сам

си избираше по естествено предразположение. Учителят споменаваше, че може някога Той да подреди учениците в клас, кой къде да седне и тогава би се създала още по-благоприятна атмосфера, защото тъй както седяхме един до друг, не винаги се получаваше хармония в Класа. В Младежкия клас се чувстваше по-идейна атмосфера. В Общия клас самата среда бе погълнала от свои задачи на личния живот и я нямаше онази концентрация и онова съсредоточаване общо на класа, както в Младежкия клас. Но и в двата класа постепенно се създаде една обща благоприятна атмосфера за работа. Учителят още горе в стаята си чувстваше каква е атмосферата в класа. Ако тази атмосфера беше благоприятна да се изнесат идеите, които Той имаше предвид, Той слизаше с голямо разположение. Беше усмихнат и сияещ. Присъствието Му създаваше хармония и светъл мир.

Борис Николов

Откриване на Общия Окултен клас

Възрастните приятели видяха, че Учителят покровителства младите и гивзе под своя закрила, особено след като откри Младежкия клас. Онези братя и сестри, които бяха с Учителя 15-20 години, изведнъж започнаха да ревнуват, да шушукат: "Учителят откри за младежите клас, предпочита тях, а нас пренебрегва." Тогава идва една делегация от възрастни братя при Него и Му казва: "Учителю, открихте за младежите клас. Искаме и за нас да откриете клас." Вижте какъв е окултният закон. Ние поискахме от Учителя да ни обучава и Той отвори клас за нас. Ето, сега възрастните искат клас за себе си. Значи, когато Ученикът поиска от Учителя, само тогава може да има разрешение по въпроса. Учителят ги изгледал сериозно, казал: "Хубаво!" и откри Общия Окултен клас за възрастни. Събраха се много, защото и младежите отивахме и слушахме беседите. Като видяха, че Учителят ни приема, те също ни приеха и започнаха да ни канят на гости в техните големи и хубави къщи. Те се сдружиха с нас. Виждаха, че те си отиват, а ние, младите, идвахме и поемахме тяхната работа. Имаше от тях много интелигентни, знаеха езици, превеждаха окултна литература и постепенно започнаха да печатат Словото.

Общият Окултен клас се събираше в сряда в 5 часа сутринта. Той премина през няколко салона и накрая решиха да построят салон на улица "Оборище" 14. С общи усилия той бе построен, като Общият и Младежкия клас се прехвърлиха там.

През 1927 г. след построяването на салона на "Изгрева" и устройване на селището, Общият Окултен клас се провеждаше на Изгрева. Ранното ставане в 3-4 часа през нощта, стана традиция. Във времето, когато приближава изгрева на Слънцето, ние всички, строени на полянката в редици, го очакваме. То не е само за нас едно физическо явление, но има и духовно съдържание. Когато имаме Общ клас, ние бяхме в салона 20 минути преди 5 часа и пеехме, за да се хармонизира обстановката. Мария Тодорова свиреше на хармониума. Тогава не чакаме изгрева на Слънцето, защото сме в клас. В салона всеки си намира място, което му харесва и подхожда. При тази прия-

телска атмосфера, която се чувства, всички изпяваме някои песни преди да дойде Учителя. Никой не закъснява, а онзи който закъснее, не се допускаше да влезе и да нарушава хармонията. Това беше желязно правило. Учителят заставаше точно в пет без една минута на катедрата и казваше коя песен да се изпее, след това се казваше молитва. Учителят държеше своето Слово. След беседата не се допускат никакви спорове. Всичко минава в ред и тишина. Тихо, бавно отиваме на поляната, правим нашите шест упражнения и играем Паневритмия. Това бе едно богато разнообразие и красота на общия братски живот. Така се развива идеята за общ братския живот. Но не съвсем тъй ограничено, както си го представяхме отначало.

След Паневритмията отивахме в кухнята, където по това време завираха казаните с гореща вода. Всеки можеше да си вземе топла вода и да закуси в столовата или отвън на масите. Специална закуска не се правеше. Часът отиваше към седем. Всеки отиваше на работа, а студентите - в университета. Целия ден ние прекарвахме бодри и свежи, взели силата на сутринта. Така започваше животът всяка сряда, когато Общият Окултен клас се провеждаше.

С учредяване на Школите - Младежкия и Общия клас - се сложи началото на пътя на ученика. Беше много строго. Ако ученикът отсъства един път без да има оправдателна причина, се изключва от Школата. Проверката не беше външна, а вътрешна. Под изключване се разбира, че ученикът прекъсва връзката си с Учителя. Това е вътрешната Школа, където Учителят научава ученика да се справя с всички трудности и противоречия в живота.

Борис Николов

СЪЗДАВАНЕ НА "ИЗГРЕВА"

Спомени на ученици

Първата неделя на 1920 г. чух за пръв път Учителя да говори. Това стана в един салон на "Раковска" и "Граф Игнатиев". Салонът беше в сградата на Дома на журналистите, на втория етаж. Влизахме от "Граф Игнатиев" през задна тясна вратичка и се изкачвахме по една доста стръмна и тясна стълба. Влизахме в широк хол. Отпред имаше една малка стаичка за Учителя, като приемна. В това салонче се държаха беседите. Имаше прозорци и на трите страни на салона към "Раковска". В средата имаше малък подиум, а на него - масичка с бяла покривка, до която имаше стол с облегалка. Около подиума бяха наредени столове.

Братята бяха купили този салон. В него слушахме беседите цяла зима, но през лятото ми казаха, че е станало голямо недоразумение, скарали са се и го продали. Аз бях тогава нова и не бях запозната с братските работи. Но чух, че там имало генералши с много претенции, много важни и всяка искала да командва според генералския пагон на съпруга си. Защо го продадоха? Че се споразумели коя да ръководи и коя да бъде първата от тях. Кой е дал парите - също не зная. Но щом са се скарали и са го продали, значи е била борба за ръководство и влияние. Сега тази двуетажна сграда не съществува и на нейно място е построена многоетажна кооперация. Аз заварих тук Паша и Савка като стенографки.

След напускането на този салон, Учителят се връща отново на "Опълченска" 66 и от 1921 г. продължава публичните Си лекции от 10 до 12 часа всяка неделя. Те бяха достъпни за всеки, който искаше да слуша. В дома на Петко Гумнеров Учителят държи Словото Си от 1914 г. Стенограф е Гълъбов. След завръщането Му от заточение през 1918 г. от Варна, Учителят продължава да държи Словото Си на "Опълченска" 66.

Известно време Той говори на приятелите в помещение на шивашкото ателие на сестра Ружа Иванович. Беседи са държани също известно време в салона на радикалите.

През 1922 г. приятелите наеха салона на Германското гимнастическо дружество "Турн Ферайн" на "Гурко" и "Евлоги Георгиев". Вечерно време и в неделя салончето беше свободно и Учителят държеше беседите Си. Там се държаха и неделните беседи, и лекциите на Младежкия и на Общия окултен клас, когато се отвори Школата. Имаше поставена черна дъска, където с тебешир се отбелязваха цифри, имена и се правеха чертежи за онагледяване на лекциите.

Беседите започваха по един и същи начин във всички салони, през които минахме. Приятелите идваха по-рано. Бяха облечени много прилично, като за църква. Повечето бяха скромни хора. Виждаха съм двама-трима офицери, които бяха с пелерини и шпаги. Учителят влизахме с Библия в ръка. Всички ставаха. След като влезеше, ние казвахме обикновено "Добрата молитва", като я изговаряхме всички гласно. На мен много ми харесваше това гласно изричане на молитвата. Пееха се песните "Благославяй, душе моя, Господа"

и "Благословен Господ, Бог наш". Тези песни се пееха и след свършването на беседата. Пееше се и една църковна песен - "Хвала Теб, Господи". Мелодията и думите на песента действаха успокояващо. Учителят казваше молитвата, изпяваха се песните, след това всички сядаха по местата си и Той започваше да говори.

През 1922-23 г, в дома на сестра Маркова, на ул."Шишман", в салона за чужди езици, се четяха лекциите на Младежкия окултен клас.

Учителят започва да прави сутрин разходки с приятелите на края на гората, за да посрещат изгрева на слънцето. Те са го посрещали и на края на боровата гора, зад Семинарията.

След като изгряваше слънцето и направим гимнастиките, Той ни говореше. По това време изваждаха рано гевреците от фурните в града и някой от нас купуваше по двадесет геврека, даваше ги на Учителя и Той ги разчупваше и ни ги раздаваше на всички. Това ставаше много често - ако се случеха по-малко, ще ни даде по половин геврек. В онези години стражарите ни гонеха от гората, понеже сме тъпчели младите дървесни насаждения. Тогава тя беше засадена с млади фиданки и минаването за пешеходци и добитък беше забранено. Имаше пазачи, които викаха стражарите, а те от своя страна глобяваха и пъдеха.

Тогава някой каза, че трябва да си купим едно място, където да се събираме и да бъдем свободни от стражарите и пазачите. Оказа се, че слугата на журналиста Баучер, който се казваше Иван, беше наследил като подарък за своята служба една нива от пет декара. През 1921-22 г. са го купили. Това място беше записано на имената на седем души. Купено е с братски пари от десетъка. Вече имаме място, където да ходим. Влизаше се от гората. Мястото беше заградено и имаше една вратичка, през която влизахме. Впоследствие, купихме една нива до него, където по-късно бяха построени салонът и кухнята.

Можеше да се минава и от южната страна, не само от източната. Минавахме през житена нива, там, където по-късно бе построен салонът и приемната на Учителя.

Коста Русев беше банкиер и зет на Борис Малджиев от Русе. Той беше купил нива преди това, но не знам по какъв повод я продаде на Братството. Около 1922-23 г, Учителят каза на трите стенографки Паша, Савка и Елена: "Идете с брат Коста Русев и там ще се подпишете". Ние отидохме и се подписахме. Братството купи тази нива. Тя беше записана на имената на трите стенографки. На тази нива по-късно бе построен салонът.

Ние ходехме често горе и по-късно нарекохме това място "Изгрев". През годините 1922, 1923, 1924, 1925 посрещаме изгрева на слънцето горе и си правехме гимнастиките. Учителят понякога престояваше до обед там в разговори с нас и пеехме песни. Но салонът беше в града.

Имаше един брат - Иван Радославов - учител по история, който живееше на "Оборище" 14. Той беше закъсал със сметките си и имаше някакви задължения. Беше се хванал с един предприемач, който се оказа голям и печен мошеник. Пред къщата му имаше свободно място. Радославов пред-

ложи на Учителя това място, с условие да му платят задълженията. Не го подаряваше това място, а го продаваше на Учителя, за да се построи салон. Тогава ни беше омръзнало да се скитаме от място на място и да търсим разни салони. Учителят постъпи по един много интересен начин. Бяхме в клас и Той ни попита: "Е, къде искате да построим салона? На мястото на Иван Радославов или на мястото на Баучер?" Всички мълчаха. Учителят каза: "Които са за мястото на Иван Радославов, да вдигнат ръка". Вдигна се гора от ръце. "А кой иска да се построи салонът на мястото на Баучер?" Само трима си вдигнаха ръцете - двама братя, а от сестрите бях само аз. Беше гласувано за това място и през 1922-23 г. построихме салона на "Оборище" 14. Там бяха вече младежкият клас, общият клас и неделната беседа. В този салон сестрите ходеха на сестрински събрания в четвъртък и понякога Учителят ги посещаваше. Това бяха молитвени събрания. Събирахме се в четири часа следобед и се молахме. Още през 1917 г. на "Опълченска" 66 са правили молитвени събрания и Учителят е ходил и говорил на сестрите, без да Го викат. А на братята е говорил само един път по това време.

В салона на "Оборище" 14 Учителят е говорил от 1923 г. до пролетта на 1928 г. Какво стана с този салон? Брат Радославов се бе свързал с един предприемач, който го излъга, измами го и накрая му взе къщата, заедно с мястото и построенния салон. Така че салонът на "Оборище" 14 беше похитен от чужди ръце и ние трябваше да го освободим, макар че Братството го бе построило и бе заплатило мястото на Иван Радославов. Разрушиха салона, разрушиха къщата на Радославов и на това място построиха кооперация.

През 1926 г. на поляната на Изгрева се състоя съборът. От провинцията дойдоха много приятели. Те си построиха навеси от платнища и спяха там. Една сутрин на Изгрева осъмнахме, заобиколени от полиция. Властта бе решила да забрани събора. Точно в този ден Учителят беше на "Опълченска" 66 и изпрати един брат с писмо до тогавашния министър-председател, който отмени по телефона блокадата на полицията. Тогава имаше много хора. Всички идваха с каруци, одеала, платнища. Построи се цяло селище. Това беше един голям събор. Но съборите в Търново бяха по-тържествени, защото софийнци не бяха дисциплинирани - с тях идваха техни приятели и вместо да слушат внимателно, те се оглеждаха насам-нататък, шепнеха си и онази мистична атмосфера, която беше на Търновските събори, не се създаваше.

Елена Андреева

На този събор присъстваха около 1000 човека. Беше голям, тържествен събор. А да се хранят толкова човека няколко дни не беше лесна работа. Бе построена стаичка за продуктите. Няколко казана димяха непрекъснато на огньовете - казани с чай и с гозба, а около тях дежурните сновяха насам-нататък. Този събор се проведе на самата поляна. Сковаха една поставка, на която сложиха стол и катедра, от която Учителят да държи беседите. Напразиха едно навесче с платно, за да Го предпазва от слънце и дъжд. Наоколо някои седяха на земята, други стояха прави и слушаха беседата. Намери се един фотограф, който засне тази обстановка и ние я имаме днес като доку-

мент. Обстановка от скромна по-скромна. Голям събор на гола поляна. Като видяха всичко това, онези, които построиха стаичката за продуктите, казаха: "Ама то може догодина да се дойде две недели преди събора и да се построи салон!" Съобщиха идеята на Учителя и Той каза: "Хубаво!" Това беше идея на приятелите, но и метод на Учителя. Той изчакваше идеята да дойде от учениците.

През събора в стаичката държахме хранителни продукти. След събора в нея поставиха инструментите, необходими за обработка на нивите на Изгрева. Към лятото Учителят спомена: "Не е лошо да се почисти тази стая и да се сложи едно легло". Това бе сторено. Сутрин Учителят от града идваше на Изгрева и след общата молитва, гимнастиката, разговорите и закуската, отиваше да си полегне на леглото. Тогава разбрахме, че тази стаичка бе необходима за Учителя. Вътре бяха поставени и някои елементарни удобства. Учителят я хареса, есента нареди да се постави печка и остана да зимува тук през зимата на 1926/27 г. През 1927г. Учителят повечето време преспиваше тук. Беседи изнасяше на улица "Оборище" 14, където бе построен братският салон. Понякога отиваше в стария си дом на ул. "Опълченска" 66 и преспиваше там.

Стаичката беше много скромна. Като разбрахме, че Учителят ще презимува тук, решихме да направим антренце пред стаята, за да не духа. Учителят като влезе, да има къде да си оставя балтона, шапката и да бъде по-удобно за Него. Антренцето го направихме през есента. Аз трябваше да измажа. Работих цял ден, а вечерта стана много студено. Тъкмо привършвам и Учителят ме пита: "Как върви работата?" Отговарям: "Учителю, завършвам, обаче тъй както мръзне вечерта, през нощта ще стане по-студено. Мазилката може да замръзне и като се размрази да падне". Учителят ме погледна: "Ако си я направил с любов, няма да замръзне". А сутринта беше студ с шушулки по покривите, но мазилката не замръзна и не падна. Дойде време, когато разрушиха салона, разрушиха и къщичката с антрето. То бе така запазено, както съм го замазал. От 1926 г. до 1972 г., когато салонът бе разрушен - това са 46 години и не са малко за една мазилка.

След като 1927 г. бе построен салонът, тази стая стана приемна на Учителя. В приемната бяха сложени няколко картини, формули по стените. Тук Учителят приемаше посетители и работеше с тях от сутрин до вечер. Днес всичко това може да го видите на запазени снимки, където се вижда общ изглед на салона и до него залепена една малка къщичка - това е приемната. Дори има снимки на Учителя, застанал пред своята приемна сам или с приятели.

Борис Николов

След събора през 1926 г., веднъж младежите сме се събрали около празните казани и се чудим каква вълшебна дума да измислим, както в приказките, че тутакси да се напълни някой от тях с топла чорба. Ето ти насреща Учителят. Той ни поглежда и пита: "Е, рекох, какво има?" А един от братята отговаря: "Учителю, трябва да има гозба в тия казани, но ние не знаем въл-

шебната дума от приказките и затова гледаме, че в тях няма нищо". Учителят оглежда празните казани и казва: "Тук на Изгрева не трябва да има гладен човек". След няколко дни дойдоха сестри и започнаха да готвят. На следващата година - 1927 г, когато се построи салона, Учителят нареди да се построи и кухня. Сестрите започнаха редовно да готвят. Дежуряха на групи по един месец. Така се сменяха сестрите всеки месец и всяка група показваше изкуството си да готви.

Сестрите дежуреха в кухнята и се хранеха безплатно. Продуктите се купуваха, а голяма част от тях изпращаха приятелите от провинцията. Като се нахранехме, след благодарствената молитва и песните, всеки пуска доброволно вноска кой колкото има в една дървена кутия. Който няма пари, не пуца. Никой няма да му държи сметка. Това се използваше от бедни студенти и бедни чиновници, които нямаха редовно средства - като дойдат на Изгрева поне ще се нахранят. А ако останат на беседа на Учителя може да се нахранят и духовно. На всеки според глада, който има в себе си. Аз сковах маси и пейки пред салона за сядане при общите обеди. Учителят нареди зад масите да се посадят в една редица лешници към 100 броя, които израснаха големи храсти.

Общата кухня и столът продължиха през време на цялата Школа, дори и след това.

По покана на Учителя през месец юли 1927 г. група братя и сестри от Айтоския край идват за построяването на братския салон на "Изгрева". Инженер Руси Николов от Стара Загора е направил строителния план.

Участници като строители са следните братя:

1. Васил Долапчиев от село Каблешково, Бургаски окръг.
2. Слави Тодоров от село Габерово, Бургаски окръг.
3. Георги Йорданов от село Каблешково, Бургаски окръг.
4. Янко Карагеоргиев от село Габерово, Бургаски окръг.

Участват също и следните сестри:

1. Славка Митева Георгиева от село Каблешково, съпруга на Георги Йорданов.
2. Комня Тодорова от село Габерово, съпруга на Слави Тодоров.
3. Ирина Долапчиева от село Каблешково, съпруга на Васил Долапчиев.
4. Иринка Славова Тодорова от село Габерово, дъщеря на Слави и Комня Тодорови.

Братята участвали в строителните работи, сестрите работили като общи работници.

На 19 август 1927 г, Преображение, в 5 часа сутринта всички сме изпълнили новия бял и светнал салон, насядали по пода, понеже нямаше още столове. С неизразима радост в душите слушаме незабравимото Слово на Учителя, което се излива щедро като поток по 2-3 часа, сутринта в 5 часа, в 10 часа преди обед и в 4 часа след обед и е събрано в томчето "Пътят на ученика" - съборни беседи от 1927 г.

Наталия Накова

Проектът на салона бе даден от Бертоли. Учителят препоръча да се направят големи прозорци. Те трябваше да бъдат заоблени отгоре. Цялата източна и южна част на салона беше прозорец до прозорец. Учителят в една беседа каза: "Няма по-хубав салон от нашия. Вижте колко светлина има в него". Подготовката за строителната работа беше извършена от Бертоли. Той беше много акуратен човек. Отначало много се радвахме на нашия салон, но скоро той стана тесен. Тогава се наложи да се разшири по дължина с още два прозореца. Това бе предложение на Бертоли и бяха направени две допълнителни колони от мрамор. В тази част, която се продължи, се направиха две стъпала и се построи допълнително сцена. Салонът стана по-дълъг. При нас винаги имаше концерти и затова ни бе необходима сцена. Пристройката бе направена през 1936 г.

Купихме хубаво пиано "Фингер", а след това и малък хармониум, който беше до катедрата на Учителя. На хармониума свиреше обикновено Мария Тодорова, която беше завършила Музикална академия.

Катедрата беше с размер 130/120 см. Тя имаше две стъпала, по които Учителят се изкачваше, имаше стол и масичка (40/65 см), на която Той поставяше Библията и там изнасяше своята беседа.

Обикновено Учителят пристигаше в строго определен час без да закъснее нито минута. Той си носеше Библията, "Завета на Цветните лъчи на светлината" и още някоя Негова беседа. Казваше се една кратка молитва, изпявахме няколко песни, за да се създаде хармония и тогава Учителят встъпваше към беседата. Преди беседа сестра Мария свиреше на хармониума. Мария заучаваше всяка нова песен и след това отиваше при Учителя и Му показваше каква хармония е сложила. Той изслушваше хармонията и даваше съвети. Така че всяка песен, която се свиреше на хармониума, предварително бе уточнена с Него и прослушана от Него.

СТАИЧКАТА НА УЧИТЕЛЯ - ГОРНИЦАТА

Горницата представляваше една стая над салона - 4 на 6 метра. В нея имаше легло, маса, бюро и бюфетче. Обстановката, в която живееше Учителят, беше крайно скромна, дори нямаше елементарни удобства. Стаичката бе проста и до нея се излизаше по 25-30 дървени стъпала, които се извиваха край салона отвън. Горницата имаше прозорци на изток и юг и малко балконче. Имаше антре, където бе сложена голяма пернишка печка, която се палеше главно с дърва. Зимно време Учителят прекарваше повече от времето си около печката в антрето, топлината през отворената врата отопляше Неговата стая. Нямаше чешма, а имаше казанче с кранче, напълнено с вода и отдолу леген, над който Учителят си миеше лицето и ръцете. Имаше малко гардеробче за дрехи; малка библиотечка, в която се слагаха най-важните неща. На стената висеше огледало. Цялата обстановка бе от скромна, поскупомна и бедна но се поддържаше чисто от сестрите.

Над стаичката на Учителя Бертоли направи солариум, за да може Учителят да се пече на слънцето без да бъде притесняван. Това беше една слън-

чева веранда, където можеше да се правят слънчеви бани - едно интересно приспособление, макар че не беше архитектурно подходящо към сградата. Учителят го използваше в слънчеви дни, прекарваше доста часове горе на слънцето и беше доволен от това приспособление. Днес може да го видите на снимка.

Когато направихме нашата барака, ние се прочухме, че можем да строим. Приятелите видяха майсторлъка ни и започнаха да ни викат да строим и натах бараки. Те ни даваха грошове за хляб и за чорба, която правехме от картофи и лук. Немотия и беднотия до шия. Така направихме около дванадесет бараки.

Първите години нямаше пари за дърва. През 1928 г. бе люта зима - минус 20 градуса. Нямаше печка. Сутрин се събуждахме премръзнали. Много сняг имаше - бе до кръста ни и трябваше да бягаме през този сняг, за да се сгреем, чак до Подуене, където работехме в едно мазе. Тогава си простудих и стомаха, защото пиехме ледена вода. После сложихме печка и направихме кухня. Забием няколко кола, сложим бичмета и отгоре дъски - това ни бяха нарове, на които спяхме, а отдолу под тях духаше вятър. Така прекарахме няколко години - добре че оживяхме. После сложихме дюшеци пълни със слама.

Борис Николов

Ние, трите стенографки, живеехме в една барака, която се наричаше "Парахода". А защо "Парахода"? Северната страна на бараката беше права, а останалата част на нашата постройка беше полукръг. Това беше скована на бързо барака. Тя имаше такава форма, защото мястото, на което бе построена, бе такова. От дъски беше скована, а отвътре облепиха дъските с хартия да не ни духа. Отоплявахме се с печка. Там трите стенографки, Паша, Савка и аз, започнахме да живеем от 1928 г.. Имаше един голям прозорец горе на тавана. Покривът бе объл. Паша стана кръстница на тази постройка. "Това прилича на параход, който пътува на небето" - каза Паша. Горе на правата страна имаше голям прозорец и в бараката беше много светло. И на вратата имаше малко прозорче.

Учителят ни идваше много често тук на гости. Разговаряхме за беседите и всички проблеми около тях - нали ние бяхме стенографките, дешифрирахме беседите и ги подготвяхме за печат. Идваше след беседа, понякога за закуска или след закуска. Докато нямаше стол, много пъти се хранеше -ри нас. Извика някоя от нас, даде ни продукти и каже: "Ха сгответе това и аз ще дойда да се храня". А друг път каже: "Ха сгответе това и донесете в една чиния и за мене". Животът в "Парахода" бе много интензивен. Учителят даваше на всяка от нас задачи за разрешаване. Аз бях студентка и работех по малко. Една сестра ми скрояваше плата и аз шиех някои дрешки. С получените пари се издържах. Паша я издържаше рождената ѝ сестра Аня, която бе учителка. Савка беше студентка и я издържаше майка ѝ Тереза. Когато завърших през 1927 г, отидох при Учителя и Му казах: "Учителю, сега трябва да работя. Баща ми има познат в Министерството и могат да ме изпратят в

някой хубав град като учителка. Какво ще ми кажете по този въпрос?" Учителят каза: "Като отидеш там, ще имаш пари за един хляб. И ние можем да ти дадем този хляб". Аз се отказах да учителствам и останах на "Изгрева". Паша работи една година като учителка в Русе, но беше уволнена като дъновистка. Като студентки и стенографки, Учителят изпращаше за трите стенографки по някоя и друга банкнота по равно в три различни плика, за да се подпомогнем. Но след като завършихме, се установихме за постоянно на "Изгрева" като стенографки. Учителят даваше всеки месец на трите по един плик с пари, с което Той бе поел нашата издръжка. Това бяха суми за прехрана. А понякога ни даваше и други три плика, в които имаше суми за дрехи и обувки. Ние бяхме стенографки на Учителя. Той бе поел нашата издръжка и лично се грижеше за нас.

Елена Андреева

Ние, младежите, обработвахме нивите на Изгрева и садехме най-вече картофи и други зеленчуци, каквито вирееха там. Тогава Учителят взе инициативата да се насади овощна градина. Имахме приятели от Стара Загора и Русе, които имаха чудесни овощни градини. Те ни изпратиха разсад за градината. Ние младежите изкопахме дупките, сложихме тор, а Учителят държи дръвчето с дясната си ръка, да бъде изправено, докато ние го заровим. Не даваше на друг да държи. Така насадихме плодните дръвчета. Сега някой от тях са останали около мястото на Учителя. Да знаете, че Учителят ги е държал, когато са били фиданки. Тук насадихме ябълки, круши, сливи, череши, вишни. Те се хванаха и вирееха много добре. Аз не помня лоша година на Изгрева за плодните дръвчета. Ние им пеехме песни, играехме им Паневритмия, а те наблюдаваха всичко това, растяха, цъфтяха и даваха изобилно плод. Имахме и сини сливи, които бяха до поляната, на която играехме Паневритмия. Бяха свели клони с обилен плод и слушаха Паневритмията. Затова плодът им бе вкусен и изобилен. Главно за тях се грижеше брат Ради. Нямаше плодна градина в София или другаде, която да ражда повече плод от изгревската. Дърветата, с ниско сведени до земята клони, биваха отрупани с плод: жълти, сочни, сладки круши, едри червени ябълки, череши, вишни, вишнапи, праскови, които нямаха толкова листа, колкото плод. Подпорките едва ги издържаха. Всички външни хора, които идваха на разходка край Изгрева се спираха в почуда да ги гледат. Учителят, в противовес на съвременните агрономи, не позволяваше да се кастрят дърветата и затова те раждаха много повече плод.

А малката цветна градина от два триъгълника привличаше стотици любители да ѝ се радват и вдъхват прекрасния аромат. Особено розите. Те вдъхновяваха десетки художници, които идваха да ги рисуват.

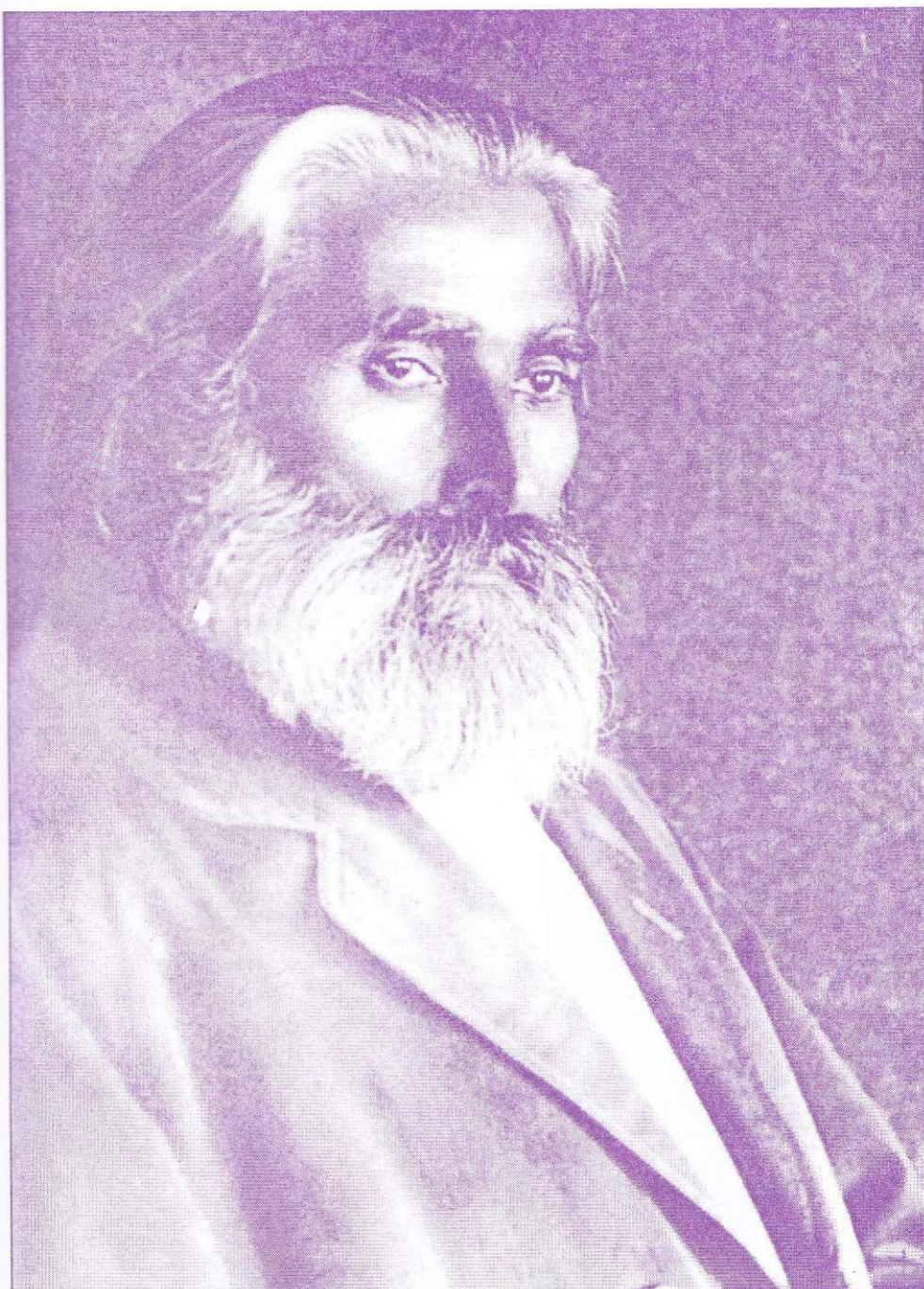
Всичко, на което Учителят обръщаше внимание и до което се докосваше, ставаше красиво, голямо, силно, ароматно, сладко... А на какво не обръщаше внимание? За Него всичко беше важно, всичко имаше значение, за всичко намираще време да се спре при него, да му каже някоя дума.

Борис Николов

Дядо поп Константин Дъновски

ПЕТЪР ДЪНОВ:

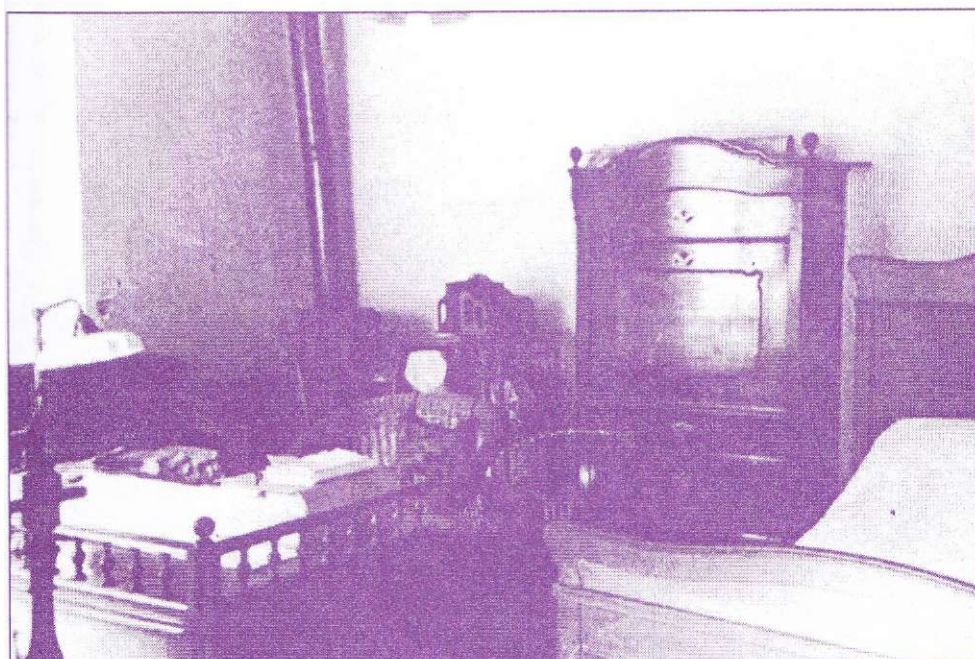

Учителят Петър Дънов, 1921 година

ПЕТЪР ДЪНОВ:

Дома на семейство Гумнерови, ул. "Опълченска" № 66

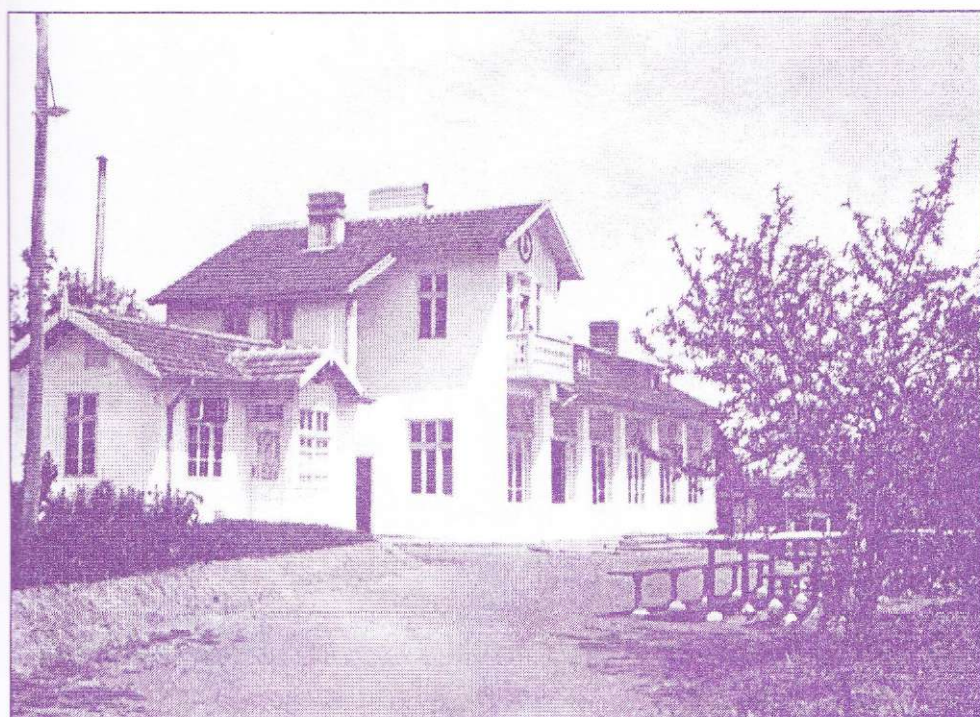

Бюрото, печката, скринът и леглото в стаята на Учителя

ПЕТЪР ДЪНОВ:

Съборът на Изгрева в София, 1927 година. На обяд

Салонът на Изгрева

ПЕТЪР ДЪНОВ:

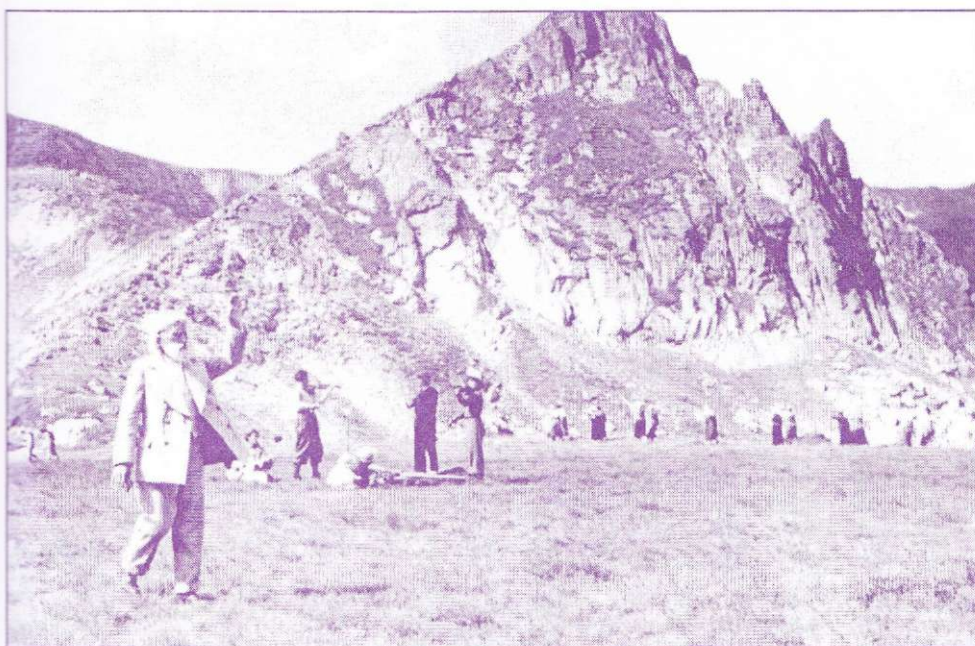

Съборът 1927 година

Учителят с деца на Изгрева, 1941 година

ПЕТЪР ДЪНОВ:

Учителят Дънов играе Паневритмия при "Езерото на чистотата"

Паневритмия на третото езеро "Болдер-Дару", Рила -1932 година

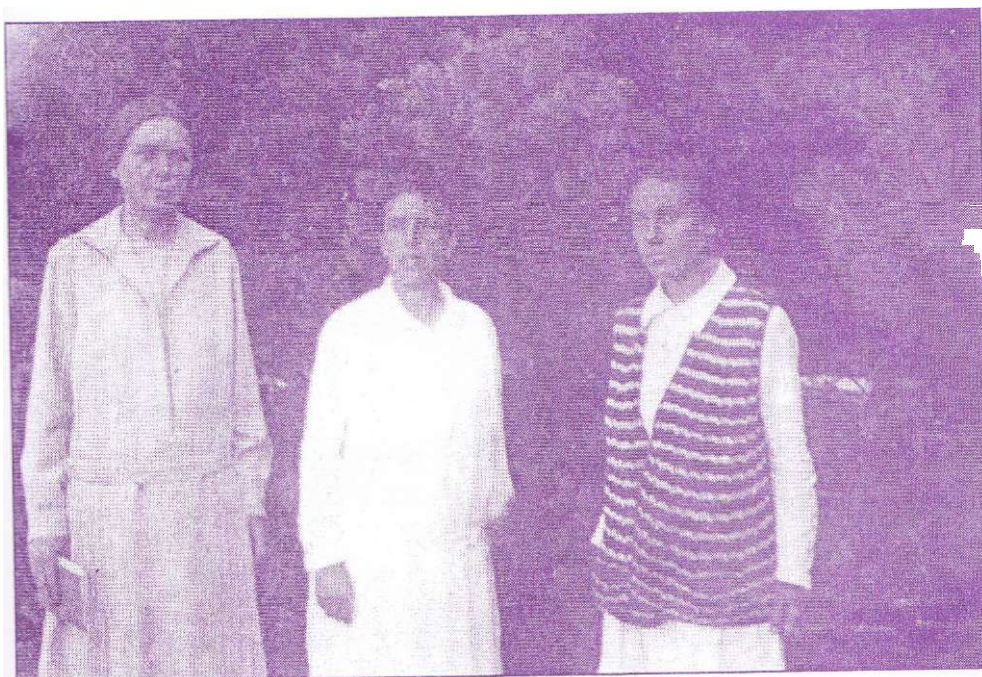
ПЕТЪР ДЪНОВ:

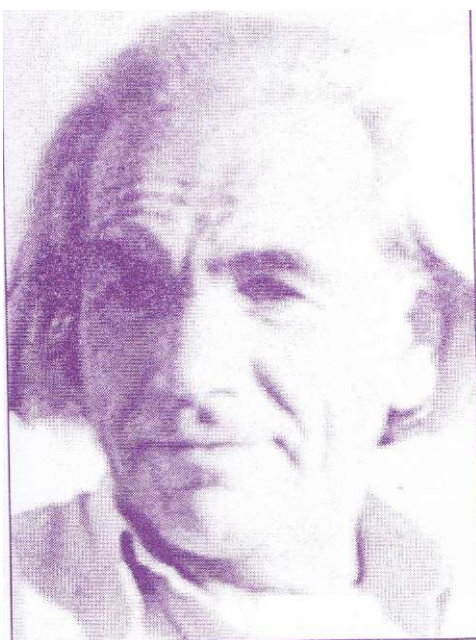
Ученичка пред приемната на Учителя

ПЕТЪР ДЪНОВ:

УЧИТЕЛЯТ, ЛЕЧИТЕЛЯТ, ПРОРОКЪТ!

*Трите стенографки (отляво надясно): Савка Керемидчиева,
Паша Теодорова, Елена Андреева*

Иван Антонов

ПЕТЪР ДЪНОВ:

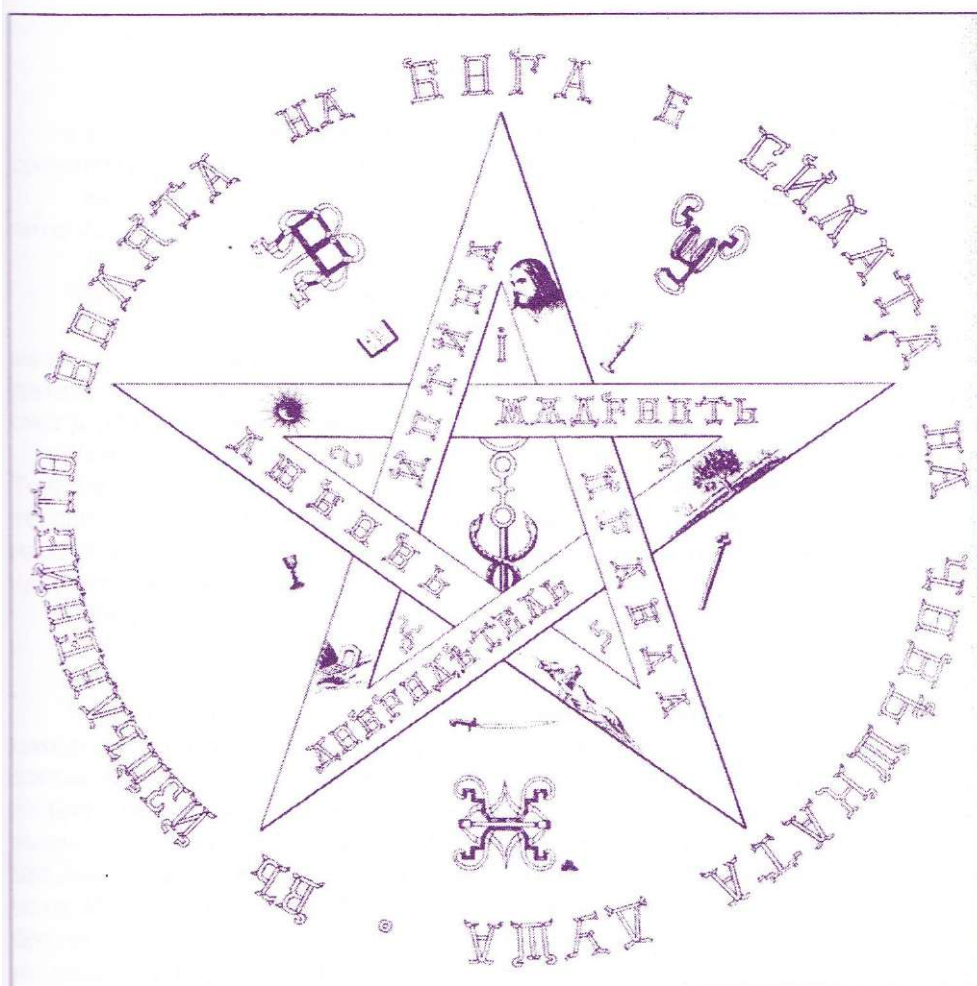

Учителят и Любомир Лулчев на бивака Ел-Шадаи, Витоша

ПЕТЪР ДЪНОВ:

Учителят пред палатката си на Рила

Пентаграмът

ПЕТЪР ДЪНОВ:

УЧЕНИЦИ

Спомени на ученици

През 1900 г. ние решихме с Пеню Киров да отидем във Варна и да се срещнем с Учителя. Това беше по Великден, април.

- Кога ще можем да направим конгрес на духовните хора в България? - запитах го аз.

- И това може да стане, ако се получи заповед отгоре!

Мен ме порази това: "Ако се получи заповед отгоре".

Можете да си представите нашето самочувствие, когато наистина през месец юли получихме покана за конгрес във Варна. Определяше се точно датата. От Бургас тръгнахме пеш. На другия ден пристигна и третият конгресист д-р Миркович от Сливен.

Конгресът трая три дни и беше едно от най-паметните ми преживявания. Това бяха дни на беседи, разходки из околностите на Варна, молитви, приятелски разговори. Когато аз запитах мислено Учителя: "Как може това да се нарече конгрес, когато в него участват само трима души?", Той каза гласно, като отговаряше на мисълта ми:

- Сега сте трима души, но ще дойде време, когато ще бъдете хиляди.

Тодор Стоименов

През 1928 г., когато тръгнах за Младежкия събор в София, твърдо реших да остана там и да си търся работа. След събора останах на Изгрева и започнах да работя по постройките, които тогава започнаха да строят някои от братята. Нашите братя и сестри бяха всеки на работата си - кой на държавна, кой на частна и нямаше кой да работи общата работа. Дойдат въглища или дърва на Изгрева, аз отивах да ги пренеса. Имаше работа из градината. И тъй полека-лека братската работа ме погълна и аз се определих за братски работник. Имаше една сестра Станка, която готвеше на Учителя, тя ни даваше и на нас ядене.

Нашите ми изпратиха вълнен юрган. През лятото прекарвахме с брат Иван Антонов в една братска палатка. Когато наближи зимата, брат Жечо Панайотов ни предложи неговата барака. Влезнахме в нея с още един младеж - Крум Няголов. Бараката беше само обкована с дъски и не беше облепена отвътре с хартия. Печка няхахме, а братята няхаха и завивки. И така - тримата се завивахме вечер под моя юрган и така прекарахме цялата зима. А през тази зима бяха незапомнени студове до минус 40 градуса. Морето и Дунав замръзнаха и на много борове корите им се напукаха, измръзнаха и след това изсъхнаха. Един юрган, без печка, без легло, в една барака спяхме на нарове, постлани с една черга.

Брат Цеко Матов Етугов от Мездра в онази вечер, когато беше най-големият студ, прекара под навеса на салона, заврян в царевична шума. На сутринта Учителят го поздрави, че е можал да издържи на студа. Учителят спеше в стаята над салона и Той нямаше печка. Имаше само една грейка, прикрепена на стената с мощност, колкото един котлон. А стаята беше голя-

ма пет на шест метра, така че и на Учителя Му беше студено. На четвъртата година дойде и брат Ради да живее при мен в братската градина и тогава турихме печка в бараката. Сестра Магдалина нямаше квартира. И тя спеше под навеса на гредите. Качваше се със стълбичка горе, беше поставила дъски, върху тях тя сложи една пружина и там нощува в царевичната шума. Накрая Учителят една беседа завърши с думите: "Ученикът живее спартански живот! Здрав дух в здраво тяло!" И това го проверихме. Оживяхме в студените зими.

Ангел Вълков

На Изгрева животът бе много интензивен и не всеки можеше да издържи. Тук върхът бе много висок и вятърът бе много силен. Издухваше хора, времена и събития. Онези, които оставаха на Изгрева, имаха твърдост в себе си и бяха съградили вътрешния си дом на канара. Това бе вярата им в Учителя и в Бога. За обяснение Учителят бе добавил, че Изгревът в духовно отношение стои по-високо от най-високият връх на Хималаите. Това бе обяснението за космичния вятър, който отвяваше онези, които нямаха съграден дом върху канара, така както бе по притчата в Евангелието. Живеехме при примитивни условия. Сковани бараки ни служеха за къщички, но това бе прост и естествен живот. Не само братята издържаха, но и сестрите устояха на тези условия. Онези, които не издържаха - те си отидоха; но онези, които останаха, бяха останали в името на Високия Идеал.

Беседите на Учителя се нижеха през годините в сряда, петък и неделя - сутрин в 5 ч. и в 10 ч. Стенографите записваха, а учениците си записваха някои мисли от Учителя в своите тетрадки. Това бе огромен материал за проучване и приложение.

Борис Николов

Слязох от трамвая при Семинарията и тръгнах по пътя за Изгрева. По пътя ме настигна непознат човек и като разбра, че отивам на Изгрева, ме помоли да го запозная с Учителя. Допуснах, че е искрен, че търси своя духовен път и му обещах. Пристигнахме на Изгрева и отидохме на поляната, където бе Учителят. Приблжих се и целунах десницата Му. Но когато поисках да представя непознатия господин, Той ни отпрати с такава сила настрани, че ние се намерихме няколко метра от Него.

Човекът, който ме придружаваше, не е бил с чисти намерения и не е заслужавал да се докосне до десницата на Учителя.

При друг случай Учителят ми каза: "Не ставайте гаранتي на хора, които не познавате."

Димитър Шишков

Учителят беше дал задача в един от класовете, в която се казваше, че всеки един ученик през живота си трябва да обърне по един човек към Бога. Мина се известно време и всеки хващаше по някой за ръка и го водеше на Изгрева. Той трябваше да бъде онзи, който ще се обърне към Учението и към

Бога. И тогава дойдоха най-големите разочарования. Някои се преструваха, че са се обърнали към Учението, идваха и търсеха услуги, че дори и пари, за да се подпомогнат.

Така бяха препоръчали един руснак, който бил много напреднал духовно. Водят го при Учителя, а той го пита: "Какво е вашето учение?" Учителят отговаря: "Моето учение е, че говедата трябва да бъдат без юлар, а конете без подкови. Конят сам да се връзва и да отива да оре и сам да се развързва и да се връща". Учителят му говори със символи, а той му казва, че му трябвали пари. Учителят му даде 300 лева, а онзи дойде втори път и получи отново 400 лева, дойде и трети път и заяви, че му трябват обувки, дрехи, за да може да идва на Изгрева. Един брат му услужи с каквото трябваше и после този съмишленик изчезна и повече не се появи. Учителят срещна онзи, който го беше довел и попита: "Какво стана с вашето поръчителство? Какво стана с вашия брат во Христа?" Братът мига и свива рамене: "Учителю, излъгах се!" Учителят го пита: "Ти, знаеш ли как е в света? Който даде поръчителство някому и той не си издължи дълга на длъжника, то кредиторът хваща поръчителя за гушата, води го при съдията и му казва: "Ти си поръчител, давай сега парите!" В Окултната школа окултният закон е много по-строг за поръчителство". Дойде време поръчителят да плаща. Братът се разболя, залиня и не след дълго си замина от този свят.

Драган Петков

Аз бях в 4-ти гимназиален клас, а Гита в 8-ми клас през 1929 или 1930 г. Отидохме на празника на Кирил и Методий на манифестация на площад "Александър Невски". Всичко беше много тържествено. Изведнъж край нас мина една жена с ученическа шапка на Първа девическа гимназия, като отпред на шапката ѝ имаше надпис с едри букви "Жертва на Дънов". Тя мина между ученичките и последните се побутваха и казваха: "Тази е малко луда, но на края на Борисовата градина живее един старец, който на мравката път не минава". Това нещо много ни заинтригува, но ученичките можеха само това да кажат. След манифестацията ние се разхождахме из Борисовата градина и играехме на тревата. Тогава пак стана въпрос за стария човек, защото една ученичка каза: "Недей да стъпваш по тревата, защото можеш да настъпиш някоя мравка, нали знаеш, че на края на гората има един старец, който не минава път на мравката". Тогава ние със сестра ми се спогледахме: Кой може да е тоя старец, който не минава път на мравката - да идем да го видим!

Един ден отидохме на посоченото място. Видяхме голяма хубава бяла къща и вътре в един голям салон насядали много хора. На една катедра беше седнал старецът, за когото бяха говорили ученичките. Ние плахо, плахо влязнахме вътре. Някои от присъстващите ни поканиха да седнем. Започнахме да слушаме беседата. Много от изказаните мисли ни харесаха и ние по-късно размишлявахме със сестра ми за различните мисли, които бяхме запомнили. Бяхме удовлетворени, че намерихме този, когото търсим. Трябва да кажа, че присъстващите изпяха няколко песни и после станаха на крака и казаха молитва. След това всички излязоха навън. А и навън беше много красиво

- имаше цветя и хората се събираха на групички и разговаряха. Също и възрастният човек беше с една група и някои му целуваха ръка, други го питаха нещо и Той отговаряше. Но ние двете със сестра ми бяхме плахи, не смеехме да приближим - нали за пръв път отивахме. Всичко обаче ни се видя някак особено и у нас се събуди желанието и друг път да отидем и чуем какво говори старецът. Така отидохме и втори, и трети, и още много пъти и разбрахме, че старецът е Учителят, който проповядва едно Ново Учение на братство между хората, за едни отношения, които имат за основа Любовта, Мъдростта и Истината. Това беше началото на запознаването ни с Братството. Та жената с надписа събуди у нас желанието да потърсим Учителя. Тя беше изпратена от свещениците или властта, вероятно да zlepостави Учението, но това ни подежда в положителен смисъл - да намерим пътя си и да се ориентираме в живота, да се пробудим за нещо хубаво. А сестра ми Гита по-късно научила, че Учителят бил попитал тази жена - Магдалина, която носи надписа "жертва на Дънов": "Колко ти платиха да носиш тоя надпис?" Тя отговорила: "Обещаха ми 3000 лв., но ме излъгаха и ми дадоха само 1000 лв." От това изказване на жената става ясно, че Учителят има врагове, които плащат пари, за да го zlepоставят пред българския народ. Учителят добавил: "За много малко си се продала!" Така, че пътят на мравката ни заведе на Изгрева.

Кина Рангелова

Един ден на връщане от училище, отидох в печатницата и гледам чичо ми Слави Камбуров, който беше широк социалист - атеист, пристигнал от Нова Загора. Той водеше сериозен спор с пристигналия от София брат Тодор Бъчваров. Чичо ми поддържаше материалистическия възглед, като по най-убедителен начин аргументирано доказвал, че първичният принцип, това е материята. Тодор Бъчваров пък по още по-убедителен начин доказвал, че Духът е първичното начало. Тати каза, че този спор между двамата продължил три дни по три часа и не могли да дойдат да разбирателство.

Накрая, когато чичо Слави си тръгвал за Нова Загора, казал на баща ми: "Като дойде господин Дънов в Стара Загора да ми телеграфираш да дойда. Искam да се срещна с него, да му задам три кардинални въпроса и ще го оборя!" Баща ми обещах.

След известно време Учителят идва. Баща ми телеграфирал на чичо Слави и с първия влак той пристига. Учителят щял да държи беседа в дома на Димитър Караенев. Тати представя чичо ми на Учителя. Учителят казал, че след беседата ще го приеме. След беседата разговорът се състоял. Половин час по-късно всички се разотиват. Тръгват си за дома и тати и чичо Слави. Тати казваше: "Гледам, Слави върви омърлушен, с оклюмала глава. Вървим и мълчим, но си личеше, че той е дълбоко замислен и озадачен. Чак когато стигнахме къщи, го запитах: "Е, Славе, как мина разговорът с Учителя?" Той отговори: "Аз мислех, че в лицето на г-н Дънов ще срещна, може би, един голям учен и затова се бях въоръжил с ред необходими факти и доводи в подкрепа на моите възгледи, но той ми показва такава страна от науката и живота, въведе ме в един съвършено нов свят на четвъртото измерение и аз

напълно капитулирах и се уверих в съществуването на друг, духовен свят".

От този ден чичо Слави стана ученик на Учителя. И както преди ревностно и убедително говореше в полза на атеизма, така сега с още по-голям жар учеше, възприемаше и проповядваше идеите на Бялото Братство.

Петър Камбуров

Необикновен интерес събужда у нас как сестра Донка е била повикана от Учителя. Ние се вглеждаме в сините ѝ бистри очи и слушаме да ни разказва:

- Това беше през войната, през 1943 г. Аз държах павилион, в който продавах стоки и вестници. Мъжът ми до павилиона имаше обуцарница. Беше топла лятна утрин, аз бях излязла да забождам по един от вестниците, за да се виждат от купувачите и прегледах заглавията им да разбере докъде са стигнали германците в Русия. В този момент видях човешка сянка до мене. Обърнах се, гледам белобрад старец. Той ме запита:

- Какво четеш, сине?

- Чета, дядо, новините - отвърнах му аз - да видя, докъде са стигнали германците в Русия.

- Това не е за вас - каза ми тихо Той. - У вас имате шкаф с две чекмеджета, в едното чекмедже имате мухлясала Библия.

Погледнах го учудено. Отгде знаеше този старец за тази Библия? И въпреки че бях много изненадана, казах Му:

- Дядо, аз нямам време да чета Библия.

- Имаш време - отвърна Той. - Когато седнеш да се храниш, ще разтвориш Библията и ще прочетеш наслуки едно стихче и цял ден ще размишляваш върху това, което си прочела.

Това ми направи впечатление и се обърнах да кажа на мъжа ми, който работеше на ниската обуцарска маса, близо до отворената врата.

- Виж тоя дядо какво ми казва... - Димитър вдигна глава и аз се обърнах, за да му посоча стареца, но него вече го нямаше. Погледнах натук, натам - никъде не се виждаше. Къде може да отиде за секундата, в която бях се обърнала към мъжа си?

През целия ден не ми излизаше от ума тази случка. Кой беше този старец, отгде знаеше за Библията, изоставена кой знае от кои времена в чекмеджето, когато ме вижда за пръв път? "Чудна работа!" - повтарях си постоянно. Искях отново да прегледам вестниците, да отвлека ума си, но старецът отново заставаше пред очите ми и чувах да казва: "Ще разтвориш наслуки Библията, ще прочетеш едно стихче и цял ден ще размишляваш върху него".

Като се върнах на обед вкъщи, най-напред потърсих в чекмеджето Библията. Намерих я. Наистина, кой знае от кои години не беше отваряна. Седнах, както ми каза старецът, отворих я наслуки и прочетох: "Бях на третото небе и това, което видях и чух, човешко око не е видяло и човешко ухо не е чуло..." Тогава само това прочетох и както винаги, се захванах с домакинската си работа. Но каквото и да правех, мисълта за стареца не ме напусна.

Следобед отидох пак на работа в павилиона. Искаше ми се да разкажа за случката на някого, да споделя с човек, който би ме разбрал, не би се засмял над важността, която ѝ придавах.

Като изреждах мислено близките си познати, спрях се на приятелката ми Невяна Панова. Тя беше духовен човек, ходеше да слуша духовни беседи някъде, щеше да ме разбере и може би осветли. Добре се разбирахме с нея, защото беше добър, скромен човек. Обичаше да се замисля и сериозно гледаше на нещата. Аз бях религиозна и разговорите ми с Панова бяха много приятни.

Вечерта отидох при Невяна да ѝ разкажа това, което ми се беше случило през деня. Позамисли се тя, и ме запита:

- Ти къде ходиш всяка сутрин?

- На църква - отвърнах аз - нали има сутрешна молитва. А в празник пея в хора на църквата, но право да ти кажа, все нещо празно ми остава в душата. Не може да ме нахрани това, което виждам и слушам там.

- Знаеш ли какво, Донче, виждам, че теб църквата не може да те задоволи, защото ти си надраснала това, което се говори там и обредите, които се извършват. Душата ти жадува за нещо ново, което да даде храна на твоя дух. Ако искаш, ела да те заведа там, където ходя аз, за да чуеш нещо, което ще нахрани твоята душа.

- Къде? - запитах я аз.

- При нашия Учител. Утре е неделя, ела с мене да те заведа на Изгрева, за да чуеш беседата.

Отначало се поколебах. Като се върнах вкъщи, разправих на Димитър всичко и той ми рече:

- Иди се разходи, не е лошо. Там е хубаво.

Върнах се при приятелката ми и ѝ съобщих решението си да отида с нея.

На сутринта мъжът ми излезе рано и аз, като заключвах вратата, се малко разколебах и си казах: "Дали не правя грях пред Христа, че отивам при Учителя Дънов, да слушам Неговата беседа?" Въпреки тази мисъл, аз реших да отида. Като влязохме в салона, видяхме, че беше препълнен с хора. Даже имаше и отвън, на двора.

Тръгнахме по пътеката между столовете. Точно срещу катедрата един момък и едно момиче станаха и ни предложиха местата си на пейката. Като седнахме, първият ми поглед попадна върху катедрата. Така останах закована на мястото си от смайване - видях седнал на катедрата същият старец, който бе ми казал за Библията пред павилиона, когато преглеждах вестниците.

- Невянке, - побутнах приятелката си - този е същият старец, който ми говори за Библията в чекмеджето.

Тогава Учителят заговори. Заслушах се с всичкото си същество в това, което казваше. Мисълта, че Той бе говорил с мене, без да ме познава и ми каза нещо, което аз дори бях забравила - че имам Библия в чекмеджето, ме правеше да слушам с особен трепет и внимание.

В салона беше абсолютно тихо. Направи ми впечатление, че Учителят говореше тихо, но аз Го чувах, разбирах и не отделях очите си от Него.

По едно време Той спря да говори и като ме погледна, каза:

- Тук е дошла една душица, която, когато заключвала вратата си, помислила дали няма да направи грях пред Христа, като дойде тук, за да слуша моята беседа.

Не мога да обясня с думи какво преживях в този момент. Бях поразена и същевременно трогната и покъртена от това, че беше спрял Учителят вниманието си върху мене. От очите ми бликнаха сълзи. Разбрах, че Той бе видял всичко, каквото бе станало в мене. Бършех сълзите си с кърпичката си и не смеех да Го погледна повече. В това време приятелката ми ме попита:

- Донче, защо плачеш?

- Боя се да гледам Учителя, защото виждам, че за Него нищо не е скрито.

Учителят продължи да говори. Всичко в мене се разтапяше и превръщаше в сълзи, които исках да скрия с кърпичката си, като поглъщах всяка дума, която Той казваше. Тогава чух да казва:

- Плачете, плачете, поливайте си изсъхналите цветя в градината си.

Разбрах, че се отнасяше за мене и това още повече ме развълнува.

Беседата завърши, Учителят стана. Всички станаха прави, чух да пеят песента "Аз мога да любя, добър да стана, аз мога да обичам, силен да стана..." После прочетохме "Отче наш", Учителят напусна салона, а аз все още стоях, без да мога да се помръдна.

(Невена Неделчева: Из живота на сестра Донка Д. Станкова)

Сестра П. разказва:

Мъжът ми се помина. Изпаднах в бедност. Отникъде помощ, но аз не изгубих своята вяра и упование в Бога. Цели девет месеца аз непрекъснато се молих Бог да ми се изяви и да ми помогне материално, понеже бях много затруднена. Точно на деветия месец една заран чух мъжки глас в стаята си и се събудих. Гледам, високо над мене някъде към тавана бюста на жив, интелигентен старец, облечен в чисти шаечни дрехи. Онова, което ми направи впечатление най-напред бе това, че ръцете му бяха изящно красиви, като че бяха изваяни. Той ми рече: "По пътя на дъновистите". Запомних думите без да ги разбира, но все пак аз тръгнах да търся този път, защото очаквах, че тъкмо чрез него ще намеря пари, от които имам такава голяма нужда. Намерих игрище "Юнак" и попитах поста: "Къде е пътят за дъновистите?" И преди още да бях се изказала, той ми посочи пътя нагоре. Тръгнах по шосето нагоре през гората и незабелязано стигнах до квартала зад гората, който се нарича "Изгрев". Влизаха хора, идващи от града, влязох и аз в двора. Там видях салон, почти пълен с посетители. Влязох вътре и застанах до червената мраморна колона. Загледах се в оня, който говореше, в чието лице аз познах стареца, който бе ми се явил оная заран в стаята, но с тази разлика, че сега старецът беше облечен вместо с шаечни дрехи, с европейско облекло. Попитах стоящите до мен кой е той. Отговориха ми: "Учителят." В този момент Учителят

се обърна към мен с думите: "Вие сами не сте дошли, вас Господ ви е довел тук." Спомням си, че Учителят говори за значението на страданията, които думи моята жадна душа прие като балсам. Тръгнах по пътя да търся пари, а намерих най-важното, което малцина са намерили - аз намерих Учителя.

Записал: Георги Събев

Бях чел за Братството и познавах някои от братята, но още не знаех нищо за идеите му и за живота в него. Един ден братята Араджиеви ми казаха: "В Търново ще има събор. Ще те заведем и ще те срещнем с Учителя. Точно по това време аз бях изпаднал в една душевна безпътица, чувствах вътрешно смущение и търсех смисъл в живота. Бях голям християнин. Стреснах се да отида в Търново на събора, понеже не познавах нито Учителя, нито братята. Но по настояване на Араджиеви, реших да отида - те ми казаха, че всичко ще се уреди. А имах и нужда от някаква опора, защото бях в такова състояние, че търсех начин да туря край на живота си. Като отидох в Търново, видях на събора много хора, облечени в бяло, но мене ми беше черно на душата. В града пристигнахме в петък, а съборът щеше да се открие в неделя. Брат Иванов, който беше ръководител на Братството във Варна, беше отишъл в Търново преди нас. Като ме видя, каза на братята Араджиеви: "Защо сте довели тоя човек, той е още нов, а тука идват улегнали братя?" Мен ми стана много мъчно и исках да си отида, но Араджиеви ме задържаха. Иванов повдигна въпроса за мене пред ръководителите от цяла България и те казаха, че аз не мога да остана на събора. Рекоха ми да си взема веднага багажа и да замина за Варна. Аз не им отвърнах нищо, но си помислих, че няма да се върна във Варна, а ще отида на моста на Янтра и ще се хвърля в реката. Така си мислех аз в себе си. В това време дойде брат Савов от София и като ми разправих за състоянието си, без да го познавам, той ме посъветва: "Брат, не ги слушай ръководителите, а иди лично при Учителя и Той ще те приеме." Започна да ми говори за него и аз си казах: "Ако този Учител е Христос, той ще познае моето вътрешно състояние, ще види силното ми желание да остана тук, ще разбере душевното ми противоречие и ще ме приеме." Отидох на лозето, не ядох цял ден и прекарах в размишление и молитва, макар че още не знаех да се моля. Надвечер тръгнах да се срещна с Учителя и като наближих колибата го видях да идва срещу мен. Като го гледах, съзрях в лицето му такова бащинско изражение, сякаш то сияеше в светлина. Аз бързо се отправих към Него, целунах му ръка и почти проплаках: "Учителю, братята ме пъдят оттук, а аз искам да остана." Той ме погледна кротко и ми рече: "Остани, съборът ще се открие в неделя." Повече не добави никакви думи за утешение, но щом ми каза това, аз вече се успокоих. Отидох при братя Араджиеви и им съобщих, че Учителят ми разреши да остана. Те се зарадваха. В това време сърдито ме срещна Иванов: "Кой ти позволи да отиваш при Учителя! При Него се ходи само с разрешение!" И пак ми нареди веднага да си отивам. Повечето братя от Варна бяха на моя страна. След като Учителят ме беше приел, аз не послушах Иванов и останах. Сега бях вече спокоен. Сутринта преди събора станах рано и всичко ми се видя много тържествено. Заедно с братята и сестрите

посрещнах току-що изгряващото слънце. Прочетохме общо молитвата. След това насядахме на тревата. Аз седнах до брат Христо Араджиев и все се криех зад него, за да не ме види Учителят. Беседата беше на тема "Ученикът, който чакал пред вратата на училището, за да бъде приет за ученик. Чака да чуе думата на професора, приет ли е или не е приет." Това беше първата беседа от "Свещения огън". Учителят започна: "Вчера дойде един млад брат от Варна и ме пита: "Учителю, искам да уча при тебе, да следвам твоето учение." Аз го изслушах и помислих: "Чакай да видя какво ще рече Господ за този брат?" Господ ми каза: "Щом аз съм го пратил при тебе, ти го приеми. Кой съм аз да не го приема?" След това Учителят продължи беседата. Аз се срамувах и се криех зад гърба на брат Христо, но вътрешно ми беше радостно, че съм приет в школата на Учителя. Като свърши беседата, всички се зтурнаха към мене и почнаха да ме прегръщат."

Михаил Ангелов

Идва един брат при Учителя и Му казва: "Тези 30 000 лв. подарявам на Вас, използвайте ги, както намерите за добре." Учителят му отговаря: "Аз по-добър касиер от Вас нямам и когато ми потрябват ще ги поискам." Братът взема парите и си отива. След време той се помина. Ще кажете - отидоха парите. Не, след известно време идва сестрата и казва: "Преди да си замина, мъжът ми остави тези пари за Вас." - и ги предава на Учителя. Наистина, по-добър касиер от него нямаше. Предаде си обещаните пари на Господа.

Борис Николов

При една болна сестра е отишъл Учителят с приятелите да я посети. Сестрата Го пита: "Учителю, успях ли да науча нещо в тази Школа? Ако си замина, това, гдето съм научила, ще го взема ли със себе си? Защото толкова години ви слушах, но все мисля, че нищо не съм запомнила и че нищо не знам".

Учителят я оглежда с внимание. "Не мислете, че сте прости. Вие сте по-учени от учените долу в града. Това, което знаете вие, те не го знаят. Те знаят много, но непотребни неща. Вие знаете малко, но необходими неща, които те не знаят." - "Е, Учителю, вече съм спокойна". А Той продължава: "Нито един учен не би могъл да ми зададе този въпрос, който ти ми зададе. В него се намира философията за предназначението на слизането на човешкия дух на земята. Човешкият дух чрез човека учи своите уроци тук на земята и продължава своето обучение в Невидимия свят. Ученикът долу е ученик и горе в Школата на Бялото Братство също е ученик."

Сестрата се просълзява. Тя вече знае, че както е ученик тук на Изгрева, така ще бъде и ученик горе в Невидимия свят, в Школата на Бялото Братство.

Борис Николов

Истинското име на дядо Благо е Стоян Русев. Дядо Благо е псевдоним, който си е сложил сам, когато е създал списание "Славейче". На неговите

страници той пише свои стихове и целта му е да подпомогне образованието на децата. Оттогава всички почват да му викат дядо Благо и така остава известен. Той е бил 40 години учител на децата.

Дядо Благо бил на Изгрева за Новата година - 1937 г. На масата, на която седял Учителят, били насядали 12 по-възрастни приятели, които се считали за едни от най-личните. Когато приближава вече 12 часа, Учителят обикновено държи беседа. След свършването на беседата приятелите помолели Учителя да каже нещо за Новата 1937 г. Той казал няколко събития, които предстоят и накрая завършил с думите: "От всички 12 души, които са на тая маса, един ще си замине".

На другия ден дядо Благо отива на гости у бай Иван. В разговора, който водят двамата, той вмъква: "Дете, Учителят каза, че един от тия 12 души, ще си замине и това съм аз". А Учителят не е посочил кой ще бъде. Бай Иван му казал: "Ах, старче, това е твоя измислица. Я е така, я не е така". Нямамо никакви признаци. Дядо Благо си е бил здрав, не е боледувал и Бай Иван го обнадеждава. Но на мен бай Иван ми е казвал, че дядо Благо все си повтарял, че той е този, за когото Учителят е казал, че ще си замине. Идва есен. Студена, влажна била есента на 1937 г. Някакъв близък на дядо Благо починал и дядо Благо отива на погребението му, но тъй като есента била много студена, той се разболява, защото прекарал дълго време навън. Простудява се, не може да оздравее и той през месец декември си заминава - така, както бил предсказал Учителят, без да е посочил поименно кой ще бъде.

Преди да си замине, Дядо Благо казва на жена си: "Аз сигурно ще си замина, но като си замина, ти да не тръгнеш по гробищата. Ако искаш можеш да ми запалиш две свещи, да ги сложиш на комина, те ще ме намерят къде съм". По такъв начин той искал да освободи жена си от ходене по гробищата и да не прави нищо повече. За следващите две неделни беседи в 10 часа, Учителят накрая на беседата казва: "Тия две беседи, аз ги държах за дядо Благо. Те са като две запалени свещи за него и в Невидимия свят те ще му светят и той ще има свободата да се движи безпрепятствено, където си пожелае. Аз държах тези беседи за него, защото много го обичах". Това е единственото изказване на Учителя за наш приятел в такава форма.

Тодор Ковачев - внук разказва спомените на Иван Антонов

Дядо Благо беше духовен човек. Учителят веднъж в класа попита: "Представете си, че ви пратят на една планета, където няма никой, сам да живеете. Бихте ли приели някои?" Само дядо Благо каза "Аз". Никой друг не се обади. А мен ми се видя страшно като ад.

Елена Андреева

Големият салон на Изгрева, в който Учителят щеше да държи беседите, беше готов към края на лятото на 1927 г. Дойде есента. Трябваше да се помисли и за отоплението на салона. По това време за отопление на помещения се използваша печки тип "Перник", които горяха с дърва и въглища. Точно в този момент, ми се наложи да отида по неотложна работа в града и затова

помолих някои братя, да поставят печката и кюнците. Върнах се едва привечер. Гледам печката поставена, кюнците наредени, но братята посърнали, бяха унили и седяха с наведени глави, приклепнали вън пред салона. "Какво има, какво е станало, поставихте ли добре печката?" Запитах ги бързо аз, защото разбрах, че нещо се е случило. Най-после един от тях, хленчейки, каза: "Абе, то я поставихме, поставяхме я цял ден. Но Учителят идваше и все беше недоволен от поставянето ѝ". От многото случаи, които съм имал при работа с Учителя, всякога съм разбирал, че Той държи всичко да се върши най-прецизно и безупречно, без никакви пропуски, по всичките правила да бъде, както Той често обичаше да казва. Разбрах, че братята са направили някакъв пропуск, без да могат да разберат това. Влязох в салона, внимателно разгледах печката и наредените кюнци и видях, че един от кюнците е неправилно поставен - обърнат е и ще пуши оттам, щом се запали печката. Те много пъти са ги слагали, но не са могли да забележат грешката си, която на пръв поглед беше незначителна, затова всякога са ги поставяли с тази грешка. Поправихме грешката и когато всичко беше готово, Учителят влезе в салона. Една топла усмивка грейна на лицето Му и с мек, тих глас каза: "Сега е добре". След това като посочих грешката на приятелите, които бяха вече ободрени и радостни, че този път успяхме, всички с усмихнати лица промълвиха: "Толкова малък пропуск, а цял ден ни измъчи". За ученика малките и големите пропуски са еднакво важни.

Николай Дойнов

След като пораснаха плодните дръвчета и започнаха да цъфтят, някой подхвърли идеята да се закупят няколко кошера.

Учителят отпусна средства и купихме 5-6 кошера. Грижата за тях пое Колю Каишев, който по професия беше пчелар, но не беше опитен. Беше повече фантазьор, отколкото практичен и може да се каже със сигурност, че от пчелите не сме яли мед. Не минаваше година да не виждаме Каишев с пчеларска маска на главата край кошерите, а на есента - никакъв мед. Накрая една сестра отива при Учителя и Го пита: "Учителю, каква е тая работа, брат Каишев все около кошерите обикаля, но досега аз нито една лъжица мед не съм изяла. Къде отива тоя мед?" И поглежда Учителя изпитателно. Той отговаря: "Сестра, и аз не съм ял от този мед, дори не съм го помирисвал. Но има братя пчелари от провинцията и те носят по някой буркан. Ела сестра да се почерпим, но с друг мед." Двамата се качват в стаичката на Учителя. Учителят донася буркан, отваря го и нагребва една лъжица, пълна догоре с мед, поставя я в чинийка и я поднася на сестрата. После слага и на себе си. "Да хапнем, сестра, и да благословим труда на брата и на неговите кошери." Сестрата изяжда меда и казва: "Учителю, това не може ли да стане и тук, та всеки един от нас поне веднъж в годината да изяде по една такава лъжица." Учителят отвръща: "Може и да стане." На следващия ден Учителят е строг и казва: "Тази година Аз ще се грижа за пчелите! И никой няма да се доближава до тях." Той се грижеше цяла година за кошерите. Преглеждаше ги и наблюдаваше кошер след кошер. От това време има няколко снимки на Учи-

теля с пчелина. Тази година беше единствената година, когато от кошерите се извади мед около 2-3 тенекии, благодарение на Учителя. Учителят занесе една тенекия на един обед и накара същата сестра да гребе по една лъжица мед на всеки. Така всички се облажихме с меда и се изпълни желанието на сестрата. Всички наобиколиха Учителя и Му казват: "Учителю, много Ви е сладък меда!" Учителят се усмихна и каза: "Сладък е, защото аз изнесох една беседа на пчелите. Аз толкова години ви изнасям беседи и още не съм опитал от вашия мед. Знам само как жилите. Това опитвам от вас. А знаете ли как народът казва? Не ти искам нито жилото, нито меда!" Учителят вече е сериозен. Ние се оглеждаме и вече не се облизваме, защото с лъжицата мед, която издохме, ни бе предаден един урок, че Словото на Учителя трябва да се прилага в живота.

Следващата година кошерите пак минаха под грижите на Колю Каишев и други братя, които се интересуваха от пчеларство, но такава пчелна реколта не се повтори вече.

Борис Николов

Учителят често посещаваше концерти. Понякога самите артисти Му изпращаха билети или приятелите Му вземаха за някой хубав концерт. Винаги Го придружаваха няколко братя.

Веднъж двама приятели взели билет за Учителя за концерт в зала "България" на един голям цигулар. Разбира се, че те ще Го придружават. При това, тези братя държаха много на общественото мнение и на външността си. Вземат файтон и идват. Пък е зима - сняг до колене и виелица. След малко излиза Учителят готов, с бастуна, но за най-голям ужас на приятелите, Той си е турил на главата сламена шапка - панама. Как да Му кажат сега, че зимно време сламена шапка не подхожда? А Учителят е спокоен, като че ли тъкмо тъй трябва да бъде. Няма какво, преглъщат хапа приятелите, тръгват. Във фоайето Учителят грее със сламената шапка и очите на всички са обърнати към Него. Братята с голямо стеснение бързат да предадат на гардеробите дрехите си. После, на излизане от концерта - пак същото. Казва ми един от братята: "Посред зима, в студа, се изпотих."

Когато се връщат всички на "Изгрева" с файтона, Димитър Кочев отива при Савка и пита: "Сестра Савке, няма ли Учителят друга шапка, освен тази, сламената, че заради нея всички ни се смяха на концерта в зала "България"? Савка го завежда до стаичката, отваря вратата и какво да види братът: много шапки - наредени на масата като на изложба във фирмен магазин. Гледа Кочев и не може да повярва на очите си. Всички шапки - коя от коя по-официални. Братът пита: "Ами защо са тука?" Савка спокойно отговаря: "Учителят ми нареди да ги изчеткам от праха и да ги сложа на масата, понеже щяло да има изложба на шапки и те трябвало да са готови". Братът разбира, че случаят е подготвен от Учителя за него, отива и разказва на другите с меките шапки, те идват и гледат новите шапки и се чудят. През това време Учителят разказва на тези, които са Го заобиколили и Го разпитват за концерта, както това се случваше всеки път.

Димитър Кочев гледа, очите му се насълзяват и сълзите текат по лицето му. От друга страна, в него нещо го надува от смях и той започва да се смее. Хем се смее, хем плаче. След време, когато разказваше този случай, сълзите винаги пълнеха очите му, бършеше ги с ръка и казваше: "Какво величие имаше в тази сламена шапка и колко смешни бяхме с меките шапки на главите си".

Казаха на Учителя на другия ден, колко са се смутили братята на концерта. Учителят отговорил простишко: "Е, какво има от това, че съм бил със сламена шапка? Общественото мнение ли? Важно е, че урокът е предаден на учениците."

Общественото мнение е тиранин. Учителят иска да ни освободи от него. Първите години ние се хранехме при Учителя в трапезарията в къщата на "Опълченска" 66, в приземния етаж. Бяхме горди от това, че Учителят разделяше трапезата Си с нас. Но понякога се случваше да ни поканят в София в един от братските домове. Идваха възрастните братя - ще вземат най-официално Учителя и ще Го закарат у тях. Но яденето - тенджерите с гозбите, хлябът - трябваше да се пренесат от "Опълченска" 66, ние ги хванем за дръжките, а те - големи тенджери, събират до двадесет литра храна. И така вървим ние през града. Няма къде да се скриеш. Всички ни оглеждат, усмихват се и ни се подиграват. На първо време много ни беше срам, едвам издържахме - що подигравки бяха само от гражданството. Но постепенно привикнахме, особено след като тези тържествени обеди за Учителя се учестиха. В момента, когато привикнахме на смеха и подигравките и ни стана безразлично какво носим в ръцете си, за какво го носим и през какви улици минаваме - случи се най-неочакваното: Учителят изведнъж преустанови да ходи на обеди по братските къщи. Вероятно бяхме си научили урока за общественото мнение. Общественото мнение е голяма сила. И понякога една сламена шапка, дори върху главата на Учителя, може да преобърне света в нас и около нас.

Това бе един урок за стремежа на ученика към външната страна на нещата.

Учителят казва: "Обектът на ученика е вътре - Бог. И затуй няма спънки за постигането Му, той е всякога доволен, защото всичко е вътре в Него. Хората от света търсят своя обект отвън, затова техният живот е пълен с недоволство."

Борис Николов, Мария Тодорова

През есента на 1942 г. на екскурзията пожелаха да дойдат само братя, защото според братята, сестрите, като жени, само пречат за истинска духовна екскурзия. А какво се случи? Като излязохме горе на хижата, първият човек, който ни посрещна, бе едно момиченце. Вероятно с родителите си бе на хижата. Момиченцето дойде усмихнато и застана пред Учителя. Той го помилва по главата, обърна се към братята и каза: "Вие не искахте сестри на тази екскурзия, но ето - сестрата ви посреща!" Всички гледат онемели, а Учителят добави: "Щом братята дойдоха, и сестрата дойде!" Така Учителят използваше всеки случай, за да ни предаде един урок. Желанието на братя-

та бе да няма сестри, за да не ни пречат при прехода. Учителят като разбра желанието на братята в София, им каза: "Ех, ще минем и без тях". А сестрата ни посрещна първа на хижата. Учителят никога не е унижавал жените. Винаги сестрите са ценени наравно с братята. Това бе правило в Неговата Школа. Той не правеше разлика и не даваше предпочитание на братята. Всички бяха равни - в беседите, упражненията, екскурзиите. Затуй веднъж каза: "Тъй, както Аз водя Школата, никой не я е водил досега." Проблемите, които възникваха между братята и сестрите, Учителят ги е разглеждал в разговорите и беседите. Дал ни е методи как да се справяме с всички мъчнотии в нашия живот. Затуй е ценно знанието, което ни даде по пътя на Ученика.

Борис Николов

Домът на чичо Петко Гумнеров беше отворен за всички. Той стана Божи дом. Тук Учителят живееше, приемаше непрекъснато гости и държеше пред отворения прозорец Своите беседи. Особено неделата бе много тържествена. В двора на чичо Петко бе пълно с народ.

Един ден като вижда толкова много хора в градината, в него се повдигат хубави чувства и развълнуван, прегръща едно момиченце на 10 години и го целува. Чичо Петко е женен, но няма деца. А да целунеш чужди деца пред толкова народ не е разрешено по тогавашните порядки. Другите приятели виждат това и за тях е голям грях и голям срам да целуне едно момиче. А той в градината пред всички го прегръща и целува. Тогава тези неща не се допускаха. Моралът бе много строг. Други бяха времената. След тази целувка започва една глъчка, кампания срещу него и общо недоволство. Събират се възрастните приятели и осъждат чичо Петко. През това време Учителят е в Сливен и заедно с други приятели са опънали палатки на Сините камъни. Братята в София правят съд, укоряват го и го изключват от Братството. Казват му: "Ти вече не си от Братството!" Решават, че Учителят не бива повече да живее в дома на чичо Петко, защото е вече опозорен. Тогава един от богатите членове на току-що сформирания съд, предлага хубава стая в голямата си къща с прислуга. Той е богат човек - ръководи военното издателство, където има фирма "Лазар Котев и Гугулов", има складове за литература на ул. "Бенковски" 19; освен това притежава единствения склад на всички теософски книги на ул. "Алабинска" 37. В неговите складове се държат отпечатаните беседи "Сила и живот" на Учителя. Изобщо, преуспял човек. Тогава той решава да финансира една делегация от трима души, които да отидат в Сливен при Учителя и да съобщят решението на съда - че чичо Петко е изключен от Братството и че Учителят трябва да се прехвърли да живее в богатата къща на Лазар Котев. Така се създава тричленна комисия.

Вторият член на комисията е Тодор Бъчваров. Той е общественик, виден теософ, издава библиотека "Духовен живот" и чрез нея издаде много окултна литература. Движеше се в нашите среди, познаваше Учителя, но Го смяташе като човек по-напреднал, по-учен и по-преуспял като проповедник.

Третият член на комисията бе Иван Радославов, гимназиален учител по история, изключително надарена личност, историк с голям дар слово. Около Учителя е още от първите години.

И така тричленната делегация тръгва от София за Сливен да поднесе пред Учителя своето решение. Пристигат братята на Сините камъни, Учителят ги посреща сдържано, сериозно и строго. Братята застават пред Него и Иван Радославов започва да излага случая. Той говори убедително на висок академичен стил с такова вдъхновение, че другите двама от делегацията слушат със зяпнали уста и само кимат с глава, потвърждавайки, че са съгласни с Радославов. Учителят обаче мълчи, нито дума не казва. Колкото повече говори братът, толкова Учителят става по-строг. Свършва братът, Учителят мълчи. Става чак неудобно. Братята се чувстват неловко. Накрая се обръща към Радославов и му казва само една дума: "Усра се!"

Радославов разказва на Паша Теодорова: "С тази единствена дума в един миг Учителят събори моята реч. Аз, специално, се почувствах като оговорен и крайно засрамен. Учителят мълкна и ни остави свободни да се изкажем по-нататък, но ние мълчахме. Един от нас запита: Кажете ни нещо за самите нас. - "Ако сте силни да понесете това, което ще ви кажа, мога да задоволя желанието ви." - "Готови сме, Учителю" - отговорихме и тримата в един глас. - "Слушайте тогава. Първото нещо, като ученици, трябва да научите следния урок: Ученикът няма право да коригира Божественото. Независимо от това, ето какво ви очаква в скоро бъдеще: един от вас ще фалира, ще пропадне материално; другият ще си замине, а третият е осъден на старческа самота."

Всички си тръгват изненадани, а Бъчваров е изключително възмутен и пише едно стихотворение в акростих като началните букви погледнато отгоре надолу, дават следното изречение "Петър Дънов е лъжепророк". Това стихотворение се публикува, но до края на годината той се помина. На следващата година Лазар Котев, който беше богаташ и книгоиздател фалира. Той впоследствие се обяви срещу Учителя. А Иван Радославов след като загуби салона на "Оборище" и къщата си, след като обраха парите му, дойде да живее в една барака на Изгрева.

Дъщеря му Люба се помина, а след нея и жена му и той остана сам самичък. И което е най-важното, на Изгрева имаше около 200 човека, които се надпреварваха как да си услужат един на друг, но за брат Иван Радославов никой не се сещаше. Той бе забравен от всички, макар че беше на Изгрева. Накрая, ако случайно някой отиваше при него, посочваше себе си и казваше: "Ето един, който се опита да коригира Божественото!" Беше покъртителна сцена и поука за следващото поколение. Ние сме свидетели как думите на Учителя се изпълниха точно.

Брат Иван Радославов беше интелект, но се заблуди в този случай и забрави, че Учителят не беше от човешка еволюция, а пратеник на Божествения свят. Старият морал, старото, външно благочестие не може да бъде мярка на новия морал. Пред Великата Божия Любов всичко старо отстъпва, мълчи, слуша и се учи.

На събора в Търново беше и Петко Гумнеров. Изреждахме се на групи по 10 човека на молива в Горницата. Но никой от групите не искаше да го приеме при себе си, защото Петко бе направил грях според тях. Той бе останал

самичък. Беше греховен за всички. Така, както бе угнетен от постъпката си, както бе измъчен от презрението на всички, той беше почти отчаян човек. Никой не го приемаше в групата, за да може да се качи в Горницата и да се помоли заедно с тях. Всички групи се изредиха в Горницата да си направят молитвата. Тази задача бе приключена. Тогава Петко случайно минава покрай вилата, Учителят излиза и му казва: "Петко, ела да излезем горе двама да се помолим!" Братът остава като втрещен. Учителят го взема под ръка, излизат горе, правят си молитвата. Не бързат, защото групите са вече минали и са се разположили около палатките. След известно време отгоре слиза един възроден Петко. Слиза усмихнат, просветнал, от очите му текат сълзи от радост. До него е Учителят. Всички устремяват погледа си към тях. Петко целува ръка на Учителя и си отива. Приятелите мълчат и наблюдават гледката. Това е живо човешко възкресение. И оттогава Петко не го измъчваше туй, че приятелите го пренебрегваха.

Борис Николов, Паша Теодорова

Веднъж на една от пейките бяха насядали възрастните братя и сестри, ние тогава бяхме младежи. Седяха много важно, беше някакъв празник и си бяха облекли новите дрехи. Те бяха окупирали пейката. Мястото около Учителя бе заето и искаха цялото внимание на Учителя да бъде само към тях, защото те ни ревнуваха, че Учителят отделя повече внимание на младите. А причината бе много проста. Ние отивахме по всяко време и за всяка наша нужда Го питахме и не се срамувахме да Го питаме. И по този начин бяхме непрекъснато около Него. А те бяха много важни, понякога надути спрямо нас, защото бяха още от първите години на Братството с Учителя. Седяха на пейката, а по средата е седнал Учителят и разговаря с тях. По едно време се чу трясък от пейката и всички пременени възрастни братя и сестри бяха паднали на земята с вдигнати нагоре крака. Учителят стоеше прав. Миг преди да се счупи пейката, Той се изправи. Следващият миг се чу трясъка и всички се натъркаляха на земята. Братите на старите братя стърчаха нагоре като на козли, панталони и фусти стърчаха нагоре. Обща врява и глъч. А Учителят стоеше изправен, облечен официално в бежов костюм. Да, това бе пример за будното съзнание на Учителя. Суматоката продължи няколко минути. Започнаха да се изправят, а ние младите стояхме настрани и се смеехме. "Ами тук няма ли някой, който да ни помогне?" - извика една възрастна сестра. "Има, има - обадохме се ние - но вие не ни искате". - "А, искаме ви, искаме ви!" Ние се приближихме и почнахме да ги повдигаме. Тогава възрастните братя и сестри запяха "Братство, единство". Учителят се усмихваше. В един и същи миг бяха предадени няколко урока на учениците.

Борис Николов

Възрастните приятели бяха много заможни - повечето от тях бяха с различни професии, които носеха много пари. Имаше чиновници, адвокати, учители, търговци. Държаха много имот и пари, докато ние, бедните студенти, ходехме по строежите да работим, за да си изкарваме прехраната. Това бяха

онези богати братя, които смятаха, че Учителят разбира само от духовните неща, а не разбира от материалните. Така смятаха всички. Беше за учудване. Ако днес отворите беседи, държани от Учителя по онова време, ще намерите Неговото становище за материалните блага и за духовните блага. Има закони, по които се движат онези сили, които носят духовните блага и материалните блага. Това го има в Словото на Учителя. Но едно е да слушаш, друго е да го разбереш и трето е да го приложиш. А най-важното е дали ти изнася това, което говори Учителят.

Обърнаха се възрастните братя към Учителя и Го запитаха: "Учителю, какво да правим с имотите си?" Учителят ги изгледа строго и каза: "Ще ги оставите на държавата!" Този израз като че ли с нож разряза звездното небе над "Изгрева" отгоре надолу и го разполови на две. Разполови и възрастните приятели. Те изтръпнаха и се ужасиха. Как така на държавата, та те имаха деца, наследници? Те смятаха, че с отговора Си Учителят ще им даде някакъв съвет как да си запазят имотите, как да ги съхранят и в знак на благодарност за тази услуга от Учителя ще отпуснат някакви пари за братски нужди. Но в случая отговорът бе категоричен: "Имотите да се оставят на държавата!" Те изпаднаха в паника и се разотидоха. Аз стоях безмълвен. Учителят ме погледна сериозно и строго и нищо не каза, после се отдалечи.

Минаха повече от десет години. Дойдоха комунистите на власт. Учителят си беше заминал. Излязоха новите закони. Един от тях бе законът за едната градска собственост. Според него всеки имаше право на едно жилище. Властта взе всичко, национализира го и го направи държавно. Възрастните братя изведнъж обедняха. А на онези, които си бяха заминали - техните наследници обедняха. Всички негодуваха и упрекваха комунистическата власт за извършеното от нея беззаконие. А пред мен беше погледът на Учителя в онази звездна вечер на "Изгрева" и думите Му, които разполовиха нощта.

Борис Николов

Олга Славчева отишла на фризьор, накъдрила си косата и след това отишла на беседа. Учителят трябвало да покаже някои френологични центрове. И така както Олга е била фризирана, започнал да показва на нейната глава различни френологични центрове. Тя се чувствала неудобно, защото Той не е одобрявал къдренето на косата. Изведнъж вниманието на всички трябва да се насочи към главата ѝ и тези френологични центрове, които не всеки може да види и разбере.

Но става обратното - всички оглеждат фризурата ѝ, тя цялата пламнала от червенина, избила я пот и едвам издържала погледите им. А Учителят продължавал спокойно да обяснява и се правил, че нищо не забелязва.

Учителят беше за това, сестрите да не си къдрят косите, а косите да бъдат сресани естествено.

Марийка Марашлиева

Когато имяхме общи обеда, обикновено двете места около Учителя се оставяха свободни. Понякога Той поканваше някой гост, който бе дошъл от

провинцията или пък някой приятел имаше да разрешава своя задача с Учителя и Той го поставяше до Себе Си. Но Учителят не даваше никога обяснение защо този или онзи сяда до Него. Имаше борба и съперничество кой да седне до Него. Понякога имаше и сцени, скарване, случките бяха толкова забавни, че всички се смеехме, включително и обидените от това, че не са седнали до Учителя. Понякога се развиваха толкова неща само за секунда или минута, че този, който трябваше да седне до Учителя, изведнъж се оказваше отклоняван от въпросното място или го заприказваха и друг сядаше до Него. Сядаше този, който трябваше да седне. А това го знаеше само Учителят. Та всяка една преживелица около тези две места до Учителя беше свързана със съперничество и големи преживявания. Онази сестра, която смяташе, че има привилегията да седи до Учителя, бе Балтова. Веднъж един млад брат седна до Учителя на онова място, което тя смяташе за свое. Тя беше закъсняла с една-две минути и Учителят беше вече седнал на мястото Си. Балтова дойде и направи забележка на младия брат да стане, понеже това било нейното място до Учителя. Обаче братът се опъна. Тя вдигна скандал: "Искам истината от Учителя за това място, което е мое по привилегия и по благодат!" Учителят я погледна съвсем сериозно и каза: "Предлагам да се напишат номерца на всички столове, да се хвърли жребий и да видим тогава кой как ще бъде нареден по волята на жребия". Това явно се хареса на всички, защото ония от крайните места се надяваха по волята на жребия да се доберат до Учителя или срещу Него. Бяха написани по двойки номера, като единият номер бе оставен пред всеки стол, а другият - в една шапка. Разбъркаха номерата, всеки тегли своя жребий. Приятелите започнаха да си заемат местата. Какво се оказва? Жребият определи, че кой каквото място заемеше преди, сега го зае отново и нямаше абсолютно никакво размятане. Най-важното: бе определено мястото на Балтова. Изтегленият от нея номер показва, че тя трябва да заеме точно онова място, за което имаше претенции и за което беше казала, че ѝ бе дадено по привилегия и благодат. Тя най-демонстративно седна на мястото до Учителя. Учителят бе сериозен и не продума нито дума. А онзи брат, който бе седнал до Него, зае мястото срещу Учителя. Това място преди жребия беше свободно, обикновено там седеше Тодор Стоименов, но той беше извикан по някаква работа и не можеше да дойде на обяд. Случаят бе разрешен и всички разбраха, че Балтова има право на това място. Но през цялото време Учителят не продума с нея нито дума, нито се обърна към нея, нито ѝ се усмихна. През цялото време Учителят разговаряше засмян с младия брат, който седеше срещу Него на масата и чието място бе определено по жребия. Накрая Балтова не издържа и каза: "Аз искам да си сменя мястото с този брат отсреща". Всички се разсмяха звучно и смеховете им се издигнаха до небесата. Учителят, гледайки напред, каза: "Човек трябва да има послушание пред волята на жребия, когато се извършва пред лицето на Бога". Това бе един интересен случай за "волята на жребия".

Мария Тодорова

Сестра Тодора Юрданова Станчева беше братска работничка и с нея работехме заедно. Беше леко нервничка и от време на време си упражняваше

нервите върху мене. От известно време тя имаше лошо отношение към мен и аз гледах да я понасям без да реагирам. Но тя доста прекали и аз реших да отнеса въпроса до Учителя. Един ден излизам от лозето, където работех и в това време Учителят пристъпва към мен. Аз мислех, че този въпрос трябва да го отнеса до Него. Искях да използвам случая, за да Му представя всичко, което ми се случва с тази сестра и точно в този момент Той ме изпревари и без аз да продумам дума, ми отговори гласно: "Да, знам, знам, тя има много грешки. Духовете са те поставили на много тежък изпит. Дано можеш да го издържиш. Трябва да бъдеш герой". Аз си замълчах и знаех вече, че имам работа не с Тодора, а с духове размирни, които влизаха в нея и чрез нея ме атакуваха денонощно. Имам много да разказвам различни случки на такава тема, но не е много удобно всичко да се изнесе. Аз издържах, но вие няма да издържите като четете. Ще запитате: пък каква е тази школа? Веднъж Учителят ми отговори на този въпрос така: "Тук, в тази Школа се учат и боговете!" Разбирате ли, че това не е само Школа за човешките души, но и за боговете, които управляват цели Вселени.

Ангел Вълков

Бяхме на екскурзия на Витоша. По пътя за Бивака имаше един камък, който Учителят беше кръстил "Камъкът на съкровището". На този камък винаги при връщане от екскурзии почивахме. Беше удобен за сядане и от него се откриваше хубава гледка надолу. Защо го кръсти Учителят така, не можах да разбера. Но други разбраха думите на Учителя буквално и когато следващия път се изкачвахме отново на Бивака, големият камък беше изместен настрана, а мястото, където бе лежал, беше разкопано. Наши приятели бяха копали да търсят заровено съкровище, но не бяха открили нищо. Ние видяхме дупката и казахме на Учителя. Лицето му взе недоволен израз: "Аз мисля, че водя ученици на планината, а то съм водил иманяри". Ние се спогледахме, а тези, иманярите, си правеха оглушки, че не се отнася за тях и смятаха, че ще остане всичко скрито. Учителят нареди: "Да се зарине дупката и да се постави камъкът на същото място". Онези изведнъж извадиха скритите кирки и лопати и се заеха да заравят. А ние сме седнали по-нагоре и от далечината ги виждаме как се трудят да зариват "съкровището". А той се намираше на една голяма поляна от Бивака надолу. Имаше и смешни и тъжни неща около нас. Учителят много пъти бе говорил категорично, че заровените съкровища не са безобидни, че тях ги пазят духовете на тези, които са ги закопали и могат да пострадат онези, които решат да ги изкопаят и не знаят какво да правят в такива случаи. Но едно е да се каже, друго е да се чуе и трето е да се изпълни. Изпълнението се отнася за ученика, слушането - за слушателя, а оглушките - за иманярите.

Мария Тодорова

Седим на пейката до чешмичката и разговаряме с Учителя. Изведнъж се чу говор, който се засили и се превърна в караница. Две сестри се караха за оградата, която делеше дворните им места. Голяма врява вдигнаха. Учи-

телят намръщи вежди и каза: "Виж им акъла. И за какво се карат? Те мислят, че туй е "Изгревът" на Бялото Братство". Той посочи с ръка целия "Изгрев" - поляната, салона, малките дървени къщички и продължи: "А "Изгревът" още не е слязъл на земята!"

След като Учителят си замина, сестрите продължаваха да се карат, по едно време се сдобриха, после пак се караха, за да дойде онова време и онази сила, която да ги махне от бараките и да ги настани в апартаменти, а бараките да разруши.

Борис Николов

Откъде се пръкна тоя човек и дойде на Изгрева, аз не знам. Беше пакостлив човек. Скимна му да имитира образа на Учителя и си пусна същата брада, същата прическа, тъкмеше се дълго време с гребен пред огледалото, за да прилича досущ на образа на Учителя. Ходеше по провинцията и проповядваше. Представяше се за г-н Дънов там, където не го познаваха. Разви цяла дейност чрез имитация и за заблуждение. Беше прост и неук човек. И това се случи по време на Школата на Учителя. Ще го видите на някои общи братски снимки, застанал все встрани и позира стойката на Учителя. Дори има такива снимки, където Учителят е заснет с приятели, а Савов е отстрани и се явява като двойник на Учителя. Но като се вгледаш с просто око, ще видиш имитацията и падението на един човек.

Много сестри и братя се чудеха на търпението на Учителя, защото той Го компрометираще по тоя начин. Не стига, че отвън духовенството, военните и обществени среди хулеха Учителя при всеки случай, но тази имитация в лицето на Савов се яви вътре в Братството, за да може да подхранва още повече подигравките срещу Учителя и да дава повод на другите да казват: "Вижте г-н Дънов колко е прост!" Накрая една сестра не изтърпяла, отишла при Учителя и каза: "Учителю, не мога да разбера, няма ли Божие възмездие за онзи, който е приел образа на Бога и кощунства с Него?" Учителят я изгледал и казал: "Сестра, аз не съм казал, че няма Божие възмездие, но то идва при строго определено време". Сестрата не останала доволна от отговора, но нямало какво да прави.

Един ден имитаторът Савов тръгва от града за Изгрева и минава през гората. Не щеш ли, там са отседнали войници. По онова време войниците ги обучаваха, че най-големите врагове на царството са комунистите и дъновистите. И точно по това време минава Савов, който носи един псевдообраз на г-н Дънов. Един от войниците извиква: "Ето го - Дънов минава, дайте да му покажем как ще разрушава царството!" Всички скачат на крак, втурват се към Савов, хващат го и му налагат такъв бой, че го просват на земята. След това войниците побягват доволни, че са се справили с врага на царството. Савов с мъка се довлича до Изгрева, ляга на горния край на поляната и стене. Минава случайно същата сестра и го вижда. "Какво ти е брат Савов?" - "Взеха ме по погрешка за Учителя и ме пребиха от бой." Разказва целия случай. Сестрата се разплаква от умиление пред Божието възмездие. А брат Савов като гледа сестрата, смята, че тя плаче заради него и продължава да разказва

с най-големи подробности за нанесения му побой. Накрая казва: "Сестра, да знаеш, каква тежка корона нося на главата си. Тежка е царската корона за един обикновен поданик." Сестрата добавя: "Брат Савов, защо не хвърлиш царската корона, па да си обръснеш брадата, да си острижеш косата и да заприличаш на човек?" - "Не мога, сестра, такава ми е службата, чужда корона да нося." Сестрата чак тогава разбира, че Савов знае кому служи и кому се е цанил да бъде слуга.

Това беше по времето на Учителя. А след Учителя се повтори същото, Михаил Иванов от Франция направи същото и се дегизира като взе образа на Учителя, пусна си същите брада и мустаци и Го имитираше. Беше се обявил, че той е вече Учител. Цигуларката Йоана Стратева беше отишла в Париж, беше го посетила, за да им посвири и накрая той заявил пред нея: "Аз съм най-големият имитатор!"

Борис Николов

Живяли в старата част на София - баща, майка и дъщеря. Бащата бил занаятчия, работил своя занаят в един малък дюкян денонощно, за да може да изхранва жена си и любимата си дъщеря.

Съпругата на занаятчията станала последователка на Учителя Дънов и започнала да посещава на Изгрева беседите. Тя въвежда и дъщеря си, която е била гимназистка, около 17-18 годишна. Ходели заедно, играели Паневритмия, срещали се и с последователи на Учителя и се чувствали превъзходно. Но за всичко това е било необходимо време и те така се захласнали и отплеснали, че престанали да се грижат за онзи, който им изкарвал прехраната с пот на челото от сутрин до вечер. Връщал се, но вече нямало сготвена храна, не го чакали жена му и дъщеря му, не бил опран и изгладен. Изобщо, домът вече бил запуснат. А преди това не било така. Започва да ги разпитва, да се кара с тях. А те вместо да млъкнат и да се грижат за него, отворили и двете едни големи усти и го обсипали с нови, непознати за него думи и упреци.

Той узнал от тях, че семейният му живот с тях е карма, че той е задължен да ги храни, понеже си изплащал кармата. Упреквали го, че е материален човек, а те са духовни и се чудели как още го търпят и живеят с него. Бил изостанал в еволюцията си, понеже се грижел само за материалното.

Чудел се какво да прави материалният човечец. Споделил с един свой стар познат какво чудо му е дошло на главата. Онзи му казал: "Абе, защо не ги изгониш да отидат да живеят там на Изгрева?" - "Не става - те са непрекъснато там от сутрин до вечер, за какво да ги гоня." - "Добре де, ама кой ги храни тогава?" - "Сами се хранят, но с моите пари." - "Много ти е тежко положението тогава. Отиди при Дънов и се оплачи на него." - "Ще отида, защо да не отида. Ще го питам направо очи в очи. Такава голяма беля да ми дойде на главата."

Една неделя, на беседа от 10 часа, когато са били допускани и граждани от града, идва и нашият познат, сяда на един стол и решил да слуша внимателно какво толкоз говори Дънов. И тогава, за негова най-голяма изненада, Дънов започнал да говори каква трябва да бъде съвременната жена и

съпруга, съгласно Новото Учение. Слушал и не вярвал на ушите си. Жената трябвало да бъде мила с мъжа си, да не му се кара, да не гълчи, да се грижи за дома, да лъщи от чистота, да е сготвила вкусна храна за мъжа си, да е опран, изгладен, закърпен; когато се връща, да вземе леген, да му полее да си измие ръцете, после в легена да му измие краката, да го обърше с бяла кърпа и през цялото време да бъде любезна с него. Защото тези ръце и крака хранят всички в дома. И Учителят изредил към 30 точки каква трябва да бъде съпругата и какви са нейните задължения. А точно това жена му не е правилна, откакто е станала дъновистка.

След това, за негова изненада, Дънов започнал да изрежда каква трябва да бъде дъщерята към баща си: да го посреща, да го уважава, да му пее песни, да му глади ризите и още много такива неща, та чак до 30 точки - точки на задълженията на дъщерята към бащата. Слушал онзи човечец и не вярвал. Свършила беседата и той отишъл при Дънов и го попитал: "Ти така ли им говориш и така ли ги учиш всеки път?" - "Да, така им говоря и така ги уча." - "Да, ама това аз у дома не го виждам; това, дето го говориш, го няма у дома." - "Аз тука съм Учител и ги уча така, както и ти чу и видя. А у твоя дом - там има друг Учител и затова там нещата са различни. Тук Учителят е един, а там у дома ти Учителят е друг." - "Добре, сега какво ще правя с онзи Учител у дома?" - "Отиди при Боян Боев, разкажи му всичко и той ще ти каже какво да правиш."

Отива при Боян Боев и му разказва всичко отначало до край. Брат Боев през цялото време се залива от смях. "Ама, на теб ти е смешно, а на мен ми се плаче." - "Сега, ако ме слушаш и изпълниш каквото ти кажа, то други ще започнат да плачат, а ти ще се смееш като мен." - "Ще го сторя - няма къде да ида".

Брат Боев му посочва една барака, където да пренощува. Накарал го на следващия ден да отиде да си прибере дрехите, парите и храната, купена с неговите пари. Да докара всичко тоvas една каруца на Изгрева и да предупреди в квартала никой да не дава пари на жена му и дъщеря му, за да си купуват храна. Речено - сторено. Натоварил каруцата, а онези там му се присмиват и му се подиграват. "Нещастник си ти. Добре, че се отървахме от теб, защото си заклет кармичен враг. Благодарение на нас ти съществуваш. Без нас си загубен." Той мълчи, товари каруцата. "Добре де, къде отиваш, да знаем и да кажем на онези, които питат за теб?" - "Отивам на Изгрева при Дънов". "О-о-о, в едно семейство двама дъновисти стигат. Ние сме достатъчно. Та с трима ще се затрие домът." - "Той така и така се е затрил, затова станах дъновист". Колата тръгва, а онези двете започват да се карат помежду си. "Ти си виновна нашият човек да стане дъновист". Нашият познат пристигнал на Изгрева, разтоварил каруцата в празната барака. А там е Боян Боев, посреща го с две сестри и му казва: "Сега ние ще се грижим за тебе. Но утре отиди при Учителя и му разкажи докъде си стигнал. И как си стигнал до бараката на Изгрева."

Отива при Учителя и Му разказва всичко от игла до конец. Учителят му казал: "Отиди при стенографките и им кажи, че аз те изпращам да ти дешифрират и дадат едно копие от тази беседа, в която говорих каква трябва

да бъде жената и дъщерята според Новото Учение." Отива там, разказва им зсичко, те се смеят и му дават копие от беседата. Връща се при Учителя и му съобщава, че беседата е в ръцете му. "Ще си извадиш на отделен лист зсичко по точки, което съм говорил каква трябва да бъде жената и дъщерята". Сяда, чете той и записва. Идва Боян Боев, чете беседата, чете точките и казва: "Всичко туй ние ще го изпълним с две сестри - едната ще изпълнява по единия списък - този за съпругата, а другата по другия списък - за дъщерята." Така и става. Едната сестра чете по точки и изпълнява. Посреща го, помага му да си измие ръцете, измива му краката, избърсва ги с бяла кърпа. Слагат на масата вегетарианска храна. На масата има всичко - нали човекът си дава вече парите на Боян Боев. Нахранва се, онези му запяват няколко песни и го оставят да спи. На сутринта отива на работа и се връща късно по мръкнало. Двете сестри го чакат и работят по списъка, окачен на стената - едната изпълнява точките за съпругата, а другата - точките за дъщеря му.

В магазинчето му казват: "Ти идваш обръснат, измит, опран, изгладен и вече заглади косъм. Кой те храни, кой те пои и кой те гледа?" - "Не една, а две се грижат за мене. Четат от два списъка по точки и изпълняват". И разказва какво му се случило. Никой не може да повярва, че това е истина, и че може да се случи в София, и то при дъновистите на Изгрева.

А онези две - майката и дъщерята, изведнъж разбират, че нямат пари, нямат провизии - всичко е прибрано, никой не им дава на версия продукти и не им дава пари назаем, понеже мъжът е предупредил всички в квартала. Започват да изгладняват, карат се непрекъснато помежду си и се упрекуват кой е виновен за всичко това. Накрая отиват при Боян Боев и му се оплакват. Той им казва: "Вие го изгонихте, а ние тук го приехме. Две сестри се грижат за него - едната работи по единия списък, а другата - по другия списък." - "Какви списъци?" - "Ето, вземете и прочетете тази беседа, която Учителят държи за него и за вас. Понеже вас ви няма, а него го има - то намерихме две сестри - едната изпълнява ролята на съпругата, а другата на дъщерята. Прочетете беседата на поляната и ми я върнете след това." Четат, прочитат, нищо не разбират и я връщат. "Нищо не разбираме, вътре няма никакви точки и списъци." - "Елате да ви заведе до бараката му". А там е спретнато и е чисто. На стената е портрета на Учителя, от едната страна е окачен списък "Задълженията на съпругата", а от другата страна списък - "Изисквания към дъщерята". Боян Боев им чете точките. "Добре бе, а има ли кой да ги изпълнява тези неща?" - "Има, сестра, има - две са. Едната играе ролята на съпруга, а другата на дъщерята. И той е много доволен от всичко това." - "А приспивали онази при него?" - "А-а-у, сестра, тук не зная това. Аз знам какво нещо е Божествената Любов. За човешката любов - вие сте специалисти." - "Ами какво ще правим сега?" - "Ние сме го приели тука като брат. Той не ни тежи. Излиза сутрин - връща се вечер, а парите си оставя на мен и аз давам на сестрите да му купуват храна и да му готвят. Изпълняваме си всички точки подред. Много усърдни сестри се оказаха." - "Ами ние какво да правим сега?" - "Подвизавайте се в Господа."

След няколко дни отново идват на Изгрева, но гладни, измършавели, с наведени погледи, мълчаливи. Брат Боев им дава една тенджерка с гозба и

казва: "Това го сготвиха вчера сестрите за него. Хареса му, яде, но му артиса Хапнете и вижте с какво го храним." Онези се нахвърлили върху тенджерата и я изпразнили. Дъщерята казала: "Те готвят по-хубаво от тебе, затова баща ми ще остане при тях." Майката ѝ ударила една плесница. "Неблагодарнице аз те създадох." - "Да, ама те готвят по-хубаво от теб." - изкрещява дъщерята. А Боян Боев се смее. "Брат Боев, няма ли някакъв изход за нашата работа?" - "Отидете при Учителя да видим какво ще ви каже". Отиват и през цялото време мълчат с наведени глави. Казал им: "Отидете при стенографките и вземете онази беседа. Прочетете си я, извадете по 30 точки за майката и 30 точки за дъщерята и почнете да ги изпълнявате. Ако се научите да ги изпълнявате, може мъжът ти да се върне." Четат, преписват, извличат точките и от мъка плачат.

Наближават два месеца, откакто този приятел е на Изгрева и за него се грижат двете сестри по точки от двата списъка. Майката и дъщерята носят списъка при Боян Боев и той ги изпитва дали знаят точките наизуст. Знаят ги. После отива при Учителя и му докладва докъде е стигнал случаят. "Да си приберат мъжа, но да работят по тези два списъка!" Връща се Боев и съобщава новината. Онези въздъхват облекчено. Боев им дава пари, за да му сготвят ядене. Мъжът се връща у дома си. Двете го посрещат и се надпреварват да му услужват.

Вергилий КръстеЕ

Веднъж на беседа аз, бидейки под влиянието на недобри съветници несъзнателно в себе си мислех по някои неща, като не се съгласявах с това което Учителят говореше в момента. Моето поведение не беше нито враждебно, нито отрицателно, но по-скоро критично, самостоятелно и с претенции че и аз имам собствено мнение и разбиране. Никога не съм допускал в себе си мисълта, че Учителят е нещо обикновено като нас, нито пък че съм го отрекъл в съзнанието си или че съм го свалил от Неговото високо положение През време на беседата, за моя изненада, Учителят веднага направи едно малко отклонение и каза: "Ако спориш с по-умен от тебе, ще видиш, че си глупав човек, ако се бориш с по-силен, ще бъдеш повален и ще пострадаш Веднага се опомних, разбрах, че това се отнася до мен, спрях лошите мисли които в момента бяха нахлули в главата ми и аз сам не знаех как и откъде бяха дошли, влязох в течението на мислите на Учителя и продължих слушането на беседата. Аз разбрах, че при Учителя трябва да се присъства с нужната подготовка, внимание, чистота, че съзнанието трябва да бъде будно и човек трябва да бъде добре обграден от влиянието на тъмните сили, които искат да попречат на делото Му. Макар и по отрицателен път, аз получих една опитност, за която съм твърде благодарен на Учителя.

Тодор БОЖКОЕ

Между първите ученици имаше такива, които под влияние на теософските идеи търсеха път лесно да се издигнат, да станат магове, да притежават и боравят със сили, с които да влияят на другите хора, да предопределят съдбините на хора, общества и народи. С една дума - да имат лично пре-

възходствонад другите хора. Те очакваха, че Учителят ще им даде такива знания, но останаха разочаровани. Учителят очерта един път, в който човешката душа с постоянство, упоритост и работа трябва да работи върху себе си. На някои не им се хареса такова нещо. Те искаха да им се дадат магически сили и да контролират природните сили и стихии. Но те се разочароваха и се оттеглиха.

Когато някои молиха Учителя да им даде духовни сили или както Петър Манев - ключовете на астрологията, Той казал: "Ако ви дам знание за духовните сили, вие един друг ще се избиеете."

Борис Николов

В първите години Учителят пътуваше из България, държеше своите сказки и образуваше братските кръжоци. Идва и в Бургас, където приятелите се събират на братска вечеря. Обикновено това ставало в квартирата на Тодор Стоименов, която била по-широка. Случва се, че същата вечер имало на площада голямо политическо събрание и брат Пеню Киров го посетил. Времето било есенно, ръми дъждец, кално. Народът се връща след събранието, в навалищата върви и брат Пеню. По едно време гледа пред него върви селянин. Направило му впечатление лицето - хубаво, кротко, светло, като че огряно отвътре. Облечен скромно, спретнато, но бедничко, цървулите му скъсани, краката му мокри. На брат Пеню направило впечатление, приближил се до него и го попитал: "Ти къде така ходиш?" Човекът отговорил: "Ходя, където ме Господ изпрати!" Този отговор харесал на Пеню и му казал: "Би ли дошъл с мене до къщи, ще ти дам едни обуца, краката ти са целите мокри". Селянинът отговорил: "Ще дойда!" Пристигат до къщата на брат Пеню, но той не смее да покани човека вътре - жена му прави сцени, вика, кара се. Пеню казва: "Почакай тука." Човекът чака пред вратата. Пеню влиза, след малко се връща и носи едни обуца, кърпени, но здрави и един чифт вълнени чорапи. Казва на човека: "Обуй се сега!" Човекът се обува, благодари и си тръгва.

Пеню бърза за братската вечеря. Като влиза, всички са вече насядали и Учителят е там. Пеню разказва за срещата си с човека. Учителят казва: "Това беше Христос!" Пеню се удря по челото. "Христос ли? Аз да срещна Христа и да не Го позная!" Хуква веднага навън да търси човека. Цял час ходил из града, но човекът го няма. Връща се отчаян. Учителят казва: "Българите дотам са дошли - да дадат на Христа едни кърпени обуца и вълнени чорапи."

Години по-късно Учителят каза: "Само Христовият Дух може да съедини човеците с Бога чрез Любовта. Защото Любовта е свързката на Съвършенството, която води до Истината, която пък слиза от Божествения свят."

Борис Николов

Елена Цочева получава писмо от Учителя, че Той я вика да дойде на Изгрева. Добре, ама ние сме такива, че разгласяваме всичко. Докато тя да тръгне на другия ден, всичките ръководители на Братствата научили и тръгнали заедно с нея. - Каква е тая Елена Цочева - един обикновен учител, а онези ръководителите са били заслужили стари братя. Поканата ще да е и за

тях, откъде накъде само за Елена Цочева.

Но когато стигат гара Пловдив, минава кондукторът и всички братя, които са се качили от Айтос до Пловдив, ги свалил, защото нямат открит лист. Покрай Елена минава, все едно, че не я вижда, а тя също няма открит лист. Елена пристига на Изгрева. Учителят я посреща, смее се, и първите Му думи били: „Рекох, открит лист не искаха, нали?“ А другите всичките ги свалили. Те бяха неканените, а тя бе от малцина, избрана и поканена от Учителя.

Йотка Младенова

Бяха дошли латвийците на Изгрева. Отиват при Учителя и Му съобщават, че те имат Братство в Рига, но много се дърпат един други, няма мир и съгласие помежду им. Учителят допълни: „И между нас има дърпане и теглене. Има противници, но не стрелят с пушки и оръдия, но само с ноктите дращят и със зъби се гризат“. Латвийците се поогледаха, усмихнаха се и се зарадваха много, че те не правят също изключение от учениците на Изгрева, при които бяха дошли на гости.

Веднъж Учителят нареди да предадат заръката Му до един търговец от провинцията, като идва в София, да се отбие при Него на Изгрева. Предадох му думите на Учителя, но той казал: "Та аз не познавам господин Дънов и нямам нищо общо с вас. Пък и моят път не минава през София." Казват това на Учителя и той изпраща друг при него: "Учителят Петър Дънов каза, че вашият път минава през София и оттам минава за друго място." Този търговец се учудва на тези думи. Минава известно време и неговата фирма го изпраща по работа в София. Пристига на Изгрева, среща се с Учителя и слуша думите Му: "За теб има една работа, която трябва да свършиш. Ще ти дам един пакет книги, това са мои беседи, които ще занесеш на посоченият от мен адрес в Истанбул." Търговецът вдигнал рамене и възкликнал: "Ама аз никога не съм се канил да ходя в Истанбул. А иначе ще ги занеса, защо да не ги занеса." Учителят добавил: "След един месец ще заминеш." Наистина, така се наредило, че фирмата го изпраща в Истанбул и той посещава посочения адрес. Посреща го един турчин с бяла чалма и с бяла брада, усмихва се и казва: "Много се радвам, че молбата и молитвите ми се сбъднаха и че ми се изпратиха тези книги." Той ги слага на бюрото си и след това разпитва госта си за София, за "Изгрева" и за Петър Дънов. Разговорът се води на турски език. Търговецът се връща в България. След това отива в София, за да докладва в своята фирма какво е направил. Неговото пътуване било много успешно. После отива на "Изгрева", среща се с Учителя и му казва, че е изпълнил всичко, каквото трябва. Накрая запитва Учителя: "Господин Дънов, не мога да разбера едно нещо. Онзи турчин не знае нито дума български. Как ще чете вашите книги?" Учителят отвърща: "Словото има универсален език. Един ученик може да чете Словото дори и написано на български, ако да не познава езика. Достатъчно е да прелисти страниците и ако е ученик, то Словото влиза направо в него. А този турчин е Мой ученик." Търговецът продължава да пита: "Ами други ученици имате ли по света, освен този турчин?" - "Моите ученици са по света. Те са тези, които прилагат Словото Ми. Те го хващат направо от въздуха, защото Словото Ми се разнася по въздуха по це-

лия свят. Учениците Ми се обединяват чрез Словото Ми - това са ученици от вътрешната Школа на Бялото Братство." Този гост клати глава, недоумява, оглежда ни как ние сме застанали на поляната и запитва: "Ами тези тук тогаз какви са?" - и ни посочва с пръст. А ние сме се строили да играем Паневритмия. Учителят се обръща, оглежда цялото Братство на "Изгрева" и казва: "Това не са мои ученици. Тях съм ги довел от света. Тук аз съм ги вързал. Ако ги развържа и ги пусна, сума бели ще направят по света. Мъжете ще отидат по затворите и ще увиснат на бесилото. А жените ще напълнят вертепите по света. Затова са вързани тук и са под ключ. И всеки може да се развърже, след като си изпълни задачата, за която е доведен в тази Школа."

Гостът целува ръка на Учителя и си тръгва. След време той ни разказваше този случай, дори го накарахме да го напише собственоръчно, та дори да се подпише. Този приятел се казва Желю Байрамов и е от Нова Загора. Имаше снимка - подарък от Учителя с надпис, която ни показваше, като потвърждение на разказа си.

Мария Тодорова

Една група софиянци посетили Братството в Айтос с цигулки и песни. Завърнаха се след десет дни и веднага отидоха при Учителя, за да разкажат какво са видели и чули. Обикновено всеки, който отиваше в провинцията, се обаждаше на Учителя и смяташе за свое задължение при завръщането си отново да Го посети. Идват приятелите и споделят с Учителя, че това са най-прилежните ученици в провинцията, което бе вярно според мен. Учителят ги погледна и каза: "Тези души са с религиозно съзнание!" - "Ами как така, Учителю? Те са толкова предани, сърдечни, усърдни в делото!" - казва една сестра. Учителят я поглежда и продължава: "Ученичеството започва с пробуждането на човешката душа в търсене на контакт с Бога и живот за Бога, което е проявената Божия Любов към себе си, към ближните си, към враговетеси и към Божествения Дух. Това означава пробуждане на човешкото съзнание, навлизане в свръхсъзнанието, което е път на ученика и е фаза и състояние на ученичеството. Ученикът борави и живее с Космическото Съзнание. Всички ония души в Айтос са с религиозно съзнание. Трябва да преминат от него в духовното съзнание и чак тогава да преминат в свръхсъзнанието или Космическото състояние на съзнанието, което е пътят на ученика. Дотогава има дълъг път да се извърви от тези души. А всяка душа е лъч от светлината на Бога. И всяка душа е ценна за Бога."

Мария Тодорова

Когато започна да се строи салона през 1927 г., на Изгрева изневиделица се изсипаха 20-30 братя с бели ризи, червени пояси и черни потури и започнаха да работят ден и нощ. Иззидаха сградата, измазаха я и дочакаха съборните дни през август. Учителят седеше пред катедрата в новопостроения салон и изнасяше Своята беседа, макар че не бяха сложени още врати и прозорци. Та онези, които построиха салона на Изгрева, не бяха братята от София, а братята от айтоския край, които бе изпратил брат Георги Куртев.

Група от Изгрева веднъж посети техния събор. Бяха приети сърдечно в

братската градина в Айтос. Направило им впечатление, че братята дошли с черни потури, с бели ризи и с червени пояси, а сестрите били със сукмани и бели забрадки. А софиянци били с градски дрехи - контраст по всички правила. Всичко преминало много добре. Връща се групата и веднага посещава Учителя, за да Му разкаже всичко. Една сестра описва подробно цялата обстановка на смирение и послушание на братята и сестрите към брат Георги Куртев. Сестрата казва: "Учителю, ние тук, на Изгрева, колко сме различни, а там, в Айтос, всичките са еднакви по послушание и по облекло". Учителят ги гледа и казва: "Това са души, които са в почивка". Всички се оглеждат. Техният вътрешен възторг изчезва и те излизат един след друг. Минаха няколко дни и ние не можехме да проумеем казаното от Учителя. Един ден се бяхме събрали около Учителя, водеше се разговор за преражданията. Една сестра Го запитва: "А брат Ради кой е по прераждане?" Всички се изсмяха. Брат Ради беше градинарят на Изгрева. От сутрин до вечер работеше, копаяше, движеше цялото стопанство на Изгрева, докато други се подвизаваха в Господа само с молитви, без да работят. Брат Ради беше облечен непрекъснато с един панталон, привързан с кълчишна връв през пояса, с много кърпки по него. Имаше голяма брада и разчорлена коса. Беше неписмен и неук. Пример за човек, стоящ на най-ниското стъпало на Изгрева по своето човешко развитие. Учителят изглежда всички и каза: "Брат Ради по прераждане е българският патриарх Евтимий, но сега е душа, която е в почивка". Замряхме. Тишина. Стояхме без да мръднем. Там, на 50-60 метра от нас, брат Ради копаяше с мотика в градината, а ние, духовните ученици на Школата, се занимавахме с неговото прераждане. Като разбра моята мисъл, Учителят продължи: "Когато една душа е в почивка, тя заема обикновена длъжност на земята. Нали когато отивате при Извора, трябва да вземете празно шише или стомна, за да го напълните? Ако сте с пълно шише, нищо няма да ви ползва Изворът. Брат Ради е дошъл при Извора с празна стомна и тя сега се пълни, за да може да работи в бъдеще с българския народ и да му предава Учението на Бялото Братство. Той сега се пълни със Словото Божие, ако и да е неписмен и неук. Той е неук за вас, но към Божественото той е учен, защото Го приема на право, без остатък. Това означава, че той ще Го прояви в следващия си живот."

Мария Тодорова

Учителят е на улица "Опълченска" 66. Изведнъж през вратника нахълтва един млад човек. Изкачва се по стъпалата, влиза в стаята и пита: "Къде е господин Дънов?" Учителят отваря вратата и пита: "Какво има?" - "Господин Дънов, чувал съм, че сте свят човек. Може ли да ме скриете, че ме гони полицията? Аз съм анархист и ако ме арестуват, ще ме убият, защото има заповед да бъдат ликвидирани всички анархисти." Учителят му казва: "Влезте в моята стая и застанете в ъгъла." След малко в двора нахълтва полиция - униформени и цивилни. Влизат при Учителя и питат: "Господин Дънов, има ли у вас един човек, който току-що е влязъл - да се е укрil у вас? Търсим опасен престъпник." Учителят протяга дясната Си ръка и казва: "Моля, може да проверте лично!" Проверяващите оглеждат стаята и не намират никого. После

претърсват останалите стаи, двора и си заминават. След малко Учителят се обръща към онзи, който стои изправен в ъгъла на стаята и който остава невидим за полицията, и му казва: "Рекох, вие сте свободен. Може да си ходите." Младежът се обръща и пита: "А мога ли да идвам при Вас и да Ви слушам?" - "Ако искате, можете да идвате." Младежът си заминава. Този млад мъж се казваше Никола Антов. Той беше анархист по убеждение, след това премина към комунистите и накрая дойде на "Изгрева". Беше си построил барака и в стаята си, след заминаването на Учителя, беше закачил редом с Неговия портрет и този на Георги Димитров. Според него един комунист можел да бъде едновременно и дъновист и на никого това не пречело. След заминаването на Учителя той взе дейно участие при установяването на новата власт на комунистите в нашия район. Заради негови грешки пред комунистите беше изпратен за шест месеца в концлагер. Като се върна оттам, ме срещна веднъжи каза: "Сега аз се връщам от затвора. Ваш ред е - вие да отидете в затвора." Дойде време, някои от нас отидоха в затвора. Но преди това, на процеса пред съда, той каза: "Дошло е време на това Братство да му сложим една надгробна плоча." Наистина, дойде това време, когато "Изгревът" беше разрушен и всички сметнаха, че му е сложена надгробна плоча. Но ние бяхме взели участие в разрешаване на онази задача, когато преброихме космите на анархизма, който се превърна в комунизъм. Това бяха 360 000 косъма и толкова са формите на превъплъщение на онези сили, които дойдоха да прокарат онзи метод - чрез разрушение и сила да променят историята и обществото. Того промениха, но отвътре не промениха човека и той си остана същият. Учителят даде методи - и те са в Словото Му - за промяна на вътрешния човек, за да дойде времето, когато ще се пробуди неговото съзнание. Учителят бе казал: "Ние не разрешаваме въпросите на света. Въпросите на новия свят, който слиза отгоре като свят на идеи, те са разрешени. Вие трябва да влезете в този нов свят като работници, които да ги реализират."

Мария Тодорова

Една сестра се възмущава от братята и сестрите и отива да протестира пред Учителя, защо не се намират други по-подходящи хора за Школата, с ум и талант, и възпитание. Учителят отговаря: "Бог ми ги изпратил такива. Щом Бог ги търпи и аз ще ги търпя такива, каквито са".

Разказваше ми един художник, който отива при Учителя, но е разочарован от цялата цигания на Изгрева - дървени бараки, телени мрежи, разхвърляни неща, неугледни хора, небрежно облечени - изобщо, няма никакво представителство и приличие. Тази мисъл го е занимавала много пъти и накрая влиза в разговор с Учителя: "Учителю, това, което говорите, е много хубаво. Но много от човешкият материал, с който работите, не е качествен наглед, представлява голяма сплав и конгломерат". Учителят го изгледал с мъчителен и страдалчески поглед, мълчал дълго. "Когато аз трябваше да слезна отгоре, да работя тук на земята, на мен ми поставиха и създадох известни условия. Намеси се онзи опашатия с рогата и ми каза: "Ще те пуснем на земята, но ние ще ти подберем хората. Ти няма да си подбиращ хората, с които ще работиш". И аз се съгласих да слезна, защото трябваше да свърша

една работа за Бога. Слезнах и тези хора дойдоха, защото други ги избраха". Ето, така седят нещата за онези, които дойдоха при Учителя.

В тези думи на Учителя се крият най-големите откровения за състава на Школата.

Симеон Арnaudов

През лятото на 1939 г. дойдоха много гости на Братството от Франция, Латвия и Естония, за да прекарат с нас на Рила. Бяха около тридесет човека. Французите бяха много официални, амбициозни и обичаха да ни поглеждат отвисоко. Те донесоха на Учителя една модерна палатка с всички удобства и приспособления, които може човешкият ум да измисли. А нашите палатки бяха простички, ние сами си ги правехме. Купувахме американ, шиехме ги и накрая американа го импрегнирахме хубаво с парафин. Това беше наша рецепта. Купувахме твърд парафин, разтопявахме го в една тенджера, добавяхме бензин, но настрани от огъня, в съотношение две части бензин, една част парафин и в тази течност потапахме палатката. След това я изнасяхме на слънце да изсъхне, а парафинът вече е импрегнирал американа и не може да пропусне дъжд. Такава бе и палатката на Учителя. Сестрите я бяха ушили, а братята бяха подготвили колчета и въжета за опъване. От тези палатки ние бяхме много доволни. По-късно към тях прибавихме и двоен покрив - спускахме едно платно да минава от двете страни и отзад. Това приспособление беше срещу буря, дъждове и вятър. Така палатките станаха по-стабилни.

Някои сестри, които бяха удивени от модерната френска палатка, наредиха да се опъне до самата палатка на Учителя. Но Учителят не пожела да влезе в палатката на французите, дори не пожела да надзърне в нея. А тя вътре беше окомплектована с походни легла, масички и различни удобства за планински туризъм.

Канят Учителя да влезе в палатката, но Той не влиза. Входът е затворен със специално приспособление. Учителят мине покрай нея, погледне я, пипне я, после се усмихне, но не влиза вътре, нито си подава главата през входа. Сестрите казват: "Учителю, ще ви преместим дрехите и леглото в новата палатка". Учителят казва: "Не!" Сестрите пак настояват: "Защо да не преместим багажа Ви? Вижте колко е удобна". Учителят отново казва: "Не!" Сестрите пак настояват. Накрая Той не издържа и каза дословно: "Аз не съм дошъл на Земята за френския народ. Аз съм дошъл за българите и за българския народ. Словото на Бога днес се предава чрез български език. Това е решение на Бога, а не Мое! И аз не мога да променя и не искам да променя нито на йота Волята на Бога. Всемировият Учител е дошъл между българите и предава Словото на Всемирното Велико Бяло Братство на български". Това бе категоричното мнение и решение на Учителя.

Влезе в палатката от американ, ушита от нашите ръце, седна на леглото и не прие да влезе във френската палатка. На следващия ден Учителят споделя: "Вижте им акъла. За една паница леща искат да си продадат първородството. За една палатка ще си отклонят благословението, което сега се излива върху българите".

Борис Николов, Мария Тодорова

СРЕЩИ И РАЗГОВОРИ С УЧИТЕЛЯ

Спомени на ученици

Питат много хора, имаше ли Учителят приемни дни? Нямаше приемни дни, защото Той приемаше всеки ден. Не само през деня, но денонощно.

Приемаше всеки ден посетители, които идваха при него по най-различни поводи - било да разрешат лични свои задачи, било болни, които искаха от Него помощ, било хора, които искаха да поговорят с Него. Учителят приемаше от сутрин до вечер. Само един ден не приемаше посетители. Това бе събота. Той бе казал: "Съботния ден е за Господа. Него съм определил и за кова съботния ден не приемам." Но когато някой настоява веднъж, два пъти навратата, Той го приемаше, защото казваше: "Господ мен ме понася и Аз ще понасям, който и да дойде".

Имаше сестри, които посрещаха посетителите и ги настаняваха в трапезарията, а при хубаво време отвън на пейките чакаха кога ще ги приеме Учителят. Можеше някои да чакат с часове и Той да не ги приеме. Понякога чакаха с дни. А кога ще бъдат приети, това го решаваше Учителят. За всеки имаше определено време и то се определяше вътре в човека. Там беше неговият часовник. Учителят не може да те приеме, ако твоят вътрешен часовник и твоите стрелки на ума и сърцето ти не са застанали точно на онзи час и минута, когато е твоето време. Някои биваха приемани веднага. Затова тази върволица от хора биваше необикновена.

Всеки ден се случваше, че някой идваше при Учителя да решава съдбовни въпроси за самия себе си. Светът отвън се бе сгромолясал върху този брат или върху тази сестра и те се влачеха пребити и едва се домъкваха до Изгрева и търсеха среща с Учителя. Идваха, влизаха при Него и излизаха преобразени, съвсем други хора. Тогава те хвърчаха в истинския смисъл на думата-излизаха, ръкомахаха, говореха радостно, възбудени. Друг път излизаха от приемната на Учителя, неможещи още да проумеят какво е станало с тях и да излязат от онова състояние на съзнанието, в което бяха попаднали. Понякога те само се усмихваха, светеха отвътре и не можеха да продумат и дума. Случаите бяха различни и случай със случая не се покриваше. Обикновено Боян Боев посрещаше всеки един от тях и го запитваше какъв му е бил проблема и как Учителят го е разрешил. Онзи му разказваше, а брат Боев стенографираше на своите тетрадки и ако те не са унищожени след обиските през 1957г, то в тях ще се намери невероятен материал от такова естество.

Нестор Илиев, Борис Николов, Мария Тодорова

Една сестра от дълго време желаела да се срещне с Учителя, защото имала да го пита нещо твърде важно за самата нея. А така да Го срещне и да Го спре, не искала. Ето защо решила да отиде при Учителя официално, когато има приемен ден. Видяла тя, че Учителят приема и се наредила, за да си запази ред. Почакала повече от един час и тъкмо когато дошъл нейният ред, друга сестра я помолила да й отстъпи. Отстъпила й реда си. Мислела, че така трябва да се постъпи. Трябва да сме готови за жертва. Радвала се, че била направила тази малка жертва. Или поне с такива мисли се утешавала.

Когато Учителят я приел след тази сестра, на която отстъпила реда, ѝ казал: "Туй, което бе определено за тебе, го получиша други. Сега и за тебе има, но не е онова."

От горния пример ни се подсказва, че когато душата пожелае да се срещне с Учителя и ѝ дойде редът, не бива да отстъпва, да отлага. Има блага, които не бива да се отстъпват. Не всяка жертва е на място.

Стоянка Илиева

Веднъж Иван Петрович ми разказваше как отначало отишъл при Учителя и искал да му покаже, че е голям учен, образован човек и затова започнал да говори на Учителя за разни исторически личности. Поради това, че е историк, познавал много добре материята, дори е знаел наизуст много цитати и се славел с отлична памет. А какво е било учудването му, когато Учителят започнал да дава характеристика на всяка една личност, която той споменавал и дори допълвал такива неща, които Иван Петрович изобщо не е знаел. Разбрал, че Учителят черпи знанията си моментално от някакъв друг източник, който той не познава. Спомене Иван Радославов някаква историческа личност и веднага Учителят допълва, дава факти и прави такива обобщения, които са го стряскали със своята точност и категоричност. Тогава той се засрамял и си отишъл. По-късно разправяше, че винаги се срамува от тази среща с Учителя, за невежеството и нахалството си. Понякога казваше пред мен: "Какво нещо е Учителят?" и вдигаше и двете си ръце, разтваряше ги ей така да обхванат цялото пространство около него и над него.

Мария Тодорова

Една вечер се връщаме с Учителя от чешмичката, гледаме пред нас върви възрастна сестра и носи тежка стомна с вода. Едва я носи. Често я слага на земята и си почива. Като дойде до големия баир към Изгрева, тури долу стомната да си почине. И когато да вдигне стомната, Учителят се притича шеговито, незабелязано отзад, подхвана и Той с пръст стомната заедно с нея и така я изнесоха из баира нагоре, като Той пое тежестта на стомната. Сестрата излезе горе до баира, сложи стомната и тогава видя Учителя до себе си: "Тежка ли е стомната?" - "Много е тежка, Учителю, едва я нося". Учителят казва: "Има един начин, по който тази стомна може да стане лека. Кажи си тъй: "Бог и аз носим стомната!" Веднага стомната ще стане лека и ти няма да усетиш как ще я изнесеш. Това е важен закон за ученика."

Сестрата кимва в знак, че е разбрала. Повтаря формулата на глас. В този момент идва млада сестра, протяга ръка, взима стомната, а с другата ръка я подхваща и я извежда до Изгрева. Ние вървим отзад. Сестрата се обръща: "Учителю, ама тази формула действа много бързо". А Учителят добавя: "И слуги на Господа са Неговите човеци".

Един момък идва при Учителя и малко претенциозно Го пита: "Учителю, мога ли да правя каквото си искам?" Учителят най-сериозно му казва: "Разбира се, момко, ти имаш правото да правиш всичко, каквото си поискаш, само че ще понасяш тава, което не искаш".

Борис Николов

Една сестра, от по-заможните, имала луксозна Библия, с прекрасна червена подвързия. Домашната ѝ слугиня, по липса на червило, започнала да плюнчи показалеца си и да го търка върху червената корица на Библията, за да си начерви устните. Възмутена, сестрата отива при Учителя и се оплаква от случилото се. А Учителят ѝ отговорил: "Сестра, не се сърдете на слугинята

Тя по този начин се свързва кармически с Библията и един ден ще я знае наизуст, и ще я разбира много добре за разлика от тези, които цял живот я четат."

Наталия Накова

На поляната Учителят разговаря с двама млади братя. Единият от тях носил в ръката си окултна книга върху ритуалната магия. Той беше голям почитател на западния и източен окултизъм. Братът отиде някъде и остави книгата си на пейката. Излезе вятър. Учителят се приближи, взе книгата и и захвърли по вятъра с думите: "По този начин ще се разпръснат всички внушения, произтичащи от света на самосъзнанието!". Книгата беше на коли и вятърът я разнесе по всички посоки. Традиционният окултизъм бе обсебен от личността, поставен в нейна служба. Той подхранваше миража за мага, за свръхчовека, една от съблазните в пътя на ученика. Учителят разпръсна обаянието, магията, в която беше оплетен този брат. Пътят на Школата на Учителя е светъл, слънчев, ясен, естествен. Изгревът на Слънцето е образ на Школата. А мрачните пещери на всевъзможните посвещения в окултизма се извършват все в тъмнина или мъждука някакво малко кандилце, едва имат светлина за себе си. Всички са забулени в тайнствени магически ритуали, Нашата слънчева Школа бе здрава, естествена чиста. Какви образи ни е дал Учителят! Изгревите, чистия въздух, красивите движения, извора, житното зрънце, музика, радост, красота и живот. Ето това е Новият Изгрев.

Борис Николов

Петър Камбуров иска да обиколи света, а няма пари. Пита Учителя как може да стори това. Той му казва: "Много лесно! Ще отидеш на 22 юни на Изгрев на Мусала, на равноденствието, ще си пожелаеш преди да изгрее Слънцето и ще обиколиш." - "Ама Учителю, нямам пари!" - "Ти не се грижи за това." И действително, обикаля света. Аз като чух това, реших да направя и аз същото. Отидох на 22 юни горе на Мусала, още при Учителя беше. Тогава бях в развод и казах: "Ако има Господ, да ме освободи от този човек." И така стана. Разведох се. На следващата година отидох на Мусала и казах: "Искам да обиколя света като Петър Камбуров." Следващата година обиколих света.

Милка Говедева

В юношеските си години бях с комунистически идеи и бях един от основателите на комунистическата група в село Кръвеник, Севлиево. Името на селото ни идва още от турско време, когато селяните са давали кръвен данък. Една година са взели много момчета и са ги изпратили в Истанбул за попълнение на еничарската войска.

По-късно се запознах с теософските идеи, които се изнасяха от Софрони Ников. Теософите тогава бяха много активни, имаха богата отпечатана литература. Аз започнах да посещавам теософските курсове. Завърших ги и получих диплом, че съм завършил теософското си обучение. Дипломата беше представителна, голяма, с много печати и с подписа на Софрони Ников. Бях я окачил на стената в стаята.

По това време се бях запознал с Учителя и посещавах Неговите лекции. Не мина много време и получих силно главоболие с многократно повръщане. То продължаваше няколко дни. Толкова силно бе главоболието ми, че не виждах нищо пред очите си. Какво да правя? Посъветвах ме да отида при Учителя Дънов. Знаех, че може да лекува и да помага. А аз бях млад, току-що постъпил и посещаващ Неговите беседи.

Отивам при Него и Му се оплаквам. Той ме изслуша внимателно и каза: "Рекох, ти посещаващ теософите и Мен. Едните представляват едно силово поле от енергия с подобаваща окръжност. А другите са също едно поле от сили с подобна окръжност. Но като посещаващ тях и като посещаващ и Мен, тези две окръжности се пресичат в теб и оттам идва твоето заболяване. Те могат да те разрушат. Затова трябва да избираш: или при тях, или при Мен. На две места не може. Не може да бъдеш слуга на двама господари. Иначе ще си заминеш от този свят."

Трябваше да избирам. Аз избрах посоката. Отидох у дома, свалих голямата диплома с многото печати от стената и я върнах лично на Софрони Ников. Той се учуди много. Но аз нищо не му казах. Не исках да го обиждам. Тогава се върнах при Учителя и Му казах за моето решение. Той нищо не ми каза. На следващия ден главоболието ми изчезна.

Никола Нанков

На Рила бяха дошли туристи от града. Бяха се разположили на почивка около езерата, разхождаха се между нас и от време навреме пушеха цигари. Приятелите им бяха направили строга забележка, че тук не се пуши, защото е свещено място - тук е лагерът на Бялото Братство. Учението на Учителя е учение за чистотата: чист въздух, чиста вода, чиста храна и много, много светлина. Обаче тези туристи се обидиха, отидоха при Учителя, запознаха се с Него и Му казаха, че са дошли да Му се оплачат от онези, които ги поучават да не пушат и да захвърлят цигарите. Учителят с огорчение клати глава и казва: "Вие пушите само цигари. А те също пушат по цял ден и по цяла нощ непрекъснато, откак са дошли тук. Мислите, които излизат от главите им, така пушат, че всичко е опушено тук и не може да се диша свободно. По този въпрос е говорил и Христос, като казва, че не мърси човека онова, което влиза в главата му, а мърси го онова, което излиза от него. Нечистите мисли, които излизат от главите им, са по-опасни от пушека на цигарите, който вие гълтате." Ние се засрамахме, а туристите засмени и доволни се разделиха с Учителя. До края на пребиваването си те не запалиха нито една цигара. Казаха: "Защо да палим цигари, когато тук и без това е опушено и не може да се диша от вашите мисли!" Ние слушаме и мълчим.

Галилей Величков

Учителят имаше един уред, много чувствителен. Когато невидими посетители, светли същества от различни йерархии пристигаха при Учителя, то от този уред се чуваше тъничко писукане - фиууй. Учителят се обръщаше, виждаше посетителя, питаше какво има и започваше разговорите. Аз лично съм присъствала в Неговата стая, когато този уред записука, Учителят се обърна и каза: "Какво има?" След малко Учителят започна да говори на някакъв непознат за мен език. Друг път Учителят запитваше: "Какво има?" и се вторачваше някъде към стената и мислено разговаряше със своя посетител.

Мария Тодорова

Ония братя и сестри, които са живяли на Изгрева и са били по-близо до Учителя, разказват, че е имало дни, когато Той не е излизал от стаята си по 4-5 дни. Тогава в "Парахода" наставало безпокойство. Стенографките започнали да видят отново Учителя, да разменят няколко думи, както и да целунат десницата Му, да получат Неговото благословение. Разказваше веднъж сестра Савка. След едно такова продължително уединение, видяла Учителя да слиза от горницата и веднага се затекла да Му целуне ръка, като му казала "Учителю." Тогава Той се обърнал строго към нея: "Аз не съм вашият Учител." - "А кой сте?" - го запитала тя. - "Един от Неговите напреднали ученици. Дойдох да пазя тялото." - "А къде е нашият Учител?" - "На конгрес на Слънцето" - отговорил той.

"По израза на лицето му аз разбрах - разказваше сестра Савка - че не е нашият Учител." - "А кога ще се върне Учителят?" - "Когато свърши конгресът."

Веднъж, при един разговор, Учителят каза: "Вие виждате тялото ми и казвате: "Ето Учителят", защото не ме познавате. Тялото е конят, който човек язди. Сляза от коня или автомобила и си продължавам нагоре по планината, а вие стоите при автомобила ми и мислите, че виждате Учителя. Но това вярно ли е?"

Не е вярно. Където е Духът, там е и Учителят.

Георги Куртев

Веднъж Учителят и няколко братя отиват на Витоша на екскурзия. Между тях са били и брат Захари Желев от Казанлък, Тодор Бъчваров, Тодор Стоименов и др. Като завършват сутринта молитвата си, чуват над главата на Учителя пеене. Бъчваров пита: "Какво е това?" Учителят казва: "И вие ли чухте? Това са висши същества, които са дошли да изразят своята радост и благоволение към нас."

Седнали да почиват. Учителят се обърнал към Тодорчо: "Отвори на една произволна страница от Евангелието, което носиш и прочети вляво горе." Тодорчо отваря и чете: "Истина, Истина ви казвам. Отсега ще видите Небето отворено и ангели Божии да възлизат и слизат над Човешкия Син." Учителят го спира: "Ето това се изпълни пред вашите очи и уши."

Борис Николов

Една случка се е запечатала в съзнанието ми от времето, когато наближаваше войната за нашата страна. Дойде при мен една жена от Ямбол - голяма, тежка жена и ме помоли да я заведа на Изгрева, защото имала нужда да се срещне с Учителя. Нейният син беше летец и тя се тревожеше да не се случи нещо с него. Заведох я, но Той още отдалеч направи знак с ръце да се отстраним. Аз се обърнах и ѝ казах, че трябва да си вървим. Чудех се защо не пожела да я приеме. След известно време родителите ми разказаха, че наскоро Учителят в една беседа споменал пример, който се отнасял до ямболка. Примерът бил нещо подобно: една дъщеря на братско семейство от Ямбол доведе на Изгрева една жена, която беше заобиколена отвсякъде с животни, много животни, които искат да я нападнат. Жената се оказа съпруга на месар. Разбрах, че ставаше дума за същата жена и защо Учителят не я прие.

Тройка Минкова

При една разходка с Учителя на Рила към третото езеро, към нашата групичка се присъединиха няколко туристи. Те минаваха много рядко тук. Поразговориха се с Учителя и помолиха да ги изведем към петото езеро. Учителят остана с групичката, а аз ги придружих догоре, показвах им пътя и се върнах. Когато се завърнах в лагера, Учителят ме запитва: "Какво си говорите?" Аз казах, че на туристите много им харесал лагера при нас и като се завърнат в София, възнамеряват пак да дойдат за по-дълго време при нас. Учителят отговори: "Тук могат да дойдат само тези, които имат вътрешно разрешение от Небето! Тук идват само призваните от Бога!" Този закон го запомних много добре и затова бях много резервирана, когато наши приятели най-възторжено се опитваха да привлекат и приобщят странични хора към братския живот. Това бе изключено. Аз помнех думите на Учителя и проведох лично този закон.

Цанка Екимова

В разговор с Учителя един брат го запитал: "Можеш ли да излекуваш болни, за които лекарите са определили, че са обречени на смърт?" Учителят му отговорил, че може. Това станало в Търново. Тогава братът отишъл в Търновската болница и обяснил на лекарите, че иска да му посочат един болен, обречен на смърт, според тях. Уверил ги, че Учителят обещал да го излекува, какъвто и да е случаят. Имало едно момче, което според лекарите след два часа щяло да умре. Но когато братът се приготовил да откара момчето при Учителя, един от лекарите се намесил с тънката сметка: "Ами ако Той действително излекува болното момче, какво ще стане с нас, с нашия авторитет, след като определихме, че болестта му е неизлечима?" Лекарите се замислили и отказали да дадат момчето, което след два часа умряло.

Влад Пашов

Веднъж отивам при Учителя. Този ден Той не приемаше. Имаше дни, в които Той беше зает и не допускаше никого в стаята си, дори някога заключ-

ваше вратата да не би някой любопитен да нахълта. Така аз също влязох в стаята при Него без да зная, че днес Той не приема. Обикновено долу на стъпалата стоеше някоя сестра, която предупреждаваше, че днес Учителят не приема и връщаше всички посетители. В този ден нямаше никой. Аз се озовах в стаята Му. Учителят стоеше на стола, целият жълт, бледен, уморен, подпрян на облегалката на стола. Когато Го видях, аз моментално се свлякох на колене и започнах да се моля в себе си. Аз никога не бях виждала Учителя в такова положение и в такъв вид. Молих се в себе си: "Господи, дай ми частица от твоя товар". Учителят не мърдаше. Вероятно е чул молбата ми, защото само за миг се стовари такъв товар върху гърба ми, като че ли цяла Витоша се стовари на главата ми. После в следващата част от мига това по някакъв незнаен начин се отклони и се отне, защото не бих могла да издържа, щях да се сплескам от този невидим товар, но така реален, както бе реален пред мен Учителя. Вдигнах глава. Той ме погледна и каза: "Отиди на поляната, аз след това ще дойда." Аз излязох лека-полека и тръгнах към поляната. По едно време чувам стъпки, обръщам се и на три метра Той се движеше, застигна ме с големи крачки. Аз едва го догонвах. Цветът на лицето Му се оправи и то засия. Той започна да говори с мен. Разговорът продължи за обикновени неща. Ако някой ни видеше отстрани и чуеше разговора ни, щеше да си каже, че Учителят и Марийка вървят по поляната и си говорят обикновени неща и че нищо особено няма при тях. Особеното беше останало там в стаята му. Разбрах какво е носил Учителят върху плещите си и какво представлява една микроскопична частица от този товар. Това, което е носел, никой не може да издържи. Той прие моето съчувствие и отвари врата, за да видя и усетя този ад. Аз се бях свила до Него с чувството за преданост и с едно човешко участие, което можех да му предложа. Та какво можеше да бъде моето човешко съчувствие. Беше прашилка и почти ненужно. Но то бе изречено в мига, когато човек трябваше да се определи дали се жертва за Бога. И това бе онова, което аз без да исках сторих от чувството си за преданост към Учителя и към Бога. Това бе важното и това бе изпит за мен.

Мария Тодорова

След като започнаха бомбардировките животът на Изгрева се промени. Учителят правеше ежедневни разходки от София до Симеоново. След като му показахме едно чудно място в Симеоново, което Той нарече "Райски кът", Той възприе идеята да се проучи възможността да намерим места. Местата, които Му показах зад Симеоново, бяха от 10-20 декара. Това не Го задоволяваше. Той ми посочи с ръка към Бистрица и каза: "Идете към Бистрица и проучете какви места има там". По склоновете на Витоша има заравнени поляни. Влезнах във връзка с някои селяни и овчари и разбрах, че могат да се закупят места. Докладвах на Учителя, че съм открил хубави места. Разбира се, налагаше се да заведа Учителя и да ги види, обаче в туй време започнаха големите бомбардировки. Народът избяга и вече не беше възможно да се правят такива проучвания. А след голямата бомбардировка на 10.1.1944 Учителят замина за село Мърчаево и този случай не се повтори вече, да

заведе Учителя на Витоша, за да огледа места за новия Изгрев. Учителят желаше по склоновете на Витоша към Бистрица да се закупят много места. Той спомена веднъж: "Можем да вземем 500-1000 декара." На Изгрева беше станало тясно и малко за онези хора, които идваха от цяла България.

Един път Учителят ме извика и каза: "Тук на Изгрева вече няма условия за духовна работа на Школата, затова трябва да преместим Школата и Изгрева на друго, по-подходящо място. Отиди към Бистрица, огледай и потърси подходящи места. След време ще ги закупим и ще се преместим там". Аз веднага изпълних поръката на Учителя. Отидох, разгледах и избрах подходящи слънчеви места около Бистрица. Върнах се и казах на Учителя. Предложих Му да Го заведем там, а Той отговори: "Когато има условия, ще ги закупим и ще се пренесем там." Това бе краят на войната. Над София бяха започнали бомбардировки и след 10 януари 1944 Учителят с приятелите отиде в Мърчаево. Няколко месеца след това Той си замина. Думите Му, че на Изгрева няма вече условия за духовна работа, останаха в мен. След заминаването Му, на Изгрева се развихриха големи борби. И те погълнаха онези сили и енергии на всички нас, които бяха определени от Небето за духовна работа. Така че, тук нямаше условия за духовна работа. Имаше условия само за борби. Нашето поколение нямаше условия да закупи онези места на Бистрица и да се премести там. Учителят каза, че в бъдеще местата ще станат без пари. Това се отнася за епохата, когато ще дойдат готови души.

Борис Николов

УЧИТЕЛЯТ ЗА ПЛАНЕТИТЕ

Спомени на ученици

Времето бе топло, приятно, небето осеяно със звезди. Учителят бе дошъл при нас и някои споделиха пред Него за чудния изглед на звездното небе. Учителят ни огледа, усмихна се и с леки стъпки се качи по дървената стълбичка към своята стая. След малко се върна с един телескоп. На Изгрева имаше два телескопа. Единият бе с голяма леща, а другият с две по-малки. Учителят насочи телескопа и ни показваше чудни неща. Ние се нареждахме един след друг. Учителят стоеше до окуляра и ни обясняваше, отговаряше на нашите въпроси. Поставяхме целенасочени въпроси и отговорите на Учителя бяха много точни. Жалко, че никой не ги записа и не ги изнесе като подробен материал за звездното небе на Изгрева. Първо Учителят ни показва Луната. Кратерите се очертаваха много добре. Учителя каза: "Животът на Луната е под кората и тези кратери са изкуствено построени от жителите на Луната. Те представляват кондензатори на слънчевата енергия. Когато жителите на Земята завършат еволюционния си път на Земята, те трябва да минат Школата на Луната. Там живеят от 100 до 150 адепта.

При друга среща на Изгрева Учителят ни показва Юпитер, като много ясно се виждаха четири големи спътници. Учителят поклати глава и каза: "На тази планета има много религиозни заблуждения."

Когато ни показва планетата Марс, много ясно се очертаваха каналите. Той каза: "Тези канали са изкуствено построени от жителите на Марс. Много, много работа е паднала."

При друг случай се обърна към мене и ме попита: "Какво желаеш да видиш?" Аз отговорих: "Сириус". Учителят нагласи телескопа с голямата леща и аз видях слънцето Сириус, за което бях слушала от Неговото Слово, видях го в необикновен блясък. След това ми показва една малка небулоза в съзвездията Орион към опашката и каза: "Това е милион пъти по-голяма Вселена от нашата видима Вселена".

Показа ни Млечния път, в който се виждаха като прашинки планети и слънца, големи, колкото нашата планета Земя. Една надвечер съм на полянката и съзерцавам облаците. Учителят застана до мен и аз споделям: "Колко е интересен шрифта на облаците!" Той ме погледна и каза: "Един ден вие ще следвате специална Школа, в която ще учите езика на облаците".

Цанка Екимова

Записки от беседите на Учителя

Месечината играе важна роля в живота на Земята. Тя изтегля от Земята всички отрови, които спъват появата на живота. И ако не беше Месечината, ужасно щеше да е положението на хората на Земята. Почти половината от злото, което хората вършат на Земята, Месечината го изтегля и трансформира. Тя е място на чистотата. В туй отношение тя помага на Слънцето. Силата за чистене иде от Слънцето, а Месечината изпълнява функцията на чистене.

Всички нечистотии, които имат хората, даже и най-престъпните им замисли и желания, Луната ги е намалила 75 на сто - тя поглъща нечистотиите на Земята. Когато се създаде втората Луна, на Земята няма да има никакви престъпления, тя съвършено ще уравни движенията на Земята.

Месечината влияе върху развоя на живота на Земята. Ако сте болен, излезте вечерно време при хубава Месечина и се изложете на нейната светлина и ще опитате нейното благотворно влияние, но да не спите. Ако месечината ви грее, когато спите, влиянията ѝ са много опасни. В такъв случай тя действа тъй, както действа сянката на ореха - зловредно. Направете опит и ще видите вярно ли е това, което ви говоря. Може първият ви опит да е несполучлив, но като правите ред опити, ще видите какъв ще бъде резултатът. Ние не трябва да чакаме всичко наготово, всичко да ни кажат и открият учените, но всеки трябва да прави опити в живота си.

На луната има културни хора, учени хора. Те живеят на екватора при някои морета. Те имат входи и живеят под кората на Луната на дълбочина 10 км, понеже там е топло. Преди да е залязло Слънцето влизат вътре. Имат и градини.

Мястото, от което влизат разумните хора, населяващи Луната, се намира към южната страна на това море. Може да го видите с телескоп. Но съществата, населяващи Луната, не можете да видите, защото те са с етерни тела.

Около 100 000 души живеят на Луната. Един ден Земята ще бъде като Луната. Ще има минус 150 градуса студ. Там хората са все учени, живеят под кората на Луната, имат градини, плодни дървета, използват слънчевата светлина, вкарват я под кората и излизат навън, понеже имат много хубава обстановка за изследване на небето. То е всякога ясно, никаква пара няма. Там няма микроби и жителите там живеят колкото искат. Ако оттука някой отиде на Луната с тегло 75 кг, там ще тежи 259 грама, а на Слънцето ще тежи 16 тона. Външното налягане и вътрешното напрежение трябва да са еднакви. Луната, Слънцето и всички планети са отлични училища. Един ден ще посетите например Юпитер, а жителите на Юпитер ще дойдат тук, на Земята. В нашата епоха се създава една нова Луна. Досега Земята е била с една Луна, а сега се създава нова, с особена светлина. Учените казват, че Луната е мъртва, но те не знаят каква служба има и защо се е отделила от Земята.

На мнозина се вижда чудно как ще живеят на различните планети, когато, според тях, само на Земята има живот. Кагато обиколят всички планети, те сами ще видят има ли живот там или няма. На Луната, запример, има живи същества, по-културни от хората. Може ли да бъде пуста, ненаселена Луната, щом е създадена от Бога? До четвъртия ден от създаването на света, небесните светили са били неустроени, но от четвъртия ден насам те са устроени вече и животът съществува на тях. В Божественото няма никакви празнини. Ще дойде ден, когато планетите ще си почиват. Временно само животът ще изчезне от тях, но засега навсякъде има живот. Тъй щото, искате ли да придобиете нещо положително от Луната, наблюдавайте я с мисълта в

себе си, че в нея има живот, че тя е населена с разумни, културни същества.

Ако ти мислиш, че Луната е пуста, никак не я гледай, защото има закон: Ако гледаш умрял и мислиш, че е умрял, тогава ще ти се предават влиянията на течението на смъртта. Ако вярвате, че е жив, ще ти се предаде нещо положително.

Ти можеш да мислиш, че това е мъртво, но този, който има повдигнато съзнание, той разбира нещата другояче. Това не е лековерие. Всеки един от вас може да знае, дали има хора на Луната или не. Аз говоря за Истината, която може да помогне за вашето повдигане. Аз се интересувам за Луната, за Слънцето и всички планети, понеже те имат отношение към нас. С една Луна, с една планета може да се разговаряш с разумните им същества, които я населяват. Има радио, специално радио за това.

Когато садите боб, царевица, пшеница, любеници или други неща, добре е това да става в периода на пълнене на Луната. Пълненето на Луната внася подтик, импулс за растеж на растенията. Но в това време те не могат да растат. Те имат само вътрешен подтик за растеж, обаче самото растене спира. Щом Луната започне да се празни, започва и растежа на растението. Значи, светлината на Луната, при пълненето ѝ, се отразява отрицателно върху растението т.е. спира растежа на растението.

Същият закон се отнася и до растежа на човека. Когато болният иска да се лекува от болестта си, лекарите му препоръчват да гледа Луната, когато се празни и да се свързва с нея. Пълни ли се Луната, той трябва да затваря кепенците на прозорците си, да не прониква светлината ѝ в неговата стая. Става ли въпрос за слънчева светлина, там и болният, и здравият трябва да се излагат на нейното благотворно влияние. Когато изучавате характера и способностите на човека, виждате, че върху тях са оказвали влияние условията, при които даден човек се е родил, влиянието на различните планети върху него - Луната, в различните си фази, Слънцето и т.н.

Идеите на човека растат и се развиват в периода на празнене на Луната, а добродетелите - в периода на нейното пълнене. Пълненето на Луната се отразява благотворно върху ония хора, които искат да се развиват духовно. И Венера има същите фази на пълнене и празнене като Луната. Изобщо, в пътя на своето движение, всяка планета има свои специфични фази, през които минава. Различните фази се отразяват различно върху различните хора. Венера за пример, действа върху чувствата на човека. Растенето и развитието на човешките чувства става в периода на празненето на Венера.

Слънцето - това е бъдещият обществен живот, бъдещите религии в света. Звездите - това са всички добри хора и учени, които украсяват небето. Небето - това е Бог, в който ние живеем и се движим. Земята е изтеглила влагата на Луната, затова там няма пара, има малко влага и тамошните жители я пазят и по-малко я употребяват. Страхуват се от хората на Земята, защото им крадат влагата. Преди милиони години на Луната е имало отличен живот. Сегашните жители на Земята са слезли оттам, по-скоро били изгонени, защото били размирници и със специални парашути са ги свалили през пространството, като им съградили подходящи тела, а изпращачите се вър-

нали отново на Луната и сега отдалече ни наблюдават. По някой път слизат по-отблизо да ни наблюдават. Може да не вярвате на това, но аз ви говоря за това, което е. Има живот и на Слънцето, и на Луната. Температурата ни най-малко не пречатства на живота. За да е ниска или висока, зависи от живота, който произвежда топлина. Не може да се изгуби, не може да се разложи, той образува топлина.

В слънчевата система има същества, съобразно с конструкцията, с естеството на самата планета. Там хората са други, не са като нас. Земята е най-ниското стъпало, до което човек е слязъл. Земните типове са крайни материалисти.

Най-висшите типове от човешката раса са на Слънцето. А Земята се намира на най-ниското положение, тя се намира в най-гъстата материя и следователно, хората на Земята са най-оплетени в материята.

УЧИТЕЛЯТ И ЛИЧНОСТИ

Спомени на ученици

На 7 септември 1936 г. съвсем неочаквано, скромно, без никаква парадност, пристигна в София английският крал Едуард VIII, придружаван от своята приятелка Симпсън - една мила, скромно облечена жена от народа. Хората посрещнаха тази симпатична двойка с рядко изразена непринудена топлота и внимание. По това време на власт в Англия са консерваторите, с министър-председател Балдоин, един стар закоравял консерватор. Това правителство не можа да се примири, че младият крал, наследник на най-богатата и могъща империя по това време в света, е решил да се ожени за жена от народа. Правителството му поставя ултиматум: или да се откаже от тази жена и желанието си да свърже живота си с нея, или да се откаже от короната на Британската империя.

Английският крал Едуард VIII с презрение отхвърлил всички най-примамливи съблазни, към които повечето обикновени хора се стремят с най-голяма настървеност, готови да пожертват най-милото и драго за съблазните на този свят: високо обществено положение, власт, почести, уважение и внимание от всички, неограничени материални възможности. Той излиза над дребнавите човешки слабости: гордост, честолюбие, присмеа на хората и техните одумки, личната изгода. Пожертва всичко това, заради любовта. С това показва на целия свят, на целия човешки род, какво свято и велико нещо е любовта. Наистина, с тази си постъпка, той стана за присмех на някои хора, но за онези Разумни Същества, които се грижат за човешкия род - той беше ученик на Бялото Братство, който издържа един изпит с отличие, като поднесе на човешкия род бляскав пример на достойна постъпка.

Обръщайки се към своя народ при подписването на акта за своята абдикация, той произнесе пред микрофона реч, в която между другото каза: "Много съм щастлив, че най-сетне ми се отдава случай да говоря направо на своя народ, без всякакви странични формалности. Вие знаете причините, които ме подтикнаха да се откажа от престола. Аз намерих за невъзможно, без подкрепата на жената, която обичам, да нося тежкия товар на отговорността и да изпълнявам моите кралски задължения така, както желая да ги изпълнявам".

Това голямо и необичайно събитие, прогърмя по целия свят, дойде и на Изгрева. Всички го коментираха с най-голямо оживление и възторг от постъпката на младия крал. Учителят много, ласкаво се произнесе за този ярък представител на човешкия род и каза, че този човек, който пожертва всички съблазни на Земята заради Любовта, в бъдещия си живот, ще бъде поставен на първо място сред човешкото общество, ще заеме най-високото място, което може да се даде на един човек.

Защо дойде Едуард VIII в България? - За да получи най-високата оценка на Мировия Учител за безупречно издържан изпит.

Имах приятел в Америка. Когато след години се върна, аз го посетих в дома му. Той ми заговори така:

Сега ще ти разкажа какво научих в Америка. В този миг той се концентрира и ми каза: "Но ти се намираш под покровителството на Учителя!" Аз се изненадах, защото още не познавах Учителя. Той продължи: "Аз в Америка следвах Окултна школа. При сбогуване, на път за България, ръководителката на Школата ми каза: "Брат, ти тука научи много неща за пробуждането на духовните дарби, но имай предвид, че отиваш в България, ето защо, ти трябва да знаеш, че там е слязъл най-мощния дух на планетата, който може да ходи на всички планети и слънца из цялата планета."

Тодор Божков

Иван Сеченов живее на Изгрева от 1932 година и посещава Школата, но разочарован от себе си, от малките си постижения, от Школата, намислил да се запише в друга Окултна школа. Поради това, той писал писмо на индийския поет-философ Рабиндранат Тагоре, с молба да го приеме в школата си. В отговор на молбата, Тагоре му отговорил: "В България имате толкова добър Учител. Следвайте школата Му. Не е нужно да идвате тук".

И този случай потвърждава, че всички големи личности са чували и знаели кой е Учителят.

Георги Събев

Името му беше Влайчо Жечев от село Коньово, Сливенско. Неговият живот е олицетворение на пътуващ пророк от времето на пророците в древния Израил. Имаше дарба, имаше връзки с невидимия свят, пророкуваше и пророчествата му се сбъдваха. Обикновено пред него стоеше Евангелието, той прелистваше страниците, спираше се на някой стих, прочиташе го, тогава се обръщаше към този, който седеше пред него и дядо Влайчо му казваше това, което имаше да му каже. После разказваше, че като чете Евангелието и като погледне този, който стои срещу него, му се дават в съзнанието живи картини и той ги тълкува или ги превежда буквално. Той се подвизаваше по време на Школата на Учителя. Познаваше почти всички хора в Братството и провинцията. Нашите хора мило и драго даваха, някой да им пророкува. Учителят е в София, Школата е открита, Словото на Учителя се излива като непресъхващ извор, но нашите хора търсеха ясновидци, пророци и връзки с невидимия свят. И всеки намираше това, което търсеше: едни - Учителя, а други - ясновидците...

А сега идваме до най-драматичното в този разказ. В разстояние на 22 години, докато е отворена Школата, дядо Влайчо пътува по цяла България, посещава стотици хора от Братството в провинцията и е пророкувал на хиляди българи, но той нито един път през цялото време не е дошъл на Изгрева и не се е срещал с Учителя. Ето, виждате ли как работят пророците от времето на Израил, които са се родили в България? Тогава по времето на Израил пророците казваха: "И рече ми Господ" или "Словото Господне биде към мене и рече". Значи онези старовременни пророци разбираха, че Господ им говори и свидетелстваха за думите Господни пред човеците. А тук в България какво става? Стана точно обратното. Учителят е тук на Изгрева, а те не го зачитат за нищо.

Дядо Влайчо накрая решава да дойде на Изгрева, за да се срещне с Учителя. Учителят го приема и му казва: "Рекох, много късно дойдохте!" И си обръща главата встрани. След 20 дни Учителят си замина от този свят. Този факт дядо Влайчо на мнозина го е разказвал, когато са го разпитвали дали има някаква опитност с Учителя.

Борис Николов

Ванга имаше връзка с Учителя по духовен път. Отивам веднъж при нея и тя ми казва: "Круме, да знаеш, вчера се срещнах с Учителя и Той ми каза: Ванге, не съм доволен от тебе, защо не ти е чиста къщата!" Пита ме какво значи това? Аз зная, но си мълча. Не искам да я обидя. При нея дойде една сестра. Казваше се Гуца. "Гледай, мари, Гуце, що ли ми е лошо у тая къща, че не била чиста? Мед да сипеш по нея, с език можеш да го оближеш и пак меда чист ще бъде". А Гуца ѝ вика: "Не е за къщата ти у тая, дето спиш, ама за другата къща, дето е вътре у тебе. Защото духовно не си чиста." Какво може да каже Ванга, мълчи, навела глава. Как да се изчисти отвътре? Що народ идва при нея и всеки я пита за живи и за умрели. Вика този, вика онзи и всеки си оставя мръсотията у нея. Тя ги изчисти, а онези си оставят боклука у нея. Е, как няма да ѝ бъде мръсна вътрешната къща? Това аз го разбирам, но как да ѝ го кажа? Аз съм "придворен" при нея и тя ще ми се разсърди. Един ден ми казва: "Круме, отново се видях с Учителя и ми казва: "Ванге, не съм доволен от тебе. Ще ти вземем и това зрение, дето го имаш!" Първото зрение, дето го е имала и е виждала до 18 години, е било външното зрение. После ослепява и външното зрение ѝ се замени с вътрешно зрение. Да, ама след тази втора среща с Учителя, постепенно тя изгуби духовното си зрение.

Отива брат Продан при Ванга. Но той нямал записан ден и нямало надежда да влезе при нея. Но тя го извикала и той влезнал без да казва кой е и какъв е. А тя направо му вика: "Е-е, Учението на Петър Дънов е най-силно, най-велико в целия свят. Но Той не е доволен от Неговите последователи. Старите, които са били около Него, не са изпълнявали Учението. А младите го изопачават и преиначават Словото Му, вземат от Него и го предават като свое и се кичат с Него." Та това нещо, дето го казва Ванга и сега го има и го виждам и срещам у младите. Значи е вярно, това що казва Ванга.

Преди да изгуби духовното си зрение, аз често бях при нея. Приятелите редовно ми изпращаха бучки захар, като предварително бяха преспали върху нея и така аз, за да им услужа, носех тези бучки на Ванга. Тя ги взимаше и гледаше на онзи, чиято бе бучката. Тя нарежда, а аз записвам и после им го изпратя с писмо. И всеки път тя казва: "Круме, срамота е и грехота е ваши хора от Братството да идват да питат мен, когато аз трябва да питам вас по духовни въпроси. Имате Велик Учител, оставил е толкова книги. Вие имате по-голямо знание от мен."

Крум Божинов

Бях студентка и имах възможност да видя едно голямо професорско величие в университета. Това беше професор Шишманов - оратор, учен. Него-

вото име може да се срещне навсякъде, както навремето, така и след петдесет години.

Като чул за последователите на Учителя от първите години, професор Шишманов много се учудил, защото това беше необикновено явление тогава - да се събират толкова много хора около Учителя - едно истинско стълпотворение на ул."Опълченска"⁶⁶. А по онези години между войните, когато хората бяха преминали през две национални катастрофи и всички бяха разочаровани и огорчени от управляващите и от учени с всякакви възможни титли и от всичко онова, което беше като някакъв елит в обществото. Това огорчение се превръщаше в негодувание и омраза, защото народът смяташе, че този висш елит е причината за двете национални катастрофи. И което е най-важно, това беше вярно.

Та този професор, който не само чул, но непрекъснато чувал, че там се събират много хора, че някой си Дънов им говори, (не че бил кой знай какъв голям оратор, но събирали се около Него всякакви хора), решил да отиде да види каква е тази работа. Когато се коментирало в университета, професорът бил казал: "Кой е този Дънов? Аз толкова години преподавам на студентите в университета, тридесет години чета лекции, а нямам нито един човек последовател". Качва се той на файтона и пристига на ул."Опълченска"⁶⁶. Влиза през вратника и какво да види - около пейките в градината народ, пълна градина с хора, това е една такава голяма аудитория, която той едва ли е виждал в някоя аула на университета. Само че онези там са студенти, те се записали да учат висши науки и трябва да слушат, защото след това ще има изпитна сесия и оценки. А тия тук в двора сами идват, седят, стоят и чакат. При професор Шишманов се приближава един негов студент, поздравява го, а той изважда от малкия джоб на жилетката си визитна картичка със златен надпис "Професор Шишманов". Студентът взима визитната картичка на професора - това не е шега работа, всички знаят кой е този професор и какво значение има той за университета и българската наука - величие и чак отгоре. И той зачакал, докато се занесе визитната картичка и докато го приемат. Не след дълго Учителят излиза, обръща се към него и му казва: "Не мога да Ви приема. Занят съм сега". Учителят се обръща и си влиза в стаята, а професор Шишманов е изумен, объркан, неразбиращ как така нему да отказват прием. Става и обиден си заминава като казал, че повече с Дънов не иска да има работа. Та така, както преди професорът не е имал работа с Него, така и след, като излиза от дома на Гумнерови, също е нямал работа с Него. И така, той не се срещнал с Учителя, а се разминал. А защо? Та това величие, докарано с файтона, си отива обратно натам, откъдето бе дошло.

Мария Тодорова

На Изгрева идва известният художник Борис Георгиев. Той дойде с едно фургонче - малка удобна стаичка на колела. По това време усилено изучавах хиромантия и без стеснение отидох при него и го помолих да му погледам ръката, като обясних защо. Той любезно ми я подаде. Имах случая да видя

ръка на един голям художник. Борис Георгиев се среща с Учителя и след разговорите, които са имали, му направи разкошен портрет.

Николай Дойнов

Елена Андреева, която съхраняваше оригинала на портрета на Учителя, оазказваше, че Борис Георгиев не е могъл отначало да хване погледа на очите на Учителя и лъчите, които са излизали оттам. Не е могъл да почне да го рисува. Ето защо, Учителят си затворил очите и така Той бил нарисуван.

В самото начало Учителят е подпомагал лично Борис Георгиев. Той бил закъсал - гладен, беден, леко облечен. Тогава Учителят нарежда на приятелите и те му ушиват един балтон за тежките зими у нас.

Учителят каза, че Борис Георгиев е дошъл от Сириус и се ражда през 1888г., когато през същата тази година е трябвало да дойдат много души на земята, които да поемат новите идеи от Учението на Учителя. Галилей Величков си спомня, че Учителят казал, че Борис Георгиев е ученик на Бялото Братство и като художник стои по-високо от Николай Ръорих, който е представител на Черната ложа и който е бил преподавател на Борис Георгиев в Художествената академия в Петербург.

Когато е била изложбата на Борис Георгиев в София, Учителят казва в беседата "Свобода, знание и мир", 5.12.1922, Общ окултен клас: "Днес дойде при мен един художник, донесе свои картини. Идеи има този човек! Не само идеи, но и схващания, тон на цветовете. Този човек не е рисувал тези картини тук из градовете, рисувал ги е горе в планините. Религиозни убеждения има в него! Художеството у него е сложено вече като едно религиозно убеждение. Той за нищо на света не продава своите картини. Духът работи в този човек. Когато го погледна в очите, искрен е той, няма никакви задни мисли.

Той казва: "Макар, че живея по планините, аз искам да се поправа, в мене има нещо, което искам да го подчиня на Господа, да го туря в услуга на Божественото."

Всеки ученик трябва да бъде тъй искрен спрямо себе си. Няма нищо похубаво от искреността. Тя ще внесе Божествения мир в нас. И виждам, че Божественото у нас е Велико. На всяка една стъпка ние виждаме как се пробужда то..."

"Един от даровитите български художници е Борис Георгиев. Той знаеше, че при духовно повдигане, само при връзка с Божествения свят може да се създават картини, които да повдигат душите и затова твореше във височините на Алпите, в една свещена атмосфера, дето по-лесно може да се свързва с Бога. Там прекарваше зимно време, като си имаше една колиба всред снеговете. Живееше там със сестра си. Той казваше: "Не мога да рисувам в градска обстановка". В тая чиста среда на планината прекарваше в размишление, получаваеше идеи и вдъхновение. И затова неговите картини имат такова въздействие върху душите".

/Борис Георгиев често е гостувал на хората от село Мечкюр, Пловдивско, където навремето е имало комуна на толстоисти. Като е гостувал там, той е оставил много картини, които е нарисувал./

Лев Толстой бе тръгнал за България, за да се срещне с Учителя. На една от своите беседи, Учителят се спря за миг и каза: "Лев Толстой бе тръгнал за България, за да се срещне с мен. Но той не можа да стигне до мен. Той закъсна и други му попречиха. Накрая го задигнаха". Така че, ние имаме категоричното мнение на Учителя по този въпрос. От друга страна, имаме документирано, че Толстой е тръгнал да пътува за България. Така тази мистерия се изяснява. Но защо Толстой бе тръгнал да се среща с Учителя? Учителят бе казал за него, че е ученик на Бялото Братство. След като стана болшевишката революция през 1917 г., Учителят много пъти се спираше върху делото на Толстой, неговия път и върху онова, което се извърши след революцията в Русия. На събора през 1922 г. Учителят много пъти спомена за пътя на Толстой - че той е показал на Русия онзи път, по който тя трябва да поеме. Но тя пое по пътя на насилието. Ето какво каза Учителят тогава: "За този глад, който настана сега в Русия, аз преди две години им казах, че ще им дойде. И сега седем милиона умират от глад. Знаете ли защо дойде този глад? - Поради онази анархия в руския ум, който се раздвои и предизвика силите на природата. Искане да въведат ред с насилие и по такъв начин започнаха да се избиват взаимно. Биха се, изтезаваха се и досега дадохме седем милиона жертви, а може и десет милиона да измрат. Мислехме с оръжие да възстановят свободата си, но трябваше не с оръжие, а както им казваше Толстой - с любов. "Не противи се злему" - казва Христос. Как ще го тълкуват това свещениците? Болшевиките сега са турени да действат с оръжие. Свещениците казват: "Всяка власт е дадена от Бога". Ами болшевишката не е ли дадена от Бога? Не, ние казваме: "Всяка праведна власт е от Бога дадена." Там, дето болшевиките са праведни и прилагат добри дела, те са прави, там дето прилагат насилие, не са прави". Пътят, който показва Толстой на руския народ, бе отхвърлен. А защо? Учителят по този повод казва: "Свещениците в Русия и църквата са причина за болшевишката революция. Те създадоха анархия в руския ум и предизвикаха разрушителните сили в Русия да се развихрят. Защото те не приложиха Христовото Учение".

Много пъти Учителят в беседите си е споменавал за Лев Толстой и за него ще намерите много писани неща. Учителят каза, че Лев Толстой е прероденият Сократ. Така че, Толстой не беше случаен дух. Много пъти Учителят бе споменал, че жената на Сократ - Ксантипа - със своя активен ум е подтиквала Сократ за работа, понеже той е бил много пасивен. И всички комични истории от техния съвместен живот се дължат именно на това. Тя е била активен, а той пасивен принцип. Така, както Сократ навремето не можа да разреши въпроса с жена си, така и по наше време прероденият Сократ, т.е. Лев Толстой, не можа да разреши въпроса с жена си - София Андреевна. А коя беше София Андреевна? Тя беше преродената Ксантипа от времето на Сократ. Така че, София Андреевна не беше случайна проекция при Лев Толстой. Всички женски образи в литературното му творчество имат за прототип София Андреевна. Това е отбелязано в нейната кореспонденция. Дори тя споменава, че техните недоразумения и кавги, които са продължавали месеци и години, веднага утихнали, щом Лев Толстой е замислял сюжета на нов

роман или започвал нещо да пише. Тогава у дома им всичко утихвало. Толстой е писал с часове и дни, седнал зад писалището си, пресъздавал е първообрази на героинята, която е била в съзнанието му, а тази героиня - това е духът на София Андреевна, която го е водила в лабиринтите на сюжета на романа. Там е било тяхното истинско обединение. Онова, което е написал Толстой с неговия нечетлив почерк, на следващия ден тя самата го е преписвала със своя красив почерк, така че в редакцията е отивало всичко, което е било написано от нейната ръка.

Мария Тодорова

На една среща Михалаки Георгиев се обръща към Учителя: "Кажете ни, г-н Дънов, на какво се дължи, че Иван Вазов може да пише поезия, разкази и романи? Аз искам, но не мога да напиша нещо подобно на "Епопея на забравените". Учителят отговорил така: "Първо, Иван Вазов е съвременник на онези събития. Второ, всички онези, които той описва, са негови познати, приятели, а сега те са умрели и като заминали души идват и му диктуват какво да пише. Трето - Иван Вазов е своеобразен медиум от най-висша категория и порядък. Той може да пише така, защото му диктуват не само заминалите му приятели, но идват и му диктуват духовните ръководители на такива личности като Левски, Раковски и т.н. А ти не си техен съвременник. Те не те познават, няма кой да ти диктува, а и да ти диктуват, не можеш да чуеш, да слушаш и да запишеш." Накрая Учителят му казва: "Е-ех, остани си с "Митар-пророкът". Това ще бъде най-четеният разказ на идното човечество. А това не е малко."

Михалаки Георгиев е роден във Видин през 1854г. и си заминава през 1916г. в София. Неговото име фигурира в първите събори на Веригата на Учителя от 1908 до 1912г. с жена му Магдалина, както и през 1914г.

Той имал кореспонденция с Петър Дънов, която не е достигнала до нас. Неговият архив е унищожен, когато две бомби падат върху жилището на дъщеря му в София, а останалият е унищожен от наводнението в гр. Видин през 1941 г.

През времето на Школата ние бяхме се озовали в друг свят и на никого не минаваше през ума да запазва, да търси документи и да прави архив за историята на Бялото Братство. А това, което сега даваме, и то не е малко след толкова пропуснати години.

Текста на песента "Страдна душо" е написан от Михалаки Георгиев по идея на Учителя, а мелодията е дадена от Учителя.

Борис Николов

Наскоро беше излязла от печат книгата на Райнов "Между пустинята и живота". Прочетох я, но не се възхитих от нея, както се бях възхищавал от другите му книги. Ето защо отидох при Учителя и го попитах какво Му е мнението за този роман на Н.Райнов. Учителят ми отговори: "Бил е с гръб към слънцето, когато го е писал".

За ония, които не са чели този роман ще поясним, че в него авторът

оспорва непорочното зачатие на Христа, с което застава на друга позиция и дава оръжие в ръцете на ония, които са склонни всичко да отричат.

През 1920 и 1921 г. ходехме у Николай Райнов аз и още двама негови почитатели, като разговаряхме, че той е прероден египетски или вавилонски жрец. Правеше ми впечатление на човек, който знае. Той долавяше това наше мълчаливо признание и често пъти вземаше позата на учител. Веднъж той каза: "Г-н Дънов в забулена форма в своите беседи дава неща забранени и опасни. Ако някой, не много морален човек, разбере тия ключове, които са му дадени там и си послужи с тях за зло, може да направи пакости, но за това ще плаща г-н Дънов."

След Втората световна война Райнов отива на Изгрева и иска среща с Учителя. Тази среща е била твърде драматична, както ни я предаде един брат, който го е завел при Учителя. Когато Учителят излязъл да го посрещне, Райнов паднал на колене пред Него и казал: "Винаги, винаги когато се моля или искам помощта на Небето, явяват се все Вие. Сега разбрах кой сте. Моля, да бъда приет за Ваш ученик". След това последвал дълъг разговор насаме. Райнов преди да си тръгне, отишъл при брат Боев и се натоварил с доста голям пакет с беседи. От горното е видно, че Райнов е познал Учителя, макар и твърде късно, едва няколко години преди да си замине от този свят. Радостно е това, че се е пробудил.

Подобна картина за късно пробуждане ни е известно и за професор Консулов, който като учен и общественик много е хулил по адрес на Учителя и Учението. Но по-късно, когато времената се промениха и за него дойдоха големи изпитания, това му помогна да се пробуди, да потърси ново знание, което твърде дълго и твърде високомерно бе отричал. Пробуди се и потърси Учителя и Словото Му.

Тодор Попов

Един ден Учителят изнесъл беседа в клуба на радикалите на ул."Кърниградска". При станалия разговор писателят Константин Величков казал:

-Бях в Европа по повод разговорите за мир. Всички бяха викнали против нас: "Е, добре - казваха там - докажете, че имате право на съществуване като народ! Дали ли сте поне един човек, който да има истинска човешка физиономия? Един човек, който да има човешко достойнство, човек с характер, който да заслужава нашето уважение?"

Аз бях много затруднен да отговоря на този въпрос. Толкова трудно ми беше като ровех в нашата история, като преглеждах ликовите на моите живи съвременници, да дам достоен образ, който да заслужава уважението, адмирацията на един европейец.

Това беше тогава. Но сега, когато чух г-на Дънова, мога смело да кажа: "Да, ние имаме един достоен човек, човек, който е проявил характер и достойнство! Тоя човек е Петър Дънов!"

Д-р Стефан Кадиев

Около 1938 г. трима наши професори от Софийския университет - Петър Бонев, Михалчев и Консулов, отишли в Германия с някаква научна цел при професор Айнщайн. След като си разменили доклади и мисли по научни въпроси, проф. Айнщайн ги попитал: "Какво прави Учителят Петър Дънов?" - "Неговото учение не е нещо сериозно, то не се ползва с влияние сред учените" - отговорил проф. Петър Бонев. - "Вие идвате при мене и се покланяте на моя авторитет - казал проф. Айнщайн - а аз се покланям пред гения на Учителя Петър Дънов".

Разказал проф. Консулов на Петър Камбуров

Друг случай на известност на Учителя извън пределите на България, привежда Методи Константинов, който е кореспондирал с Рене Генон - съвременен мистик, масон от най-голяма степен, който живеел в Кайро. Ето какво е писал Генон на Методи за Учителя: "Учителят Петър Дънов е истински пратеник на Небето. Той е най-големият магнит, който е слязъл някога на Земята. Той не дойде да създаде една религия, защото съществуват много религии на Земята. Той не дойде да създаде една наука, защото съществуват много науки в света. Той не дойде да създаде едно обществено движение на Земята, защото има много такива. Той дойде да намагнетизира своите ученици с Любовен Магнетизъм, а те от своя страна, да намагнетизират цялото човечество".

Николай Дойнов

След свършването на Втората световна война през 1945г. един представител на българската делегация при преговорите за мир, се срещнал с министър-председателя на Англия Уинстън Чърчил, който бе една от трите най-големи фигури по това време - Рузвелт, Чърчил, Сталин, които разбиха Хитлеристка Германия и спечелиха войната. Този наш представител от българската правителствена делегация запитва Чърчил какво ще каже за България, като очаква, че Чърчил ще говори за границите, които трябва да заеме България след подписването на мира. Чърчил се замислил и казал: "Поздравете Бялото Братство в България". Българският представител останал като зашеметен. Откъде Чърчил знае за Бялото Братство в България, а той почти нищо не знае, а само е чувал за него. Сконфузил се, свил се, замълчал и след като се прибрал в България никому нищо не казал, но решил да изпълни поръчението на Чърчил. А това не е шега работа - Чърчил е това, зад него стои Англия. Но понеже се страхува да отиде и предаде съобщението, дни наред се чуди какво да направи. Не смее да предаде съобщението, защото властта ще научи и направо ще го изпрати в затвора. Накрая се претрашил и изпраща рождената си сестра на Изгрева. Ние събрахме една група от по-сериозни братя и сестри и тя ни предаде поздравленията на Чърчил, поздравления към Бялото Братство.

Мария Тодорова

След 9 септември наша делегация, в състава на която влизал и един прокурор, чиято майка е била от Братството на Изгрева, била изпратена в

Япония. Когато били приети там от официалното лице, прокурорът видял на стената снимки на разни хора и се зачудил като видял между тях портрета на Учителя. Като запитал японеца, какво търси този портрет между другите снимки, японецът отговорил: "Светът ще се оправи само тогава, когато хората започнат да живеят според Неговите думи".

А пък аз срещнах преди две години в България една жена от Дупница, която даже и името Му не беше чувала.

Смятам, че е не само срам, но и грях да има в България човек, който да не е чувал името Му и да не знае, че Учителят посади на българска почва това семе, от чиито плодове ще се ползва не само българският народ, а и цялото човечество.

Ето защо са длъжни всички ония, които са били в контакт с Него, да споделят с останалите хора всичко онова, което са чули и видели от Него, а да не го отнесат със себе си в гроба, както направиха вече мнозина от нас.

Мария Райчева

Един ден Георги Димитров срещнал Учителя на улицата и го заговаря: "Г-н Дънов, и ние, и вие се борим все за една кауза, за общо добруване на човечеството. Кога ще стане това?" - "След 660 години", отговорил Учителят. - "Далечна работа! А ние искаме сега, сега" - казал Г. Димитров и си отминал.

Георги Събев

Къщата на Петко Гумнеров на "Опълченска" 66 бе къща-близък - двете половини бяха симетрично разположени и имаха еднакви стаи. От едната страна живееше баба Парашкева със семейството си. Синът ѝ Георги, който се бе оженил за сръбкинята Люба Ивошевич, също живееше при нея. Той бе представител на Третия интернационал на комунизма в Европа. От другата страна бяха семейство Гумнерови и Учителят. Така че, в този дом случайни неща не можеше да има - от едната страна бе Третиият интернационал на комунизма, а от другата страна бяхме ние, тоест Учителят и Братството. През дясната вратичка при Учителя непрекъснато влизаха и излизаха посетители. Баба Парашкева беше евангелистка, така че бе по-свободна в убежденията си. И понеже знаеха, че при нас се чете Евангелието и Учителят говори върху него, те възприемаха с разположение нашето съседство. От своя страна и нашите се отнасяха към тях по същия начин.

В онези години за комунистическа пропаганда и действия Георги Димитров е заплашен с арест от полицията. Направен е кордон от полицаи около квартала и го търсят. Претърсват първо дома на баба Парашкева, а той се прехвърля през общия таван, слиза от другата страна и отива при Учителя за помощ. Учителят се облича, слага шапката си, взима бастуна си, слага на Георги една шапка от Неговите и излизат през вратника, който води към "Опълченска". На петдесет-шестдесет метра полицията е завардила улицата, като претърсва съседните къщи, но не е влизала в дома на Гумнерови, защото знаят, че там е г-н Дънов и Той не се занимава с политика. Освен това, Учите-

лят е направил така, че отклонява съзнанието им в друга посока на търсене. След като излизат от къщата, веднага към тях се присъединява едно голямо полицейско куче вълча порода със специален полицейски навратник - вири опашка и върви гордо-гордо редом с тях. Вървят тримата: Учителят, Георги Димитров и полицейското куче. Двамата са облечени официално и са с меки шапки. Приближават се към полицейския кордон - всички им козируват, защото мислят, че това са техни началници и редом с тях гордо върви куче, което познават много добре. Така Учителят извежда Георги Димитров извън блокадата и му дава възможност да се спаси. Имаше и други случаи, когато Учителят му бе спасил живота.

Борис Николов

По онези години властите гонеха комунистите и те минаха в нелегалност. В квартала "Юч бунар", който е работнически квартал и главно бяха преселници от Македония, се извършва военна блокада за залавяне на нелегални комунисти. Казахме, че домът на Гумнерови е къща-близък с дома на баба Парашкева. По едно време Елена, сестрата на Георги Димитров, изплашена влиза от другата страна на къщата и моли Учителя да я укриват, за да не бъде заловена. Учителят извика сестра Василка и каза: "Рекох, заведете сестрата долу в кухнята, дайте ѝ една бяла кърпа за главата и нож да бели картофи". След малко пристига и Георги Димитров: "Г-н Дънов, скрийте ме някъде, ще ме арестуват!" Стаичката, където стоеше Учителят беше малка - имаше едно бюро, стол и една закачалка на вратата. Учителят му казал: "Застанете зад вратата!" След малко идват военните и един от тях отваря вратата, но не влиза вътре, а само държи вратата полуотворена и пита: "Извинете, г-н Дънов, че Ви безпокоя, но търсим един престъпник". Учителят го погледнал: "Търсете!". Те се извинили и затворили вратата. Така Георги Димитров останал зад вратата неоткрит; сестра му, която белела картофи в кухнята, също била спасена.

Юрданка Жекова

Василка Иванова беше от айтоските села и живееше на ул."Опълченска", в дома на Петко Гумнеров, в сутерена, където се намираше и кухнята. Тя се грижеше за бита на Учителя. Переше, гладеше дрехите му и беше домашна помощница на леля Гина Гумнерова. В свободното си време плетеше на плетачна машина вълнени плетива. Тогава много се носеха плетени фланели, поли, чорапи и други плетени облекла. С това си изкарваше прехраната и не беше в тежест на никого. Тя подари на Братството една наследствена нива в Айтос, където бе построена Братската градина. Беше в много добри отношения с обитателите на съседната половина от къщата.

Когато започва гонение срещу комунистите и дошли от полицията да арестуват Георги Димитров, той отваря капака на тавана и влиза в дома на Петко Гумнеров. Отива при Учителя и Му казва: "Ще може ли да запазите тези материали?" И му подава една папка с книжа. Учителят вика Василка и ѝ нарежда: "Василке, повикай еди коя си сестра, облечете този човек с

бяла женска шапка на главата, бос по налъми, с дълга женска рокля, ще го хванете под мишница от двете му страни и ще го изведете на сто метра от църквата "Св. Георги". Двете сестри са готови, Георги Димитров е преоблечен като жена. Учителят се обръща към него и му казва: "Отиваш в Бургас и оттам през морето за Русия!" Двете сестри го прекарват през улицата, а на двеста метра го поемат негови другари и с една затворена кола го извеждат извън София. Пристига в Бургас, поставят го в една бъчва и по такъв начин той заминава за Русия. Ако бе останал тук, щяха да го убият, както направиха с другия му брат, който бе останал в София. Така Учителят спасява Георги Димитров.

Борис Николов, Атанас Минчев

Стана една блокада от полицията в квартала срещу комунистите, започнаха да претърсват къща след къща. Георги Димитров беше успял да избяга в чужбина. Неговият брат беше арестуван и след това убит. Сестра му Елена беше останала сама, баба Парашкева я нямаше. Аз живеях там и преспивах в сутерена. Елена се прехвърли през тарабата и поиска Учителят да я спаси. Учителят се концентрира и с мисълта си закова онзи стражар, който стоеше пред къщата. Той стана неподвижен. Елена ни подаде архива и Василка го сложи в плетачната машина. Облякохме я в дрехите на Гумнерова, която я нямаше в момента. Сложихме ѝ бяла кърпа на главата, а Василка я взе под ръка и я изведе. Докато извеждахме Елена, стражарят стоеше като статуя и не мърдаше. Учителят пак насочи погледа си към него и той се размърда. Елена беше спасена от предстоящия затвор. Ако я бяха хванали, грозеше я смърт. А в най-добрия случай щеше да се отърве с доживотен затвор. Това бяха претърсвания и излавяне на комунисти във връзка с атентата на църквата "Света Неделя" през 1925 г., когато загинаха стотици хора.

Методи Константинов

Веднъж комунистът Кофарджиев бяга от полицията и решава да се укрие при Учителя на "Изгрева", който го приема, държи го три часа при себе си, докато се вдигне обсадата на полицията. Накрая идва при Учителя офицерът, който командва хайката за залавяне на комуниста. Влиза при Учителя, козирува Му, след това Му се кланя и си отива. А Кофарджиев в това време седи на стола до Учителя, но офицерът изобщо не го поглежда, а се покланя на Учителя. Така се спасява и той. Но после, след като дойдоха на власт, поискаха да ги забравят тези неща и не си ги спомняха вече. И не смееха да си ги припомнят. Но аз ще ги припомня не заради тях, а заради вас, за да знаете как стоят нещата.

Борис Николов

След 9.IX.1944 г. Никола Антов, който бе също комунист и бе в Братския съвет, без да пита останалите, самоволно подари домът на Петко Гумнеров на властта с цел да се направи музей на Георги Димитров. Когато стана процесът срещу Братството 1957/58 г., Василка Иванова отиде при сестрата на

Георги Димитров, която заемаше голям държавен пост. Тя беше директор на висшата партийна школа на комунистите. Срещна се с нея и поиска да помогне на Братството при съдебния процес срещу него. А тя отговорила: "За теб, Василке, мога да направя всичко. Мога да наредя да ти дадат апартамент и да го обзаведат. Мога да ти осигуря държавна пенсия като ятак, понеже спаси брат ми и мен. Но за тях, дъновистите, не мога да направя нищо. Тях ги очаква съд". Василка се изненадала на предложенията на Елена и отвърнала: "Аз това съм го сторила в името на Бога и в името на Учителя, защото да спасиш един човешки живот, това е висше служение пред Бога. Друго такова служение не съществува на земята". Казала това и си тръгнала. Василка до края на живота си живееше на Изгрева в една барака и приятелите я подпомагаха в дните, когато тя не можеше да плете с плетачната машина, с която си изкарваше прехраната.

Георги Димитров беше по-толерантен. След 9.IX.1944г. комунистите бяха решили да погнат Братството. Като се върна от Москва, той им казал: "Оставете ги, те са добри хора!" Всички скочили и искали да ни разкъсат и изгонят от Изгрева. А той добавил: "Малко ли врагове имаме сега, че и от тях да си правим врагове?" Това ги успокоило. Но после отново се сетиха, погнаха ни и изпълниха закана си, като ни пръснаха и изгониха от Изгрева. Когато Учителят си замина, приятелите пратиха телеграма до Георги Димитров в Москва, за да разреши Учителят да бъде погребан на Изгрева. Това разрешение се получи и така Георги Димитров се отблагодари на Учителя, че му беше спасил живота.

Атанас Минчев

БОЯН БОЕВ
(17.X. 1883-23. VII. 1963)

Брат Боян Боев от Бургас, след като завършил гимназия, отива да следва естествени науки - биология в Мюнхен. Понеже той е с духовно разположение и интереси, запознава се с проф. Рудолф Щайнер, всеизвестен в Европа и по света като духовен мислител. След лекциите в университета той държал беседи в своето жилище в Мюнхен. Разбира се, веднага се отзовава и нашият брат Боян Боев на тези духовни беседи. Понеже той беше малко мургав, проф. Р. Щайнер го пита: "Вие откъде сте, моля?" Брат Боян му отговаря: "Аз съм от България, българин съм." - "А защо идвате при мен, аз съм нищо, имате велик Учител." Брат Боев запитва: "Кой е? Аз не го зная" - "Г-н Петър Дънов!" И когато пристига брат Боев в България, той намира Учителя и до края на живота си беше стенограф на Изгрева и изнасяше сказки от Словото на Учителя из страната. Беше учител в гимназията в Панагюрище. Заради своята братска дейност го уволняват оттам и отиде в Свищов, но впоследствие прекратяват неговата дейност като учител. Остава в Братството и написа книгата "Учителят за образованието". Взе дейно участие в списанието "Житно зърно". Той разказвал своя разговор с Р. Щайнер на сестра Паша Теодорова, стенографка на Учителя. Сестра Паша Теодорова от своя страна разказва на Учителя какво брат Боян й разказал за срещите му с Р.Щайнер и как Щайнер го насочва към Учителя. Сестра Паша пита: "Вие, Учителю, познавате ли Рудолф Щайнер?" Учителят отговаря: "Разбира се, че го познавам." - "Ама, Учителю, тука на земята ли сте се виждали?" - "Не тук на земята, горе на небето, оттам се познаваме."

Нестор Илиев

Когато отивах на Изгрева, винаги се срещах с брат Боян Боев. След заминаването на Учителя, при него идвах от цяла България. Всеки му носи нещо и го питаше за някакъв съвет. Той съветите ги даваше така, както Учителят е говорил по някои проблеми. Боян Боев записваше всички разговори на Учителя с приятелите. Веднъж го виждам да куца с крака си и го питам защо не е искал съвет от Учителя, та да оздравее. Той ме изгледа и ми заприказва високо: "Това болно коляно и тази рана, която гнои, я имам от Балканската война. Има години, когато не гнои. Веднъж не изтърпях и казвам на Учителя: "Учителю, Ти мъртви възкресяваш, болни лекуваш, слепи чрез Тебе проглеждат, помогни ми и на мене кракът ми да оздравее!" А Учителят му рекъл: "Мога да сторя това, дето го искаш. На тебе ти е последното прераждане. Ти вече отиваш в ангелската йерархия. И затова, ако сега те излекувам, трябва да отидеш пак в друго прераждане на земята и това страдание да си го изкараш до края. Та избирай. Сега или после още веднъж да идваш на земята." Боян се стреснал и извикал: "Сега, сега, Учителю!" Това ми разказа Боян Боев за неговото страдание. Друг път Учителят бе казал на няколко приятели: "Ако искате да срещнете един ангел в човешка форма, това е брат Боев!" Та брат Боян с куция си крак се залежа и дойде време да си заmine.

Аз бях на погребението му. Бяха се събрали хора от цяла България. Сестра Паша Теодорова произнесе тържествено погребално слово.

Като се прибрах в Петрич, отидох при Ванга ясновидката. Тя ми каза: "Кой беше този, когото погребяхте вчера?" Отговарям: "Един голям брат. Казва се Боян Боев." Тя отговаря: "Е, е-е-е, голям човек е бил, бре. Е, е-е-е, що народ виждам. Пък и виждам вашия Учител, заобиколен с много ангели. Коя е тази жена в бяло? Много учена жена, бре! Казвам: "Това е Паша Теодорова, стенографката на Учителя, която записваше беседите, които Учителят изнасяше." Ванга съзерцава още, гледа натам с нейните вътрешни очи, дето аз не виждам, усмихната е и каза: "А, бре, Вашият Учител е голямо Слънце, свети по-силно от Слънцето. Това да знаеш от мене." Аз се усмихвам: "Аз това си го знам, Ванге, и без тебе. Ние също го знаем. Ама сме много малко тези, дето го знаем. А другите, що не го знаят, трябва да научат. А да се научи, трябва да прочетеш от книгите Му. Трябва да знаеш да четеш, ама не само с външните очи, а да имаш и духовни очи, да можеш да го разбереш". Ванга се съгласява.

Крум Божинов

КАТЯ ГРИВА (1902-1974)

Родителите на Катя Грива я бяха изпратили да следва в Музикалната консерватория в Рим. Живяла е в католически пансион. Там попаднала на теософска литература. Чела и книги на йогите. Започнала да прави упражнения с дишането така, както те препоръчвали в книгите си. Веднъж, както лежала, изведнъж се видяла във въздуха, а тялото ѝ останало на кревата. Значи, тя се е излъчила. Катя не знаела как се влиза обратно в тялото и се уплашила много. Поради това, че не могла да влезе в тялото си както трябва, след това Катя била раздвоена и имала усещането, че се намира наполовина в тялото си и наполовина - вън от него. Освен това, станала изключително чувствителна, понеже нейният двойник не бил се наместил в тялото ѝ, а стоял извън него. Тя станала толкова чувствителна, че поемала чуждите влияния като свои собствени, от което страдала много. След като се запознала с Учителя, Той ѝ помогнал отново да се намести в тялото си, както трябва. Как станало това, аз не съм я питала, но доколкото зная от беседите на Учителя, първо човек трябва отново да бъде извлечен от тялото си и след това по най-фин начин да бъде вместен в него. Затова е необходимо знание. Защото можеш да се излъчиш, но най-голямото умение е да влезеш отново правилно в тялото си. Освен това, когато си излъчен, трябва да има някой, който да пази тялото ти, за да не влезе в него някой низш дух, да те обсеби и когато се върнеш да видиш, че своята къща е заета от друг, а ти ще витаеш във въздуха. Така че, ако точно не се влезе в тялото, може много да се страда, понеже човек става чувствителен на външни влияния.

В Рим се опитвали да правят Катя католичка, но тя отказала. По-късно Учителят ѝ бе казал, че в миналото е била игуменка в католически манастир и добре е направила, че се откъснала от католицизма в Италия. Катя завършва Консерватория в Рим, пяла е на концерт в "Санта Чечилия" и се завръща в Пловдив. Там попада на една книга от Пасков, написана с цел да обори Учителя, като за доказателство авторът предава в курсив цитати от Учителя. Тази книга била оставена на някакъв скрин в дома ѝ. Започнала да я чете. Харесало ѝ не това, което е писано срещу Учителя, а самите цитати на Учителя. Прочела ги на един дъх, харесала ги и се заинтересувала, кой е този Учител. Случва се така, че се запознава с Тодор Симеонов, който я завежда за пръв път на беседа на "Изгрева". През време на беседата имала такова силно преживяване, заради което останала на "Изгрева". Така че Катя идва на "Изгрева" по обратен път - прочита първо клеветите на Пасков, а след това се добира до Словото на Учителя. Това е пример, че и злото може да служи на Доброто, защото Мировият Учител управлява и двете ложи - и Бялата, и черната. По-късно, Катя довежда и своя брат Димитър Грива, който става музикант, както и сестра си Стефанка, която бе математичка.

Десет години преди да си замине, Учителят я среща: "Ти не си завършила гимназията". Катя мига и премигва - чуди се, откъде Учителят знае това. Когато завършила шести клас в Пловдив, заминала да следва музика

в Италия. Там получила музикалното си образование, но нямала завършено гимназиално образование у нас. Значи трябвало да вземе още седми и осми клас. Когато бяха живи нейните родители, тя получаваше пари от тях и живееше на "Изгрева", но като си заминаха, тя остана сама и нямаше кой да я издържа. Учителят ѝ казал да завърши гимназия, но тя отказала. Учителят я среща и строго ѝ казва: "Няма да те приема, докато не си вземеш матурата". Той не я прие и не разговаря няколко месеца с нея, докато тя не отстъпи и не реши да учи. Учителят така възпитаваше. Прие я само, когато тя реши да учи и отиде при Него да Му съобщи това. По-късно Катя разказваше: "Интересно бе, че това което Учителят ми говори последния път, ми стигна и ми послужи за това време, докато учех и няхах контакт с Него". Той предварително ѝ казал неща, които ще ѝ бъдат необходими през тези две години, докато завърши гимназия. През тези две години Той не я прие. Катя отиде да живее при Паша в града и беше на пълен пансион у тях, на храна, спане и учение. Ани, сестрата на Паша, я учеше на литература и езици, а Паша - на математика, геометрия и химия. История учеше сама. И така, тя завърши гимназия и занесе дипломата си на Учителя. След като я видя, Той ѝ каза: "А сега, с тази диплома ще отидеш да работиш като учителка". Катя остана изненадана, понеже очаквала похвала заради дипломата и започна да протестира пред Учителя, че е дошла, за да бъде на "Изгрева" при Него. Учителят млъкна и разговорът приключва. През следващите шест месеца Учителят не пожелава да говори с нея, нито я поглежда, нито я приема. През това време тя е една от онези, които непрекъснато са пред вратата на Учителя, за да могат поне да Го зърнат. Когато Учителят излиза от стаята Си, Той понякога разговаря с другите, но нея изобщо не я поглежда - все едно, че не съществува. Накрая Катя не издържала и е принудена да отстъпи. Отива, подава молба и бива назначена за учителка по музика. Взема заповедта за назначение и се качва на "Изгрева", за да прибере багажа си. Там случайно среща Учителя. Той се усмихва за пръв път от шест месеца и пита: "Къде е назначена сестрата за учителка?" Което е най-интересното, Катя дори не обърнала внимание къде е назначена, понеже възприема това като най-голямата трагедия в живота си и ѝ е безразлично къде ще бъде учителка. Катя изважда заповедта, разгръща я и я подава на Учителя. Учителят прочита къде е назначена и казва: "Ето едно хубаво място за учителка по пеене". Катя поглежда заповедта развълнувана и от възлнение не може да прочете кое е това място. Отива си и цял ден плаче от радост, че Учителят се е усмихнал и е одобрил това място. Чак на следващия ден, след като се успокоява, успява да прочете името на града, където е определено да бъде учителка. Когато пристигнала, трябвало да подготви духов оркестър. А тя не знаела как да направи това. Изпраща телеграма на брат си Димитър Грива: "Ела веднага! Подготвям духов оркестър!" Рожденият ѝ брат Димитър разбира каква е работата - тя като певица няма никакво понятие от духови инструменти и духова музика. Затова заминава там и аранжира всички маршове. Престоява известно време и работи с духовия оркестър. Това било много трудно за Катя. Но накрая духовият оркестър изсвирва първия марш, марширувайки през града, а през цялото време Катя

върви след духовия оркестър и плаче, че е сполучила. Във всички градове, където е била учителка, трябвало да работи с духови оркестри. По онова време всяка гимназия имаше духов оркестър, който беше най-голямата гордост за училището. Катя е учителствала в Ловеч, Самоков, Пазарджик и накрая - в Трън. След като Учителят си заминава, чак тогава тя разбира какво е направила за нея. Ако не беше учителка, нямаше да има с какво да се изхранва. Тогава тя не беше млада и виждаше как Учителят има грижа за всеки един от нас. През време на всички ваканции тя идваше на "Изгрева" и прекарваше с Братството на Рила. Но вече имаше професия, пари и бе сигурна в себе си. Дойде време и Катя се пенсионира. Всеки път, когато получаваше пенсията си, благодареше на Учителя, че има издръжка.

По характер Катя бе много сдържана и не всичко разказваше. Беше доста заета с духовния си живот и не обичаше физическата работа, както и бита на физическото поле. Дори и чиниите чакаше някой друг да ѝ помогне да ги измие. Не искаше да върши къщна работа, но накрая животът я научи сама да се грижи за всичко. Дори стигаше дотам, че не искаше да си готви, а живееше със суха храна и чай. Учителят веднъж я среща: "Манджи, манджи, манджи ти трябват на теб!" Повторил три пъти и я отминал. Катя стои и се чуди как да се справи с тази работа - Учителят ѝ повторил три пъти "манджи", а тя не може да сготви дори една. Спомням си, една сестра отишла на Рила към края на август и там заварила Катя на палатка. Катя я приела и отворила една голяма тенджерка, в която била сготвила зеле с ориз. Било много вкусно и сестрата тридесет години след този случай още си спомняше за зелето на Катя. Та сестрата я помнеше не като певицата Катя Грива, а като майсторка по готвене на "манджи". Да се чудиш и да се маеш как думите на Учителя се сбъдват, независимо кога, къде и с кого!

Като млада, Катя бе хубава, много нежна, обличаше се с вкус като италианска принцеса. Но като влезе в Братството, тя премина в другата крайност и се обличаше старомодно. Смееше се от сърце и в този смях имаше много музика. Тя не контактуваше с много хора, беше близка единствено с Паша, защото Учителят я беше насочил да отиде да живее при нея и там тя си взе матурата. Имаше духовна близост с Паша и непрекъснато подчертаваше това. Паша бе много умна и духовита жена. Беше принципна. Тя спазваше правилото "За никого не критикувай нищо!" А Катя, като виждаше много нередности, дразнеше се и ги казваше. Но ми е разказвала, че винаги се е чувствала пред Паша като ученичка с ненаучен урок. И все пак, тяхната близост и връзка продължи до края.

Катя можеше да запише свои опитности, но не ги записа. Оплакваше се впоследствие, че е забравила много неща и съжаляваше, че не ги е записвала. Но накрая сподели с мен: "И да исках, аз не можех да направя това, защото Учителят каза за мен така: "Сестра, ако твоите пръсти бяха с няколко милиметра по-дълги, много неща щяхте да постигнете в този живот. Затова работете с волята си да ги продължите в този живот." Аз много съжалявам за това, защото, ако ми бяха с няколко милиметра по-дълги пръстите, щях да

постигна много неща". Учителят ѝ дава метод как да работи с волята си за удължаване на пръстите си с няколко милиметра, но тя не направи това.

Елена Андреева

Катя Грива бе една от тези сестри, които съставляваха групата на "слънчогледите". Това бяха онези сестри, които с часове, дни и месеци стояха пред вратата на Учителя, само и само да Го зърнат и да разговарят с Него. Учителят при всички приложи специални методи за работа. Възрастните приятели много пъти се опитваха да ги махнат оттам, но Учителят ги спираше. "Слънчогледите" имаха най-различни преживявания и опитности за поучения на останалите.

Един ден Катя усеща, че някой я хваща за гушата и я стиска. Не може да говори, не може да диша, не може да гълта. Това продължава няколко часа и се случва там, където тя стои като слънчоглед, за да зърне Учителя, т.е. слънцето, и да обърне своя "слънчоглед" към Него. Накрая се свлича на земята. Останалите извикват Учителя. Той слиза от горницата, застава пред нея и започва да говори: "Дядо Благо, Катя Грива е много добра сестра. Тя е отлична певица, изпълнява всичко, което се казва в Школата, играе отлично упражненията в Паневритмията и е добра ученичка. Затова я пусни, че така, както си я хванал за гушата, ще я удушиш и ще си замине! А тя има още работа на земята. Аз за нея имам задача - тя ще отиде да работи в провинцията като учителка. Затова, дядо Благо, пусни я! Тя вече ще има послушание."

Учителят говори на дядо Благо, а него го няма, не се вижда. Преди четири месеца той си е заминал от този свят и много приятели бяха на погребението му. Но бе още присъствал в Школата. Ние всички сме живи - и онези, които са тук на земята в плът, и онези, които са в Невидимия свят.

След малко Катя Грива "оживява". "Дядо Благо" бе послушал Учителя и я бе пуснал, бе свалил невидимите си ръце от врата на Катя. След като оживя, след бурни събития и случки, най-накрая Катя отиде в провинцията и стана учителка.

Мария Тодорова

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

(1904-1999)

Като млад, аз не познавах живота на удоволствията, който младежите имаха. Като студент по-късно, темите на разговорите в почивката между лекциите, бяха кой и коя, как и в какви компании са прекарвали свободното време. Реших и аз да търся този свят на удоволствията. Скитах из София една вечер, без абсолютно никакви приключения и към два или три часа след полунощ се прибрах на Изгрева, където живеях с няколко братя в дървената къщичка, която сами си бяхме направили. На един завой, близо до къщичката, гледам в тъмнината Учителят пред мене: "Къде ходиш?", с мек бащински тон ме запитва Той. От тези малко думи разбрах толкова много, че мъчно бих могъл да го изразя. Разбрах по интонацията, с която бяха произнесени, голямата грижа, мъката, да бъде запазена една душа и голямото съжаление, ако тя бъде загубена. Засрамах се и повече не помислих да търся помийните ями на безпътието в света.

По обед в един горещ летен ден се прибирам вкъщи. Гледам в съд с вода, поставен на слънцето, да се дави една оса. Искях да ѝ помогна и за да я извадя бързо, си послужих с първия предмет, който ми попадна в ръка - малко кръгло огледалце. Поставих огледалцето пред осата. Тя бързо мина по него и още по-бързо ме ожили по палеца. След малко ме засърбя ужиленото място. Скоро този сърбеж почувствах навсякъде. По тялото ми излезнаха жълти петна, които бързо растяха. Не можех повече да стоя прав. Легнах на легло, а близките ми, изплашени, отидоха при Учителя, да му кажат за случилото се и да искат от Него помощ. Уплаших се и аз, още повече наскоро бях чел за един владика, починал от ужилването на пчела. Учителят посрещнал близките ми и им казал: "Няма да му е нищо, дайте му топла вода да пие". Пих топла вода, почувствах облекчение, а малко след това, бях вече напълно здрав. Когато се ободрих напълно, отидох на поляната, където играехме гимнастическите упражнения. Гледам, Учителят е там. Като ме видя, усмихна се, приближи се към мен и ми каза: "Ти малко се уплаши, знаеш ли какво значи това?" - "Не зная" - отговорих аз. "Това значи, че ти не трябва да даваш път на злото". Изводът бе, че на тази оса не трябваше да давам път, трябваше да си остане във водата. Замислих се и си спомних един разговор, който съм имал с Него: "Когато човек има да разрешава някой въпрос, то и Бялата и черната ложка му дават своите препоръки. Той е свободен да избира. Избере ли препоръките на доброто, злите агенти се оттеглят и човек остава да се проявява под влиянието на добрите сили. Не давай път на злото! Пазете се от препоръките на тъмните адепти, защото без да се усетите, те ще ви заробят".

В късните пролетни дни на Изгрева беше особено приятно привечер, когато слънцето отиваше на запад и праскаше своите коси лъчи по диплите на Витоша. Изгледът към нея беше чуден. Чист въздух, наситен с аромата на билките и борова смола от близката гора; техният покой, в който отекваше мистичният роман на онова велико, могъщо и чудно по своята красота те-

чение, наречено живот. Всичко това създаваше по онова време на Изгрева обстановката, изпълнена с тиха приятна радост, в която душата на човека можеше да се нахрани с чисти пориви, мисли и идеи от Висшия свят. Привечер обичах особено много да се разхождам из поляната, където правехме гимнастическите упражнения.

Една привечер, както се разхождах, гледам Учителят да идва към мен усмихнат, цял сияещ. Той държеше ръцете си напред, със затворени една върху друга длани, в които държеше нещо. Когато се доближи към мене, Той игриво си откряхна дланите и аз изненадан видях там, грамадна ягода, която Той беше току-що откъснал от засадените в един кът на Изгрева ягоди. "Какво ще кажеш?" - ми каза Той, посочвайки с поглед към ягодата. В момента съвсем не бях в състояние да проникна в дълбокия смисъл на това, тъй малко наглед събитие и си помислих: "Какво толкова е това, което ми показва, обикновена ягода, само че по-голяма." Учителят схвана мисълта ми и отговори: "Ти не можеш да разбереш, какво велико нещо държи в ръцете си! Колко много усилия и грижи на разумни същества са отишли, за да може да се създаде този тъй хубав плод! Колко време се е работило, за да се създадат условията за нейното появяване! Всичко това показва, че нашата Земя е все пак една напреднала планета от Слънчевото семейство. Разбери това!" Аз слушах с наведена глава, разбрах великото съдържание във всеки плод, във всеки продукт, който Земята ражда. И сега, когато видях, когато се докосна до кой да е от тях, заставам с благоговение и благодарност, към онези велики и разумни същества, които създават тези плодове и към усилията за тяхното раждане на Земята.

Пред Учителя веднъж казах: "Искам да бъда богат и диктатор на 120 милиона народ". Той се усмихна и каза: "Едното ще бъде сега, а другото - другия живот". Едното го постигнах, бях богат човек.

Един ден бях в братската градина на Изгрева, помагах на бай Ради, който беше отдал живота си в грижа по тази братска градина. Гледам, че Учителят идва по пътеката към мен. Разбрах, че иска нещо да ми каже. Отидох при Него, видях, че беше много измъчен. "Слушай - каза ми Той - изпълнявай човешките закони." Беше по време, когато имаше много ограничения и закончета в стопанския живот. "Изпълнявай ги!" - повтори Той, с тих умолителен, бащински тон. Изненадах се, стана ми неудобно, засрамах се, че се стига дотам, Учителят да ме съветва да не допусна това в стопанската си дейност. Трепнах, защото току-що бях преминал през много сериозни изпитания. Той ме беше спасил от въжето. Та трябваше ли пак да Му създавам, такива грижи около мен и то за чисто материални неща. "Пак ли ще мина по такъв път" - изстенах аз. "А, не, не, този път само ще те пооскубят" - отговори Той.

В устрема на младостта и поради една стихийност, която ме съпътстваше, не взех под внимание това, което каза. Десет години по-късно, не само, че бях оскубан, но и кожата ми беше остъргана. От големите материални възможности, които имах, нищо не остана.

И други неща ми е казал Той, изглеждащи съвсем невероятни, че ще ми се случат, съвсем чудни, изненадващи, но когато след десетина години ста-

наха, аз бях поразен. Той беше проникнал и в най-дълбоките гънки на една човешка душа, беше проследил пътя и беше проправил този път да мине възможно най-безболезнено.

Погълнат от устрема на работата, тогава рядко се явяха на Изгрева, защото много пътувах из провинцията. Колкото пъти обаче отивах, всякога се срещах с Учителя и Той все с мъка и тревога ще ме запита за моята търговия, без да разбирам гибелта, към която тя ме тласка. Явно с тези си леки намеци искаше да ми подсказва пропастта, към която отивах; сам да се сетя и да спра устрема си. Рязката намеса на Великите в живота на хората не им е присъща. Това правят Те само в изключителни случаи. Но аз не разбирах тогава и продължих. Правителството, с излизането на закона, усилено търсеше да поднесе на обществото показан процес, да закачи на въжето някой търговец от голям мащаб за назидание и уплаха. Затова едрите търговци бяха внимателно следени. Срещу хората, които бързо прогресират и се издигат от околната среда, всякога е имало завист и озлобление. В това отношение, срещу мен се породиха голяма завист. Хора, които ми се представяха за приятели и доброжелатели, ме наклеветяват пред властта и бях взет под око, тъй като, според тях, имах необходимите елементи, за да поднесат на народа търсения от тях показан процес.

Един ден съм на Изгрева в беседката. Учителят дойде и седна до мен. Изразът му беше угрижен, замислен, измъчен. Обърна се към мен и ми каза: "Николай, всяко нещо се плаща." Аз всякога съм чувствал, че някаква чудовищна съдба ме преследва, за да ме погълне. Разбрах. Нищо не казах, само няколко сълзи се отрониха от очите ми. Учителят стана и с бавни стъпки все така замислен се оттегли. От този момент почна много сериозния дял от моя живот и въжето на врата ми беше сложено. Но благодарение чудната намеса на Учителя, премина всичко благополучно. Въжето се стопи и останах жив, за да мога да напиша тези редове.

Николай Дойнов

Учителят знае за всеки опасностите, които грозят живота му. Той дава пари на брат Ради и му поръчва да намери брат Начо Петров или Николай Дойнов да закупят и докарат въглища за отопление на салона и готвене в кухнята през приближаващата зима. Ради тръгва из Изгрева, среща Николай Дойнов и му предава задачата, дадена от Учителя. Той веднага се съгласява, взема парите и отива на гарата. Тогава, по време на войната, не беше лесно да се купи вагон с въглища. Николай има много познати. Купува въглища, наема няколко каруци и ги докарва и стоварва при бараката за въглища до "Парахода". Обед е и приятелите се хранят. Николай се умива на чешмата със зодиаците и минава пред масата, на която се храни Учителя. Той се изправя, обръща се към него и му казва: "Николай, ти ще останеш, защото можеш да работиш!" Николай нищо не разбира от думите на Учителя. По това време правителството решава да хване някой черноросаджия, да го накаже най-строго за назидание на всички останали търговци, повечето от които били черноросаджии. Два дни след прекарването на въглищата, Николай отива в

Габрово и сутринта рано в голям камион натоварва всичката си стока от склада си и я експедира за София. Малко след това, към 10 часа при него идват агенти, които му правят обиск, но не намират почти нищо в склада. Въпреки това, те го арестуват и подвеждат под отговорност. (Той има много врагове търговци от Габрово.) Насрочва се дело против него в Търново и прокурорът го подвежда по най-тежките членове, които предвиждат смъртно наказание. Силно разтревожена, сестра му Цанка Екимова отива при Учителя и Го моли да помогне на Николай. Учителят ѝ казва: "Не се безпокой, всичко ще се нареди добре." За процеса пресата дава широка гласност. Противниците, конкурентите му се радват, че ще се отърват от него. Няколко дни преди започване на процеса, главният прокурор, който е изготвил обвинителния акт, си заминава от този свят. Делото се прехвърля в Сливенския съд, където е подведено по съвсем друг параграф. Накрая не го осъждат, а го карат да плати една малка глоба и го освобождават. Учителят го спасява от явна кармична смърт.

Светозар Няголов

Учителят извиква Николай, дава му златния си джобен часовник и му казва: "Николай, вземи часовника Ми и го занеси на някой часовникар за поправка." Николай го слага машинално в джоба си и отива бързо в София да гони своите търговски работи. Милиционери го срещат, арестуват го и го затварят в една килия. При направения обиск не взимат златния часовник, за да не изчезне, а го оставят да седи в него. След три денонощия, прекарани в килията, Николай се сеща за задачата, поставена му от Учителя. Изважда часовника от джоба си, поглежда го и вижда, че той работи нормално. Часовникът е напълно здрав. Разбира, че Учителят му го е дал не за поправка, а за "връзка" с Него. Дежурният милиционер отваря вратата на килията и пуска Николай на свобода. Учителят за втори път му спасява живота.

Светозар Няголов

След 9 септември 1944 г, когато комунистите дойдоха на власт, три години по-късно в 1947 г. те национализираха индустрията. Малко по-късно, като че ли последен бях ликвидиран и аз, защото търговският капитал по-късно го ликвидираха. Стана нужда да работя в една леярна за алуминиеви изделия, като работник леяр. Един ден отговорникът ми нареди да стопя разни алуминиеви отпадъци в една голяма пота и да се излее във формите за блокчета. Запаших огнището с кокс и започнах да пълня поставения съд с алуминиеви отпадъци. Когато съдът, който събираше не по-малко от сто килограма разтопен метал се беше напълнил, дойде пак отговорникът и ми каза да хвърля в разтопения метал един черпак от някакъв химикал, за да се прочистел метала, без да знае нито той, нито аз, че в химикала, оставен на открито, е попаднала вода. Хвърляйки химикала с водата, от грамадната температура, водата произведе своя ефект при бързото изпарение и целият разтопен метал, като фонтан изригна нагоре и нажежените едри капки от кипящия метал, като пороен дъжд, паднаха върху мен. Бараката, в която

работех, се запали. Дрехите ми и най-вече главата и лицето бяха силно обгорели. Изплашен, можах да простена само: "Очите ми". В тази неописуема скръб, почувствах Учителя до мен бащински да ми казва: "Николай, не се безпокой, не се тревожи, всичко ще мине". Закараха ме в болницата. Почти нищо не ми направиха, само някакви капки капнаха в очите ми. На третия ден дойде лекарят при мен и с голяма изненада каза: "Чудна работа, колко бързо си оздравял". През същия ден извадих парче алуминий, ръбато с остри върхове, голямо колкото малък орех от устата си, без да ми е направило някаква повреда. След още два дни, бях изписан от болницата, имах само рани по лицето и ръцете, но те скоро минаха и не остана нито следа от тях.

Николай Дойнов

След заминаването на Учителя, в Братството стават разправии. Не приемат отчета на Антоу и Коста Стефанов. Николай Дойнов и брат му Стефан застават на вратата на салона и не пущат Никола Антоу на беседа. Той се ядосва много и казва, че ще им покаже кой е. Няколко дни след тази случка, в дома на Николай идва милиция, прави му обиск и му конфискуват 120 милиона лева, намиращи се в жилището му. Веднага го изпращат в Белене. Интернираните са голяма група и като слизат от влака, ги посреща конна милиция, която с камшици и бой ги закарва в лагера. Там всеки лагерист трябва да изкопае два кубически метра пръст, непосилна норма за Николай. Габровци, негови приятели, му дават пари, с които заплаща на здрави и силни затворници да изпълняват неговата норма. Ако някой не изпълни нормата, спират му храната или го разстрелват. Така Николай изкарва лагера и се връща жив през 1963 г. В Белене му се променя съзнанието и той се отказва от заблуждението си да печели с всички средства пари и други да ги ползват /комунистите/.

Светозар Няголов

АСЕН АРНАУДОВ

Асен Арнаудов бе най-талантливият ни музикант. Ще разкажа нещо интересно, което би изкушило някои читатели. Асен ми разказа, че при всичките си запознанства и отношения с момичета, с които е поддържал връзки, винаги е споделял с Учителя. Аз го гледах изненадано. За мен това беше нахалство и дори му го казах. Той разказваше как е споделял с Учителя за различните момичета и как веднъж Му казал, че ще доведе едно момиче пред балкона Му, за да може Учителят, като излезе на балкона, да го види и да му даде подходящ съвет за това момиче. Това говореше за едно искрено и отворено отношение към Учителя. Другите биха се срамували да направят това. Веднъж Асен споделил с Учителя, че иска да се жени. Той му казал: "Добре!" и му дал подходящ съвет. Асен ми разказваше как лично е чел пред Учителя свои писма, които са били написани за някое от момичетата. След като го прочитал, той питал дали да изпрати това писмо или не. Тази негова постъпка би възмутила много хора, но говореше за едно искрено отношение на едно човешко сърце, което се отваряше пред Учителя и пред Бога. Аз така го възприемам. Други биха възприели, че със своето лекомислие Асен е губил времето на Учителя, като е ставал обект на изкушение и е можел да бъде причина след това да бъде упрекнат Учителят в какви ли не неща. Като музикант, Асен остави следа в музикалния живот на "Изгрева". Той участва в записването на Паневритмията и на много песни.

Елена Андреева

Сега ще ви разкажа един случай от времето на Втората световна война. Исторически се знае, че ние бяхме окупирани "доброволно" от Германия. Тогава германските фондации даваха стипендии на българи, желаещи да отидат в Германия и да придобиват знания в областите, които ги интересуват. Това беше един тактически и стратегически ход на германците по отношение на българите, в случай, че войната завърши в тяхна полза. Да, но Германия бе денонощно бомбардирана от американските бомбардировачи и специално Мюнхен, който беше център и седалище на национал-социалистическата партия и на нацизма изобщо. Това, което ще ви разкажа, ни го разказа един от най-добрите музиканти, които имаме в нашето Братство. Като цигулар, той свиреше в Симфоничния оркестър и се казваше Асен Арнаудов.

Асен, като научава, че германците дават стипендии, без да изразходва той средства, решава да отиде в Германия и да се научи да свири на арфа. Тогава той помолва диригента на Царския симфоничен оркестър Сашо Попов да му съдейства пред Министерството на просветата, за да може да отиде за две години да учи арфа в Мюнхен. Всичко се разрешава благополучно. Министерството му дава разрешение и командировъчно и той трябва да замине. Но преди да замине за Мюнхен, той разказва всичко на нашия приятел доктор Методи Константинов. Методи му казва: "Ти луд ли си? Денонощно бомбардират Мюнхен и цяла Германия. Къде ще отиваш там? Да отидем да питаме Учителя." Отиват при Учителя. Методи казва: "Учителю, Асен е луд,

ще замине за Германия за две години да учи арфа. А Мюнхен е денонощно бомбардиран, разрушенията и жертвите са страхотни. Това го слушаме всеки ден по радиото." Учителят ги пита: "Страх ли ви е?" - "Страх ни е, Учителю. Та бомби са това!" - "Добре - казва Учителят. - Елате в петък, в три часа следобед." В три часа в петък са отново при Него. Учителят ги пита: "Продължава ли да ви е страх, че Асен отива при бомбите в Германия?" - "Да, Учителю, страх ни е. Денонощно бомбардират Мюнхен, ние слушаме редовно радиото" - казва Методи. Учителят добавя: "Асен ще отиде там. Аз съм зад гърба му". Асен разбира, че има закрилата на Учителя и заминава.

По-късно, той ми предаде своя разказ така: "Аз отидох в Мюнхен сред денонощни бомбардировки и разрушения, но две години, докато учех арфа, до мен бомба не падна. Жертви, разрушения имаше навсякъде. Но тресчица до мен не падна в течение на тези две години. Хазайката постоянно с тревога ме канеше да отида и да се скрия от падащите бомби в скривалището. Аз непрекъснато я успокоявах: "Бъдете спокойна, аз тук ще остана". Така покрай мене, и къщата остана здрава и стърчеше сред развалините като някакъв паметник. Това учудваше всички и всяваше ужас в хазайката и нейните роднини. Това беше ужас, който изпитваха пред необикновеното явление, поради което не можеха да се радват, че само тяхната къща е останала незасегната."

По този начин Учителят бе казал и на други наши приятели да заминат за Германия, за Австрия, но не съм чувал да е било с такава категоричност, както бе казал на Асен. Така Асен Арнаудов завърши курса по арфа. Впоследствие стана професор по арфа в Софийската консерватория.

На "Изгрева" се разчу, че Учителят е гарантирал за Асен Арнаудов да замине в Германия, въпреки бомбардировките. Осмелиха се и някои други приятели да отидат при Учителя и да искат разрешение за заминаване. На някои разреши, но на някои не разреши.

Сега ще направя паралел с един друг наш приятел, който също беше поискал да отиде в Германия и да следва със стипендиите, които даваха германските фондации. Явява се пред Учителя. "Учителю, искам да отида в Германия, дават стипендия. Какво ще кажете по този въпрос?" Учителят го поглежда: "Не може!" Разказва на свои приятели от "Изгрева" и се учудва защо Учителят е така несправедлив към него. Защо разрешава на едни, а на него не разрешава? Той много добре знае, че ако прояви непослушание и отиде в Германия, няма кой да го спасява от бомбите. Но не се отказва и отива при една сестра, разказва й всичко и я моли да се застъпи за него пред Учителя. Сестрата решава да му услужи, отива при Учителя и Му разказва отново за желанието на брата да следва в Германия.

Родителите на този наш брат имаха печатница в Русе. Там те бяха печатали беседи от Учителя, но за техния труд им е било заплатено според печатарските такси. Затова синът им нямаше духовен капитал да отиде в Германия с покровителството на Учителя. А Асен Арнаудов бе допринесъл нещо за разпространението Словото и музиката на Учителя.

Това нещо този брат го знаеше, но не можеше да разбере закона и ис-

каше закрила от Учителя, без да има духовен капитал. Затова той изпрати сестрата да се застъпи за него. Учителят ѝ отговаря строго: "Не може! Няма кой да гарантира за него. Те печатаха беседи и за това им е платено и надплатено. Аз не мога да гарантирам за него." Сестрата Го изслушва, отива при братя и му разказва всичко. Братът разбира, че няма гарант, който да го кредитира с духовен капитал и си заминава за Русе. Този брат бе Богомил Малджиев, син на Борис Малджиев, книгоиздателя на "Печатница Малджиеви" от Русе.

Нестор Илиев

Асен Арнаудов бе онзи роден музикант, който бе и горе в Невидимия свят музикант и беше дошъл в Школата на Учителя да бъде музикант. Беше дошъл в Школата да свърши една работа за музиката и песните на Учителя. Той имаше такъв музикален слух, че щом чуеше една песен, веднага я запаметяваше и веднага можеше да я запише, без да използва пиано. Но не беше волеви и затова трябваше да стои някой до него да го ръчка и подканва. Освен това се отплесна по женска линия. Беше влюбчива натура и стана предметно обучение за мнозина от Школата и предметна задача и проблем за много сестри. Казвам сестри, но бяхме жени млади и хубави. Така че той имаше в кого да се влюбва и кого да разлюбва. Това доведе до възникване на много проблеми за Учителя. Засегнатите сестри отиваха да Му се оплакват, че Асенчо ги ухажва, че е влюбчив, но не поема никакъв ангажимент и отговорност. Накрая Учителят не се стърпява и им казва: "Сестри, всички виждате и знаете какъв е той. Защо му позволявате да се приближава до вас?" Една от сестрите казва: "Ами, иска ми се." - "Като ти се иска, и щом не ти стиска, тогава няма да идвате при Мен да се оплаквате, а онова, което ти се иска, ще го стиснеш у себе си и няма да му позволяваш да ходи насам-натам. По-лесно е да спреш едно желание в себе си, отколкото да го пуснеш извън себе си - да излезе то от теб и да почне да те разхожда насам-натам. Тогава никой не може да ти помогне." Така Учителят разреши въпроса с Асенчо и със сестрите.

Мария Тодорова

Имаше една сестра, казваше се Димитринка Антонова. Тя бе поетеса. Добра поетеса. Нейни творби се печатаха в списание "Житно зърно". Тази сестра се беше влюбила в Асен Арнаудов. Под напора на чувствата си написала стихотворение, сложила го в плик, адресирала го до него и го изпратила по пощата. То носи заглавието "Нишки".

Ето какво съм запомнил от това стихотворение, тридесет години след това:

НИШКИ

Вий нишки, от мене до него прострени,
Вий златни, копринени нишки,
Недейте се счупва, недейте се къса,
О, златни, копринени нишки!

Основа красива на тъкан вълшебна,
където душата е бяла,
от много години където тъче се
одежда красива и бяла.

Под моите пръсти потрепвате вие
И пеете под моите длани,
В безмълвна мъка - безмълвното бдение,
О, нишки, от слънце облени.

"Аз искам да видя одеждата бяла -
Говори и пее душата,
Аз искам да видя как там се прелива
С безсмъртните багри душата."

"Аз искам" - говори и пее душата
И пръстите странно смълчани,
Отново докосват вълшебните нишки
От мене до Него прострени!

Димитрина Антонова

Асен Арнаудов след като го прочита, цял ден стои затаен на мястото си под впечатлението на тези чувства, облечени в стихове. Потънал в чувството на Димитринка, той взема арфата и свири цяла нощ. Така създава симфонията "Нишки". Отива сутринта на "Изгрева" с арфата, натоварена на една лека кола и изсвирва цялата симфония на Учителя. Той го изслушва и му казва само една дума: "Работи!" Асен се връща у дома, зашеметен от това писмо и от музиката, която се изляла от Небето под влиянието на стиховете на Димитринка. Той работи десет години върху симфонията "Нишки". Беше ревнив към нея. Един път в годината си я свиреше. Затваряше се сам и си я свиреше на самия себе си и на душата си.

Неговият живот след заминаването на Учителя, премина много бурно - той опита от всичко, което му предложи светът. Но никога не можа да се успокои от това писмо. Като музикант премина през всички стъпала на кариерата, стана професор по арфа в Консерваторията. След време замина за Персия и стана придворен арфист на шаха.

Обаче симфонията "Нишки" не пожела да я запише. Искаше да остане само негова. Той трябваше да я запише, да я издаде и това щеше да бъде отговорът на стихотворението. Така че накрая писмото на Димитринка остана без отговор. Ако беше отпечатал симфонията, вие днес щяхте да имате един бисер, сътворен от поезия и музика. Ще се сърдите на Асен, който прояви непослушание към поръката на Учителя: "Работи!" Който работи, създава блага за себе си и за другите. Благата трябва да бъдат достойние за всички. Благата идват от Небето, слизат на земята и чрез хората се претворяват в дела, угодни Богу.

Учителят нареди да се купи братска арфа и му каза: "Учи да свирят на арфа братските деца!" Но той не направи това, а си присвои арфата и тя изчезна от "Изгрева". В момента тя ни трябва. Една от дъщерите на старите сестри вече тридесет години свири на арфа в операта и многократно му е искала тази арфа, като знаеше думите на Учителя. Но той не я даде, а я продаде на чужди лица и си присвои парите. Една арфа струва скъпо. Няма по-хубаво изпълнение от цигулка, придружена с арфа. Имаме цигулар и цигулка, както и арфистка, но я няма арфата, която Учителят купи за братски цели. Какво непослушание от негова страна! Впоследствие той стана преподавател по арфа в Консерваторията, но след заминаването на Учителя, се загуби в своето ежедневие. Асен Арнаудов беше голям талант. По това няма спор и всички му го признавахме още по времето на Учителя. Като седнеше на пианото, даваше акомп на всички песни. Създаваше приятна атмосфера около себе си с умелата си разговорчивост и свирене. Доверяваше на Учителя своите любовни преживявания. След заминаването на Учителя, той бе привлечен от Мария Тодорова да работят двамата по издаването на песните на Учителя като второ преработено издание. Тази песнарка докара много спорове и разпавии в братския живот на "Изгрева". Според мен, от този момент Братството се разцепи вътрешно и повече не можахме да намерим общ език за братска работа!

Борис Николов

НИКОЛА ГРЪБЛЕВ

(1893-1968)

Никола Гръблев е роден на 11 май 1893 г. в Габрово. Баща му беше пощенски раздавач, а майка му - тъкачка в една фабрика. Баща му умира рано и той остава сирак с две сестри. Минал през голяма мизерия, израснал и като беден се свързал с комунистите. По-късно завършва военното училище и като офицер служи в различни гарнизони. Той се среща с Учителя и след това неговият живот тръгва в друга посока и е свързан с живота на Братството. От него има лично написани опитности, които са достойни за уважение към един храбър български офицер. Някои от тях той ми ги е разказал лично. През 1925 г. спасява живота на 54 човека антифашисти: земеделци и комунисти, които трябвало да бъдат разстреляни през една нощ. Когато погнаха Братството и заведоха процеса през 1957/58 г, тогава лично той излезе в защита на Братството, дори представи случая със спасяването на тези 54 човека, като заслуга не само на него, но и на идеите, които е изповядвал през това време. Но това не бе взето предвид от властите. При друг случай на румънската граница той бе спасил живота на руски пленници, които трябвало да бъдат разстреляни.

През 1942 г. Гръблев се пенсионира и живееше със своята пенсия. По-късно той отвори общарска работилница и заяви, че не е никакво унижение за един запасен подполковник да кърпи обуца и да се труди. През останалия си съзнателен живот Никола Гръблев служеше на идеите на Братството. А какъв бурен живот имаше само той, пълен с превратности.

Веднъж отиде при Учителя и Го попита нещо за бъдещето си и време ли е да се ожени. По този повод Учителят му каза: "Има хора - женени, но са неженени. Има хора неженени, но са женени." Брат Гръблев си отива озадачен, понеже нищо не разбрал от това, което му казал Учителят. Преди да се ожени, отново отива при Учителя. Той му казва: "Разбойници ли искаш да раждаш?" Не послуша думите на Учителя, ожени се, родиха му се двама синове, от които той и досега плаче. А това бяха най-великите корсари на Средиземно море, от които са се страхували три флоти - английската, испанската и френската. Три империи треперели навремето от тези двама корсари, а сега те се бяха преродили като синове на Никола Гръблев и той и досега плаче от тях.

Борис Николов

В казармата, където служил като офицер Никола Гръблев, имало един кон, който не можел да се обзиди. Хвърлял всеки ездач от гърба си. Чудели се, какво да го правят. А бил хубав кон от чистокръвна порода. Гръблев решил да направи опит да го обзиди. Хвърлил се върху гърба му. Конят започнал да прави всичко възможно да се отърве от ездача си, но не успял. В луд бяг се насочил към изхода, часовият навреме вдигнал бариерата и конят полетял по пътя. Насочил се към реката. Всички изтръпнали, защото пред коня се откривала пропаст. В този момент Гръблев разбира, че конят ще по-

лети в пропастта заедно с него. Не може да откачи краката си от стремето и да скочи от него. А това трябва да стане за няколко секунди. Разбира цялата безнадеждност. Цялата казарма излязла да наблюдава и изтръпнала от ужас. Той извикал: "Учителю!" и в този момент вижда една светкавица пред себе си, една светлина, която заслепява него и коня. В следващия миг вижда как Учителят е в ярка, бяла светлина пред него и държи юздите на коня, който се е изправил на двата си крака и така е изправен пред самия ръб на пропастта. Ако свали предните си крака коня, то двамата политат в пропастта. Конят тръгва заднешком на двата си крака, обръща се и сваля предните си крака. Учителят изчезва веднага пред очите му така, както е дошъл. Конят е целия в пот и пяна, но вече е обуздан. Гръблев, целият блед, го подкарва ходом към казармата. Там го посрещат всички уплашени. Той мълчи и приема мълчаливо поздравленията на всички за безумната му храброст и за обаядката на наобяздения кон. Вече този кон може да се използва за езда, а не само да украсява конюшната.

Учителят през това време е на Изгрева, заобиколен от приятели. Изведнъж Той казва: "Гръблев е в опасност." Тутакси затваря очи и главата Му леко кимва напред, като че ли е заспал. Савка, която е до Него, знае много добре, че Учителят се е извлякъл от тялото си и е отишъл в помощ на Гръблев. След малко Учителят отваря очи и казва: "Спасихме Гръблев!" Разговорът продължава. Савка записва деня, датата и часа на тази случка.

След време Гръблев пристига на Изгрева. Приятелите го заобикалят и питат какво му се е случило, че Учителят пред тях се е излъчил и отишъл да го спасява. Разказва подробно какво се бе случило. Но пропуска пред тях да каже, че е видял как Учителят държи юздата на коня по съвсем други съображения.

Отива при Учителя, за да Му благодари. Учителят му казва: "Друг път да не изкушаваш Господа!" Целува ръка и запомня казаното. До края на живота си той втори път не си позволи да изкушава Господ. Този случай бе описан от Никола Гръблев. Бе описан от няколко човека. Никой не е събрал отделните части в едно цяло. Ето, аз ги събирам. Това лично ми го е разказвал Гръблев. Той също го е описал, но имаше съображения да не казва, че е видял Учителя пред себе си как държи юздата на коня. Смяташе, че ще даде възможност противниците на Учителя да ни критикуват, че сме хора ненормални и безумни. Така той смяташе. А трябва да се каже Истината. Така вече събраните отделни части говорят за Цялото. Те говорят за непознатите нам селения на Духа.

Галилей Величков

Брат Гръблев често пъти помагал на душите под ръководството на своя ръководител, с който бил в жива връзка. Вечерно време като заспивал, той го повеждал и отивал да помага там, където му нарежда. Една вечер неговият ръководител му казал: "Лягай си по-скоро тази вечер, защото имаме важна работа." Братът си легнал, заспал и се излъчил. Тръгнал със своя ръководител, който го завел на един самолет, който катастрофирал в момента и му

казал: "Помагай сега!" Братът видял една красива жена и се спуснал да помогне на нея. Неговият ръководител веднага го спрял: "Не на тази, а на онази ще помогнеш". Тя била грозна, слаба, дребна, но послушал своя ръководител и спасил нея. Действително на другия ден местни жители намират на сушата тази жена, останала единствена жива от катастрофирания самолет. Всички останали загинали. Когато братът попитал своя ръководител: "Защо трябваше да спася тази жена, а не другата?", той му отговорил: "Защото в дадения момент тя беше единствената, която се молеше на Бога и търсеше Неговата подкрепа и закрила. Ние можем да помогнем само на този, който в дадения момент има будно съзнание. Понякога се спасява само той, а понякога заради него се спасяват всички останали. Това зависи от кармата на присъстващите."

Стевка Няголова

МАГДАЛЕНА ПОПОВА

Още бяхме в салона на "Турнферайн". Както говори Учителят, изведнъж излиза една сестра от мястото си и се хвърля в нозете Му. Той се наведе към нея и с много благ глас й каза: "Станете, идете си на мястото". Тя постоя така малко. Той пак й повтори, тя се надигна и си отиде на мястото. След това дойде в Братството. Тя беше с висше образование, учителка по немски език в гимназията, интелигентна жена.

Магдалена беше малко екзалтирана, безсрамна. Аз съм я слушала да говори на Учителя безсрамно, нахално, без никакво уважение. Даже един път Учителят в клас й удари шамар за безцеремонното говорене. Дори си спомням, че един брат се съблазни от този шамар и оттогава не дойде на беседа. Напусна ни. Магдалена беше толкова нахална и с поведението си дразнеше много братя и сестри. Искане да я изгонят, предлагане на Учителя да я изгонят, даже имаше случай, когато искане да я пратят в Пловдив, откъдето беше дошла, но Учителят каза: "Ако нея изгоните, друг ще дойде на нейно място. Може да бъде дори и по-лошо. Тя е израз на вашите отрицателни мисли. Тези, които мислят отрицателно, то тя ги изразява. Тя е проводник. Във всяка Школа има най-малко десет души на сто, които са изразители на отрицателните мисли на учениците в тази Школа. И не може без тях." Стояхме смълчани. Значи тук присъства и черната, и Бялата ложа. А ние смятахме, че всички сме бели. Учителят каза: "Затова е необходимо 10% да бъдат. Могат да бъдат и 50%, но тогава Школата не е на висота. Колкото по-малко са, толкова по-добре е." Магдалена беше една, но другите, които са мислили отрицателно, тя ги е изразявала. По едно време тя се бе отдалечила от нас и беше в Пловдив. Доколкото си спомням, е говорила в църквата отрицателно за Учителя и за това й заплатили. После тя идва при Учителя и Той пак я приема. Тя се вижда като служебно лице в Школата да играе ролята като на отходно място. Така е гледал на тази работа Учителят, защото пак я прие. Тя беше едно същество, обзето от известни отрицателни сили и не си даваше сметка. А когато си замина през 1942 г, пред Учителя няколко души почват да говорят за нея. Учителят каза: "Недейте смущава духа й. Не говорете нищо." А тя пред Савка каза веднъж, пред Паша каза същото: /На Паша викаше - Пашинка/ "Пашинка, понякога си мисля, както съм се отнасяла с Учителя, ми се вижда ужасно, просто косите ми настръхват от ужас." Значи, имала е мигове на пробуждане за това, което правеше с един Учител. Грозно бе като проява. Тъй че, имало е нещо като гузност, че е била в Братството с отрицателно съдържание.

Елена Андреева

Магдалена сядаше винаги до Учителя на масата на обяд и винаги Му правеше въртели. Тревожеше Него и всички нас. Така продължи доста време.

Николай Дойнов, който тогава беше студент, беше домакин на стола и взимаше дейно участие в братските работи. Един ден решил преди да дойде

Магдалена, да седне на нейното място по време на обяд и да отърве Учителя от тревогите, които тя Му причинява. Всички бяхме седнали на местата си. Учителят направи молитва за обяд и ето Магдалена пристига последна и иска да седне до Учителя. Но там вече седеше Николай. Тя започна да вика, да се кара, а той не става. Стана цяла суматоха. Учителят като видя това, стана и напусна столовата. Всички се видяхме в чудо, какво да правим. Най-после Николай отиде при Учителя да се извини и Го помоли да дойде на обяд. Той му каза така: "Разпределете пейките на толкова номера, колкото хора сте и хвърлете жребий. И който, където му се падне, там да седне." Ние веднага номерирахме пейките, хвърлихме жребий и какво ни беше учудването, когато на Магдалена се падна точно онова място, на което седеше тя до Учителя. Тогава всички се примирихме и тя продължаваше да седи до Учителя. Често пъти тя ловко посягаше и вземаше нещо от чинията на Учителя и веднага го туряше в устата си. Ние виждахме това, негодувахме, но помнехме жребия и мирувахме.

Един летен ден се хранехме във на масите пред салона. Пред Учителя освен яденето, бяха сложили една салата от чушки и домати. Магдалена, както седеше до Учителя, крадешком ловко, посегна и грабна една чушка от салатата и набързо я натика в устата си. Но чушката се оказа много лютивата и тя като отвори уста, почна да пици и плюе на земята, потекоха ѝ лиги и сълзи обилно. Учителят се превиваше от смях, както и всички присъстващи. След тази весела случка Учителят каза: "Аз съм най-големият мъченик между вас".

Ангел Вълков

Около 1933 г. теософското общество бе в най-голям разцвет. Годици преди това, водачите на това общество Ана Безант, Ледбитер и индуса Джинарадхаса по ясновидски път установяват, че на Земята се е родил вече Мировият Учител, Който се очакваше, съгласно Стария и Новия Завет. Тримата тръгват да го търсят и го намират в младото момче индуса Кришнамурти. Водачите на обществото го лансираха като новия Мирови Учител. Но те намираха, че неговото пълно утвърждаване и популяризиране като такъв, трябва да стане с подходящо тържество и церемониал. За тази цел свикват Всемирен теософски събор в Холандия при едно имение в замъка Ерде.

Учителят изпрати Магдалена с писмо в Холандия на конгреса на теософите, за да го връчи на Кришнамурти. Тя пристига, иска да се срещне с него, но не я пущат. Но тя, както беше пробивна, нахална, безогледна към всички и вървеше направо без задръжки тук, така постъпва и там. Влиза в градината и се среща с Кришнамурти, където той се е разхождал. Той отначало се е отклонил от нея и не искал да се среща и да разговаря с жена. Нали е индус! Но тя говори всички западни езици - английски, френски, италиански, немски и като го почва с езиците, той вижда, че няма отърване от нея, решил да разговаря с нея на английски език. Първият въпрос на Магдалена към него бил следният: "Та ти от жени ли се боиш? Нашият Учител от жени не се бои". А той, след като я срещнал, започнал да се връща назад по пътеката, но с

лице обърнат към нея - вървял заднишком. Отначало тя му се изсмяла, но като видяла, че той върви заднешком, тогава му креснала: "Спри! Ами че ти какъв си такъв Учител? Та ти как ще ставаш Исус Христос, когато се боиш от жените? Христос пред самарянката, която имаше безброй мъже, там, на онзи кладенец, каза най-великите Слова пред една жена и пред човечеството - че Бог е Дух и които Му се кланят, в Дух и Истина да Му се кланят". Тези две забележки на Магдалена изумяват Кришнамурти, Той вижда, че нещата не са обикновени и я поканва да седне на една пейка и да разговарят. Там разговарят два часа. Тя говорила за Учителя и за Школата Му на "Изгрева". Накрая му заявява: "Ти не си никакъв Исус Христос. Христос е в България. И ако искаш да бъдеш ученик на Христа, трябва да се смириш, да слезеш от този пиедестал, на който са те сложили другите, да се разкаеш и да искаш прошка от Учителя". Тя извадила писмото на Учителя и му го подала. Той поискал портрета на Учителя, който тя носела със себе си и му го подарила. Какво е мислил Кришнамурти след това, как е влязъл във връзка със своя духовен ръководител, това никой не знае. Но е бил пред голямо изпитание. Изпитание - да бъде ученик или да бъде лъжец, да си послужи с лъжата. Накрая той се отказва да бъде провъзгласен за новия Христос. Постъпи честно и почтено. Но заслугата бе на Магдалена. Тук на "Изгрева", след като се върна, тя разказваше толкова различни интересни неща за него и обкръжението му, че на нас ни изглеждаха като измислица. Жалко е, че не записахме всичко, което разказваше и сега предаваме това, което си спомняме. Един брат й каза: "Магдалена, това което разказваш ми е много приятно за ухото, но да знаеш, че нищо не ти вярвам". А тя се смее и казва: "И Кришнамурти там не ми вярваше, но аз отначало му казах всичко право в очите. И накрая повярва". Братът не се отказва, отива при Учителя и иска обяснение за случая: "Учителю, тази наша сбъркана Магдалена ни разправя едни врели-некипели за Холандия и за Кришнамурти." Учителят отговаря: "Тук Магдалена бе сбъркана, сбъркана заради вас. А там не бе сбъркана и направи това, което трябваше. Там тя измете със своята метла цялата заблуда на човечеството. А тук за вас нейните думи са врели и некипели. Това е, защото вашият ум още не е узрял и вашето тесто още не втасало и кипнало, понеже във вас няма вложен от Божествения квас на Словото Ми". Така завърши тази одисея.

Мария Тодорова

Идва денят, когато на конгреса трябва да се обяви Кришнамурти за Христос и за Мирови Учител. Кришнамурти държал реч, думите с които започнал, били: "Не съм аз Мировият Учител, не съм аз Христос". Теософите обидени, разочаровани, протестирали пред него, че го прави от скромност и смирение. На следващия ден държи втора реч и отново започва: "Не съм аз Мировият Учител, не съм аз Христос. Мировият Учител е в България - Той е Петър Дънов." На третия ден Кришнамурти държи отново реч. Думите, които изрича са следните: "Вие очаквате Мировия Учител и искате да вярвате, че този Мирови Учител съм аз. Но това не е истина. Аз съм човек като вас. Имам недостатъци и работя над себе си да се освободя от тях. Истина е, че време-

то за идването на Мировия Учител е вече дошло. И Той вече е във физическо тяло на земята, но не е тук между нас. Мировият Учител е в България".

Софрони Ников, който присъствал на този конгрес като представител на българската теософска ложа, много години по-късно, лично на брат Георги Куртев от Айтос, бе предал думите на Кришнамурти, който казал, че Мировият учител е в България и че Той е Петър Дънов. Но Софрони Ников го бе казал само на брат Георги Куртев, когато бе посетил веднъж градината в Айтос. Той не посмя да го съобщи на останалите теософи в България поради лични и други съображения. Кришнамурти каза Истината, а Софрони Ников я укри за българските теософи и за българската общественост. След 1944 г. той бе арестуван от комунистите и изпратен в концлагер като враг на новата власт и там намери смъртта си. Ако беше изнесъл Истината, неговият живот щеше да протече по друг начин. За Истината човек трябва да се бори и да я отстоява.

Имаше дни, когато Магдалена се движеше в нашите среди, присъстваше на беседи, играеше Паневритмия с нас на поляната и бе напълно смирена. Но идваха и такива дни, когато тя правеше скандали, беше непоносима, говореше срещу Братството, срещу Учителя пред всички нас, дори пред лицето на Учителя. Ние стояхме изтръпнали. Учителят мълчеше, беше строг, а братята едва се сдържаха да не се нахвърлят върху нея. И щяха да го направят, но строгото лице на Учителя ги възпираше. Образът на Учителя за нас беше свещен. А тя бе застанала на две крачки пред Него, ръкомахаше и от устата ѝ се сипеха хули срещу Него. Накрая не изтърпяха и поискаха от Учителя разрешение да се справят с Магдалена като ѝ се забрани да идва в салона на Изгрева. Бяха се определили и дежурства. Онзи, който я зърне, че идва на Изгрева, трябваше да я изгони. Планът бе готов. Само се искаше съгласието на Учителя. Той ги изслуша и каза: "Добре, ще изгоним Магдалена, но някой трябва да заеме нейното място. Готов ли е някой от вас да заеме нейното място и да стане проводник на тези духове, които сега се проявяват чрез нея?" Всички примряха. Никой не подозираше, че тя изпълнява една важна задача да бъде отдушник, проводник и чрез нея да изтича всичко онова, което се носеше над София като мисли, чувства и действия, насочени срещу Учителя и Братството. Нямахме как, оставиха я на мира. Но тя не мирясваше и продължаваше да прави бели на Братството. Така поповете я бяха подкупили, бяха ѝ обещали много пари и тя се съгласила да носи на челото си една дъска с надпис: "Жертва на Дънов". С нея се разхождаше по целия град. Накрая тя идва на Изгрева и започва да вика срещу Учителя, за да привлече повече хора около себе си. А на главата ѝ седи оня надпис. Аз излизам срещу нея и казвам: "Махни се от Изгрева. Отиди при онези, които са ти сложили този надпис." Тя не си отива и крещи срещу нас. Казвам ѝ отново: "Да се махаш от Изгрева!" Аз не обичам да се бия, но едва се сдържам и нещо в мене говори, че трябва този път да я набия и се чудя как да го направя. В това време идва Учителят. Приблужи се до нея и я почна с бастуна. За пръв път видях Учителя да налага някого с бастуна си. Наби я хубаво. Отначало тя врещеше, после ревеше, а когато спря да я налага с бастуна си, само хълцаше. След

като я наби и изгони онези духове, които бяха влезли в нея, я прогони от Изгрева. След време тя пак дойде на Изгрева, но беше смирена и седна на масата пред Учителя, но го нямаше онзи надпис на главата ѝ. Учителят я запита: "Колко ти платиха поповете?" Магдалена отговори: "Обещаха ми шест хиляди, но ми дадоха само три хиляди". "За много малко си продала душата си!", отговори Учителят. Всички мълчахме. Учехме един урок за градивните и рушителните сили и как да се справим със силите на разрушението. За тях бе необходим гръмоотвод за светкавиците, комин за пушека и канал за мръсната вода. Чрез тези три неща трябваше да изтече злото и така да се справим с него. Но този урок за нас бе много труден да се разбере и приложи.

Борис Николов

МЕТОДИ КОНСТАНТИНОВ (1902-1979)

Методи Константинов е недоволен, че не е поставен на висока служба от новата власт, която е дошла при поредните избори. Исква да бъде политически мъж и поставен на показно място. Да го видят всички кой е, какво може. Учителят го поглежда строго: "Аз пълните гърнета на пазара не ги показвам." Методи е недоволен. Той обичаше да се перчи насам-натам. Учителят го изглежда отново и казва: "Ти виждал ли си как селяните някой път сложат гърне на плета и го окачат на някой кол, за да съхне на слънцето. Като видят селските деца, че гърнето е изписано и лъщи, взимат камъни и го замерват, докато го строшат. Тогава побягват, а стопанката излиза и се вайка за счупеното гърне. Ти какво искаш? Счупено гърне ли да бъдеш или да бъдеш гърне, в което стопанката, след като е избила млякото, е поставила вътре маслото?" Методи слуша и си тръгва.

Борис Николов

Граблашева протестираше срещу Учителя, беше недоволна от Него, че не ѝ обръща внимание. Отивам при Учителя, а Той ми казва: "Да се пазиш от духът на недоволството, който живее у Граблашева. Да се пазиш не от Граблашева, но от този дух, който живее в нея, защото той може да прескочи от нея и да влезе в теб и от теб да премине в други. Този дух прескача от ученик на ученик, но в нея постоянно живее, защото тя е направила дом за него." Ето едно откровение за един свят, за който ние нямахме никаква представа, нямахме познания и не знаехме как да се предпазим. Учителят ни даде знания, методи как да се справяме и все пак не винаги сполучвахме, някой от нас ставаха потърпевши, а други изгаряха поради незнание и поради проявено любопитство.

Методи Константинов по онова време се засели да живее в дома на Граблашева. Той се отдалечи от Учителя. Отивам при Учителя и казвам: "Учителю, Методи се отклони заради Граблашева. Той трябва да възстанови връзките си с Вас. Да му поговоря ли?" - "Той имаше тази връзка, но това беше привидно. Все пак може да му поговориш." Отивам при Методи и го питам: "Методи, кое за теб е по-важно - Учителят или твоята хазайка и стопанка Граблашева?" Методи мига и не може да проумее защо му задавам този въпрос. "Методи, Учителят ме изпрати, за да те питам за какво си дошъл на земята - заради Граблашева или за Школата Му?"

Методи слуша, мълчи. Аз си тръгнах. След няколко дни Методи отново се върна на Изгрева и целуна десницата на Учителя.

Мария Тодорова

Имаше двама братя в Школата. Единият се казваше Елиезер Коен - беше евреин, дебел и много буен. Другият бе Методи Константинов. Двамата се скарват. Елиезер Коен казва някои неприятни неща на Методи, които той е направил. Изобличава го. Тогава той се възмущава, иска да го бие, но не

може да го набие, защото онзи е голям, як и буен. Методи не се примирява, отива при Учителя и започва да вика и крещи пред лицето на Учителя: "Аз този евреин Елиезер ще го унищожа, аз ще го ликвидирам, аз ще го смажа и стрия на прах и ще го пръсна в пространството, за да се загуби в Небитие-то." Учителят мълчи. Накрая Методи млъква след като се изкрясква изцяло и разпръснал хулите си в пространството пред лицето на Учителя. Настъпва тишина. Учителят се обръща към него: "Ти не знаеш ли, че човек ако няма врагове, не може да расте? Затова Христос казва: "Любете враговете си!" Запомни това от Мен." Методи си тръгва успокоен и с едно ново просветление в ума. Той знае вече каква служба изпълняват враговете на човека.

След 9 септември Методи Константинов е работил в бригадата на Борис Николов. Получили поръчка да направят мозайките на същото онова Министерство, в което Методи е бил навремето голям началник. Бил е директор на персонала на цялото Министерство. Като привършили работата, той решил да се качи по стълбите на Министерството до третия етаж и тайно пожелал да види своя бивш кабинет, в който е работил някога като началник. Но понеже там има портиер и не би го допуснал с работническите дрехи да се разхожда по Министерството, той решил да си сложи един панталон и бяла риза. Обул сандали, захвърлил работническите дрехи настрана, но си завил гумените цървули във вестник и ги взел под мишница, за да не му ги вземе някой. А мозайкаджиите работят с гумени цървули, защото газят много често във вода. Методи минава покрай портиера, който го познава вече, полека-лека се изкачва по стълбите и си припомня за предишното време, когато е бил тук директор. Качва се на третия етаж и с голямо вълнение се запътва към своя бивш кабинет. От същия този кабинет излиза един невзрачен човек. Тогава комунистите назначават свои верни хора на големи постове, макар че нямаха образование. От вълнение Методи без да иска, изпуска пакета със завитите гумени цървули и той пада на пода. Покрай него минава онзи невзрачен човек, спира се пред него и казва: "Ей ти, селендур, цървулан с цървулан, къде си тръгнал с тия цървули? Да си прибереш цървулите и да те няма тук." И му посочил с пръст изтърваните цървули от пакета. Методи погледнал към пода, видял цървулите и тутакси почувствувал, че земята се разтваря пред него и той полита в бездната на унижението. Прибрал си цървулите и заслизал надолу. По-късно Методи разправяше: "Какво велико унижение. Този, който я имаше завършено прогимназиално образование, един човек, хванат от гората, да ми говори, че аз съм селендур и цървулан, когато аз имам завършен Университет по философия и докторат по философия, защитен в Полша и то пред професор Богдан Винярски, който беше 18 години председател на Международния съд в Хага. Велико унижение с още по-велик изпит." В Школата на Учителя всички изпити за ученика идват съвсем естествено и те са в неговото ежедневие.

С Методи Константинов се познавам от 1974 г. Той е единственият човек, към когото изпитвам изключително уважение затова, че когато отидох при него за работа, ми каза: "Аз съм готов с този материал от 1966 г. В последно време се молих на Учителя да ми изпрати сътрудник, с когото да

свърша тази работа. Скоро сънувах Учителя и Той ми каза: "Този човек е вече изпратен и можеш да почнеш работа с него." Вече един месец аз чакам да се яви този, който е изпратен. Като чух за твоята задача, която изпълняваш, разбрах, че ти си човекът, който е изпратен. Аз съм готов и те чакам. Аз зная от Учителя, че ти ще дойдеш."

Никой от неговите съвременници не беше готов. Това трябва да се знае и помни. Аз се радвам, че успях с него да подготвя неговия капитален труд за Школата на Учителя. Този негов труд го поставям на най-високо място от неговите трудове. Когато говореше за Школата на Учителя, той отправяше поглед нагоре и говореше на един изключително висок стил, от висотата на едно просветено съзнание. Методи беше и добър астролог.

Вергилий Кръстев

МАРИЯ ТОДОРОВА (1898-1976)

Като ученичка Мария Тодорова е под влияние на идеите на Толстой и мечтае. Започва да търси един братски живот. Тогава тя научава от една своя роднина за Учителя като човек, който дава упътвания за един вътрешен живот и успява да отиде на ул. "Опълченска" 66. Намира Го, свързва се с Него и започва да ходи редовно за съвети и упътвания. Той започва да ѝ дава задания, които тя трябва въкъщи да подготви и при следващата сряда Той я изпитва, така както я изпитват учителите в гимназията. Тя е първата, която отива при Учителя с точно определено искане: съвети и упътвания. По повод на нейното търсене за път към Словото на Учителя, тя стана един вид пример за останалите. Пред другите я наричаше "частната ученичка". Цели три години тя е била частна ученичка на Учителя на ул. "Опълченска" 66.

Борис Николов

В този период, когато ме срещна Учителя и когато се определих за Учението и за Школата Му, Той веднъж ме запитва: "Ти кой мислиш, че съм аз?" Отговорих Му без да се замислям: "Исус Христос". Учителят се усмихна: "Блажена си ти, че кръв и плът не са ти казали това". Това беше епоха в моя живот, защото важното е не само да се определиш, но да започнеш с познанието на Учителя и на Бога.

Веднъж при най-голямата скръб, която ме бе сполетяла, смазана, плачеща - бях на дъното на ада, Учителят дойде при мене, сложи ръката си над мен и всичко изчезна. Повдигнах очи и видях, че Неговите очи са сини, а иначе те бяха кафяви. Погледна ме и каза: "Не знаеш ли какво е казано в Писанието? - "Блажени страдащите, защото те ще се утешат." Това беше едно благословение от Учителя и от Бога.

Мария Тодорова

След войната, когато киното беше няма, Мария свиреше на пиано известно време в кино Солун, за да изкара някой лев и за да не бъде в тежест на родителите си, които ѝ натякваха, че не искат да издържат дъновистка. Майка ѝ непрекъснато ѝ говореше, че има една единствена дъщеря, която може да храни и облича, но не и дъновистка. Мария отиваше да свири на пиано вечерно време, когато се отваряха кината. Точно по това време Учителят държеше беседи. Тя отива при Учителя с молба дали не могат да се преместят часовете на Школата вместо вечер, сутрин рано. Обърнала внимание, че всеки, който има дом и семейство повече е зает вечерно време. Учителят се съгласява. На следващия ден предложи и ние всички приехме това разрешение като много удачно. Оттогава всички класове и беседи на Учителя стават сутрин рано. Така че сестра Мария има тази заслуга.

Борис Николов

При едно посещение у дома Учителят погледна строго Мария в лицето

и каза: "Кажи си едно желание!" Мария отговори: "Когато си замина, искам да ме вземете и отведете Вие!" Учителят каза: "Добре". Когато си заминаваше, тя беше в моите обятия и в един миг една светлина като диамант се спусна в стаята, грабна я като орел и я отнесе. Остана в ръцете ми само черупката, изнемошялото тяло, което погребяхме в Симеоново под едно голямо дърво. Беше една невероятна опитност. Учителят винаги си държеше на обещанията. На времето тя поиска от Учителя да я вземе, когато дойде време да си замине и това стана. На погребението ѝ дойдоха няколко приятели и пристигнаха три попа, че като се разпяха, изпълниха с голямо вдъхновение службата, дори не бързаха да си отидат, както правеха при други случаи. Откъде се взеха тези три попа, кой им каза за погребението и кой ги доведе, аз не мога да кажа. Обикновено, когато някой от Братството си заминава, не викат свещеници. Приятелите имат молитви на Учителя, с които ги изпращат. Но дойдоха свещениците и погребяха тялото ѝ по църковен обряд. После се сетих, че Учителят я беше взел със себе си и беше ни освободил от нашия ред, който изпълнявахме в тези случаи. Тя понесе смъртта храбро, достойно, както един истински ученик може да я посрещне. Тя си замина в 17 часа следобед на 18 юли 1976 година на 78-годишна възраст.

Борис Николов

ИГНАТ КОТАРОВ

Като дете Игнат страда от дезинтерия в такава лоша форма, че лекарите са вдигнали ръце от него. Детето е в безсъзнание. Домашните му приготвят дрешки за погребение. В това време в Стара Загора идва Учителят. Съобщават Му: "Детето на Иван Котаров е тежко болно." Учителят казва: "Да отидем да го видим." Като влизат, Учителят се приближава, хваща детето за ухото, подръпва го и казва: "Ще му мине. Направете му една кисела тархана с квас, без хляб." До вечерта детето се оправя. Порасна голям, дойде на Изгрева и започна да прави големи бели на Учителя. "Ти знаеш ли откога не съм ти дърпал ушите, Игнате? От време оно." Игнат си подава ухото. Учителят отсича: "Това, което направи днес не е за дърпане на уши. Обърни си задника за басуна Ми". Игнат се обръща. Учителят го гледа строго, но не вдига басуна. Този път Игнат проявява послушание.

Борис Николов

Игнат Котаров бе по убеждение комунист. Приемаше в бараката си да приспиват нелегални комунисти, които се укриваха от полицията. Той бе деен член на една комунистическа група, която се укриваше на "Изгрева", като се бяха маскирали като верни последователи на Учителя. Една вечер се събират в бараката му неговите бойни другари, които нощуват в различни нелегални квартири около София. Правят редовно заседание, а един от тях протоколира всичко. На сбогуване те оставят на съхранение и други документи на своята нелегална група в неговата барака, понеже знаят, че той е сигурен човек, както и бараката му е на сигурно място на "Изгрева". След като си заминават приятелите му, той слага цялата документация в печката и ляга да спи. По едно време в съня си дочува някой да му казва: "Игнате, стани, запали печката и изгори всичко, което си сложил в нея." Игнат отваря очи, оглежда се, но няма никой. Решава, че така му се е присънило. Заспива отново. След малко чува същия глас, но вече по-категоричен. Отново отваря очи, оглежда стаята, решава, че това е само един сън и отново заспива. За трети път той чува същия глас, но вече някой го е хванал за раменете, раздрусва го и го изправя на крака. Игнат вижда, че това не е вече сън, че има нещо друго, че това "друго" го е разбудило и го е изправило на крака и няма шега с Онзи, Който го е събудил. Протяга ръка към масата, напипва кибрита, драсва една клечка и запалва набутаните в печката тайни книжа. Те пламват, а той с духане изгася клечката. Слага я на масата върху кибрита. След като печката преставя да бумти, той си ляга и заспива.

По едно време на вратата и прозорците се чука силно, вратата с трясък се отваря и в бараката му нахълтват няколко цивилни агенти от полицията. Запалват лампата и започват обиск, за да се докаже обвинението срещу него, че в стаята му е имало нелегално комунистическо събрание на действаща бойна група комунисти. През цялото време Игнат мълчи и не продумва нищо на въпросите на полицаите. Като не намират никакви улики срещу него, те си тръгват много разочаровани и изненадани, че не намерили нищо.

Игнат разбира, че някой го е издал. А този някой може да бъде само човек, който е знаел за това нощно събиране и за оставените при него документи. Той знае, че рано или късно ще открие този провокатор и ще му покаже кой е Игнат. Изведнъж се досеща, че трябва да узнае кой е този, който три пъти го събужда и накрая го изправи на крака и го накара да запали печката с документите. Ако ги бяха намерили, с него бе свършено, защото полицаите не забравиха да отворят печката и да погледнат в нея. А там всичко бе изгорено и печката бе студена, затова нямаше улики срещу него. Обръща се Игнат и вижда на масата кибрит, а върху кибрита - прегарялата наполовина клечка. С тази клечка той бе запалил книгата в печката. Взима я и я разглежда. Тя му напомня за нещо. Изведнъж се сеща. Отива към шкафа и намира една завита носна кърпа. Разгъва я и там съзира онази изгоряла наполовина клечка кибрит, с която Учителят му бе предал урока за светлината на запалената клечка, която гореше у него. До нея той слага и току-що прегорялата клечка кибрит и загъва кърпата. Сутринта отива при Учителя. "Учителю, искам обяснение по един важен за мен въпрос." Учителят кимва. Игнат изважда кърпата, разгъва я и поднася пред Учителя овъглените две клечки кибрит. "Учителю, тази, по-голямата клечка, която е овъглена, е Вашата клечка, а тази, по-малката - чия е тази клечка?" Учителят го поглежда с дълбок поглед и отговаря: "И втората клечка е Моя. Трябваше да взема мерки и да изгорим книгата, защото ако полицията ги бе намерила, с тях щеше да разпали такъв огън и такъв пожар на "Изгрева", че никоя пожарна команда нямаше да може да го угаси. Добре, че нещата приключиха с тази клечка кибрит." И посочва с пръст втората овъглена клечка, с която Игнат бе запалил онези книжа в своята печка. Игнат целува ръка на Учителя и напуска стаята.

Минаха години. Комунистите дойдоха на власт, но Игнат все пак остана в нашите среди. През 1953 г. умря Сталин. С неговото име бе свързана победата на Съветска Русия над Германия, той бе обявен за генералисимус и баща на народите. По негово време бе създадена мощта на Съветската държава и на комунистическата партия. В София, в различни квартали, бяха изнесени бюстове на Сталин - това бяха бели бюстове, направени от гипс. Всеки бюст бе поставен на една маса с траурни венци и в знак на уважение към личността на Сталин, стояха на пост двойки, които се сменяха на два часа. Беше голяма чест да влезеш в списъка на онези, които отдават тази почест и уважение на Сталин. Избираха не случайни хора, а заслужили в комунистическото движение. Сещат се и за Игнат Котаров. Отиват при него и го поканват да бъде включен в списъка, но той отказва. Онези са изумени. "Защо?" - го питат те. "Аз бих застанал пред ковчега и тялото на Сталин и ще му поднеса онова цвете от моята саксия, която се намира в моята стая, но само ако ме изпратите в Москва и в Кремъл. Но тук, да застана пред нещо, сътворено от човешки ръце, аз не искам. Това е идолопоклонство. Аз уважавам тези идеи, но не се прекланям пред идоли. Това е." Онези го изслушват, записват си всичко, което им е казал Игнат и го занасят там, където трябва. Викат го на онова място, откъдето човек в ония години не се връщаше назад и го разпитват. Той повтаря същото. Накрая пристига един голям началник.

Оказва се, че той е един от тези, които са идвали в неговата барака при нелегалните събрания на "Изгрева" преди 9 септември 1944 г. Онзи започва да му говори: "Игнате, ние знаехме, че си щур още от онова време, когато бяхме в нелегалност и ти ни прибираше в твоята барака на "Изгрева". Ние знаехме, че си щур по Дънов и дъновистите. Ние знаехме, че ти си верен и предан на нас. Ама сега се убедих, че ти не си само щур, но си и пощурял с тоя твой дъновизъм и спасение за теб няма. Ще си умреш като пощурял дъновист. Но понеже беше верен и предан на другарите си по идеи и никой по онова време не пострада от теб, затова решихме да те накажем като те изключим от Партията. Ако беше някой друг, щяхме да го накажем по-строго, защото ние предателите ги наказваме по-строго от враговете. Но за нас ти си щур човек и затова те оставяме жив и мирен с твоите щуротии. И повече с теб не искаме да се срещаме. Това е нашето решение!"

Игнат изслушва всичко това, усмихва се и казва: "Ти си прав. Аз си останал щур по Дънов и дано си остана тъй до края на живота. Но благодаря ти за това твое решение. Това няма да го забравя." Дватамата се прегръщат и така се разделят. Игнат се връща в своята барака и така остана щур до края на живота си.

По време на англо-американските бомбардировки над София през 1943-44 г. гражданската отбрана на града бе наредила на всички софиянци да затъмнят прозорците си с черна хартия, за да не се вижда пролука на светлинка като смятаха, че самолетите няма да открият своите цели за бомбардировки. По време на въздушна тревога, която се даваше под команда, се включваха всички сирени на града. Наставаше зловещ вой от сирени. Страх и паника. След известно време се чуваше бученето на самолетите, които бомбардираха и през деня и през нощта. През нощта спускаха чрез парашути осветителни тела, които осветяваха всичко под тях и самолетите спокойно бомбардираха набелязаните цели. Така че затъмнените прозорци на софиянци и задължителното изключване на електрическото осветление, както и изгасването на всички газови лампи и свещи не можеха да попречат на бомбардировките.

Игнат Котаров работи на Черни връх като наблюдател. Ако е тъмно, Игнат с фенер отива и проверява данните. По това време на Витоша има зенитна батарея на германците, които обстрелваха самолетите. Когато е имало тревога през нощта, те видели светлина на наблюдателницата на Черни връх и помислили, че това е сигнал, който се дава на самолетите, за да се ориентират къде е Черни връх и къде е София. Самолетите пътуват нощем. България е планинска страна и ориентацията на самолетите в онези времена е била трудна. Германците отиват, арестуват Игнат и го водят в тяхната база, за да го разпитат и след това разстрелят. Към тях има и българска противозенитна част. Извикват офицера, който командва българската противозенитна батарея, за да присъства на разстрела. Българският офицер се противопоставя и казал, че тук е българска територия и ще го съди български съд. Германците го предали, а той го закарал в полицейския участък в Княжево за допълнителен разпит. Игнат по някаква случайност взел дневника за наблюдението, където по дати и часове е описано всичко в разстояние на една година и го

показва на офицера. Той разбира, че има съвпадение и че Игнат е водил своите наблюдения през нощта и го освобождава.

По това време Учителят е в Мърчаево с Братството. Изведнъж Учителят започва да разпитва братята и сестрите къде е Игнат Котаров, какво работи и с какво се занимава. Минат няколко минути в общ разговор с приятелите и Учителят отново пита: "Ами къде е Игнат Котаров?" Приятелите започват да обясняват и всеки разказва по нещо за Игнат. Така, в разстояние на близо час, разговорът се води непрекъснато около Игнат. Това е един метод на Учителя да насочи всеобщата мисъл към Игнат, който в този момент е в смъртна опасност. Понеже приятелите знаят, че при Учителя няма нищо случайно, си записват часа и деня, когато Учителят задава непрекъснато въпроси за Игнат Котаров. След една седмица донасят вест от Игнат за неговото преживяване. Учителят се усмихнал: "Игнат палеше фенер горе на Черни връх, а пък ние запалихме в Мърчаево сто фенера за него". След известно време Игнат идва в Мърчаево, научава цялата история и благодари на Учителя. Учителят му казва: "Игнате, Игнате, благоразумието украсява човека и го води в правия път!" Игнат се насълзва, излиза вън и разказва целия случай. Ние слушаме и дойде време да го опишем.

Борис Николов

Често приятелите го срещаха по екскурзии на Витоша, където той по къси панталони тичаше по горските пътеки. Каляваше тялото си. Каляваше и духа си до почетна старост.

Веднъж той ме покани на гости, разговорът ни се проточи и стана въпрос за Учителя. Той каза: "Луда глава бях и луда глава си останах. Учителят имаше много главоболия с мен. Веднъж посегна да ме бие с бастуна си заради моето вироглавство."

Галилей Величков

Игнат беше от ония наши приятели, които обичаха близостта с природата. Него често ще го срещнете само с едни къси гащи, бос и гологлав.

Веднъж Учителят го среща така и му казва: "Не е хубаво, рекох, така да ходиш. Ето, има сестри, не бива да те гледат така." - "Ами аз използвам слънцето, нали Вие така ни учите!" - "Не е прилично - така не ви уча" - казал Учителят. - "Вие мене не харесвате, че не било прилично, а тези гъски /сестрите/ около вас, като се врат в краката Ви, прилично ли е? Как ги търпите?"

Намесва се в разговора и брат Пампоров. Туй вбесява Игнат и вдига купата с кисело мляко, за да я захлупи на главата му, но в този момент се намесва друг брат: "Игнате, ти ще спориш с Учителя? Помниш ли през 1910 година, когато беше на смъртно легло, кой те върна от смърт?" - "Да, помня - казал Игнат вече с омекнал тон - Учителят дойде при мен, хвана ме за ухото и аз оздравях."

"Игнате, - казал Учителят - ти имаш деформиран прешлен в гръбнака си. Ела утре при мен." - "В колко часа, Учителю?" - "Ела в десет часа."

Така всичко се изглади и ние се разотидохме.

Петър Камбуров

Игнат се бореше малко с Учителя, възразяваше, опонираше на Учителя. Но Учителят му каза веднъж: "Игнате, внимавай, аз съм кредитирал за тебе. Ако си махна кредита?" И не довърши повече. Аз изтръпнах като чух това. Аз съм присъствала на един скандал, който той направи на излизане от салона. Възразяваше на Учителя. Да възразяваш на Учителя, невежество е това.

Елена Андреева

Игнат Котаров беше в нелегалната комунистическа група и по негови лични признания, Учителят на няколко пъти го е спасявал от разстрела или бесилото. Но Игнат си беше Игнат и толкова - не можеше да се промени човек, дори и да иска, макар че се намираше в Школата на Учителя.

Игнат се хвана да учи цигулка като всички изгревяни. Започна да взима уроци и да се упражнява да свири. Но горкият, нямаше нито талант за музика, нито ухо на музикант. Свиреше фалшиво и скрибуцаше непрестанно. Нито хващаше чисти тонове, нито можеше да изсвири даден пасаж. Беше цяло мъчение да го слуша някой, а той упорства и свири. Една вечер свири той, упражнява се упорито, а е вече след десет часа. Бяхме се уточнили всички, кой какво има да прави - да бъде до десет часа, за да можем след това да спим. А къщичките ни бяха от дъски и всичко се чуваше до петдесет-сто метра, и особено ако някой свири фалшиво, а Игнат не можеше да свири, не му се отдаваше, мъчеше песента и мъчеше всички, които живееха около него. Щем-не щем, трябваше да го слушаме. А когато започнеш да измъчва една песен с фалшиво свирене, ние дочувахме как с фалшивите тонове се проточваше вой. Е, това не можехме да го изтърпим - измъченият вой на песента. Това бяха песни на Учителя, за нас това бяха свещени песни и откровения на Духа Господен. Отивам аз при него да му кажа да спре. Но той ми казва: "Аз пък ще свиря". Направо ми призля, защото знаех, че ще упорства цяла нощ. Тогава реших да потърся помощта на Учителя. Отидох при Него и се оплаках от Игнат, че сутринта трябва да ставам рано и да отивам на работа. Учителят ме успокоява: "Отиди си, той няма да свири вече". Връщам се от стаята на Учителя, минавам покрай бараката на Игнат, а той вече е спрял да свири. Вероятно Учителят му бе внушил по вътрешен път да спре и той се бе вслушал в този вътрешен глас. Прибрах се и дълго време не можех да заспя от свиренето на Игнат. На следващия ден, когато Учителят ме видя, започна да се смее и каза: "Когато Игнат свири, вземи една тенекия и започни да удряш по нея. Когато той излезе да пита какво правиш, кажи му - на теб ти се свири, а на мен ми се чука тенекия". Аз се усмихнах, но още ме беше яд на Игнат за това, че ме беше извадил от равновесие, не за друго, а за това че свири нечисто, фалшиво. Дразнеше ме и ми свиреше по нервите. А никой не смее да отиде да му каже - с Игнат шега не бива и свада не бива, як е и не си поплюва. Може някого да сбие на бърза ръка. Аз си отидох, а смехът на Учителя продължаваше да ми звучи в ушите. Разбрах, че това не е случайно и реших да намеря тенекия, че ако Игнат реши да свири, аз пък да бия като тъпан тенекията. Но навремето да намериш тенекия беше рядкост. Търся, но не мога да намеря. Тръгнах по съседите и поисках на заем за три дни. Взех

тенекията и се запътих към дома и ето, Игнат ме среща, поздравява ме, все едно че снощи нищо не е било, пита ме какво ще правя с тая тенекия. Отговорих, че ще ми трябва довечера за една важна работа. Той се засмя, огледа тенекията, каза че е хубава и че ще ми свърши наистина добра работа. Аз вървя и чувам още смеха на Учителя в ушите си. Прибрах се в моята барака, бях изморена и легнах да поспя. Към осем часа вечерта Игнат започна да скрибуца с цигулката. Аз взех тенекията, взех черпак и лъжица, завързах ги с една връв, заметнах ги през рамо и се запътих към неговата барака. Няколко сестри ме срещат, виждат тенекията, която съм я окачила на врата си така, както се носи тъпан. Сестрите усетиха, че ще има сеир и тръгнаха след мен. Аз заставах пред бараката на Игнат, нагласих тенекията добре и с черпака бия от едната страна, а от другата - с лъжицата. Почнах да бия ритъм ту на хора, ту на ръченица, накрая - както ми падне. Излиза Игнат, държи в едната си ръка цигулката, а с другата ръка ми прави знак да се махам оттук, че му преча. Аз се правя, че не го виждам и тупам ли, тупам по тенекията. По едно време идва и крещи "Ти луда ли си?" Аз му казах дословно това, което ми бе казал Учителят: "На теб ти се свири, а на мен ми се чука тенекия". Той се спря, седна на един камък и се замисли. Аз спрях да бия с черпака. Онези две сестри разбраха каква била работата и ми казаха: "Ти ще биеш тъпана, а ние ще му изиграем една ръченица на Игнат." Аз забих отново тенекията, а те заиграха и викаха: "Игнате, Игнате, и-ху-ху, и-ху-ху, Игнате, Игнате, и-ху-ху, и-ху-ху". Той не издържа, махна с ръка, прибра се и се затвори в бараката. Ние също се прибрахме. Повече Игнат не посмя да свири вечер.

Та, когато на брат Игнат му бих с черпака по тенекията и му играхме ръченица, той разбра, че не е сам на "Изгрева". А когато на следващия ден отидохме при Учителя и Му разказахме всичко - за концерта с тенекията, който изнесохме на Игнат и за ръченицата, която сестрите му изиграха - Той прихна да се смее. Ние се заражихме от Неговия смях и се смяхме със сълзи. Така успяхме да разрешим една задача, която трудно можеше да се реши без помощта на Учителя. Ако бяхме приложили този метод, когато Учителят Го нямаше вече на земята, сигурна съм, че нищо нямаше да се получи, дори Игнат можеше да ни набие и трите. Но тогава, с помощта на Учителя, ние успяхме да му покажем, че не е сам на "Изгрева".

Мария Тодорова

ЦАНКА ЕКИМОВА (1902-1984)

След като се задохнах, имах чувството, че ще си замина. И щях да си замина. Особено след като се създаде конфликт и противоречие между баща ми и съпруга ми Юрдан заради търговията им, понеже и двамата бяха търговци и фабриканти. В мен се разигра този конфликт и аз станах арена за пари, власт и търговия. Аз се разболях, легнах на легло, три седмици не се хранех и спях денонощно. Накрая видяха, че ще ме изпуснат, убедиха се, че съм вече пътница и решиха да ме пуснат от Габрово да отида на Изгрева, за да моля Учителя за помощ. Едва се качих горе пред стаята на Учителя, токущо решавам да чукам на вратата и в същия момент Той се задава отнякъде. Бил поканен някъде на обед и за изненада на всички, Той станал и с много строго изражение на лицето напуснал обема. Учителят се приближи до мен и тъкмо се канех да Му кажа защо съм дошла, Той ме спря с жест и каза: "Не говорете! Аз зная всичко". Погледна ме дълбоко и някъде още по-дълбоко спря погледа си в мен и изрече бавно: "Това е една много, много стара карма". Учителят наблегна и провлачи думата "стара". Усетих, че идва от вековете тази карма и разбрах от Учителя, че това е един вековен възел с преродения Чингиз хан. Учителят добави: "Останете на молитва! Аз останах целия ден и нощ на молитвен пост. На другия ден Учителят замина някъде извън София. Аз останах на Изгрева в пост и молитва. На десетия ден почувствах лекота и усетих, че задачата ми е решена. Учителят си дойде на Изгрева, аз веднага се срещнах с Него и Му съобщих, че съм усетила в себе си, че задачата ми е решена. Попита ме: "Ще служиш ли на Бога?" Поиска моето обещание и аз го дадох. Оттогава единствената ми цел бе да служа на делото на Учителя. А със съпруга си Юрдан живях над 50 години и накрая го погребях в София. Но преди това успях да се справя с Чингиз хан и неговата рода. Юрдан доживя до 80 години и всички му викаха "Бай Юрдан". Беше станал добродушен и миловиден старец.

Веднъж Учителят отвори вратата на Горницата, излезе на стълбите и ме покани: "Сестра, елате горе!" Той застана прав до мен, беше много строг. Погледна ме задълбочено и каза: "Сестра, вашето гостуване тук е на бодили". Аз се изненадах, че Учителят подхваща този въпрос, защото не смеех да го изнеса пред Него. Само мълчах и търпях през тези години на тормоз и ожесточение към мен от страна на Мария Тодорова. Промълвих: "Учителю, мисля, че е светотатство да Ви занимавам с това противоречие, но понеже Вие поставяте въпроса сам, то аз имам молба пред Вас. Моля Ви се, посочете ми погрешката, за да се коригирам." Учителят стана много сериозен: "Сестра, вие нямате никаква погрешка". Аз със сълзи на очи пророних: "Учителю, аз не съм виновна, че съм се родила в това семейство с Борис, който ми е рожден брат." Стоях пред Него като пред Бога. Учителят положи няколко пъти ръцете си над главата ми и ме благослови. После добави: "Мария ги прави тия номера, защото нейната единствена цел е да заеме официалното място при Борис като съпруга." Ние знаехме за тяхната връзка и че живеят заедно, но

не знаехме какво бе становището на Учителя. Аз не смеех да питам по този въпрос, защото Мария ме гонеше и смяташе, че съм чудовище. Учителят бе строг и изрече бавно следното: "Както на един принц не му е позволено да взима за жена една слугиня от народа, така и на Борис не му е позволено да вземе Мария за жена. Аз не съм съгласен и Небето не е съгласно и на него не му е позволена тази връзка. И няма да позволи." Учителят бе много недоволен. Казах на Борис, но той не ме послуша. Казах на родителите си и узнаха всички. В такива случаи ученикът трябва да проявява послушание, но брат ми Борис не се подчини нито на Небето, нито на Учителя. Моите братя и родителите ми не я възприеха изобщо. Имахме много проблеми с нея, както и тя имаше вероятно с нас. За мен това остана като най-голямото противоречие в живота ми, че ученик не прояви послушание към Учителя си. Но видях непослушанието на принца докъде го доведе. Ожени се и царството му се разруши до основи. Не се роди и наследник и рода се затри.

Учителят си замина на 27 декември 1944 г. Смени се една епоха още на 9 септември 1944 г. Много хора не предполагаха, че е дошла нова епоха, за която Учителят многократно споменава в беседите си. Но кой да обърне внимание и кой да слуша.

В скоро време започна национализацията на предприятията и понеже мъжът ми беше също фабрикант, то и ние влязохме в тая огнена пещ. Иззеха всичко, прибраха всичко и ни изхвърлиха с 40 лева за храна. Юрдан имаше 1000 лева в портфейла, но му ги взели и тях, защото са пари, получени от експлоатация на чужд труд. Това им бе модния шлагер. Едни го пееха, други трябваше да го играят. Комунистите го пееха, а ние го играехме. Аз през целия си живот като съпруга на Юрдан бях работила с игла в ръцете и бях издържала себе си, него и дома.

РАДИ ТАНЧЕВ

Брат Ради беше градинар по професия. Той беше здравеняк, силен и даже като млад е участвал в борбите по панаирите, защото е бил много як. Кога се е запознал с Учението, не зная, но аз го познавам, откакто дойде на Изгрева. Дошъл в 1930 година при Учителя при летуване на Рила. Той тогава чул, че ще има летуване на Рила, взел си торбичката и дошъл. Когато искал да си отива в Ямбол, Учителят му казал: "Ти какво работиш там?" - "Градинар съм, Учителю." - "Ако искаш, и тук можеш да останеш". Ради нищо не Му отговаря, после ми казваше: "Аз не разбрах, че ме кани да остана на Изгрева". Той си казал, къде да остана - просто не разбрал това, което Учителят му предлага. Втората година като идва, Учителят му казва същото и пак не разбрал. Когато на третата година Учителят му предлага, Ради казал: "Ама как, Учителю, да остана?" А той в това време работел в градината. Видял, че някой работи и той взел мотиката и отишъл там. Учителят му казал: "Да, ако искаш можеш да останеш тука". И тогава чак разбрал какво му казва Учителят - че го кани да остане градинар в братската градина. Той не си отиде даже в Ямбол. Имаше дете, момиченце, останало от брака му, а жена му се поминала през време на Балканската война от холера. Даже и той се разболял, но издържал холерата. Детето останало при сестрата на жена му. Ради оставил там 1000 кг. картофи, те ще ги продадат и ще има детето храна и така остава при Учителя. Даже не отиде да си вземе дрехите. Бе такъв, много предан човек. Брат Ради не прие Учението с ума си, нито само със сърцето си, но с цялото си същество. Той беше предан и верен и Учителят имаше доверие в него. Когато тръгнахме за Рила, Той ще каже: "Ради, ще останеш ли да пазиш Изгрева?" - "Да, Учителю!" Защото беше верен човек. Когато бяха бомбардировките, пак му каза: "Ради, ти ще останеш ли да пазиш Изгрева?" Той остана пак. Даже ми разказваше, че не е спал в стаята си, а е спал пред салона долу, пред вратата, на цимента. Пазел е салона да не влезе някой в него. Тогава Изгревът е бил изпразнен, градът също, само крадци са сновяли през нощите да обират вещи по разрушените къщи.

Елена Андреева

Брат Ради беше снажен, добре сложен човек с много хубаво оформена глава, но беше абсолютно неграмотен. Едва пишеше "Бог е Любов". Той беше градинарят на Братството и понеже беше силен, отиваше на големия пазар, закупуваше продукти за храна на Изгрева и ги доставяше. Същевременно се грижеше с голяма нежност и любов за градината на Изгрева.

Скулпторът Марко Марков решава да извае образа на Патриарх Евтимий. През 1936 г. обикаля цяла България, вглежда се в какви ли не типове, но нищо не може да покрие онзи образ, който той носи в съзнанието си. Един ден брат Ради, както се връща с чувала, скулпторът се спира при него и в момента решава, че това ще бъде модела за неговия Патриарх Евтимий и му казва: "Старче, аз искам ти да ми позираш за една скулптурна работа, която ще направя на Патриарх Евтимий". Обаче брат Ради, знаейки от Учителя, че

не е много хубаво образът му да се вае от камък или от цимент, даже да се правят снимки и портрети дори, отговаря съдържано: "Сега не можем да се уговорим още. Ще имаш моя отговор". Отива при Учителя, споделя за тази среща със скулптора и Учителят му казва: "Един твой ученик те среща и те позна!" Разбрахме от Учителя, че брат Ради в миналото е бил един от ръководителите на школата на исихастите в Търново. И този скулптор подсъзнателно се ориентира към бати Ради да извае образа на Патриарх Евтимий. Тогава вече брат Ради се съгласява. Тъй че, този паметник от 1937г., който виждаме сега на булевард "Патриарх Евтимий" и улица "Граф Игнатиев", е реалният образ на брат Ради.

Веска Величкова

Брат Ради се грижеше за братската градина от сутрин до вечер. Оттам се изкарваха много продукти за кухнята. А ние не бяхме малко хора тогава - като се наредим на масите, празно място не оставаше. Той бе винаги зает с работа - свободно време у него нямаше. Много честен човек беше. Парите направо ги презираше. За него те бяха хартийка. Понякога се обера плодовете от дърветата и идват да си закупят от него. Той вземе парите и изобщо не ги поглежда и ги метне през прозореца в стаята си, няма време да ги брои, хич не ги прибираше. И те падаха на кревата, по земята под прозореца. Влизаш в стайката му и гледаш разхвърляни банкноти. Накрая една сестра му направи забележка и той реши да ги прибере. Събра банкнотите и ги прибра в една чайга. Учителят много го обичаше, защото беше честен човек. Всички продукти, които влизаха в кухнята бяха продукти от ръцете му. След като направихме трапезария и столът работеше, всичко минаваше през ръцете на брат Ради. Ръцете му бяха напукани, огрубели от труд, от пек, дъжд и студ. Такива хора не се раждат често. На стотици години по един се ражда, за да ни покаже как човек трябва да се труди и работи за Бога.

Понякога брат Ради взимаше чувал и слизаше на пазара на Римската стена, за да закупи онова, което е необходимо за кухнята. Селяните го познаваха. Накупи каквото трябва, напълни чувала и после селянинът с каруцата го докара до Изгрева. Брат Ради го пита колко струва. Селянинът казва, а брат Ради грабне една шепа банкноти от чайгата, занесе му и каже: "Вземи, колкото ти трябва, а другите върни! Хвани си и за каруцата". Селянинът кимне с глава, вземе каквото трябва и върне остатъка. Видяха нашите как пазарува брат Ради и запитаха Учителя: "Учителю, брат Ради купува от пазара продукти на чували и заплаща с пари от чайгата. Не го ли мамат селяните?" Учителят отговаря: "Защо питате Мен, попитайте брат Ради". Питат го, а той ги поглежда учудено: "Аз от пари не разбирам. Но аз разбирам от стоката, дето ми я продават. Питам колко струва и плащам. И селянинът разбира от стоката, но разбира и от труда и мъката. Като му дам парите, аз го поглеждам в очите и по тях разбирам, че той не може да ме излъже. И да иска, не може да ме излъже, защото той разбира от пари, а пък аз разбирам от очи. И така се разбираме. Досега нито един не ме е излъгал. Те всички знаят, че аз не разбирам от пари. Но те всички знаят, че аз разбирам от селския труд, защото

сме от една и съща черга. Те си продават стоката, аз им помагам да я купя и така си помагаме взаимно".

Брат Ради се казваше Ради Танчев и си замина на 12 май 1955 година.

Борис Николов

Един път на Учителя бяха изпратили два билета за балет. Но Той беше обещал да отиде у някой хора на гости и не можеше да използва билетите. Извиква чрез една сестра Ангел Вълков. Ангел работеше като градинар на "Изгрева" с брат Ради. Учителят му подава билетите и му казва: "Вие с брат Ради ще отидете тази вечер на балет". Ангел тръгнал да търси брат Ради, а него го няма никъде. Търси го по целия "Изгрев". Предаде се вестта от уста на уста, че Учителят е дал на брат Ради билет за балет. Всички се смеят. Брат Ради на балет! Ангел вижда, че няма време и помолва една сестра да му изглади бялата риза и панталона, а той хуква да търси брат Ради. Накрая, някой му казва, че брат Ради е отишъл в града. А къде може да бъде в града? - Само на пазара. Той там отива да купува продукти за "Изгрева", а най-голямото развлечение за брат Ради бе пазарът "Римската стена". Там той можеше до насита да си говори със селяните за реколта, за оране и копане, за какви ли не още селски работи. Като се връщаше от пазара, беше въодушевен и имаше идеи какво да сади и как да го сади на градината. Накрая Ангел се облича с новите си дрехи, вече изгладени и отива на пазара "Римската стена". Там заварва брат Ради, натъпкал чувал с продукти, го замята на гърба си. Ангел го спира, а Ради го гледа, мига и не може да го познае, защото е с новите си дрехи. Ангел му съобщава: "Учителят каза, че тази вечер сме с тебе двамата на балет". А Ради пита: "Какво е това балет?" Ангел се чуди как да го обясни и накрая му показва билетите: "Ето това е "балет", нещо като тапия, като документ." Ради е несигурен в това, което му казва Ангел, но продумва: "Е, щом е казал Учителят, ще вървим, няма как". Оставят чувала с продуктите на сергията, да го пази продавачът и тръгват двамата за града. А няма никакво време. Ще закъснеят и от време навреме се затичват. А брат Ради е с един панталон с кръпки на колената, завързан с кълчишна връв, която едвам държи панталона с големите кръпки. Ангел го гледа уплашено, но няма време. Всички, които ги срещат по пътя, се обръщат и ги оглеждат. Ангел е с официален костюм, а Ради е в дрипи. Смешно е за останалите, а трагично за Ангел. Но те бързат и накрая се добират до залата. Показват си билетите. Пропускат ги и искат да ги сложат по-встрани, защото брат Ради е одърпан и мръсен. Но се намира случайно един брат, който ги вижда и се застъпва за тях да си заемат местата. А техните места са на втория ред и то в средата - там, където е висшата аристокрация с онези дами и господа с официалните тоалети и костюми. Но служителката в салона упорства. Не иска да ги сложи в средата, защото ще стане скандал - брат Ради е в дрипи. По едно време тя се усеща и пита: "А, бре, на вас кой ви даде тези билети?" Ради отговаря: "Господ ни ги даде!" - "Ами като Господ ви ги даде, не можа ли да ти каже да се облечеш като човек?" Но Ради не се предава: "Господ на лице не гледа. Господ в сърце гледа и билети за балет ни изпровожда. Ето

тук всичко е написано". Вторачва се служителката върху билетите и какво да види? Върху двата билета има подпис с посвещение от режисьора на балета. Накрая се намесва и онзи наш приятел и те заемат своите места по средата.

Свършва балетът, те си прибират чувала с картофите и продуктите и полека-лека пристигат на "Изгрева". А там ги очакват приятелите и искат да научат как е минал балетът. Те мълчат - не казват нищо. На следващия ден Учителят ги извиква и ги разпитва как е минал балетът. Брат Ради описва всичко с подробности - живо и картинно. А около Учителя са застанали приятелите и слушат. Някои едва задържат смеха си. Учителят го пита: "Брат Ради, какво направи най-напред?" - "Най-напред прочетох колко на брой са полилеите. След това прочетох колко на брой са столовете, а една дама до мен се отмести, ей така, встрани". И той показва как си е вдигнала дългата рокля и как се е отместила с два-три стола встрани. Всички се смеят, понеже брат Ради показва картинно. След това той започва да описва балета с подробности, с обикновени, селски, народни думи, ама така ясно и просто, че няма съмнение у никого, че брат Ради разбира от балет. Учителят се смее. Но приятелите вече не се смеят като слушат как брат Ради разказва толкова подробности от този балет, ако да е неук, неписмен и прост. А те, приятелите, едва ли биха казали за този балет повече от едно-две заучени изречения от критиката в някой вестник. Брат Ради говори вече половин час за този балет и то толкова увлекателно, че всички слушат. Те вече не му се смеят, а го оглеждат, като че ли са изровили едно съкровище от земята. Учителят се смее и го подканва: "Тъй, тъй, брат Ради, и какво по-нататък?" А брат Ради говори ли, говори. Една от сестрите казва: "Ама защо ние не стенографирахме думите му? Каква статия щеше да излезе като рецензия за балета!" Брат Ради я поглежда, иска да се обиди, но като гледа Учителят как се смее и той накрая се засмива. След този случай никога никой не дръзна да се подиграва на увисналите панталони на брат Ради и на неговите груби от работа ръце. Те видяха и чуха какво има в него и как той го изрази с обикновени думи, толкова ясно, точно и достъпно - нещо, което никой не можеше да направи. Мнозина от приятелите след това отидоха и гледаха същия балет. Върнаха се и споделиха с Учителя: "Учителю, и ние бяхме на същия балет, но онова, което брат Ради е видял и разказа, ние не видяхме!" Учителят се усмихна и каза: "Ако бяхте го видели чрез очите на брат Ради, щяхте, ако не друго, то поне да преброите колко са полилеите и колко са столовете в салона". Онези приятели свиват рамене и мълчат. Учителят продължава: "За да видиш нещо, трябва да имаш очи. За да запаметиш нещо, трябва да имаш вътрешни очи. За да проумееш нещо, трябва да има връзка между твоите вътрешни очи и твоето съзнание. А да разкажеш какво си видял и чул, тази връзка трябва да бъде действена и по нея да протича живот. Брат Ради я има тази връзка в себе си и затова видя и разказа неща, които вие не видяхте". "Бог не гледа на лице, а Бог съизволява чрез Дух и Сила в човешката душа". Урокът бе предаден за всички ни и остана като една задача за разрешаване - да направим вътрешна връзка между нашето съзнание и света, който ни заобикаля.

Мария Тодорова

В предсмъртния си час бай Ради се изповядал на баща ми, понеже татко ходеше да му помага, да го гледа, каквото може да му бъде в помощ. Един ден той казал на татко: "Иванчо, за нищо не ми е мъчно, но имам една голяма мъка. Учителят ми каза да науча гамата. Пък аз отидох и си купих една голяма мотика - 4 кг и отидох да се похваля на Учителя. Рекох: "Учителю, гледай каква голяма мотика си купих, хубаво ще копая!" А Учителят тракна и затвори вратата без да ме погледне. И аз не можах да копая с тази мотика. Разболях се и ето заминавам си може би скоро, но останах с тази мъка, че не можах да науча гамата. Ако бях я научил, щях да имам още живот, за да довърша още някои работи."

Станка Тотева

МИЛКА ГОВЕДЕВА

род. 1912 г.

От леля ми бях чула, че Игнат Котаров апострофирал Учителя. И аз искам да го апострофирам! Да каже, защо заблуждава народа. Отивам един неделен ден на беседа, влизам, и Учителят, както говореше, само леко ме погледна и продължи да говори. Препълнен е салонът. Аз се поогледах къде да седна, но нямаше място и таман да се обадя, и почна да ми става лошо. Лошо, лошо, лошо, ще падна. Търся място да седна, няма място и трябваше да изляза навън. Ама така ми е лошо, че трябва да легна. И стоях легнала, докато свърши беседата. Щом свърши беседата, все едно нищо не ми е било. Не можех да разбера защо става така. Мисля си: "Аз сега не можах, но другата неделя, ще му кажа на него." Втората неделя, третата неделя: същото нещо се повтаря - става ми лошо и аз трябва да излизам навън. На третата неделя, когато ми стана съвсем лошо, легнах на пейките и казвам: "А, не, не мога с тоя човек да се справя." И се отказах вече да апострофирам Учителя.

Един път отидох при Учителя и Го попитах: "Учителю, докога ще ме гонят като комунистка? Дотука ми дойде!" - "Да ти кажа, ти едно време гонеше богомилите. Затова те гонят сега като комунистка. Нищо, ще мине и това." За съжаление, ще кажа още нещо. После започнаха да ме гонят като дъновистка. А сега пък нашите братя, за съжаление пак: "Ах, остави я тая комунистка, какво имаме общо с нея?" Въпреки че си хвърлих билета, пак не ме приемат. Много неприятно. Просто ме боли сърцето за това. Боли ме.

Отивам при Учителя и казвам: "Нещо много важно." Казва: "Малко съм зает." - "Ама аз, Учителю, две минути, няма да ви отнема..." Влязох. Това, за което отидох, изфиряся от главата ми и почнах с глупости да Го занимавам и се чудя за какво дойдох. И това беше много пъти. За какво дойдох, защо забравих? И вместо две минути, стават два часа. Той в една беседа казва: "Идват някои сестри и казват: За две минути, а ми отнемат ценно време по часове." - "Ех, Милке, това е за тебе!" Та много пъти съм била при Него, така, като се запая от беседата. Ами запиши си го та иди, питай! Кажи: "Учителю, аз искам туй, туй, туй." Сега чета и казвам: "Учителю, защо не си жив, сега бих Те питала за много, много неща."

Милка Говедова

Една наша сестра, която беше с комунистически идеи след 9.IX.1944 година завърши гимназия и в университета следваше. Изглежда преподавателите са разбрали, че тя се движи в нашето общество и когато държи изпит по социални науки, професорът, който я изпитвал, пита: "Вие вярвате ли в Бога?" Тя отговорила - Не - защото се уплашила. А тя и сега е религиозна. Тя знае, че ако каже пред професора, че вярва, няма да прогресираща. Когато тя разказа тази случка, една сестра й каза: "Ами ти, ако за този момент си

дошла на земята да признаеш, че вярваш в Бога?" В това има една истина, една дълбочина, рядко човек ще се сети така да й каже.

Елена Андреева

С брат Боев вървахме: "Брат Боев, кажете на Учителя, че аз съм много влюбена във Влад Пашов, пък той не ми обръща внимание." Брат Боев ми пише писмо, че Учителят отговорил: "Красивите картини са много хубави, когато се гледат отдалеч. Отблизо виждаш драскотините, а отдалеч виждаш панорамата." Точно това ми отговорил Учителят. Значи хубавите картини отдалеч се гледат.

Милка Говеева

СТАРАТА ПОПОВА

Имаше една сестра на има Попова. Наричахме я старата Попова и така остана името ѝ през време на Школата. Тя беше най-възрастната сестра по това време - беше на 75, че стигна 80 години. Но тя беше яка и стар, непоклатим дух бе в нея, много бойка и с пълна вяра в Учителя. Старата Попова отиваше на беседа и слушаше Учителя. По някое време ставаше и започваше да маха с ръце, да прави едни вълнообразни движения като си огъва ръцете по всички посоки, като че ли уж се моли, уж играе балет. Понякога си служеше с краката и заемаше най-различни пози, като с това поведение пречеше на другите около нея, а и на всички в салона. Че пречеше и на Учителя, това се подразбираше. Когато ние пеехме песни на Учителя преди да започне беседата, както и след свършването ѝ, тези нейни движения следваха ритъма на песните. Но това нейно деяние беше нетърпимо за всички - не можехме да я гледаме, защото с поведението си ни дразнеше, пречеше ни да слушаме, отклоняваше вниманието ни и чрез нея се създаваха дисхармонични състояния в самия салон. Тогава братята отидоха при Учителя и поискаха разрешение да я махнат от салона. Един брат каза, че ще я хване и ще я изхвърли от салона и от Изгрева. Учителят го изгледа и каза: "Оставете я. Тя ни пази от любопитните и от света". Това изказване на Учителя бе предадено на всички, което трудно бе за схващане от самото начало, защото ние се срамувахме от нея и от себе си, че я търпим и че има такъв човек в нашите редове.

Започнаха да идват любознателни граждани в салона, особено в неделя от 10 часа, когато те биваха допускани свободно. Любопитните граждани, дошли да чуят Учителя, поглеждаха старата Попова и нейните редовни номера, оглеждаха я и се чудеа как ние я търпим, застанали напълно невъзмутими и сериозни в салона, слушайки Учителя. Те гледаха, че някакъв стар човек с брада говори за неща, които изобщо не разбираха и си тръгваха, отиваха в града и разправяха след това, че там горе при дъновистите всички са луди, ненормални и откачени като старата Попова. Беше ни много срам заради нея и от онези наши близки от града, които идваха да чуят за пръв път Учителя. А ние имахме връзка със света, бяхме студенти, някои работеха в града, имахме познати и роднини. Там пред тях ние говорехме за Новото учение, за Учителя и за новата епоха, а те като идваха тук, за да видят това Учение, в салона попадаха на старата Попова, която, станала, си движеше ръцете в различни посоки. После те ни се усмихваха подигравателно.

Мария Тодорова

Старата Попова беше болна и Учителят я изцели. Целия този случай Той го разказа на една съборна беседа на 23 август 1925 г. и се намира на стр. 26-28 от томчето "Две свещени положения" - 1925 г. и ще цитираме дословно:

"Ще ви приведа един пример, да видите какво прави вярата. В София имаше една болна сестра. Един ден тази сестра отива на Витоша, но се връща оттам болна. Сираче е тя, сама в къщи. Цяла година боледува. Пращам сестри да я наглеждат, казвам им: идете при нея, подкрепете я. Те чакат Учителят да отиде при нея, да я дигне веднага, но Той не отива, особен Учител е Той. Пращам една сестра, пращам друга сестра, да я видят, да я понасърчат,

но тази сестра става все по-зле. Работата се влошава. Някой ѝ казват: "Нали вашият Учител всичко може, защо не те дигне тогава?" Най-после тя иска да влезе в болницата, понеже здравословните условия в къщи не били благоприятни за нея, трябвало ѝ млечице, по-силна храна изобщо. Казвам: ако тя влезе в болницата, повече няма да излезе и въпросът не е решен. Иде една сестра, казва ми: Тая сестра няма да я бъде, не може да стане от леглото си. Казвам ѝ: Ще кажете на тази сестра да дойде при мене! - Учителю, защо си тъй жесток? Ти трябва да отидеш и да я насърчиш, да кажеш, че я обичаш. Казвам: Тая сестричка ще дойде при мене! Как ще дойде? - Ще пълзи и ще дойде. Един ден тя дойде. Казвам ѝ тъй: Слушай, Господ ти е дал едно малко изпитание. - Ама, Учителю, краката ми... Гледам, зъбите ѝ са здрави, казвам: Нищо, ще се оправи тази работа. Тя очаква да туря ръцете си отгоре ѝ, пък аз ги турих отдавна... Тя казва: Не мога да ходя, слаба съм. Казвам ѝ: В една седмица отгоре ти ще можеш да ходиш до Борисовата градина. Няма да викаш сестри да те водят. И с файтон няма да ходиш, ще пълпиш, ако не можеш да ходиш на два крака, но сама ще отидеш. Тя ме гледа. Казвам ѝ: Ще ме слушаш, Моята дума е свещена. И наистина, след една седмица тя беше на Борисовата градина. На втората седмица ѝ казах: Ще идеш на Изгрева и ще почнеш да работиш там, ще копаяш. Най-после ще идеш на Витоша. Тя отиде на Витоша. Сега тази сестра е здрава и е тук между нас."

Учителят

Веднъж Учителят почва да говори. Попова вдигна ръце и започна да прави своите обичайни движения. Боян Боев, който винаги придружаваше Учителя и всичко записваше, в този момент си беше забравил тетрадката. А до Попова лежеше на стола нейната тетрадка. Учителят заговори, в този момент Боян Боев се стресна, че нямаше тетрадка, огледа се безпомощно. Изведнъж пред очите му блеснаха белите листи на тетрадката. Сграби тетрадката на Попова и в следващия миг вече записваше. Попова продължаваше да си прави нейните движения, а Боян Боев записваше в нейната тетрадка. Всички около тях се усмихнаха, но Боян беше вече спокоен - той записваше Словото на Учителя. След като свърши беседата, Боян вижда, че тетрадката е нова. Бръкна в джоба си, извади стотинки и ги набути в ръцете на Попова. Тя ги прибра и не попита нито за какво са, нито пък попита за тетрадката, която бе оставила на стола до нея. После някой говореха, че с тези движения тя била сложила началото на Паневритмията. Това не е вярно. Който познава Паневритмията и е чел за нея, знае, че Паневритмията е общение на човешките души в света на Мъдростта, която е създадена от Виделината. А тук се касаеше за медиумични прояви на Попова. Нали за това Учителят спря приятелите да не я закачат, защото щяло да избие на друга страна онова, което е в нея и по този начин ще попречи на всички ни. Какви ли не истории имаше по наше време. И винаги зад една такава проява стоеше дадено лице, което бе дошло в Школата, за да бъде ученик. Учителят с голяма любов и търпение изнесе нашите грешки, стигащи понякога до нетърпимост. Той посочи и даде нагледен пример как Любовта превъзмогва всичко и заличава границите на нетърпимостта и прави човека свободен отвътре и отвън.

Борис Николов

ГЕОРГИ РАДЕВ (1900-1940)

Георги Радев - Жорж се носеше винаги много изрядно в облекло и в обхода. Бе най-добрият математик във факултета. Завърши математика с отличен и не си взе дипломата. Защо ли? Защото професор Цанков и министър-председателят издадоха наредба: "Хора от Бялото Братство не могат да бъдат назначавани на държавна служба, ако не дадат декларация, че се отказват от идеите си". И ние, завършилите факултета, се отказахме от всякаква държавна служба. Мен ме канеха във факултета като асистент, но отказах. Жорж можеше да заеме каквато си служба иска. Професорите го обичаха и ценяха много. Той не си взе дипломата и им обърна гръб. Аз също не си взех дипломата и отидох да работя в своя занаят, а Жорж стана преводач. Знаеше много езици. Като го слушаха и гледаха французите, не можеха да го различат, че не е парижанин. Имаше отличен стил и бе много начетен. Дори един от гостите ни от Франция на Рила, сподели с нас, че Жорж така литературно говори френски, че те изпитват неудобство пред него. Ще добавя още нещо. Ние не питахме Учителя как да разрешим този въпрос с дипломите. По-късно Учителят каза на Мария Тодорова, че ние с Георги Радев сме направили фатална грешка в живота си, че не сме си взели дипломите и не сме отишли да работим с тях. Когато Мария споменала за наредбата на Цанков, Учителят казал: "Това щеше да се уреди, защото над министър-председателя седи Бог". Аз завърших естествени науки и по ботаника професор Стефан Петков ме канеше за асистент. В същото време професор Стефан Бончев по геология също ме канеше за асистент. От двете асистентски места аз се отказах и станах занаятчия. След това платихме двамата скъпа цена за захвърлените дипломи.

Младежката група беше доста внушителна в началото на Школата. Бяхме студенти във факултета и ученици в Школата.

Учителят не искаше да отделяме всичкото си време за Школата. Каза ни: "Достатъчно е да работите по един час на ден съзнателно за Школата, другото време използвайте, както намерите за добре". Той ни насърчаваше да учим и особено се радваше на нашите успехи, защото бяхме добри студенти. Когато завършихме през 1925 година, управляваше Александър Цанков. Под влияние на духовенството и под настроение на някои военни, той издаде горната наредба. Ние бяхме свободолюбиви и много чувствителни за свободата си. Ето защо отхвърлихме и отрекохме всяка държавна работа. Някои не си взеха дипломите като нас, но други изчакаха. Тази наредба не се приложи толкова строго и някои постъпиха на държавна работа, като впоследствие се издигнаха високо в кариерата си.

Има една необикновена снимка на Георги Радев с Учителя, заснети до един камък. В нея се вижда проекцията на човека и неговата философска мисъл пред лицето на Всемировия Учител, слезнал на земята в човешко тяло. Тази снимка е достойна за паралели и сравнения от космически порядък

Сега ще ви разкажа най-драматичното, което се случи с Георги Радев. Без да пита Учителя, той преведе един окултист на име Бо-Ин-Ра. Публикува

от тези преводи в списание "Житно зърно" от 1926 г., че дори и по-късно. Тези статии бяха издадени в три отделни книги: 1. Книга за живия Бог 2. Книга за човека 3. Книга за отвъдния свят. Той ги издаде на собствени разноси през 1931-1932 г. като предговора в тези книги беше от него. Всичко това той направи, без да пита Учителя, макар че беше от Младежкия Окултен клас и живееше на Изгрева. Когато питаха след това Учителя за този автор, Той каза: "Бо-Ин-Ра е от черната ложа. Мен никой не ме е питал дали трябва да се превежда този автор и да се печата на български език. Направиха го онези, които работят срещу Школата". Чак тогава разбрахме какво е станало. Жорж реши да се коригира и издаде една книга "Учителят говори", като за издаването ѝ материал му предоставиха стенографките Паша Теодорова и Савка Керемидчиева. Учителят хареса тази книга, тя е образец на събрани бисери от Словото на Учителя. По-късно Учителят заяви: "Заради написването на тази книга, аз откупих Георги Радев от черната ложа. За него съм заплатил с голяма цена".

Но Жорж заболя от туберкулоза. Когато запитаха Учителя защо стана това, Той добави само едно изречение: "Когато умът създаде противоречие и иска да го наложи на своето сърце, то човек се разрушава отвътре и заболява от туберкулоза". На други места бе казал, че когато в чувствения свят на човека се развие ураган от страсти, то този ураган помита белия дроб, понеже той е проекция на чувствения свят. Белият дроб е дървото и клоните, чрез които човек живее и на физическия свят и в чувствения свят. Но когато дойдат бури и урагани, те скършват и пречупват стеблата на дърветата. Това се случи и с Жорж. Не само с него, но и с няколко други младежи. Учителят му беше дал методи как да се излекува, но той не пожела да се ползва от тях. Беше го срам, че ще му се смеят. А трябваше три пъти на ден с две стомни да носи вода от изворчето на Дианабад до Изгрева, но не рачи. Отива отново при Учителя: "Ами сега, като си болен, не ти ли се смеят? Кое е по-хубаво, да ти се смеят, когато си здрав или да ти се смеят, когато си болен". Жорж мълчи, после изважда хороскопа си и почва да показва и да доказва на Учителя, че има еди какъв си фатален астрологически аспект и доказва, че трябвало десет години по-рано да си замине, но понеже е влезнал в Школата, то затова животът му е продължен. Ние останалите се спогледахме, защото знаем думите на Учителя, че Жорж е откупен с голяма цена. Ние знаем това, но това Жорж не го знае. Не сме му го казали, за да не го обидим и за да не попадне в по-голямо противоречие. А сега обяснява на Учителя, че се задава зловещ аспект и че трябва да си замине. Плаче пред Учителя. Учителят му казва: "Над всеки хороскоп и над всяка астрология стои Бог. Бог е този, който ръкополага съдби на хора, народи и човечество. Аз мога да ти помогна и да ти покажа един много тънък конец, по който трябва да минеш. Този конец само ти ще го знаеш и само ти ще го видиш". А Жорж продължава да се вайка: "Аз имам много тежка родова карма, имам много тежка лична карма, имам много хаплив език, който хапеше хората около мен и сега не мога да се справя. Целият ми род живееше много разпуснато". Жорж обяснява на Учителя, а Учителят добави накрая само едно: "Рекох, над астрологията стои Бог".

Но съветите на Учителя не бяха спазени.

Борис Николов

САВКА КЕРЕМИДЧИЕВА (1901 - 1945)

Савка Керемидчиева е родена от баща българин от Македония и майка германка. Когато била на 5-6 години, отишла с родителите си на гарата да посрещнат Учителя, който им дошъл на гости в Цариброд, като гостуването е било предварително уговорено. На гарата слиза Учителят, поздравяват се с родителите и Той обръща поглед към Савка. Тя разперва ръце, хвърля се върху Му и казва: "Откога Те чакам!" Учителят я прегръща и продумва: "Мой верен Аверуни!" Минават десетки години. Савка е забравила това - била е малко момиче. Но майка ѝ Тереза помни всичко и когато Савка става голяма, я завежда при Учителя. Как става това ли? Тереза присъства на една беседа, на която Учителят казва: "Толкова време ви говоря Думите Господни, как никой не казва: "Чакай да заведа едно от децата си при Бога" и да каже: "Ето, Господи, подарявам детето си, да Ти служи в Дух и Истина!" Като чула това Тереза, спомня си случката на гарата в Цариброд и още на следващия ден завежда Савка, която е вече гимназистка, при Учителя. Казва Му какво е чула на беседата и какво е нейното решение: "Учителю, тя е определена да служи на Бога. Предавам Ви я и Вие се грижете за нея." Учителят се усмихва и казва: "Хубаво. Но нека сега да седи при Вас, а когато дойде време, тя сама ще дойде да служи." Така и става. Когато Учителят се прехвърля да живее на Изгрева, и Савка се пренесе горе. Отначало живееха трите стенографки в една барака години наред. По-късно им построиха отделни бараки. Минаха през големи изпитания и изпити. Всяка година се минаваше от клас в клас. А това бяха 22 години. Времето не бе малко за един човешки живот на земята.

Галилей Величков

Веднъж бяхме на полянката събрани много приятели около Учителя. Учителят се обърна към Савка Керемидчиева, посочи я с пръст и каза: "Ти имаш един порок". Тя се стресна и мигновено запита: "Какъв е, Учителю?" - "Не четеш" - беше отговорът. "Но аз, Учителю, на ден чета по четири-пет часа." - "Рекох, не четеш други автори!" Тя стоеше смутена и объркана. Савка беше онази сестра, която Учителят допусна най-близо до себе си, да го обслужва в бита Му и да бъде във връзка с другите. В характера си носеше немския оттенък на майка си - немска педантичност, но от баща си носеше македонско твърдоглавство. Тя искаше да мине като образец на новия ученик, какъвто трябва да бъде според Словото на Учителя. Имаше моменти, когато тя залиташе в показност и Учителят намираше начин да я озапти. Така стана и в този случай. Тя стоеше смутена. Да ѝ каже това пред всички! Това бе голям удар за нея. Тя така го прие. Но за нас бе урок. Ученикът трябва да чете и други автори. Още в първата година на Общия Окултен клас, Учителят разгледа този въпрос така: "Светското познание предхожда Божественото. Ако не усвоите светското знание, то няма да бъдете допуснати до Божественото." Има връзка - това е верига и стъпала на развитие на човека. Човек тръгва от материалното, запътва се към Духовното, за да стигне накрая до Божественото.

Борис Николов

Савка без да пита Учителя беше започнала да пости. Решила да пости и тя, която и за най-дребното нещо се отнасяше до Учителя. Аз съм присъствала при тези положения, при които тя и за най-малкото безпокоеше Учителя. А сега Савка започна едно такова голямо изпитание - влиза в пост без да уведоми Учителя. Минават няколко дни, а Учителят е зает със своята работа, затворен е в стаята си, приема гости само по изключение, а храна му носят други сестри. На шестия ден Той се обръща към сестрата, която му носи храна: "Къде е Савка, защо тя не ми носи яденето?" - "Учителю, Савка влезе в пост. Тя сега пости" - със страхопочитание споделя сестрата. Той скача на крака, започва да се разхожда в стаята и пита сърдито: "Кой ѝ разреши на нея този пост? Тя знае ли, че сега не се пости? Тя знае ли сега, че днес се разрешават такива важни събития за света и за планетата Земя и че постът е недопустим на Изгрева, а тук трябва будно съзнание? Тя знае ли, че с този пост в момента ми пречи и може да си замине?" Сестрата мълчи уплашено. Учителят тръгва с нея, отива в бараката, където Савка вече лежи шестия ден изтощена от поста с разхлабено съзнание и поглед, блуждаещ насам-натам. Учителят нарежда непрекъснато дежурство до нея през деня и нощта като дежурният да не заспива и да чете през цялото време псалми и молитви, които Той им дава. Нарежда им да започнат да ѝ дават топла вода и чак след третия ден да я захранят с бистра супа от сварени картофи. Така Савка постепенно излиза от поста.

Мария Тодорова

Учителят бе препоръчал на Савка: "Още в този живот да прочетеш всички мои беседи!" - "Но това е много, Учителю" - възкликнала тя. "Много, но друг път може да нямаш тази възможност и тези условия, да се добереш до Словото Ми и да го четеш." Ето ви една загадка за Савка и една поука за вас. Българи, четете Словото на Учителя, защото друг път като души могат да не допуснат да се родите между българския народ и да четете Словото Му в оригинал на български. Учителят след своето заминаване, пет-шест месеца след това прибра и Савка. Още в Мърчаево бе споменал пред приятели: "Ще взема със себе си Савка". Ние смятахме тогава, че Учителят ще я вземе някъде на екскурзия на Витоша или на Рила. Но се оказа съвсем друго - Той я прибра в невидимия свят. Пътят на Савка бе труден. Но тя имаше привилегията, че бе поставена най-близо до Учителя и бе Негов ученик. Тя бе предана и вярна. Учителят ѝ бе дал духовното име Аверуни. Името Аверуни е посвещение. Това е първото посвещение на ученика в Школата на Всемирното Велико Бяло Братство. Аверуни означава верният ученик, верният ученик в Слово и Дела. Савка носеше достойно това духовно име - на верния ученик!

Имаше период, когато Учителят я викаше много рано - към 5 часа сутринта. Тя отиваше при Неi и Той ѝ диктуваше Слова, които бяха част от Словото Му, отнасящи се за ученика и неговия път. Словото се изливаше чрез Него под действието на Духа, в строго определено време и със строго определена цел. Тя стенографираше мислите на Учителя, а понякога ги записваше на български ръкописно. Тези мисли тя ги подреди и се издадоха в първа книжка "Свещени думи на Учителя" през 1938г. Когато книжката излезе от

печат, Учителят беше много радостен, носеше я със себе си, показваше ни я като скъпа вещ и се радваше като дете. Отначало не можехме да си обясним тази радост на Учителя. Разбрахме я по-късно, защото следващите книжки не можах да излезнат по простата причина, че материала не бе подготвен за печат от Савка. Савка бе посрещната от всички с особено внимание, че Учителят дава тези мисли само на нея и ето, тя ги дава на другите, което е нейна главна заслуга. Накрая излизаше, че тя даваше тези мисли на Учителя за учениците по нейна благосклонност. Разбирате на каква хлъзгава почва бе стъпила Савка. А тя, след като издаде първата книжка, трябваше да издаде и другите книжки. Материалът беше при нея, никой не ѝ пречеше, имаше средства за печат и тогава можеше свободно да се печата. Но се подхлъзна от онова изкушение, че тези неща се дават чрез нея и започна да изважда на малки листчета мисли от Учителя и да ги раздава на своите приближени, за да създава почитатели като първа ученичка на Учителя. Тя се подхлъзна и по друг начин. Учителят ѝ беше дал името Аверуни и това трябваше да бъде нейното духовно име. Тя написа на всички свои тетрадки, книги, снимки така: "Савка-Аверуни". А на няколко места само Аверуни. Това беше свещено име, то се отнасяше до мистичния живот на ученика и неговата вътрешна връзка между ученик и Учителя. С това име, дадено от Учителя, тя парадираше, че ето, само на нея Учителят е дал духовно име, защото то съществува в нея от началото на света. Такива бяха постановките у нея. Минаха години и Учителят веднъж каза, че ученикът на Бялото Братство има три имена: първото име е Аверуни, което означава Верният ученик. Второто име на ученика е Амриха, което означава Духовният ученик. Третото име е Ил-Рах и представлява Космическият ученик, който има общение с Бога, служител е на Бога и принадлежи на Бога. Това знание, което ни даде Учителят, изненада всички и обърна наопак цялата постановка на Савка, че тя е единствена, която е кръстена с това име. Тя преглътна един горчив хап, защото всеки ученик може да добие името Аверуни, ако с делата си докаже вяност към Словото на Учителя, вяност към Школата Му и Делото Му чрез собствения си живот.

Мария Тодорова

Според спомените на Лиляна Табакова, Учителят е споделял, че като дете е бил много тормозен от непрекъснатите караници и разпавии между майка му и баща му. Майка му почива и я погребват на село и в деня на погребението Той идва, макар че не са Го предупредили. Знаел, че ще си заmine. После по времето на Школата 1922-1944 г, Той вкарва духа ѝ в Савка Керемидчиева и се обръща към нея с името "Добра", което е името на майка му. А защо я е вкарал? Тя е била неписмена и я вкарал, за да се обучава в Школата. Но тя го разглеждала като свой син, когото може да напътства, да контролира, да се държи като майка към син и да му се бърка в работата на Учител. Това е правело впечатление на всички и най-много е реагирала на това Мария Тодорова.

Вергилий Кръстев

СИМЕОН АРНАУДОВ

/1904- 1991/

Аз бях попски син и помагах на баща си при църковните служби. Когато бях юноша на 14-16 години, като дойде Страстната седмица, една седмица преди Великден, всичко у мен започваше да ври и да кипи. През цялата тази седмица сънувам Гетсимания, Христа, апостолите, които след това ги мъчат и убиват. И това го преживявам не само на сън, но и в следващите дни. Тогава пеех в църквата и така се вживявах, че онова време идваше в мен и бе пред мен с цялото си величие и трагедия. Това ставаше всяка година, докато дойда в София. Когато дойдох в София и отидох за първи път при Учителя на Изгрева, аз Му казах: "Вие за мен не сте г-н Петър Дънов, а моят Велик Учител". Той ме погледна и отговори: "Плът и кръв не са ти открили това, а Бог съизволи да ти открие това. Но внимавай правилно да си разрешиш този път задачата с Мен!" Изминаха години. Дали си разреших правилно задачата или отново се провалих, това не мога да кажа.

Учителят ми беше казал още в началото, когато започнах да уча в Духовната Академия, следното: "Когато завършиш Духовната Академия, ще дадеш концерт и ще почнеш да пееш три години, облечен като свещеник, но облеклото ти ще бъде с бял подрасник и със синьо расо." Но аз напуснах Духовната Академия и не можах да дам този концерт. Непослушание и провал от моя страна. А Учителят много ме поддържаше и помагаше. Тогава Той ми каза да стана дякон. Веднъж Учителят ми каза така: "Ти, Симеоне, ако беше в този живот само пял, всичките си работи щеше да уредиш." Аз имах голям глас, здрав, хубав глас. Като пеех, кънтяха стените на църквата. През 1934 г. още като дякон се записах да следвам в Музикалната Академия.

Учителят ме приемаше по всяко време, докато другите чакаха. Той дойде, вземе ме под ръка и се разхождаме. През това време ми говори. Качим се горе в стаята Му. После слезе да ме изпрати. Вървим, вървим и Той все ми говори. Аз слушам, но от едното ухо влиза, от другото излиза. Такъв бях. Колко време ми отделяше и колко време Му губех! Вижте сега отношението на Учителя към една жива душа и към най-незначителния човечец, какъвто бях аз.

Понякога съм идвал облечен с расо, като дякон. Веднъж ми каза: "Тя, църквата, е вече свършила и още 10-15 години ще трае и ще приключи. Тя е станала материална! Тя си изживя своя път. Сега ще дойде езотеричното учение на Христа като вътрешна сила в умовете на хората. Днес е хаос и мрак. Трябва да стане нещо. Тези форми на църквата задържат развитието на Живота, затова те ще отпаднат. Ще остане само чистият Дух на Истината, защото Бог е Дух и тия, които му се кланят в Дух и Истина да Му се кланят."

При друг разговор Учителят отново заговори за църквата: "В своя човешки порядък, в своя човешки и животински дух, който човекът е внесъл в църквата, няма нищо общо с Учението на Христа. Те взеха Христа, та Го разпънаха и същите тези сили след това взеха това разпятие и с кръста заблуждават света. И от кръста на разпятието направиха идол. А Христос го

пое, носи го до известно време и го хвърли, за да го носят по-нататък човеците. Те трябва да го носят. А пътят е показан от Христа. Всеки човек вътрешно се разпъва, минава през страдания, идва до Голгота и след Голгота трябва да дойде Възкресението. А Възкресението е пробуждане на съзнанието. Възкресението се отнася до Божествения Дух и до пробуждане на съзнанието у човека."

Учителят отново ме приема и аз Му разказвам как в града е подета акция срещу Него по всички линии и Го упрекваха, че бил самозванец и се превъзнасял като Христос. Той ме изслуша и каза: "Симеоне, всеки ден разговарям с Христос. Не е било време, когато да не срещна Христа и да не разговарям с Него."

При друга среща Той отново ме хвана под ръка, разхождаме се по поляната и ми говори как ще дойдат новите хора, ще променят света, защото ще бъдат апостоли на новото човечество, което иде. Веднъж ми каза, че една необикновена промяна е станала в Космоса. Родила се е нова звезда и тя ще измени живота на хората. "Бог е решил да ликвидира тази тъмнина! Стига вече този мрак и извратени сърца!"

Бях млад, хубав и снажен. Чувствах се, че летя по висините и по планините и по цялата земя. Веднъж ме срещна една сестра на Изгрева, хареса ме, предложи ми да се разходим в гората. Аз се съгласих, беше ми приятна, пък и беше хубавичка и защо да не се разходим на чист въздух сред природата? Как стана така, не зная, но направо ме съблазни и след малко беше в обятията ми и след още малко бяхме на тревата и се обладахме чрез път в човешка страст и обладание. Бурята на обладанието премина и изведнъж почувствах, че падам от висините, стремглаво се насочвам към низините, оттам земята се отвори и аз полетях и се озовах в ада. Беше невероятно усещане и преживяване - да се сгромолясаш от висините в пропастта на живота си. Само за минути се смени състоянието ми от онзи, който летеше във висините, в онзи, който бе паднал и аз тръгнах като най-нищожен човек на земята. Преминах 600 метра и се намерих на поляната и пред салона на Изгрева. Нещо в мене говореше: "Учителят, Учителят". Аз тръгнах да Го търся, намерих Го и паднах в краката Му и започнах да ги целувам: "Учителю, аз съгреших! Спах с една жена и паднах в ада. Аз съм най-грешният човек на света, аз съм нищожество и едно голямо нищо". Той се наведе и ме повдигна: "Симеоне, този път какво си направил?" Разказах Му всичко от край до край. Учителят ме погледна и каза: "Рекох, голяма работа! Спал си с една крава!" Нещо в мене трепна. Някакъв лъч проблесна във въздуха, насочи се към мен и в дълбините на пропастта, в която бях паднал, този лъч ме намери и аз полека-лека започнах по него да се изкачвам и накрая излязох на повърхността на земята. Въздъхнах и поех дълбоко въздух: "Учителю, излязох от ада!" Той ме погледна и мълчеше. Някаква голяма тежест, която бе върху мен и в мен се махна и аз се освободих. Учителят ме освободи. Ако не беше сторил това, аз не знаех как ще се справя - беше се отворила бездната в мене и аз бях паднал в нея. Кой ме бе тикнал натам? Същия ден прочетох в Негова беседа следното: "Жената е тази, която е виновна за съгрешението на Адама и неговото падение."

Жената е тази, която трябва да помогне на падналия Адам. А да стане това, жената трябва да се повдигне и да стане новата Ева. Новото Учение е за Новата Ева и за Новия Адам." Това беше обяснението на този случай.

Бях млад мъж, здрав и ме заливаха вълни, които ме караха за съприкосновение и сношение с жена. Тогава я търсех и намирах. Но винаги след това имах усещането, че падам в бездната на ада и че онова, което бях спечелил в духовното си извисяване, много бързо го харчех за минути в сладострастие към женската плът. Не можех да се справям и отидох при Учителя да Го питам какво да правя с този толкова важен въпрос за мен. Той ме гледа строго и казва: "Виж, какво, Симеоне, когато дойдат тези сили в тебе, ще кажеш едно "Пфуй" - така, както локомотивът изпуска парата си, за не му се пръсне котела, така че отвътре ще слезеш долу и пак ще се качиш горе!" Учителят ми описва с пръст цялата окръжност във въздуха. Горе на окръжността съм под пара и котелът ще ми се пръсне, после натискам клапана му, парата излиза и аз слизам по окръжността долу, но веднага след това трябва да се кача отново горе. "Разбра ли ме, Симеоне?" Аз седя пред Учителя и немея. Не можех да разбера какво Учителят иска да каже с това. Друг път Учителят ми каза: "Половата дейтелност, това са сили, които не могат така да се разточителстват и хвърлят наляво и надясно безотговорно. Природата държи сметка за всичко и за всяка единица сила, изразходвана чрез половия живот и чрез плътта, за да се разреши половата обмяна между мъжа и жената."

След известно време се ожених, Учителят ме спира и ми казва: "Сега, Симеоне, ще ти обясня как да решиш задачата с парата от парния котел на локомотива. Решението е следното: Ще спиш един път седмично с жена си." Аз кимвам с глава. Даде ми наставления, като сляза надолу, след като от клапана излезе парата на котела, как да се кача отново горе. Питате какви са тези наставления? С пост и молитва през останалото време. С какъв пост? Въздържание от съприкосновение с жена и молитви, които Учителят бе дал за учениците в Школата. Някои могат да ме обвинят, че злепоставям Учителя с тези неща. Моля ви се, та парният котел ще се пукне и човек ще се разруши, ако няма знание. Но моят влак не стигна доникъде, понеже машинистът не спазваше никакво разписание и влакът закъсня по гарите и накрая на една гара го сложиха на девета глуха линия.

Учителят е говорил за брака много пъти. Тези неща са отпечатани в различни томчета. Но когато Той говори, трябва да има ученици, които да слушат и изпълняват. Той говори на ученици, а се оказаха обикновени слушатели. Какво чули, какво недочули, но нищо не изпълнили. Същото се случи и с мен. Въпросът за брака аз го разрешавах през 1927/28 г. Тогава се ожених без да питам някого, а на Изгрева отидох да живея с жена ми 1936/37 г. Нямахме къде да живеем. Дадохме ни една барака и там се подслонихме. Учителят взе грижа за издръжка на семейството ми, като подхвърли идеята на братята и сестрите да ни помогнат материално. В един разговор Учителят ми каза: "Ако беше ме питал мене да се ожениш или не, щях да ти кажа, да не се жениш". Аз вдигам рамене и навеждам глава. След известно време изниква семеен скандал. Отивам при Учителя да Му се оплача. "Ако ти беше прия-

телка или сестра, щеше да ти бъде по-полезна, отколкото като жена. Тя има качествата да бъде приятел на човека, тя обича хората, но не е за съпруга." Аз се уплаших от тези думи, но Учителят продължи да ми говори: "Но понеже Бог те обича, ти е дал добра жена". Наистина, тя е добра жена, с прекрасен характер, но аз не съм си на мястото. Моят живот е много бурен, труден и как тя издържа с мен, просто се чудя.

Отивам отново при Учителя при едни мои затруднения, при което бях направил една голяма беля. Разказвам Му и Той ми отговори: "Точно такива като тебе ми трябват. А в страданието е най-голямата привилегия на ученика". Вече получих друг поглед за човешкото страдание.

Симеон Арнаудов

Учителят лично бе казал на Симеон: "Вземи Евангелието и чети го и намери в него кой си бил тогава, защото твоят живот през времето на Христа е много добре описан. Внимавай да не повториш същата грешка, защото ще бъде фатална за теб." Ние само се досещахме кой може да бъде. Веднъж го попитах: "Брат Симеон, откри ли най-сетне кой си бил в Евангелието?" Той кимна с глава: "Открих". Замълча, сълзи се наляха в очите му и той се разрида. /Според някои допълнителни сведения от спомените на учениците, публикувани в томовете на "Изгревът", Симеон Арнаудов по времето на Христос е бил Юда./ Аз стоях изумена. Разбрах какво значи съдба на човека пред нозете на Всемировия Учител Беинса Дуно. Видях неговия път от преди 2 000 г., видях го и сега.

Мария Тодорова

МИХАИЛ ИВАНОВ

Моето дълбоко желание да посетя лично Учителя не ме напускаше. Избрах Михаил като негов най-добър ученик да ме заведе при Него.

Един прекрасен ден през пролетта, Михаил и аз отидохме при Учителя. Влязохме в една малка стая - Неговата приемна и седнахме на двата стола срещу Учителя.

Учителят беше официално облечен с бял костюм, бял шал около врата, от който се спущаше златна верижка с един малък диамант. Белите Му коси, падащи към раменете, обгръщаха и предаваха мекота на Неговото сериозно, класическо лице, от което лъхаше мир, благородство и благодост. Докато гледах изненадана тази Негова духовна красота, една необятна обич ме изпълни и широка усмивка се разля по цялото ми лице, пречейки ми да промълвя една дума. Така безмълвна стоях до края на нашето посещение от двадесет минути. Разговорът се водеше между Учителя и Михаил. Учителят само един път отправи Своя поглед към мен. Неговият поглед бе изпълнен с милост, чистота и благодост.

Този ден бе изключителен за мен. Благословен ден! Аз имах една рядка, чисто духовна опитност /откровение/ да почувствам присъствието на Божествения Дух в Учителя.

След тази визита моята връзка с Михаил продължи. Аз му вярвах безусловно на всичко, което той казва, че е най-добрият ученик и най-близък до Учителя. Също вярвах на неговите уверения, че аз съм "единствената, определена от съдбата" душа. Обаче една нощ сънувам, че Михаил има и друга "единствена душа". Аз бях запомнила ясно нейната фигура и чертите на лицето й.

Отивам в неделя на беседа и какво да видя - Михаил придружава тази същата сестра, която сънувах. Испитах ужас! Как може най-добрият ученик на Учителя да лъже? Горчиви съмнения ме обзеха - как е възможно? Какъв е този Учител, какво е това учение? Търся отговор, но съм в отчайващо недоумение. Започнах да боледувам. Най-после отидох при Учителя и Му разправих всичко с плач. Учителят само каза: "Рекох, ела това лято на Рила." Разбира се, аз заминах през юни с братята и сестрите за Рила.

Там аз разреших за себе си въпроса, че нито Учителят, нито Учението са отговорни за недъзите на своите ученици. Това разрешение ме отчасти успокои.

Но сега ясно изпъкна моето трагично състояние на раздвоение, а именно личните чувства на обич към Михаил са в разрез с моя ум, който ми казва, че тази връзка с Михаил не е разумна и трябва да се прекъсне. Нови страдания, нови плачове на безсилие. Михаил продължаваше да придружава заедно с Богомил Малджиев двете сестри Аламанчеви, които ме гледаха не много сестрински и даже чух, че са ме нарекли хитрата лисица, която иска да отнеме Михаил от Милка Аламанчева. Нови плачове на обида. Отивам при Учителя да се изплача, а Той, след като ме изслуша, отсече: "Рекох, ще стоиш с Михаила". Така в раздвоение продължих да виждам Михаил. Изминаха

месеци. Един ден Михаил дойде да каже сбогом - заминава за Париж. Каза ми, че Учителят го изпраща, като негов най-добър ученик да разпространи учението във Франция. Аз останах много учудена и в пълно неведение, но повярвах.

Михаил замина и аз продължих моето следване в Академията и същевременно посещавах неделните беседи. Учителят ми разреши да посещавам също и беседите в сряда и петък.

Виола Йорданова

Михаил Иванов бе за мен шмекер. Аз, жена ми Райна и Иван Кисьов отивахме на Витоша. Горещо на Бивака сварваме Михаил Иванов. А там се отворило едно хубаво време, чисто небе и тишина. Сядаме и се разполагаме. Михаил започна да философства. Но понеже бях чул преди това от възрастните приятели, че той и Кръстю Христов са били порицани по време на първите събори от Учителя в Търново, затова нямах никакво доверие в тях. Михаил по едно време с висок глас каза: "Аз имам постижение, мога да владея природните сили, мога да спра дъжд, да докарам бури и дъждове". Ние го слушаме и мълчим. После го поканихме на трапезата ни. Ядохме всички, той също, защото беше гладен, а си бил взел малко храна. Времето бе хубаво, слънчево. По едно време спря едно облаче над нас и за минути то се увеличи и затъмни слънцето и след кратко време закри небето. Изля се проливен дъжд и ни окъпа. Жена ми се обърна към него: "Брат Михаил, спри дъжда! Нали можеш?" А той със самочувствие отговори: "Аз го извиках със сила и с това се изразходвах, та сега още нямам и не ми остана сила, с която да го спра да вали. И затова ще вали до довечера". Ние се захласнахме от смях. Него го оставихме на Бивака да го вали дъжда, а надолу ние вървим към Симеоново и се превиваме от смях. На Изгрева разказахме всичко на Учителя. Той извади кърпичката си, сложи я на устата си и дълго се смя пред нас със сълзи.

Симеон Арнаудов

На 13 юли 1925 г. на екскурзия на Братството с Учителя на Мусала, заради една жена красавица, се сбиват Михаил Иванов и Методи Константинов. Бият се пред очите на Учителя. Никой не ги разтървава, стоят настрана всички и ги наблюдават. Боят е жесток. След като са вече паднали на земята и се душат с ръце, Учителят дава знак и ги разделят. Учителят нарежда да дойдат при Него. Той е сърдит и ядосан. Приготвя си бастуна, но само Методи се приближава към Учителя, а Михаил Иванов побягва и се скрива. Учителят налага с бастуна гърба и задника на Методи. Пита: "Къде е Михаил?" - "Избяга, Учителю." - "Затова, че избяга, той се изключва за 25 000 години от Бялото Братство." Вечерта Учителят държи беседа и разглежда този случай. Така че, Михаил е изключен за 25 000 години, защото е служител на черната ложа.

Учителят изпраща Методи Константинов в Полша, за да не Му пречи. Цели 17 години Учителят му плаща издръжката, за да живее там и да учи. И когато Тодор Стоименов, който държи касата на Братството, протестира

пред Учителя, че хранят някого 17 години, то Учителят му отговаря така: "По-хубаво е да стои в Полша, отколкото да е тук и да прави бели на Изгрева. Затова му плащам, да стои далеч от Изгрева."

Същото Учителят прави с другия участник в побоя, който изключва от Бялото Братство за 25 000 човешки години - Михаил Иванов. Учителят го изпраща във Франция.

Вергилий Кръстев

До 1937 г. Михаил бе в България и след това замина за Париж на Световното изложение. Тогава се даваше виза на всеки гост на изложението. Учителят не желаше такива личности в България и по този начин го отстрани оттук, като му съдейства да замине и накара приятелите да му дадат пари за път.

Михаил Иванов замина за Парижкото изложение и остана там. Създаде група и започна да издава окултна литература от свое име като автор. Това бяха експозета на онова, което е говорил пред французите на френски език. Тези експозета бяха отпечатани в една поредица и той ги изпраща на "Изгрева", за да ги покаже на всички и да се похвали. Сестрите, които се грижеха за стаята на Учителя, вземат получените книжа на Михаил Иванов и искат да ги покажат на Учителя, но се чудят как да направят това. Тогава онази сестра, която в този ден е дежурна да чисти стаята на Учителя, слага няколко броя от книжките на Михаил на масата Му. Учителят влиза точно в този момент, когато сестрата завършва с почистването. Обръща се към нея и казва: "Елатук". Учителят хваща с два пръста - с палеца и показалеца - книжките на Михаил, така както се хваща мръсен парцал, повдига ги и ги подава на сестрата. "Махнете ги тези непотребни и излишни неща." Сестрата е гузна, взема ги и ги прибира. Тя е очаквала от Учителя да я похвали за инициативата ѝ и да похвали едновременно и Михаил за неговото творчество. Но понеже е гузна, че е извършила своеволие и без да пита Учителя за тези книжки, ги е сложила на масата Му - тя не съобщава на другите две сестри, които чистят стаята на Учителя, когато им дойде ред за това. А след тази случка, другите две сестри, без да знаят, също решават, че трябва да се покаже цялото творчество на Михаил в Париж. Затова до вратата на горницата, отвътре, нареждат книжките на Михаил закуп, за да може Учителят да ги види колко са много. Същия ден става така, че и двете сестри са там. Учителят посочва с пръст книгите на Михаил и изрича: "Изнесете тези трици оттук!" Те бързо-бързо изнасят купа с книгите. Много пъти Учителят е говорил в Своите беседи, че съвременната окултна литература представлява булгур, трици за човешките умове и че е дело на черната ложа. Човек трябва да се храни с Божествения хляб, който е Словото Господне. Ние знаехме, че Словото Господне е Словото на Всемировия Учител, Който бе на "Изгрева" и ние бяхме при Него. Първата сестра, която бе гузна и която си премълча, бе сестра Мария Тодорова, а другите две бяха Савка Керемидчиева и Паша Теодорова. Накрая трите сестри се събраха и разказаха подробно цялата история на

всички. Чуха всички. Но на някои това не им изнасяше и си правеха оглушки. Тези оглушки си ги правят и до днес. Така те работят срещу Учителя.

Борис Николов

Така че, драги приятели, тия там във Франция не са в Школата, те са изключени. Аз не съм фактор, но според мен и вие сте се изключили от Школата, които ходите и целувате ръка на тия изключените. И се дойде дотам, че да ходят през 1996 г. да се продават във Франция, и то на един, който е изключен от Учителя от Школата на Бялото Братство. Ето това не мога да разбера, как може да си го позволят. Ако тези 25 души, които са отишли във Франция, са от това Учение, то те автоматически са се изключили от него, защото тия там са изключени от Бялото Братство. Ами вземете и прочетете беседата, която е държана 1925 година под Мусала.

Тодор Ковачев-внук

Един ден ме извика Люба, рождената сестра на Ванга, и започна да ми разказва, че дошъл Михаил Иванов с една французойка и със сестра си на гости при Ванга. Отишла Люба при Ванга и я пита: "Дошъл е Михаил Иванов от Франция, ръководител е на Братството във Франция и иска да се срещне с теб." Ванга отговорила: "Нека дойде." Влиза Михаил, целият облечен в бяло, с бяла брада, с бяла коса, нагласил се досущ като образа на Учителя. Влиза и веднага казва на Ванга: "Аз съм Мировият Учител. Петър не е нищо пред мен. Той е самозванец. Аз съм Мировият Учител." Ванга е свикнала като дойде някой при нея, да дойде смилено и тя да води разговора. Люба през това време слуша и е цяла настръхнала, защото знае, че ще се случи нещо - тя познава сестра си как реагира на такива бабаити. Ванга го пресича: "Кой си ти, бре, и що сакаш?" - "Аз съм Михаил Айванов и съм ръководител на Великото Бяло Братство. Дошъл съм да те питам как мога да се подмладя и да живея вечно." Ванга скача на крака и ръкомаха срещу него: "Как не те е срам, бе лунгур с лунгур. Ами Той Петър Дънов ти е дал акъла в главата. Той ти е дал книги да четеш. Той ти е дал песни да пееш. А ти не Му споменуваш името дори и Му викаш Петър, като че ли е най-долният простак. Ама простак си ти и я ми се махни от главата. Що народ е минал през мене, а ти си най-големият лъжец, що съм видяла. Ти не си Миров Учител, а си Миров Лъжец. Това да знаеш от мен." И Ванга го изгонила.

Като чух това от Люба, отидох при Ванга и я питам: "Верно ли е това, дето ми каза Люба?" - "Верно е, ама не ми споменувай името на този Михаил, че по-голяма срамотия не съм видяла и по-голяма простотия не съм срещала." Така този "Миров Учител" от Франция дойде да пита една гледачка как да се подмлади и как да живее вечно. После тръгнах по цяла България да разказвам тази случка, за да се знае кога Михаил е идвал в България и как е ругал Учителя по най-долен начин. Онези, които го познаваха от времето на Учителя, казаха: "Ние го познаваме какъв беше по-рано, такъв си остана и сега. Но другите не го знаят и се подвеждат."

Някой ще попита какво значи лунгур. По нашия край това е най-долната

и най-мръсна дума, която може да се каже за един човек - скитник, безделник, непрокопсаник.

Крум Божинов

Запознах се с учението на Михаил Иванов през 1989 г, посещавайки неговия център в Оен, близо до Ватерлоу. Видях в залата, където се провеждат конференциите, един голям портрет на Михаил Иванов и пред него запалена свещ. По това време четях книгите на М. Иванов и няхах нито едно томче на Учителя. Когато имах някакъв труден въпрос, аз задавах въпрос и отварях Библията и гледах какво ще ми се падне. Един ден след като се върнах от центъра на М. Иванов вкъщи, исках да разбера какво ще каже Невидимият свят по отношение на неговата школа. Отворих Библията и ми се падна: "Не замествай никога Бога с образ на човек и Слънцето със свещ".

М.Иванов умира от рак на черния дроб и в предсмъртния си час прави едно признание пред сестра си: "Това, което направих в моя живот, не беше добро за Учителя." Това ми го разказа брат Атанас Янчев, който е разговарял със сестра му.

Христо Балабанов, 19.08.2005, Рила, Езерата

ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ

/1886-1944/

Най-големият син в осемдетното семейство на пощенски чиновник - Любомир Лулчев, е роден на 1 ноември 1886 г. - ден на будителите, в гр. Кнежа. Завършва гимназия в Русе, следва две години медицина в Букурещ, след което постъпва във Военното училище в София. Завършва го с отличие и е произведен офицер-подпоручик.

Като офицер взема участие в конкурса, който Военното министерство организира за първите български авиатори, спечелва конкурса и единствен отива да следва авиация в Англия. Завършва авиационната школа в Англия като пилот No 319 от Английските кралски въздушни сили. Взема участие в Балканската война. Верен на своите разбирания за справедливост, той идва до стълкновение със своя началник и бива уволнен. Продължава своята борба, доказва своето право и бива възстановен отново в армията с чин капитан.

Идва Европейската война 1915-1918г. Той се оженва за дъщерята на генерал Станчо Радойков - Ангелина, или както я наричат Гела. Заминава след това за фронта. Бие се смело и е награден с ордени за храброст, но бива тежко ранен. Продължително го лекуват в болница, откъдето излиза с 80% инвалидност. През 1919г. се възстановява до известна степен, но не е бил годен за строева служба.

Тодор Маринчевски

Приятел на Лулчев го завежда на беседа на Учителя. Лулчев бил във военната си униформа, застава най-отзад и слуша внимателно. "Много добър проповедник, но няма ред и порядък в сказката му. Говори за едно, после за друго" - си мисли той. В това време Учителят спира беседата, обръща се към него, поглежда го в очите и казва: "Някой ще каже, че няма логика в това, което говоря. Понеже беседите ми се изграждат от мислените въпроси, които присъстващите ми задават, аз отговарям на първия, говоря по втория, в същото време задават трети и аз говоря малко по него, връщам се и довършвам първия и втория. Затова в лекциите ми няма такъв ред и порядък, на какъвто военните са свикнали". Лулчев е шокиран от това, че Учителят прочита мисълта му и веднага му отговаря. Разбира, че това е един силен дух и си помисля - кой знае какви сили и способности има. Посещава Го в дома Му и очаква големи сензации. Учителят разговаря скромно с него и не показва нищо особено. Лулчев си тръгва, като си казва: "Че аз стоя по-високо от него, ако той е истинският Учител." Скоро неговата интуиция му подсказва, че е измамен. Връща се и казва на Учителя: "Искам да видя миналите си прераждания; пътя по който съм минал." Учителят му обяснил, че е бил еврейският цар Соломон, по-късно като Пилат Понтийски не намира вина в Христа. "А какъв ще бъда в този живот?" - пита любознателния офицер. - "Ще бъдете мой ученик". Това било много за свободолюбивия офицер. "Всичко това или ще ми го докажете..." - и той побутнал възбудено пистолета си. "Мога да ти

покажа - разсмял се Учителят - но не в този ти вид, защото не можеш да ме следваш." - "Какво трябва да направя?" - "Първо ще свалиш тези марсови железни. Те не са ти повече необходими. И второ, две седмици на хляб и вода." Лулчев козирувал и казал: "Слушам!" След две седмици идва при Учителя доста смирен и Той го пита: "Готов ли си?" - "Готов съм." Влизат в стаята, Учителят я заключва, седат и политат с голяма скорост, за да достигнат до светлинните форми на миналото и да посрещнат филма на събитията. Лулчев вижда миналото от Соломон до сегашния си живот. Връщат се в телата си и Лулчев целува ръката на Учителя с голямо благоговение. След тази среща брат Лулчев често посещава Учителя и провеждат дълги разговори. След свършване на разговора, Учителят питал Лулчев по кой път ще си отиде. Лулчев Му отговарял, но Учителят му посочвал съвсем друг път от избрания от него. Това се повтаряло повече от 20 пъти и накрая Лулчев научава, че по пътя, по който е искал да мине, е бил застрашен от атентат. Хората, натоварени да извършат атентатите, докладвали на началниците си, че Лулчев е неуловим и никога не минава оттам, където е чакан, а умело избягвал засадите. Тогава враговете му се отказали от преследването и го оставили на мира. Лулчев отива при Учителя и горещо Му благодарил за десетките пъти, при които е спасявал живота му.

По изява Лулчев беше един честолюбив и амбициозен човек, много начетен и със задълбочена мисъл. Имаше и други качества, работеше с окултни сили. Мнозина изгревяни се убедиха в това, понеже в един или друг случай се запознаваха с тях, както в положителната, така и в отрицателната им страна. Тези неговии способности бяха известни на обществото в града. Той обичаше да ги демонстрира като човек, който не само знае, но и умее да работи с такива сили.

Веднъж Игнат Котаров решава да се справи с Лулчев и виждайки го на поляната, се отправя към него. Лулчев имаше силна интуиция и владееше природните сили. Веднага прочита мислите на Игнат, прави движение с дясната си ръка, казва нещо и Игнат се изтъргулва няколко пъти на земята. Става и побягва. Получава едно сплитане в стомаха и щял да си замине, ако Учителят не го е спасил.

Светозар Няголов

След убийството на жена му, Лулчев окончателно се установи на Изгрева. Отиде да живее при Невена Неделчева. Той се настани в нейната барака, като до нея пристрои една по-широка барака и други помещения, в които се настани Невена. Там той гледаше на ръка на всички, които отиват при него. В това време вече се говореше за него в обществото като ясновидец.

Елена Андреева

Лулчев разговарял с Учителя. Учителят го пита: "Колко е висок Мусала?" Лулчев като един ученик, който си е научил урока, отговаря: "2927 метра". Учителят го пита: "Как измервате?" Лулчев обяснява всички научни методи за измерване. Учителят се усмихва и казва: "Мусала е над 3000 метра".

Лулчев пита: "А Вие как измервате?" - "Има известни магнетични течения, които се чувстват само над три хиляди метра". Магнетични течения има, които ги чувства Учителят, но Лулчев не ги чувства. Веднъж Лулчев седи в едно кафене и чете в сутрешния вестник, че германски учени измерили връх Мусала и бил 3009м. Скача той зарадван да се похвали на Учителя, че Мусала е над 3000м, обаче изведнъж се засрамял пред себе си. Лулчев ми разказа: "Учителят, който никога не ми е казал една лъжа, който толкова пъти ми е спасявал живота - аз искам по едно място да си ида, а Той ме пращаше по друго място, което е безопасно за мене. Но аз не му повярвах, повярвах на жълтата преса". Не се смирил пред знанието на Учителя, но решил да му се похвали с новината от вестника. Неверни Тома. Такива бяхме всички отначало. После Го познахме в Дух и Истина.

Васко Искренов

Разказваше ми веднъж Любомир Лулчев, че упражнението "Побеждаване" от Паневритмията, Учителят го играл заедно с него от горната част на поляната до долната, в разстояние на петдесет-шестдесет метра. Това беше един метод на Учителя, при който Той даваше няколко урока на онзи, който трябваше да учи. Лулчев научи упражнението и го играеше добре, но не можа да научи символиката му - че трябва да се движи с Божественото и със Словото на Учителя.

Борис Николов

Един ден чувам, че сестра ми се уговаря с нейна приятелка да отидат на Изгрева при г-н Лулчев, за да им гледа на ръка. Аз се присъединих към тях в уречения ден. Когато дойде моят ред да вляза при Лулчев, аз го помолих да ми заеме беседи от г-н Дънов, като отказах да ми гледа на ръка. Той ме изгледа малко изненадано, но ми даде две книги със забележка да му ги върна. Благодарих му и си отидох.

На всяко мое следващо посещение, аз питах г-н Лулчев, как мога да посетя неделната беседа на г-н Дънов. Отговорът бе: "Не сте още готова."

Един следобяд, когато отидох да върна беседите на Лулчев, седяща спокойна на стола, изведнъж той ме попита: "Вие не се ли страхувате, че може нещо лошо да ви се случи?" Отговорих му: "Аз съм дошла тук само за добро". Той скочи от своя стол, запъти се към вратата, отключи я, а аз като стрела изхвъркнах навън и никога не се върнах там. След това обаче, през много нощи аз трябваше да отблъсквам неговите настойчиви внушения да го посетя.

Виола Йорданова

Невена Неделчева беше близка с Лулчев. Аз от нея научих, че и моята малка преродена сестра е била интимна с него. Той имаше такива връзки с млади момичета. Друга една сестра, която стана комунистка и редакторка в "Работническо дело", няма да ѝ кажа името, специално ме помоли да не кажа, и тя беше близка с Лулчев. Изобщо, той имаше контакт с доста жени. С мен се опита един път, сложи ме на коленете си и аз питам: "Какво искате,

да ми предадете някакви влияния ли?" Отговори: "Не" - "Тогава, освободете ме". И така беше - посягаше. После видях един път как бие Йордан шофьора. Жестоко го би. За какво - не можах да разбера. Той беше създал една група "Упанишада". Там беше д-р Борова, Невена Неделчева, Елена Андреева. Елена по-късно не съм я виждала, но в младите години беше също негова приятелка.

Милка Говедева

В началото на нашата връзка аз не виждах отрицателните черти на Любомир. Моето чувство към него изпълваше всичко грапаво и всички кривини в неговото поведение. Аз изпитвах само скръб, много често и оскърбление, че постъпва така, но все вярвах, или може би ми се искаше, той да се оправи.

Веднъж Учителят ми каза: "Любомир може да устои на жена, колкото бучка захар на вода." Това изказване не ме натъжи, само ме освободи да не го съдя. Казах си: Значи така текат силите в него и той не може да бъде господар на себе си. Това е робство на плътта. Аз не виждах той да страда от това. Веднъж не чух да си направи упрек за това свое поведение. Даже си спомням един случай, който той ми разказа още в началото на нашата дружба. Един път бил в трамвая с брат си Андро. Там имало едно момиче, което той не познавал. Показал го на брат си и му казал: "Виждаш ли това момиче, довечера ще дойде при мене". То наистина дошло. За да дойде момичето при него, той е направил нещо, извикал го е вътрешно. Защото той имаше някакви вътрешни възможности да прави това. Не разбирах как, но мисля, че той можеше да изпраща вълни от половата си енергия на дадено момиче. Енергиите, които изпращаше, достигаха до съзнанието на момичето и то отиваше при него. Когато започнах да правя опити да се отделя от него, много пъти по такъв начин той ме е викал, дори, когато съм отивала при него, го питах: "Защо ме викаш?" Той само се усмихваше. Имаше случаи, когато категорично съм решила да не отивам при него, но изведнъж започва едно такова желание да ме безпокои и да ме кара да отида при него. Почти никога не успявах да устоя. Така ме завладяваше това желание, че аз хем не исках, и пак отивах.

Елена Андреева

През 1936/37г. Лулчев беше закачал едно малолетно момиче. Стана скандал. Тогава Учителят го бяха викали в Държавна сигурност да дава показания. И Лулчев го викат, понеже за малолетните законите са много строги. Той дойде при мен и ме помоли, ако мога да поговоря на момичето и аз й поговорих: "Данче, Лулчев, което е направил, не съм съгласна с него, но заради Учителя, да не правим скандали. Бъди така добра, ти си казала на тези хора, на майка си, но ще стане един по-голям скандал, тебе ще намесят повече. Много хора ще кажат: Тя казва това, ама кой знае какво е станало. И тебе ще оклеветят. Нямах никакъв интерес да те клеветят." Когато дойде време да се яви в съда, пак й поприказвах и детето каза, каквото аз й бях говорила. Така Лулчев беше оправдан.

Елена Андреева

На Изгрева идваха редовно по време на ваканциите няколко учителки, които работеха по селата. Една от тях беше Наталия Чакова. Идваха тук през ваканциите, научаваха новините и запомняха всичко. Та този случай ми го разказа Наталия. По онова време Любомир Лулчев залиташе много по женската част. Едно младо момиче, което дошло на Изгрева, се залепило за него и му станало любовница. След време той ѝ се наситил и я изоставил, а тя преминала през голяма психическа криза. Тогава Учителят срещнал един млад брат, скромно момче и му казал: "Ожени се за нея!" Но младият момък се поколебал, тогава Учителят прибрал двете си ръце към гърдите си, погледнал го молитвено и изрекъл: "Моля те, ожени се за нея. Направи го заради Мене." Момъкът се разделил с Него, мислил няколко дена и решил да изпълни молбата на Учителя. Приближил се до изстрадащото момиче и започнал да приказва с нея любезно и внимателно. Започнал да дружи с нея и накрая се оженили. Постепенно тя се стабилизирала. Така изпълнил молбата на Учителя.

Драган Петков

Едно момиче на Изгрева се влюби в Лулчев, защото беше сладкодумен, както казваше Паша, кадифян глас имаше. Това момиче се обеси заради него на прозореца в стаята, в която живееше. Учителят беше много недоволен и каза: "Той ме свързва с едно самоубийство". Но така стана, че никой не обърна внимание на това.

Елена Андреева

По време на Балканската война българите превземат Одрин. Лулчев влиза в сарая на някакъв бей и взима скъпа черна огърлица. За това той не казва на никой. При един разговор Учителят му казва, че огърлицата, която е взел от Одрин, носи голямо нещастие и трябва незабавно да се освободи от нея. Тогава той я подарява на жена си Ангелина Радойкова. Тази огърлица става причина тя да бъде убита от своята прислужница Марина и майка ѝ Станка Тимева на 18 май 1930 г.

Светозар Няголов

Бях веднъж при Лулчев в бараката му. Държеше се с мене важно, а като си припомням как Учителят слизаше до моя уровень и до моето вътрешно състояние и бащински ми говореше. Няма сравнение. А Лулчев високопарно ми казваше, че току-що бил слезнал от планетата Сатурн и не искал да се вози на колата на Учителя: "Аз не искам да се впрегна в колата на Учителя и не искам да се свързвам". Пред мене го каза: "Не искам да се впрягам в Неговата кола" Аз казах това на Учителя. Той се усъмни в чистотата на Учителя, той с всичкото си уж знание, не можа да разбере, че Учителят е едно същество Висше. Той допускаше, че Учителят прави това, което и той правеше.

Елена Андреева

Първите години бяхме на екскурзия на Бивака. Учителят, както държеше беседа, не знам какво направи Любомир, но Учителят каза, че е недоволен и си тръгна. Когато мина реката и почна да се качва по стръмното нагоре, Любомир стигна Учителя и какво Му е казал, не знам, но Учителят се върна. На другия ден Любомир ми каза: "Направи ли ти впечатление, че Учителят не се върна когато отиде Балтова, а аз като отидох?" Веднага се сетих, че той е направил нещо. Рекох: "Ти да не си направил нещо?" - "Ех, направих нещо." - "Какво направи?" Не ми каза точно какво, но изпратил някаква енергия към Учителя, за да Го изпита, а това било пакостно за Учителя.

Елена Андреева

Имаше един случай, когато Учителят изказа едно недоволство от Любомир. Каза ми: "Какво е направил той за Братството? Какво е дал за Братството? Дал е три хиляди лева, аз мога да му ги върна." Когато ми каза тия думи, на мен ми стана страшно за Любомир, защото това би значело, че Учителят иска да скъса с него. Като знаех колко доброта, благородство и милост имаше Учителят към всички същества, мислех, че това може да не го направи, но от друга страна, тези Негови думи показват, колко поведението и проявите на Любомир в Братството са тежали на Учителя. Какви трудности и неприятности Му е създавал, за да каже това. Учителят беше недоволен от Лулчев, беше недоволен от онова, което той проявяваше.

Елена Андреева

Любомир Лулчев обичаше да се хвали и да разказва неща, които бяха верни. Разказваше как Мория идвал лично при него и му давал различни задачи и окултни символи, които той си начертал вътре по вратата на бараката на "Изгрева" и бе окачил негови картини по стените. Един ден Учителят извика стенографката Елена Андреева, която имаше лична връзка с Лулчев и нарежда твърдо: "Иди да кажеш на Лулчев да махне тези картини и символи на Мория, защото чрез тях той ще разруши целия "Изгрев". Какво, той Изгрева ли иска да разруши?" Елена отива и предава думите на Учителя. Той проявява послушание и ги маха. Уплашил се от това, че Учителят е разгадал неговата връзка с Мория и знае за дейността на Мория, който с негови представители в България, се стреми да унищожи Братството. Връзките на Мория не са били на физическото поле, а на духовното поле. Според разказа на Елена Андреева, Лулчев се е излъчвал, отивал при Мория и получавал указания от него, както и Мория идвал на "Изгрева" със своето духовно тяло. Лулчев имаше тези качества и познания да прави такива неща. Защо казвам такива неща, а не постижения? Защото беше насочено срещу делото на Учителя.

Мария Тодорова

Лулчев още през 1920 г. ми каза, че има духовна връзка с Мория. Мория му се явил и казал: "Ти си каша, ще видим какво ще излезе от тебе!" Впоследствие той сложи портрета на Мория на масата си и до края на живота

си държеше портрета. Пак под влияние на Мория, в период, когато беше настроен срещу Учителя, при съмненията, които имаше, той постави картини на северния ли, на източния ли прозорец. Едната беше горе, другата долу на единия прозорец и над вратата си имаше друга. Учителят ми каза: "Кажи на Лулчев да махне тия картини. Какво иска, Изгревът ли иска да разруши?" Но аз, може би за самосъхранение, не съм запомнила картините като образи, щом Учителят казва да ги махне, значи нехармонични са.

Аз добросъвестно отидох и му казах. Той се засмя: "Добре, ще ги махна, но тази горе ще я оставя". Той махна само тези на прозорците, но не махна тази, която беше над вратата.

Елена Андреева

Братството е на Рила и лагера е устроен, братският живот продължава така, както е от години. Един преди обед идва Любомир Лулчев при Учителя и казва: "Учителю, идва голяма буря, която ще завлече целия лагер и ще бъде пагубна за Братството. Затова трябва веднага всички да слезем в града." Учителят го гледа строго и му казва: "Аз няма да сляза!" Лулчев се обижда, обръща се и тръгва. Взема със себе си Елена Андреева и Невена Неделчева. Тримата най-демонстративно напускат лагера. Учителят наблюдава и след това казва много строги думи. За Елена каза: "Тя няма защо да дохожда повече тук!" И наистина, Учителят престана да я приема. За наказание тя отиде да учителства в едно далечно село Макоцево.

След като си заминаха тримата, наистина времето се развали, дойде буря, цяла нощ буча и фуча, скъса много въжета на палатки. На сутринта Методи Константинов отиде при Учителя и Му докладва пораженията на бурята. Казва Му: "Учителю, ако бурята продължава, ще отнесе всички палатки". Учителят излиза от палатката си, заобикаля я, вдига ръка, прави едно движение и изрича някаква дума и изведнъж бурята утихва все едно, че не е била. След малко облаците се разнасят и пеква хубаво рилско слънце. Братският живот продължава. На следващия ден Методи пита: "Учителю, защо вчера не спряхте бурята?" - "Първо, тези сили, които предизвикаха бурята, трябваше да изтекат; и второ, това е пример за изпитание на учениците. Друг път такъв пример няма да имате." И наистина, този пример остана единствен.

Борис Николов

Към моите спомени за Братството трябва да отнеса опитите, които се правеха в интимните групи. Такива групи бяха образувани от сестра Маркова, Янакиева, Лулчев, Граблашева. Трябва да призная, че дейността на Лулчев би имала сериозни последици, защото Лулчев беше умен и силен дух и би причинил разделение на Братството. Учителят ме предупреди да не влизам във връзка с тая група, за да си спестя страдания. Граблашева ми каза:

-Ти не разбираш, че Учителят иска да те изпитва!

Но как ще иска да ме изпитва, когато Той не е дошъл само заради някоя групичка, не е дошъл само заради българите, дошъл е заради цялото човечество!

А за Лулчев и групата му казваше:

- Вече цели десет години се боря против тия духове, които са духове на черната ложа. Някога оставям лампата си да свети цяла нощ!

Мария Милева

Любомир Лулчев беше създал една група от братя и сестри в Братството и в началото всички от групата започнаха да ходят при него, за да им говори по духовни въпроси. По този начин салонът се изпразни и при Учителя останаха 3-4 човека. Един ден, сряда, Учителят слиза в салона, за да държи лекция на Общия Окултен Клас. В салона няма никой - всички отишли при Лулчев да им говори. Учителят излиза и се оглежда. Точно по това време брат Ради минава покрай Учителя и бърза, бърза и той да отиде при Лулчев. Подминава Учителя, все едно, че не Го вижда. Учителят го настига, хваща го за ревера на палтото, раздрусва го с двете си ръце и му вика: "Брат Ради, влез в себе си. Къде си тръгнал?" Кзал му това три пъти. Брат Ради се връща и полека, полека се запътва към салона, влиза вътре и сяда на един стол. Седи, смилено мълчи и чака. След малко се задава една върволица от братята и сестрите и сконфузено влизат в салона. Изпълват салона и Учителят започва да държи редовната си беседа. А преди това отивали при Лулчев, като дори и стенографките Паша, Савка и Елена са били там. Защо са ходили там ли? Защото ги замотава, беше ги завладял отвътре. Постепенно Учителят ги откъсва от него. Останаха при него една малка група около 10-15 човека. Наричаха се "Упанишадите". Те също присъстваха на лекции на Учителя, но след като свършеше беседата на Учителя, заобикаляха Лулчев. Тогава той им разясняваше и тълкуваше какво е искал да каже Учителят в своята беседа. Значи всички други разбираха какво е искал да каже Учителят, а тези от Упанишадата не разбираха. Затова пък разбираха какво им говори Лулчев.

Драга Михайлова

Учителят изнасяше една лекция за любовта и ни в клин, ни в ръкав каза: "Какви са тия групи и групички, дето ги създавате? Ако трябваше, аз щях да ги създам". Мисля си: "Това, ако не е за Лулчев, името ми да не е Милка". Един ден отивам при сестра Паша и питам: "Защо една групичка се оформя около Лулчев и отиват с него надолу?". - "Милке, ти не знаеш ли, че има хора, които обичат да им се жвака (да им се предъвква), демек това, което Учителят говори, не са го разбрали, а сега, той ще им го предъвква по свой начин, за да им го предаде." Така ми отговори, но беше малко ядосана от това нещо.

Милка Говеева

Един случай ще ви разкажа от Рила. Имаше една голяма скала. Един следобяд, Учителят се беше облегал на скалата. И погледна - брат Лулчев тръгна към чешмичката с някои братя. Заредиха се, които симпатизират на брат Лулчев: 10,20,30 - много хора отидоха при Лулчев, около 30 души. Учителят гледа мълчаливо и най-накрая каза: "Това не се прощава! Да вземем хора от Братството и да ги отцепим от Братството и да се явява той като

учител! Като иска, нека да отиде, както Михаил отиде във Франция и там от чужди хора да образува група и тогаз да има свои последователи! А това не е простено." Така се изказа Учителят за поведението на Лулчев.

Пеню Ганев

Край брат Лулчев бяхме десетина човека: Йордан Андреев, Димитър Бобев, Йордан Бобев, Петър Арабаджиев, Михаил Ангелов, Сашо Беренде-ев, Стоянчо, Тодор Маринчевски, Колю и Беса Йорданови, Елена Андреева, Невена Неделчева, Виктор, Ангел, приятел на Тошо. Та много приказки се изприказваха за тази група, защото след свършване на беседата на Учителя всички заобикаляхме брат Лулчев, който ни разясняваше беседата. Приятелите бяха против тази група, но ние от групата не бяхме съгласни с тях. Веднъж дойде един приятел и ми се скара, че правим група в Братството. За доказателство ми приведе думите на Учителя, който като погледнал групата на Лулчев, казал: "Това змийско гнездо ще се разтури!" Аз изтръпнах и се уплаших.

Йордан Бобев

В 1926 г. Лулчев иска среща с цар Борис и я получава. Между другото, Лулчев казва на цар Борис: "Вие не сте цар за мене. Щом сте цар на българите, защо убивате комунистите? И те са българи!" Царят му отговорил: "Знам, знам, за теб е цар само Христос". Този разговор съм го слушал лично от Лулчев, който обичаше да разказва такива неща, ако имаше подходящи слушатели.

Явно беше, че от връзките си с царя нито е имал, нито е търсил материални изгоди. Беше човек с достойнство. Той седеше по-настрана от братските среди на "Изгрева". Някаква гордост, честолюбие като че ли не му позволяваха да се слее с общата маса, с братята и сестрите.

Николай Дойнов

Около 1932 година, Любомир ми каза, че е направил връзка с царя и той го е викал за съвет. Като ми каза, че царят го вика за съвет и той ходи при него, аз го попитах: "Ти попита ли Учителя какво да правиш?" - "Попитах го." - "Какво ти каза Учителят?" - "Каза ми, че царят ще ме послуша толкова, колкото Фердинанд, неговият баща, послушал Учителя." Тогава го попитах: "Ами ти с кой акъл правиш това?" Защото от думите на Учителя се разбира, че той няма да има успех в тази работа. Той ми отговори: "Искам да опитам".

Учителят беше дал съвет на цар Фердинанд преди отварянето на Междусъюзническата война, в никой случай да не я отваря, да не напада съюзниците Гърция и Сърбия, а той казал: "Не искам да слушам ясновидци".

От разговора, който имах с Любомир, разбрах, че той се блазни от мисълта, че е царски съветник, че може да дава мнение на царя кого да назначи за министър и кого не. Това му харесваше повече, отколкото сам той да бъде министър. В тази си роля той се чувстваше свободен, независим, дава само мнение, без да има отговорност и задължение.

Това беше едно тщеславие от негова страна и това му коства живота. Ако беше послушал Учителя, нямаше да бъде царски съветник и нямаше за какво да го съдят.

Всъщност Учителят много добре каза: "Царят си замина затуй, защото не слушаше моите съвети, но и тези, които му ги предавах, не ги предавах така, както аз съм ги казал!" Това се отнасяше за Лулчев и беше истина. Учителят няма да го каже пред цяла аудитория, ако не е истина. Учителят говореше винаги истината.

Елена Андреева

Когато се срещнах с Любомир, често ми е разказвал за разговорите си с царя. Правеше ми впечатление, че езикът, на който са говорили, не е на висота и го попитах: "Ама така ли говориш с царя, както на мене ми казваш, с тия думи?" Той потвърди, че така говорел с него. Те се занимават с държавни работи, с управлението на един народ, това са сериозни и отговорни въпроси. Аз намирах, че езикът, на който си говорят, не съответства на въпросите, с които се занимават.

Още от малка няхах отношение и интерес към царските особи. Понеже от историята, която изучавахме, бях разбрала, че много престъпления са ставали в дворците и имах чувството, че те не са чисти места. Пак от историята знаех, че и царе като са, не са нещо повече от другите хора. Дворците са място на интриги, на подлизурство, на превиване на гръбнака заради някакви интереси, на лъжи и на какви ли не низости. Това ми е било много противно. Така че и Любомир, каквото ми разказваше, не ми харесваше. Аз се въздържах и с никого не споделях това, което той ми казваше за разговорите си с царя. Дори съм му го съветвала това да не го разказва на никого, но може би амбицията му го караше да говори сериозни неща на места, където не трябва. Изглежда се ласкаеше, че царят го вика и иска съвети от него.

Елена Андреева

Когато Любомир Лулчев стана съветник на царя, той провеждаше своя политика и освен това беше голям германofil. Учителят накрая го изобличи пред всички ни в салона на "Изгрева", а той стоеше прав през цялото време. Учителят говореше строго за това, което той по своя воля бе направил. С една дума, той не предаваше думите на Учителя, а ги преобръщаше така, както той мислеше и по свое усмотрение. Учителят заяви тогава: "Това, което трябваше да се каже на царя, не се каза, а се каза онова, което не трябваше да се казва.. И онзи който предаваше, беше предупреден за това." Ето там беше цялата трагедия, както за царя, така и за българския народ, защото непослушанието на Лулчев към Учителя доведе от своя страна и до непослушание от царя към Учителя. Накрая царят заплати с живота си и с короната си, а българският народ заплати с драматична развръзка в своята история. След това дойде и трагедията за Братството, защото заради Лулчев комунистите подгониха Братството. Лулчев беше германofil и съветник на царя, и комунистите смятаха, че зад Лулчев стои Учителят. А зад Лулчев стояха

други сили, които бяха противници на Бялото Братство, на славянството и на България. Такава е истината. Тази трагедия се стовари върху Братството и то бе унищожено, съсипано - гонеха ни заради Лулчев, понеже ни отъждествяваха с него. А ние нямахме нищо общо с него. Школата на Бялото Братство нямаше нищо общо с него и неговата дейност като политик. Според Учителя, Любомир Лулчев беше представител на черната ложа и негов духовен ръководител бе Мория, който бе учител на черната ложа и противник на Бялото Братство. Лулчев даде идеята да се преведе книгата "Агни Йога" от Мория и тя се отпечата в издателство "Братство" в Севлиево, въпреки забраната на Учителя.

Борис Николов

През 1932 г. най-напред отидохме на Рила седем души, само братя. Тези хора бяха: Учителят, Боян Пенев, Петър Шишков, Йордан Савов и още няколко души. Аз отговарях за домакинството, понеже нямаше сестра. Иван Дойнов беше готвачът. Отидохме над Близнаците, чак на равното поле. Там набрахме много гъби печурки. Иван седна да ги готви. Учителят приятелски отива при него и казва: "Иване, я да видим ще направиш ли хубава манджа от гъбите?" А Иван Дойнов беше майстор по гъбарство. Той даже в дома си зимно време отглеждаше гъби печурки изкуствено, в сандъци. Казва: "Ще направя, Учителю!" Така си приказваха приятелски.

Аз имах друга грижа: да стопля една тенекия вода преди обед, да занеса тенекията на мястото, определено за баня и да поканя Учителя да се изкъпе (до обед всякога Той се къпеше). Учителят имаше едно специално място, в клековете, това Му беше скришното място. Един ден аз Му казах, че водата е вече готова и Той отиде да се къпе. Ха да излезе Учителят, ха да излезе, Учителят не излиза. И полека надникнах да видя какво прави Учителят. А Той клекнал и се пере. На мен ми стана мъчно, отидох и Му казах: "Учителю, оставете, моля Ви се, аз ще Ви изпера." — "И аз мога да пера." — и продължава да пере. Аз пак: "Учителю, моля Ви се, оставете това!" Най-после Учителят остави.

А отстрани чакаше Лулчев, имал нещо да докладва на Учителя. Той е царски съветник. Обаче като тръгна, Учителят много се нервира, възбуден до крайна степен и каза на Лулчев: "Пътят, по който вървиш, няма да те изведе на добър край, туй да го запомниш!" И го повтори това изречение много пъти. Лулчев иска да каже нещо и Учителят го пресича. "Пътят, по който ти вървиш, няма да те изведе на добър край! Ти не вървиш по добър път! Ти си една горда душа, която трябва да се смири!" А той иска да каже нещо, Учителят пак му казва: "Пътят, по който вървиш, няма да те изведе на добър край, туй да го помниш!" И не му даде на Лулчев да каже нито дума. Учителят отиде в палатката си, а той - след Него и си отиде, защото Учителят не го прие, той видя, че не прие вече да говори.

Учителят беше много недоволен от него. Учителят беше казал: "Аз не съм казал това, което той предаде на царя."

Пеньо Ганев

Учителят казва на брат Георги Драганов; "На Лулчев не доверявайте, той не предава нещата, както трябва."

Веднъж седим с Учителя на Изгрева и виждаме, че Лулчев бие един от своите последователи от Упанишадите - Йордан шофьора. Учителят го посочи: "Виж как постъпва! Но много по-жестoko външният свят ще постъпи с него". Виждах как Мъдрецът посочваше как ще се проектират в бъдещето най-малките факти, които стават. Това вече не ме изненадваше, а ме учудваше.

Методи Константинов

В края на август 1944 г. софиянци забелязват, че от двора на двореца се вдигат големи кълба дим от запалени огньове. Всички знаят, че дворецът гори своите архиви, защото наближава нова историческа развръзка. Германците губят войната, отстъпват от Румъния и се чака Съветска Русия да навлезе с войските си в България. Невена Неделчева, като разбира, че се горят царските архиви, отива в Мърчаево, където бе Учителят и му казва: "Учителю, вече три дни от двореца се вдига пушек, защо се горят царските архиви? Брат Лулчев също има архив на Изгрева и свои дневници. Какво да правим с тях?" Невена Неделчева е близка с Лулчев. Учителят я поглежда строго и с много строг тон й нарежда: "Няма да пипате и да изгаряте архива на Лулчев и неговия дневник. Нека сега да видим дали неговият дневник ще спаси главата му. Нали затова го написа, да му спаси главата и да му донесе слава!" Разговорът приключва. Невена изпълнява волята на Учителя. На 9 септември 1944 руските войски навлизат в България и комунистите завземат властта в страната. Започват арести на всички управляващи. Арестуван е и Любомир Лулчев. Започват разпити. Още при първия разпит, за да докаже, че е невинен и е работил за доброто на България, казва, че има написан дневник по всички въпроси и който се интересува, може да го вземе от бараката му на Изгрева. Влизат в бараката му и намират дневника му на лично място. Но вместо да бъде оправдан, заради този дневник Лулчев бе осъден на смърт като съветник на царя и като човек, взел участие в управлението на страната през време на предишния режим. Новата власт бе създала народен съд. Оказа се, че само трима души са водили дневници. Това са още генерал Никола Михов - министър на войната от 1942 г. и регент, както и Богдан Филлов - министър-председател, също регент. Тези три дневника бяха веществени доказателства за тяхната политика и те бяха осъдени на смърт. Така че, ние проверихме думите на Учителя, дали този дневник ще му спаси главата и ще му донесе ли слава.

За непослушанието си към Учителя и за политическите си грешки, които бе направил, Лулчев бе оставен на кармата си и съдбата го изпрати към драматична развръзка. Той бе осъден на смърт и убит заедно с управниците на предишния режим. Комунистите никога не можаха да разберат, че Лулчев няма нищо общо с Учителя. Той имаше свои последователи, които всички, без изключение, обърка и те се отклониха от Школата.

Борис Николов

Отивам при Учителя вечерта. Той не искаше да ме приеме. Аз бях свикнал да ме приема всякога. Стана ми много мъчно и започнах да се разхождам из поляната на "Изгрева". Разхождах се, пък по едно време, кой знай защо, отидох при Любомир Лулчев и виждам двама човека с пистолети, които дошли да го арестуват. Той ме видя и ме поздрави. Онези го попитаха: "Кой е този човек?" - "Това е д-р Методи Константинов". Ако беше казал: "Този е наш съсед", нямаше да ми обърнат внимание. Те много хитро ме накараха да утешавам неговата Дулсиня - Невена Неделчева, която плачейки, излезе от бараката. Аз вървя и я утешавам. По едно време онези с пистолетите дойдоха при мен и ми казаха: "Горе ръцете!" и ме арестуваха заедно с Лулчев. Заведоха ни долу на Лъвов мост, където беше сградата на бившата Обществена безопасност на предишния режим. Бившият режим падна от власт, но сградата е останала и сега я ползват комунистите за същото, както предишната власт. Аз нямам заповед за арестуване, докато Лулчев имаше такава. Интересното бе, че когато отидохме там, видяхме, че са арестувани всички министри, общественици и различни фактори, които играеха голяма роля в българската предишна действителност. За нас нямаше място в никаква килия. Легнахме на едни дъски и разговаряхме. Те бяха много любезни с нас и не ни обискираха. Сутринта Любомир Лулчев в 10 ч. го извикаха на разпит. В знак на протест аз обявих гладна стачка. Лулчев се раздели с мен и ми каза: "Този живот аз ще го жертвам. Тебе ще те пуснат!"

Следобед дойде един войник с пушка да ни пази. Оглеждам го и виждам, че носи на лицето си черти на Бялото Братство. Тихо му казвам: "Иди при твоя началник и му кажи, че аз без всякаква заповед съм арестуван, за да може да ме изслуша и да види как ще постъпи с мене." Момчето с голяма готовност прие. След един час се връща. "Няма го началника!" Казвам му: "Пак ще се върнеш и ще го потърсиш" Той отиде и след половин час се връща отново и казва на друг войник, който е на пост: "Началникът го вика" А той му казва: "Ти знаеш, че тук без подпис не може да се излезе, но ако ме лъжеш ще ти тегля куршума." Заведе ме на първия етаж, а долу навсякъде е тъмно. Викам му: "Води ме нагоре!" Той почна да ме извежда и в коридора излезе една жена, млада и хубава като фея, с бадемови очи, с едно кожухче, много красива и руса. Беше цивилна, към 35-40 годишна. Акцентът ѝ беше малко руски. Извика ме в стаята и ми задава два часа въпроси, на които аз отговарях. Мъж трудно може да задава такива въпроси. Тя обърна особено внимание на моята личност, накрая взе една зелена бележка, подписа я, ръкува се с мене и каза: "Д-р Методи Константинов, Вие сте свободен". Аз излязох, войникът ме чакаше, подадох му бележката, той я прочете и ме изведе от сградата на Обществената безопасност. Бях свободен и си тръгнах.

Първата ми грижа бе да отида при Учителя на Изгрева. Там беше Савка Керемидчиева. В присъствието на Савка, Той ме разпита и аз разказах всичко подробно. Накрая ми каза: "При мене бяха дошли четирима души в салона. Двамата бяха от лявото посещение, а другите двама от дясното. Двама бяха военни и двама цивилни. Аз им казах: "Сега Невидимият свят ви дава властта, но трябва да бъдете разумни и справедливи, иначе по-лоша участ от

фашистите ви очаква" Те много добре ме изслушаха, след това си отидоха."

След като ни арестуваха, Невена Неделчева, приятелката на Лулчев, донесла едно одеало да го занесат на Лулчев. Същевременно Деметра (Димитрина Захариева - приятелката на Методи), носела също одеало за мен на онези в джипа, онези четирима, които разпитвали Учителя. Тогава Учителят казал на Невена: "Дай им одеалото да го занесат на Лулчев. Ще му трябва." Но се обърнал към Деметра, която била приготвила също одеало за мен: "Няма да му трябва. Той ще се върне". Това ми го разказаха и двете след като се завърнах. Действително, моето връщане от Обществената безопасност произведе голямо впечатление на Изгрева. Учителят беше казал, че ще се върна и аз се върнах. Защо Го беше направил, това не зная. Дали да изпита моята вяра или да бъда поставен в тази обстановка, та да отида и да изпратя Лулчев и да чуя последните му думи. Това остана за мен загадка.

Методи Константинов

Когато арестуваха Лулчев, Учителят каза: "Арестували Любомир!". За първи път не се помолих за него и казах: Господи, нека научи урока си! Учителят каза: "Той не искаше да се впряга в моята кола, нека сега сам да опита това."

Елена Андреева

Когато арестуваха Лулчев, когато го съдиха, Невена Неделчева ходеше да моли Учителя да го спаси. Учителят каза: "Аз мога да го спася, но това е кармично. Той по-добре да приеме кармата, отколкото да иска да го спасявам!" Тогава Лулчев казал: "Да, аз ще си изплатя кармата"

Ние всичките бяхме на процеса. Когато Лулчев го питаха: "Така ли ви учеше Учителят ви, да лъжете?" - той отговори: "Ако бях слушал Учителя, аз нямаше да съм тук, на подсъдимата скамейка." Призна си официално.

Милка Говедева

Брат Темелко ми разказваше как веднъж в Мърчаево дошъл Лулчев. Той обикаля отвън под прозорците на стаята на Учителя. През това време Учителят стои на прозореца и гледа към двора и към околните дървета. Темелко пита Лулчев защо обикаля, а той му обяснява. "Три часа обикалях. Искях да Го хипнотизирам, но не успях." Брат Темелко му се чуди и му казва: "Брат Лулчев, аз знам, че ти си умен човек. Как така ще хипнотизираш такъв велик Дух като Учителя?" - "Е, затова исках да Го хипнотизирам, понеже е Голям Дух." Та той се смяташе за голям Дух, че всичко може и че всичко му е позволено. Но накрая комунистите го осъдиха на смърт, разстреляха го и му показаха, че е простосмъртен.

Драга Михайлова

Когато братята бяха евакуирани заради бомбардировките в Мърчаево, Учителят беше у дома, а Лулчев беше в друга къща в селото. Лулчев идваше сутринта в 8 часа и чакаше пред вратата на Учителя по 2-3 часа. Учителят не го приемаше. Най-после принуждаваше се и го приема, ама винаги като

излезе Лулчев, аз видим, че напрежение има нещо. Един ден казвам си: Ще следим защо Учителят не го приема и защо кога излезе, толкова е уморен. И така един ден, щом влезе тука, веднага падна на колене пред Учителя и аз излезнах навънка да не гледам по-нататък. А Учителят му вика: "Ще те затрия. Вдън земята ще те затрия." И кога излезе Лулчев, бе измъчен, изпотен до кости, дрехите му бяха мокри, като че от баня излезнал. И го питам: "Брат Лулчев, защо Учителят не Ви пуска толкова време, седите на вратата и сега като излизате, толкова сте измъчени и измокрени от пот?" Той каза така: "Ще ти кажа, брат, ама в момента не можем да ти кажем нищо". И така продължаваше.

Един ден пак дойде по това време. Учителят ни беше отишъл на екскурзия на Витоша, връх Острец с всички братя, които имаше тука при мене. Лулчев дойде по това време и каза: "Ето, ще ти кажа моята история, ама тука, на вратата, не смея да ти кажа нищо. Ще слезем долу на външната маса и там ще ти разправам всичко". Слезнахме на масата и почна: "Слушай, брат Темелко, аз се излъчвам от тялото си и отивам на източния фронт да бия руснаците. Но като гледам отсреща Учителят води руснаците и аз ида против Него" - Казвам му: "Ти знаеш, че Учителят е велик Дух, защо идеш насреща?" Той казва: "Обичам германците. И ще видиш моята присъда, защото Учителят не ми прощава. Ето, всеки ден се моля, ама Учителят прошка не ми дава. И ще ме видиш, каква съдба ще имам". И така, като дойдоха комунистите в България, арестуваха го и най-после го хвърлиха под един руски танк да го сгази. Това му беше присъдата. Това знаех за него. Някои казват, че Лулчев е обесен. Но това не е вярно. Хвърлиха го под руски танк, та да го премаже.

Темелко Стефанов

Вечерта преди прочитане на присъдата, Лулчев казва на брат Богомил Краснарев, с когото са в една килия, че в 24 часа ще има среща с Учителя в другия свят и каквото Той му нареди, това ще изпълни. Срещата става и Учителят му казва, че трябва да си замине с тези хора, за да ликвидира кармата си. Главната му задача е да поддържа духа на обвиняемите, за да се пробудят за духовния свят. На 1.02.1945 г. е произнесена присъдата срещу регентите Кирил Преславски, Богдан Филев, ген. Михов и други 104 души, между които и Лулчев.

През нощта на 1 срещу 2 февруари извеждат осъдените. В коридора на Съдебната палата шестима от спасените от Лулчев видни комунисти го срещат и му казват: "Кръв за кръв, живот за живот. Ти ни спаси живота и ние ще спасим сега твоя. Имаме готови 3 коли, с които можем да те закараме, където пожелаеш." Лулчев отговаря: "Моят Учител ми каза да си замина с тези хора и аз ще изпълня Неговата воля." Той единствен пред разстрела говори смело на осъдените и повдига духа им до последния момент.

Светозар Няголов

Най-довереното лице на Лулчев беше Йордан Андреев. Беше му нещо като адютант. Викаха му Аню. На времето Аню Андреев беше написал книга

за Хитлер и го беше изкарал гений. Аню отива при Учителя и Му показва каква книга е написал. Учителят му казва строго: "Хитлер беше един глупак, а ти си два пъти по-голям глупак, щом пишеш за него". Като чул това, той скъсал книгата. Ако не беше я скъсал и беше я издал, то щеше заради тази книга да му хвъркне главата. Така Учителят го спаси.

Аню решил да напише книга за Любомир Лулчев. Писал, що писал и приготвил тази книга. Но решил да търси помощта на Лулчев от оня свят. Умувал, що умувал, решил, че тази работа ще я свърши само Ванга.

Той си взе открит лист за Петрич за десет дена и дойде при мене да ми гостува. Аз го заведох при Ванга, а той искаше Ванга да влезе във връзка с духа на Лулчев, та да се яви лично Лулчев и да каже своето мнение за книгата, дето я написал. Та ако имало някаква грешка да му каже чрез Ванга и да я оправи. Аню седя 10 дена при мене, но Ванга не можа да влезе във връзка с духа на Лулчев. Срокът на открития лист изтече и той си отиде, а на мене поръча от време на време да питам Ванга дали е влезнала във връзка с духа на Лулчев. Мина сума време и я питам: "Що стана със срещата ти с Лулчев?" Тя ми каза: "Абе, търсих го на седмото небе - нема го. Търсих го по затворите, търсих го у карцерите - никъде не можах да го срещна. Дали в дъното на земята не е влязъл? Дали вдън земя не се е затрил?" Като издума това Ванга, нещо ме стресна и нещо просветна у главата ми, та си спомних думите на брат Темелко, дето чул Учителят що му рекъл: "Вдън земя ще те затрия!" Тръгнах си и умувам. Думите на Учителя ги чух чрез устата на Ванга, а тя не знае тази история с Лулчев. Та всичко накрая се събра в едно. Който трябваше, вдън земя влезна, а който си е глупак - глупак остана. Минаха години и по разни списания почнаха да издават дневника на Лулчев, че и книга му направиха. Всичко това е хубаво. Ама аз знам за разказа на Темелко и неговата история се събра и потвърди с разказа на Ванга. Ето затова ви го разказах. Да знаете и да го помните.

Крум Божинов

ИВАН АНТОНОВ

/1899-1964/

Бил хубав летен ден. Нашите хора били на Бивака. Бай Иван не можал да тръгне с първите групи. Пристигнал към 11-12 ч, изморен от горещината, когато беседата била свършила. В раницата му, както винаги, нямало нищо, освен канчето за вода и малко чай. Сипва си гореща вода и пие едно, второ, трето канче. Този ден една сестра донесла брашно и на Витоша омесила питка, сложила я в жарта, образувана от изгорелите дърва. Когато сестрата извадила питката от жарта, бай Иван я видял и си помислил: "Ех, сега да имам половината от тази питка, много хубаво ще ми дойде". А сестрата занесла питката на Учителя. Учителят я увил в една кърпа, която Му донесла сестрата. След половин час изважда питката, разрязва я на две равни части и подава едната половина на бай Иван. Той взема питката и полека, полека я изяжда. Учителят му задава въпроса: "Е, как е, хубава ли е питката?" Бай Иван отговаря: "О, Учителю, великолепно беше!" Учителят му казва: "Не бързай да се произнасяш. Фактор за храната не е езикът, а стомахът. Ще видим след половин час какво ще каже стомахът ти". И наистина, бай Иван след половин час имал такива болки в стомаха, че се наложило да повръща и чак след това се успокоил стомаха му. Тогава отива при Учителя и казал резултата от яденето на тая питка. Учителят му казал: "Аз знаех, че тази питка не е хубава, защото брашното, от което е направена е старо и не е качествено. Понеже ти много силно пожела, затова ти дадох - да видиш резултата от желанието си".

Нашите приятели редовно посещавали Витоша. Пътят за Бивака отначало бил през Драгалевци, но после го изменили през Симеоново. Пътят, по който минават през Симеоново, за да се изкачат в планината, минавал покрай една къща, в която имало много едро и зло куче. То редовно ухапвало някой от нашите приятели. Веднъж Учителят казал: "Ако има някой, който да хване това куче за опашката и да го хвърли, то ще спре да хапе хората". Никой обаче нямал такъв кураж. Но бай Иван решил да се справи с това куче. Мислил, мислил как да стане това и най-после намерил начин, но му трябвал още един партньор. Намерил един наш приятел, който се съгласил. Разказал му плана си: "Ти ще минеш напред и ще гледаш да привлечеш вниманието на кучето. То ще прескочи оградата, за да те подгони. Аз ще вървя отзад и то като изскочи от оградата, аз ще го хвана за опашката." Речено - сторено. Тръгват те един ден през Симеоново. Приближават къщата с кучето. Този приятел минал напред и привлякъл вниманието на кучето, а бай Иван е зад него. Точно когато кучето прехвърляло оградата, бай Иван изведнъж е зад него, то се стъписало и той успял да го хване за опашката. Бай Иван казва, че видял голям зор, защото кучето било грамадно. "Но аз го хванах за опашката, та като го завъртях един-два пъти във въздуха и го метнах в един съседен двор." В този двор имало няколко кучетата и то останало само сред чуждите кучета. А нали всяко куче си знае периметъра и не пуца друго, та като го погнали. Бай Иван разправяше: "Наистина, оттогава това куче никого не залая

и никого не ухапа." Така той изпълнил една задача от Учителя и нашите приятели можели вече спокойно да се движат към планината нагоре.

Бай Иван е слушал един голям процент от беседите и всички задачи, дадени от Учителя, се стремял да ги изпълнява. В една от школите лекции, Учителят направил изказване, че всички, които искат да бъдат окултни ученици, не трябва да използват обществените бани за къпане. Всеки един, макар и най-неблагоприятни условия да има, но да се мие в къщи. Може на части, може най-напред да измие долната част на крака, горната част на крака, другия крак, но в никакъв случай нашите приятели да не посещават обществените бани.

Веднъж Стоянка Илиева отива на обществена баня. Тогава всеки квартал на София имаше баня и те се ползваха много от софиянци. След банята по тялото ѝ се появила екзема. Опитала се да я лекува, но безуспешно. Отива да търси помощ от Учителя. "Защо посещавате градските бани? Ще се къпете у дома. Колко пъти съм говорил, но никой не ме слуша. А сега търсите лек от мен". Учителят ѝ дал съвет и тя оздравяла. Но никога повече не стъпила в градската баня.

Бай Иван слушал съвета за частично измиване на тялото и си казва: "Аз не мога да го изпълня, защото нямам възможности никакви. И на части, и на цяло, не мога да изпълня тая задача". Така си казва той и не мисли да я изпълнява. Отива след тази беседа на баня и започва да се къпе. В това време някакъв човек минава край него и се подхлъзнал, но се хваща за бай Иван. А той имал страшно неприятно чувство някой да го пипне, просто нетърпимост имал и като се обърнал, плъоснал човека на земята. Човекът след малко станал и му казал: "Ти защо правиш тъй? Ти знаеш ли кой съм аз?" Бай Иван го изгледал надменно и понеже притежавал голяма физическа сила, не го било страх и казал: "Какво, да не си пристав?" След като се измил, облякъл се и си тръгва. На вратата среща същия човек, гдето го бутнал в банята, но облечен с униформа на пристав. Той казва на бай Иван: "Е, сега, господине, как сме? Какво аз сега да направя?" Бай Иван отговаря: "Ами каквото искаш!" И бай Иван продължи да ми разказва: "Той излезе благороден, сто пъти по-благороден от мене. Абсолютно нищо не ми направи и си отиде човекът." Но след този случай бай Иван се замисля и решава въпроса с банята. Беше намерил един казан, с диаметър и дълбочина може би 80 см, поставен на три метални крака. Един път минимум в седмицата стопляше вода на печката в тенджери и кофи. Влизаше в тоя казан и се къпеше в него. Така той реши въпроса с къпането вкъщи. А лятно време, в големите горещини, топлеше вода на слънцето. По тоя начин той успя да изпълни задачата.

Между многото, които са живели на Изгрева, е имало един, известен на всички - Любомир Лулчев. Лулчев се вклинил там и доста задачи е трябвало Учителят да решава с него. Много от последователите на Учителя, които са мислели себе си за последователи, са били и последователи на Лулчев. Тия същите приятели той ги издърпвал, така да се каже, и ги е занимавал отделно. Интересното е, че своите лекции той държал в долния край на Изгрева, където са били тоалетните.

На Изгрева с голяма физическа сила са се отличавали Игнат Котаров и

Иван Антонов. Игнат е бил с голяма физическа сила, но неорганизирана, не била канализирана и я използвал и за неприятни цели. Той влиза в конфликт с Лулчев, разчитайки на силата си. Но Лулчев е бил свързан със силите на черната ложа и е владеел някакви такива закони, че Игнат е пострадал - за малко не си е отишъл от този свят. Станало е някакво развиване на пъпа и ако Учителят не се е намесил, може би Игнат е щял да си замине. Интересното е, че Лулчев не е смееел да се справи по същия начин с бай Иван. Нещо повече, бай Иван е имал такова негативно отношение и презрителност към него, че даже не му говорел. Често Лулчев е минавал край бараката му и го поздравявал, но бай Иван не го поздравявал. Веднъж даже е минал с цялата си така наречена "упанишада" и Лулчев поздравява бай Иван, а другите не го поздравяват. Бай Иван им извикал: "Ей, калпазани такива, не виждате ли, че тарторът ви ме поздравява, а вие мълчите като риби и минавате като говеда! Друг път да поздравявате". И така ги стреснал, но Лулчев не смееел с нищо да реагира. От което аз правя заключение, че Лулчев владееел някакви тъмни сили, но си е знаел мястото и не смееел да нагазва в територията на бай Иван. Държал се на почтено разстояние. Какво е знаел за бай Иван, то си е негова работа, но се е държал настрана.

Бай Иван обаче се ядосва, че Лулчев така се вмъква в живота на Изгрева и губи много от времето на Учителя. Учителят е казвал много пъти, че никой няма право да Му губи времето с лични работи повече от пет минути в годината. Това за петте минути в годината за първи път го чувате. Бай Иван това го знае. Знае обаче и друго: Учителят е казал никой да не прави каквито и да било неприятни инциденти на Изгрева. Бай Иван това е съблюдавал - ако има да решава някакви въпроси, свързани с нещо, което може да допринесе неприятности, той е гледал да ги решава някъде извън оградата, пък и било един метър от нея. Спазвал е всичко точно, както е слушал от беседите на Учителя. Виждайки, че Лулчев отнема времето на Учителя, меси се в братския живот, стават много неприятности, бай Иван взема решение да ликвидира Лулчев с брадвата. Било студен зимен ден. Наточва си брадвата, слага я под палтото и отива до оградата. Въпросът ще го решава вън от оградата. Проучванията му са, че Лулчев ще се мерне на Изгрева и сигурно ще влезе при Учителя. Стои и чака, ходи напред-назад, но става така, че Лулчев влиза в Изгрева без бай Иван да го види. Вижда го, когато вече влиза в приемната на Учителя. Бай Иван си казва: "Сега ще го дебна и той няма да излезе без да го видя." Застава край чешмичката с картината, на която пишеше: "Храни се добре, мисли добре, работи добре!" Разхожда се напред-назад и чака Лулчев да излезе. Чака го час, два, три. Лулчев не излиза. А е студено, бай Иван премръзнал, но не си напуска поста. След четири часа, на вратата се показва Учителят и вика бай Иван. "Ела, рекох, бързо." Бай Иван тича при Него. Извадил от джоба си банкноти, подава ги на бай Иван и му поръчва: "Тичай бързо до магазина да вземеш пирони! Три килограма ми трябват." Бай Иван грабва парите и хуква към Цариградското шосе, където имало магазин и купува пирони. А брадвата е в него и не я изпуска. Тича бързо, да не изтърве Лулчев. Да, но през това време Учителят го изпратил и така бай Иван не можал да го съсече с брадвата. Но от студ и нервно напрежение, така се сковал, че вече

не можел нито да приказва, нито да стои. Тогава Учителят го вкарва в стаята и започва да му разтрива ръцете. Черния му дроб беше съсипан от ядове - не може да понася неприятностите, които правят нашите приятели и се чуди как да направи, че да се изпълни това, което дава Учителят. Бай Иван бил тъй вкочанял, че, а-ха, да си замине. Учителят му разтрива ръцете, дава му чай и му казва: "Илия, Илия, ти си стигнал до крайния предел на мъжкия принцип и ако не се върнеш назад, не знам как ще решиш задачата. Трябва да направиш всичко възможно, да почнеш да се връщаш назад". Защо му казва Илия? Защото бай Иван е прероденият пророк Илия, този, който е убил 400 души пророци.

Та така е завършила тази случка с бай Иван, със свети Илия със секирата. Да, секирата не е могла да влезе в действие. Учителят е взел мерки да няма тоя път кармична завръзка, а нещата да се развържат по друг начин. Бай Иван не се примирява с Лулчев, но вече взема едно друго становище. Оставя го да си върви по своя път. Трябвало е да започне да се връща назад по своя път на пророк Илия, за да стане ученик на Учителя.

Бай Иван нямаше пенсия, не получаваше никаква пенсия и интересно е, че през време на комунизма се провеждаха избори, пародия на изборите, и на него му носеха редовно някакви формуляри. Всички данни трябваше да се попълнят: име, положение семейно, социално и т.н., не можеше да идеш дори да гласуваш, без да ти знаят родословието напред и назад. Всичко трябваше да се попълни и бай Иван, там, където пишеше социално положение, пишеше "Боледува и гладува, благодарение на народната власт". Наистина, той нямаше никаква пенсия. Материално не беше обезпечен, не знаеше, кога ще получи средства. Но имаше целия кураж да живее така. Не отиде да се моли на никого, на народната власт най-малко, да иска социална пенсия, не отиде да иска от никого. Нямаше вече физически възможности да работи, където и да било, по причина, че беше със здравето не добре, не виждаше вечерно време. Повтарям, че имаше куража да живее така.

Аз живеях на Изгрева и не съобразявам, че голяма част от нашите възрастни сестри бяха госпожици и аз се обръщах към тях с "Бабо". А те като ми се озъбят - ще ме ликвидират. Пък аз бях буен характер. И понеже се ядосват, аз още повече ги бабувам. На Витоша една сутрин бай Иван бели картофите, аз нося дърва, глася чайниците, и виждам, че Олга Славчева пристига. Усмиввам се и викам: "Бабо Олге, заповядай!" Какво беше учудването ми, когато баба Олга застана срещу мене на 5-6 метра и вика: "Повтори, повтори! Какво каза?" - "Ами, бабо Олге, заповядай, какво друго да кажа". Баба Олга беше с бастун, подпира се, като дигна бастуна и полетя към мене - ще ме бие с бастуна. Аз мога да я вдигна и да я метна, но гледам, че тя е разярена. Отдръпнах се настрана. Тя прелетя край мене, спря се до бай Иван и вика: "Иване, виждаш ли" и плаче жената, плаче. "Виждаш ли докъде я докарахме, баба да ми вика". А бай Иван казва: "Ами като си баба, какво да ти направя". Тя се пхна в колибата и там плаче, плаче. Да, ама с тоя плач, къде може да ме трогне - аз съм на 20 години. И като го ударих така - коя срещна, баба Иванка, баба Марийка и всички ги бабосвах. Ех, ако е сега, няма да го направя, но тогава така беше.

Тодор Ковачев - внук

ТЕМЕЛКО СТЕФАНОВ (1896-1990)

В нашето село (Мърчаево) имаше една учителка Елена Григорова, на Пеню Ганев първата жена. Тя беше даскалица тук и живееше у нашия брат Симеон. Веднъж, когато тя е на занятие в училището, той взема шперц и отваря вратата на стаята ѝ. Намира там беседи от Учителя. Започнал да чете. Веднъж той я проследил като отива в София при Учителя на беседа и тъй той научил къде живее и къде държи беседи Учителя. Но за това никому не казал.

Една вечер, събота, се събираме у кръчмата да пием и Симеон каза: "Сега няма да пием тая вечер. Утре ви чакам в три часа през нощта горе при черквата и че идеме у София". И ние на определеното време събрахме се при черквата и тръгнахме. Тогава нямаше превозни средства. До Княжево се ходеше пеша. Като ни започна един дъжд от Мърчаево до Княжево, всичко измокри по нас. По едно време му викаме: "Абе, Симеоне, какво да правим, защо ще ни водиш у София, малко ли са кръчми в Мърчаево?" А той пак казва: "Бъдете спокойни, ще идеме сега у София". Качихме се на трамвая в Княжево, та на ул. "Опълческа" 66. Влязохме в един двор и насреща някаква малка къща ниско в земята. Казвам на Симеон: "Това не ми изглежда на кръчма, това е нещо друго! Къде ни си повел?" Пак той казва: "Търпете". На пейките седиме, вода тече от нас. Измръзнахме. Току дойде една жена при нас и каза: "Братя, заповядайте!" Симеон вика: "Хайде да идеме по тая жена, да видим какво има там." И тъй, тя напред, ний по нея и седнахме на първите столове в една стая. Събра се народ, напълни се салона, почнаха да пеят. По едно време току дойде Учителят. Всички станаха на крак, изкараха молитвите и Учителят започна беседа. Най-напред почна по наш адрес, как тютюнът трови хората, как пиенето разваля домовете, как оголяват децата и свърши по отношение на нас и тогава започна друга беседа Учителят. Като свърши беседата, всички започнаха да си излизат и ние си излезнахме. Мокри отидохме, мокри се върнахме, защото пак валя дъжд, но никой не се разболя. Пак се качихме на трамвая и слезнахме в Княжево. И почнахме пак пеша нагоре. Ама брат Симеон каза: "Който има цигари, да ги хвърли. Няма да влизаме вече в кръчма. Ще дохождаме и ще слушаме този човек. Видите ли какво каза? Това се отнася за нас". И така тръгнахме да ходим там и до днеска. Те си отидоха от този свят четиримата, аз съм останал, за да ви го разкажа.

Бях много болен. Спях в кухнята. Синът ми и снаха ми по цял ден на работа. Като дойдат вечер, оправят ме и ме заключват. Да не влиза никой при мене. Един ден, точно в 11 часа беше през деня, чуем глас: "Ставай!" Повтори пак: "Ставай!" Аз си повдигнах главата от кревата, ама нищо не виждам. Трети път пак извика много силно: "Ставай!" Почнах да ставам и изведнъж нещо ми олекна, олекна, ама страхът ме държи. Държа се за кревата, свлякох си краката и полека, полека, та до масата има стол и седнах на стола и почнах да размишлявам: "Отдека е този глас?" Таман това размишлявах и видях как

Учителят току влезна през вратата - заключената врата. Влезна, мина покрай мене и през прозореца си излезна. Така оздравях и сега съм жив пред вас. Иначе щяхме да се разминем и нямаше кой да ги запише тези работи, които ги разказвам вече над 30 години. Живеехме там, гдето сега е новата къща на сина ми. Там имаше стара къща. Аз още пиянствах. Имах една дъщеря, казваше се Косена. Една вечер като дойдох от кръчмата, вечеряхме и тя взема едно малко столче и с него отиде с майка си да спи в мазето. Какво да кажа, примитивна работа. Те спяха там. Друга вечер Косена пак взема столчето и аз ѝ викам: "Косено, защо вземаш столчето, нали отивате с майка си да спите?" - "Слушай, татко, при мене идва един дедо, пък седи до кревата и ми разправя много хубави работи, ще му носим столчето да седне, да не стои прав". А я не разбирах нищо от такива работи и ѝ казвам: "Какъв старец, някой дявол те лъже!" Но детето ме не слуша. Вечер отнася столчето и сутрин си го донася пак горе. И продължаваше така. Ние като намерихме вече Учителя, почнахме да идеме на беседи и една сестра ми даде портрет от Учителя. Донесох тоя портрет и го оставих на масата, а детето беше навънка. Като влезна Косена, а тя беше тогава 10-11 годишна, уплаши се. Питам я: "Защо се плашиш?" - "Откъде намери този портрет?" Казвам: "Купих го". Излъгах я. "Ето този, дето идва и седи и ме учи, а ти не даваш стол да му носим да седне. Той е същият". И тогава разбрах, че Учителят е тука.

Кога да дойде Учителят в Мърчаево, дъщеря ми Косена ме предупреди: "Татко, изпразнете вашата стая, защото Учителят иска да седи у нея, ще дойде да седи тука". Казвам: "Втори път да не съм те чул. Ние не сме достойни хора да посрещнеме един велик Учител". А тя пак: "Казвам ти, изпразнете стаята". Мина се една седмица, тя повтори това: "Учителят си върза багажа, всичко е готово, ще дойде!" Пак я не послушах. На третата седмица сме в големата стая събрани на обед цялото семейство. А втория ми син, по-малкият, беше войник и дохожда тука и казва: "Наздраве, татко, добре, че обедвате, ама какви ти гости идват". - "Какви гости, бе?" - "Вашият Учител иде и по него има върволица, петдесет души". На мене ми се вдигна косата нагоре. Ха сега, защо не послушах дъщерята. Стаята не е готова. Излезнахме. Тука има пътечка отгоре и Учителят идва. Като го видяхме, цялото семейство слезна долу на стълбището. Той дойде най-напред при мене и си подаде ръката. И Му целунах ръка и по мене цялото семейство. Тръгна Той напред, а ние останахме по Него и право отиде в големата стая. Аз отворих тогава тоя прозорец отгоре и едно по едно изхвърлих всичко низ прозореца, а жена ми по мене чисти. Изчистихме стаята и Той влезна. И тука стоя десет месеца. Тука посреща, изпраща, беседи у големата стая прави и така изкара десет месеца и си замина.

През време на евакуацията, когато Учителят беше в моя дом, тогава идваха много братя и сестри. Но имаше две рождени сестри Мара и Теофана Савови, като дойдат сутрин, по цял ден стоят пред вратата на Учителя, едната отляво, другата отдясно. Аз съм на работа през деня, вечерта като се върна, те пак седят. Казвам им: "Сестри, защо притеснявате Учителя. Цял ден седите на вратата Му!" И те влезнаха и казват на Учителя: "Учителю,

брат Темелко ни пѣди". Учителят затвори вратата. Три дена не пуска никого вътре. Ни храна приема, нищо. И аз се чудя, защо им казах на тия сестри така? Но пак вътрешно ми нещо дойде. Събрах цялото семейство. С жена ми се съветвахме и казвам: "Ще чукам на вратата, че искам извинение от Учителя, понеже не разбирам нещата". Почуках и Учителят отвори вратата. Казвам: "Учителю, не знам какво правят тези сестри пред вратата Ви и им казах: "Защо притеснявате Учителя, цял ден седите на вратата". Учителят си подаде ръката, целувах Му ръката и семейството ми целува и вече вратата е отворена. А до преди три дена не пусна никого. Ни приема храна, ни приема хора. Това беше за тия сестри. Ето това е да страдаш от сестри и братя.

Я бех комунист у партията. Като беше тук Учителят и го питам: "Учителю, да седим ли у партията или да излезем навреме?" Той казва: "Рекох, ще поседиш още малко, па ще излезнеш". И така, като дойде новата комунистическа власт, ние се събирахме на събрание и един ден, едно момче, работеше у София, интерии правеше, дойде на събрание и казва: "Абе защо е Темелко тука, той е стар фашист. Тука не му е мястото". И аз, билетът беше у мене, казвам: "Другари, щом това момче ме прави фашист, ето ви билета и довиждане, не искам да пречим на партията, щом съм фашист".

Тръгнах да излизам, всички вдигнаха гюрултия. "Стой, той не ти знае делата, не ти знае работите, той не е в течение на твоята работа, затова така приказва. Не го слушай, седи си тука на место!" Но аз се развълнувах, казвам: "Жертва съм дал за партията и сега да ме ругае едно дете, не съм съгласен. Довиждане". И хвърлих им билетчето и излезнах. Всички негодуваха, но аз излезнах. По такъв начин излезнах. Толкова за моето членство у партията като комунист.

Темелко Стефанов

Учителят е дошъл в Мърчаево на 11.01.1944 година. Още същия ден излязохме на една поляна. Там засадиha по-късно борова гора. Сега там има борове около петдесет метра високи, но полянката са я оставили без да знаят нищо за нея. На тая полянка Учителят държа първата беседа. На тая полянка после играехме Паневритмия всеки празничен ден.

Брат Темелко е имал четири деца, от които Косена е най-голямата. След нея Костадин, който убили на Божурище, след него Велин и най-малката е Тодорка.

Темелко разказва:

Костадин е този, що го убиха. На 18 години беше. Той отиде войник да служи в Божурище, на летището. Там прекара повече от година и една вечер ми го докараха тука труп, убит. "Любовен характер, убил се, хвърлил се под влака." Това ми казаха ония, що го докараха. "Но по заповед на командира да го погребете още тая вечер, защото телото е развалено." Но аз не го погребвах. Сутринта вземам брат Симеон и право при Учителя. Той ме посреща, аз плачех. Той се изправи, усмихна се, каза: "Не плачи! Той е убит като войник на бойното поле. Но да не плачеш, защото ще дойде пак във вашия дом. Аз няма сега тука да му разправам историята. Той ще дойде във вашия дом, сам

ще си разправи всичко". И няма какво да правим и къде да ходим. Да отидеме там у частта, не ходехме. Дойдохме тука в село. Нашите разбили сандъка и още иглите му зад ноктите стоят забити. Мъчили са го. И така, погребяхме го.

На 09.09.1944 година в пет часа сутринта снаха ми доби момче. И така, порасна това момче на 7-8 години. Там, къде сега е новата къща, имаше друга, и сме отнесли дрехите на Костадин там в един шкаф, да не ги гледат, жена ми не може да търпи и да тъжи за него. Но аз работя там и детето играе около мене. Казва се Петър и като играеше, паднал един обувък от сандъка, той се наведе и го взема и се обърна към мене, ама ми се виде, че му се измени лицето. Каза: "Дедо бе, що си ми турил тука обувката?" Казвам: "Каква обувка? Тая е на чичо ти обувка!" - "Никакъв чичо, аз съм същият! Само едно не съм доволен от вас, защо ми сменихте името? Бех Костадин, сега ме викате Петър?" Кажем: "Защо направи това? Защо така ни докара, че толкова тъжихме за тебе?" - "Ето сега ще ти разправим целата моя история". И почна: "Бехме у поделението 18 души ремсисти. Отгоре ни наредиха партизаните да теглиме жребие тия 18 души, на когото се падне, на двама да разбиеме склада, да изнесем оръжие на определено място и да чакаме партизаните и да избегаме с них. А другите чакат второ нареждане. Падна се на мене и на Владимир Бонев от Кюстендилско, сега министър, той ми бе другар. Разбихме, изнесохме, а партизаните ги нема. Я казвам: "Владимире, чакай ги тука, аз ще се върнем да вземем още малко пушки от складо. Видех, че нема опасност". Връщам се обратно, но от склада ме хващат. Мъчиха ме, какво не правиха с мене, аз мълча, то ние сме дали дума, това е. Що съм направил, аз съм го направил". - "Имаш дружина?" - "Немам дружина." Повече нищо. Били, клали, това е, немам дружина. Най-после ме караха на стрелбището да ме стрелят, но аз не бех в телото си, бех се излъчил от телото си и гледам как стрелят телото. И после, така ме турнаха като в едно кошче ли, сандъче, нагоре, нагоре отидох при Божето. Но вие много плакахте с баба, сега сте ми дедо и баба, тогава ми бехте майка и баща. И отгоре ми казаха: Стига са плакали майка ти и татко ти. Ха иди пак на земята. И дойдох". Беше почнал тука по махалата си разправяше всичко до известно време. После спря.

Синът ми Велин беше войник, когато трябваше да се бият с германците, след като дойдоха руснаците у нас през време на Отечествената война след 9.IX.1944 година. Той бил приятел с ротния си командир и когато заминавала частта му с влака, замолил ротния си командир да минат през село, да си вземат довиждане от мене и след това да достигнат частта.

Дойдоха значи тука у нас, а ротният му беше по чин капитан. И моята жена го пита: "Къде ще водиш моя син?" - "Ще идем, бабо, да бием германците." - "Е, добре, че биете германците, хубаво ще правите, но тука има един Учител, може да го попитате, може да ви каже нещо, дали да ги биете или да не ги биете". Тоя офицер каза: "Да послушаме майка ти. Може за наше добро да е". Почукаха, Учителят им отвори и цял час ги държа. Какво им е говорил, те си знаят. И си излезнаха и отидоха да гонят частта. По едно време оръдията се чуят близко, бият се. Съветваме се с жена ми: "Ние загубихме един син, ето чуват се оръдията, знам какво нещо е войната. Дошло ми е да ида

ще си разправи всичко". И нема какво да правим и къде да ходим. Да отидеме там у частта, не ходехме. Дойдохме тука в село. Нашите разбили сандъка и още иглите му зад ноктите стоят забити. Мъчили са го. И така, погребяхме го.

На 09.09.1944 година в пет часа сутринта снаха ми доби момче. И така, порасна това момче на 7-8 години. Там, къде сега е новата къща, имаше друга, и сме отнесли дрехите на Костадин там в един шкаф, да не ги гледат, жена ми не може да търпи и да тъжи за него. Но аз работя там и детето играе около мене. Казва се Петър и като играеше, паднал един обувък от сандъка, той се наведе и го взема и се обърна към мене, ама ми се виде, че му се измени лицето. Каза: "Дедо бе, що си ми турил тука обувката?" Казвам: "Каква обувка? Тая е на чичо ти обувка!" - "Никакъв чичо, аз съм същият! Само едно не съм доволен от вас, защо ми сменихте името? Бех Костадин, сега ме викате Петър?" Кажем: "Защо направи това? Защо така ни докара, че толкова тъжихме за тебе?" - "Ето сега ще ти разправим целата моя история". И почна: "Бехме у поделението 18 души ремсисти. Отгоре ни наредиха партизаните да теглиме жребие тия 18 души, на когото се падне, на двама да разбиеме склада, да изнесем оръжие на определено место и да чакаме партизаните и да избегаем с них. А другите чакат второ нареждане. Падна се на мене и на Владимир Бонев от Кюстендилско, сега министър, той ми бе другар. Разбихме, изнесохме, а партизаните ги нема. Я казвам: "Владимире, чакай ги тука, аз ще се върнем да вземем още малко пушки от складо. Видех, че нема опасност". Връщам се обратно, но от склада ме хващат. Мъчиха ме, какво не правиха с мене, аз мълча, то ние сме дали дума, това е. Що съм направил, аз съм го направил". - "Имаш дружина?" - "Немам дружина." Повече нищо. Били, клали, това е, немам дружина. Най-после ме караха на стрелбището да ме стрелят, но аз не бех в телото си, бех се излъчил от телото си и гледам как стрелят телото. И после, така ме турнаха като в едно кошче ли, сандъче, нагоре, нагоре отидох при Божето. Но вие много плакахте с баба, сега сте ми дедо и баба, тогава ми бехте майка и баща. И отгоре ми казаха: Стига са плакали майка ти и татко ти. Ха иди пак на земята. И дойдох". Беше почнал тука по махалата си разправяше всичко до известно време. После спря.

Синът ми Велин беше войник, когато трябваше да се бият с германците, след като дойдоха руснаците у нас през време на Отечествената война след 9.IX.1944 година. Той бил приятел с ротния си командир и когато заминавала частта му с влака, замолил ротния си командир да минат през село, да си вземат довиждане от мене и след това да достигнат частта.

Дойдоха значи тука у нас, а ротният му беше по чин капитан. И моята жена го пита: "Къде ще водиш моя син?" - "Ще идем, бабо, да бием германците." - "Е, добре, че биете германците, хубаво ще правите, но тука има един Учител, може да го попитате, може да ви каже нещо, дали да ги биете или да не ги биете". Тоя офицер каза: "Да послушаме майка ти. Може за наше добро да е". Почукаха, Учителят им отвори и цял час ги държа. Какво им е говорил, те си знаят. И си излезнаха и отидоха да гонят частта. По едно време оръдията се чуят близко, бият се. Съветваме се с жена ми: "Ние загубихме един син, ето чуват се оръдията, знам какво нещо е войната. Дошло ми е да ида

чак на фронта да видя жив ли е". Но она беше по-умна от мене и казва: "Защо ще идеш на фронта, когато Учителят е тука. Я да почукаме, да го попитаме. Той все ще ни каже нещо добро". Я помислих и казвам: "Добре". Почукахме и влязохме при Учителя. Казваме: "Учителю, Ти знаеш, един син си замина, ето и този другият е на фронта, можеш ли да ми разрешиш, ще идем там да видим жив ли е". А Той каза: "Ще те пусна, ама не можеш го намери и да отидеш. Сега германците са го заобиколили околоръст, заграден е, в засада, пък нашите войски с аероплан му пускат храна отгоре, но някой път падне при него, та хапне, но рядко пада при него. Ама има едно дърво при него, има диви киселици, та яде диви киселици. Той е малко нетърпелив, та го учат на търпение. Но бъди спокоен, няма косъм да падне от главата му. След десет дена нашите войски ще настъпят и ще го освободят и ще му дадат 24 часа отпуска, да дойде да ти каже вярно ли говоря или не".

И ние броехме дните с жената. На десетия ден към 12 часа той пристига и вика: "Тате, дойдох си и косъм от главата ми не падна!" Гледаме го, целият обгорен, ама си спомних какво беше казал Учителят, че косъм от главата му няма да падне, та да се чудиш, че със същата приказка ме посрещна, гдето беше Учителева приказка. Та каквото каже един Учител, това става. Неговата дума се не цепи. Шинелът му, всичко изгоряло от патрони, косата му изгоряла. Казвам: "Бе, Велине, да не си беглец, ето твоята дружина се бият, а ти да не си избягал?" - "Не, татко, дадох ми 24 часа отпуска, утре заран си отивам. Само дойдох да ме видите, че съм жив". - "Е, как беше?" А той беше картечар. "Слушай, заградиха ни германците у обръч и не може да излезим и така моята дружина шест души ги избиха с картениците. Аз сам останах. Но имаше много патрони, та въртим картениците наляво надясно и германците мислят, че сме много. Ако знаеха, че съм съвсем сам, щяха да дойдат да ме намушкат на ножовете. Ама те мислят, че сме много. И така продължавах. А пък хлеб, пускат ми, ама много рядко. Ама имаше диви киселици, та си отяхдох на диви киселици. Само на диви киселици прекарах. Утре си вече отивам". Та това е за него.

Темелко Стефанов

Учителят каза за Темелко: "Той е същият, който навремето предостави Горницата и домът си за последната пасха на Христа и учениците Му." Ние се огледахме изумени от това съвпадение на личности и събития.

Този дом стана център на Братството. Тук идваха приятели от всички краища на страната и за всички се намираше място. В него намираха сърдечен прием. Братската трапеза беше отворена за всички. Братският живот се реализираше тук, понеже той се съгражда в душите на хората. Учителят беше Божествения център, около Който той се разви.

Братя и сестри държаха много изпити в дома на Темелко пред Учителя. Учителят бе много огорчен от събитията. Той виждаше безумието на войната. Говореше малко. Но по цял ден приемаше гости от София и от страната.

Братският живот се организира около Него по същия начин: Обща кухня, общи обеда, общи молитви, излизане на малки екскурзии, посрещане на из-

грева на един връх, който беше близо до селото, остър връх, на който се излизаше всеки ден. Беше още зимата на 1944 година, бяха паднали снегове, но Учителят излизаше сутрин. Той никога не се застояваше в стаята си. Всякога предпочиташе да излезе на открито, да направи една разходка. За общия обяд, закуска и вечеря се грижеха няколко сестри. Тук бе Василка Иванова от Айтос, която се грижеше за бита на Учителя. Беше селски човек, здрава, разумна и работлива, със сръчни ръце. Тя переше, гладеше и чистеше стаята на Учителя. Друга бе Юрданка Жекова, която се грижеше за кухнята. Тук бе и д-р Жеков, който следеше за хигиената на дома Темелков, защото се опасяваше да не се яви някоя епидемия от това струпване на много хора на едно място. Темелко се бе прибрал със семейството си в една от малките стаички.

Братският дом на Темелко беше претъпкан с хора. Животът тук беше много напрегнат, понеже всички искаха да бъдат близо до Учителя и всички възможни кътчета бяха заети. Хора стояха дори на открито, само и само да бъдат близо до Учителя. В съседство с малката стая на Учителя имаше една голяма стая, която през зимата служеше за трапезария, за общите обеди и вечери. Но след вечеря пейките се прибираха, масите се изнасяха, или под тях на пода постилаха черги и там спяха между 15-20 сестри всяка вечер. Това създаваше напрежение, имаше своите неудобства и мъчнотии, особено при лошо време. При хубаво време, когато се запролети и дойде лятото, двoryт бе широк и имаше място за всички гости. А близо до дома, до една стара къща бяхме подслонили брат Боев в един плевник. Той беше неотклонно до Учителя и стенографираше всичко, което Той говореше.

В онези времена, макар че беше в оскъдица населението, но в Мърчаево около Учителя винаги имаше изобилие. Братя и сестри от провинцията донасяха и изпращаха продукти на Учителя, така че на братската трапеза имаше изобилие. Всички участваха в последната пасха на Учителя с учениците Му.

Борис Николов

КОМУНИ

Спомени на ученици

Младежите бяха отишли в село Ачларе да правят комуна при един наш брат - Жечо Вълков, който уж подарил имота си на комуната. Беше най-официално обявил, че е подарил имота си на комуната, а през цялото време третираше младежите не като наемни работници или слуги, защото на тях се плаща, а като чисти роби или пленници при господар. Той беше алчен човек за имот и печалби, беше наел много ниви, които трябваше да се изорат, да се насадят и после цялата реколта да се обере. Комунарите се хранеха повече от оскъдно, дори и плачевно. А това бяха студенти, изнежени, несвикнали на тежък полски труд. Та този Жечо, уж беше подарил имота си на комуната, но към тях се държеше като чифликчия към своите ратаи. Те бяха напуснали факултетите си и отидоха да правят комуни. Точно по това време имаше конфликт между университетските власти и правителството на Александър Цанков и той затвори факултетите. Докато нашите младежи-студенти правеха комуни, то и други студенти не учеха. Но се намери някой от младежите, който написа писмо от Ачларе и беше го изпратил до някаква сестра на Изгрева. В него бе описал тежкия живот, непосилните условия за труд, гладът, който беше настанал и алчността на чифликчията, който като брат, уж бе подарил имота си на комуната. Сестрата занесе писмото на Учителя и Той го прочете. Не бях виждала Учителя така да се ядосва, започна да се кара някому, който стоеше пред Него и когото ние не виждахме. Говори му: "Как може да се провали една Божествена идея, слезнала на земята за комунален живот на всички хора? Как може да се провали една Божествена идея за Братство и Единство между хората?" Говори още много в този дух. Накрая се обърна към сестрата: "Пиши им веднага да се върнат на Изгрева!" Писмото замина на следващия ден, те го получиха, разбраха, че беше им наредил Учителя да се върнат веднага обратно, но не се върнаха. Не изпълниха това, което им бе наредил Учителя, а защо ли? Първо, за тях думата на Учителя в онези години още нищо не значеше. Второ, те сами си бяха тръгнали да стават комунари без да питат Учителя и смятаха, че могат сами да се оправят. Трето, те бяха впрегнати в ярем от онези сили, които ги накараха да правят комуни и сега не желяеха да ги разпрегнат. Четвърто, те не знаеха какво означава непослушание към Учителя. Онзи, който получи отговор на писмото си от Учителя и не пожела да се върне, заедно с още един след това се разболяха, починаха и изобщо не се върнаха на Изгрева. Това беше в 1922 г. Учителят беше много недоволен и след време се кара дълго на Жечо.

Съставът се състоеше от Константин Константинов, Георги Радев, Борис Николов, Асен Кантарджиев, Христо Койчев, Кръстю Тюлешков, Александър Стрезов, Георги Томалевски. Разболяват се от малария и Александър Стрезов пръв напуска и заминава за Стара Загора. След това си тръгват Георги Томалевски и Кръстю Тюлешков също болни от малария, вървят пеш до Карнобат, където си продават часовниците и с парите си купуват билети за влака и пристигат в Търново на събора. Останалите биват натоварени на

една каруца от Жечо и закарани до Карнобат и оттам на влака стигнали до Търново за събора болни, изтощени, гладни и окъсани. Жечо Вълков и той присъства и Учителят му прави забележка: "Всички пресилени неща не са полезни. При вас на село нали говорите така: "На сила хубост не става". Жечо виновно мълчи, свел глава.

Равносметката: двама умират от маларията след няколко месеца.

След като се провали комуната в Ачларе всички отдадоха заслуга на алчността на Жечо Вълков. Така смятаха всички, но истинските причини аз ги изложих в пет точки отначало. Дойде време, решиха да правят комуна в Русе при братя Маркови. Тръгнаха младежите и запалиха сестрите. Отивам при Учителя да му кажа, че сме решили и сме готови да заминем в Русе да правим комуна. Учителят ни посрещна и като ни чу си сложи двете ръце на устата, прихна да се смее, едва задържаше смеха си, защото виждаше, че ние не сме готови за комунален живот. Той ни остави свободни, защото ние отивахме при Него с готово решение. Той ни остави свободни да си направим опита. Направихме го и беше несполучлив. Ние не бяхме готови за комунален живот нито по идеи, нито по същество, нито по дух. Опитът се провали и ние се върнахме. След като аз и една сестра писахме писмо на Учителя, Той дойде в Русе, престоя една седмица, духовете се успокоиха, примириха се и комуната завърши криво-ляво. Останаха спомените и поуките.

Мария Тодорова

Когато тръгнахме да правим комуни по селата, случи се така, че по едно време Изгревът се изпразни от хора. Ние не обърнахме внимание на това. Учителят извика Юрданка Жекова и нарежда: "Отиди и извикай д-р Жеков, за да може да седнем на масата, поне да бъдем двама, защото изпразниха Изгрева с тези комуни. За това българският народ ще отговаря, че когато се даваше Словото Божие, неговите избраници напуснаха Школата и отидоха да гонят Михаля." Юрданка приготвя масата и тримата седат да обядват заедно. Този случай го разказваше Юрданка Жекова много пъти за поучение на младите. А да гониш Михаля е един израз, който означава, че отиваш да гониш, за да хванеш вятъра.

Борис Николов

На първия Младежки събор Учителят каза, че има план с най-големите подробности за поставяне начало на съвместен братски живот в името на Любовта. И след това тихичко добави: "Посочете ми двама души, между които има любов и аз ще ви дам този план наготово. В противен случай вие можете да се доберете до този план само след като извървите пътя, по който съм минал и Аз, за да го начертая."

Записки от беседите на Учителя

Идеята за комунален живот е излязла от Божествения свят. Хората са я доловили с ума си, но не са в състояние да я приложат. Да си представим, че на един от вас е счупена ръката, а на другия е счупен кракът. В това поло-

жение ви сложат да спите на едно тясно легло. Е, как ви се струва, ще можете ли да спите спокойно? Всяко помръдване на единия, ще причини болка на другия. Това са хората днес. Счупените ръка и крак са слабостите на хората, които не им позволяват да се доближат един до друг и да работят заедно. Истинската комуна ще се осъществи на Земята след 300 години, когато първата група от Шестата раса слезе на Земята." Запитахме : "А дотогава как ще живеем?" Учителят каза: "Не след дълго време хората ще напуснат градовете и ще живеят сред Природата на групи по няколко семейства - на по-големи или по-малки групи. Ще зависи от хармонията, която имат помежду си.

Когато се пробуди българското съзнание след 300 години, тогава ще се яви колективното съзнание в българите и ще бъдат готови за комуни и комунален живот.

Вие искате да образувате комуни, но се страхувате, че няма средства. Вие може да образувате комуни, а аз ще ви представя един начин за образуване на сигурен фонд. Колко души сте тук? - Около 200 души. Значи, всеки един от вас не може ли да спести по 300 лв. през годината? - Може. Тъй, 200 души по 300 лв = 60 000 лв. След това всеки един от вас може да убеди поне още по трима души и те да дадат по 300 лв. Тъй щото, вие ще турите в себе си мисълта, че комуните съществуват в света - ние няма какво да ги уреждаме. Тялото е една комуна и същият образ на нашето тяло ще го приложим в обществения свят. Няма друг образ за комуна, освен образа, който съществува в тялото.

Богатите хора може да платят дълговете на своите братя. В Природата има един закон за тази компенсация и ако вие вярвате в комуните, ще ги устроите, те ще изникнат като гъби. Но трябва да знаете първото нещо: много са дебели стените между хората, понеже човешкият егоизъм е взел връх над всичко. Дебелите стени трябва да изчезнат, да останат много тънки прегради за да можем свободно да преминаваме и като дойдеш до своя съсед, да няма преграда. Ще попиташ: "Мога ли да прекрача в твоето място по закона на Любовта?" - Можеш!

За пример, в някое общество се устройва комуна, всички се хранят заедно, на братски начала. Какво се забелязва в такива комуни? Едни работят, а други се ползват наготово от техния труд. Те се оправдават с това, че плащали - Не, плащат или не, всички еднакво да работят! Момчетата и момчетата, всички ще работят: Ще слагат трапеза, ще я вдигат, ще сипват ядене, ще прислужват, ще мият чинии, тенджери - всичко ще става по дежурство. Всеки ще знае, кога е дежурен и ще изпълни задълженията си, както трябва. Между комунарите трябва да съществуват добри отношения: да не се обиждат, да не се докатат - всички да се разбират помежду си като братя и сестри. Какво става сега в братските комуни? Едни работят, други чакат наготово. Вследствие на това се явяват недоразумения, недоволство и виждате, че след една година най-много, комуната се разделя. Защо? - Всички искат да устроят нещо ново, но на стари основи. Така работите не вървят. Какво трябва да се прави в такива случаи? Всеки трябва да работи съзнателно в комуната, да развива добри навици в себе си.

СПИРИТИЗЪМ

Спомени на ученици

По едно време беше се прочула сестрата на Граблашева като голяма медиумка. Започнаха да се тълпят около нея, отначало нашите по-наивни, а после и по-сериозните сестри и братя. Поканиха и мен. И аз, от любопитство, отидох. Нейните събрания ставаха във вторник вечер. Медиумката изпада в транс и говори, говори, говори - с езика на Учителя; и говори неща, които в утрешната беседа (сряда сутринта) Учителят ще ги повтори. Аз се изненадах, затрогнах и повярвах, че Учителят говори чрез нея. Започнах редовно да посещавам събранията и. Една вечер тя ми каза от името на Учителя:

- Ти си най-културната от всички. Искам от тебе да ми доведеш всички по-будни братя и сестри от Изгрева. Това е извънредна висша школа за напреднали. А там, в салона, е за по-простите и по-обикновените.

Аз се малко изненадах, защото знаех, че Учителят не обича да прави комплименти, но не се замислих много, а се зарадвах и търча от сестра на сестра, от брат на брат - да ги убеждавам да влязат в тази извънредна висша школа само за избраници, на които говори Учителят духом - Духът говори. А физическият Учител ще си говори в салона на по-обикновените слушатели.

Мнозина полека-полека преминаха към "висшата школа" и салонът почна да се изпразва, защото повече не ходехме там. Но на Учителя не казвахме нищо.

Един ден Учителят ме извика в стаята Си и без да съм Му казала нищо, без да Му е казал никой друг, вдигна пръст и много строго ми рече:

- И понеже ти си най-културната, давам ти задача да ми върнеш веднага всичките ученици, които заведе там, че салонът се изпразни и аз нямам на кого да говоря!

Аз се стреснах и като че ли изведнъж отрезнях,

- Ама, Учителю, не сте ли Вие, който ме накарахте да ги заведа и който ни говорите вторник вечер същото, което говорите и в сряда сутринта?

- Не, не съм аз! Зная го аз кой е! Той е мой враг, който работеше чрез Стойчев, сега чрез Лулчев, чрез Маркова. Той ми краде Словото и учениците.

Аз се смутих и засрамах и обещах да поправам грешката си. И почнах пак от брат на брат и от сестра на сестра да казвам думите на Учителя. Салонът се напълни веднага пак и "висшата школа" се затвори.

Да не вярвате на медиумите! Те са врата, през която много пакостливи духове влизат и могат да заблудят човека и да му напакостват. Спомням си, когато веднъж в беседа Учителят каза: "Забранявам на моите ученици да ходят по ясновидци и медиуми и сами те да се занимават с медиумство."

Всеки ученик трябва сам да развива интуицията си, ясновидството си, да разработва своите духовни способности, а така, като уповава на разни ясновидци и медиуми, той не работи върху себе си, чака наготово и се спъва.

Мария Милева

Аз не знаех, че съм удобна да бъда медиум, пишеш медиум. Пръв се спря върху мене брат Стойчев. Както знаете, Учителят не препоръчва сеансите поради некачествените духове, които обичат да използват отворените врати.

- Няма защо - казваше Той - да си правим дрехи от индийски плат, който е предназначен за други цели.

Аз самата чувствах как чрез мене работи чуждо на самата мене съзнание, което нямаше нищо общо с мене. Започнаха да ме използват като гледачка, да искат чрез мене да знаят какво ще им се случи, как ще се нареди работата им, дали ще вземат изпитите си или не. От друга страна, аз чувствавах огромната отговорност, която лежеше върху мене, ако вмъкна макар и малко от моето собствено мнение, от моето отношение към зададените често съдбоносни въпроси. Как може аз да знам какво ще се случи, с моето ограничено знание, с моите човешки възможности? Трябваше просто много да внимавам, да не се меса в това, което говореха "духовете" чрез мене. А изискванията ставаха все по-големи. Един ден Любомир Лулчев ми каза:

- Чрез тебе иска да се прояви един голям пророк!

Друг път починалата сестра на Георги Радев писа: "Ние сме толкова много доволни, че ни се помагаше чрез тебе да се свързваме с нашите близки от физическия свят!" Но аз намерих за добре да прекъсна тая опитност с невидимия свят!

Един ден Учителят каза:

- Децата умират поради безлюбието на родителите си!

Друг път ми каза:

- Заминалите ти деца се оплакват от тебе: "Два пъти се опитвахме да се свържем с нея, а не можахме!"

Може би и така беше. Тая ми способност постепенно атрофира. Впрочем не преуспя и уредникът на сеансите, брат Стойчев. Той се залови да гори въглища от горите на Странджа и да ги праща в Турция, заболя от рак и наскоро почина.

Мария Милева

1944 година. Обед в малкия салон. След обета Учителят каза:

- Някои не вярват, че има духове. За да се уверят, правят сеанси. В Русе пред един сеанс от 25 души духът на бабата на присъстващата учителка влиза в нея и тя започва да удря с юмрук по масата с думите: "Искам да ме учите, искам да ме учите!" Това продължавало два часа. Мъчил се ръководителят да я освободи, брат и стискал ръката и, тя пак удряла и повтаряла същото - че не била учена. Повикаха ме, казах им кой дух е и им казах да се хванат всички за ръце, да образуват верига около масата и на колене да изчетат три пъти "Отче наш". Брат и пак и държи ръката. Те четат, тя пак удря и когато третия път да кажат: "Защото е Твое Царството и Силата...", духът на бабата излезе и учителката се освободи и успокои, не удряше вече масата. Тогава те, които бяха неверующи, се увериха, че има духове. И вие скоро ще четете "Отче наш" на колене.

Ана Шишкова

Старите братя бяха първите ученици на Учителя. Мнозина от тях се занимаваха със спиритизъм. Търсеха връзка с Невидимия свят. Изучаваха света на духовете. Учителят не ги насърчаваше, но не ги и възпираше. Оставяше ги свободни. Веднъж на един сеанс поканили и Учителя, а сеансът ръководи брат Димитър Голов. Участници в сеанса бяха все интелигентни хора, учени, интелектуалци. Някои от тях бяха още скептици, имаха критично отношение към явленията. Учителят седи настрани на една масичка. През време на сеанса един дух българин влиза в една от сестрите и чрез нея почва да удря по масата и да вика. Учителят напуска стаята. Голов духа, прави паси, но духът не излиза, а времето минава. Един, два часа, нищо не помага. Става вече 12 часа вечерта и ще се компрометират. Всички ще кажат, че като са правили сеанса, жената се е побъркала. Тогава Голов идва при Учителя и Му казва: "Учителю, помогни ни! Не знаем какво да правим!" Учителят препоръчва: "Турете жената в средата между вас, коленичете всички и четете бавно, полека молитвата "Отче наш". Като изчетеха молитвата, жената като че ли се събуди и каза: "Какво става с мене?" Имаше някои от присъстващите на сеанса, които още не вярваха, съмняваха се. Сега и те повярваха. Има един Невидим свят, който може да се изучава не само чрез сеанси и медиуми, но човек трябва да влезе във връзка чрез силите на душата и духа си, които са добродетелите. Чрез светлата мисъл и добрите чувства, човек може да влезе във връзка с Невидимия свят и да направи връзка със светлите същества, които носят светлата мисъл, доброто чувство и добрата постъпка. Този път се осветява от Словото на Учителя.

Борис Николов

В град Казанлък имаше също голям спиритически кръжок. В него влизаха всички от рода Камбурови. Ръководител на кръжока бе Слави Камбуров, чичото. Една вечер като викат духовете, както са били събрани около една голяма маса, а те били около четиридесет човека, то влизат в тях духовете и им казват, че вече са станали на птици и започват да ги карат да разперват ръце и да летят. Една сестра се качила на стола, започнала да кукурига като петел, размахва криле, т.е. ръце, да лети. А другите станали, движели се из стаята, издават звуци на различни птици, размахват крилете си, т.е. ръце и подскочат, защото искат да хвъркнат като птици. Така минало много време, духовете не искали да ги освободят, понеже се хранят с тяхната енергия. Видели се в чудо. Тогава онези, които били извън веригата, които само са наблюдавали и не били обсебени от духовете, се сещат, че Учителя е в гр. Казанлък в този ден и е бил отседнал в дома на брат Дуков. Тичат при Него, разказват уплашено какво им се е случило, а Той казал: "Да прочетат молитвата "Отче наш". Занесли съобщението, започнали да четат всички на глас "Отче наш" и полека-лека се освободили. Ръцете им се прибрали, спуснали са се към телата им, защото били разперени през цялото време, наподобяващи крила на птици. Няколко дни ги боляли ръцете и не могли да хванат никаква работа. Този случай бе забавен за разказване. Но ако не беше Учителят можеше да завърши и трагично, защото можеха мнозина от тях да се повредят

психически, а други да си заминат от този свят. Сега вижте какъв е въпросът. Учителят е в Казанлък и вместо тези 40 души да отидат при Учителя и да искат Той да им говори за Невидимия свят, то те се събират на друго място, загърбват Учителя, а приемат Духа на Заблудението. Ето, това беше най-интересното през време на Школата. Дошли са при Учителя, а след това се отклоняват. Повличаха и онези, които трябваше да дойдат в Школата.

Борис Николов

Първата среща на Учителя с приятелите от Айтос започва със запознаването Му с техния спиритически кръжок. Тогава Той за тях е още г-н Дънов. Брат Георги Куртев иска да Му се похвали какво са постигнали чрез техния медиум и как чрез него говорят все бележити, заминали хора. Поканват Го на кръжока, но Учителят не сядат при тях. Той сядат на една друга масичка отстрани. А те имат кръгла масичка, около която сядат всички участници в спиритическия сеанс. Те са събрани в кръг около нея и като си сложат ръцете на масичката тя започва да се клати при сеанса. Тогава идва някой дух и влиза в медиума, те му задават въпроси и той отговаря - духът говори чрез медиума. Така по този начин работи всеки път спиритическия кръжок в Айтос.

Но сега Учителят седи настрана. Този път групата прави молитви, пеят песни, но не се явява никакъв дух и медиумът мълчи, не иска да говори. Става сконфузно положение. Излагат се пред Учителя. Брат Георги казва отчаяно: "Г-н Дънов, днес нямаме проявление". Учителят му отговаря: "Ами Моето идване тук в Айтос не е ли проявление?" Брат Георги вдига рамене и нищо не разбира, и пак се прибира до останалите на масичката.

Накрая решават да си турят ръцете над масичката и тя започва да се клати без да я питат. Тя почва да се търкаля. А тя е трикрака масичка и върви на трите си крака като отива към Учителя, застава пред Него без да има човек до нея. А те именно за това се чудят. Масичката три пъти се покланя пред Него. Навежда се пред Него, покланя Му се и се изправя. Масичката пак се навежда и се изправя. Така три пъти. Тези от сеанса гледат и се чудят, какво ли става? За пръв път виждат такова нещо. Учителят чуква един път с моливчето си на Неговата масичка. И от масичката пред Него, която Му се покланя, се чува едно чукане. Учителят чуква три пъти на Неговата масичка и другата масичка отвръща също с чукане три пъти. Тогава по същия начин масичката започва да се търкаля, търкаля се на три крака и идва на мястото си в средата, където другите са насядали в кръг. Те сядат на столовете си, само гледат и не смеят да шавнат. Учителят поисква молив и хартия, написва няколко реда и ги подава на брат Георги: "Това послание се дава тази вечер за вас от Духът". Тогава приятелите разбраха какво нещо е Учителят и каква власт има над духовете. Оттогава в Айтос започнаха да Му викат "Учителю".

Без Учител в духовния път не може да се върви. Тук има тайни, които сядат пред ученика, но те ще му се открият постепенно в неговия път чрез Словото на Учителя. Така брат Георги Куртев разбра какво нещо е Учителят и оттогава стана Негов предан ученик. А няколко от другите още продължаваха да правят сеанси до края на живота си. Брат Георги започва да изпъл-

нява нарядите на Учителя и създава братството в Айтос. Спиритизмът беше тогава едно много разпространено явление между приятелите. По препоръка на Учителя много приятели след това се отказаха от него. Но другите не го сториха и мнозина пострадаха.

Борис Николов

На "Изгрева" в началото на Школата се яви един чичо Дончо, който създаде спиритическа група и привлече много от младите, като казваше, че духовете дават истинското знание, а пък господин Дънов само го преразказва. Та духовете накараха всички да си острижат косите. Така Савка Керемидчиева, Елена Андреева и още няколко млади сестри се остригаха "нула номер". Накараха ги да ходят с гумени галоши и зиме, и лете, за да изолират влиянието на земята. Учителят бе крайно недоволен от всичко това, защото бе дело на онзи, който искаше да разруши Школата. Тази група се разтури и мнозина от нея си заминаха скоростижно от този свят.

Имаше сестри, които бяха медиумични и създадоха също свои групи. Така сестра Милева създаде група, на която се явяваше един дух, който им даваше "истинско знание". Тя беше привлякла много хора при нея, като всички слушаха какво им се казва на сеанса от медиума. Според Милева това е подготовка, защото онези, които не са минали през нейните сеанси, не могат да разберат беседите на Учителя. А Учителят развивал и обяснявал онези неща, които казвал духът на спиритическия сеанс. Бяха попитали духа кой е Петър Дънов. Той бе отговорил, че Петър Дънов е един знаещ дух, но добавил, че всички духове, които са облечени в плът и кръв, могат да грешат и да се заблудят от човешката плът. А онези, които са безплътни, които са нематериални, знаят най-добре Истината, понеже не са облечени в материята. Та това беше уловката, чрез която бяха хванати приятелите в тази мрежа. Учителят лично бе извикал Милева пред приятели и беше и се скарал, защото тя работи срещу Школата. Имаше и други какви ли не случки, обидни за Учителя.

Веднъж от провинцията, от Нова Загора, идва брат Методи Шивачев на "Изгрева", за да се срещне по работа с Учителя. Пристига следобед и вечерта приятелите го поканват да присъства на спиритически сеанс на "Изгрева". Той се съгласява. Групата е събрана, медиум е една сестра, правят молитва и сеансът започва. Явява се първо духът на Христо Ботев и жената-медиум започва да говори с мъжки глас, да рецитира стихотворения на Ботев и да пее песните му. След това започват да се редят и други политически личности, и то все мъже, и жената-медиум говори все с мъжки глас. По едно време започват да се явяват и различни светци от християнската епоха и пророци от Стария Завет. Накрая се явява Йоан Богослов и започва да говори поучителни слова. Всички ахнали - слушат и записват. На следващия ден Методи Шивачев е при Учителя и разговаря за онова, за което е дошъл в София при Него. Накрая Методи се досеща и разказва на Учителя за снощния сеанс - и се учудил, че са дошли да говорят толкова много пророци от Стария и Новия Завет. Учителят го изслушва и казва: "Всички пророци на Стария и Новия За-

нява нарядите на Учителя и създава братството в Айтос. Спиритизмът беше тогава едно много разпространено явление между приятелите. По препоръка на Учителя много приятели след това се отказаха от него. Но другите не го сториха и мнозина пострадаха.

Борис Николов

На "Изгрева" в началото на Школата се яви един чичо Дончо, който създаде спиритическа група и привлече много от младите, като казваше, че духовете дават истинското знание, а пък господин Дънов само го преразказва. Та духовете накараха всички да си острижат косите. Така Савка Керемидчиева, Елена Андреева и още няколко млади сестри се остригаха "нула номер". Накараха ги да ходят с гумени галоши и зиме, и лете, за да изолират влиянието на земята. Учителят бе крайно недоволен от всичко това, защото бе дело на онзи, който искаше да разруши Школата. Тази група се разтури и мнозина от нея си заминаха скоростижно от този свят.

Имаше сестри, които бяха медиумични и създадоха също свои групи. Така сестра Милева създаде група, на която се явяваше един дух, който им даваше "истинско знание". Тя беше привлякла много хора при нея, като всички слушаха какво им се казва на сеанса от медиума. Според Милева това е подготовка, защото онези, които не са минали през нейните сеанси, не могат да разберат беседите на Учителя. А Учителят развивал и обяснявал онези неща, които казвал духът на спиритическия сеанс. Бяха попитали духа кой е Петър Дънов. Той бе отговорил, че Петър Дънов е един знаещ дух, но добавил, че всички духове, които са облечени в плът и кръв, могат да грешат и да се заблудят от човешката плът. А онези, които са безплътни, които са нематериални, знаят най-добре Истината, понеже не са облечени в материята. Та това беше уловката, чрез която бяха хванати приятелите в тази мрежа. Учителят лично бе извикал Милева пред приятели и беше и се скарал, защото тя работи срещу Школата. Имаше и други какви ли не случки, обидни за Учителя.

Веднъж от провинцията, от Нова Загора, идва брат Методи Шивачев на "Изгрева", за да се срещне по работа с Учителя. Пристига следобед и вечерта приятелите го поканват да присъства на спиритически сеанс на "Изгрева". Той се съгласява. Групата е събрана, медиум е една сестра, правят молитва и сеансът започва. Явява се първо духът на Христо Ботев и жената-медиум започва да говори с мъжки глас, да рецитира стихотворения на Ботев и да пее песните му. След това започват да се редят и други политически личности, и то все мъже, и жената-медиум говори все с мъжки глас. По едно време започват да се явяват и различни светци от християнската епоха и пророци от Стария Завет. Накрая се явява Йоан Богослов и започва да говори поучителни слова. Всички ахнали - слушат и записват. На следващия ден Методи Шивачев е при Учителя и разговаря за онова, за което е дошъл в София при Него. Накрая Методи се досеща и разказва на Учителя за снощния сеанс - и се учудил, че са дошли да говорят толкова много пророци от Стария и Новия Завет. Учителят го изслушва и казва: "Всички пророци на Стария и Новия За-

вет са преродени, те са в плът и се намират в Школата - както на "Изгрева", така и в провинцията по Братствата. Значи, те не са горе в Невидимия свят, а долу на земята, преродени, понеже трябва да бъдат тук във времето на Великия Учител. Това е едно, а второто е , че тези, които се появяват - това са обикновени духове, които си служат с лъжата и подвеждат лековерните, за да ги отклоняват от Школата. Освен това чрез тези сеанси, тези низши духове черпят от онази Божествена аура, която е в Школата, защото те влизат в медиумите, лъжат ги, но за сметка на това им ограбват жизнената енергия. А тази жизнена енергия на всеки един от Школата е строго определена - това е кредит на Школата, който е отпуснат от Бялото Братство. Никой няма право да тегли от този Божествен кредит и да го разпилява насам-натам. Който го разпилява, отговаря с личния си живот пред Школата. Това е Божествена банка и никой няма право да тегли от нея и да разхищава чрез своеволие. Аз много пъти ги спирам, но има моменти, в които ги оставям, за да си научат урока. Урокът е по-важен, защото той остава като опит за другите. И накрая, трето - Йоан Богослов се намира в един възвишен свят. Той и да иска, сега не може да слезе тук и да дойде на "Изгрева". Материята на земята за него е много груба. Това е все едно ти да слезеш на дъното на морето. Първо - ще се задушиш и второ - водата ще те сплеска. Има риби, които живеят на дъното на морето, но тяхното тяло е така устроено, че могат да издържат тежестта на водата и да се задоволят с най-малко кислород, който се намира във водите на дъното на морето. Ето, така стоят нещата. А сега ти имаш една опитност и едно тълкуване на нещата от Мен. Ето, ти затова дойде при Мен на "Изгрева", за да научиш един закон. Един възвишен дух може да влезне само в чист и възвишен проводник. В началните години Аз съм дал много неща. При Мен идваха и чрез Мен разговаряха същества от Божествения свят. Но аз, за да слеза на земята и да създам това тяло, съм работил милиарди години. Така чрез Мен се даде Словото на ангел Елохил, който е ангел на Третия Завет. Това е ангел Господен. Той даде Посланието до българския народ, което вие сте чели. Чрез мен днес се дава Словото на Бога. Ето, ти днес разбра, че Словото на Бога може да се даде само чрез Всемировия Учител. Всемировият Учител днес е пред теб и ти Му целуна ръката. Всемировият Учител дойде и отвори тази Школа, за да даде Словото на Бога за следващото човечество. Всички ония, които са при мен, не винаги са с мен, а понякога работят срещу мен. Това, което ти снощи видя и чу, то се повтаря всяка седмица тук на "Изгрева" и е работа на онзи, който работи срещу Школата. А ти бе доведен специално за този случай - да го видиш, да го чуеш и да разбереш истината от Мен, за да засвидетелствуваш чрез живота си след време за тази истина, защото ще имате много изпитания след време."

Тези думи бяха ми предадени от Методи Шивачев. Те говорят и отговарят на всички въпроси, които могат да възникнат във връзка със спиритизма. На "Изгрева" бяха пощурели по едно време със спиритизма. Имаше няколко групи, които се събираха в седмицата един-два пъти. Всички ръководители на тези групи правеха много бели на Учителя и Му пречеха дори повече от явно и ние виждахме това. Много от писмата на Учителя до провинцията със

строги забележки бяха адресирани до онези приятели от Братството, които се занимаваха със спиритизъм и се отклоняваха от Школата. Аз съм виждала много такива писма. Била съм свидетел на "Изгрева", когато Учителят се е карал на спиритистите със строг тон. Слушала съм да ми разказват онези, които са имали спиритически сеанси, след което някой от групата е бил обсебен, разстройвал се е психически и са ходили при Учителя за помощ, защото духът не е искал да излезе от медиума. Понякога и онези от спиритическата верига на сеанса са били подложени на какви ли не неща и са заплащали с мъчения и страдания. Понякога започвали да се тресат, все едно че електрически ток минава през тях, друг път започвали да махат с ръце цели часове, трети път - да се ритат с крака и да чупят разни мебели. Четвърти започвали да говорят несвързани неща и то дни наред. Това са явните отклонения, за което идваха и искаха помощ от Учителя. Учителят ги освобождаваше и след това им се караше и им забраняваше да се занимават със спиритизъм, но кой да слуша. А имаше и по-страшно нещо. Това бе внушението на духовете по време на сеансите върху приятелите да правят това или онова, с което ги отклоняваха от Школата. Ето това бе най-страшното и непоправимото.

Мария Тодорова

В първите години на Школата в София имаше различни групи, които претендираха, че са "Школа". Една от тях бе спиритическата група, която наброяваше около 20 човека и се набираха нови членове от новодошлите на Изгрева. Те идваха заради Учителя, а онези в спиритическия кръжок ги привличаха и ги примамваха с разни обещания. Хвалеха се с много и различни проявления на духовете. Имаше много младежи и почти всички стенографки на Учителя бяха там. През деня бяха при Учителя и стенографираха Словото Му, а след това заминаваха на спиритически сеанс при чичо Дончо. Аз не се увличах от такива работи, но другите се привличаха и по този начин разрушаваха отвътре Школата. Това бяха младежи, невежи за Духовния свят, тръгнали да изучават света на духовете. За тях беше простено, че не знаеха, но онези, възрастните приятели, с толкова много опитности с Учителя, като мнозина дори знаеха кой е Той и все пак те правеха сеанси, увличаха и другите и ги отклоняваха от пътя на Школата. И това ставаше на Изгрева. Много грижи създаваха тези спиритисти на Учителя. Някой път умишлено, целенасочено, а друг път несъзнателно, като са били проводници на сили, които противодействаха на Школата на Учителя.

Веднъж поканили Учителя на сеансите им: "Учителю, елате да присъствате на нашия спиритически сеанс, да видите какви проявления от Невидимия свят имаме". Учителят се съгласил и отишъл. Учителят седнал встрани. Онези седнали до масата, направили молитва и викат един дух, че втори, че трети, но никакъв дух не се явил чрез медиума. А това е изпитан медиум, чрез който стават всички проявления! Значи грешката не е в него, а на друго място. Приближава се ръководителят им бай Дончо, кърши ръце пред Учителя и казва: "Чудно нещо, всяка вечер имаме проявления, а тази вечер няма нищо и никой не се явява". Учителят го изслушал и казал: "А Моето

Проявление? Това не е ли малко и не ви ли е достатъчно?" После станал и си тръгнал. Оттогава кръжокът се разпаднал от само себе си. Тези случаи са много интересни, защото всеки един от присъстващите е получавал специални задачи от духовете, след което повече или по-малко се увреждат и им се влошава здравето и им се обръква живота. След като се повредят и психически разцентроват, те ходят при Учителя и искат помощ. Примери много. Дори и Мария Тодорова е търсела помощ от Учителя за едно такова отклонение. Савка Керемидчиева си остригала косата, ходила с галоши, хранела се само с жито, само защото духовете от спиритическия сеанс така и наредили. Елена Андреева също изпълнявала подобни нареждания на духове. След това идва драматична развръзка. Първо си заминава от този свят бай Дончо, ръководител на групата. Настъпи жестока разправа, защото духовете, явяващи се на спиритическия сеанс казваха, че Учителят е бил само един от многото Учители. И всички участници вярваха в това. Беше времето, когато Духът на Заблуждението властваше и отклони много хора. За нарушение на окултните закони мнозина платиха с живота си.

Борис Николов

Сега, като чета и преписвам тези спомени, дойде ми на ум и аз да прибавя някои опитности от себе си, които съм чул от някои братя и сестри, и моя личен опит, който имах, да го спомена накратко:

Това беше преди няколко години, в село Тополица, Бургаско. Имаше медиумка, сестра Стойка, чрез която говореше духът на Учителя - така той ни се представяше, и ние така го знаехме: че е Учителят. Затова от най-различни градове и села, макар и отдалече, ние ходехме там да слушаме беседите. Каза ни се да съборим братската чешма в същото село, която бе построена колективно от братята и сестрите от цяла България, по времето още на Учителя, когато Той бил в София. Той дал тогава разрешение и благословение и чешмата с усилен труд била завършена, с най-различни зодиаки и формули. Представяше нещо музейно и митично, свещено, много ценно, за спомен на Бялото Братство в България. Обаче ние, няколко братя и сестри, без да се замисляме много, я съборихме и започнахме да правим нова чешма, но не можахме да я доизкараме и направим такава, каквато беше старата чешма. След това разбрахме, че ние вместо добро, сме направили най-голямото зло на Бога - съборихме Божия храм на мястото, на някогашните там Богомили.

Сега, като чета това писмо, дето Учителят казва да не се занимаваме с медиуми, разбирам, че Той не се е обаждал никога чрез медиуми и други подобни, а някои други обикновени духове са се обаждали от Негово име и са ни заблуждавали, докато извършим този голям грях и престъпление пред лицето на Бога, Учителя, Христа и пред Цялото Всемирно Бяло Братство.

Разкайвам се от дъното на душата си и съжалявам за този голям грях и престъпление, което сторих, без да съм знаел; като мислех, че добро правя на Бога, а аз съм направил най-голямото зло. Признавам се за виновен пред цялото Небе.

Това го пиша за пример и за поука на всички, че който не слуша Учителя,

Който ни говори в беседите и лекциите, ще пострада като мене.

Аз пострадах, огреших се, но нека бъде знайно това на всички, които идват след мене, та да не съгрешават, да се предпазват и спасят, да бъдат будни и внимателни, да не грешат като мене...

Един брат от Пловдив сподели с мене същата опитност. И той се заблудил чрез някой медиум, на който духът се представял за Учителя, но той го запитал да му обясни 9-и стих от 6-а глава на Матей - от Евангелието: какво пише, че не го разбирал. Духът мълчал, нищо не отговорил и се бил разсърдил, задето му бил задаван такъв въпрос, и си отишъл - сеансът се развалил. Братът ми казва, че разбрал, че това не е нашият Учител - може ли, ако беше Той, да не знае този стих от Евангелието на Матей: Господнята молитва - "Отче наш"? И повече не стъпил при тая група на медиума.

Друг случай: Един брат от Айтос сподели с мене:

- Ходехме ние, една група в провинцията, при един медиум, чрез който се обажда духът на Учителя. Но веднъж го чувам да казва да не четем вече беседите на Учителя, защото те са стари, а да слушаме неговите беседи и да си ги записваме и да ги четем, това било неговото учение...

Тогава разбрах, че не е нашият Учител, че съм попаднал в заблуждение и тогава напуснах групата и медиума - завърши братът разговора.

Разказвах ми един случай, подобен, наши братя, които се събрали около една медиумка, чрез която се явил духът и се представил за Учителя. Но един от младежите, по-пробуден и начетен, го запитал:

- Като си наш Учител, кажи ми точно сега, в този момент, колко е часът?

Чакали те, но духът не можал да отговори и те разбрали, че не е бил нашият Учител - и го напуснали.

Според мене, правилно са постъпили всички братя и сестри, които не се занимават вече с медиуми и други подобни. Понеже са разбрали, че няма по-Велик Учител от Нашия Учител - защото всичко знае. А онези, които се представят за учители от Негово име, ясно се разбирало, че каквото ги запитвали, нищо не отговорили - защото нищо не знаят.

В Свещеното Писание, Христос и Св. Апостоли казват, че ще се навъдят много лъжепророци и лъжеучители - пазете се от тях, за да не се заблудите и да ви прелъстят в корист и разпътство и т.н.

Учителят в Своите беседи и лекции по няколко пъти повтаря: "Бъдете всякога с будно съзнание!" Ако бяхме слушали и изпълнявали думите и съветите на нашия Истински Учител в беседите и лекции, никога нямаше да дойдем до това грехопадение... За което ще даваме сметка и отчет...

Д-р Стефан Кадиев

ЖЕНИТБА

Спомени на ученици

Който е искал съвет от Учителя и не Го е послушал, скъпо е заплатил. Но Наталия е послушна ученичка на Учителя. Явява й се адвокат, кандидат за женитба. Тя го харесала, обаче категорично отхвърля предложението му. Отива при Учителя и Му казва: "Учителю, яви ми се адвокат, кандидат за женитба." - "А ти какво му каза?" - попитал я Учителят. - "Казах му, че няма да се женя, защото съм ученичка от Специалния клас." Учителят доволно си подал ръката да Му я целуне, но така я подал, че деликатно я чукнал по нос-лето. За това, че е отказала предложението за женитба, пред група сестри е казал: "Наталия има идея." Една от сестрите попитала: "Учителю, как да познаем дали ми е определено да се омъжа или не?" Учителят отговорил: "Много просто, този, който е определен за тебе, той сам ще дойде в къщата ти и няма да си отиде. Но помнете: когато мъж и жена се обичат, двама ангели ги ръководят. Оженят ли се, ангелите си отиват и остават само телата им."

Магдалина Григорова

Веднъж Наталия вървяла с Учителя и на ум си казала: "Няма да се женя, но все пак какво ли би казал Учителят по този въпрос?" Учителят веднага отговорил гласно на мисълта й: "Хубаво нещо е да се ожени човек, но още по-хубаво е да не се жени. Току виж, че мъжът ти замине за другия свят и ти вместо да се грижиш само за себе си, ще трябва да мислиш за още две деца." Учителят направо е предсказал какво ще й се случи, ако се ожени. "Женитбата не е за всеки - казал Той. Ако ти е определено да се ожениш и не се ожениш, ще умреш млад. И ако не ти е определено да се ожениш, а се ожениш, пак ще умреш млад." Такъв е примерът с певицата Христина Морфова, която е ходила при Учителя да Го пита за този, който впоследствие става неин съпруг. Учителят й казал: "Той има тежка карма!" Понеже Морфова много го е обичала, рискувала, омъжила се и след това умира при катастрофа.

Магдалина Григорова

Ние бяхме млади, хубави, и през вратата на изкушението преминаха мнозина. Учителят още през 1922 година бе заявил на събора в Търново: "На окултния ученик не му е позволено и строго е забранено да се жени." Но ние не спазихме това и всички се оженихме - къде явно, къде тайно. Ние още не бяхме ученици.

Мария Тодорова

Една сестра - Анка Каназирева искаше да се омъжи. Отива при Учителя, пита Го, а Той отговаря: "Овцата не се жени за вълк, защото вълкът изяжда овцата". Тя не послушва и се омъжва. Бракът й бе ад в пълния смисъл на думата. Но тя не се оплака и не смееше да отиде и да занимава Учителя със своя брак. Нейният мъж тръгна за Америка на гурбет и реши да вземе и двамата й сина, а тя трябваше да остане сама на Изгрева. Отива при Учителя, за

да пита, но не се оплаква вече от живота си дотук, развил се поради нейното непослушание. Едно е да не питаш Учителя и да направиш грешка, а друго е да го питаш и да постъпиш, както си знаеш. Вторият случай се наказва много строго.

Мария Тодорова

На една млада сестра ѝ дошло време за женитба. Отишла на Изгрева, за да пита Учителя кого от двамата си кандидати за женитба да избере за жених. Единият имал едно, но нямал друго. Вторият имал другото, но нямал третото. А първото, второто и третото, както и четвъртото и т.н. ги била набелязала като неотменими изисквания и не трябвало да отстъпи от тях.

Качила се на Изгрева, но пресрещнал я този и онзи, разприказвала се, повикали я на гости и на сладки приказки и тя забравила за какво отишла. Като се върнала у дома, чак тогава се сетила, че е ходила на Изгрева да пита Учителя. Тогава решила да хвърли жребий и на който се падне, той да бъде жених. Така и направила.

След женитбата започнали големите ѝ страдания. Не посмяла да отиде при Учителя от срам. Изпратила една своя близка при Него. А Той казал: "Тя не трябваше да се жени нито за него, нито за другия".

Получила отговора и решила да си носи страданието. И до днес го носи.

Мария Райчева

Мария Златева дружала с Митко Сотиров. Дватама се събирали, пеели, свирели и т.н., изобщо имали хубава дружба. Майката на Мария Златева, когато отивала при Учителя, Му казала: "Учителю, нека да се съберат децата!" Учителят казал: "Те нека си дружат, но да не се женят!" Друг път след време тя пак запитала Учителя за същото, Учителят повторил отново думите си: "Да си дружат, но да не се женят!" И както знаем, те не са послушали, сключили брак, който впоследствие бива разтрогнат.

Борис Николов

Сестра ми Надя беше учителка в Скопие. Там беше командирована. Качва се на влака в София и пътува за Скопие. Идва кондукторът и я проверява за билет, а тя нямала билет. Защо е нямала, това не знае. Може би е решила да не си купи билет, за да спести някой лев. Кондукторът иска да я глоби: "Какво ще ме глобиш бе, момче? Аз отивам там учителка, да уча такива като теб учили недоучили." Така тя се запознава с него. Той я харесал и не я глобил. В Скопие започнал да се върти около нея и искал да се жени за нея. Тя ни написала писмо и ни разказа всичко. После дойде в София. Казваме, че тя е гимназиална учителка с висше образование, а ще се жени за кондуктор. Ние не сме съгласни и казваме да прави каквото иска. "Поне отиди и питай Учителя!" Тя се съгласи, че това е разумно и отива при Учителя на Изгрева да Го пита. Надя е третата ми родена сестра. Учителят е в приемната Сиястия, а тя е вънка и се чуди как да влезе при Него. Поглежда лекичко и виж-

да през прозореца, че Учителят е наведен и намръщен и нещо чете. Тя стои пред прозореца и само от време навреме поглежда към стаята. По едно време Учителят излиза, минава покрай нея, не се спира при нея, не ѝ проговаря, а ходи нагоре-надолу пред приемната и Си говори на глас: "Има някои, които си търсят белята. Искат да се женят и да вършат глупости, без да мислят какво ще направят. Аз не се занимавам с такива. Не се интересувам от такива." Учителят говори на себе си и се разхожда пред нея. Не я поглежда и не говори с нея. После си влиза в стаята. Надя я хваща срам, че е чакала пред приемната. Връща се у дома и ни казва: "Учителят така и така ми каза. Значи не е съгласен да се жена." А Учителят беше казал за нея на Кръстю Христов, че от минал живот е била духовно много издигната и че ако не се омъжи сега, ще продължи духовния си път нагоре. Това Го каза пред мене, а аз ѝ го написах в писмо. Но в Скопие онзи там кондуктор продължава да настоява и тя се омъжва за него. Не послуша Учителя и се ожени за кондуктор и то 16 години по-млад от нея. Не живееше добре с него. Той отначало ядеше месо, после обеща да стане вегетарианец, но ходеше тайно по гостилниците и си ядеше пак месо. Нямаха деца. Осиновиха едно дете, а то излезе лошо дете, непослушно, диво. Създаде им много ядове. Детето се рзболя от грип и по-неже тя много го обичаше, целуваше го по устата и го прегръщаше. Така тя се зарази от него, разболя се и след това бърже почина на петдесет години. Така приключи живота на сестра ми, след като не послуша Учителя, защото сама си търсеше белята и сама си я намери. После белята дойде и накрая я отвлече и замъкна на онзи свят.

Драга Михайлова

Казвам се Цветанка и съм родена на 19.10.1908 година в град Бургас. Майка ми се казваше Стоянка Димитрова Боева и е рождена сестра на Боян Боев. Аз се запознах с Учението на Учителя чрез родителите ми, а те - чрез Боян Боев.

Бяхме млади, много млади и красиви. Харесахме се с Никола Нанков и решихме да се оженим. Но аз преди това реших да отида и да питам Учителя какво ще ни каже по този така важен за мен въпрос. А и майка ми настояваше много за това.

Отидох и разказах на Учителя за двама ни с Никола. А Учителят ми зададе един въпрос: "Можеш ли да издържиш? Никола Нанков има много тежка карма". Аз се стъписах. Отидох си. Цяла нощ не можах да спя. Питам се дали ще мога да издържа. Накрая реших, че мога да издържа. Любовта ми беше голяма. Омъжих се на 31.10.1935 година. Но когато на Никола започнаха много препятствия в живота му, все си спомнях думите на Учителя: "Той има много тежка карма". Минаха години. Никола катастрофира с една кола и почина в болницата. Погребахме го в родното му село. Така и аз преминах с него, носейки част от неговата тежка карма, като съпруга и спътница в живота му.

Цветанка Нанкова

Веднъж бях отишла при Учителя, за да се посъветвам с Него дали да направя решителна крачка в живота си, за да се отърва от едни тежки условия, от които се измъчвах вече 26 години, поради несполучливия ми брак.

Отговорът Му беше: "Ако виждате, че нямате търпение, направете го". "Търпение ли, Учителю? Ако е въпрос за търпение, имам, имам търпение, още много търпение имам". И последваха още 16 години, живени при същите условия, които през последните години станаха още по-тежки. Но за щастие и силите на търпение ми стигнаха докрай. Ето, сега съм на 84 години, пиша тези неща и разбирам, че за да си разреши човек своята семейна, родова и лична карма, са необходими знания и методи. Един от тези методи ми бе даден от Учителя. Трябваше да уча урокът си за търпението цели 42 години. Научих го. И благодаря на Учителя и на Бога, че всичко изтърпях.

Мария Райчева

На "Изгрева" имаше една сестра - доктор Давидова, беше детска лекарка. Тя имаше хубав глас и винаги при тържествени случаи, аз и тя пеехме песни на Учителя в салона. Повечето пъти пеехме в салона, в столовата преди хранене, както и след хранене. Особено тържествени бяха концертите след общ обед.

Ние живеехме в града в различни квартали. Веднъж аз вървах по Дървенишкото шосе за града. Тя се присъедини към мен и ми каза: "Брат Нестор, вие добре сте направили, че не сте се оженили". Аз запитях: "Защо, сестра, така мислите?" А тя продължи: "Ще ви разкажа моята опитност за моя брак. И вие ще имате предвид защо ви казвам това."

Ние продължавахме да вървим, а тя започна да разказва:

"Бях се запознала с Асен Вапурджиев - видния музикант, който беше съмишленик на Учителя. Той ме доведе на "Изгрева" и ме запозна с Учителя, за което много съм му благодарна. И разбира се, като общувахме много дълго време, решихме да се оженим. След което пък решихме следното - нека да питаме по-напред Учителя, да видим Той какво ще ни каже. Един ден се явихме пред Учителя и Му казахме: "Учителю, имаме намерение да се оженим. Вие какво ще кажете?" Учителят отговори: "Поотделно сте добре. Но за взаимен живот - НЕ!" Тогава аз му казах: "Но, Учителю, ще си отстъпваме взаимно". Учителят замълча. И разбира се, каквото решихме, това и направихме. Оженихме се. Понеже тогава се пътуваше съвсем свободно, стига да имаш парични средства за това, решихме да направим сватбено пътешествие и да обиколим Европа. Взехме паспорти и билети и тръгнахме: София, Белград, Будапеща, Прага, Виена, Берлин. Стигнахме до Берлин и там се разделихме. Не можахме да отидем в Париж, Рим, Женева, Лондон, макар че имаме пари и билети. Разделихме се в Берлин и се върнахме в София - кой както знае и както може, но не заедно.

Аз се върнах в София, но ме бе срам да отида на "Изгрева". Срам ме бе затова, че декларирах, че ще си отстъпваме, ако има някакъв конфликт за нещо. Въпреки моя срам, аз отидох на "Изгрева" и какво беше моето учудване, когато видях Учителя да стои пред салона, като че ли чакаше мен. От

срам не знаех къде да гледам. Но отидох при Него и Му целунах ръка. Той строго ме попита: "Какво ще кажете?" - "Учителю, разделихме се." - "Нали ти каза, че щеше да отстъпваш?" Аз не знаех къде да се дяна, потънах от срам в земята. Учителят ме попита: "Как се разделихте и къде?" "Разделихме се в Берлин и се върнахме кой където види и където свари." Учителят продължи: "Не си направила добре. Трябваше да се разделите по взаимно споразумение." Учителят се обърна и не искаше повече да говори с мен. И аз, срам не срам, потърсих Асен Вапурджиев. Общувахме така известно време от куртоазия и се разделихме накрая по взаимно споразумение. Затова споделих с вас, брат Нестор, моя случай. Радвайте се, че сте решили да не се жените в този живот."

Аз мълчах, слушах и се съгласих. Какво значи да се раздвам? Бях чел, че радостта и скръбта са две състояния на човешкото съзнание, с които ученикът в Школата на Учителя трябва да се справя. Знанието и методите за това са дадени в Словото на Учителя. Но тези приятели не можах да разрешат своята задача с брака, въпреки съвета на Учителя.

Нестор Илиев

Една сестра ми разказа, че няколко години след женитбата ѝ, след като имала вече две дечица, мъжът ѝ тръгва с други жени, въпреки че тя е красива и добра, и почтена. Тя е в отчаяние. Отива при Учителя и плаче: "Мъжът ми си е намерил любовница и е станал много груб с мене." - "Какво? Да не вземеш да правиш като другите жени - еснафки, да го ревнуваш, да му правиш сцени, скандали, да се развеждаш? Ще постъпиш благородно, по нов начин, по Новото учение. Ще го оставиш свободен. Ако той иска да се разведе, то е неговата работа, но ти - не. Ще се запознаеш с тази жена. Тя има нещо хубаво, заради което той се е влюбил в нея, ще я поканиш къщи, ще я приемеш любезно, ще я обикнеш. И когато я обикнеш, тя ще освободи мъжа ти." Аз се стъписах: "Добре. Но как? Помогнете ми да мога да постъпя по такъв начин." И си отидох. На мъжа си повече дума не казах за тази жена. Не му плачех вече. Успокои се той и стана по-мек. По едно време му казах: "Пък доведи я да я видя тази жена. Може да е по-хубава и по-добра от мене. Аз вече не те ревнувам, бъди свободен." Той, разбира се, не я доведе. Но тя веднъж дойде сама да го търси. Аз я поканих къщи. Действително, жената беше хубава и интелигентна, културна. У мен нещо трепна, аз я харесах. Отнесох се много мило и любезно с нея. Поканих я пак да идва. Тя идваше рядко да го търси. И винаги аз я приемах много хубаво. Аз я съжалих и я обикнах. Как е могла да падне толкова ниско тази културна жена? - питах се аз. Мъжът ми нито беше хубав, нито много културен. Той насила ме взе навремето. Той не заслужаваше нито мене, нито нея. И какво става? Тя започна да идва по-често, да ме наблюдава, да ме изучава. Хареса ме и тя и се сприятелихме. Един ден го подхваща: "Не те е срам. Да имаш такава красива, добра, благородна и възпитана жена и да ме лъжеш, че била грозна, лоша и не знам още каква. Да се махнеш и да вървиш при жена си и при децата си."

Наталия Накова

Идва при Учителя една сестра и Му се оплаква: "Омъжих се по любов. Ала сега отношенията ни са невъзможни. Той ходи с други жени и у дома е ад. Какво да правя?" Учителят мълча дълго време сериозен, после рече на сестрата: "Почни да четеш Евангелието! Всеки ден по три глави. Като изкараш първата година, мъжът ти ще се оправи 1/3, като изкараш втората година - 2/3. А като изкараш третата година, напълно ще се оправи и добрите ви отношения ще се възстановят." Сестрата приложи този съвет и стана тъй, както Учителят рече.

В домът отново дойде топлинка. Огънят отново бе запален, но този път пушека преминаваше през комина, защото сестрата с молитвите си и с упорита работа чрез Евангелието бе го изчистила. А преди това бе задръстен от сажди, димеше и къщата се опушваше и затова мъжът ѝ бягаше от запушения общ дом навън.

Борис Николов

Записки от беседите на Учителя

Болният да не се жени. Само здравият физически, морално и умствено може да се жени, но само за да създаде поколение, а не и за удоволстване. Половата енергия да се използва за духовни цели, да се канализира разумно, да се препраща в по-горните центрове на тялото.

Връзки, които имат за основа удоволствието, не са разумни. Последствията им не са добри.

Мъжът, който се увлича от любовта на една жена, не е истински мъж. Жена, която се увлича от любовта на един мъж, не е истинска жена. Ако един мъж напусне Божията Любов за една жена, която утре ще се откаже от него, той не е разбрал живота. И ако една жена напусне Любовта на Бога за един мъж, който утре ще се откаже от нея, и тя не е разбрала дълбокия смисъл на живота. Жената е излязла от мъжа, а мъжът - от Бога. Следователно, и двамата първо имат отношение към Бога, а после един към друг. Казвам: всяко нещо, което може да отклони човека от Бога, то е изявление на света.

Онази мома, която тича подир момците, е глупава мома. И онзи момък, който тича подир момите, е глупав.

Казват, че жената носи любовта. Тя търси любовта, понеже я няма. Мислите, че мъжът носи мъдростта. Лъжете се. Той търси почитанието от жената.

Мъжът иска да бъде почитан и уважаван.

Жененето не е щастие. Ако вие се жените, за да бъдете щастливи, лъжете се.

Когато се сплитат двама души, изгубват свободата си. Не се доближавай много до човека, запазвай дистанцията.

Опасността в сегашната женитба е, че като се оженят, двойниците им се преплитат и това причинява големи страдания.

Който е женен, женен да си остане, и добре да живее с жена си. Който не се е женил, да не се жени. Не му е времето за женитба сега. Не са дни и го-

дини за женитба сега. Нека се жени светът, но вие няма защо да се жените.

Аз говоря за онзи свят и мисля едно, а пък вие мислите съвсем друго. Вие казвате: "Дали в онзи свят се женят хората?" - Щом мислите, че в онзи свят се женят хората, то е този свят. Това не може да бъде онзи свят. В онзи свят няма нито помен от женитба. Тази женитба, каквато я има сега, тя е допусната поради падането на хората и един ден, като излязат хората от това падане, това ще се измени. В онзи свят няма никакви букаи.

Мислите ли, че женитбата е нещо много сериозно? Ни най-малко. Тя е едно учреждение човешко. Казват: Да го оженим! Значи, той се е родил неженен, а пък сега хората ще го женят и той ще прокопса! За да го избави Господ от женитбата, той ще умре. Защото в света щом се ожениш по този начин, ти така си се свързал, че едвам смъртта може да те освободи. Значи, щом се ожениш, непременно ще умреш. И само тогаз можеш да се освободиш от жена си. Ако мъжът умре, той ще се освободи от жена си. И жената, ако умре, тя може да се освободи от мъжа си. Ако не умреш, не можеш да се освободиш. Някой казва: Да се ожения ли или да не се ожения? Казвам: Искаш ли да умреш? - Искам да живея. - Тогаз не ти трябва да се жениш! Ето какво аз разбирам под това: За да живеете един Божествен живот, не е необходимо да се жените, да туряте един човешки порядък на нещата. Женитбата е един човешки порядък на нещата. Когато вече говоря за Любовта, там се уреждат въпросите.

Христос обяснява на учениците си, какво означава женитбата. Според Него, женитбата е духовен процес, свързване на духа с душата. В тази връзка е смисълът на живота.

Духът и душата от една страна, както умът и сърцето от друга, представляват два полюса на човешкия живот - мъжът и жената, т.е. мъжкият и женският принцип, които трябва да се свържат в едно цяло. Това търсят съвременните хора в света, но като не знаят как да го намерят, те прибегват към женитба.

Как да се освободите от изкушението на мъжа-брат и от изкушението на жената-сестра? Ако си мъж и отиваш при жената, и ти трябва да станеш жена; ако си жена и отиваш при мъжа, трябва да станеш мъж.

За в бъдеще, когато светът се оправи, бащата трябва да каже: Докато съм жив, аз не позволявам да се жените. Щом умра, тогава свободно можете да се жените. Че съм родил деца, това е в реда на нещата, но то още не подразбира, че те непременно трябва да се женят. В това седи разрешението на задачата. Иначе, ако синовете и дъщерите се женят, ако внучетата и правнучетата се женят, бащата никога няма да си почине, а същевременно и светът никога няма да се оправи.

Както вие се жените тук, това не е Божествено. Еднобрачието значи само една жена ще имаш. И като си замине тя, ти за друга няма да се жениш. Тя ще ти бъде във всичките полета и животи. Това е Божествено. И като твоята жена друга няма. Това е строг морал, ако искате да знаете.

Вие имате криво разбиране за семейния живот. Докато семейния живот е поставен в една правилна насока, има смисъл, но ако не се постави на пра-

вилни начала, докато не излезе от затвора, той представлява цял ад. Съвременните хора казват: който иска да поумнее, нека се ожени. Аз пък казвам обратното: който е глупав, да се не жени; който е умен, нека се жени. Питам: ако глупавите хора се женят, какви деца ще родят? Ако трябва да се женят хората, според мене трябва да се женят най-умните, най-учените, най-възвишените, най-благородните мъже и жени. Те трябва да изпълнят този велик закон по най-разумен начин.

Женитбата е училище. Семейството е школа, през която всички сте минали и минавате. В нея човек се учи да служи безкористно на другите и да се жертва.

Когато двама души се женят, те трябва да се женят не от други съображения, а за да си помагат в пътя си към Бога, в службата на Бога. Тогава те ще бъдат благословени.

Никога не се жени без любов. Никога не раждай деца без любов. Ако нямаш любов, не се жени. Женитбата е Божествен институт, Божествена служба. Ако се ожениш без любов, ще дойде Божествената комисия да те изпита и ще каже: Понеже не си женен по любов, трябва да се разведеш. - Не трябва ли да се женим? - Ако любиш, ожени се. - Колко пъти мога да се женя? - Само един път. Не се позволява на човека да се жени няколко пъти. Помнете: Любовта позволява на човека само един път да се жени. Жени ли се няколко пъти, това е човешка работа, вън от любовта.

Някоя жена иска да роди дете. Нека се запита: Ще мога ли да повдигна себе си и детето си? Ако може да придобие това, нека стане майка; ако не може, по-добре да не ражда.

Ако майката иска да избере един зет, тя трябва гледа той да прилича на мъжа ѝ, ако бащата иска да си избере една снаха, тя трябва да прилича на жена му.

Жената-домакиня трябва да има две качества: да готви добре, да задоволява вкуса на мъжа си и да се облича хубаво. Това радва мъжа. Който добре готви, добре живее. Следователно, ако искаш да разбереш каква е момата, виж как се облича и готви.

Нека една жена остави мъжа си свободен, да не го ограничава, да не се съмнява в него. Щом го види да приказва с друга жена или някоя мома, нека си каже: "Господ е между тях". Каже ли така, нека спокойно си гледа работата, без никакво смущение и съмнение. Постъпва ли всякога така, тази жена ще забележи, че мъжът ѝ от ден на ден се поправя; жената, децата, домът от ден на ден му стават по-мили и той е готов на големи жертви за тях.

Мъжът на някоя жена е нервен, на друга - ревнив, на трета - груб. На всички давам следния съвет: като готвят, като перат да пеят и да мислят добро за мъжете си. Види ли жената, че мъжът ѝ си иде от работа, да излезе насреща му, да му попее и поиграе. Колкото и да е нервен, той ще се засмее. След това да започне да му разправя весели неща и го прегърне и най-после да седнат да се хранят. Която жена е изпълнила този съвет, и тя, и мъжът ѝ са останали доволни.

Ако мъжът понякога се проявява грубо, простено му е, но ако лъже, не му

се прощава. Жената трябва да има благородно, отзивчиво сърце, което никога да не се обижда. Тя трябва да бъде дълбока вода - море или океан. Какъвто камък да хвърлите в нея, да не се размътва...Благородството и търпението са качества, свойствени на жената.

Семейство, в което мъжът не пребъдва в Божиите заповеди, а жената не пребъдва в заповедите на мъжа си, е осъдено на смърт. Ако мъжът не пребъдва в Божиите заповеди и не изпълнява волята Му, и жената е свободна да не изпълнява заповедите на мъжа си. Обаче, ако мъжът изпълнява Божи-ята Воля и пребъдва в Неговите заповеди, а жената не пребъдва в любовта на мъжа си, отговорността пада върху нея. Това е проповядвал Христос на Своите ученици.

Когато някой сънува, че ще го женят, че го правят на булка или ще го женят за булка, това е образен език на Небето и означава, че този човек ще премине в скоро време през вратата на смъртта.

НЕПОСЛУШАНИЕ

Спомени на ученици

На Изгрева приятелите започнаха да си строят бараки. Сестра Динова си направи къща. Започнаха постепенно да си купуват места. Учителят каза нещо, за което ние не Го послушахме: "Всеки от вас да си купи по един декар. За да не са близки постройките, а да имате място да обработвате, с което да посрещате насъщните нужди от прехрана". Учителят имаше предвид, освен овощни дръвчета, всеки от нас да има зеленчукова градина, където сам да прави опитите, които даваше Той и така да се прехранваме.

Братският просветен съвет, състоящ се от интелигентни братя, имаше за задача да организира издаването на Словото на Учителя. На Братския просветен съвет Учителят беше казал да закупят всички места, разположени от Дървенишкото шосе до железопътната линия в гората. Имаха пари, но не ги закупиха. Непослушание и своеволие! Освен, че не ги закупиха, но направиха и втора фатална грешка. Започнаха да закупуват от селяните имоти, които бяха на парцели по два-три декара. С това се занимаваха доктор Иван Жеков, който бе отговорник и Любомир Лулчев. Откупуваха от селяните парцелите и след това ги разцепваха на 200-300 кв.м. на човек. Вместо да купят по един декар, както беше казал Учителят, те ги разцепиха на по 200-300 кв.м. Извинението им беше, че хората били бедни и нямали пари. Това беше и вярно, и невярно. Тогава имаше много братски пари и земите можеха да се откупят с тях, а след това всеки, който получаваше по един декар, щеше да си изплати на Братството заема. Но това не бе направено. Получи се едно раздробяване, безразборно разкъсване на парчета на парцелите и когато по-късно си направиха къщите, гледката не беше хубава. И когато решиха да правят къщите, пак не питаха Учителя, а Той беше за ред и порядък. Спомням си как по време на съборите нареждаше палатките да се построят в редици под конец. А тук всеки правеше това, което искаше и според възможностите си. Учителят никога не се бъркаше да каже: "Направи това или онова".

В Братството идваха млади попълнения и заварваха малките, неугледни и безразборно построени, но непременно оградени с бодлива тел къщички. Това не им харесваше, защото четяха и слушаха Словото на Учителя за живота. А Той бе казал: "Моето учение може да се предаде само с една дума. Тази дума е ЧИСТОТА". Та това даде повод на Учителя след това да нареди: "Да се вдигнат телените огради!" Някои ги вдигнаха, а някои не ги вдигнаха. После станаха кавги за педя земя. Съдиха се за квадратен метър земя. Когато след време четете това, трябва да знаете какво значи своеволие и непослушание към Учителя. Имаше случай, когато брат Белев се съди за един квадратен метър. Епитропов и доктор Жеков се съдиха за въздушно пространство. Тогава чрез съда събориха горния етаж на Иван Жеков, който бе построен неправилно и навлизаше във въздушното пространство на Епитропов. Аз плаках за тази работа. Какво братско отношение има в това? Така се скараха, че не си говориха с години. Брат Епитропов подаде заявление в съда и след като се съдиха, разрушиха една стая от къщата на доктор Жеков, която бе незаконно

построена. Това не е позволено на братя: един да строи незаконно, а друг да търси правдата си чрез съда. Аз плаках тогава от срам и жалост, че сме толкова нищожни и малки хорица пред Учителя. Когато тази свада приключи, Учителят дойде в "Парахода" на стенографките и каза: "Примириха се, Еленке, току-що - на обед". Това бе празник за Учителя, че са се примирили. И стана на Ивановден, когато бе именния ден на доктор Жеков. Докторът отиде при Учителя да Го черпи за именния си ден, а Учителят му каза: "Не си ли готов да се примириш с Петко Епитропов и то днес, на именния си ден?" Доктор Жеков отговори, че е готов. Отишъл при него и се примирили. Заради това Учителят ни извика всички на обяд и отпразнувахме тяхното примирение. Каква голяма радост видях в очите на Учителя! Аз имах един случай с Петко Епитропов, който дойде да му напиша на пишестата машина заявление срещу доктор Иван Жеков. Казах му: "Брат Петко, вие имате недоразумения с брат Жеков. Както вие сте ми брат, така и брат Жеков ми е брат. Недейте ме кара да пиша заявление!" Погледна ме и промълви: "Сестра, разбирам това". И ме остави.

И сестри се съдеха за един метър за неправилно поставена телена ограда. Срамни истории пред Учителя.

А Той е искал, когато се купят всички места, да се парцелират по един декар и да се построи една голяма сграда, в която да живеят сестри и братя, които са самотни. Дори планът беше начертан. Всеки един щеше да има по една стая, кухня и антре. Имаше една сестра, която беше чула за това, дала всичките си спестявания на Учителя и бе казала: "Учителю, като правите нещо, една стая да ми направите". Учителят беше оставил нейните пари в купа на братските пари и понеже нищо не се построи, нейните пари останаха там. Накрая, от кумова срама, на сестрата бе скована една барака и тя преживя там живота си. Но стана не по вина на Учителя, а по вина на приятелите. Пред сестра Веска Козарева Учителят дори бе казал: "Казах им да построят едно общежитие за братя и сестри. Дадох им план, давах им пари, но никой не се нае да го построи. А построиха бараки и се оградиха с бодлива тел. Затова аз ще го предам това място на други хора, които да изпълнят Волята на Великия Учител". След този разговор изминаха десетки години и се сбъднаха думите Му.

След време питах брат Начо Петров, който беше от интелигентните и образовани братя в Братството: "Брат Начо, когато Учителят ви каза да купите местата от Дървенишкото шосе до линията, защо не ги купихте, защо не направихте така, както каза Учителят?" Брат Начо ме гледа, примигва и мълчи. "Брат Начо, пари ли нямате тогава?" Накрая проговаря: "Имахме пари. Защо не ги купихме ли? Защото толкова разбрахме. Казвахме си: Какво ще правим в този пущинак, та да го купуваме? Защо да си хвърляме парите в този пущинак? И не купувахме, макар че селяните от тези места не ги оряха. Това беше Слатинска мера. Имаше много безстопанствени места. Не го направихме от неразбиране". Това не е извинение. Ако нямаша разбиране, защо не го направиха поне от послушание на ученик към Учителя? Разбирането е едно и за него има оправдание. Послушанието на ученика е нещо свещено и за него няма оправдание!

Има една друга причина, която е най-важната. Много пъти съм чувала как

възрастните приятели говореха, че Учителят разбирал от духовни въпроси, но не разбирал от материални неща. Затова, като по-оправни в материалните неща, те ги разбирали по-добре от Него и правеха, каквото си наумяваха, без дори да се съобразяват с мнението на Учителя, изказано по някой въпрос. По този повод много приятели платиха скъпо за своето непослушание с личните си имоти. Когато отиваха да питат Учителя как да си разрешат въпросите с тях, след като получаваха съвета Му, правеха точно обратното, понеже смятаха, че Той не разбира от материални въпроси. Те си платиха за непослушанието със своите имоти, като ги загубиха! Но тук се касаеше за Братството, за братски имоти, за построяване на "Изгрева" и те нямаха право да проявят това своеволие. А го направиха.

Ето пример с Иван Радославов, който бе загубил от един мошеник-предприемач къщата си, дворното място и след това салонът на "Оборище" 14 трябваше да бъде разрушен. Отива той със своя адвокат при Учителя за съвет. След като адвокатът излиза от стаята на Учителя, започва да се кара на Иван Радославов: "Радославов, като имаш такъв умен човек, който да знае по-добре от мен всички закони, защо не си дошъл да Го питаш какво да правиш, а си се оставил в ръцете на онзи мошеник да те изиграе. И сега ме водиш пред Него и аз да се червя, като Го слушам колко много знае и че моето адвокатство нищо не струва пред Него!" Брат Радославов мълчи, но беше почтен, та после разказа това пред всички. Но беше късно!

Поради това неразбиране и непослушание раздробиха "Изгрева" на малки парчета и се получи една цигания. Не беше представително селището на "Изгрева". Представителни бяха само салонът и столовата, защото се поддържаха чисто, както и полянката, на която играехме Паневритмия. Но частните къщи и бараки не бяха представителни. Онези, които имаха повече пари и вкус, построиха хубави жилища. А всички, които бяха бедни, си бяха построили бараки. Те не се поддържаха добре и понякога представляваха срамна картина.

През 1926 г. освен приемната на Учителя, бяха построени четири-пет къщички-бараки, широки два до три метра. Приятелите идваха от града и преспиваха тук.

След 1928 г. дойде електрическият ток - прекарахме го от "Орион". Когато прекараха тока, сложиха един голям стълб с голяма крушка на поляната. Учителят не е искал на средата да има електрически ток и лампа, защото на тази поляна се играеше Паневритмията и електричеството пречи със своите силови линии и полета на онези същества, които ни посещаваха при играта на Паневритмия. Но Лулчев постави този стълб с лампа по свое усмотрение. Учителят искаше стълбът и лампите да бъдат отстранени. Така ставаха нещата - Учителят искаше нещо, а братята правеха, каквото си искат. Кой както си го разбира. Оттам се получаваше нарушаването на външния вид на "Изгрева". Трябваше да има план. Учителят имаше план да се построи сграда с читалня, библиотека, със стаички за самотните сестри и братя. Но не го осъществиха. Взеха, че си направиха малки къщички и после никой не искаше да си бута бараката за общия план на Учителя. Да, това бе трагично - не искаха да си бутнат бараките за общия план на "Изгрева". Там е истината! Да не говорим за

това, че не взеха по един декар земя, а раздробиха всичко на парчета. Борис Николов и Славчо Славянски дори купиха общо една голяма нива и вместо да я направят по декар парцела, раздробиха на отделни малки парчета тази хубава нива.

Не сме били послушни. Своеволия сме правили. Учителят ни остави свободни, но трябваше да проявим Любов и послушание към Него. Нещата на "Изгрева" щяха да се устроят по друг начин и съдбата му би била друга днес. Имахме Учител, който ръководеше тази Школа и това общество и трябваше да Го питаме. Освен че не Го питаха, а и онова, което Учителят каза за устройството на "Изгрева", не се изпълни. Затова се получи тази непредставителна картина. Тя бе камък за препъване на мнозина, които идваха от града да чуят и да видят за пръв път Учителя. Те не можеха да прескочат бодливите телени огради и схлупените бараки на "Изгрева", въпреки че имаха вътрешен стремеж към Словото на Учителя. Ние ги спряхме с бодливата тел, с която се бяхме оградили. Ние носим вина за мнозина, които не дойдоха на "Изгрева" при Учителя именно заради това. Те се препънаха от тази гледка. А веднъж много по-късно, за да освободи онези, които се вайкаха, че са направили грешка, Учителят каза между другото: "Е, поне няма кой да ни завижда с тези бараки и да се съблазнява в това!" Ето хубавата страна така, както Учителят я видя и ни я показва, защото обществото в града Го хулеше, че ни привличал на "Изгрева", като ни давал пари и обещания за задгробен живот. Те идваха на "Изгрева", за да ни огледат, виждаха ни неугледни и непривлекателни и си казваха: "Тук няма нищо ново и интересно, което да ни накара да дойдем втори път!" Така бодливата тел отстраняваше любопитните. Но аз познавам и мнозина, които не можаха да я прескочат и не дойдоха на "Изгрева", макар че контактуваха с Учителя. Бодливата тел ги спря. Тя се яви голяма преграда за мнозина. А ние бяхме отговорни заради нея пред този народ!

Елена Андреева

Иван Кавалджиев беше предан наш брат. Жена му беше учителка. Нямаха деца. Подхвърлиха им някакво дете пред прага на къщата и те решиха да го отгледат. В такива случаи бе задължително да се пита Учителя, но те смятаха, че това е техен личен въпрос. Това дете се оказа бавно развиващо се. Създаде големи грижи и усилия на новата си майка да го обучава и възпитава. На 18 години то заболя психически и се помина. Така че те сами си създадоха грижите, които по една или друга причини ги отклоняваха от Школата на Учителя. По този повод Учителят каза да не се вземат подхвърлени деца, а такива, на които родителите са починали, защото те от Невидимия свят ще помагат на детето. Имахме няколко случая на осиновявания на подхвърлени деца. Почти всички братя и сестри съжаляваха, че не бяха питали Учителя, преди да направят тази стъпка. Уроците се оказаха горчиви. Създадох се условия приятелите да се отклонят от Школата.

Мария Златева

Отива една сестра при Учителя и казва: "В моя хороскоп сега преминавам през дома на брака. Какво да правя?" Учителят казва: "Мини транзит." - "Ама

как транзит." - "Мини транзит или ще останеш в този дом десет години, а с транзит ще преминеш за една година и останалото време ще го посветиш да четеш беседи и да ги прилагаш." Сестрата не премина транзит, не послуша, а се омъжи и остана десет години в брака и накрая се разведе. По-късно се срещнахме и питах какво е станало с нейния транзит и с брака ѝ, а тя отговори: "Ама че работа. За десет години не прочетох дори и десет реда. Ама нали бях млада и не послушах Учителя. Сега го бих послушала, но е късно - загубих си годините и силите." Тя беше изгубила благоприятните времена за работа.

Мария Тодорова

Имаше една сестра, с която се срещнахме години след заминаването на Учителя, видяхме се, разприказвахме се, беше дошла на гроба на Учителя. Тя започна да разказва как навремето била млада, как отвътре душата ѝ хвърчала и била свободна, после се оженила и всичко тръгнало наопаки. Отива при Учителя и Му се оплаква. Той ѝ казва: "Сестра, вашите страдания са нищо сега в сравнение с тези, които идват и които трябва да издържите." - "Защо, Учителю?" Той мълчи. И точно така станало, както е казал и тя с годините минавала от страдание в страдание и само останал светлия спомен от нейната младост. След разговора с Учителя сестрата си тръгнала, но винаги в такива случаи има и друго лице, което да слуша и да запомня. Учителят се обръща към онази, която случайно слушала и казал: "Виждаш ли, сестрата пита защо? Ами как защо, заради непослушание. Та аз колко време говоря за женитбата, те слушат с едното ухо и от другото ухо излиза. Слушат, а не изпълняват, слушат и си правят, каквото искат. Та това Слово излиза от Бога и тук има строг порядък, а непослушанието се наказва. Затова страданието ще си го носи." Ето това са думите на Учителя, а после сестрата проверява десетки години казаното от Учителя и отвреме навреме тя идваше на Изгрева, дано някоя светлинка да я огрее, да я охрабри, за да може да изтърпи и да изнесе страданието си до края.

Мария Тодорова

Един младеж се влюбил в бедна, но красива мома на село. Заобичали се двамата, но когато се дошло до женитба, той споделил с близките си. Неговият брат, който бил вече женен, му казал, че не трябва да се жени за бедна жена, защото и той е беден и когато се съберат двама бедни, от беднотия няма да се отърват цял живот. А той, както е красив, левент, як и здрав, може да си намери богата мома. Нашият влюбен момък не скланял, но нали бил беден, харесало му предложението на неговия брат, та като се ожени за богатата жена, да му премине животът като по калдаръм. Той се чудел какво да прави и понеже в това село имало няколко наши съмишленици, той споделил бедата си с една наша сестра. Тя му казала, че ще го заведе на Изгрева и по време на беседа той може да зададе мислено своя въпрос на Учителя и Той ще му отговори. Младият момък бил много свенлив и го било срам да занимава Учителя с неговата женитба. Затова се съгласил да зададе мислено въпроса, така че никой да не знае кой задава въпроса, а пък отговорът на Учителя може да

го чуят спокойно всички. Дошли на Изгрева, седнали на столове в салона, беседата започнала и нашият момък задал своя въпрос на Учителя мислено. По едно време Учителят спрял, погледнал към момъка и към придружаващата го сестра и казал: "Има един млад момък от едно село, zalюбил се с една млада мома, лична изгора, но ето дошли близките му и не харесват тази мома, понеже била бедна. Предлагат му да се ожени за друга мома, богата и пребогата. А той обича бедната мома и сега пита какво да прави. Аз ще кажа това: който си играе с онзи, който го обича, той сам ще пострада. Онзи, който си играе с огъня, палеж прави. Ами ако тази млада, бедна мома е твоето богатство и цял ден ще ти пее, ще работи и ще ти народи здрави деца и животът ти ще бъде като пътуване на файтон по калдаръм?" Учителят спрял да говори и си продължил своята беседа. Нашият селски ерген чул всичко, направило му впечатление, че Учителят казал неща, които само той ги знае и си тръгнал, но у дома отново бил поставен да избира между беднотията и богатството. Накрая склонил и се оженил за богата мома. Но след няколко месеца тя се разболяла, родила след време няколко деца и те били все болни, а пък жена му непрекъснато се вайкала, плачела, негодувала както от болестта си, така и от болните си деца и нашият млад момък през целия си живот не видял бял ден и не видял светла нощ. Веднъж след едно поредно скарване с жена си, тя го обидила: "Голтак, с голтак. Дойде в дома ми гол като пищов и сега от теб живот няма". Излезнал навън нашият приятел, видял как около него се въргалют болните му деца, погледнал към небето, въздъхнал и рекъл: "Ех, право си каза Учителя, че който с огън си играе, огън го изгаря". А бедната мома се оженила за друг беден човек от нейната черга. Народили им се деца и когато минавал покрай къщата, чувал как се пеят вътре песни, чува детски глъч, децата как се смеят, веселят се, а той върви и нещо тъжно, тъжно и скръбно плаче в него. Това е бил плачът по изгубената младост, плач за неговото непослушание към Духа на Истината.

Мария Тодорова

Брат Епитропов, един възрастен брат, който ходеше да проповядва по села и градове за Новото Учение, живеел в съседство с брат д-р Жеков на Изгрева. Преместил си оградата, имали някакъв спор и имало недоразумение между тях. Скарали се. Тогава Учителят им казал, че от Невидимия свят се разглежда техния спор. "Ще взема един от вас!" - казал Учителят, след като се завърнал на Изгрева и му докладвали за преместената ограда и за спора между тях, който се превърнал на война. Значи ще вземе един от тях и ще го прати в Невидимия свят, т.е. един ще си отиде от този свят.

Учителят повикал двамата при себе си, за да ги сдобри, да си простят, тогава им казал да се целунат и казал им по този случай да дадат един общ обяд на приятелите. И така, те се сдобрили и споразумели. Това ми разказа сестра Юрданка Жекова. Още една опитност имам. Учителят препоръчваше на всички наши братя на Изгрева да не си правят повече от един до два етажа. Повече да не правят. Най-много два. Обаче Епитропов без да пита Учителят си направи къща на повече етажи. Учителят след туй каза: "Той я направи го-

ляма, ама един ден никой няма да живее там". И тъй стана. Тя запустя, нито се измаза. Остана празна и запустяла къща.

Георги Добрев

Майка ми си продаде къщата в Сливен, наследство от баща ѝ и попита Учителя какво да прави с парите. Учителят ѝ каза да ги внесе в банката и да не начева "майка на парите", а да се ползва само от лихвите. Тя така направи. Вложи ги в банката.

По-късно, когато бяхме си построили къщата, където сега живеем на ул. "Тракия" 5, тя в заговор с мъжа ми и брат ми Ангел решават да направят надстройка. Майка ми ще даде парите от банката. Тя искаше с високия наем от етажа да издържа брат ми в Германия. Аз бях против това. Искях да си купи етаж другаде, че да има къде да отивам, когато искам да избягам от къщи. По този случай тя пита Учителя. Той по най-деликатен начин ѝ казва да отложи за след месец. Като изтича месеца, тя пак пита. Учителят пак ѝ казва да отложи за още един месец. И така се забави цели три месеца. Аз и казвам, че трябва да послуша Учителя, но тя отговаря: "Учителят разбира духовните работи, но не от материалните, а Илия (мъжът ми) разбира повече". Аз се ядосвам, сърдя се, но те са трима (майка ми, мъжът ми и брат ми) против мене. Етажът щял да остане за нас, само брат ми да се издържа. Сестра ми не влизах в сметката ѝ. Майка ми си мислеше, че тя ще се ожени като мене, без зестра и ще напусне къщата, понеже беше хубава и желана от много обожатели.

Без позволение на Учителя етажът се построи, но нещата не излязоха, както ги смятахме и очаквахме. Брат ми почина на 23 години, а етажът излезе много по-скъпо. Илия се принуди да вземе от банката за своя сметка още толкова. Имаше големи недоразумения и неприятности с майка ми и сестра ми Весела. Те са последствие на непослушанието на ученика към Учителя - първият закон и втория: "Според великите закони на Битието първо се уреждат духовните работи и после материалните".

Времето и животът потвърдиха тези два закона с тази наша опитност. Преминахме през недоразумения, сблъсъци, кавги години наред, чак досега, с рождената ми сестра. До дълбока старост те не престават.

А можеха да се избегнат, ако беше проявено послушание към Учителя. Скъпо ни струваше това непослушание на всички - родовата карма се задълбочи, вместо да се омекоти. И досега сестра ми живее на таванския етаж на къщата и не минава месец да не се скараме за това наследство.

Мария Младенова

Беше даден наряд всеки от нас да отиде през една нощ до бивака на Витоша сам, без да говори с никого. Аз тръгнах нагоре. Но съм объркала пътя и съм поела погрешна пътека. Отбих се в кръчмата и помолих кръчмаря да разреши на момчето да ме изпрати до първата пътека.

- Не - каза той - аз ще Ви изпратя.

Когато стигнахме до воденицата, на полето, той се нахвърли върху мене. Аз трябваше да се защитавам. Това ми струваше страшни усилия. Чувствах се

не само измъчена, но и дълбоко унижена, оскърбена. Казах на Учителя. Други път, когато минавахме през Драгалевци, ние се отбивахме в кръчмата, пеехме песни. Сега Учителят каза:

- Няма да се отбивате.

Постави човек да им казва да не се отбиват. И вече престанаха да се отбиват. В продължение на две години кръчмата започна все повече да запада. А на втората година кръчмарят беше убит с брадва и така се свърши с него.

- Борила си се с дявола - рече Учителят.

Но аз си бях виновна: Той беше казал по пътя да не се приказва, а аз не изпълних нареждането.

-Аз ви дадох задача за изпълнение в продължение на една година, а вие я изпълнихте за две седмици! Аз си знам какво ми струваше всяка нощ да ви пазя.

Очевидно, Той е стоял буден и е мислил за нас, пазил ни е.

Наталия Накова

Случвало ми се е да ми каже Учителят някоя дума да направя нещо за себе си, но понеже го е казал някак така, ненастойчиво, между другото, аз не съм обръщала внимание, не съм го изпълнявала. След време аз виждам, че ако съм го изпълнила, щяла съм да имам някакъв добър резултат, а сега нямам. И съжалявам и си казвам: "Защо Той не го каза по-настойчиво? Защо не го повтори и потрети?" Но тогава щеше да бъде вече насилие. А Той беше за свободата. Той казваше веднъж и ние трябваше да бъдем будни.

Имам някои примери, които потвърждават горните мои мисли.

Един младеж от провинцията отива да посети Учителя на Изгрева, да се посъветва по някои въпроси, между другото и какво да следва. Той имал желание да следва медицина, а също и родителите му, сигурно като най-доходна професия на времето. Учителят му казал: "Не, по-добре е да следваш лесовъдство, да станеш лесовъд". Защо, за какво, не му обяснил. И младежът, на който не му се харесал този съвет, не го послушал, следвал медицина и станал лекар. Но какво излязло? Той бил с нежен, слаб организъм, чувствителен и възприемчив към болести и внушения и започнал все по-често и по-често да боледува, та и медицината, която изучавал, не можела да му помага вече. Най-после той си спомнил, че Учителят го посъветвал да следва лесовъдство. "А може би Той е виждал, че аз не съм за лекар и че имам нужда от горски и планински чист въздух, а не от болници и болни хора." Но било вече късно. Замина си млад и непослушен.

Друг младеж отива при Учителя с майка си - наша сестра, в последните дни на Учителя да се съветва също какво да следва. Той бил поет по душа, обичал поезията, обичал литературата и искал да следва литература. Учителят му казал: "Не, ти ще следваш медицина и ще станеш добър лекар да помагаш на хората. Литературата ти си я имаш, ти си я носиш в себе си."

А този младеж беше здрав, силен, як, както се казва "пращеше от здраве". Той послушал Учителя, следвал медицина и беше станал един добър хирург, обичан от всички, които са слагали живота си в неговите здрави, силни и

благословени от Господа и Учителя ръце. Но и литературата и поезията не му са убягнали. Аз съм слушала от него още като студент, наскоро след заминаването на Учителя, да рецитира на нашата изгревска сцена такива собствени стихотворения, посветени на Учителя, каквито никой от нашите поети дотогава пък и досега не е написал.

Наталия Накова

Тук е добре да спомена една негативна случка, която характеризира упорството и непослушанието на нашите приятели. Когато основали комуна, те са имали желание за нуждите на земеделието да се сдобият с кладенец и решили да изкопаят кладенец. Когато Учителят разбрал, че те имат такива намерения, решил да им помогне като им казал къде да работят, трудът им да се увенчае с успех и им посочил къде има вода. Нашите приятели обаче вместо да отидат да копаят там, където Учителят им посочил, отишли да копаят на стотина метра под това място. Копали дълго време и вода не излязла. Вместо да се върнат да копаят на това място, където Учителят им показал, те отишли на 100-150 метра над това място. И там отново изгубили един месец да копаят и вода пак не намерили. Така зарязали и едната, и другата дупка, но на това място, което Учителят им показал, даже и така, за опит, не отишли да проверят и изкопаят, та да видят дали има вода или няма. Поне да проверят думите на Учителя. Не. Зарязали и не копали кладенец повече.

Тодор Ковачев - внук

Всеки ден се случваше, че някой идваше при Учителя да решава съдбовни въпроси за самия себе си. Светът отвън се бе сгромолясал върху този брат или върху тази сестра и те се влачеха пребити и едва се домъкваха до Изгрева и търсеха среща с Учителя. Идваха, влизаха при Него и излизаха понякога преобразени в съвсем други хора. Тогава те хвърчаха в истинския смисъл на думата - излизаха, тичаха, ръкомахаха, говореха радостни, възбудени. Друг път излизаха от приемната на Учителя, неможещи още да проумеят какво е станало с тях и да излезнат от онова състояние на съзнанието, в което бяха попаднали. Понякога те само се усмихваха, светеха отвътре и не можеха да продумат и дума. Случаите бяха различни и случай със случай не се покриваше. Обикновено Боян Боев посрещаше всеки от тях и го запитваше какъв му е бил проблемът и как Учителят го е разрешил. Онзи му разказваше, а брат Боев стенографираше и в неговите тетрадки, ако са запазени и ако не са унищожени след обиските през 1957 г, то в тях ще се намери невероятен материал от такова естество.

Веднъж излиза един човек и обяснява, че отишъл при Учителя да го пита как да се справи с положението си. Учителят му казал: "Твоето положение е много сериозно и ще се оправи само по един начин." - "Какъв е начинът, Учителю?" - "Да хвърлиш раницата, която носиш и остави други да я носят вместо тебе." Разпитват за каква раница се говори и се оказва, че братът бе богат и неприятностите му идваха от неговите търговски сделки и в случая, според съвета на Учителя, той трябваше сам, доброволно да се откаже от това, към

което се е стремил цял живот, т.е. да бъде богат. Той обаче не послуша и неговото състояние се усложни, фалира, разби семейството си, психически се промени и накрая беше цяла развалина. Та не хвърли раницата доброволно, но му я свалиха насила. Непослушанието към Учителя има големи последици и обхваща вътрешния и външния живот на ученика. В този случай, ако бе захвърлил въпросната раница, щеше да се освободи доброволно от много неща, щеше да промени живота си, да запази семейството си, да се съхрани физически и психически здрав и да бъде полезен и за себе си, и за другите. А какво се случи? Случи се обратното и накрая представляваше жив труп.

Мария Тодорова

В София имаше един оперен певец, казваше се Събчо Събев. Имаше собствена певческа школа в София. Но пиеше много. Беше отишъл при Учителя и Той му бе казал: "Ако не престанете да пиете, то след две години ще си заминете от този свят." Събчо бе отговорил: "Господин Дънов, дори и след един месец да умра, не мога без пиене и без ядене". Учителят му казал: "Е, както намерите за добре". Той продължил да пие и накрая умря на оперната сцена на операта "Евгений Онегин", пеещ арията на Евгений. Беше баритон. Той се беше оженил за италианка, която беше добра музикантка и тя се бе жертвала за него. На другата година умря сина му, а на следващата почина жена му, италианката.

Мария Тодорова

Една опитност на леля ми Ана Белова, по-голяма сестра на майка ми.

Мъжът на леля ми Ана беше веселяк, гуляйджия. Не пиеше никога сам, но в компания поддържаше веселието. Чашка аперитив ракия, после студено винце с яденето, прекаляваше, а не можеше да носи питиетата. Често бе пьян. Голям тормоз бе за всички.

Един ден отива на лозето си в подножието на Сините камъни с каруца, впрегната с два буйни коня. Те се подплашват, почват силно да бягат и гопрегазват с колата заедно. Беше много болен. Леля ми, която е ученичка в Учението, пише на Учителя да му помогне да оздравее. Учителят казва: "Може, но да обещае да не пуши, да не пие и да не се събира с тази гуляйджийска компания." За дни той оздравява, все едно, че нищо не му е било.

И наистина цели две години издържа обещанието си и беше здрав. По-късно забрави обещанието си. Един ден отива със същата компания на гуляй в село Сотиря на манастира. След като си похапнал и пийнал, отива да извади шише с ракия от дълбокия извор, оставено да се изстудява и пада в ледено студената вода. Целият мокър и премръзнал, завит в одеяла, го довеждат в къщи в Сливен. Отново се разболява тежко. Моли леля ми да пише пак на Учителя за помощ. Но тя беше жена благородна, със силен характер и тъй като той не изпълни даденото обещание на Учителя, не писа втори път. Той си замина при силни болки и страдания. Научихме закона: "По-добре не обещавай нищо на Бога, но обещаеш ли, трябва да го изпълниш. За неизпълнение на дадено обещание на Бога, се плаща скъпо".

Мария Младенова

Когато Георги Радев заболя от туберкулоза, Учителят му препоръча да яде по едно яйце на ден. Но той отказа, защото не искал да се върне към птичия свят и с това да се върне назад в своята еволюция. При белодробната туберкулоза, с две-три открити каверни, които той имаше, се губи много белтък от организма. Този белтък трябва да се възстанови - трябва да бъде внесен отвън чрез храната. Понеже бяхме вегетарианци, то той можеше да бъде внесен в организма чрез мляко и млечни продукти или яйца. Състоянието на Георги Радев се влоши и той си замина. Учителят казва, че животът на земята е по-ценен от всякакви крайности. Човек трябва да съхранява живота на тялото си, защото то е храм на човешката душа и човешкия дух, а чрез тях той е храм на Бога.

Борис Николов

Нашият известен брат Георги Радев беше болен от туберкулоза. Отива при Учителя и Му казва: "Учителю, аз си направих хороскоп и точно съм изчислил кога ще умра." Учителят отговорил: "Ние можем да изменим хороскопа, да променим движението на планетите." А той пак: "Ама аз, Учителю, си направих хороскоп и така ми се падна, че ще умра еди кога си." Учителят пак му казал: "Ние можем да променим хороскопа". Той отново, за трети път казал: "Учителю, аз си направих хороскоп и точно ми е определено кога ще умра!" Учителят повече не казал нито дума. И наистина той умря по това време. В Юндола почина. Държи се за хороскопа, не се пуска от него, та да се хване за Думата на Учителя.

Станка Тотева

На една беседа Учителят говореше за непослушанието на учениците. С още по-голямо възмущение Той говори за непослушанието на един ученик: "И брат Георги Радев хич не Ме послуша. Аз му казах много неща и той нищо не изпълни." Много малко са хората, които можеха да изпълнят онова, което Той казва. А Той казваше прости и обикновени неща за изпълнение. Но ние хвърчахме нависоко, гонехме великите работи и накрая не хванахме нищо. Много е важно в даден момент, точно навреме да изпълниш волята на Учителя.

Имаше един брат есперантист, който пътуваше в чужбина, Учителят три пъти го предупреждава да внимава с кого се среща, с кого говори и за какво се споразумява. Накрая нашите власти го обвиниха, че е английски шпионин и го обесиха. Три пъти го предупреждава Учителят, но не послуша нито един път. Обесиха го и остави жена с две деца. Казваше се Емил Стратев.

Райна Стефанова

Колю беше решил да направи пост от двадесет дни. Реши и го направи. Обикновено Учителят не разрешаваше всеки да пости, кой когато му се поиска. Имаше правила за това. Има месеци, когато се пости, а това е началото на месец февруари, обикновено при разсип на луна и най-много 14 дни. Обикновено постът продължава 10 дни. Имаше ръководител на поста, а това бе Учителят. Но Колю си направи поста без да пита Учителя. На 21-я ден той с големи

усилия отива при Учителя и Му обяснява всичко. Очаква похвала от Него, но Учителят нищо не казва. Откъсва едно зърно на поставения грозд пред Него в една чиния, взима ножчето и зърното го разрязва на две, дава му половин зърно, като му казва, че днес трябва само него да смучи. Дава му съвет как бавно трябва да отпоства, за да не се увреди и му посочва колко течност трябва да пие на ден. Колю кима с глава в знак, че е разбрал и че ще изпълни всичко. Той излиза и решава да отиде на баня, за да се изкъпе. Нали от поста се е пречистил, пие една, две глътки вода на ден и сега трябва да очисти тялото си в банята и е вече готов за нови подвизи. Но в банята се задържа повече и през сухата му кожа, напукана от поста 20 дни на жадна диета, почва да се поема водата, да се резорбира течността в нея и кожата набъбва, напуква се, става отточна и след като излиза от банята едва го познават на Изгрева. Приличал на човек, нахапан от пчели. Целият подут. Едвам се домъква до бараката си на Изгрева. Съобщават на Учителя. Той е сърдит и недоволен от непослушанието му. Дава съвети, които му се занасят. Едва успява да излезе и да се измъкне от поста жив и здрав. Много хора на Изгрева си заминаха и то главно при отпостването, поради груби грешки.

Борис Николов

Веднъж доведоха един брат при Учителя за съвет и да чуе мнението Му за една кожна пъпка, излязла на лицето му, която пъпка лекарите бяха решили, че е злокачествена. Учителят препоръчва да се налага с топли компреси, защото ако се правят нагревки във физиотерапията при лекарите, то пъпката ще се превърне на рак. Учителят си имаше свои съображения, той виждаше причината на болестта горе - в духовното поле на този приятел, в неговия етерен двойник, виждаше отклонението му и знаеше какво трябва да се направи и как да му се помогне. Методите понякога бяха малко обикновени, от гледна точка на лекарите бяха безмислени и ненужни, но те имаха своето преимущество като лек и безвреден метод. Човешкото съзнание трябваше да се закачи и да се хване за нещо обективно, за да може да мобилизира вярата си, а така също и онези заспали сили в организма. Тогава, след като чухме съвета на Учителя, аз започнах да му правя топли компреси на лицето. Но той веднъж решил, че може сам да се лекува, взел, че си наложил компрес, но той бил толкова горещ и чрез него си изгори кожата, така че тя освен, че почервенея, но се надуха едни големи мехури. Той видя несполуката си и се извини пред мене, че се е престарал. Решихме тогава да лекуваме изгорялото място и го намазахме с мазила и мехлеми. Не щеш ли, за зла прокоба идват дъщерите му на Изгрева, а те не бяха идвали месеци наред, понеже живееха в града при семействата си и като го виждат как се е изгорил, възмутиха се много - надълбоко, нашироко и нависоко, колкото им глас държи: "Ей, какво са те направили и как са те украсили". Той заплаква от умиление, че рождените му дъщери се вайкат за него, а те изобщо не се грижеха и не се интересуваха от него и чатпат в годината я дойдат, я не дойдат. Аз стоя отстрани, гледам и се чудя - той не се ли усеща, че те му правят театър и разиграват сцени, но накрая той се подвежда по тях и те решават да го заведат в града, за да му правят нагревки.

Завеждат го, започват да му правят нагревки, като по същото време го завеждат в нотариуса да подпише и да препише на двете си дъщери прехвърлянето на наследствен имот. Та се разбра, че тези две дъщери бяха дошли да го видят дали му е дошло време, та да прехвърлят наследствения имот. Видяха, че му е дошло времето, взеха го при себе си и не след дълго време той си замина. Донесоха некролога му на Изгрева, за да го видим. Ако беше си останал тук и бе послушал, можеше да живее, понеже беше жилав, подвижен и умен брат. Така родът го довърши.

Мария Тодорова

Рождената сестра на Дора Карастоянова - Анастасийка, ми е разказвала за поета Христо Смирненски, който я помолил да пита Учителя ще благоволи ли да го излекува от туберкулозата. Тя предава тази негова молба, на която Учителят отговорил: "Кажи му само един месец да не яде месо." Христо Смирненски се съгласява със съвета на Учителя, но приятелката му, която се е грижила изцяло за него и не е позволявала друг да се меси в лечението му, категорично заявила: "Тази няма да я бъде, как мога да го лиша от най-силната храна - месото." Затова, че Христо Смирненски е поискал помощ от Бога - Учителя, а е изпълнил нареждането на приятелката си, то много млад си замина за другия свят.

Магдалина Григорова

Една наша сестра живееше в София. Имала родна сестра, омъжена в град Сливен, не наша съмишленица, която често боледувала и била почти неизлечима от болестта си. Веднъж нашата сестра посещава сестра си в Сливен, вижда болезненото и състояние и казва: "Имаш ли нещо против да попитам Учителя за твоето оздравяване?" - "Разбира се, стига да мога да оздравея!" Сестрата поседяла там два-три дни на гости, пристига в София и се озовава при Учителя. "Учителю, имам рождена сестра, която е омъжена в Сливен. Сестра ми е болна и лекарите не могат да и помогнат. Все така в едно болезнено състояние е. Можете ли Вие да и помогнете, Учителю?" - "Разбира се. Кажете и само да смени храната, да се храни само с вегетарианска храна." Сестрата взема влака и отива в Сливен. Отива, казва това с радост, защото казаното от Учителя не е само предложение, а е категорично за оздравяването на сестра и. Съобщила: "Учителят не каза никакви други рецепти и лекарства, само да смениш храната от месоядство към вегетарианство: плодове, зеленчуци, млечни произведения." И като поседяла няколко дни, си пристига в София. След един месец Учителят заръчал на сестрата да дойде при Него и Учителят и казал: "Сестра, Вие имахте добро желание и намерение за Вашата сестра да оздравее, но тя продължава да се храни с месо. Ще си замине." Сестрата сконфузена от това, че сестра и не изпълнява съветите на Учителя, извинява се за непослушността на сестра си и Му благодари. След известно време отива пак в Сливен и казва на сестра си: "Защо ти не изпълняваш поръчението на Учителя да се храниш с вегетарианска храна, а продължаваш да се храниш с месна?" - "Мъжът ми настоява да се храня с месо, защото е силна храна."

Сестрата я уведомява: "Щом така вие сте решили, ще има нежелателни последици от вашето решение да продължавате да се храните с месна храна." Тя си пристига в София, а сестрата след известно време починала. Послушанието към Учителя е условие за връзка на човека с Бога.

Нестор Илиев

Дойде време да се срещна с Учителя. Защо се срещнах? Имах нужда от Неговата помощ. Имах херния и тя много ми пречеше. Помолих брат Димитър Звездински да ме заведе при Учителя. Той ни прие и аз Го питах, дали да си правя операция заради хернията. Той ми отговори: "Рекох, недей да се оперираш, носи бандаж за хернията. Така е по-добре за тебе." Учителят ми каза каквото трябваше, но аз не Го послушах. Направих си операция, но тя не стана сполучлива и отново ми се изсипват червата и досега, та вече 50 години нося бандаж. Нали Той така ми каза. Той е виждал това нещо, но кой да Го слуша?

Та едно непослушание се изпитва от мене 50 години. Запитах Го и за една моя лека гърбица, която ми се беше явила. А Той ми каза: "Светли мисли оправят всички гърбици: и вътрешни, и външни". Каза ми го, но вече Го послушах. Вече съм на 80 години и си ходя изправен, не се сгърбих като други старци. Ходя си свободно, търча си и не нося бастун. Ето така работи Учителят. Има общи методи, но за всички човек има строго определен метод. До него ученика се добира чрез послушание и проучване Словото на Учителя. Така се запознах с Братството и с Учителя и доживях до тези години. През 1992 г. направих 80.

Крум Божинов

Друга сестра е болна и съобщават на Учителя. Той дава съвет: "Кажете ѝ да се храни с месо." Отиват и предават думите на Учителя. Тя не може да повярва. Тя е от 40 години вегетарианка и не желае да бъде подвеждана сега в края на живота си. Освен това не вярва, че такова нещо може да каже Учителят. Изпраща друга сестра при Учителя за съвет и съветът е същият - трябва да яде месо. Сестрата добавя: "Учителю, но тя е вегетарианка цял живот?" - "Знам, но на нея и липсват жизнени сили. А те могат да дойдат единствено чрез месото на животните." Отива си сестрата и предава думите на Учителя. Болната сестра разбира, че Учителят не се шегува, но не желае да поеме месо, защото смята, че ще се върне назад в своята еволюция. Отказа се от съвета на Учителя. Не прие съвета на Учителя и си замина. Отидоха и Му предадоха за настъпилата развръзка. Той каза: "Човешкият живот е по-ценен от буквата на нещата. Дори най-неинтензивен живот на земята е за предпочитане, отколкото преждевременно заминаване. А тази сестра си замина преждевременно."

Галилей Величков

Отива един приятел и заявява на Учителя, че иска да пости. Той не му разрешава. Братът пита: "Защо не мога да постя?" Учителят е строг и ядосан от неговото вироглавство: "Защото това е внушение на тъмните сили и те искат

да те примамят с поста и да те задигнат от този свят, защото им пречиш". - "Та аз толкова ли съм важен?" - "За Бога всички са важни - една тревичка, едно врабче, един човек - всичко е свързано в едно." Братът си тръгва и след това разказва случая на всички. Минава време и отново му хрумва мисълта, че трябва да опита този пост. Нали толкова хора го правят и се подвизават духовно чрез него. Започва пост без да пита никой. Постът продължил дълго и той не можа да излезе от него и си замина. След един месец донесоха некролога му и искаха да го закачат. Учителят не разреши, беше крайно недоволен. Това бе проявено непослушание към Учителя. А лично ние чухме какво Учителят му бе казал и какво го грози. Така че го задигнаха онези сили, които смятаха, че той им пречи.

Мария Тодорова

Теософското движение водеше своето начало от Индия. То намери добра почва у нас и неговите последователи пълнеха страната ни с преводна и оригинална литература, в която се излагаха идеите и схващанията на това движение. Между другото те прокарваха мисълта, че учението се ръководи и вдъхновява от двамата Велики Учители с надчовешки качества, имената на които бяха Мория и Кут Хуми. Казваха, че живеели някъде в Хималаите, но не казваха къде, както не се поясняваше дали тези Учители са във физически тела или в някакви други тела, за кавито те тъй много говореха в своята литература. Пишеха за тела, които могат да се видят само от избраници. Образите на тези Учители бяха отпечатани на картички с обикновен пощенски формат и се разпространяваха от последователите им в България. Образите бяха безупречни, красиви. От френологично гледище бяха напълно издържани, отговарящи на образи, имащи наистина високи качества. Беше много приятно да ги гледа човек. Освен това, онзи, който ги бе нарисувал - известният и талантлив художник Николай Ръорих - с много тънък усет, с разбиране за съвършенство и с рядко умение беше изобразил тези два човешки образа. Всякога, когато съм имал случай да наблюдавам тези портрети, съм се запитвал, че ако наистина това са великите създатели и ръководители на теософското учение, защо тогава имаше смисъл тези, които първи изнесоха пред света това учение - Блаватска, Ани Безант, Ледбитер и други - да вземат и да издигнат човека с име Кришнамурти, и да го обявят за Миров Учител и за един нов Христос? Щом като не е един, а двама или трима са тези Учители, то тогава кой е техният истински Учител? Този въпрос така остана в мене без никакъв отговор.

Един ден, когато теософското движение беше вече много нашумяло у нас, група братя и сестри се бяхме събрали в салона на трапезарията, в която се хранехме. Някой беше донесъл картичките с образите на тези Учители. Всички с голям интерес и оживление започнахме да ги разглеждаме и то най-вече от френологично гледище. Изведнъж гледам през прозореца на салона, че Учителят излиза от стайката Си. Веднага блесна в мене идеята да отида и да Го попитам за тях. Грабнах картичките и тичешком - право при Него. Пред Учителя всякога бях свободен, естествен и непринуден. Показах Му картичките и запитвах: "Учителю, какво ще кажете за тези двама Велики Учители?"

Той ме погледна, усмихна се и каза: "Такива ще бъдат хората след две хиляди години". Погледнах отново картичките, но вече с други очи, след изреченото мнение на Учителя. Това бяха идеални образи, нарисувани по всички френологични правила за идеалния образ на човека. Разбрах, че това са идеалните образи на хората от далечното бъдеще, които един много способен и с разбиране художник като Николай Ръорих беше нарисувал. Но нещо ме караше да попитам още веднъж Учителя: "Учителю, тогава защо се продават тези портрети?" Обръщам се назад и Му показвам една малка масичка, поставена пред салона, където един човек продаваше освен тези картички, но и окултна литература и то главно на теософите. И което бе най-интересното, в същия момент двама ученика си купуваха от тази литература. Учителят погледна строго и каза: "Те се продават тук, за да отклоняват учениците от Школата, защото Мория и Кут Хуми са Учители на Черната ложа. И този, който ги е нарисувал, е ученик от същата Школа и е техен ученик". Пред мен се раздра завесата на едно голямо заблуждение и на едно опорочение. Една заблуда беше издигната в неоспорима истина и дори бе нарисувана с ликовите на двама така наречени "Учители".

Учителят леко се отдалечи, а аз останах сам на поляната. Двете картички се изплъзнаха от ръцете ми и паднаха на земята. Аз ги прескочих и тръгнах след Учителя към беседката, където се бяха събрали братя и сестри. Те бяха Го вече наобиколили и разговаряха с Него. И денем, и нощем тук беше Школа, и то - на Бялото Братство.

Случи се така, че Любомир Лулчев от "Изгрева" даде идеята да се преведе на български една книга от Мория, със заглавие "Агни Йога". Намери се втори човек, който да организира превода и подготовката за печат. Трети финансира издаването на тази книга. Четвърти я отпечата в издателство "Братство" в Севлиево. Още в самото начало Учителят им забрани да правят това, но никой не го послуша. А рядко Учителят забраняваше. Той оставяше учениците да се проявяват свободно, защото Духът в Него бе Духът на Истината, а този Дух на Истината създаваше Света на Свободата.

След години, онзи, който бе дал идеята, бе осъден на смърт от комунистите, защото бил съветник на цар Борис III. Това бе Любомир Лулчев. Вторият, организаторът на превода бе Елиезер Коен. След заминаването на Учителя, той се обяви срещу Него, най-официално се отказа от Него и дори обяви на всеослушание, че Учението на Учителя било фашистко и че Учителят бил фашист като Хитлер. Елиезер Коен се разболя от рак на черния дроб и след няколко месеца си замина при адски мъчения. На онзи, който финансира книгата, впоследствие комунистите му национализираха всички финансови средства и той остана без пукнат грош. Нашият приятел, в чието издателство се издаде книгата, бе Сава Калименов. Той беше подведен и смяташе, че щом тази идея идва от "Изгрева", значи е съгласувана с мнението на Учителя. А той не знаеше за възбраната на Учителя за тази книга. Но всяко нарушение, дали е изпълнено със съзнание или с незнание, се заплаща. Книгоиздателство "Братство" на Сава Калименов бе национализирано и иззето от комунистите. А той стана продавач в местната книжарница, с което си изкарваше прехраната.

Така че, развързките бяха много драматични и поучителни. Сава Калименов доживя досега - четиридесет и пет години след заминаването на Учителя. Аз също доживях. В Школата на Учителя има едно правило, че при всяка една развързка, някой трябва да остане да засвидетелствува за истината. Аз доживях да опиша този случай за следващите поколения, а Сава Калименов също доживя да потвърди тази история.

Цената на заблудата, цената на отклонението и на опорочението е много висока. Тя бе заплатена с живот. А случаят на развързката бе ви описан като поука за следващите поколения.

Школата на Великия Учител е Една! Словото на Великия Учител е Едно! Неговото име е Беинса Дуно!

Забележка: Според Стефка Калименова, дъщерята на Сава Калименов, печатницата на баща и е национализирана на 23 декември 1947 г., а национализациите на печатниците в България е станала през 1950 г. Това е извършено по инициатива на местните власти и е било незаконен акт в това време. Според нея, преводът на книгата "Агни Йога" е извършен от баща и, като текстовете са били изпращани от Белград, от едно дружество симпатизанти на Николай Рюрих. Предговорът на книгата е също от Сава Калименов. След като книгата излиза през 1935 г., той получава писмо от латвийката Амелия Вайланд, която му цитира мнението на Учителя за Мория. Тогава Сава Калименов напечатва това писмо и го разнася по всички приятели, за да го прочетат и да се запознаят със становището на Учителя. По този начин той иска да се коригира, да изправи една своя погрешка.

Николай Дойнов

Бях свидетел на големи недоразумения и голямо неразбиране на нашите приятели, когато търсеха да вместят Словото на Учителя в окултната литература от Запад или от Изток. Тогава тя се внасяше в оригинал и се превеждаше много в България. Школата бе отворена, в нея имаше ученици, имаше Учител, Който даваше Своето Слово. Учениците си Го записваха на тетрадки, а приятелите Го отпечатваха в томчета. Случи се нещо необикновено. Почти всички четяха окултна литература, внесена отвън и преведена на български, за да проверят дали Учителят казва същото, което е напечатано в тези преведени от чужди езици книги. Така, някои искаха чрез тази чужда литература да претеглят и да измерят колко тежи и колко е висок в Своите знания Учителят. Искяха и да го проверят. А още през 1922 година на събора в Търново Учителят заяви, че всичко написано досега по окултизма и издадено в книги, е работа на Черната ложа. А това, че всички книги се превеждаха на български и дори се носеха на "Изгрева" да се продават, това бе работа на Черната ложа. Така бе заблуден и моят пръв приятел Георги Радев, който преведе на български език три книги на Бо Ин Ра още в началото на Школата и след това те се отпечатаха в различни печатници в София през 1932 година. Той не попита Учителя. Когато приятелите запитаха Учителя, Той каза, че този автор е от Черната ложа. Книгата бе напечатана и разпродавана и на "Изгрева".

Борис Николов

Професор Янко Тодоров имаше богата окултна литература. Той изучава-ше астрология и направи хороскоп на сина си, който му е единствено дете и е на десет години. Прави го и вижда, че има един фатален аспект и му е определено да си заmine по хороскоп. Детето си заминава в определеното от астрологичния аспект време. Той остава потресен от окултното знание, съкрушен събира всичката окултна литература, опакова я в сандъци и я оставя в мазето си. След кратко време и той умира. Жена му иска да се освободи от литературата и я продава. Методи Константинов и Неделчо Попов отиват при Учителя и Му предлагат да я купят. Не Го питат какво е мнението Му, но Му казват, че трябва да се купи. Учителят ги пита колко струва, а те отиват при жената, отделят подходящите книги и ги пазарят. Учителят им дава пари. Те вземат две раници, пълнят ги догоре със закупените книги и ги носят на "Изгрева". Влизат при Учителя и Му отварят двете раници доволни, щастливи и горди. Най-отгоре има книга на Папюс: "Бяла и черна магия". А той е от черната ложа. Учителят няколко пъти ни е казвал това. Но кой да слуша! Та така, те или не знаят кои са Папюс и останалите автори, или не искат да знаят. Вадят книгите от раницата и искат да ги сложат на масата Му. Учителят ги кара да ги сложат на пода до вратата Му. Учителят седи и мълчи. Те стоят прави. Накрая Учителят смръщва вежди. Протяга дясната Си ръка с показалеца напред и отсича: "Изнеси навън тези трици! От толкова време аз говоря за житното зърно и за Божествения хляб, който е Словото на Бога, което ви говоря. Какво научихте досега? Нищо." Приятелите стоят като попарени. Навеждат се, слагат книгите в раниците и ги изнасят навън. Седят долу на пейките и разсъждават. Започват да изваждат книга по книга и да ги разглеждат. След думите на Учителя те започват да виждат вече с други очи. Ами какво да правят с тези книги? Нали Учителят е дал пари за тях и по тяхно настояване са купени. Накрая ги оставят в библиотеката.

Борис Николов

След като Учителят се завърна от Мърчаево, аз се въртах край салона. Веднъж Той каза: "За ръководител пред властта трябва да се намери такъв брат, който да е запознат с комунистическите идеи, за да бъде мост между нас и тях. Подходящи за това са брат Антов и брат Пеню Ганев." При друга група Учителят бе казал същото: "Ще намерите един от вас, който добре разбира комунизма и той ще бъде връзка между вас и властта." Много хора го чуха и много го запомниха - но това не се изпълни. Послушанието на ученика е първото условие на ученичеството. Ние проверявахме на гърба си цената на непослушанието цели четиридесет и пет години. Думите на Учителя към ученика са свещени. Ученикът има право да избира и да прояви свободата си в това как най-добре да изпълни Волята на Учителя. Но няма право да използва свободата си, за да реализира своето непослушание към Учителя. Ако направи това, той вече не е ученик.

Дойдоха приятели да искат от Учителя съвет, а Той отговори: "Отсега нататък ще се събирате по десет души. Помолете се и така ще решавате въпроса." При сходен случай Той заяви: "В бъдеще ще работите по групи." Но ние

сме свидетели, че това не се изпълни. Това беше чуто, това беше написано, това беше разказано на другите - всички знаеха, че това са думи на Учителя и никой не се съмнява в тях. Но не се намери някой, който да изпълни волята на Учителя, която е воля на Бога. Аз бях свидетелка на непослушанието на учениците към Учителя, бях свидетелка и на това какво донесе това непослушание върху главите ни четиридесет и пет години след заминаването Му. И ако вие, следващите поколения, не проявите послушание към думите на Учителя, през следващите четиридесет и пет години ще проверите колко струва и вашето непослушание. В това съм убедена, защото ние го проверихме, ние го изпитахме чрез живота на "Изгрева".

Елена Андреева

Имаше един брат, доктор Мавров, който имаше богата окултна литература. Той си замина и нашите приятели бързаха да не изпуснат тази чудна за тях литература. Отидоха при Учителя и искаха от Него пари да я закупят. Не питаха какво е мнението Му по този въпрос, а направо искаха да я закупят. Той им даде пари без да каже нищо - остави ги свободни. Те закупили част от тази окултна литература, донесоха я и я сложиха по опис в библиотеката на "Изгрева". Това беше голямо изпитание за Всемировия Учител. Той не каза нищо, остави ги свободни да си направят опита и те го направиха. Всички онези, които закупили тази книга, по-късно се отклониха от Учението, от Учителя и от Школата по различни причини. Запомнете това добре. Те извършиха отклонение и нарушение на окултните закони, които управляват тази Школа - защото Словото на Учителя е Слово на Бога - и внесоха окултната литература на Черната ложа в библиотеката на "Изгрева". Така те внесоха разрушението отвътре, което след време ги разруши отвън и те се отклониха. След време те заплатиха жестоко за това. А тази литература стоеше по опис и мнозина смятаха, че това е литература на Учителя, от която Той чете, учи се, усвоява знания и по нея държи Своите беседи. Това смятаха онези, които бяха под закона на Духа на заблудението. Останалите знаехме как стоят нещата. Тази окултна литература изчезна след десетилетия, и по-точно след 1957 година, когато бе описана и препродадена чрез заложна къща на приятели от "Изгрева". Никой вече не съжаляваше за нея. И ако след време някой ви поднесе такава книга с печат "Братска библиотека" и някакъв номер на нея, то знайте, че тя е продукт на Духа на заблудението и няма нищо общо с Учителя. Това е от брат Борис.

Борис Николов

Има нещо на планетата Земя, което поставя в затруднение и най-разумните същества. То е порядъка в самия човек. В човека има една дива, инертна, непослушна, своенравна, неприемаща никакво внушение природа, която нищо не приема, нищо не дава и търси само да използва. Внасянето на реда в тази природа на човека е най-трудната задача засега.

Николай Дойнов

Учителят много обичаше искрените, естествените, откровените ученици и с разположение разговаряше с тях. Едни от тях бяха дядо Благо, Николай Дойнов и Пеню Ганев, Но понякога с нашето вироглавство и непослушание създавахме големи неприятности на Учителя. В такива случаи, Той ни поглеждаше и казваше: "Какво да ви правя? Толкова можете."

Георги Куртев

Последните думи на Учителя бяха: "Рекох, узаконете нещата. Нещата да се узаконят". Значи редно беше след Учителя да се замислят, да се съберат и да узаконят всичко. Имало е възможност да оправят нещата. Като дойде инспекторът да прави ревизия, казали му: "Какво ще ни правиш ревизия, ние сме общество "Бяло Братство", ние горе на Небето даваме отчет." - "Ами идете да живеете горе! Що търсите тук на земята?" Какво невероятно разрешение на спора! Така казал инспекторът, много благороден бил: "Съберете се, да ви оправя нещата." Започна да се вижда, че счетоводството не е в ред. Обаче Борис ударил на масата и казал: "Ние нямаме нужда от вашето оправяне. Ние сме оправени". Инспекторът казал тогава: "Тъй ли?" И след това започнаха. Салонът обсебиха, направиха го на работилница, туриха милиционери горе да живеят в стаята на Учителя. И най-после го събориха. И затуй аз съм чувал думите на Учителя, който казва: "Един ден, рекох, всичко ще ви вземат. Всичко ще ви вземат и вие ще бъдете пръснати, да не се виждате. Но един ден пак ще ви повикат, ще ви върнат всичко, което са вземали и още толкова ще ви дадат".

Георги Добрев

Селището на "Изгрева" постепенно се разрастваше и придоби своя облик на цял квартал. Той трябваше да се устройва, а тогава нямаше още регулационен план. Приятелите купуваха по някой парцел от селяните, после го раздробяваха по на 300-400 кв.м, заграждаха го и си построяваха бараки. Макар че Учителят държеше за ред и порядък, селището се устрои в безпорядък. Аз си спомням как на съборите, когато се опъваха палатките за подслон, Учителят държеше да се подредят по конец и по редове, да се оформят местата за боклук, отходните места и пр. Държеше за порядък и чистота. Но как и защо се случи така, че селището се изгради в безпорядък - не можах да си отговоря. Много по-късно, след заминаването на Учителя, запитвах възрастните приятели. Те се усмихваха, почесваха се зад врата и философски казваха: "Брат, ние смятахме, че Учителят разбира от духовните и Божествените неща, но че от физическите работи не разбира. Смятахме, че ние, които сме от света, ги разбираме тия неща по-добре от Него. Смятахме, че ние разбираме светските неща, а Учителят е Учител за духовните неща. Неразбиране, брат. Голямо невежество. И затова много беда ни сполетяха." Така говореха побелелите братя след 1945 година, когато си бе заминал Учителят.

Беше прекаран водопровод на "Изгрева", имаше вече течаща вода и отпадна грижата ни да се ходи с бурета и с каруци да се кара вода от разсадника за миене, а за пиене - от извора на Дианабад.

Приятелите решиха да се прекара и електричество на "Изгрева". До този момент бяхме на газени лампи и фенери, а за салона имаше петромаксови лампи, които осветяваха, колкото лампа от 500 вата. Отидоха приятелите при Учителя и съобщиха своето решение. Учителят мълчеше. Те не Го питаха и не искаха Неговото мнение дали да се прекара електричество на "Изгрева", а отидоха с готово решение. Учителят мълчи и нищо не казва. Накрая те настояха за Неговата тежка дума: "Щом сте решили - направете го". Прекараха електричество на "Изгрева", светна в салона и в стаята на Учителя, светнаха лампи в бараките на приятелите. На поляната, където играехме Паневритмия, бе поставен един голям стълб и на него бе окачена голяма крушка от 500 вата, за да осветява нощем. Имаше и общ електромер, който отчиташе похарчената електроенергия и Учителят, когато му дойдеше времето, изваждаше пари и плащаше за нея.

Бараките на приятелите никнеха като гъби. В тях бяха вече окачени електрически крушки. Но дойдоха зимните месеци и си накупиха котлони и започнаха да си готвят на тях, та дори и да се отопляват с тях. Изведнъж разходът на електрическа енергия скочи над десет пъти. Дойде инкасаторът, видя електромера и отчете, че трябва да се плати една голяма сума. Отиват при Учителя и Му искат пари. Той ги пита: "Защо толкова поскъпна токът?" - "Учителю, не е поскъпнал, но всички се включиха в общия братски електромер и се осветяват, и си готвят, и се топят." Учителят намръщи вежди: "Щом е така - да си плащат тока! Аз пари не давам за тях." Тръгна брат Ангел Вълчев да събира пари от барака на барака. Но никой не дава. Всеки смята, че това е Братство, че всичко е общо и щом е общо, трябва да се плаща от братската каса. А в тази братска каса те не бяха внесли нищо. Излизаше така, че Учителят трябваше да плаща за тях, само защото живеят на "Изгрева" и затова, че се числят към Бялото Братство. Надигна се врява, недоволство. Имаше всякакви хора на "Изгрева" - анархисти, комунисти, социалисти, републиканци. Казваха: "Ще се плаща от братската каса. Нали тук всичко е общо и сме за братство." Но когато ги подканиха да внесат сума за братската каса, те вдигнаха рамене. Брат Борис Дряновски тръгна от барака на барака да проверява кой какви крушки и котлони има и кой какво плаща. Той откри около 40 човека, които браконьерстваха.

Накрая недоволните решиха да свикат общо събрание в салона на "Изгрева". Не питаха Учителя. Направиха събрание и салонът се изпълни повече, отколкото за беседа на Учителя. Председател на събранието бе Тодор Стоименов. Вдигна се врява. Всеки говореше, че трябва общо да се плаща. Вдигаха се лозунги за "общ комунален живот" и се възмущаваха всички, че трябва да плащат. Дори се стигна дотам да упрекват Учителя, че в салона свети цяла нощ голяма крушка, както и онази крушка, на стълба на поляната светела през нощта и събирала бръмбари, пеперуди и тези две крушки харчели целия ток на "Изгрева". И други неща изнесоха и пак упрекнаха Учителя. Брат Ангел съобщи, че сумата, която трябва да се плати, е 17 000 лева, а са събрани само 500-600. Всички си правят оглушки - уж, че нищо не са чули. Това беше бунт срещу Школата на Учителя. Чист бунт. Учителят беше горе в стаята Си и не

слезе долу. В този салон, където Учителят сваляше Словото на Бога, се развихри буря и ураган. Отидоха при Учителя и Му съобщиха решението на събра­ нието, че трябва да се плаща от братската каса. Учителят ги изслуша и каза: "Ние този опит с комуната го правихме и той се провали. Втори път няма да го правим. Затова отрежете жиците от общия електромер. Всеки, който иска електрически ток, сам да си го прокара и сам да си го плаща. Аз втори път в ада не влизам."

Делегацията бе недоволна, но отидоха и съобщиха решението на Учи­ теля.

Всички посърнаха. Разотидоха се. Вечерта нямаше електричество за тях. Бяха откачени. Полека-лека започнаха да си инсталират електромери и всеки сам започна да си плаща. Никой не одобряваше метода на Учителя. Защо трябва да се плаща еднолично, когато трябвало общо, както се пее в песента "Братство - единство". А Учителят този въпрос със комуните го беше разре­ шил така: "Не се комунизират капиталът, а се комунизират трудът." Тук изгре­ вяни искаха да комунизират капитала, при създаването на който те не бяха взели участие. Аз бях свидетел на този бунт - това бяха срамни и обидни сце­ ни за Учителя! Отидох и споделих с Него. "Никога не се допитвай до народа, защото хората докарват други духове, които воюват срещу Единоначалието на Божествения Дух." Това беше урок за всички. При друг случай попитах Учи­ теля за това електрическо осветление - какво е Неговото мнение. "Ако питаха Мен, не трябваше да се прокара осветление в салона и на "Изгрева". Щяхме да минем с газените и петромаксовите лампи. С електрическото осветление на "Изгрева" се докараха електрически сили и други влияния, които действат разрушително и това може да бъде фатално." "Изгревът" след време бе иззет и разрушен до основи. Ние бяхме причина за това. Първо се почна с непослу­ шанието, после дойде бунтът и накрая - разрушението.

Когато на поляната започна да се играе Паневритмията, Учителят бе на­ редил да се осветлява отстрани поляната, като се поставят няколко лампи в кръг, но да бъдат отдалечени на 10-15 метра от кръга на Паневритмията. Не Го послушаха и ние играехме Паневритмия около онзи стълб с голямата крушка, който бе поставен точно в средата на кръга. После се чудеха, защо новата власт не ни разрешаваше да играем Паневритмия дори и в гората. Това са съотношения, свързани с послушанието, което имаме към Учителя. Имаш послушание - пътят на ученика е отворен! Нямах послушание - пътят ти е затворен!

Старите приятели разказваха, че когато била прекарана трамвайната ли­ ния в София, началната спирка в центъра на града е била около църквата "Света Неделя". Там спирали трамваите, после обикаляли целия площад и църквата и поемали обратния път. Веднъж Учителят, като минал оттам, погле­ днал към църквата и жиците и изрекъл следното: "Не е на хубаво, че трамваите с тези жици обикалят непрекъснато около църквата." Приятелите запомнили думите Му, за да могат да ги проверят след няколко месеца. Точно тогава става атентатът в църквата "Света Неделя". Поставената под кубетата бомба

разрушава покрива, загиват много хора и стотици са ранени. Това стана на 16 април 1925 година. Загинаха над 150 човека и имаше около 500 ранени. Властта обвини комунистите за този атентат. Те бяха извършителите - това се знае. Но кой бе онзи, който нареди да се прокарат тези жици около църквата? Това остана неизвестно. Причината за атентата също бе забулена в тайна. А Учителят я разбули - електричеството, електрическите жици, електрическото поле и сили са несъвместими с храм, където се чете Евангелие и Библия.

"Изгревът" бе разрушен, а изгревяни бяха настанени в апартаменти по цяла София. Бяхме пръснати, не можехме да се виждаме, да общуваме, а годините ни минаваха и ние стареехме.

Галилей Величков

Сега ще ви разкажа за песента "Писмото". Поводът за раждането на тази песен е следният: В онези ранни години, когато Учителят е започнал своята дейност, нашите приятели са се събирали на редовни събрания в различни салони, където са слушали Словото Му. Тогава са говорили помежду си: "Как може така? Навсякъде има ред, навсякъде има дисциплина, навсякъде има членски карти, членски вноски, има изградена организация с ръководство, а при нас няма? У нас никой в тези събрания не те пита кой си, кога идваш, кога си заминаваш, слушаш ли или не слушаш, четеш ли, не четеш ли, никой на никого не се подчинява, всички слушат само Учителя. Разбира се, слушат, но не всички изпълняват. Изпълняват тези, които имат послушание. Затова трябва да се сложи ред и порядък. Трябва организация и ръководство. А този въпрос, върху който сега размишляваме, в следващата сряда ще го поставим на Учителя." Така мислят и решават приятелите, без знанието на Учителя. Обаче Той знае какво мислят. Но те не знаят, че Той знае всичко тава. С нетърпение очакват да дойде тази сряда, в която са готови да направят своето изложение пред Учителя. Въпросната сряда идва. Учителят извиква Тодор Стоименов и му връчва един плик с писмо. Тодор Стоименов е един от първите ученици на Учителя. Когато Учителят идва на беседа, те обикновено заедно влизат в салона. Това е знак на уважението на Учителя към първия Му ученик. И сега му казва: "Тодорчо, Аз няма да идвам на беседа. Ти ще отвориш писмото и ще го прочетеш там на всички в салона".

Брат Тодор взема писмото и влиза в салона сам, за голямо учудване на присъстващите, защото знаят, че Учителят трябва да дойде, а виждат, че е дошъл само брат Стоименов и държи в ръцете си плик. Всички са озадачени. Когато отива до катедрата, той казва: "Братя и сестри, Учителят днес няма да дойде на беседа. Той ми даде това писмо да ви го прочета. Ето сега пред вас ще го отворя и ще видите какво е написал". Със затаен дъх всички чакат. Той отваря плика. Бавно и с разтреперан глас, брат Тодор чете:

"Когато Любовта царува, смут не става.

Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава.

Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее."

Спомням си, след като бе прочетено писмото, какво разочарование се из-

писа по лицата на възрастните приятели, които искаха да създават организация.

В салона настъпва тишина. Нашите приятели, които са очаквали с нетърпение този ден, за да отправят към Учителя своето разсъждение за ред, организация и ръководство, са засрамени. Защо? Защото дълги години са слушали беседи на Учителя за абсолютната и безусловна свобода на човека. Свободата е вътрешно качество на ученика. Свободата е качество на човешката душа и стремеж на човешкия дух. Това е Пътят на ученика - да бъде свободен в проучването на Словото и в приложението Му чрез собствения си живот. Този Път е разгледан подробно в съборните беседи от 1927 година, отпечатани в томчето "Пътят на ученика". А другият път в живота на човека е този - организация, ръководство, дисциплина, членски карти, членски вноски и пълна подчиненост на ръководство и ръководител. Той е от обикновения, човешкия ред на нещата. Учителят е дошъл да донесе нещо ново. Да се въдвори в човека това съзнание, което да постави в правилни отношения вътрешния порядък между хората. Това става с вътрешна организация у човека, с пробуждане на човешкото съзнание, схващането му като душа и готовността му да работи като човешки дух за въдворяване Царството Божие на земята. Този път е даден в Словото на Учителя.

По-късно, за тези три изречения Учителят свали и подходяща мелодия. Песента е записана от брат Иван Кавалджиев. А защо не бе включена песента "Писмото" в песнарката след заминаването на Учителя? Отговорът е много ясен: ако бе включена тази песен, трябваше да бъде включена и историята на текста и мелодията. Тогава всички биха разбрали как стоят нещата. А именно в този момент, след заминаването на Учителя, бе избран Върховен братски съвет от седем човека, избрани пожизнено. Затова тази песен не бе включена в сборника, защото учениците трябваше да изпълнят Волята на Учителя, когато пеят тази песен. А това означаваше да живее вечно песента в душите на учениците, а да няма вечно избран Братски съвет.

Нестор Илиев

Старите приятели обичаха много парадността. Така бяха устроени. Идваха от една епоха преди войните, където се държеше на етикета, на обществени правила за възпитание и място в обществото. А ние бяхме млади, когато се откри Школата през 1922 година - около двадесет-двадесет и две годишни. И всичко това за нас бе смешно и старовременно, а ние за тях бяхме невъзпитани и искаха да ни възпитават, както те си знаят. Но добре, че Учителят ни взе под своя закрила, отвори младежкия окултен клас и ни отдели от тях, така че ръцете на старите приятели, които искаха да ни вкарат в пътя, увиснаха във въздуха. С мъка преглътнаха този урок на Учителя. Тогава те Го караха да прави наряди и да ги подписва. А после ги умножаваха и ги пращаха в провинцията. Искане да създадат организация в Братството, подобно на много други, които съществуваша в света. Учителят, който живееше по закона на Свободата и не ограничаваше никого, ги оставяше да действат, но не одобряваше постъпките

им в това направление. Ето, че дойде време за един урок. Приятелите веднъж направиха наряд за един събор - доста надут и с пищна програма. Предварително беше разгласен и програмата бе подготвена до подробности. Учителят дойде, огледа ни и каза само: "Добрата молитва". Тогава всички хорово я произнесоха. И Учителят веднага пристъпи към беседата Си. Старите братя се спогледаха, изненадаха се, но не можаха да кажат нищо. Не бяха доволни от Учителя, защото не бе зачел трудът им. А те отделиха много време в спорове, предложения и умувания как да направят такава програма, че всички да бъдат доволни и никой да не остане обиден. Така че в тази програма влезнаха почти всички предложения, изказани от всеки член на комисията. Затова програмата стана обемиста, след което се отпечата и бе раздадена на мнозина. Ние младите, като видяхме това, се усмигнахме. Бяхме вече тридесет и пет годишни. Учителят не позволи да бъде вкаран в правила, изработени от обикновени човеци. А ние бяхме освободени от Учителя от същия този капан от правила, измислени от човеци. Затова Той бе казал: "Не се обличайте в друга форма освен тази, която съм ви дал." Просто, ясно и категорично.

Борис Николов

Един път Петко Епитропов беше направил наряд за събора на Братството в София и отдолу се беше подписал така: Петко Епитропов - от ръководителите на Бялото Братство. Има запазени такива негови наряди от различни години, може да проверите и да видите, че това е точно така. Веднъж един такъв напечатан екземпляр, подготвен, за да се разпространи в София и провинцията, бива представен на Учителя, за да го прегледа. Наряда го бе съставил Петко без да пита Учителя и се подписал, размножил го и сега трябва да се изпрати по всички Братства в страната, за да го изпълняват. По този начин Петко сам се провъзгласява за ръководител. Поднасят наряда на Учителя, Той го гледа, обръща го насам-натам, чете го и накрая казва, но така ядосан, възмутен и категоричен: "Я да махнете това. Ръководители ли? Те не са още кандидати за ученици, а ми се подписват тук с разни титли". Веднага бяха донесени на Петко думите на Учителя, стана му неприятно и едвам понесе този удар. Разбира се, че не бяха изпратени неговите наряди за провинцията. Това беше голям удар за старите братя, които искаха титли, привилегии. Впоследствие ръководителите в провинцията научиха с подробности целия случай и думите на Учителя, но те приеха, че това се отнася само за онези, които като Петко се намират на Изгрева и са около Учителя. Те приеха, че това не се отнася за тях, защото те са истински ръководители с истински братства и салони... След заминаването на Учителя, Петко продължи да пише наряди и да се подписва по същия начин.

Мария Тодорова

Приятелите искаха стари форми, които ги имаше в света, искаха чрез тях да заставят другите да им се подчиняват. Аз съм виждала членски карти, направени от братя и сестри, дори със снимки.

Такъв опит бяха направили братята в Русе. С тези карти те си плащаха членския внос. Направиха си дори и устав. В Русе бе направена и комуна. И какво стана накрая? Комуната се разтури. Членските карти и уставът не успяха да задържат единството на братството. Изпокараха се за имотите, които имаше русенското братство, някои си присвоиха от тях, направиха ги лични имоти и накрая братският салон и мястото също ги направиха личен имот. Макар че имаха устав и членски карти, те не решиха въпросите си по устава, а ги разрешиха, както на всеки му изнася. Всичко се разпиля, разпръсна се и се загуби и то още по времето на Учителя.

Елена Андреева

На един от младежките събори Учителят каза, че всички, които идват в Школата с цел да докарат онези форми на света като организация и правила, по-добре е за тях да си стоят в света. Учителят строго бе заявил, че всички, които идват тук и искат да наложат своето разбиране за порядък и правила, по-хубаво е да се върнат там, откъдето са дошли и да си живеят своя живот. По този начин Той отговори на тези приятели, както от младото, така и от възрастното поколение в онези години. Учителят искаше да създаде съвсем ново нещо от нас, да създаде нови хора. Онова, което Той ни говореше за ученика, не бе в съгласие с човешките разбирания. Това знание бе от друг порядък, от по-висока идейна инстанция. Веднъж Той каза: "Ние няма да правим от Учението църква. Ако някой се опита направи църква, Аз ще я разруша". Това бе категоричното Му становище за организацията и всички онези организационни форми, с които искат да облекат Учението Му и Неговото Дело. Друг път Той заяви: "Ако от Моето учение направите религия, Аз ще я разруша."

Елена Андреева

Борбата за създаване на организация е била голяма, независимо, че Учителят е дал да разберат, че не е тоя пътът на движението на тая Школа, на това Учение. Събрали се единадесет души наши приятели възрастни и решили, че трябва да направят Братски съвет, който да ръководи цялата Школа. Но смятали, че единадесет души не е правилно да бъдат, а трябва да бъдат дванадесет. И кой да е дванадесетият - дядо Благо. Тия 11 души викат и него и му казват какво са намислили - че са решили този Братски съвет да го предложат на Учителя. По-късно вече дядо Благо споделя с бай Иван (Антонов): "Дете, пък да знаеш, как ми стана едно драго, драго на сърцето, че и аз съм между тия 12 души, от които и аз съм кадър да бъда ръководител". Решили да бъдат ръководители, но не знаят по-нататък какво да правят. И следващата мъдрост, която измислили е, че ще трябва да отидат при Учителя и Той да им каже какво да правят. Избират подходящ момент, отиват и се представят. Но кой да започне разговора? Всички единадесет са били хитреци, побутват дядо Благо, защото виждат, че Учителят има някакво разположение към него. Пробутват дядо Благо, той излиза най-отпред и започва: "Учителю, ние тук 12 души сме се събрали да бъдем ръководители, ама като сме се събрали, не знаем какво да правим. Та дойдохме да Ви питаме какво да правим. Как да ръководим?"

Учителят ги гледал, гледал и казал, че това, че са се събрали е много хубаво, но че Братството няма нужда от тяхното ръководство и без ръководство е още по-добре. И разтурил образувания Братски съвет.

Продължаваме с дядо Благо.

Искам да подчертая, че когато той е бил при Учителя с групата от 12 приятели, които били решили да правят Братски съвет, точния израз е бил: "Учителю, ние тук 12-те се събрахме и се самоизбрахме". Подчертавам "самоизбрахме", защото наистина те са се самоизбрали. Както и сегашния съвет се е самоизбрал, както и предишния след заминаването на Учителя, пак се е самоизбрал. Всички те се самоизбират, никой не ги избира. В тая връзка искам да кажа, че на стр.149 от томчето Беседи от Учителя, дадени на Бялото Братство при срещата им в Търново през лятото на 1921 г., четем: "Тази сутрин, когато теглихте жребие, направихте една погрешка. Тази погрешка седи в следното: когато един от апостолите стана изменник и предател на Христа, изгуби своето апостолство. Апостолите се събраха, теглиха жребие, кой да го замести и избраха Матей. А след туй Господ имаше и други кандидати. Апостолите си избраха кандидата Матей, а Господ избра Павел. Кой от двамата свърши по-голяма работа? - Павел". Още 1921 г. нашите приятели правят опити за избиране, теглят жребие и т.н. и всичките тия избирания са неуспешни. И сегашния съвет, който се събра и се самоизбра и той ще бъде неуспешен, само че не може да им се влее в ума и в главите на тия хора, че нямат работа с правене на съвети, а трябва да изучават Словото, което им е дал Учителят и да го прилагат в живота си.

Тодор Ковачев - внук

Учителят желал да се създаде една духовна братска общност, която да е осигурена материално, за да може да работи предимно със Словото. Когато към 1930г. в Братството се събират над 5 милиона лева от десетъка и дарения на братята и сестрите, Учителят предлага да се закупят всички места до околоръстната линия и да им се раздадат с нотариален акт. Възрастните приятели, начело с бащата на Славчо Печеников - Георги Ефремов, са против това желание и предлагат парите да се вложат в банка, където щели да се увеличат от лихвите. Учителят не се намесва и оставя братята да направят своя опит. Те внасят парите в банка "Гирдап", която след година фалира и парите пропадат. Учителят е крайно недоволен от резултатите на тази постъпка и в разговор по този въпрос за бащата на Славчо Печеников казва: "Глупав човек, той не може да оправи своите материални работи, а тръгнал да оправя братските."

По това време Учителят предлага да се закупи мястото зад салона, но братята не изпълняват и това Негово желание. Скоро, със съдействието на църквата, зад салона, се отваря кръчма, в която викат и пържат, а Учителят трябваше да търпи всичко това. Той обяснява: "В света съществуват три главни и най-страшни бацили: първият бацил е бацилът на непослушанието; вторият - на безверието; третият - на лъжата.

Светозар Няголов

Когато отначало брат ми Иван отиде при Учителя, тогава той водеше кореспонденция с Розенкройцерите от Америка. Те му изпращаха формуляри с въпроси, на които да отговаря. Ако отговореше на всички въпроси, щяха да го приемат за член на Розенкройцерите. Брат ми е начетен и отговаря на всички въпроси. Те са учудени, че той знае толкова много неща. Той им пише, че е от Бялото Братство. Те му отговарят с писмо, че трябва да се определи: или да бъде към Розенкройцерите, или да остане към Бялото Братство в София - не можело да членува в двете общества. Брат ми остава в Бялото Братство и изпраща своето решение. Имаше запазена тази кореспонденция.

Един ден брат ми отива при Учителя и Го пита: "Учителю, Бялото Братство има ли средства?" И Му показва снимки на Розенкройцерите в Калифорния, където имат голям хотел и всеки, който е член на тяхното общество, може три месеца в годината да живее там, като нощувката и храната е безплатна. През това време се четат лекции от лектори. Брат ми показва изпратените му снимки, на които много добре личи какъв салон имат, какви читални, басейни, площадки за почивка и спорт. Тези снимки са специално изпратени от Розенкройцерите на брат ми, за да се увери какво представлява тяхното общество. А сега той ги показва на Учителя. Учителят ги разглежда внимателно и казва: "Имаме и повече средства от Розенкройцерите. Но иди при брат Тодор Стоименов и му кажи, че те изпращам и да ти каже, може ли да направим тези неща, които показваш тук на снимките." Брат ми отива при Тодор Стоименов и му казва: "Брат Стоименов, бях при Учителя, показах Му тези снимки да види хотела на Розенкройцерите в Калифорния; ресторанта, където се хранят; имат салони, библиотеки и т.н. Учителят ми нареди да ти покажа тези снимки и да те питам дали Братството има средства и възможности, за да застроим Изгрева по този начин." Тодор Стоименов му изкрещява: "Я да си вървиш. Вчера си дошъл в Братството. Сега искаш това и онова. Искаш да командваш. Скоро да си вървиш оттука." Скарва му се доста яко. Брат ми е млад тогава. Засрамен си тръгва и не може да проумее как става така, че Учителят го праща при него, а той го пъди. Срам го е да мине покрай приемната на Учителя и тръгва зад лешниците. В двора имаше дълги маси, на които обядвахме, а зад тях бяха посадени лешници и се бяха издигнали големи храсти. Брат ми минава зад тях - не иска никой да го види, защото го е срам. Но Учителят стои пред вратата на приемната стая, вижда го и го извиква. Брат ми отива при Учителя. "Е, какво ти каза брат Стоименов?" - "Каза ми - Я да си вървиш. Вчера си дошъл в Братството и сега ще командваш. Братството няма възможност да се строи." Учителят му казва: "Има средства. Има и повече. Но аз те изпратих нарочно, да видиш и да си свидетел. Защото някои казват, че Учителят не разрешава и не дава средства да се строи. Не Учителят е този, който не дава. Но други са, които не разрешават и не дават. А Братството има повече от Розенкройцерите и може да построи много повече и по-хубави неща от Розенкройцерите." Така свършва този исторически разговор между брат ми и Учителя. Ето, тази опитност е много важна, както по отношение на Розенкройцерите, така и за Изгрева. Аз бях чувала и от други хора, че Учителят е искал да се построи дву-

етажен дом за братята и сестрите. Да има по две стаи за семейните и по една за самотните. Трябвало в полукръг да се построи там, където е сега мястото на Учителя, Но Тодор Стоименов и другите около него не дадоха да се продума. Пазеха бели пари за черни дни. Накрая черните дни дойдоха и вместо да вземат да раздадат белите пари на братята и сестрите да си помогнат с тях, те взеха, че ги изгориха при обмяната на парите през 1947 година. Изгориха ги, за да не ги питат откъде имат толкова пари, защото след заминаването на Учителя ги укриха и направиха две счетоводства - едно явно, официално за пред властите, а другото тайно и потайно за вътрешните хора. Накрая всичко излезе на видно и се видя кой бе против построяването на Дом за братята и сестрите. Всички видяха, всички го разбраха, но на някои не им изнасяше да се знае това. И сега на някои не им изнася. Но аз го разказвам, за да се знае от онези, които ще дойдат след нас. Да бъде за поука.

Брат Звездински, който живееше при Тодор Стоименов, ми каза: "Милиони, милиони пари има под тюфлека на Тодор Стоименов. Пачки по хилядарки са наредени по куфари." Имало е към 4 милиона в куфарите. А тогава една заплата на един чиновник и на една учителка беше около 5 - 6 хиляди лева. Та направата си сметка какво представляваше тази сума.

Още са в ушите ми думите на Учителя, казани на брат ми: "Да чуеш и да видиш кой не дава. Не Учителят не дава, а други са тези, които не дават." Та други сили и хора имаше, които не даваха. Много трудно Учителят е работил с тези хора, особено когато тези сили са действали чрез тях и са работили срещу Учителя. Много Му се искаше да се построят училище, дом за братята и сестрите, магазин, малки работилници, в които братята и сестрите да си изкарват хляба. Но не дадоха пари. А защо? Беше им жал за парите. Пазеха парите. А после ги изгориха всичките и след това се чудят защо Невидимият свят отрязва условията на Изгрева и спря всички. Чудят се защо става така. Разцепление, разединение, че накрая се стигна до процеса през 1957 - 58 г. Това идва оттам - няма смирение, няма послушание към Учителя и Словото Му.

Тодор Стоименов бе студент, затворен човек. Беше много високомерен. Ако го погледнете на някоя снимка, ще видите, че ви гледа някакъв лорд. С всеки не говореше. С нас, младежите, не говореше - не ни обръщаше внимание. Така ли беше устроен или беше горд, че беше един от тримата първи ученици, с които Учителят бе започнал да работи в България? А какви сили стояха над него и какви сили бяха в него - това можем да съдим само по думите на Учителя, които бе казал на брат ми: "Да чуеш и да видиш кой не дава. Не Учителят не дава, а други са тези, които не дават". Та като споменавам за Учителя, трябва да спомена и тези, които не даваха. Това бяха онези сили, които работеха срещу Учителя и Неговото дело. Тези сили присъстват и днес в Братството.

Драга Михайлова

Веднъж бай Иван Антонов се движи някъде около салона и насреща му идва Учителят. Учителят е много строг, като че ли бай Иван е виновен за всич-

ко, му казва: "Ти знаеш ли какво ще ги правя аз тези, които бяха по няколко години в Братството на духовната трапеза, ядоха и пиха и след това отидоха в света?". Брат Иван не знае какво да отговори. Учителят продължава: "Ще дойде време, когато аз тия всичките, гдето ядоха и пиха на духовната трапеза и отидоха в света, ще ги товаря като магарета с камъни". Това е изказване на Учителя пред бай Иван и коментар всеки да си направи за себе си.

Тодор Ковачев - внук

Записки от беседите на Учителя

Знаете ли в какво стои подхлъзването на ученика? В непослушанието. Падналите духове - те са упоритите синове на Бога.

Със своето своенравие човек всичко разваля. Няма по-своенравно същество на Земята от човека. Казано е в Писанието: "И разкая се Бог, че направи човека." Това се отнася за всички хора, за цялото човечество. Същевременно, по-добро същество от човека няма. Той се движи между две крайности.

ПОСЛУШАНИЕ

Спомени на ученици

Бях потънал в дългове, които не можех да изплатя от занаята си - подковачество. Намирах се в голямо затруднение. Дълговете започнаха да ми тежат, ето защо реших да отида при Учителя, за да му кажа болката си. Той ме изслуша спокойно и ми каза: "Рекох, наемете 5-6 декара нива и я засейте с жито." - " Нямам чифт, Учителю." - "Ще намериш. Но за да имаш добър резултат, ето как ще постъпиш: през месец август семето ще го поставиш върху чисти черги на открито три дни да се грее на Слънцето, като отвреме навреме ще го обръщаш, ще го преравяш с една лопата, тъй че да се изпече от всички страни, като вечер го покриваш или прибираш въщи. Така семето е готово за посев.

Когато отидеш да го сееш, ще му пееш "Благославяй, душе моя, Господа", на четирите края и в средата ще четеш молитва. Когато почне да расте - също. Ще обикаляш нивата с песен и молитва и ще видиш резултата".

Когато се ожъне и овършее, да се отдели десятък. Само тогава се благославя и идва изобилюето.

Направих всичко, каквото ми каза Учителят и ето какво стана: докато нивите на съседите бяха до колене и класовете им с по няколко зърна, то моята нива бе израснала повече от метър, а класовете - големи и пълни. Това не остана незабелязано и от съседните стопани, които казваха: "Уж Паню не е чифчия, а пък неговата нива е най-хубава".

Опитност на брат Паню от Ямбол

Това се случи през 1943 г. Нашата дъщеря Величка беше на две години и трябваше да я ваксинираме. Но аз не исках да я ваксинирам, тъй като Учителят не препоръчваше ваксинациите и инжекциите. Отидох с нея да питам Учителя какво да правя. Ако не я ваксинираме, глобата беше голяма. Учителят ми каза: "Рекох, не я ваксинирай, а за глобата ще се нареди". И тъй направих, както ми каза Учителят. Не ваксинирах дъщеря си Величка и след това не получихме и никаква глоба. Един ден мъжът ми Крум срещнал в града Георги, сестриния си син. Той работеше в общината и казал на Крум: "Ти знаеш ли какво направих, вуйчо? При мене имаше една заповед да те глобят с 400 лева, защото не си ваксинирал дъщеря си, но аз скъсах и унищожих заповедта". Тогава Крум разбрал думите на Учителя: "Не ваксинирайте детето, а за глобата ще се нареди".

Стефка Няголова

Учителят разправяше: "Една сестра от Търново ми каза: "Имам пари. Искam да направя къща, да я давам под наем, да се улеснявам." Казвам й: "Ако питаш Мен, сега не гради. Нека минат две-три години. Ако сега градиш, ще загубиш всичко." Тя казва: "Но сега е евтин материала. Ще построя, да вземам наем от новото здание. Но ще те послушам."

Стана търновското земетресение, събори се старата къща, но с парите,

които имаше, тя я поправи. След това ми казва: "Много ти благодаря. Ако бях направила новата къща, щеше и тя да се събори и нямаше да имам с какво да я построя." Ето какво значи послушание на ученика към Учителя. Послушанието предхожда всичко. То е първата стъпка.

Борис Николов

На Изгрева живееше една сестра на име Ризова. Тя имаше дъщеря, която живееше в Париж. В едно писмо до майка си дъщерята споделила, че дружи с някакво момче и я моли да попита Учителя, дали да се оженят двамата. Майката споделила това нещо със сестра Недка, майката на Станка. Последната ѝ казала: "Попитай Учителя, да видим какво ще ти каже". Сестра Ризова отишла, макар и да ѝ било много неудобно, но попитала Учителя. Последният отговорил: "Тя нека си дружи с този момък, но да не се женят! Пиши ѝ да дружи с момъка, но до един месец да не сключва брак". Минал един месец и дъщерята писала на майка си, че момъкът починал. Ето какви чудни работи знаеше Учителят и как оправяше човешките съдби.

Мария Тодорова

Още от самото начало на Школата някои младежи правеха опити за издаване на списания. Излезнаха по един-два броя, но списанията останаха неизкупени и така те финансово се разориха. Тогава разбрахме, че да се издава списание, трябва да има общество, за което да бъде предназначено издаденото списание. По този въпрос ще намерите много неща, казани от Учителя.

Решават младежите да издават списание. Споделиха идеята с Учителя. Той одобри плана им, създаде се редакционна колегия. Редактор бе Георги Радев, а Георги Марков даде идеята как да се казва списанието: "Житно зърно". Започна издаването всеки месец. Не минава време и Учителят извика целия редакционен съвет на списанието. Това е 1922-23 г. Всички са събрани и Учителят казва: "Никой от вас да не пише нито една дума в списание "Житно зърно" срещу Русия и СССР. Това си го запишете в умените." И оттогава те знаеха, че не трябва да се нарушава Волята на Учителя. Изминаха много години. Списанието излизаше всеки месец, а в Братството идваха хора от различни политически среди и искаха да пишат за едните и срещу другите. Имаше англофили, германофили, русофили и русофоби. Но беше спазено правилото да не се пише нищо против СССР. След като се смени властта през 1944 г. и комунистите дойдоха на власт, започнаха да издирват кой какво е писал срещу комунистите, срещу СССР и кой какви поразии е правил срещу тях. Всички тия лица бяха издирени, бяха открити и много от тях пострадаха, а някои платиха с живота си. А каквито бяха политикани приятелите от Младежкия Окултен Клас, непременно някой щеше да се увлече и да пишат срещу СССР и после щяха да пострадат като си платят за писанията, така както платиха другите. Ние бяхме свидетели как Учителят ни съхрани. За това Го послушахме. Но за друго не Го послушахме. Не питаха Учителя какво да се помества в това списание. Всеки предлагаше

материали, преведени от чужди автори. Така моят приятел Георги Радев без да пита Учителя в списание "Житно зърно" помести статии на Бо-Ин-Ра. Никой не пита Учителя, а дойде време Учителят да ни заяви, че Той е служител на Черната Ложа. Има и други такива преводи на автори, които са чужди на Школата, които бяха преведени и поместени в списанието. Никой не питаше Учителя, а когато Го запитваха, то ставаше при свършен факт. Но това беше един етап, през който ние минахме.

Учителят ни предупреди за "Житно зърно" да бъде неутрално и ние проверихме колко струва Неговата дума. Тя имаше цената на не един човешки живот.

На зададен въпрос Учителят отговори така: "Идва такава власт и ще дойде такава власт, че този който ѝ се противопостави, ще си положи костите." Този израз го запомнихме и след това проверихме, че това се изпълни.

Борис Николов

В младите си години моят баща Крум Няголов получил предложение от католическото общество в София да бъде изпратен на техни разnosки да се обучава в Италия като свещеник от католическата църква. Баща ни отива при Учителя и търси Неговия съвет. Учителят казал: "Не ти трябва. Остани си тук". Баща ми разбрал, че Учителят не му разрешава и остава в България. След 9 септември 1944 г, когато комунистите дойдоха на власт, едни от първите съдебни процеси бяха срещу свещеници от католическата църква в България. Те бяха изпратени в концлагерите и затворите и мнозина измряха там. Чак тогава баща ми оцени съвета на Учителя, че ако бе отишъл в Италия, завършил и станал свещеник, то той трябваше да раздели участва си с онези в концлагерите и затворите. Така бе спасен живота му, благодарение на Учителя и на неговото послушание към съветите Му.

Величка Нягорова

През есента на 1943 година група от пет-шест младежи си приготвят паспорти, за да заминат за Германия. Между тях е бил и Данчо Богданов от София. Радвали се всички, че отиват да следват, но все пак не били спокойни, без да знаят причината. В уречения ден всички били на гарата. Качили се във влака, само Данчо още бил на перона. "Хайде, Данчо, какво чакаш? Защо не се качваш?" - го питали другарите му. - "Аз няма да пътувам" - им казал той. - "Как тъй, защо?" - питали го те. - "Отлагам пътуването си." - "А билета?" - "Ще го жертвам" - казал той.

Една от неговите лели била близка с Учителя. Тя се била срещнала и питала за пътуването. "Да не пътува" - предупредил Учителят.

Още на другия ден научили, че същият влак, като минавал през Югославия, бил хвърлен във въздуха от шумците, т.е. от сръбските партизани. Тогава разбрали защо Учителят бе казал да не пътува. Ето как бе спасен животът на Данчо Богданов.

Който пита, трябва да слуша. А който слуша, печели. Той спечелва живота си, а неговите другари не се върнаха живи.

Георги Събев

Сестра ми Цвета беше учителка. Понеже другата ми сестра също беше учителка в Скопие. Цвета искаше да замине там и да бъде учителка в същия град. Подаде молба и я назначиха за директор на пансион за сираци. Отиде при Учителя да Го пита дали да приеме директорското място. Учителят казал: "Няма да отидеш!" "Ама защо, Учителю, сестра ми е също там учителка?" - "Няма да отидеш!". Учителят е категоричен и показва с жест, че разговорът е приключил. Тя излиза отвън и Милка Периклиева я вижда. "Какво има бе, сестра?" - "Учителят не ми разрешава да отида в Скопие учителка." А Милка я придумва: "Върни се пак при Него. Аз така правя. Много пъти нахалствам при Него, връщам се и искам нещо от Него и накрая Учителят ми разрешава." Сестра ми послушва Милка и отново се връща при Учителя. "Учителю, защо сестра ми може да бъде учителка в Скопие, а аз да не мога?" - "Няма да отидеш! Ако отидеш, ще отидеш на своя отговорност." Учителят този път бил още по-строг. Дойде Цвета, разказа ми всичко. Ние скочихме на крака и викаме: "Ти луда ли си, та не слушаш какво ти говори Учителят?" И така тя не отиде. После я назначиха учителка в Прилеп. Тогава тя отиде при Учителя да Го пита какво да прави. А Той отговори само с две думи: "Може! Може!" След това започнаха бомбардировките в София и едновременно в Скопие. В Скопие пада бомба върху пансиона за сираци и там директорката, която е назначена на нейното място, бе убита. Получихме вест от другата ми сестра, която бе учителка в Скопие. Тя ни разказа най-подробно целия случай. Тогава сестра ми Цвета разбира защо Учителят не бе й позволил да заеме това място като директор на пансиона за сираци. Значи върху това директорско място бе определено от някого да падне бомба. Беше определено от някого и се яви друг някой, който изпълни заповедта, пусна там бомбата, разруши пансиона за деца и уби директорката. Ето това е опитност - живот или смърт.

Драга Михайлова

Работех като оксигенист на ж.п. гара София. След бомбардирането на София хората се пръснаха. Поисках си безсрочен отпуск с намерение да отида да работя в Карлово на летището, за да съм близо край децата, но си рекох да попитам Учителя.

"В Карлово на летището търсят оксигенисти. В София или Карлово?" - "Първото"- каза Учителят.

Послушах съвета на Учителя и останах в София. На третия ден от този разговор, летището в Карлово стана на пепел. Спомних си за срещата ми с Учителя и защо ми бе казал: "Първото", т.е. в София да остана. Ако не бях послушал, щях да платя с живота си.

Лазар Опев

Беше започнала II-та Световна война. Хитлер начело на германската армия окупира цяла Европа. След това обяви война на Съветска Русия и войските му стигнаха до Москва. Хитлер и Германия бяха на върха на славата си. Имаше един брат Йордан Андреев, който беше от групата на Любомир Лулчев и изпълняваше задачата като личен адютант на Лулчев. Йордан Ан-

дреев решава да напише книга за Хитлер и да го възвеличае като гениален пълководец и водач на новото човечество. Отива при Учителя и най-възторжено Му разказва каква книга иска да напише. Учителят строго го погледнал и още по-строго му казал: "Хитлер е глупак, а ти си два пъти по-голям глупак от него, защото искаш да изкараш един глупак гений". Йордан си подвил опашката, прибрал се в бараката и изгорил онова, което бил започнал да пише за Хитлер. Хитлер падна и Германия загуби войната. Ако Йордан беше написал и издал тази книга, непременно щеше да бъде разстрелян така, както направиха с неговият вдъхновител Любомир Лулчев. А ето изминаха 30 години, той още си живее.

Борис Николов

Сестра Цветана Арнаудова, актриса, разказва: "Изгубих мъжа си, а след мъжа си изгубих детето - дванадесет годишно: мъдрец го наричаха. За какво още имаше да живея? Нишките на живота ми бяха изтънели. Когато се разболях в Мърчаево, Учителят ми каза:

-Рекох, ще трябва да си заминете.

Това не ме наскърби. Напротив. Драго ми стана. Какво имаше да ме държи в живота?

-Така ли, Учителю, няма да има за какво да живея? - запитах аз полугласно.

И заговорихме за театъра. Някои казват, че Учителят бил против театъра. Нищо подобно! Напротив! Само че Той не одобрява това, което театърът днес изнася: долни страсти, долна любов. Той иска театърът да представя нещо хубаво, възвишено. Той даде идеята на брат Константин Камбуров да напише драмата "Адам и Ева" - нещо прекрасно. Така ние дълго говорехме с Него за театъра, за изкуството. Какво само ми каза Той за театъра! Когато вече привършвахме разговора си, Той се замисли десетина минути и каза, като махна с ръка:

- Живейте, тогава! Ще работите в областта на режисурата.

И аз наистина оживях и оздравях. За трети път Учителят ми връщаше живота. Но ето Неговата мисъл: да живея заради театъра, заради режисурата."

Очите на сестра Арнаудова горяха. Важното е всеки да налучка това, което го радва, което дава смисъл на живота му, което го свързва с неговото мощно течение. У сестра Арнаудова това беше театърът, режисурата. Тя наистина оживяваше.

д-р Стефан Кадиев

Сестра Цветана Арнаудова, актриса, се е срещала много пъти с Учителя по различни поводи. Но при една от най-сетните срещи Той ѝ казал: "Рекох, заемете се да учите настойчиво руски."

Тогава тя е била около 55-годишна. "Защо ми е руски? - се питала тя. - Но щом Учителят казва, ще почна да уча." Набавила си учебник и където и да ходела, учебникът бил все с нея, учела тя, колкото и трудно да ѝ било.

Георги Димитров почина. Балсамираха го, след което усилено се заговори да се изготви филм за Георги Димитров. Артистът бил лесно намерен. Сега трябвало да се намери лицето, което ще изиграе ролята на баба Парашкева. Обявили конкурс, на който се явили няколко млади актриси. Явила се и сестра Арнаудова. Младите актриси били много самонадеяни, като поглеждали снизходително към вече стареещата Арнаудова. Журито отхвърлило другите и се спира на нея. Заснели филма и решили да го направят и с руско копие. Ето сега потрябвал руският език, за изучаването на който тя отдавна била сигнализирана. Филмът бе озаглавен: "Урок на историята."

Георги Събев

Във филма "Урок на историята", съветско-българска продукция за Лайпцигския процес от 1933 година срещу Георги Димитров, в ролята на Георги Димитров играе Стефан Савов, а в ролята на майка му - баба Парашкева, играе Цветана Арнаудова, която тогава е била на 72 години. На X-я международен фестивал - Карлови Вари през 1957 година Цветана Арнаудова получава за "изключително артистично изпълнение на фигурата на майката на Димитров" диплом и първа награда за женска роля.

Записки от беседите на Учителя

За ученика най-важната добродетел е послушанието.
Божественият Дух изисква абсолютно послушание.
Покорява се онзи човек, който има воля.

ПАНЕВРИТМИЯ

Спомени на ученици

В първите години Учителят с приятелите е правил екскурзии до връх Мусала. Методи Шивачев с една група пристигат на хижа "Мусала". Времето било мрачно и леко ръмяло през гъстата мъгла. Пристигат на езерото, тогава голямата хижа не е била построена. Разтворили раниците и някои братя казали: "Учителю, ще имаме време да се качим на върха Мусала преди да се е стъмнило". Учителят рекъл: "Добре, но трябва някой да остане тук, да разпъне палатките и да запали огън, за да заврат чайниците". Но никой не казал, че ще остане. Тогава Учителят погледнал към Методий: "Добре, Учителю, ще свърша аз тази работа". Методий си мислел, ето той е най-младият и вместо да хукне да се катери към върха, то сега е останал тук, а пък старите как ли ще се качат горе. Смятал, че всичко е обърнато. Разпънал палатките, наклал от клековете голям огън и затоплил чайниците. Пристигнали братята от върха Мусала, почнали да се сушат на огъня и да пият гореща вода. А той си помислил, че докато се изсушат и пият вода, то той ще отиде до върха Мусала и ще се върне също по светло. И без да се обажда на Учителя, той тръгнал. Но много бързо се стъмнило и някаква светлинка започнала да му осветява камъчетата, по които стъпвал и му посочвала пътеката и така стигнал до върха, като през всичкото време пътят му бил осветен. Пристигнал на върха и вдигнал поглед нагоре да благодари на Бога. Вижда на небето очертан един голям кръг и двойки играят по него и една чудна музика свири, но двойките играят и кръгът е толкова правилен, както и разстоянието между двойките е еднакво. Методий ги гледал в захлас. Не смеел да си свали главата да не би да изчезне гледката. Така гледал, докато се затвори небето и изчезне видението. Благодарил на Бога, но от радостното вълнение очите му сълзели. Щастлив тръгнал надолу, а светлината пак го придружила и му осветявала пътя до езерото. Пристигнал в лагера, а братята били легнали в палатките и спели. Учителят стоял край огъня и го чакал. Като пристигнал, тъкмо се канел да каже на Учителя какво е видял, Той го преварва: "Всичко това, което видя горе на небето, ще го свалим долу".

И през същата тази година - 1934, Учителят даде Паневритмията за Бялото Братство.

Юрданка Жекова

Сестра Тодора Йорданова Станчева, която по-късно се събра да живее с Ангел Вълков, пожела да покаже някои от стъпките от народните хора от техните села. Тя беше чевръста и сама си пееше и сама играеше и се носеше от стъпките така, като че не стъпва на земята. Бяхме прехласнати. След малко Учителят каза: "Сега ще ви дам една малка мелодия. На тази мелодия какви стъпки ще дадете?" Учителят я изпя. Опитва се сестра Тодора, но не знае какви стъпки да сложи на мелодията. А мелодията беше простичка. След това излезе и Неделчо Попов, който е също от село, от Родопите и той се опита да тури стъпки на тази мелодия, но все несполучливи. Станаха и други да

опитат. Но отново несполука. Тогава Учителят стана: "Аз ще ви покажа истинските стъпки". Тогава ние видяхме как мелодия и движение се събраха в една хармония. Учителят се малко позамисли, спря се и се съсредоточи в себе си. Дойде Му някаква идея. И вече забрави за нас. Ние започнахме да си играем тези стъпки и да пеем мелодията. А Той се върна в стаята си, запали лампата и цяла нощ цигулката Му се чуваше. Така се тури началото на Паневритмията - хармония от музика и движение.

Упражненията се раждаха едно след друго. Нощем до късно можеше да се чуе цигулката Му в Неговата стаичка. На сутринта Той опитваше с учениците новите упражнения. Те заучаваха мелодиите, стъпките, движенията. Учителят уточняваше, поправяше, разработваше. Той беше съсредоточен, вдъхновен - лицето Му беше като пламък. С каква любов работеше и с какво увлечение. Той пак отиваше горе и дълго време търсеше с цигулката Си да долови и предаде мелодиите на Паневритмията - движенията, стъпките, ритъма. Така един възвишен свят слезе при нас и ни се изяви.

Учителят го облече във форми, даде му израз чрез музика и движения. Той вложи съдържание в тях - живота на онзи свят, от който ги сне.

Борис Николов

По времето, когато се даваше Паневритмията, когато Учителят я сваляше от Невидимия свят, присъства една сестра и Го запитва: "Учителю, тази Паневритмия същата ли е, която е видял брат Методий Шивачев на небето на връх Мусала?" Учителят я поглежда и казва: "Ние правим тези упражнения, както ги правят в другия свят. Те не са измислени, те са снети отгоре. Тези упражнения са свързани с физическия, Духовния и Божествения свят." - "Ама Учителю, това същата Паневритмия ли е от небето на връх Мусала?" - настоява сестрата.

"Истинската Паневритмия не е още дадена. Тя е горе на небето. Тя служи за идеал на човешката душа и човешкия дух. Чрез нея те се хармонизират със световите, които са над тях. Тя ще се свали, когато дойде другото човечество. То ще има други тела - духовни тела. С тези физически тела вие не можете да издържите на онази Паневритмия от Небето на връх Мусала. Нашата Паневритмия е Паневритмия на човешката душа и на човешкия дух, слезли на земята. А онази истинска Паневритмия е за човешкия дух и човешката душа, които са горе в Невидимия свят и търсят общение с Бога. Ние тук търсим общение с Бога с нашата Паневритмия, а онези горе търсят общение с Бога с тяхната Паневритмия. Когато човечеството се обедини в едно, когато човек стане пробудена душа и животворящ дух - тогава ще се свали истинската Паневритмия. А дотогава ще изминат много лета, години, столетия и хилядолетия". - "Учителю, нашата Паневритмия ще има ли Слова като онази на връх Мусала?" - пита отново сестрата. "Ще има и ще изпратим същество отгоре, което да даде думите на Паневритмията" - казва Учителят.

Минават няколко дни. Учителят извиква Олга Славчева, която бе поетеса. Годианата е 1934. "Ще можете ли, сестра, да напишете думи за музиката на нашите упражнения?" Олга се стеснява: "Но Учителю, дали ще мога да

ги напиша? Много е сложно това за мен. Ще улуча ли да подреда думите в съответствие с мелодията и да не загубя ритъма? Страх ме е, Учителю".

Учителят се усмихва и казва: "Ние ще ти помогнем. Ще ти изпратим едно същество, което ще ти помогне за текста. То ще ти продиктува думите за музиката на отделните упражнения". Учителят замълчава и се усмихва. "Е, щом е така, да се опитаме и двете - аз и това същество. Но как и кога ще дойде то?"

Учителят ѝ казва деня и часа, в който ще пристигне това същество. Олга Славчева започва да чака деня с нетърпение, а след това с тревога. Какви ли не мисли ѝ минават през ума. Какво ли ще бъде то? С какво ли ще бъде облечено? С какво тяло, ами ще го познае ли? Ще може ли да го чуе добре? Въпроси безброй и никакъв отговор. Олга започва да става все по-възбудена от ден на ден. Това не е шега работа. Та тя ще има посещение от невидимия свят и то не на "гости", а по работа, дадена от Учителя. Идва денят и уреченият час. Олга Славчева сядна на масата - приготвила е много листа и много моливи за всеки случай. Идват часът и мигът. Олга започва да усеща едно вдъхновение, което обхваща цялото ѝ същество, мисълта ѝ се прояснява, погледът ѝ се разширява и получава дълбочина, пред нея седят нотите на отделните упражнения. И тя започва да чува в себе си думите, които се подреждат една след друга. Олга ги записва на белия лист. Таман е завършила две-три упражнения и на вратата се чука - влиза някаква сестра комшийка да ѝ иска на заем това или онова. Олга ѝ казва, че има работа. "Та това работа ли е? Седнала нашата Олга и си пише поезия. Поезия и утре ще си пишеш. А сега аз съм ти дошла на гости и освен това ти искам нещо на заем". Олга не на шега се разсърдва, скарва се с нея и я изпъжда, защото си има работа. Сядва отново на масата. Но всичко е отлетяло. В главата ѝ няма вече светли мисли, в сърцето ѝ няма вече благородни чувства и няма вече полет за вдъхновението. Няма нищо. Всичко е отлетяло. Останала е в нея само сръдната и разправията с нейната комшийка. Олга веднага разбира, че е изиграна от духовете на онази, другата ложа, почва да плаче и да иска прошка от това същество. Но няма отклик, няма ответ. Цяла нощ Олга не може да заспи. На следващата сутрин отива при Учителя и Му разказва всичко плачешком. Учителят я гледа строго: "Защо не взе мерки срещу пакостливите и зли сили? Те видяха светлината, която слезе от Небето върху тебе и веднага изпратиха своите служители да ти попречат".

"Учителю, не предполагах, че такова нещо може да ми се случи и тук на "Изгрева", тук пред Вас. Ще мога ли да поправа грешката си?" Олга плаче, пада на колене и със сълзи облива коленете на Учителя. Учителят се навежда и я повдига. "Добре, след тридесет и три дни това същество ще дойде отново в уречения час. Но не се ли справиш този път - ще отговаряш пред Бога. Защото това същество се изпраща от Божествения свят само и само, за да даде думите и да ти продиктува текста на Паневритмията". С това Учителят приключва разговора, а Олга се навежда, целува Му ръка и си тръгва. Отива си Олга Славчева у дома и започва мъчително да отброява дните. Само тя си знае как са минали тези дни един след друг. Не говори с никого, затваря се

в себе си, нейната вечна слънчева усмивка изчезва от лицето ѝ. Приятелите ѝ смятат, че е болна. Разпитват я нуждае ли се от нещо, има ли нужда от помощ? Тя отхвърля всички предложения. Предварително вече е сложила капаци на бараката, затваря ги отвътре, затваря прозорците, затваря вратата и я залоства. Окачва на вратата и прозорците няколко одеяла, че дори и да чука някой - да не може да се чува. Приготвя си газена лампа, свещи, кибрит и много моливи и хартия. Отново идва мигът. Познатото чувство на вдъхновение - мисълта ѝ се прояснява, вижда светлина над себе си и в себе си. Започва да чува думите: "Аз съм Асавита. Идвам от Слънцето, за да ти продиктувам думите на отделните упражнения от Паневритмията. Изпратена съм за теб и идвам от Божествения свят". Олга записва всичко.

Започва Олга да записва дума по дума и нанася думите под нотния текст. Работата продължава няколко часа. Накрая се разделят като приятелки. Същия ден Олга отива при Учителя и Му поднася текста на Паневритмията. Учителят го одобрява. Накрая Олга разказва за думите на Асавита. Учителят кимва с глава. "А ще мога ли, Учителю, да я видя още веднъж?" - "Зависи от теб. Ще я викаш и ще се молиш за нея. Всичко зависи от теб".

През 1935 година Олга Славчева издаде една книжка: "АСАВИТА - Божествена песен". На корицата, в горния ъгъл е написано Хелмира. Асавита идва от Слънцето.

Мария Тодорова

Веднъж пристигнах от село за лятната ваканция сутринта в 7 часа. Учителят в мое отсъствие същата пролет е дал за пръв път няколко паневритмични упражнения. Никой не беше ми писал и аз не знаех нищо за това. Когато стъпих на Изгрева и се отправих към поляната, идвайки от нея, ме срещнаха познати сестри и братя, които не мога сякаш да позная. Гледат някак особено, радостно, стъпват леко, сякаш танцуват.

Обиколих полянката. Учителят се беше вече прибрал. Всички се бяха прибрали. Нямаше никой, но се носеше една тържественост, една лекота, нещо празнично. По-късно надникнах в трапезарията, в кухнята. Там сестрите също сякаш танцуваха. Готвят и пеят някакви нови красиви мелодии. Тогава седнах и написах едно писмо в Стара Загора на моите обични приятели - Бучка и кака Райна за танцуващите сестри: "Не зная какво е станало с тях. Те са променени. Те не ходят, а танцуват, не говорят, а пеят. От всичко тука лъха музика и красота".

Когато на другата сутрин ме заведоха на полянката и се завъртя колелото на Паневритмията, тогава разбрах всичко, защото го опитах. И тогава написах второ писмо, което завърши така: "Старите подмладява, а младите прави да летят - Паневритмията, дадена от нашия обичен Учител!"

Наталия Накова

Преди години, на Изгрева дойде немски професор-хореограф. Той пътуваше по света и изучаваше танците на народите. Някои журналисти, които го придружаваха, му споменаха малко иронично: "Има едни горе край гората,

които играят сутрин". Професорът пожелал да ги види. Довеждат го на "Изгрева". Неделя - свежа пролетна утрин. Ябълките нацъфтели, а наоколо са борове. Витоша, още в снегове, блести, огряна от слънцето. На "Изгрева" е празнично, чисто, светло. Във въздуха се носи дъх на цъфнали ябълки и бор. На поляната играят двеста-триста души. Професорът е учуден. Той за пръв път се среща с живота на Братството. Записва някои от упражненията със своята стенография, следи с интерес упражненията, ритъма, движенията. Той разбира този език. След Паневритмията, представят го на Учителя. Разговарят. Професорът казва на Учителя: "Обиколил съм света, изучавах танците на народите, но по-прости и по-съвършени движения от Вашите не съм намерил."

Борис Николов

От 22 март до 22 септември, всяка сутрин преди изгрев слънце голямата поляна на Изгрева се изпълваше с мъже и жени. Всеки стоеше тихо и съсредоточено и с молитва и благодарност посрещаше първите лъчи на слънцето.

След това се нареждахме и правехме първите 6 ежедневни упражнения. Веднага след тях, музикантите със своите инструменти - цигулки, флейти и китари - заставаха в средата на полянката и ние образувахме кръг около тях. Учителят застава в центъра на кръга и под звуците на музиката, която Той самият бе композирал, заедно с Него провеждахме Паневритмията - упражнения, създадени пак от Него. Така, всяка ранна утрин, в кръг около Учителя, всички ние: млади и стари, учени и прости, бедни и богати, мъже и жени, започваме деня с плавни и хармонични движения под звуците на прекрасната музика.

Понякога хората от града идваха да гледат и често след свършването на Паневритмията те идваха при Учителя и задаваха въпроси.

Една сутрин на полянката Учителят пак бе заобиколен с хора. Двама граждани, явно идваха за пръв път на Изгрева и любопитни да разберат какво става тук, задаваха въпроси на Учителя. Единият запита:

- Каква е целта и ползата от тия упражнения и защо ги правите толкова рано сутрин, в такова неудобно време?

- Тия упражнения - започна Учителят - могат да дадат големи резултати. Ако всички българи биха играли всяка сутрин Паневритмията съзнателно, никакво зло не би могло да постигне държавата ни и никога не биха боледували.

Време е вече цялото човечество да промени своя начин на живот - продължи Учителят - хиляди и хиляди години народите воюват помежду си и погледнете до какво са достигнали.

Ние сме пред прага на една нова култура на Любовта, която ще побрати народите и хората. Границите ще отпаднат и народите ще заживеят като братя. Сега говоря за онова, което ще стане.

- И кога ще стане това - попита един от гражданите - и как ще стане?

- В природата има само развитие, а време и пространство, това са чо-

вешки величини. Новото ще дойде, когато старото бъде надживяно. Първо ще дойде една метла, ще измете всичко старо. Богатите ще изпразнят касите си. Ще се обедини трудът на работниците, ще се промени идеалът на хората. И тогава ще дойде новата култура на Любовта и братството между всички народи по лицето на Земята.

- Кажете ни задачата на упражненията.

- Ние играем Паневритмията, за да се свържем с невидимите помагачи от всички светове и по този начин да улесним пътя на българския народ. Всяко правителство трябва да върви ръка за ръка с народа. Новото ще дойде, но не е ли по-добре да дойде с по-малко жертви и страдания?

Всяко упражнение е привличане на сили. Ако движенията се извършват правилно и с ритъм, те ще развият много добродетели във всички. Движенията ще привлекат известни същества на светлината, на любовта, на милосърдието, на вярата.

Движенията и ритъмът, това е хармония и сила. Ритмичните движения при музика могат да извършат чудеса.

Ако хората достигнат този източник, ще пият чиста вода.

Природата има неизчерпаем склад от сили, които са на разположение на всяко разумно същество. Сутрин природата дава най-щедро.

Пеню Ганев

За Паневритмията ще прочетете онова, което е написано и издадено. Аз ще спомена онова, което не се знае. Когато двойките играят в кръга, Учителят бе казал, че между тях трябва да има разстояние от една ръка. Преди да почне Паневритмията, те трябва да вдигнат ръцете си встрани и по този начин да се наредят в кръг и така да оформят големината на кръга. Та като почнат да играят, между двойките да има разстояние само една ръка. А сега какво правят? Те играят, а разстоянието между двойките е два-три метра. Значи, това не е по Учителя. А защо трябва да има само една ръка разстояние между двойките? Защото се получава празно пространство в кръга, получава се пролука и през тази пролука влизат тъмните сили. Тези пролуки Учителят ги беше нарекъл "врати", а понякога ги назоваваше и "порти". Обикновено казваше: "Затваряйте портите!" Това означава, че трябва да скъсим разстоянието между двойките. А като скъсим разстоянието между двойките и получим една ръка разстояние от двойка до двойка, то автоматически се променя големината на кръга и той заема своето естествено положение. Веднъж една сестра запитва: "Учителю, страшни ли са тези порти?" - "Не са страшни, но са опасни, защото чрез тях влизат тъмните сили, черните братя и те ще ви изсмучат енергията, която получавате чрез Паневритмията. И вместо да имате полза, ще имате вреда. Веригата на Бялото Братство се нарушава чрез тези врати, защото влизат други сили, които не само ви изсмукват, но ви и разрушават отвътре. Това е един от методите на Черната Ложа да разединява и разцепва Братството". Това го спазвахме през времето на Учителя. Когато не го спазвахме, чувахме гласът на Учителя: "Рекох, затворете портите." И ние ги затваряхме.

Днес също се играе Паневритмия, но никой не спазва това правило. Казвам им да затварят вратите на кръга, но никой не иска да ме слуша. Смятат ме за изкуфяла бабичка. Аз не съм изкуфяла, но други са силите, които са изсмукали акъла на онези, които разширяват кръга. Сега има една сестра Медникарова, която непрекъснато казва: "Разширявайте кръга, разширявайте кръга, за да може Учението на Учителя чрез разширения кръг да се пръсне по света." И те го разширяват. Така влизат другите сили, черните сили и така се разцепва Братството. Ето защо Братството се разцепи. Ето, виждате ли сега какво означава невежество? Виждате ли сега какво значи непослушание към думите на Учителя? Когато има някой да каже как са нещата, то останалите нямат извинение, че не знаят как да се играе Паневритмията.

Драга Михайлова

Учителят много държеше да няма голямо разстояние между двойките. Той се изразяваше така: "Затворете вратите!" Той определяше тези разстояния като отворени врати. Какво представляват тези врати? Кръгът на Паневритмията е жив кръг от сили и силово поле. Той се създава от играещите двойки. Когато се отвори някоя врата, това означава, че разстоянието не е спазено между двойките и че живеят кръг е пресечен. Тогава други сили влизат през тези врати, крадат от това силово поле и задигат цялото Благословение от Паневритмията. Понеже са крадци, те взимат този капитал, за да работи с него черната ложа, а на нас оставят нарушената хармония, т.е. дисхармония. После се чудим защо не ни вървят работите.

Драган Петков

Аз редовно свирех на цигулка на Паневритмия. Събираха се много музиканти и често Матей Калудов ни дирижираше с палка. В снимките от онова време ще намерите и моето лице. Приятелите играеха Паневритмия и се движеха в кръг на десет метра от музикантите. Обикновено двойките, когато играеха упражнението, понякога правеха ту по-големи, ту по-малки крачки и с това се нарушаваше равномерното разпределение на двойките в кръга. Виждаше се как някой двойки са се скупчили една след друга, а след тях оставаше три-четири метра празно пространство, след което се движеха следващите двойки от кръга на Паневритмията. Учителят в такива случаи посочваше с ръка и казваше: "Порта да няма! Движете се правилно, на еднакво разстояние!" Онези там от кръга се коригират, но след малко отново допускат същата грешка и Учителят пак каже: "Оправете портата. Портата оправете!"

След като свърши "Паневритмията", се събраха около Учителя и Го запитаха: "Учителю, какво трябва да се разбира под "порта"?" Учителят отговори: "Когато се движите по двойки в кръга, разстоянието между вас трябва да бъде симетрично и да бъдат двойките на еднакво разстояние една от друга, като разстоянието бъде на една човешка ръка разстояние една от друга. Ако се допусне празно пространство в кръга, образува се врата, образува се порта и през нея влизат чужди духове на Школата, за да крадат от нея сила, енергия и светлина, която се образува при играенето на Паневритмията. Защото

на тази Паневритмия тук съответства друга Паневритмия над нас, която се изпълнява и се играе от други светли същества, които вие не виждате. Онова състояние, което вие изпитвате при играта на Паневритмията, се дължи на онази горната Паневритмия, чрез която слиза Божието Благословение върху нас. Този кръг от Паневритмията е жив кръг от светлина и е силово поле. Като направите врата и порта, през тях влизат духове, които се закачат и крадат от жизнената сила, която слиза чрез Паневритмията. Ако затворите кръга и играете правилно, те не могат да влязат."

Атанас Минчев

Като играем правилно Паневритмия ние се свързваме с невидимите братя и сестри и тогава черпим от тях духовна сила. Затова братята и сестрите трябва да се стремят да има правилен кръг при Паневритмията, да се спазва разстоянието помежду им, за да отговаря земния кръг на Паневритмията на небесния кръг от небесната Паневритмия и да правим връзка с нея. Учителят каза по този повод: "Там горе се играе всякой ден Паневритмия. И когато сте истински съсредоточени в нея и сте в молитва и болен да си, ако успееш да направиш връзка с нея, то ще оздравееш".

Ние сега като играем Паневритмия не спазваме разстоянието, което трябва да има между двойките, което трябва да бъде най-много два метра. Трябва да играем в правилен кръг и да сме зад онази двойка, която е пред нас. Кръгът трябва да бъде правилен и да не бъде прекъсван. По време на игра трябва да бъдем съсредоточени, да не се говори и които знаят думите на Паневритмията да си я пеят в себе си. Тогава ще имаме и полза от Паневритмията.

Юрданка Жекова

Сега искам да спомена нещо много важно. Някой път, когато Учителят играеше Паневритмията с нас, Той беше зает с нещо, което ние не знаехме. Това се виждаше по лицето Му, когато Го наблюдавахме. Ние виждахме, че Той играе упражненията не тъй, както ни ги е показал и както ни е учил. Виждахме, че е зает с нещо в ума си, виждахме, че присъства с тялото Си тук, на поляната, но в момента е на друго място. Виждахме, че много пъти бе зает и с тялото Си играеше Паневритмия, но някой път грешеше с упражненията, защото точно в този момент се бе извлякъл на друго място и присъстваше по Дух там, където имаше нужда от Него. А тялото Му тук, на поляната, играеше Паневритмия. В такива случаи, някои от намиращите се на поляната фотографии, бяха заснели Учителя на Паневритмията. И на снимките се виждаше, че ние играем едно, а Учителят показва друго движение. И дойде време, един, който събра тези различия от десетина-двадесет снимки, показа ни ги и искаше да докаже, че ние не знаем да играем Паневритмията, защото Учителят на тези снимки показва друго. Този човек не знаеше как стоят нещата. И откъде ще знае? Има и други моменти на тези снимки, където фотографът е хванал някоя фаза от движението на ръцете на Учителя. Но това е фаза от дадено упражнение, не е цялото упражнение. По една снимка не

можеш да съдиш за цялото упражнение, а само за онзи миг, който е хванат от фотографската камера. И понеже, когато Учителят на поляната играеше Паневритмията, се задълбочаваше в Себе Си и Го нямаше в тялото Му, през това време Той загубваше ритъма и такта. През това време Той е другаде, защото трябва да присъства в този момент или някъде по света, или някъде във Вселената.

Това ние го знаехме, наблюдавахме го, бяхме свикнали с тези необичайни прояви на Учителя, защото бяхме непрекъснато при Него и знаехме как стоят нещата. А когато бяхме при Него, седнали в разговор, Той понякога навеждаше глава, като че ли задремваше, а в това време се излъчваше и отиваше някъде по работа. Ние, които стояхме до Него, мълчахме и чакахме да се върне в тялото и да повдигне глава. Учителят не спеше в тези моменти, както ние по човешки смятаме. Дори когато Му правехме постеля да полегне и поспи, както ние смятаме по човешки, Учителят затваряше очи и наистина като че ли заспиваше. Ние Го запитахме веднъж и Той каза: "Аз никога не спя. Аз напускам тялото Си и отивам да работя на друго място". Ето така седят нещата, когато Учителят играеше Паневритмия и виждахме, че нарушава ритъма и прави някои грешки в движенията.

Елена Андреева

Паневритмията - това са танци на слънцето и на слънчевите лъчи, прости и съвършени. Учителят каза веднъж в Мърчаево: "Ако не беше Паневритмията, много лошо щеше да бъде на света и на българите".

Ако не бяхме играли Паневритмия, положението на българите щеше да бъде много по-тежко от сега. Ние сме свързани с българския народ, ние сме свързани с човечеството. Каквото правим - отразява се върху Цялото Човечество.

Добре че играхме Паневритмията. Като играхме Паневритмията облекчи се съдбата на българския народ и въпросите му се разрешиха добре". И действително българският народ мина през толкова опасни места. По едно време България беше обявила война на целия свят: Англия, Франция, САЩ. Ние бяхме единственият народ, който се намери във война с цялото човечество. А като похлупак на всичко, накрая СССР - Съветска Русия обяви война на България и руските войски влязоха и преминаха река Дунав на 7-8 уХ 1944г. Да се чудите как излезе България невредима от това положение. Като излезна от тази клопка, която сама си направи и влезна в нея, то Учителят в Мърчаево каза: "Добре, че играхме паневритмията, че това спаси българите."

Един разговор в Мърчаево Учителят завърши с думите: "Трябва да има специално училище за изучаване движенията на Паневритмията".

Един ден към Братството ще има хореографска школа, ще се изучава изкуството на движенията и музиката".

Това е една идея на Учителя за бъдещата работа на учениците със Словото Му, песните и Паневритмията.

Борис Николов

/Както се разбира, Учителят е смятал, че това приемане и прилагане на Паневритмията ще стане най-добре като се въведе в училищата./

Следващото описание и действащите лица в него имат една непосредствена връзка с историята за направения опит за въвеждане на Паневритмията в българските училища. Тази история е много интересна и поучителна. За да бъде разказана от мен, аз трябваше да се срещна по настояване на един млад брат с някои действащи лица от "Изгрева". Тогава аз посетих дома на Милка Периклиева и се срещнах с нея. Тя беше будна с ума си и помнеше всички личности, събития и свързаните с тях подробности, макар че от години беше болна от Паркинсон и лежеше на легло. Тя не можеше да пише, но можеше да разказва и аз записах нейния разказ.

Милка Периклиева бе активна участничка в опита за внедряване на Паневритмията в българските училища. Ето нейния разказ: "Имах приятелски връзки с една близка на Лулчев, която живееше в съседство с него. Там много често го срещах и водехме разговор. През време на тези разговори той всякога е подчертавал, че Учителят много държи на Паневритмията, допълвайки, че когато преди срещите си с царя е отивал при Учителя за уточняване, Той между другото е настоявал да се каже на Бориса следното: "За спасението на България и за българския народ, трябва да се приеме и въведе Паневритмията в училищата. Трябва да се вземат най-бързи и сериозни мерки за българския народ. Само Паневритмията ще свърши тази работа!" След като го разказваше на своите слушатели, трябва да приемем, че Лулчев е казал точно това на царя. Той обичаше да казва нещата направо, без заобикалки и не се съобразяваше с това кой стои срещу него, какъв пост заема, дали той е пъдар или цар. Така, че ние приемаме, че царят е бил уведомен от Лулчев за настояването на Учителя за приемането на Паневритмията. А какво е било мнението на царя по този въпрос, ще видим по-късно от развитието на събитията в тази история.

Милка разправяше, че по това време е била учителка в детска градина в София. Един ден тя получава бележка, в която е написано изрично да се яви при секретаря на Министерството на просветата Борис Йоцов. Тази бележка събужда в нея тревога и опасения във връзка с нейните убеждения като последователка на Учителя Петър Дънов. Кога точно Милка бе получила тази бележка, тя не можа да си спомни. Но аз направих справка. На 23 октомври 1939 година Георги Кьосеиванов, който преди това в продължение на пет години е министър-председател, е съставил новия си и последен кабинет. В този кабинет министър на просветата става Богдан Филев, а за секретар на това министерство е назначен Борис Йоцов. Оттук следва да се приеме, че Милка Периклиева е получила тази бележка някъде към края на 1939 или в началото на 1940 година. Защото на 15 февруари 1940 година имаме нова министерска промяна, при която Богдан Филев става министър-председател, а секретаря на просветата Борис Йоцов става министър на просветата. А всеки един кабинет се назначава от цар Борис III. Тези данни са от значение, за да се види кога е започнало осъществяването на този велик план и колко време е пропиляно в колебание, нерешителност, отлагане и умуване от стра-

на на Милка, за да се дойде до това, че да не се реализира това велико дело. Тези паралели са много важни.

В обозначения в бележката ден и час тя отива в Министерството и се явява при Борис Йоцов. "За голяма моя изненада, той ме посрещна много добре - казва Милка. Любезно ме покани да седна и ме запитва къде съм учителка, как работя и прочее. Аз отговарях предпазливо, защото не знах защо съм извикана и бях уплашена. Казах му, че съм учителка в училището "Стефан Караджа", намиращо се на улица "Пиротска" и допълних, че през летните месеци, когато сме във ваканция, съм учителка и в детска градина при "Близкоизточната фондация". Там има и игрище. На това игрище идваха учители от цяла България, където изкарваха курсове за ръководители на детските градини, а аз бях определена за ръководител на тези курсове. Тези учители бяха насочени там от Министерството на просветата. След обясненията, които дадох на секретаря Борис Йоцов, той ме запитва: "Какви гимнастически упражнения знаете, с какви игри занимавате децата?" Аз изредих програмата, която прилагам на игрището си, като изтъквах авторите, от които съм ползвала, а също и онова, което аз съм изнесла в своите трудове - мои лични методи, придобити от опита и творческия порив в тази област. Най-после, като видях, че заобикалям въпроса, който го интересуваше, ме запитва: "Нещо друго прилагате ли?" Аз не отговорих. Мълчах. След минута мълчание, той ми каза: "С Паневритмията не се ли занимавате? Знаете ли за нея?" - "Да, зная за Паневритмията, но в училище не работя с нея" - смело казах аз и започнах да разбирам накъде бие работата. Въздъхнах с облекчение, като разбрах, че за добро съм повикана и отговорих: "Досега не съм прилагала тези упражнения", - "Помислете как може да се приложи в българските училища и ми донесете доклад за тази възможност при пръв удобен случай". Разбрах задачата си, станах и напуснах Министерството, изпратена любезно от главния секретар.

Оттам като с криле се озовах на "Изгрева". Явих се при Учителя и с възторг му разказах за случилото се в Министерството със секретаря Йоцов. Учителят ме погледна и каза: "Можеш ли да изпълниш задачата си като ученичка? Трябва да се бърза". Учителят сериозно допълни следното: "От Паневритмията зависи бъдещото положение на България. Направи доклад и ми го донеси". Аз възкликнах: "За Слава Божия, Учителю, с Ваша помощ, аз ще бъда само проводник на Волята Божия". Това издекламирах аз с гордост и загрижена, с чувството на голяма отговорност, която поемам, гледах Учителя в очите. След това се прибрах вкъщи, отправих молитва за помощ и написах доклада ръкописно. След това го преписах на пишеща машина в четири екземпляра".

От този доклад на Милка, за съжаление, днес не можахме да намерим нито един екземпляр. Но в него, доколкото Милка си спомняше, първо е написала няколко реда за значението и силата на Паневритмията. След това е поясnila пътя, начина, по който тези упражнения ще могат да се въведат в училищата. Препоръчала е най-напред да се започне в едно училище като утринна гимнастика преди започването на училищните занимания на учени-

ците. А впоследствие да се разшири и до всички училища в България. За тази цел било необходимо да се организира курс за учителите по физкултура от цялата страна. Учителите от курса щели да имат за задача да усвоят цялата Паневритмия и начина, по който тя се предава, за да могат да я предадат на учениците.

"След два дена занесох доклада на Учителя, прочетох Му го и Той го одобри. Оставих Му един екземпляр. Втори екземпляр занесох на Лулчев и той го одобри. От него разбрах, че той е задействал главния секретар Йоцов със съгласието на цар Борис. Трети занесох в Министерството при главния секретар Борис Йоцов. Той го прочете пред мене и като свърши, нареди да извикат началника по физкултура за цяла България - Петър Петров. След като Петров дойде, подавайки му доклада, Йоцов каза: "Дайте ход на тази работа. Госпожичката е дългогодишна учителка. Гимнастическите упражнения, които тя ще ви предложи, да се проведат масово във всички училища". Аз отидох с началника Петров в неговия кабинет и му предадох доклада, като уговорих с него в най-близките дни да донесе описанията на упражненията, както и музиката, която ги съпровожда.

След като се прибрах вкъщи, подбрах и подготвих осемнадесет от всичките двадесет и осемте упражнения на Паневритмията, които се съдържаха в нейния оригинал. Причината за този подбор беше желанието ми да дам по-динамичните, по-подвижните и да не бъдат дадени изведнъж толкова много. Написах описанието им. А за нотите, които съпровождат всяко упражнение, отидох при брат Калудов - наш съмишленик и специалист по музика - който ги преписа грижливо и прегледно. Така приготвените и подбрани от мен осемнадесет упражнения занесох на Учителя. В момента Той се връщаше от малкото лозе, което имахме на "Изгрева". Посрещнах Го и Му казах: "Учителю, приготвих описанието и музиката на осемнадесет от всичките двадесет и осем упражнения на Паневритмията". Той ме погледна и много сериозно ми каза: "Българският народ трябва да разбере: или да приеме Божественото Учение точно, изцяло, без заобикалки, или ще си счупи главата и аз ще си отида. аз повече няма да се занимавам с него". аз Му отговорих: "Тогава, Учителю, да занеса на началника цялата Паневритмията". Сконфузено казах, виждайки вината в себе си и си тръгнах. След малко брат Ради от "Изгрева" ме настигна из пътя и ми каза, че Учителят му казал да предам в Министерството само тези, които съм приготвила.

Подготвените и подбрани от мен осемнадесет упражнения занесох в Министерството на началника Петров. Той ги прегледа и одобри. Тогава ме заведе при Йоцов и двамата ми възложиха да намеря начин за тяхното практическо внедряване. Така че, главният секретар на Министерството и началникът по физкултура разрешиха да се въведе Паневритмията в училищата, дадоха бяла улица за това".

По това време стават неочаквани министерски промени. До този момент министър на просветата е професор Богдан Филев. При новия кабинет той става министър-председател, а секретарят на министерството Борис Йоцов става министър на просветата. Тази промяна, както вече отбелязах, става

на 15 февруари 1940 година. Това още повече улеснява осъществяването на това красиво дело, тъй като Йоцов вече е запознат и е дал ход на тази работа. А сега станал вече и министър. При един разговор Лулчев бе ни казал: "Ние му обещахме да го направим министър, ако той даде ход и приложение на Паневритмията. Той си удържа на думата и ние си удържахме на думата. Значи сме квит". Така завърши един подготвителен етап. Оставаше най-лесното. Да се съберат учители от цяла България, да се проведе курс и да започне да се играе Паневритмията в българските училища. И понеже цялата бъдеща организация за провеждането на курса на Паневритмията в училищата е подвластна на министър Борис Йоцов, то не трябваше да има никакви пречки за това. Но се случва най-неочакваното.

"На мене - поясни Милка в разговора, който имахме - задачата ми се видя доста сложна за практическо осъществяване". И както разбирам, започва един период от нейна страна на колеблива и плаха нерешителност, както и протакане за осъществяването на това Велико и Красиво дело. Едно ново събитие, според нея, също донесло усложнение. В първата половина на месец март 1942 година, Видин и Видинско са потопени от едно катастрофално наводнение на Дунава, при което са разрушени много сгради и се наложи голяма евакуация на тамошното население. По-голямата част от тях идват като бежанци в град София. Едни от тях са настанени и в училището, където е работела Милка. А децата от училището били разпръснати по други училища. "Аз като учителка и моите деца бяхме изпратени в училището "Константин Фотинов". Там като гостенка, намерих за неудобно и няха смелостта да искам от директора на училището да ми разреши да играя сутрин Паневритмията с децата от цялото училище. От своя страна, не се сетих, че упражненията може да ги проведе и с моите ученици. Пък от друга страна, въздържанието ми беше и за това, че моите ученици бяха шестгодишни, а пък аз исках да направя опит и с по-големите - от прогимназията, дори и с гимназистите.

През това време често идвах на "Изгрева" и се срещах с Учителя. Той, разбира се, винаги ме запитваше загрижено: "Какво става, Милке, с работата?" А Лулчев, с когото също се срещах, доста сериозно ми се скарваше, че работата се протака, като ми напомняше, че Учителят е казал: "Да става по-бързо". За причината на това забавяне аз, разбира се, давах своето обяснение - липсата на помещение и деца. Така се загуби ценно време. Един ден получавам писмо от Министерството, че ме назначават да преподавам физкултура на един клас ученици от четвърто отделение в училището "Тодор Минков". Учителката на училището, госпожа Величкова, доста възрастна жена, много се зарадва, че ще я замести млада учителка, каквато бях аз. Учителят съдържано, но сериозно изчакваше резултата от моята работа.

Най-после започнах работа в салона по физкултура на това училище. Учениците с радост приеха упражненията и с нетърпение очакваха всеки час по физкултура. Стигна се дотам, че много често и майки идваха да гледат как играят децата им. Най-напред музикалната част се изпълняваше от сестра Ирина Кисьова, наша съмишленичка, която добре свиреше на пиано. След около месец учениците усвоиха Паневритмията отлично. Сега оставаше да

поканя министър Борис Йоцов и началника по физкултура Петров, за да видят упражненията. За този случай увеличих музикалния състав с кларинет, цигулка и китара. Привлякох кларинетиста Данко Симеонов, цигуларя Симеон Симеонов и китаристката Верка Куртева. В уречения ден дойде обаче само началникът по физкултура към министерството. Когато след това казах на Лулчев, че само началникът е дошъл там, той каза: "Страхливец!" Явно беше, че Йоцов, станал вече министър на просветата, беше сметнал, че ще се изложи, ако присъства на такава детска демонстрация и покаже публично, че има връзка с дъновисти. И Лулчев добави, че Йоцов е станал министър само заради това, че е дал ход на Паневритмията, когато е бил главен секретар. Така че събитията се развиха по начин, който никой не предполагаше.

Децата бяха облечени празнично - момиченцата в бели роклички, а момченцата с бели блузки и сини панталонки. Играеха великолепно и с настроение изпълниха пред началника тези осемнадесет упражнения. След като упражненията свършиха, той ме покани да отида с него в министерството. Помолих го това да стане след два дни, тъй като баба ми беше починала и аз трябваше да тичам по погребението ѝ. Той се съгласи. След два дни бях на разговор с него в министерството и разбрах, че той вече знаеше, че това са упражнения от Паневритмията на Бялото Братство. Той ги одобри. Направи само забележка, че са много бавни и малко - търсеше дума - "малко вегетариански" и че не са като другите гимнастически упражнения отсечени, отвивисти и бойки. Отговорих му, че ние в училищата няма да подготвяме войници, а тези игри хармонизират силите на тялото и духа. Те внасят бодрост, настроение, носят живот. В този дух ги защитих. Казах, че възпитаваме разумни същества с разумни характери и че хармоничните движения изграждат и хармонични личности. Докато още бях при началника Петров, той се свърза с министър Йоцов по телефона. Министърът ме повика при него в кабинета му и ми каза: "Първият опит е излязъл добре. Сега остава да се повикат на курс учителите от цяла България, за да научат Паневритмията и да я предават всяка сутрин на учениците". Този ход на работа беше добър. "Но кой ще им предава?" - попитах аз. Аз отново и отново умувах. "Вие" - отговори натъртено министърът. Аз се замислих и казах: "Известна съм сред учителските среди като детска учителка, но да предавам на висшисти учители! Дали ще бъде авторитетна пред тях?" Министърът ми отговори: "Ще ви изпратим на специализация в Чехия или Унгария. Помислете по този въпрос и ми докладвайте". Аз се страхувах. Страхувах се не за себе си, защото от фондацията имах опит да ръководя деца и учители в курсове. Но тук мислех, че случаят е по-специален.

По този въпрос говорих няколко пъти с Учителя и с Лулчев. Учителят предлагаше да поема аз работата. И тук пак сгрехих, защото умувах и не съобразих, че щом Учителят казва да бъда аз, Той ще поеме отгоре грижата за моя успех в този курс и за успеха на Делото по Паневритмията. Този мой страх, тази ми неувереност в себе си споделих с Учителя и тогава Той ми каза: "Въпреки това - ти трябва да бъдеш!" Аз обаче не се съгласих, смятайки, че сама ще проваля делото, защото бях детска учителка, а в учителската йе-

рархия има начални учителки, после - прогимназиални учителки и след това - гимназиални учителки. Всички учители по физкултура в гимназиите бяха със завършено висше образование. Те бяха висшисти, а аз - начална учителка на детска градина. Това колебание го споделих с Учителя. Тогава отново ми каза: "Ти как мислиш?" Аз предложих да имам помощник и то по възможност - с висше образование за по-голяма авторитетност и за мое успокоение. Тогава с Учителя започнахме да изреждаме имената на братята и сестрите, подходящи за тази работа, но не се спряхме на никой. Най-сетне се сетих за една наша сестра с висше образование, музикантка, певица и преподавателка по английски език, макар да знаех, че тя не е физкултурничка. Имах чувство обаче, че с нея ще можем да работим и е подходяща за тази задача като моя помощничка и в моя подкрепа. Тя бе написала думите на "Слънчеви лъчи" от Паневритмията и бе взела дейно участие в работи с Учителя, когато Той ги даваше. Тази сестра беше Весела Несторова. Спряхме се с Учителя на нея. Тогава Той ме запита: "Ти хармонираш ли си с тази сестра и бихте ли могли да работите заедно?" - "О, да, Учителю, много ми е приятна! Тя е при това тъй музикална! Би свършила задачата по-добре от мене даже!"

Докладвах на министъра за решението, което бяхме взели с Учителя. Сега главният въпрос бе да се организира курс по Паневритмията. Само след няколко дни получих писмо, че съм назначена за преподавателка в курса за учители за летните детски училищни игрища. Срегнах се веднага с Учителя и Му казах за това назначение. Той от своя страна нареди да кажат на Весела Несторова да ме потърси. При срещата ми с нея тя изрази своята голяма радост. Подадохме си ръце. Двете застанахме пред Него и Той ни каза: "Сега вие като две свещи ще светите в едно!"

Курсът се водеше на открито в училището в Борисовата градина, в Дианабад. Там бяха на пансион шестдесет млади учители от цяла България. Ръководители на курса бяха двама специалисти с висше образование по физкултура - Кирил Петров и Кънчева. Явих се и аз като трета ръководителка по ритмични игри. Тези двама специалисти ме познаваха от игрището на Фондацията и ме посрещнаха много добре. Моите часове се определиха два пъти седмично - от седем до девет часа преди обед.

В първата ни среща, в първите ми определени два часа, говорих на курсантите върху теорията за ритмиката и музиката. И то ритмиката като стимул в живота. Следващият път пристъпихме към практиката. Курсантите възприемаха много лесно и с радост всичко, което им се показваше. Като свърших първия час от определените ми за този ден два часа, предложих им почивка, но курсантите спонтанно изявиха желание да се продължи без почивка. И така, определените за занимание два часа бяха взети без прекъсване. Работата тръгна много леко. Курсантите заявиха, че това са най-приятните им часове и споделиха също, че вечер в салона на училището ще ги играят, като пеят мелодиите.

Един ден моите колеги Кирил Петров и Кънчева, слушайки от курсантите похвалите за игрите, пожелаха да присъстват на някой час. Поканих ги и те дойдоха още на следващия ден. Заниманията започнаха, засвири оркестърът

и всички започнахме да играем. Свириха - на цигулка Симеон Симеонов, на кларинет Данко Симеонов и на китара Верка Куртева. Петров седна настрана и почна нещо да си записва, а колежката Кънчева възторжено се включи в кръга да играе. Беше красиво, хармонично и приятно. По утринните лъчи усещах, че се сипеха светли пътеки от Висините. Всички музиканти и аз усещахме, че има присъствие от Невидимия свят. Това нещо го знаехме и го усещахме, когато играехме Паневритмия на "Изгрева" с Учителя. Всички играеха съсредоточено с тиха радост и жадно поглъщаха небесната благодат. След определените два часа, урокът свърши. Петров и Кънчева възторжено ме поздравиха, като Петров каза весело: "Какви чудеса се правят тук! При мене курсистите бягат и гледат по-скоро да свърши часът, а тук се работи без прекъсване два часа, като при това искат да им се увеличават часовете при тези игри". Изразиха своето възхищение и за това, че е могло така добре да се съчетае движението с музиката. Кънчева от своя страна, се изрази, че всичко ѝ много харесва, само че ако може обръщането на упражнението "Евера" да бъде с подскачане. Отговорих, че упражненията не могат да се изменят, тъй като друг е авторът им. Накрая Петров предложи музикантите да посвирят някои от мелодиите и на упражненията, които той преподаваше. Разбрахме се, че така не може да се смесва музиката на Паневритмията с други упражнения.

Наближи края на курса, а след няколко дни, в неделя, курсът щеше да се закрие. Курсантите щяха да получат удостоверение за завършен курс за летни детски игрища и да се разотидат. Трябваше да им се раздадат нотите с мелодиите на Паневритмията, които щяха да бъдат разучени по места от учителите по пеене. Тогава всеки учител по пеене можеше да свири на някакъв инструмент - цигулка, пиано или акордеон. Но... това не стана. Защо? Кой са причините да се спъне това тъй красиво и с възторг прието дело? Не разбрах. Навярно беше вече много късно.

Скоро след това започнаха бомбардировките над София. Учителят беше в Мърчаево, когато за първи път след всичко това можах да отида при Него. Тогава Той ми каза: "Времето изтече! Сега ще гледаме какво ще стане!" Така разбрах, че времето, определено за въвеждането на Паневритмията в българските училища е изтекло. Затова когато отидохме да искаме от Учителя нотите на Паневритмията за летния курс през 1943 година, Той не ги даде. Той ни посрещна, изслуша ни и само мълчеше. Неговото мълчание беше някакъв отговор, който аз не разбрах. Тогава разпуснахме курсантите, без да им дадем нотите. Причината за това разбрах в Мърчаево - че за всяко нещо има строго определено време!"

Като се има предвид, че първите нападения на американските бомбардировачи над София станаха на 14 октомври 1943 година, а по сведения, самолетите са били около 170 и са хвърлили около 200 бомби, то бомбите изравят онзи ров, който отдели от нас времето на Школата, онова време, което бе изтекло и никога не би могло да се върне назад. При това нападение са били убити 58 граждани и около 187 сгради са били разрушени. Следващите бомбардировки през тази година са били на 24 ноември и на 20 декември

1943 година. Бомбардировките продължиха и през 1944 година, през деня и нощта.

Направената проста сметка показва, че в протакане, колебливост, плахост, нерешителност и ред други спънки от психологическо естество, Милка Периклиева е загубила за осъществяването на това дело около четири години, когато е била повикана от секретаря на министерството на просветата до началото на бомбардировките. Тази история с внедряването на Паневритмията в българските училища, която Милка ми разказа, е от особено значение за Делото на Учителя и Неговата дейност в България.

Внимателно преглеждане на тази история не може да не повдигне у всеки, който я проследи, въпроса какво би станало, ако Милка е действала по-активно, по-смело, по-самоуверено, с по-голям устрем, без страх и с упование в себе си; ако не беше проявила още в самото начало тази критичност към самата Паневритмия, която я навежда на мисълта да даде само осемнадесет от двадесетте и осем упражнения. Това е грубо нарушение на онези окултни закони, по които е построена Паневритмията, затова Учителят остро е възразил, че българският народ трябва да приеме цялата Паневритмия. Това е урок и за всички останали, които ще се занимават с Паневритмията и ще решат някога да предават Паневритмията на българския народ осакатена или преиначена. Милка е виждала и аз вярвам, че тя е разбирала добре, че Учителят не току-така е бързал. Тук времето е било от особено значение и въпреки това, тя не се е активизирала. Ако тя не бе допуснала тези грешки, тогава това начинание би успяло. И всеки сам ще си извади заключение за отражението, което Паневритмията би имала върху България и българския народ. И историческата съдба на този народ би била друга. Защото Учителят бе споменал, че според Божия план руснаците е трябвало да стигнат до Дунава и да не преминават в България. Но понеже Паневритмията не се предаде и не се игра в българските училища, Учителят промени Божия План и пусна руснаците в България. Дойде една нова епоха от четиридесет и пет години, за която бе говорил Учителят преди двадесет години и ние станаме очевидци и изтърпяхме всичко онова, което донесе тази епоха, когато властта в България бе дадена на комунистите.

За непослушанието си към Учителя и за неизпълнението на тази задача, поставена от Учителя към ученика, ние бяхме свидетели, как всички платиха. Всички участници, които противодействаха за внедряването на Паневритмията в българските училища, платиха според окултните закони. Ние бяхме свидетели, Милка Переклиева осем години беше закована на легло, въпреки че нейният ум и разсъдъкът бяха на място. Беше много трудно да се намери човек, който да се грижи за нея, макар че нейният рожден брат заплащаше добре за това. Трудно се издържаше да се наблюдава как бе прикована на легло. Беше мъчителна и тягостна картина за всички. А беше поука за останалите и разбраха какво означава, когато един ученик обещае пред Учителя да изпълни една задача и накрая я провали. Милка беше с ясно съзнание, че трябва да си свърши работата до края. Затова написа своите спомени за Школата с Учителя. А това не е малко както за нея, така и за следващите

поколения, защото урокът от Учителя е предаден, а ученикът трябва да издържа изпита си. Независимо кога и при какви условия. А българският народ трябваше да изпие чашата на горчивата си съдба, която последва четиридесет и пет години след това.

Другото действащо лице в тази история е Весела Несторова. Тя завършва американски колеж в България, след това бива изпратена за четири години на специализация в САЩ и завършва висше образование. Завърнала се в България, тя е една от малкото високо интелигентни и образовани сестри. Тя е отличен музикант, певица с неподражаем глас, композитор и притежава изключителна дарба за поетично творчество. Тя взема дейно участие в братския живот. Веднъж присъства на една беседа, която Учителят завършва със следния стих:

*"Зора се чудна зазорила,
тя животът нов е проявила."*

По това време Учителят е започнал да дава новите паневритмични упражнения "Слънчеви лъчи". Той ги показал и изсвирил музиката към тях. Тогава Весела решила да напише думите към мелодията "Слънчеви лъчи". Отива при Учителя и Той дава своето разрешение. Следват дни на творчески подем и висше откровение на Духа. Така са дадени стиховете на "Слънчеви лъчи", които са одобрени от Учителя и след това бяха отпечатани в отделна книжка. Весела е взела живо участие при разучаването на "Слънчеви лъчи", както и при оформянето на книжката. Така че Весела Несторова не бе случайна проекция на "Изгрева" в онзи момент, когато се даваха "Слънчеви лъчи" от Паневритмията. Това показва, че тя има отношение към създаването на Паневритмията в нейния последен етап.

Милка Переклиева не случайно се спира върху Весела, защото знае за нейното участие в "Слънчеви лъчи" така, както познава и нейните възможности. След като Учителят одобрява Весела Несторова за помощник на Милка Переклиева за обучение на учителския курс в Дианабад, тогава една сутрин Учителят извиква Милка и Весела на разговор. Учителят им казва да бъдат две свещи, поставени една до друга, които да осветяват наедно пътя, по който трябва да премине Паневритмията от "Изгрева" към българското училище. Освен това им казва, че те двете заедно трябва да преподават Паневритмията на учителите по физкултура.

След като напускат Учителя, те заминават за Дианабад и започват работа с учителите по физкултура. Но тук се случва най-неочакваното. Милка изведнъж се стъписва от педагогическия похват, умението и качествата на Весела Несторова и започва да ревнува, понеже усеща, че ще бъде изместена на втори план. А разрешението на министъра за провеждане на този курс е на нейно име. Тогава тя решава да отстрани Весела Несторова и не пожелава да играят заедно с нея вътре в кръга. Курсистите по това време играят в кръг своите упражнения, а вътре в кръга вървят и играят Весела Несторова и Милка Переклиева. Тогава Милка нарежда на Весела да отиде да играе в противоположния край на кръга. А трябвало да вървят заедно двете и да играят едновременно Паневритмията, макар че са в кръга. Но Милка усеща

и разбира, че погледите на курсистите следят как играе Весела Несторова. Това я вбесява. Тя отива при Весела и ѝ казва, че те играят като два центъра в кръга и вниманието на курсистите се раздвоява, а освен това, според окултните правила, в кръга не трябва да има два центъра, защото вече не е кръг, а елипса. Милка забравя, че Учителят е наредил да бъдат две свещи, които да светят заедно и да осветяват пътя на Паневритмията от "Изгрева" към българските училища. Милка нарежда на Весела да излезе извън кръга на Паневритмията и да играе вън от него. Весела се подчинява и така те играят Паневритмията. Свидетели на цялата тази история са музикантите от "Изгрева", които свирят на този курс безплатно. Освен това се намира един фотограф, който заснима цялата тази история. Когато отидох да разпитам Весела Несторова за тази история, за доказателство тя ми показва своя албум и онези снимки, в които се вижда как Милка Переклиева играе в кръга на Паневритмията, а Весела Несторова играе три-четири метра вън от него сама-самичка. Така че, това е едно доказателство за верността на разказа на Весела Несторова. А освен това ние чухме музикантите да разказват почти същата история.

Курсът по обучението приключва. Весела Несторова разбира, че тук се намесват други сили и знае кой е виновен в случая. Тя знае, че Милка Переклиева е от групата на Лулчев - "Упанишадите". Затова отива при Учителя и се оплаква, че причината за провала на Паневритмията е Лулчев. Тя иска разрешение от Учителя да отиде при Лулчев и да му каже всичко в очите. Учителят се съгласява, но я предупреждава, след като свърши своя разговор с Лулчев, непременно да мине при Него. Тя отива при Лулчев и го обвинява, че е виновен за провала на Паневритмията. Лулчев се оправдава. Накрая Весела се връща при Учителя и му разказва какво му е казала. Учителят я изслушва и после я освобождава. По този начин Учителят я освобождава и съхранява от онези окултни способности, които имаше Лулчев и използваше често към ония, които му възразяваха и не му се подчиняваха. Така бе опазена Весела за следващите четиридесет и пет години.

Ето защо, когато идва моментът на курсистите да се предадат нотите на Паневритмията, Учителят не ги дава. Причината е ясна. Опитът е провален. Той е провален от онези сили, които работеха срещу Школата на Учителя. Когато Весела отива при Учителя и Го пита защо се случи всичко това, Той ѝ отговаря: "Определеното за Паневритмията време изтече".

Весела Несторова си отива у дома напълно съкрушена. Тя си спомня как на 25 юли 1942 г. Учителят ѝ казва, че започват курсовете по обучение на Паневритмията на младите учители по физкултура. Спомня си с каква радост Той ѝ предава тази новина. Спомня си също с какъв възторг и преданост са почнали работа първия ден. Спомня си как се развихрят онези сили, как я изгонват от кръга и я изхвърлят навън от онази работа, която лично Учителят я бе поставил да свърши. Така че Весела Несторова присъства на един етап от несполучливия опит за приложение на Паневритмията в българските училища. Тази история тя ми разказа лично и аз я предавам с моя разказ. Весела Несторова доживя четиридесет и пет години след заминаването на Учителя

в отлично здраве, със запазен ум и разсъдък, с изключителна работоспособност и със запазени сили и възможности за творческа работа. Това означава, че Учителят оцени по достойнство нейната работа.

Така завърши тази история, поучителна за "Изгрева" и за вас - следващите поколения.

Николай Дойнов

Записки от беседите на Учителя

Вие тук сте в рая. Това в света го няма: музика с живот и чист въздух.

При паневритмичните упражнения, ако ви се отворят очите, ще видите, че участвуват много души, невидими, напреднали същества. Упражненията от Паневритмията трябва да ги свържете с дишането.

Упражненията са най-добрите наши лечители. Когато се играят съзнателно, със своите положителни мисли и енергии ще ни свържат със силите на невидимия свят, от който ние черпим сили за поддържане на живота, за избистряне на мислите, чувствата и волята и за възстановяване на прекъснатите съобщения с Бога. Паневритмията е велика сила, която ще даде нов подем на света.

Паневритмията, която ви показвам е съчетание между тон, форма, движение, цвят, число и идея.

Паневритмията е велика сила. Бог изпрати Великия Си Дух на земята, а вие сте назначени при Него на служба, като стрелци и телохранители. Дадено ви е оръжието в ръцете, с което строго да пазите изпълнението на Великия Закон, т.е. да запазите мира и хармонията в човешките души. И не да насочите даденото ви оръжие против Великия, всявайки раздори и разногласия помежду си.

Внимавайте, оръжието ви е дадено! Зависи от вас къде ще го насочите - дали против низшите души (прояви) или против оная висша, огромна Божествена Сила, Която само с мисълта Си може да ви заличи от лицето на Земята.

Велико оръжие е Паневритмията, която ви дадох. От вас зависи къде, към кого ще го насочите и от това зависи хармонията и мирът не само между вас, но и в света.

Ако правилно изпълнявате движенията на Паневритмията, положителните сили в природата ще текат чрез вас и Божията Любов ще ви свърже един за друг в безкрайния кръг на Всемира. Обаче, правите ли грешки в паневритмичните движения, вие насочвате оръжието си към Великото, към Бога, и спъвате собственото си развитие. И казвате после, че този или онзи е крив за сегашното ви положение в света. Никой не е крив, а само вие, защото погрешното изпълнение на паневритмичните движения предизвиква отрицателно движение на силите в природата и те именно разбъркват кашата в света. А виновни за нея сте вие.

Будни бъдете, защото злото ви дебне да ви изненада и нанесе неочаквания удар, с който ще ви докаже, че като ученици на Бялото Братство вие не

сте си научили урока. Добрият ученик не трябва да прави погрешки, нито да допуска да бъдат правени от други.

Злото е голям професор, пред когото всеки ученик на Бялото Братство се изправя и казва своя урок. Професорът е неумолим, ако ученикът не си знае урока. Той ще бъде жигосан от неговата пръчица.

Правилното изпълнение на движенията на Паневритмията е правилното държане на огнестрелното оръжие. Дали ще го насочи срещу низшето, за да възтържествува висшето и доброто, от вас зависи.

Паневритмията е велика сила, която ще даде нов подем на света. Великите души, които направляват света, ще ви чуят като пеете и свирите. Паневритмията е, с която вие им поднасяте ключа на Моето учение, което носи мир на човешките души. Този ключ Великите души трябва да получат от вас, а вие сте длъжни да им го дадете. С него те ще отключват и подават ръка на човешките души, потънали в света на голямата заблуда. Тогава ще проблесне светлина в тяхното съзнание и те ще разберат смисъла на своя живот. С други думи - Великите души ще присадят дивия свят с калема на Любовта. Присаденият свят отвътре ще придобие нова светлина и нов подем, със свършено други стремежи: от инволюция към еволюция, от непрестанни войни към вечен мир, от човешка омраза към Божествена Любов, от егоизъм към самопожертване. Силата на скоростта ще бъде същата, каквато е била при слизането надолу, такава ще бъде и при изкачването нагоре, според въртенето на Земята.

Пейте, свирете и играйте Паневритмията. Внимавайте да не се карате помежду си кое да пеете и кое - не. Защото ще си ида и вие ще останете без благословение. Който бърза, да си отиде по работа, а другите да продължават да пеят и играят.

Паневритмията носи хармония и възпитание. С нея постепенно се развива мекота. В Паневритмията са впрегнати силите на Ума, Сърцето и Волята, за да работят в Хармония. Ние правим тия упражнения сутрин, понеже тогава има най-благоприятни условия. Ако държите ръцете си хлабаво през време на упражненията, тогава няма никакъв контакт със силите на Природата. Ръцете трябва да се държат обтегнати. Когато правите упражненията, мисълта ви трябва да бъде концентрирана. А вие мислите за обикновени работи: за къщи, за сметки и прочие. При упражненията мисълта трябва да я прекарвате през ръцете и краката си. Те трябва да се правят бавно, с участието на ума. Съзнанието привлича енергиите. Като вдигнете ръката си нагоре, тя трябва да образува ъгъл 45 градуса. При играта се стъпва първо на пръстите, а после на петите. Ако стъпвате на петите си, става сътресение на гръбначния мозък.

Ако българският народ приеме и прилага Паневритмията, ще бъде спасен.

МУЗИКА

Спомени на ученици

Малцина знаят, че Учителят е създал повече от сто и двадесет песни - едно голямо музикално творчество с изключителна красота, дълбочина и сила.

Написаните и известни досега песни и мелодии на Бялото Братство са около 168 произведения, като около 16 от тях са дадени от ученици на Учителя, а останалите 152 са дадени от Учителя.

Песните и танците на Учителя са израз на един Висш Живот, който Той направи достъпен за нас.

Към музиката и високото художествено изпълнение, Учителят имаше едно подчертано уважение. Всякога, когато в София идваха изпълнители със световна известност, като Хуберман, Пшихода, Кубелек и др., Учителят отиваше на техните концерти. Отиваше понякога и на опера. За гласовото изкуство всякога се е произнасял особено ласкаво - "Хубавият глас е голям дар за човека" - казваше често Той. И приведе веднъж една случка, станала с голямата певица Аделина Пати. Тя трябвало да изтегли от пощата значителна сума, но нямала у себе си документи за самоличност. Тогава започнала да пее всред салона. Директорът на пощата, като чул как тя пее, казал: "Такъв Божествен глас може да има само Аделина Пати, това е повече от документ за самоличност".

Николай Дойнов

Когато големи музиканти изнасяха концерти в София, Учителят не пропускаше нито един техен концерт. Някои от тези музиканти, по покана на наши приятели, идваха на Изгрева или се срещаха с Учителя, когато бяха поканени в частни домове. Ние купувахме билети на Учителя и то по средата на първия балкон в зала "България". А около Него имаше винаги по двама-трима приятели. Почти целият Изгрев беше в залата. Музикантите знаеха, че щом г-н Дънов пристигне и седне на балкона на първия ред, то салонът тутакси се пълни. А Учителят беше в града известен, познаваха Го и като присъстваше на такива места, всички се побутваха и казваха: "Виж Дънов, виж Дънов". Публиката беше свикнала да Го вижда и се радваше. Особено много се радваха изпълнителите. Като Го виждаха, Неговото присъствие ги вдъхновяваше. В присъствието на Учителя всеки концерт минаваше по-особено. Чрез Него слизаха музикални същества, променяше се аурата на салона, музикантите се предразполагаха и даваха най-хубавите концерти в кариерата си. Това го признаваха впоследствие концертиращите музиканти при разговор с приятелите на "Изгрева".

Мария Тодорова

Много музиканти от града идваха на Изгрева и търсеха съвети от Учителя. Пристигаха композитори, които бяха спрели някъде. Изсвирваха темата си, докъдето бяха спрели и Учителят им подсказваше и им даваше продъл-

жение. Това ги изумяваше и печелеше много уважение към Него. За тях Той бе музикант, а за нас -Учител. На Изгрева идваха много певци да пеят на Учителя, за да видят какво Той ще им каже. И ние оставахме обикновено след беседа да ги слушаме. Учителят ги прослушваше. Обикновено генералната репетиция на всеки един музикант ставаше на Изгрева. Те знаеха, че публиката тук бе музикална и искаха при това да получат благословение от Учителя. По това време Него го уважаваха като голям музикант, а Той винаги им даваше съвети, които се изпълняваха и след това идваха, за да благодарят. За сметка на изгревяни, които не благодаряха и не оценяваха помощта на Учителя за музикалното им образование, то музикантите от града оценяваха всичко по достойнство. Генералните репетиции ги провеждаха на Изгрева, а официалният концерт бе в града в зала "България".

Райна Стефанова; Симеон Арнаудов

Любими композитори на Учителя бяха Бетовен, Лист и норвежкия композитор Григ, особено обичаше неговите природни картини. Учителят казва: "Моцарт има слънчева музика, Шопен е дал музика на сърцето, Бах - музика на хармонията, Бетовен - музика на борба на Духа с материята, Вагнер - музика на славата.

Учителят свиреше на цигулка. Ето сега, вие ми показвате една снимка, където Учителят е заснет с цигулка и с лък. Какво виждаме? - Учителят свири така, както си знае. При дърпането на лъка върху струните, лъкът трябва да върви успоредно на "магаренцето", а тук не е така. Той е поставил лъка си под ъгъл и свири "неправилно", бих казал, неакадемично. Проблемите на тази лява ръка, с която работи по грифа на цигулката, ги няма. А има резултати и то фантастични, завидни просто и не мога да си обясня как става всичко това. Аз по цяла нощ свиря и три позиции не мога да превзема, а Той танцува по грифа и то много чисто. Даже с това нещо ме е стимулирал. Искам да кажа, че аз не бях случаен цигулар. От Изгрева само аз можех да спечеля всички конкурси за виола и за цигулка и да свиря както в Царския оркестър на виола, така и в Оркестъра на радиото - на виола, а след това станах концерт-майстор на цигулките. Така че моята преценка е точна и не е от някакъв любител-цигулар.

Атанас Минчев

Не мога с думи да изразя семплото, красиво, чисто, ритмично свирене на Учителя на цигулка. Той обичаше да свири при "понтичело" - "магаренцето" на цигулката Си. Целият салон притихваше. А ние, изтръпнали, унесено слушахме.

Много задълбочено е свирил и търсил музиката, която въздейства на човека и природата. Учителят сам разправяше как със свирене на цигулка е прогонил пианиците от една кръчма, а след това кръчмата била затворена. "Но повече не ще свира тази мелодия!" - заяви Той.

Има няколко снимки, на които Учителят е застанал с цигулка. По молба на фотографа, Той позира с цигулката, поставил върха на лъка върху нея,

което е изненада за всеки цигулар. Но Учителят така и свиреше. Той свиреше с върха на лъка си тихичко, чисто и ритмично.

Учителят свиреше и на пиано, освен на цигулка. Веднъж го видяхме да свири и на арфата.

Гласът на Учителя беше естествено поставен, мек, дълбок с приятен баритонов тембър. И сега още ми звучи как изпя песента "А бре, синко", как естествено, с бащинска топлина, предаде упрека и съвета на любещия баща.

Мария Златева

С музикалния си гений Учителят можеше, ако се отдадеше на музикалното поприще, да стане ненадминат виртуоз и композитор. Но Той не пожела това. Пътят на Великия Учител е друг. Път, непонятен за обикновените човешки съзнания. От цигулката Си, с неподражаема лекота, като че ли на шега, Той извличаше такива тонове, каквито и най-видните цигулари около Него не можеха да изсвирят. Тъкмо тези места бяха, които разкриваха истинския дух и вътрешната същина на мелодията, която Той свиреше. Никои от цигуларите-ученици не можа да постигне това и те винаги поднасяха дадена мелодия някак си огладена и лишена от онзи вътрешен трепет, който Учителят ѝ предаваше.

Учителят не беше пианист, но понякога сядаше на пианото и лекичко импровизираше. Тонове, които излизаха от Неговите пръсти бяха толкова съдържателни, че и най-големият световен пианист би Му завидял. Ако някой от нас обърнеше внимание на това положение и изкажеше възторга си, Учителят отговаряше само с лека усмивка.

Учителят не става световен музикант, защото своя дар принесе в служба на Божието Дело, както беше направил с всичко друго, което притежаваше. Онова, което Учителят създаде, беше дадено за учениците от Школата. Учителят създаде една част от своите окултни мелодии по строго определен план, като образци. Имаше и такива, които създаде инцидентно. Това бяха импровизации, които отделни случаи изискваха.

Мария Тодорова

Нашите музиканти още не знаят дълбокото значение на музиката, нейната сила и творческа мощ. Като педагогически метод Учителят се ползваше от нея. Можеше с една песен да издигне състоянието на всички в салона на едно друго по-високо поле. Той използваше песните в тази насока. Понякога се създаваха тягостни състояния или по причина от приятелите или поради астрологическите аспекти. Тогава Учителят държеше да се изпълнят няколко песни и тежката атмосфера в салона се трансформираше. Създаваше се хармонична обстановка и чак тогава Учителят започваше беседата. Затова пред всяка беседа се пееха песни, за да се създаде хармония и след това Той даваше Словото Си. Той посочваше кои песни да се изпеят, Мария Тодорова свиреше на пианото или хармониума, а приятелите пееха в салона. Музиката съпътстваше работата на Учителя винаги. Пеехме навсякъде: на поляната, в салона, на екскурзия, покрай огъня.

Борис Николов

Много често се събирахме вечер на полянката на "Изгрева", където играехме сутрешните гимнастически упражнения с Учителя, а след това играехме и Паневритмия. На тази поляна имахме приятни и полезни разговори с Учителя, а най-често пеехме песните, които Той беше ни дал. В една такава вечер, когато много братя и сестри се бяхме събрали там, пеехме Неговите песни. Създаде се чудна хармония, настроение, пълно със светлина и съвършенство. Пеех и аз, но през цялото време мисълта ми беше ангажирана с въпроса за начина, по който са създадени такива песни, такива чудни мелодии. Как се създават такива съвършени музикални творби, които поставят човек в чуден, извънземен свят? Мислех по този въпрос без да достигна до разрешение.

Бях недалеч от Учителя, Който също пееше. Реших да Го запitam как е създал такава творчество. Тихичко се приближих до Него и когато песента привърши, без да подбирам подходящи за случая изрази, Му казах: "Учителю, как измислихте тези песни с тази хармония?" Той се обърна и тихичко ми каза: "Аз не съм ги измислил" Исках да го разпитам повече, но започнахме нова песен.

Изминаха няколко дни. Отново пеехме заедно с Учителя Неговите песни. В ума ми кръжеше тази мисъл: "Ако Учителят не е измислил тези песни, тогава кой ги е измислил?" Заставах до Учителя и без да Го попитам, Той се наведе към мен и ми каза: "Моите песни идват чрез Светлината на Слънцето. Моите песни идват чрез славата на Божественото Слънце. В песните съществува светлината на физическия свят, Виделината на духовния свят и славата на Божествения свят. Това е Свещената троица на Моите песни. Затова Аз не съм ги измислил. Аз само ги свалям чрез Светлината, Виделината и Славата от тези три свята." Аз кимнах с глава, че съм разбрал. Отдалечих се на една-две крачки и Го погледнах. Пред очите ми се свали една завеса и аз виждах образа на Учителя, светец със светлината на Слънцето. Това трая няколко мига. Завесата се спусна пред очите ми и аз отново виждах образа на Учителя, Който най-лъчезарно ми се усмихваше. Огледах се встрани - приятелите продължаваха да пеят. Никой, освен мен, не чу този разговор и не бе свидетел на онова, което аз чух и видях. Един от нас трябваше да засвидетелства за истината.

Николай Дойнов

Когато Учителят живееше във Варна, трябва да е било скоро след завръщането Му от Америка, наблизно до квартирата Му имало кръчма. В тая кръчма до късно през нощта пияници свирели, викали, пеели, вдигали скандали, че и побоища имало. Пречели Му да работи. Учителят ги търпял, търпял, пък една вечер Му додеяли, взема цигулката Си и свири дълго, дълго време. Какво е свирил Учителят и как - не знам, но от тази вечер кръчмата опустяла и наскоро след това била затворена.

Такава сила има мисълта, особено, ако е придружена с музика. Този случай ще го намерите в една от беседите на Учителя.

Борис Николов

Учителят даде на брат Славов един метод, за да развие гласа си: Да пее всеки ден мислено. И му каза, че след време ще почне да чува гласа си през време на своето мислено пеене. После всичко постигнато ще се реализира на физическото поле. Защото това, което е горе, слиза долу. Но когато пее мислено, да пее с идеално хубав глас (колкото може да си представи). Брат Славов е правил това упражнение 6 месеца всеки ден сутрин и вечер и вече има резултати. Вчера ме повика радостен и ми каза, че вече два пъти в последните дни е чул гласа си, когато пеел мислено (след 6 месеца упражнение) и че съвсем е друг гласа му от вчера насам. Той ми изпя "Грее слънцето" и "Ти съзнавай", но със съвсем друг глас, много нежен и приятен! Той каза, че ще съобщи това на Учителя.

Боян Боев

Нашите дръвчета на Изгрева вирееха отлично, понеже всяка сутрин им свирехме и пеехме, играехме Паневритмията. Престана да се играе Паневритмията - забраниха я. И дръвчетата почнаха да съхнат. Музиката стимулира растенията. Следователно, добрите чувства и мисли, добрите постъпки стимулират растенията.

Борис Николов

Има песни, дадени ни от Учителя, които могат да изменят и да превърнат едно отрицателно състояние в положително. Например песенчицата "Аз в живота ще благувам" или "Да имаш вяра", или "Благост" и много други. Тези песни имат магическа сила. Те са здравословни. Заслужава да се разгледа музиката на Учителя от това гледище. Има песни, които са зов - те призовават добрите сили, които могат да ни помогнат в труден момент. И музиката на Учителя иде от същият онзи възвишен свят, от който иде и неговото Слово. "Търсете първом царството Божие и тогава всичко ще ви се приложи" - в музика и Слово.

Наталия Накова

Незабравими моменти ще останат в паметта на учениците от Школата, когато Учителят ни изсвири няколко Негови песни. Една от тях, които Той ни е свирил един, два или три пъти, се нарича "Завръщането на блудния син". Аз текста на тази песен не съм чувал, но мелодията Учителят я изсвири няколко пъти с цигулката Си. Тя беше цяла симфония и продължаваше доста дълго. Обаче нямаше кой да я запише. Нямаше тогава магнетофони. И тази чудна мелодия бе изсвирена и остана в Небитието и се загуби за нас. Нямаме я вече. Само остава споменът за онези, които са я чули.

Учителят ни разказа, че я е свирил, когато е бил студент в САЩ. Студентите давали концерт. Те знаели, че Той свири на цигулка и Го помолват да вземе участие. Съгласява се и когато идва Неговия ред да свири, а залата е голяма и препълнена с народ, той им изсвирва тази мелодия. Но я създава в момента, в момента я импровизира и я сваля отгоре. Това е идея по Евангелието за завръщане на блудния син. Когато бащата посреща сина си, казва:

"Дайте му новите дрехи, заколете храненето теле, защото загубен беше този син, загубен бе и намери се" На тази тема е песента. Учителят изсвирва песента, а залата е омагьосана, изненадана и всички мълчат и след туй гръмват аплодисменти. Тичат към Него и питат: "От кого беше това парче? От кой автор?" Учителят мълчал, мълчал и после им казва: "Тази мелодия Аз създадох в момента!" Оттогава Учителят поддържаше тази мелодия. Като се завръща в България, Той я изпълни в класа само 2-3 пъти. Тя остана незабравима, но незаписана. Нямаше кой да я запише. Загубихме я. Но беше доста сложна мелодия. Трудна за запаметяване и трудна за изпълнение.

Борис Николов

През 1917 година цар Фердинанд заповяда да интернират Учителя във Варна, защото беше казал, че германците ще загубят войната. Докато беше интерниран във Варна, в онази студена зима през 1917 година, Учителят живееше в хотел "Лондон". Горен четвъртия етаж, в една малка стаичка - Учителят се отопляваше с мангалче с дървени въглища, който Той сам си разпалваше. Там, на онова таванче, Учителят създаде песента "Ще се развеселя премного заради Господа." Посещаваха Го от време на време приятели от Варна. Сутрин излизаха на "Ташлъците" за изгрев слънце. Идваха и много братя и сестри от провинцията, отпускарни от фронта и от селата. При тази скромна обстановка при мангалчето се водеха разговори - изливаха жалбите си, споделяха мъчнотиите си - тогава бяха тежки времена: Европейската война продължаваше.

Учителят пееше на приятелите новата песен "Ще се развеселя премного заради Господа". Отначало Той им я свиреше на цигулка, пееше им я, докато те я научаваха. Но някои от приятелите пожелаха да се нотира песента, за да я изпратят и на другите приятели. Учителят, макар и малко неохотно, се съгласи и записаха песента. Той я изпълняваше свободно, пееше я според вдъхновението, а с него идваше и ритъмът на песента. А сега, като я записаха, Той ги накара да Му я изсвирят по нотите и се оказа, че мелодията е ограничена. Учителят изрази отношението си към нотния запис образно тъй: "Ушихме й дрешка, но тя малко я стяга, ограничава я." Той не беше много доволен, че мелодията е стегната в тактове и ноти.

Борис Николов

Това значи, че не са дали на тази песен естествената, присъща ѝ широта. Учителят казва в беседа: "Добре е да се изпълнява широко песента! Духовните песни се изпълняват с широта. На земята широтата е проекция на свободата от Духовния свят. А свободата в Духовния свят е присъща на човешката душа".

Нестор Илиев

Ние бяхме свидетели, когато Учителят даде песента "Фир-Фюр-Фен" на Търновския събор през 1922 година. Една сутрин Той я изпълни пред цялото събрание на събора. Неговият глас беше баритон. Но с такава сила и дълбо-

чина изпълни тази песен, че приятелите останаха като гръмнати и известно време не можеха да мръднат. След това Учителят разреши тази песен да се запише и да се заучи и тя стана една от любимите песни на Братството. Към древния текст Той даде и български текст. И други песни на този древен език Учителят изпя. Но Той не позволяваше да се пеят тези песни, където и да е и пред когото и да е. Само при специални случаи и при хубаво хармонично състояние на присъстващите. Той ги нарече не песни, а окултни изпълнения. Вижте какво скрито име даде Учителят. За окултните песни имаше широко понятие, за което Той е говорил. Те упражняваха своето действие по закони и пътища, които ние не познаваме.

Борис Николов

Той създаваше понякога песни по повод на общия братски живот. При една екскурзия на Рила сядаме да си починем на една хубава полянка край езерото, а една сестра седнала далеч от групата и се е умъчнила нещо и плаче. Учителят я гледа и започва да пее песен, която се отнася за нея: "Да имаш вяра". Създаде я в момента. Приятелите го последваха и запяха. Сестрата усети влиянието на тази песен, отърси се от тъгата си, дойде при нас, запя и тя с нас и състоянието ѝ се промени. Това бе Катя Грива.

Учителят създаде и други песни в присъствието на братя и сестри, които преживяваха тежки изпитания, държаха изпити и Той с един лекичък музикален мотив трансформираше състоянието им. Такива опитности имаха Паша Теодорова, Савка Керемидчиева, Мария Тодорова и по повод техните състояния Учителят създаде песни. Тези песни са един метод за трансформиране на трудни състояния, през които минава човек. В самата песнопойка отзад е дадено по какъв повод е дадена песента.

Борис Николов

Веднъж сестра Паша Теодорова, стенографката на Учителя, стои разплакана, умъчнена в стаята на "Опълченска" 66, където Учителят живееше. Преминавала през такова състояние - имала причина, имало е и повод за състоянието ѝ. Учителят влиза в стаята и като я вижда така разстроена, не я разпитва нищо, само взема цигулката и ѝ изсвирва няколко пъти една мелодия. Състоянието ѝ се трансформира, превръща се в успокоение, в състояние за възприемане на света спокойно и нормално. Тя заобичва тази мелодия и често си я тананика и пее. Използвала я при нужда за същия лек. Мелодия - 15: от песнарката.

Борис Николов

В един период от моя житейски път бях поставена да разрешавам много големи лични проблеми, бях много притеснена, със снижено самочувствие и направо срината до земята. Присъствах, когато Учителят даде песента "Духът ми шепне това". Той изпя думите: "Аз в живота ще благувам. Духът и душата ми шепнат това". Когато ги чух, бях в онова състояние, което описах. Постепенно състоянието ми се трансформира, аз се освободих и забравих в

този момент за своето притеснение. Песента бе отхвърлила похлупака над мене, който ме притискаше.

Елена Андреева

Връщам се от града изморена. Надникнах през прозореца в Салона. Учителят е седнал пред пианото. Около Него се е събрала една малка групичка. Изчезна всяка умора. Влязох, приближих и седнах мълчаливо на един стол при другите. Той говори за музиката. Някои пишат. Пристигат все повече и повече братя и сестри и мълчаливо сядат като мене. Сцената се изпълни. По едно време Той ни изглежда всички доволно и радостно, и каза: "Я да видим какво ще ви се даде." И чукна по пианото. Тон, два, три... Братята музиканти бързат да записват. Ние слушаме. Мелодия! Каква прекрасна мелодия! Игрива, жива и лека, лека за заучаване. Той свири и повтаря, ние след Него тананикаме. Започва да пее и Той и слага думи:

*"И скачам аз като птичка от клон на клон,
да се чуди всякой, кат ме види!
Запявам аз песен чудна за слънцето;
бистри изворчета зашумяват.
И виждам аз връх изправен пред мен стои,
той зове ме кротко там нагоре!"*

Някои записват и думите. Но и те са лесни за запомняне. Ние пеем след Него. Той свири и пее, и ние след Него. Скоро заучихме песента много добре. Около Него се е събрал все млад и музикален народ. Започват да се чуват и алтови гласове и тенори. А ето, обади се и бас. Гръмна хор. Хор, сякаш, подготвян от дни и седмици, не от един час само. Пеем с такова вдъхновение, небивало вдъхновение.

По едно време по прозорците се струпват лица на млади момичета ученички. Той стана. И ние след Него излязохме. На вратата ни посрещна преподавателката на тези ученички от училището за милосърдни сестри при Червен кръст. Тя като да се извиняваше, каза: "Привлече ни хубавото пеене, хубавата песен. Бяхме в околността на разходка." Учителят ни накара да изпеем за тях песента още 1,2,3 пъти. Момичетата запяха с нас. Научиха я. Записаха си и думите. После Учителят им каза няколко мъдри слова. Те Го гледаха с интерес, ние - с възхищение.

Всички Му целунаха ръка и си отидоха, тананикайки новата песен и подскачайки като птички.

Наталия Чакова

Веднъж, в общия клас в салона на Изгрева, Учителят изпя два пъти цялата молитва "Отче наш". Отначало до края я изпя с чувство на вяра в Бога, с дълбочина, която отиваше към изворите на живота, с чувство за стремеж към Бога и целият този обхват от дълбочина и стремеж към Небесните висоти, създаде у нас усещане за всеобхватността на Вселената. Ние всички слушахме задъхани, като че някаква струна в нас бе задвижена и чрез нея усетихме дълбочината и висотата на цялото Мироздание, което се изля чрез песента

на Учителя "Отче наш". Това беше много съществен и свещен момент в живота ми. Такова нещо никога не съм преживявала друг път. Такава дълбочина имаше в тази песен, че ние преживяхме цялото състояние на слизането на Духа в материята и Неговия стремеж да я одухотвори. След това изпитахме с душите си оня образ за Бога, който Учителят създаде у нас чрез песента, като вечен стремеж за възвисяване и полет на човешката душа към Небесните висоти, които обхващат цялата Вселена. Това бе незабравимо преживяване. В този период нямаше подготвени музиканти, които да я запишат. Два пъти по различно време Учителят я изпя на Изгрева. Когато я пееше, Той ставаше от стола пред катедрата си и стоешком я пееше. Той я пееше пред нас, но тя бе предназначена за съществата от Духовния свят и от Божествения свят. Чрез тази песен Той обедини цялата Вселена в Едно. Всемировият Учител беше пред нас. Той изпя "Отче наш" два пъти за жителите на Вселената. Друг път в историята на човечеството и за онези същества от Духовния и Божествения Свят това нещо няма да се повтори, защото Всемировият Учител за пръв път бе слязал на земята и за пръв път пъ "Отче наш" на български език за Вселената. Амин!

Елена Андреева

Вечерта на трапезата имаше 15-20 души гости. Водеха се интересни разговори. Времето, прекарано при Учителя е всякога много ценно и приятно. Към 9 часа всички се разотидоха. Прибра се и Учителят горе в стаята си. За мен бе приготвена една кушетка в трапезарията на "Опълченска" 66, дето обикновено нощуваха гости от провинцията. Старата сестра Янакиева се залови да мие чиниите и тихичко тананикаше един мотив от "Идилцията" на Учителя. Аз бях седнал на едно малко столче до печката и като я слушак как пее, казах ѝ: "Сестра Янакиева, ако имах цигулка бих хванал (възпроизвел) тази мелодия без ноти. Аз съм слухар и ноти не ми трябват". Взех от кофата лопатката за въглища и машата, сложих лопатката под брадата като цигулка, а машата в дясната ръка вместо лък и започнах да тегля по въображаемата цигулка. Тя ме погледна, засмя се и продължи да пее тихо.

В това време се чуха стъпки по стълбището - стъпките на Учителя. За да не ме завари с въображаемата цигулка, хвърлих лопатката и машата в кофата. Вратата се отвори, Учителят се обърна весело към мене и ме запита: "Искаш ли цигулка?" Аз бях изненадан! Не можех да допусна, че Учителят вижда през тавана, за да дойде да се отзове на едно такова дребно (нищожно) желание, но като си направих преценка, после разбрах, че това е било у мене едно чисто, съкровено, идейно бих казал, желание, което Той пожелал да осъществи.

Аз нищо не отвърнах, но сестрата поясни: "Той, братът, тъкмо бе взел лопатката и машата от кофата и свиреше с тях вместо с цигулка". Тогава Учителят рече: "Ела, сестра, горе да донесеш на брата една цигулка да си посвири".

Отиде сестра Янакиева горе след Учителя и след малко се върна с цигулка и лък в ръце. Даде ми ги и докато опитвах струните с пръсти, за да на-

строя цигулката, ето Учителят слезе и Той с цигулка и лък в ръка. "Ела - казва - сега да свирим заедно".

Най-напред Той ме накара да Му свиря тропливи български хора и ръченици, каквито вече свирех доста сърчно. След това започна преподаването на "Идилията" - Учителят изсвири първия пасаж и ме накара да го изсвирия и аз. Аз го изсвирих. След това още няколко пасажа, докато просвирихме цялата. После Учителят ме накара сам да я изсвирия, като ме спираше, дето допускам грешки и отново повтарях. Така се занимавахме с Учителя точно три часа - от 9 до 12 полунощ, след което Той отиде в стаята Си.

Тези три часа, преживени с Учителя, за мене ще останат паметни през хилядолетията! В резултат аз усвоих "Идилията". И до днес я изпълнявам с моята цигулка. Но онова, което преживях при тази ми среща с Учителя, при онази обстановка в стаята на сестра Василка, не мога да опиша с думи.

"Идилията". Това са пречистени народни мотиви. За тях Учителят казва: "Аз съм работил двадесет години върху българската музика, за да я пречистя".

В "Идилията" са дадени мотивите на една пасторална симфония. За в бъдеще ще се роди майстор-музикант, който ще я разработи. Онова, което Учителят е посял, ще принесе плод за благото на цялото човечество.

Петър Камбуров

Учителят даде на 20 декември 1932 година следната песен на старинен език.

МЕР ХАИНЗИ
ВЕХЕР ДЕ ХАНЗИ
СИЛМЕН ВЕ ХАНЗУ
ХИДАР КОНЗУ
ТИЛ ШИАМЕН ХАРЕНЗУ
ЗИА КУК МЕХРЕНЗУ
ТИА ЛУ ФАР ДАРУ
ШАНТАЛИ МЕР БЕХУР

В превод от Учителя това означава: "Всичко в живота е постижимо, когато времето е добро и ние сме разумни. В доброто е основата. В разумността е целта, в която Божият Дух гради далечните бъднини."

Това Учителят даде и облече в мелодия.

Мария Златева

Учителят и няколко братя и сестри - музиканти - са в салона при пианото. Учителят казва: "Я изсвирете нещо ваше". Един от братята изсвирва малка негова работа. Това е брат Галилей Величков. След малко в същата тоналност Учителят започва песента "Иде, иде, сам Той иде".

Изсвирват я няколко пъти с цигулката, записват я. За втората част на песента изпращат да извикат брат Асен Арнаудов. Учителят и той работят до късно, песента все не се поддава. Нощта напредва. Учителят изпраща Асен да спи, като му казва: "Утре в осем часа ела тук!" Учителят продължава да

работи цялата нощ, търси мелодията. Сутринта, като идва Асен, Учителят дава втората част на песента - "Ние ще работим с любов".

Тъй беше създадена и завършена песента.

Борис Николов

Един от приятелите - Атанас Ковачев, който е бил войник на фронта, си идва в отпуска и отива при Учителя. Той е бил военен капелмайстор и бил мобилизиран да поддържа със своите маршове бойния дух на войниците. Дошъл при Учителя и Му разказал какви са новините и някои случки от фронта. Учителят го слушал внимателно. Като разговаряли, Учителят извадил текста на едно стихотворение "Сърдечния зов", което е било написано от брат Зурков и подарено на Учителя. Последният го оглежда внимателно и го подава на Ковачев: "Можете ли да напишете музиката върху този текст?" Ковачев го прочита, размишлява, но не може нищо да му дойде в главата. Учителят му изсвирва един кратък мотив на цигулката, усмихнал се окуражително и казал: "Рекох, напишете музиката!" Брат Ковачев взема текста на стихотворението и запомня мотива на бъдещата песен. Разделя се с Учителя и като свършва войнишката му отпуска, заминава на фронта в своя полк. Минават няколко дни и му идва мисъл, че е време да напише музиката по текста, даден от Учителя, да разработи мотива и че друго по-подходящо време няма да има. Като че ли някой говори отгоре над главата му: "Напишете музиката - сега или никога!" Той се стресва, че е дал обещание да напише музика, влиза в палатката и се залавя за работа. Чете текста, започва да търси мотива на Учителя, който подхожда на песента. Мотивът бавно слиза в ума му и започва да звучи като мелодия и той с треперещи ръце я записва на лист. Точно по това време се чува стрелба от пушки, разпръскване на шрапнели. Той седи в палатката и продължава да работи върху песента без да вдигне глава и да се интересува какво става навън. В това време при него идва свещеника на полка и му вика уплашено: "Гърците и сърбите настъпват и гранати падат около нас. Ставай Ковачев да бягаме и да си спасяваме кожата". Но братът останал в палатката си, продължил работата си и завършил нотирането на песента. Излиза навън и какво да види? Бивакът на полка е целият разрушен от гранатите и само неговата палатка стърчи сред разрушението. Оглежда се, няма никой. Всички са се оттеглили. Взема си нещата и тръгва. Намира отстъпващите войници и научава, че това е пробивът на фронта и че България е загубила войната и е поставена на колена - разпокъсана и победена. Идва време да ги разпуснат, той отива в София на ул."Опълченска" 66 при Учителя, за да му занесе нотираната песен. Учителят го приема в стаичката си да седне. Ковачев изважда нотирания лист на песента и Му го подава, обзет от необикновено вълнение. Учителят го оглежда и казва: "Ако не пишеше музиката на тази песен, когато падаха гранатите, то и ти щеше да пострадаш. Тази музика те спаси". Ковачев седи настръхнал. Той още нищо не е казал, а ето Учителят знае при какви условия е писал песента на фронта в онази палатка. Братът разбира, че Учителят го е подтикнал именно в онзи момент да напише музиката на песента, като му е внушил думите: "Сега или никога!"

Учителят го е охранявал от опасността през време на сраженията на фронта. Той пада на колене пред Учителя, както започва песента: "Пред Теб припадаме, Господи, днес с чисти трепетни души". Учителят пристъпва към него, вдига го и му казва: "Да видим как звучи песента". Изважда цигулката си, слага нотния лист на стойката и започва да свири. Учителят я изсвирва няколко пъти, а Ковачев стои и слуша. Слуша и не може да повярва. Пред него Учителят свири неговата мелодия, която е записал на фронта, в палатката на Добро поле и изведнъж си припомня, че по същия начин е звучала в ума му тогава, когато той трябваше да я запише. Слуша и вижда, че това е едно и също нещо. Авторът на тази песен е един и същ, това е Духът на Учителя.

Ние слушахме как я пееха тази песен онези приятели, които бяха войници по фронтовете на Европейската война. В тяхното изпълнение имаше нещо необикновено, което ние не можехме да изпълним, когато я пеехме. Те бяха живи участници във войните, бяха останали живи и знаеха, че това дължат на Учителя, Който, когато ги провождаше, им беше казал: "Ще се върнете всички. И косъм от главите си няма да загубите." Така и стана. Те се върнаха по домовете си. А когато пееха тази песен, чрез нея те славеха Господния Дух, Който със Своята Сила бе ги съхранил и довел отново при нозете на Учителя. Ето това е песента "Сърдечен зов".

Борис Николов

Бяхме с Учителя на Ел Шадай - Витоша. Учителят беше приседнал на каменното кресло и беше се облегнал на своя камък. Денят беше летен, слънчев, топъл, никакъв вятрец. Разговорът беше затихнал, песните бяха изпяти. Настанала беше онази приятна тишина, като малка пауза, като почивка. Тогава един брат - Неделчо Попов внезапно замоли Учителя: „Учителю, изпейте ни нещо, което не сте ни пели досега." Тази молба се видя на някои братя и сестри неуместна, но всички мълчаха. Учителят беше притворил очи, вдълбочен в себе си. Ние не очаквахме, че той ще отговори на молбата на братя. Но Учителят все така с притворени очи запя песента. Гласът Му навлизаше между нас, в душите ни и оттам - в планината. Това беше песента "Странник съм в този свят":

*Странник съм във този свят.
Никого не познавам, освен Тебе.
Ти, Господи, Боже Мой, си създал всичко за мене.
Аз отправям своята благодарност към Тебе.
На Тебе, Господи, възложих своето упование.
Да възлезе молбата ми към Тебе."*

Потръпнахме от гласа, от чувството, с което беше изпълнена тази песен. Тя откри за нас Учителя в една нова светлина. Всички слушахме с трепетно внимание и благоговение. Като свърши Учителя, настана благоговейно мълчание. Всички бяхме покъртени от песента. Мелодията и думите бяха необикновени. Тази песен ни откри за миг светлището на храма. Облѣхна ни чувство за чистия и свят живот. Животът с Бога. Тази песен е свещена песен.

Това, което чухме, бе нещо свещено за душите ни и много високо, пред

което тръпнеше нашият човешки дух. Учителят я изпя с голяма дълбочина, Беше неопишуема гледка да се наблюдава едно Божествено същество като Учителя да пее с дълбочина и с чувство, че Той, облечен в плът и кръв в това човешко тяло, е странник между хората на земята. Всички изтръпнахме. Присъствах на едно обръщение на Учителя, пребиваващ в това човешко тяло, обръщение към Бога, на молитва на Учителя към Бога. Като я пееше, някакво благословение от Хармония небесна и небесна Светлина се изливаше върху нас. Такъв образ, такава картина от този свещен миг остана в съзнанието ми. Нещо свещено, нещо свято, някаква светлина и чистота обзе всички ни и всеки, който е съхранил частица от този миг, може да го пренесе във Вечността. Мелодията и текстът на тази песен за записани.

Борис Николов; Елена Андреева

Веднъж Учителят се обърна към мен и каза как да се пеят песните. За "Химн на Великата Душа" каза: "Отначало да се пее бавно, разказвателно. Като се дойде до "Всичко се движи... Хвъркат птиците, бягат сърните..." ще се раздвижите, ще ускорите темпото. Като се стигне до "Велик си Ти, Господи" - тържествено. Същото каза и за песента "В началото бе Словото" - "Темпото, изразът да се мени според съдържанието."

Обикновено, когато отивахме в планината, пеехме песните на Учителя една след друга. Веднъж Той ни каза, че трябва да правим пауза след всяка песен - да оставим да отзвучи едната и тогава да продължим с другата песен. Трябваше да се спрем, да мине малко време, след като свърши песента, защото всяка една песен идва от строго специфично поле и сфера от Невидимия свят.

Мария Златева

През клонките на боровите забелязах бледо-синкава светлина от горницата. Миг след това блесна и голямата ламба над балкона. Излезе Учителят. Незабравим момент! Облечен в бяло с панамената шапка. Той пристъпи до перилата на балкона. Поогледа небето, поогледа земята и се прибра.

Помислих си - може би е поканен на вечеря. Той е готов и очаква тези, които ще Го придружат! Почаках. Никой не дойде! Странно! А осветлението, облеклото подсказват тържество... прием!

Пристъпих към салона. Нямаше жива душа.

Ето че долетяха тоновете на квинти! Пръстите Му леко опипваха струните. Учителят настройваше цигулката си. Той ще свири, но на кого? Официалното облекло респектира! Цигулката бе настроена, но пак продължаваше с лък леко да опипва струните. Ето, че лъкът изтегли едно тихо и вибриращо "ла", след което се заредиха тонове в странен ред. Особена мелодична линия. Чужда за ухото ми. Странен напев в полутонове, четвърт тонове, източни глезанди. С изискани пианисими и лекота, източния мотив се носеше в пространството.

Малка пауза. Нов мотив в типичен източен стил отзвуча. Унесен, слушах концерта, макар и неканен. Пак пауза. Тишина. Мир. Само пулсът ми напомня-

ше за света на формите. Но и сърцето тупаше в пианисимо!

Наново опитване на квинтите. Те звучаха чисто, прецизно. Учителят запя в полуглас. Той пееше и свиреше. Вслушах се внимателно в текста. Непознат език. Мотивът източен, а текстът!... Песента ме завладя. Вокалите милваха душата. Тя познава нежността на неразбраната иначе песен. Събуждат се спомени за далечен роден край... отдалечен от вековете... родина на търсен мир... родина на космичен копнеж...

Само слушах. Не успях да запиша нито песента, нито текста в отворения нотен бележник.

Галилей Величков

В нашите среди на Младежкия окултен клас дойде един младеж, който, както разбрах, беше следвал Музикална академия във Виена. Казваше се Киселков. Той всякога носеше със себе си своята цигулка и единствената тема на разговор с него, беше музиката и цигулковото изкуство. По това време Учителят държеше своите беседи в салона на улица "Оборище" № 14. Беседите бяха в сряда и петък вечер, за школите, а в неделя за всички от 10 часа. Много често, когато Учителят излизаше на малката катедричка, от която говореше, носеше със себе си своята цигулка. Тогава ни свиреше чудни мелодии и песнички, които ние разучавахме. Една сряда, Той също дойде със своята цигулка и след обичайната молитва се обърна към Киселков и го покани да отиде при Него с цигулката си. И двамата отвориха цигулките, настроиха ги и почнаха да свирят. Нещо вълшебно беше то, едни бързи вариации, много подобни на тези, които Паганини е създал. Никога дотогава не бях виждал и слушал Учителят да свири така, нито пък съм слушал такава музика. Дуетът продължи доста време и двамата след като спряха, затвориха цигулките и Учителят започна своята беседа. На другата сряда се повтори същото. Пак извика Киселков и отново зазвуча вълшебната музика. Тези два концерта оставиха в мене много дълбоки следи и често си мислех за тях. По това време често ходех на концерти, давани от знаменитости на цигулковото изкуство. Но никога не чух от тях музика, която да остави такива следи у мене. Един ден, след като беше минало достатъчно време от това събитие, група приятели сме се събрали около Учителя и стана въпрос за музиката. Близко бях до Него и Му казах: "Учителю, такава музика, каквато чух от Вас и Киселков не съм чул никога след това". Той ме погледна и ми каза: "Ти ще имаш възможност да чуеш и по-хубава музика от тази, която тогава си чул, но този, който свиреше с Мене, не беше Киселков". Това ме изненада, но разбрах, какво искаше да каже Учителя с това. Още тогава реших да намеря Киселков и да го запitam как той е преживял този концерт и какво той ще каже за него. По това време този наш приятел се беше оттеглил от Братството и не го виждах да идва при нас. Много често обаче, сутрин, като отивах на работа, го срещах на една от софийските улици да носи мляко и други продукти, разбрах, че се беше задомил. Още на следната сутрин след разговора с Учителя, го срещнах. Много се зарадва като му се обадох. Поразговорихме се малко по обичайните за такива случаи теми и след това му казах: "Помниш

ли концерта, който дадохте с Учителя в салона на улица "Оборище" преди беседата Му?" Той ме погледна с изненада, дълго мисли, явно беше, че ровеше в съзнанието си за тази случка и най-после ми каза: "Николай, аз нищо не мога да си спомня за такъв концерт," Разбрах, помълчахме още малко, сбогувах се приветливо с него и си отидох на работа, мислейки все за този случай. Наистина, той нищо не можеше да си спомни за това изключително събитие, защото не е участвал в него.

Вероятно Учителят бе извикал някое висше същество, музикант по дух, то беше влезнало в Киселков и свиреше през пръстите му. А Киселков беше много симпатичен човек, много добър цигулар, следвал в музикална Виена и се прибрал в София. Разбрах по-късно, че е от Варна. Повече не се срещнах с него. А като си припомня как пръстите му играеха живо по струните и какъв звук излизаше от неговата цигулка и от тази на Учителя, още ме побиват тръпки от необикновеното въздействие на тази необикновена музика.

Да, този, който тогава тъй вълшебно свиреше заедно с Учителя, не беше Киселков. Това беше само една демонстрация. Поднесе ни се нещо от един висш, непознат за нас свят. Но нямаше подготвени хора, които да запишат тази музика и тя отмина в пространството.

Николай Дойнов

Лиляна-Цветана Табакова беше оперна певица, следвала във Франция, върнала се в България и с помощта на Учителя бе ангажирана в Операта. Имаше изключителен глас, още по-добра подготовка, музикален талант и музикална памет.

Когато Учителят беше в Мърчаево, Той знаеше и виждаше, че си заминава. Беше решил да предаде някои свои песни, които ги е пазил десетки години. Но Мърчаево е едно село, в което няма нито пиано, нито музиканти. Тогава Той извиква Лиляна Табакова. Тя пристига в Мърчаево и Той работи с нея. С нея е един неин близък Кръстю Христов. Той е онзи Кръстю Христов, който заедно с Михаил Иванов непрекъснато правеха бели на Братството. Така те идваха двамата при Учителя в Неговата стаичка в Мърчаево, обикновено към 9 часа сутринта и Той работеше с тях по един-два-три часа дневно. Кръстю стои на стол и слуша, а Учителят предава песните на Цветана Табакова. Учителят изсвирваше на цигулка Своя песен, след това я изпее и тя ги заучаваше. Като оперна певица с изключителна памет и с невероятен глас, тя лесно заучаваше песните. След като я научи хубаво и след като я изпълни няколко пъти пред Учителя, песента е вече предадена. През това време приятелите, които са непрекъснато около Учителя, слушат цигулката на Учителя и гласа на Цветана Табакова, която заучава песента от Учителя. Нейният глас беше мощен и се чуваше на сто метра, а Учителят нарочно държеше отворен прозореца. Насядалите в двора на пейките слушаха все едно, че се намират на първия ред на концертна зала. Някои от приятелите живееха в съседните къщи и беше достатъчно да си отворят прозорците и да я слушат. Така че имаше много човеци при този творчески процес.

Накрая, след като си отиде въщи, заедно със свой близък музикант,

имаше грижата да се нотира песента. Табакова го правеше с един диригент на симфоничен оркестър Асен Найденов. По този начин Учителят даде много песни, а Цветана ги записа, те бяха нотирани, но тя не ги даваше никому. При своите посещения в стаичката на Учителя, тя Му бе показала как са нотирани някои песни. Той ги беше оставил при себе си и така ние имаме записани някои от тези песни. Но по свои съображения, тя пазеше нотираните песни и не ги даваше никому. Когато Учителят дадеше една песен и нашите музиканти я нотираха, първият запис даваха на Учителя, а Той след като го провери с други музиканти, го предаваше да се запише в тефтера. Но тук това не стана. Цветана задържа тези записани песни и ги пазеше. Беше ревнива към тях. Вероятно имаше идеята да издаде тези песни някой ден от свое име, като песни на Учителя, но дадени лично на нея. И тук се намеси Кръстю Христов, който я подведе в съвсем друга посока, като ѝ внуши, че те трябва двамата да ги издават като единствено заслужили и че привилегията принадлежи само на тях. А това бе недопустимо в една Окултна Школа и нарушаваше възприетия порядък.

Когато почнахме да издаваме песнопойката след заминаването на Учителя, отидохме с Мария Тодорова при Табакова и ѝ казахме: "Да включим песните, които научихте от Учителя в Мърчаево към песнарката." Тя мисли дълго време и не даде отговор. Сестра Мария много пъти ходи при нея и след бурни разправи, тя накрая реши да ги даде, за да се включат. Мария я упрекна, че тя няма право да задържа песните, че те не са дадени лично за нея, а са дадени за Братството и за човечеството, но чрез нея. Все пак това задоволи самолюбието ѝ и реши да даде песните. Но тя даде няколко условия, които ние трябваше да изпълним. Цветана си запази правото единствено тя да коригира тези песни и да следи за тяхното издаване, въпреки че отговорници за издаването на песните бяха Асен Арнаудов и Мария Тодорова. Искаше на всяка песен, която е дала, да се спомене, че песента е дадена на Цветана Табакова и Кръстю Христов и че тя ги е записала. Дори беше накарала тези, които пишеха нотите на песните да турят под всяка песен текст "Песен, дадена от Учителя на Лиляна Табакова и Кръстю Христов". Ние не искахме да се подчертават личности в изданието, отстранихме тези текстове и остана песента, нотирана като чиста песен на Учителя без да се говори кой е записал и какви заслуги има за това. Когато издавахме песните, ние не искахме да лансираме никакви ученици, защото авторът е Учителят.

Аз също съм чул лично от Цветана, че тя има още няколко песни с Учителя и че те са били толкова свещени и лични за нея, че тя не иска да ги даде на други и си ги пази. Мария Тодорова влезе в спор с нея и доста енергично ѝ говори, че няма право да ги задържи, защото това са песни на Учителя. Но тя си ги задържа и не ги даде да влезнат в песнарката.

След излизането на песнарката Цветана не бе доволна, че сме махнали онези заглавия, в които бе отбелязано, че всяка песен от Учителя е дадена чрез нея и Кръстю Христов. Тя използва случая, че бяха допуснати малки грешки и надигна вой срещу Мария. А зад нея стоеше Кръстю Христов и дърпаше конците. Той изигра много лоша роля и понеже беше пакостлив дух, се

намеси и отклони Цветана в съвсем друга посока. Тя беше талантлива артистка и ѝ предстоеше бляскава кариера. Когато комунистите дойдоха на власт, Тодор Павлов, като идеолог на комунистите в България, заемаше голям пост и понеже бяха близки с Цветана, бе ѝ предложил тя да оглави Народната опера, да завежда репертоарния план и да отговаря за професионалната програма на операта. Но под влиянието на Кръстю Христов тя отказа, дори при една нейна прищявка тя напусна операта и не се яви вече в нея, макар че шест месеца я водеха на заплата. Тя скъса с операта и със своята кариера. Остана на Изгрева без препитание. Накрая остана и без пенсия. А Кръстю Христов по това време не работеше, просеше пари оттук и там, за да се препитава. Недостойна история за описване, но трябва да се каже, за да се знае кой провали Цветана Табакова и кой внуши да не даде и другите песни на Учителя. Според Учителя в Школата има един закон, а той е следния: "Нито едно престъпление, извършено на Изгрева няма да остане ненаказано." Ние проверихме това.

Борис Николов

От брат Жечо Панайотов научих, че сестра Табакова е изпълнила един неделен ден сутринта в присъствието на Учителя "Новото битие". Учителят е казал за него следното: "Дом и място, дето се изпълни "Новото Битие" ще получат благословението на Небето. Народ или общество, гдето се изпълнява "Новото Битие", ще получат благословението на Небето". Такова изявление не зная Учителят да е правил за други песни и това ни задължава най-задълбочено да преразгледаме нашето отношение към "Новото Битие".

Филип Стоицев

Аз имах много хубава дружба на Изгрева със сестра Лиляна Табакова, но по-късно, по неизвестни за мен причини, тя се отдели от мене. Сестра Лиляна Табакова е била примadona на Софийската опера, тя е пяла пред Учителя, работила е с Него, нотирала е Битието, за което Учителят се произнесъл, че това е 10-та симфония. Сестра Лиляна беше готова да разкаже някои работи, но братята не можеха да я търпят, защото като пеела, била пискала и тя се разсърди. Трябваше да я изтърпят. Тя често споменаваше, че Учителят е казал веднъж на нея: "С тебе се познаваме от 8000 години". Сестра Лиляна е разработила Битието, но понеже е сърдита на Братството, казва, че ще го даде на държавата.

Маргарита Стратева

Към българската народна музика Учителят имаше особен интерес. Той сам изпълняваше много народни песни като или ги пееше, или ни ги свиреше на цигулка.

Често караше братята и сестрите да Му пеят народни песни. Като видя, че в народните песни има отрицателно съдържание в думите им, и като видя, че българинът обръща внимание повече на злото, то Учителят преработи някои песни и измени съдържанието им в положителна посока, като измени малко мелодията, за да отговаря на новото съдържание и се получиха народ-

ни песни, преработени от Учителя, но вече във възходяща степен, които създаваха хубаво настроение и говореха за хубав живот. Може би има десетина такива песни. Когато беше в Мърчаево, Учителят работи с Пеню Ганев, който знаеше много народни песни. Учителят обичаше да го кара да ги пее пред нас. Обикновено Учителят изслушваше песента, тогава взимаше цигулката си и пред приятелите коригираше песента и я правеше в положителна и възходяща посока. Те се пазят и са отпечатани.

Българският народ е прекарал 500 години под турско робство. Минал е през големи страдания и под тяхно влияние българската народна песен се е изменила, влезнали са отрицателни образи, горчиви чувства, скръб, отчаяние. Някои песни са просто плач. Учителят е работил дълги години върху българската народна музика. На едно място Той казва: "Аз съм работил повече от двадесет години, докато изчистя българската музика, да обърна отрицателните образи в положителни и лошите чувства в добри. Много време ми е вземало това, докато възстановя чистотата на българската народна музика." И Учителят даде ред образци на очистени български песни.

Тази песен е един от опитите, които Учителят прави. Думите са положителни, както Учителят ги е предал: "Светли дни, мамо, настанаха за млади момци. Не момци бащин имот да делят и баща си да наскърбяват, а житно зърно да сеят, богата жътва да жънат и да се учат братски да живеят, та баща си да радват. Светли дни са, мамо, настали, настали за млади моми и момци."

Учителят остави същата мелодия, но преобърна текста на песента в положителна, възходяща посока.

Борис Николов

Песните на Учителя са дълбоко духовни. Те не бива да се пеят по всяко време и на всяко място.

През 1978 година бяхме се събрали на мястото на Учителя и изпълнявахме програмата, която беше наредена от Братския съвет по случай Петровден - деня на Учителя. Бяха наредили да изпеем песента "Фир-Фюр-Фен". Изпяхме песента. Но аз знаех отпреди, че Учителят е говорил за тази песен да не се пее във вторник, защото тази песен е марсова и вторник е марсов ден. Тя съдържа също и буквата "Ф", което значи кръв. Обаче нашите сестри не са знаели това нещо и са наредили именно във вторник да се изпее песента "Фир-Фюр-Фен". Когато запяха тази песен, ми беше много неприятно, предчувствах нещо като че ли, но свърши се наряда и отидохме в гората да играем Паневритмия. И какво стана там? Имаше две кученца черни, които винаги идваха, когато играем Паневритмия. Придружаваха ни и обикаляха кръга. Всички ги обичахме. Те бяха много гальовни и мили същества. Но на този ден някакъв горски ги уби и двете. Ние чухме как квичаха. Нашите сестри се разтревожиха и започнаха да викат. Много неприятно нещо излезе, но аз си мисля: "Никой не е виновен тук, освен ние. Виновни сме, загдето изпяхме тази песен "Фир-Фюр-Фен" във вторник. Добре все пак, че кученцата пострадаха, а не човеци". Те заплатиха с кръвта си за непослушанието ни на Изгрева.

Станка Тотева

Есента на 1944 година след войната Учителят се прибра на Изгрева в София заедно с всички братя и сестри и заживяхме пак същия живот, както по-рано. Един път пак се събрахме много братя и сестри в малкото салонче и започнаха да пеят песента "Тебе пеем и молим Ти ся, Боже мой". Учителят беше в Горницата, слезе долу, отвори врата на салона и много строго извика: "Спрете, не пейте тази песен! Тази песен се пее само при природни бедствия, земетресения, наводнения, пожари и др. Само при такива случаи се пее тази песен! В противен случай действа отрицателно!"

Всички се смразиха и престанахме да пеем.

Станка Тотева

Постепенно се започна разработка на дадените песни за хор. Пръв започна тази разработка даровитият наш брат Христо Дързев. Той много сполучливо разработи за четиригласен хор песните: "Сила жива", "Скръбта си ти кажи", "Благост" и "Духът Божий". Христо Дързев създаде смесен хор през 1923 г, когато бе построен братския салон на "Оборище"¹⁴, Самото строене на салона беше някакво постоянно празненство. Всички взеха участие, особено младите студенти. Всички носехме материали и тухли. Изобщо, всеки с каквото можеше помагаше и салонът бързо се построи. Той имаше балкон и малък подиум. Концертите, започнати в германския клуб "Турн Ферайн" с двама-трима музиканти, продължиха и в салона на "Оборище" 14 при всички празненства. Най-импозантен бе хорът, дирижиран от Христо Дързев. Желанието на Учителя бе да пеем Неговите песни с нужното вглъбяване към Духа на песните. Той искаше с този смесен хор, дирижиран от Христо Дързев, да изнесем голям концерт в концертната зала на Военния клуб. Но поради различни причини, това не се осъществи. По това време имаше голям музикален подъем. Много често, при наши празненства, имахме концерти. От града идваха да ни слушат. Салонът винаги беше препълнен. Музиката на Учителя се ценеше, защото въздействаше много благоприятно. Музикантите, които даваха концерти в града, започнаха да идват в салона на "Изгрева", за да правят генералните си репетиции пред нас и пред Учителя. Това бяха незабравими дни за нас като слушатели, а и за самите изпълнители, получили благословието Му.

Правеше впечатление, че всички онези музиканти на "Изгрева", които спазваха като ученици на Школата точно съветите на Учителя, преуспяха в музикалната си кариера. А онези, които размишляваха, умуваха и постъпваха така, както си искаха - всички те, без изключение, изгубиха благоприятните си условия и времето им изтече, като си останаха обикновени музиканти и съжаляваха за непослушанието си години след това.

Мария Златева

Кирил Икономов ръководеше братския хор. Преди него бе Симеон Симеонов. Имахме добър хор, както по време на Учителя, така и след Него. По-късно го ръководеше Ирина Кисьова в разстояние на няколко години. Не знам защо, но Братският съвет реши да го дирижира Лиляна Табакова. Дой-

де се до конфликт и ние, хористите, видяхме, че тя е много груба, дори се възмутихме от нея и хорът се разпусна. По времето на Учителя хорът изпълняваше песни по разработки на Кирил Икономов, на Ирина Кисьова и на Митко Грива. Имаше понякога много сполучливи опити. Даваха се концерти по братските празници. Учителят винаги присъстваше и след това даваше оценка на песните и нашето изпълнение. Най-големи заслуги имаше Симеон Симеонов, който дирижираше и движеше организацията по музикалния живот на Изгрева.

Райна Стефанова

С отварянето на Школата на "Изгрева" започна и музикалният живот. За едно десетилетие мнозина от нас завършиха Консерваторията и станаха школувани музиканти, доколкото имаха способности и носеха в себе си талант и доколкото можеха да го разработят. В Школата бе поставено едно условие от Учителя - че окултният ученик не може да се развива и да расте в духовната област без музика и без пеене. Всички, без изключение, се заляваха да се обучават или самостоятелно, или вземаха уроци - така, почти всички свиреха на инструменти, но най-вече на цигулка, а също на пиано, на китара, на чело, на флейта и т.н. Мнозина отиваха при частни учители да изучават солфедж. Голяма част от сестрите се оформиха като певици и имаха добре поставени гласове за времето си. Обърнете внимание, че друго място в София нямаше, където толкова много млади хора да се занимават с музика и то с ясно съзнание, че трябва да усвоят началата на едно солидно музикално образование. Накрая почти всички изгревляни четяха музикален текст и бяха грамотни по нотно пеене, а това не беше малко в онази епоха. Дори бе много, за ужас на софийското гражданство, защото в неговите очи само висшето общество трябва да се занимава с музика, а ние за него бяхме голтаци, бедняци, простаци.

Мария Тодорова

След като се преместихме на "Изгрева", в построения през 1927-1928 година нов голям салон със сцена, музикалният живот и концертите продължиха усилено. Брат Симеон Симеонов, който бе нотариус в съда - започна да ръководи концертите и почти всички мероприятия на "Изгрева". Учителят, когато искаше да се проведе нещо, съобщаваше на него и той гръмогласно разгласяваше на всеослушание. Това много допадаше на неговия нрав, ето защо той не позволяваше на друг да го измести. В салона той свиреше песните на Учителя на цигулка, имаше хубав баритонов глас. Но в него се загнезди желание да командва и много пречеше на другите също да вземат участие. Ето защо, веднъж Галилей Величков отива при Учителя и се оплаква от Симеон, че ни спъва работата и че иска само той участие, като ни спира във всички наши начинания, ако не излизат от него или ако той не ги ръководи. Учителят го изслушва и казва: "Ако знаете колко музиканти преди вас той прогони! За мен е много лесно да го сменим и да го свалим долу в града, но с това ще загубим една душа!"

Мария Златева

През цялото време на Школата имаше концерти. Пееха и свиреха нашите музиканти от "Изгрева". Понякога се привличаха и музиканти от града, които трябваше да попълнят състава.

След един хубаво изнесен концерт Учителят възнагради външните музиканти с по 500 лева стари пари и казал на брат Галилей, че би подарил на всекиго по една жълтица, ако би имал на разположение. Галилей разказваше: "На другия ден всички ние, изгревските цигулари, получихме от Учителя по един затворен плик с по 500 лева и листче с една хубава мисъл във връзка с музиката, която прониква цялата Вселена.

Ние бяхме изненадани и смутени от това, че Учителят ни възнаграждава, но приехме подаръка, защото предположихме, че Той е останал особено доволен от нашето участие в концерта.

Филип Стоицев

Учителят е давал Свои идеи за някои песни в думи. На други е давал мелодия. Към мелодията трябва да има текст - правел го е някой приятел с поетична дарба. Например, Учителят е давал на дядо Благо - поета Стоян Русев - да напише думите на някоя песен. Той дава идеята, а дядо Благо с отмерена реч създава самия текст. Така дядо Благо е написал текстовете на песните "Братство, единство", "Росна капко", "Любовта е извор". Първият куплет го е дал Учителят, когато издава книжката "Хио-Ели-Мели-Месаил". Учителят дава и развива мисълта Си, а дядо Благо създава в ритмична реч останалия текст - над десет куплета. Аз помня как Симеон Симеонов я беше разработил за четири гласа и я изпълняваше с братския хор още през 1919 година.

Елена Андреева

Най-тържествен беше братския обед на Рила. Всички се разполагахме на сковани маси и пейки и се правеше един кръг. До огнището се донасяха два големи казана, откъдето се разливаше храната от дежурните по кухня. Те биваха всеки ден около 20 човека, защото трябваше да приготвят храна за 400-500 човека. На Учителя се слагаше отделна масичка и обикновено Той извикваше някой от възрастните приятели да седнат до Него на пейка, скована от едно голямо дърво и четири малки крачета. Останалите сядаха на спиралната каменна пейка. След като свърши обема, музикантите застават в средата на кръга, седат на подвижни столчета, които си носеха от София и ни поднасяха своята концертна програма. Те свиреха както класическа музика, така и песни от Учителя. В някои от програмите свиреха трио: Галилей Величков и Филип Стоицев - цигулка и Невена Капитанова - китара. Друг път имаше инструментален състав, в който свиреше Кирил Икономов, Мария Златева, Филип Стоицев, Галилей Величков, Пенка Анева, Веселин Павлов, който след това стана диригент на Софийската опера. Понякога музикантите изпълняваха и солово някои мелодии като Симеон Симеонов, Кирил Икономов, а понякога с изпълнение на две цигулки. Програмата бе предварително подготвена, уточнена, така че нашите обеда бяха музикални и завършваха с едно приповдигнато настроение.

Борис Николов

На Изгрева се стекоха от цяла България много дарования. Тук се свиреше на цигулки и се чуваха гласове на даровити певици. Обикновено при такива случаи те се допитваха до Учителя и Той даваше своите съвети. Непременно ги препращаше към известните музикални педагози в града, за да вземат уроци по пеене. Имаше една сестра, която имаше невероятен глас. Учителят ѝ бе дал съвети и методи за работа и бе казал да не се жени. Но тя се ожени и роди две деца. Покрай семейството и децата изостави музикалното си образование и занемари гласа си. Отиде при Учителя да се оплаква, че не ѝ върви нито в семейството, нито като певица, а Учителят ѝ каза: "Рекох, ти ако искаше да станеш певица, не биваше да се жениш. Сега имаш две деца, каква певица ще ставаш? Имаш глас, музикална си, но вече е късно. Певческото изкуство изисква всецяло отдаване." Сестрата си замина попарена от мнението на Учителя. След това започна да разказва, че не била получила съдействие от приятели и от обществото на Изгрева. Съобщила това на Учителя. А Той им каза: "Сестра Дора Дойнова има невероятен глас и е рядко надарена. Каквото ѝ казах, не изпълни, защото е немарлива със себе си и с дарованието си. Сега си е намерила оправдание и си казва: "В този живот не постигнах нищо, защото имам карма да изплащам. Като си изплатя кармата, в следващия живот не само ще пея, ами и ще композирам". Така тя си мисли, ама не знае, че законът е друг. Каквото вържеш в този живот, в следващия ще го развържеш. Каквото насадиш в този живот, в другия живот ще му береш плода".

Почти всички певици на Изгрева повече или по-малко не можаха да извият своите таланти. Главно това се дължеше на непослушанието към съветите на Учителя.

Драган Петков

Катя Грива е изпратена от родителите си да следва в Италия Музикалната академия и да се подготви за оперна певица. Имала е чуден глас. Върнала се като школувана певица и всички ѝ предсказвали бляскава кариера. Но тя се разочаровала от операта, пристига на Изгрева и остава тук. Изпраща писмо до родителите си, в което писала да не съжаляват, че няма да стане оперна певица. Написала им, че има друг път.

Катя Грива дойде на Изгрева и нейната генерална репетиция продължи десетилетия на Изгрева. И моята генерална репетиция продължи десетилетия, но не можах да пропея на сцена. И много музиканти от Изгрева не пропяха по сцените, поради проявеното им вироглавство и непослушание към съветите на Учителя.

Симеон Арнаудов

Като певица Катя Грива беше драматичен сопран и имаше метален глас. Катя дойде след 1930 година на "Изгрева", винаги е пляла на братските вечери. Тя пееше най-хубаво братските песни и песните на Учителя. Ако си беше поддържала гласа, щеше да пее и до по-късно. Тя беше приела Учението по дух и затова даваше необикновен израз на песните, които пееше. Катя

пееше навсякъде - на Изгрева, на Витоша, на Рила. Всички я караха да пее и тя обичаше да пее тези песни с необикновен израз на дълбочина. И други певци имаше, но нейното пеене бе неподражаемо. Тя знаеше някои песни, които се пееха с определени движения, дадени лично от Учителя. Такива са "Запали се огъня" и "Изгрява слънцето". Жалко, че не се намери някой, който да запише нейния глас и да заснеме движенията, които тя правеше при изпълнението на тези песни. Катя най-добре познаваше Паневритмията и най-добре изпълняваше движенията, защото ги бе научила лично от Учителя и имаше такава пластичност, която учудваше. Спомням си как Учителят накара музикантите да изнесат концерт в Пловдив. Там Катя Грива пък като сопран, а Ирина Кисьова - като алт. Това беше официален концерт. Бяха дошли нейните родители, близки и познати и чуха как пее песните на Учителя.

Когато Катя пееше, нейната фигура и глас се извайваха пред нас като фигура и образ на жрица, която извършва свещенодействие с песента на Учителя. Това бе неподражаемо и незабравимо. Затова приятелите непрекъснато я караха да пее и тя с удоволствие пееше.

Елена Андреева

Весела Несторова беше се завърнала от обучение в САЩ. Имаше неподражаем глас. Учителят много обичаше да разговаря и да музицира с нея. Тя свиреше на пиано, правеше акомпани и композираше песни.

Дора Карастоянова, завършила Музикалната академия, имаше също красив драматичен сопран. Беше хористка в народната опера. Тя запази гласа си до дълбока старост - една вечер бе пяла до късна доба с необикновено вдъхновение и с прекрасен глас, а на следващия ден си замина от този свят.

Ирина Кисьова беше алт. Тя най-често присъстваше в салона и изпълняваше това, което Учителят даваше. Каквато и песен Учителят да дадеше, тя веднага я изсвирваше на пианото, понеже беше пианистка. Тя е записала някои от песните на Учителя.

Кичка Вълчанова се отличаваше с красив мецосопранов глас и имаше хубава фигура. Учителят настояваше тя да стане оперна певица, но тя беше стеснителна и не изпълни поръката Му. Във връзка с това, Той заяви: "В другия си живот тя няма да има този хубав глас, защото не го е използвала досега." Какъв окултен закон за дарбите у човека! Тя по-късно се увлече по любовни истории и провали таланта си. След време се ожени, но след това дойде и друго време - да се развежда. Отиде при Учителя за съвет. Той й каза: "Няма да се развеждаш. Ако се разведеш, няма да спрат разводите и в идните поколения, които идват след тебе." Тя не послуша Учителя, разведе се и по този път тръгна и нейното поколение. Разведе се дъщеря ѝ.

Мария Златева

Когато дойдох при Учителя, тогава се пееха само Братски песни. Имаше една-две песни от Учителя, но ние не обръщаме внимание тогава на това. Чак когато Учителят отвори Школата и се оформиха класовете, тогава Учителят, започна да дава своите песни. Някои от песните ги създаваше в момента. Други ги работеше в стаичката, подготвяше ги и ни ги даваше в клас.

Той ги изсвирваше и след това ние ги заучавахме. Викаше Асен Арнаудов, за да нотира песните. Той беше много добър музикант. Свиреше на цигулка, пиано и арфа и животът си бе посветил на музиката. Държеше връзка с Учителя, който обикновено него викаше да нотира някои песни. Понякога и други братя и сестри взимаха участие при нотирането. Всеки знае, че нотирането не е свършено. То може да се запише по няколко начина с някои мънички изменения. За тези неща не трябва да има спор. Те са записани правилно по най-възможния начин. Така че музиката на Учителя е запазена.

Учителят проверяваше песните как са записани и беше много взискателен. След като я запишат на лист, те Му я предават. Тогава Учителят взима листа, взима цигулката си и отива долу в салона. А там е Мария Тодорова на пианото. Имаше сестри, които пееха и трябваше да заучат новата песен. Учителят провери с цигулката дали правилно е записана песента и дали правилно се изпълнява. Така че песните на Учителя са записани с Неговото участие.

Обикновено като се нотира една песен, този нотиран лист, се преписва в един голям тефтер, който Учителят държеше и на никого не го даваше. Този тефтер Той го даваше само на сестра Мария Тодорова да преписва в него тези нотирани песни. Обикновено и Катя Грива, която бе школувана музикантка и певица получаваше лист със записана песен, проверена по същия начин от Учителя и тя я записваше в тефтера. Преди Катя Грива записваха и други сестри. Щом се запише песента в тефтера, той отново се връщаше на Учителя. Само на Мария Тодорова Учителят даваше тефтера било тя да запише някоя песен, която е нотирана и тогава тя държеше тефтера по няколко дни и след това го върне. Този тефтер се пази някъде в архива на Братството, но къде точно не знам. Знам че ние го укрехме и дадохме някой да го пази. Ще дойде време този, който го пази да го предаде на онзи, който трябва да подготви пълно издание на песните на Учителя. Помня че още един такъв тефтер бе направен, препис на първия, от Катя Грива. Тя бе голям музикант, певица и към песните на Учителя имаше голяма обич. Тя направи този препис и към него бяха включени и последните песни на Учителя. Имаше следователно две папки, в които стояха нотираните листове.

Братята и сестрите, които пееха песните бяха обикновени изпълнители. Те ги изпълняваха понякога успешно, понякога с грешки. Приятелите като пееха песните на Учителя дълго време, все ги изменяха по малко, било в темпото, че дори и в мелодията. Учителят не беше доволен и няколко пъти ги спря в салона и каза: "Не, не така!" Спря всички 200 човека, които пееха. Застана на катедрата и изпя песента тъй, както трябва да се изпълни. Изсвири я с цигулката тъй, както трябва да се пее. Ето това ние имаме предвид, когато след време трябваше да направим ново издание на песнопойката. Ако някой познаваше добре песните, това бе Мария, която стоеше винаги пред беседа на хармониума или пианото. Като чуе, че се свири новата песен на пианото от сестра Мария, Учителят слизаше с цигулката и показваше как трябва да се изпълни тази песен. Така Той работеше с нея. Затова тя познаваше най-добре песните. Друг, който познаваше добре песните, беше Асен Арнаудов, един

отличен музикант, който умееше да запише мелодията същия миг, че дори и да я хармонизира. Така той записа много от песните на Учителя.

Следващият музикант бе Кирил Икономов, който бе учител по музика в гимназията и бе завършил Музикална академия. На него, както и на Асен Арnaudов и Матей Калудов Учителят възложи да подготвят издание на Неговите песни. Но той, като най-амбициозен, взе цялата работа в ръцете си и отстрани другите, като издаде сам песнарката. Той беше свикнал да командва учениците си в училището. Така и тук на Изгрева третираше другите музиканти по същия начин. Но най-важното бе, че на него му хрумна идеята да запише песните така, както ги пеят приятелите. А ние имахме оригиналния тефтер, както и две папки с оригинални нотни листове. Та той издаде своята песнарка и даде песните така, както ги пееха приятелите, а не по оригинала. И оттук се дойде до големия спор. Учителят бе наредил на Мария да намери неговите грешки и да издаде в едно ново издание песните Му по оригинала.

Борис Николов

Имаше някои братя и сестри с хубави гласове и те ни водеха в първите години. Ние учехме песните от тях. Но когато Учителят отвори класовете на Школата, ние ги учехме направо от Него. Но за записването на песните, впоследствие имаше много спорове. Един път Учителят слиза по стълбите и слуша как ние пеем песни в салона. Обикновено преди беседа ние пеехме песни от Учителя. В този ден Той се качи на катедрата в салона и каза: "Така, както пеете песните, аз вече не мога да ги позная". Ние ги пеехме много провлачено, неритмично, не в този ритъм, в който Той ги беше дал. Много мъчно беше да се направи нещо или да се изпее нещо така, както трябва. Ние ли бяхме такива непросветени, невнимателни или просто нямахме музикална култура?... Бяха събрани хора отвсякъде, с различно образование и професия, без музикална подготовка. По-късно дойдоха музиканти, които завършиха Музикалната академия. Със своето умение и познание, те трябваше да запишат правилно песните. И когато всички очаквахме да стане това, възникнаха спорове.

Елена Андреева

В София имаше много музиканти, които бяха музиканти по титла, но не и по дух. Никой от тях не можа да оцени музиката на Учителя. Това трябва да се знае и помни. Идвали са на Изгрева и Сашо Попов и други, но те не можаха да оценят музиката на Учителя. Тя в бъдеще ще бъде оценена. Първо човек трябва да се срещне със Словото на Учителя и след това с музиката Му. Словото и музиката на Учителя вървяха заедно, но първо бе Словото. За идването на Великия Учител, Невидимият свят бе подготвил и музиканти и те бяха дошли в плът и кръв, бяха се родили между българския народ, но не всички дойдоха на "Изгрева" при Учителя. Беше ги страх от общественото мнение, беше ги срам от общественото мнение. Обществено мнение бе оформено под въздействието на църквата, която воюваше срещу Учителя, пригласяха разни политически среди, платени журналисти и вестници.

Мария Тодорова

Учителят свиреше дадена песен в мажорна или минорна гама. Ние стенографите не бяхме музиканти и не знаехме какво да пишем в такъв случай. Стенографирахме само думите на песента. Останалото бе работа на музикантите. Те трябваше да запишат мелодията. Но и те не бяха от най-добрите и затова песните не се записваха, както трябва. Оттам дойдоха после всички спорове. Причината бе, че не дойдоха най-способните музиканти, които се родиха между българите и които бяха изпратени от Небето, за да помагат на Всемировия Учител. И което е най-тъжното и трагичното - тези музиканти, които не дойдоха на "Изгрева", според думите на Учителя, за да бъдат допуснати да слязат от Невидимия свят и да се родят като българи, те лично бяха обещали там да помагат като музиканти на Всемировия Учител. Но те останаха в света и не дойдоха при Учителя. Те се отклониха сами или други ги отклониха. Единствено Сашо Попов имаше отношение към Учителя, а Учителят беше казал, че той е дошъл с музикална мисия на земята. Но той работеше в Царския симфоничен оркестър като цигулар и диригент, имаше отношение към Учителя, съдействаше и помагаше на наши музиканти от "Изгрева", но не можа да прескочи бариерата на негативното обществено мнение към Учителя.

Една певица, която бе нашумяла с певческото си изкуство и слава в Европа, бе Христина Морфова. За нея казваха, че е славей в бъчва, понеже беше много пълна. Нейното появяване на концерт бе необикновено преживяване и истинско чудо на вокалното изкуство. Беше идеал на всички певици. Учителят имаше много добро мнение за нея като певица, ценеше я и я уважаваше - беше присъствал на концертите ѝ, изказвал бе впечатленията си от нея пред нас. Учителят имаше намерение да работи с нея, като я привлече и ѝ даде да изпълни някои Негови песни. Това желание Той бе изказвал нееднократно пред наши музиканти, които вземаха уроци при нея и които бяха занесли молбата на Учителя. Но тя никога не се приближи до Учителя, никога не пристъпи към Него да Го посети или да целуне десницата Му в знак на почит и уважение, че е при нозете на Учителя. Тя беше много благосклонна към онези, които имаха певческа заложба. Даваше на мнозина от нашите сестри уроци по певческо изкуство, като на някои взимаше половината от определената за това такса. Не връщаше никого, беше любезна, знаеше, че приема последователи на Дънов и че нейните ученички са от "Изгрева". Но не дойде, не пристъпи на "Изгрева", макар че беше канена от ученичките си. Дори нееднократно са я канили по молба на Учителя да изнесе концерт в салона на "Изгрева", но тя не дойде. Побоя се от общественото мнение - да не би да ѝ сложат табела на главата, че е дъновистка и с това да ѝ затворят вратите за концертни изяви.

Мария Тодорова

И така на "Изгрева" не дойдоха онези музиканти, които бяха изпратени от Небето. Дойдоха други, които бяха посредствени в света, но бяха най-добрите за нас, на "Изгрева". Такива, каквито бяха, това можеха да направят! Песните бяха записани според способностите и възможностите на нашите

музиканти от "Изгрева". Ще ви дам един пример. Веднъж Учителят изсвири една българска мелодия и ни каза, че тази мелодия е такава, каквато българският народ я свири. След това Учителят ни каза, че ще я изсвири така, както тя е в своя първообраз, както е дошла от своя Първоизточник. И я изсвири. Всички в салона бяхме поразени. Тогава с нашите пет сетива и с нашите души усетихме и разбрахме какво представлява Първоизточникът на този народ в Духовния свят, разбрахме, че този народ има Първоизточник и в Божествения свят! Друг народ такова нещо не притежава! Ето сега бяха необходими онези способни музиканти, които бяха родени между българския народ именно за този свещен миг - да запишат песента, която идваше от Първоизточника на живота, откъдето излиза този народ. А как да я запишем, когато аз съм стенографка и записвам само думите, а не и нотния текст? Тогава нямаше магнетофони. Ние, тримата стенографи, се поглеждахме безпомощно и държахме моливите в ръцете си с треперещи пръсти. Обърнахме се към музикантите, очаквахме, че техните моливи и пръсти ще записват песента. Но те седяха мълчешком, втренчени в Учителя и прехласнати. Те можеха само това да направят. След беседа, отидох при Учителя и казах: "Учителю, идвам да се извиня от името на стенографите, че ние не можахме да запишем песента". Учителят ме погледна и каза: "Те обещаха пред Бога да слезнат в България именно затова! Но те не удържаха на обещанието си. И онези, които можеха да запишат, останаха в света. За това нещо те ще отговарят пред Бога. А и българският народ ще отговаря пред Бога, защото негови представители ги отклониха от тяхната мисия!"

По този начин Учителят освободи стенографите от отговорност, освободи от отговорност и онези музиканти, които бяха на "Изгрева" и които можеха да направят онова, което им позволяваха техните сили и възможности. Цялата вина трябваше да я понесат представителите на онова талантливо музикално поколение, което се роди по времето на Учителя и не дойде на "Изгрева"! Проследете техния път и ще видите какви големи музикални дарования са били, каква музикална дарба и мощ е имало в първите им изяви и творчество. Това беше кредитът, с който те дойдоха от Невидимия свят, определени за Школата на Учителя. Проследете техния път и ще проверите, че всички без изключение се провалиха в своя житейски път като човеци, музиканти и творци. Само първите им изяви напомняха за Божествения кредит, с който те слязоха на земята. Смятам, че дадох една страница, която трябва да се прочете и проумее добре от днешните и бъдещи музиканти, които ще се родят в този народ. Ако проумеят - добре. Ако не проумеят, ще научат урока, че за да се роди човек между този народ, трябва някой да гарантира в Невидимия свят и ако не изпълни обещанието си, отговаря за това. Пред себе си, пред съдбата си и пред Бога!

Елена Андреева

Учителят сваляше и ни даваше песните. Ние ги заучавахме. Но трябваше да се запишат. И тук дойдохме до най-големите затруднения, защото съвременните правила на музиката се подчиняват на закони, които опреде-

лят теорията на съвременната музика, а музиката на Учителя се подчинява на изявлението на Духа чрез музиката. Как ще запишеш онова безгранично изявление на Духа, който се проявява чрез музика, с днешните правила и съвсем ограничения нотен правопис? Вашият запис може да бъде само приблизително точен до оригинала.

И така, възникна въпросът как да се запише тази музика на Учителя, съобразно теорията на музиката. Ако се спази тази теория и се записват песните на Учителя, ще се промени мелодията, ритъмът и още много неща. А онзи, който за пръв път вижда песен на Учителя, записана на нотен лист и я изпява или изсвирва, установява разлика с онова, което Учителят бе пял и свирил. Ние, от поколението, което беше в Школата при Учителя, правихме много пъти този опит. Извикахме музиканти-професионалисти от града, които свиреха в Симфоничния оркестър, давахме им записани на нотен лист песни на Учителя и те ги изсвирваха така, както бяха записани. Онова, което свиреха по ноти, не беше същото, което ние свирехме и пеехме. Тогава правехме следващия опит: ние от Школата на Учителя свирехме и пеехме, а те, музикантите-професионалисти от града, слушаха и наблюдаваха нотния лист. Те също виждаха разликата между онова, което ние изпълнявахме и онова, което бе записано с ноти. Но нямаше как да се прескочи теорията на музиката и да се запише това, което бе дал Учителят и което за нас бе оригинал. Музиката на Учителя е безмензурна, а ние искахме да я запишем и да я направим строго определена чрез нотния текст. Беше трудно, беше невъзможно. Оттам дойдоха всички спорове за чистотата на музиката на Учителя.

Ето един случай, на който аз присъствах. Кирил Икономов, който беше издал песните на Учителя, не беше ги предал точно поради причините, които изложих. Той беше застанал пред Учителя. Ние също стоим и чакаме да видим как ще протече разговорът между двамата. Кирил държи учебник по теория на музиката пред Учителя, разгърнал го, чете нещо и коригира Учителя, защото не излизало точно, съгласно теорията на музиката: "Учителю, тук не трябва..." и посочва нотен текст на песен на Учителя. Учителят стои, гледа го и мълчи. Как да му обясни, че тази музика идва от безграничната вечност като Светлина, минава през Учителя и се облича в музика. И сега тази самоограничила се Небесна същност трябва да се вмъкне в нотен текст. Затова Учителят мълчи. Аз викам на Кирил: "Да се махаш оттук с този учебник. Ще го изгоря!" Учителят мълчи, Той не казва нищо. Ако каже нещо, Кирил Икономов ще го порази гръм, заради това, че иска да коригира изявлението на Божествения Дух и проявлението чрез песента на Учителя. Учителят затова мълчи, Той е дошъл по закона на Съдбата. А ние тук, учениците от Школата, сме в закона на необходимостта и сме подвластни Нему, защото сме човеци пред лицето на Великия Учител и пред лицето на Бога. Затова аз се обръщам към Кирил: "Махай се оттук с този учебник, с него ще учиш учениците си в гимназията, а не Учителя!"

Да, според мен теорията на музиката трябва да се съобрази с Учителя, а не Учителят да се съобразява с теорията на музиката!

Борис Николов

Разправяше ми Мария Златева - музикантка, завършила Консерватория - че била на разговор при Учителя. Дошъл Кирил Икономов и Учителят го запитал сам ли е написал нотите на песните, които трябва да се издават. Той отговорил, че сам ги е написал. Учителят смръщил чело, мълчал и бил недоволен от това. А трябвало да бъдат трима човека, които Учителят сам преди това е определил: Кирил Икономов, Асен Арnaudов и капелмайстор Калудов. Но какво е станало, че онези двамата не взели участие, не се е разбрало. По-късно Асен казва на Икономов: "Защо ти издаде сам песните? Нали трябваше да бъдем трима?" Икономов побеснява. Замахва с ръка да удари Асен, но не го е ударил, И оттук започна всичко - цялата неразбория след това. А че Учителят е пожелал да бъдат трима, имал е съображение: Кирил Икономов е волеви, Асен Арnaudов е роден музикант, а Матей Калудов има опит като капелмайстор. Ако тези трима бяха работили и издали песните, нямаше да се направят пропуски и грешки. Последва невероятно развитие на събитията.

Учителят ме извика при Него, подава ми синята песнопойка, издадена от Кирил Икономов и ми казва: "На, вземи. И да намериш грешките на Кирил Икономов и да ги оправиш!" Аз взех песнопойката, поклоних се, целунах десницата Му и тръгнах да издирвам погрешките в песнопойката, да ги сравнявам с оригинала и да ги поправам. След заминаването на Учителя аз издадох една голяма песнарка "Песни на Учителя". От мига, в който Учителят ми връчи песнопойката да търся грешките в нея, започна моя път към Голгота. Аз тръгнах и понесох този кръст, защото сам Учителят ми нареди да го сторя.

Мария Тодорова

През време на Школата на Учителя, нашите музиканти на Изгрева, така да се каже "модерни музиканти", защото те държаха на това, не можах да разбера особеното в музиката на Учителя. Кое бе това особено ли? Има някои работи, които музикантите ги откриват сега, а Учителят ги казваше тогава, употребяваше ги тогава и ние ги слушахме и бяхме свидетели на това. А нашите модерни музиканти на Изгрева тогава Му шлифоваха песните по модерния начин. И така измениха някои Негови песни. Тука грешката бе в тях, че не можеха да схванат някоя песен така, както Учителя я даваше, и така да я запишат в нотния текст. Учителят говори за четвърт тон, а в българската музика, аз не съм чул някъде за четвърт тон. А нашите музиканти не можах да схванат, чуят и да сложат онова, което трябваше в четвърт тон, а ги туриха с цели ноти и така, по този начин ги измениха. Измениха ги не поради незнание, а поради непослушание. Учителят говори за четвърт тон в някоя песен - ами нали си школуван музикант, завършил Музикална консерватория и като нещо не ти е ясно и не можеш да го направиш, ще отидеш при Учителя и ще попиташ: "Учителю, как да запишем тази песен?" Това бе най-лесният начин. А те Го питаха за какви ли не посторонни неща, а за най-главното не Го питаха. Като си помисля за какво Го питаха само, че ми се приплаква: питат Го как да се облекат за еди-кой си ден сестрите, как да си ушийт роклите, с какъв цвят и кройки да бъдат, какви шапки да си купят и какви ли не неща. А да Го питат как да запишат някоя песен, която не се удава да се запише,

не Го питаха. Това не го разбирам и досега. Да ми простят приятелите, които си заминаха и онези, които са още на Земята, ама аз не мога да се съглася с променените песни и затова казвам как стояха нещата през времето на Школата на Учителя.

Много жалко е това, че музикантите не можаха да използват Учителя като оригинал и да предадат песните Му за следващите поколения като жив оригинал. Ние бяхме свидетели и очевидци на живия в плът и Дух оригинал на Великия Учител. За нас нещата са ясни и категорични.

Пеню Ганев

Минаха тридесет години от заминаването на Учителя. Дойдоха други поколения музиканти. Веднъж при Мария Тодорова дойдоха две певици, за да покажат как изпълняват песните на Учителя. Ние ги питахме, откъде са научили песните? Цитират някои имена. Ние се споглеждаме с Мария. Тя обяснява, че има песнопойка, която е издадена и като школувани музиканти по нотния текст могат да научат песента. А те отговарят, че песните не са били точни както са писани в песнарката. Питаме ги откъде знаят това. Те отново цитират имена. Ние се споглеждаме с Мария. Тогава аз посочих с пръст сестра Мария и казах: "Виждате ли този човек, който стои пред вас? Тя 22 години четири пъти в седмицата свиреше на пианото или хармониума при всяка беседа на Учителя. Всяка записана песен на нотен лист първо Учителят даваше лист тя да го присвири на пианото и тогава Той с цигулката изсвирваше песента и сам коригираше някои пропуски. Тя е човекът, който вписваше оригиналите в оригиналната тетрадка.

Борис Николов

Учителят много пъти беше недоволен от разните хармонизации на нашите приятели и то вече не от "чуждите", а от "нашите" в Школата, които вкарваха други елементи в песните, навлизаха в други мотиви, навлизаха в други духовни полета и оттам сваляха, без да знаят, други сили и обвързваха мелодията на песента с други полета от музикалния свят. От този музикален океан, който беше над нас и този, който бе под нас, те правеха някаква връзка и по нея протичаха сили, облечени в мелодии - правейки хармонизации, те без да искат и без да знаят, коригираха песента и я отклоняваха от нейния първоизточник. Много от тези хармонизации бяха показвани на Учителя и нашите приятели получаваха одобрението Му, като получаваха и напътствия. При други случаи, те не биваха одобрени. За тези случаи Учителят предупреждава, че ще доведат до дисхармония в музикалния свят, откъдето са свалени, а това от своя страна ще доведе до съответни санкции от Невидимия свят и затова могат да пострадат някои приятели. Ние бяхме свидетели и на такива примери. Не бяха малко онези, които пострадаха и платиха за това.

Мария Тодорова

Учителят ме бе нееднократно насърчавал да работя върху песните Му за тяхната хармонизация, следеше за тях и понякога ми даваше съвети. Имам

много опитности в това отношение и опит - та аз през цялото време на Школата седях на пианото или на органа в салона на "Изгрева". И бях под непрекъснатия контрол на Учителя и Неговото наблюдение. През тези години, когато разработвах някоя от песните за хармонизация, Учителят ми казваше: "Всичко да записваш!" Аз започнах да записвам, но оставях да бъде направена и разработена по-добре и тогава да я запиша. Знаех ги наизуст. И така не можах да запиша нито една. 1957 година за мен бе една голяма, творческа година. Направо чувах хармонизациите на песните в себе си и щях да ги разработя и запиша всички досега, но дойде 1958, съдебният процес и големите тревоги. Всичко помнех, но от гоненията и тревогите забравих всичко. Всички разработки ми се изличаха от паметта. Бях разработила и "Битието". Бях я записала наполовина и бях я довършила, но не я записах изцяло. А сега, когато диктувам това през 1972 година, оказа се, че е изчезнало всичко от паметта ми. Ето ви един пример за непослушание на ученика към Учителя. Признавам, че това бе моя груба грешка. А какви "квинти" излизаха под пръстите ми. Направо се учудвах на себе си при разработките. Сега пък се учудвам на себе си, как съм могла да не ги запиша. За това ще отговарям пред Учителя.

В салона седях и хармонизирах "Сила жива". Учителят беше чул песента и слезе отгоре от стаята си, влезна в салона, дойде до пианото до мене, обърна нотния лист и посочи с пръст: "Тази изсвири!" Аз я изсвирих. Беше Му харесала хармонизацията. Отиде си доволен. Жалко, че не я нотирах тогава, както и по-късно. Грешки и грешки - сега ми се изправят косите от тая моя немарливост. Тогава ние смятахме, че имаме много време, бяхме млади, а ето как се изминаха годините и пропуснахме много неща. За това ще си платим, непременно ще платим - дори и с лихвите. В една окултна школа за такива своеволия има и съответни мерки и те ще се стоварят върху нас.

Мария Тодорова

Приятелите бяха дали песента "В начало бе Словото" на българския музикант и композитор Добри Христов, за да я хармонизира. Тогава той бе изявен композитор на хорови песни, които се пееха от хора при храм-паметник "Александър Невски". Той бе светило в онова време, както и по-късно. Неговото музикално творчество е от висотата на един талантлив музикант, а в българското хорово наследство той е класик. Добри Христов направи хармонизацията на песента. Нашият хор я разучи на четири гласа и я изпя с вдъхновение, като всички изпълнители очакваха похвалата на Учителя. Но какво бе учудването и разочарованието на всички, когато от Учителя чуа неодобрението Му за хармонизацията. Учителят направи строга забележка, да не се дават повече песни да ги хармонизират други музиканти, които не познават Духа на песните, не познават Словото и Учението Му. Тогава разбрахме, че не е достатъчно да си отличен музикант - това е само външната страна на нещата; това е само подготовката, техническата страна - да бъдеш професионалист. Тогава разбрахме, че всяка песен има свой дух, своя вътрешна нагласа, свое вътрешно състояние и свое специално изпълнение. Или, по-точно казано, че в песните на Учителя е важно да намериш и да се

добереш до Духа на песента. Това е Духът на Словото на Учителя, излял се непосредствено като мелодия чрез песен.

Мария Тодорова

Сестра Ирина Кисьова беше една от най-добрите музикантки, свиреше на пиано и имаше хубав глас. Но тогава всички музиканти на "Изгрева" смятаха, че имат талант, че имат знания и могат всичко. Не правеше изключение и Кисьова. В това на пръв поглед няма нищо лошо. Дори похвален е нейният стремеж в очите на другите. Взима Кисьова и хармонизира песента "Той иде" и започва да я свири в салона. Учителят чува песента, веднага слиза от своята стая - горницата, влиза в салона, оглежда всички и казва: "Те не знаят, че с такава хармонизация, ще навредят не само горе на Небето, но и на самите себе си". Присъстващите изтръпват. Ние тогава не знаехме какво представляват окултните песни на Учителя и смятахме, че всичко е позволено. Много хора пострадаха и изгоряха с тези песни, когато ги хармонизираха впоследствие, като ги изменяха и слагаха свои неща в тях. Имаше много примери, само че някой трябва да събере тези примери и то онзи, който ще прави студия за музиката на Учителя. Има неща непозволени и наказуеми - в това се убедили много хора. Човек не може да се приближава до тези песни, освен с чистота, свещен трепет и вътрешно благоговение. Та горния случай много пъти го разказваше Мария Златева, въпреки неудоволствието на Кисьова.

Мария Тодорова

Имаше един брат Асен Вапурджиев - музикант, свиреше на контрабас. Изключителен музикант, с отлични оценки за изпълнителско майсторство от музикалната критика както у нас, така и в чужбина и с голям успех на концертния подиум. Това е първата част от живота му. Втората част започна от момента, в който се запознава с Учителя и Учението Му, присъства на "Изгрева" и започва да взема дейно участие в музикалния живот. Дори на един свой концерт изсвири песен от Учителя - "Сила жива", аранжирана от него за контрабас и пиано, която се хареса на всички. Но откъде му хрумна, това не зная, вероятно бе внушение от Черната ложа, но му се внуши да направи китка от народни песни и то от окултните песни на Учителя. Можете ли да си представите такова своеволие? Взимате от един автор произведенията му още приживе и без да го питате, правите си някакви разработки от неговите песни, в които са залегнали български мотиви - правите от тях китка народни песни. Ако се случи такова нещо в света, авторът ще те даде под съд за плагиатство. Та този брат иначе бе добър музикант, но си позволи това своеволие. Тогава всички бяха пощурели, че са много знаещи и можещи да боравят с окултната музика и да работят върху песните на Учителя, всеки протягаше ръце и бъркаше в съкровищницата на Учителя и правеше с тях каквото му хрумне. Учителят ме извика горе в стаята Си. Когато влезнах, за пръв път Го видях така ядосан. Разхождаше се насам-натам в малката стая и ми каза: "Отиди и кажи на Вапурджиев, че от Моите песни росни китки не стават!" Аз излязох бързо и на бегом намерих Асен Вапурджиев, който се учуди, че се

втурвам при него задъхана, уплашена и разстроена. Разказах му какво ми е казал Учителят и какво ми е наредил, като споменах, че е бил много ядосан. А той ме изгледа с превъзходство и каза: "Не разбирам какво лошо има в това и защо е тази буря в чаша вода!" Аз стоях разтреперана, защото познавах цялата обстановка около тези случаи на своеволие за промяна на песните на Учителя и знаех, че тази реакция на Учителя ще доведе до големи последици върху много хора. А той се смее и показва, че това не можело да го разтревожи и че щял да проучи този въпрос! Аз го оставих да си го проучва, отидох и съобщих на Учителя, че Асен се прави на важен. Учителят ме изгледа и каза: "Той ще проучи колко струва неговата важност!"

Не след дълго животът на Асен Вапурджиев изведнъж се обърка. След историята с "Росна китка", която вече ви разказах, дойде третата част: той се ожени за една жена, която започва да му изневерява и се разведе, като развода го преживя от тежко по-тежко. И цялото си съмнение във верността на жена си той го прехвърли върху всички братя и сестри, като във всяка сестра търсеше да види нечестността и непочтеността. Накрая за всичките си несполуки, за всичко което му се случи, обвини Братството, нахвърли се върху него. А след като се обърна срещу Братството, ожесточи се, че дори надмина и свещениците, които бълваха огън и жупел срещу Учителя. Накрая не можа да издържи и напусна "Изгрева" най-демонстративно. И други се развеждаха, и други преминаваха през такива развръзки в личния си живот, но никой така демонстративно не е напускал "Изгрева". А тук беше Учителят и той спокойно можеше да потърси Неговия съвет и Неговата помощ - в това никой не би го осъдил. Напротив, всеки би казал, че е постъпил разумно и правилно. А съветите на Учителя не бяха прости съвети. Той разрешаваше съдби, развързваше кармични връзки, развързваше онези приятели, вързани с въжета на чувствения свят. Но не би! Той не пожела да пита Учителя, събра си накрая багажа и напусна. Случи се така, че натоварил багажа си на една каруца, той се отдалечаваше, а аз стоях и наблюдавах - знаех, че още нещо трябва да се случи в цялата тази история, но не знаех какво. Точно в този момент минава Учителят покрай мене. Аз съм още под впечатлението на тази потресаваща картина, но Учителят ме стресва с думите, които направо ме пронизват: "Ще видиш как след време ще заглъхне". А той беше пети в световната ранглиста като изпълнител на контрабас. И стана точно така.

Не след дълго той заглъхна съвсем и не се чу нищо повече за него. Изчезна без следа. Беше пристъпил някои от законите на окултната музика и трябваше да заплати за това. Ако беше приел навремето смирено и разкайващо се забележките на Учителя, то всичко това можеше да му се размине. Но той не го прие, държа се гордо и надменно като голям музикант. И оттам му се объркаха всички неща. Изгуби се по своя път и заглъхна в пустинята на собствения си личен живот. Беше пристъпил и нарушил окултните закони на Школата на Учителя, изразяващи се в музиката Му. За един музикант е много по-лесно да влезе в нарушение и неспазване на тези закони, изразяващи се чрез музиката, отколкото за другите, които не са музиканти и на които понякога може да им се размине някоя погрешна стъпка поради невежество, особено ако схванат това и искрено се разкаят и поправят. Такива случаи

имаше често в Школата и Учителят много се радваше, когато прегрешилият идваше овреме да иска прошка и възможност да си поправи грешката. Но получаваше предупреждение друг път да не я повтаря, защото окултният закон ще го хване и ще си плати с лихвата и предишното, простено от Учителя прегрешение. И такива случаи имахме - развързката бе и драматична, и поучителна за другите. Такива случаи ще ги намерите в много от опитностите на приятелите с Учителя.

Мария Тодорова

Обядвахме в Мърчаево на дългата маса, която Темелко беше сковал под ореха на двора. Като се наобядвахме, четохме молитва и Учителят каза: "Пеню и Владо да дойдат с Мене заедно в Моята стая." Владо беше руски офицер и беше подарил на Учителя един атлас с всички държави на света. Учителят отвори атласа и пита Владо; "Рекох, тука Хималаите влизат ли в руската територия?" Владо стана, погледна и каза: "Северната част на Хималаите влиза в руска територия." - "Тук, каза Учителят, има условия в бъдеще Бялото Братство да работи, в Русия". След това Учителят отвори Библията и прочете 66-та глава от Исаия и после ни говори.

Долу беше Кирил Икономов - беше си разработил песента "Вехади", беше я разработил от себе си и започна да я свири долу на цигулката. Учителят скочи разтревожен и започна да се разхожда, така прекоси стаята няколко пъти на изток, на запад, върви и вика: "Този брат не знае какво зло си причинява с тази разработка! Този брат!" Ама ядосан, афектиран. И аз викам: "Да отида да му кажа да не я свири?" - "Не му казвай". И действително, свърши се свиренето.

Понеже от него и Мичето Златева беше научила тази разработка на песента "Вехади", и тя я свиреше. Като излезе от Мърчаево, Кирил Икономов получи удар и се разболя. Ние с Мичето Златева бяхме съседи. Отидох при нея и рекох: "Миче, да знаеш, че тогава, в Мърчаево, Учителят каза: "Не знае този брат какво зло си причинява!" Да знаеш, няма да свириш тая песен!" И тя я остави.

Понеже Учителят ми каза: "Не му казвай!", и аз не му казах. Петър Камбуров, цигуларят, по едно време дойде у дома и аз рекох: "Петре, знаеш ли защо Кирил пострада?" Разправих му историята като бяхме в Мърчаево, как Учителят се разтревожи много, когато чу разработката на Икономов. Петър веднага отива и казва на Кирил: "Кириле, когато си бил в Мърчаево, си свирил една твоя разработка." Затуй, има някои свещени песни на Учителя, като "Вехади", в които не трябва да се правят опити за промяна. Аз бях свидетел как Учителят с болка каза какво има да се случи на Кирил Икономов за тази разработка. И действително му се случи лошо: получи удар и лежа неподвижно на легло много години, че измъчи и жена си, и себе си, и двете си деца. Измъчи всички - дори и нас, които бяхме отстрани и не участвахме привидно в страданията му, защото как да си обясниш, че ето, Учителят на Любовта говори за Космичната Обич и Мировата Любов, а се случват такива неща на учениците в Школата Му.

Пеню Ганев

Записки от беседите на Учителя

Музиката е една дълбока сфера на Битието и онези, които са я създали, са били велики и разумни същества. Ние ги познаваме под общото име ангели.

Когато в зорите на живота ангелите се събудили на Небето, те започнали да пеят и когато те започнали да пеят, светът започнал да се създава.

Музиката, като изкуство на ангелите, е съединително звено между ангелския и човешкия светове.

Музиката, това е дихание на душата. Любовта, без подходяща музикална среда, не може да се прояви. Мощна сила се крие в музиката. Ако хората искат да се превъзпитат, ако те искат да отгледат надеждно поколение, което да стане носител на нещо красиво и възвишено, на нещо ново, те трябва да поставят за основа на възпитанието музиката в най-широк смисъл на думата.

Аз съм започнал отдавна да свиря на цигулка, но окръжаващите не гледаха добре на това. Те намираха, че цигулката е циганска работа. При това положение аз не бързах, а нямаше и учители, които да свирят и предават добре. Аз имах търпение да дочакам някой учител. Най-после намерих един чех, много музикален, със силна музикална памет. Като отидох при него, той никога не ме изпитваше. Аз сядах на стол, той вземаше цигулката и през всичкото време ми свиреше. Благодарение на неговото свирене и аз се научих да свиря. Като дохождаха други ученици, той ги изпитваше, дразнеше се и гледаше по-скоро да ги изпрати. Ако ученикът свиреше фалшиво, той махаше с ръце, запушваше си ушите и излизаше вън. Той беше венерин тип. Не обичаше да вика, да кряска, но като му мине, отново влизаше при ученика и му показваше как трябва да свири. Аз сядах на един стол и с удоволствие слушах и се учех от неговото хубаво свирене.

Аз съм посветил на музиката цели 10 години, за да постигна само едно разумно движение. Знаете ли какво представя едно разумно движение или един мек тон? Като взема цигулката, правя различни движения - един, два, три, четири пъти, докато дойда до това движение, което произвежда известно действие върху мен. Правил съм опити с часове, докато дойда до онези тонове, които променят състоянието ми. Така съм дошъл до вътрешното познаване на тоновете.

Снощи седя и съм се затворил в салона и свиря. Питат: "Че защо си се затворил?" Казвам: "Свирех на времето." Казвам на неговия език: "Моля да бъдеш по-добро. Децата отвън са голички, да не ги сплашиш тази вечер със слана. Покрийте малко с облаци, станете малко меки, да не ги изпоплашите, че преждевременно да им снемете дрешките." Те казват: "Няма, хайде, ще ги оставим." Питам, кой ще ми повярва на това. То така се говори само, музиката влияе. Като иде голяма буря и свириш, бурята може да си иде, може да се отмени. Има музика, като свириш, веднага се заоблачи. Има музика, като свириш, веднага ще се уясни времето. Тези, които правят бурите, онези, които заоблачават небето, всички са разумни същества. Като им говориш, кажеш:

"Бъдете така добри, нека да ни погрее Слънцето, отложете, не закривайте Слънцето". Казват: "Ще отложим за няколко часа. Достатъчно е." Но туй не става произволно. Някой път ако разбираш езика, ще те предупредят.

Често аз говоря за музиката, но малцина ме разбират. - Защо? - Защото не сте музикални. Ще кажете, че не сте гениални музиканти, не сте много даровити. Ако не сте даровити, трябва да се учите да пеете и да свирите на някакъв инструмент. Трябва да свирите поне на арфата на живота. Това значи да живееш съзнателно и разумно. От всеки се иска първо да свири, т.е. да знае да живее, после да се учи да свири на някакъв инструмент: цигулка, пиано, орган и пр.

Човек не може да се облагороди, ако не пее и не свири.

Трябва да пеете - пеенето чисти човека.

Днес имате най-голяма нужда от пеене. Ако не пеете и не свирите, не може да мислите правилно. Като не можеш да разрешиш един въпрос, започни да пееш.

Аз много пъти съм говорил, че трябва да станете певци. Ако ме слушате, всички трябваше да станете първостепенни певци тук... Нито един от вас, който не е певец, няма да бъде приет на небето. Ще ви върнат от небето. Аз мога да ви подпиша това сега.

Пейте тихо, само за себе си. Ако си изпаднал в мрачно състояние, вземи един светъл тон. Светлината ще смени твоето мрачно състояние. В бъдеще музиката ще открие на хората какви сили произвеждат тоновете, за да могат съзнателно да се ползват от тях. Докато ви се открият тия тайни, пейте, както знаете.

Аз не искам вие да станете музиканти, ами да имате музика дотолкоз, доколкото тази музика помага да се трансформира вашата енергия. Музиката е едно условие за добрия човек. Без музика човек не може да бъде здрав. Без музика той не може да бъде и морален. Без музика не може и дом да образува. Без музика и личните чувства, всичко е аномално. Музика трябва да имаш като едно условие, което Бог е вложил. Музиката е условие за здравето. Някой път вие не искате да пеете и болестта ви мъчно може да се излекува. Болест, при която можеш да пееш, лесно се лекува. Ще пееш. Не пееш ли, това показва, че нямаш една светлина, която да е носителка на Божественото. Казвате: "Не ми се пее." Ти ще заставиш себе си да пееш. Нека да се научиш. Ще намериш някой учител.

Сега именно, в условията, в които живеем, трябва постоянно тониране, а музиката - това е един от Божествените методи за тониране. Трябва да пеем, за да се тонираме. Докато пееш - тонираш се. Престанеш ли да пееш - отслабваш.

Нито един от вас не е правил опит да премахне обезсърчението с музиката. Слаб си, болен си, чакаш да дойде лекар, а при това сам можеш да си помогнеш да оздравееш. Как? - Ще вземеш един тон и ще почнеш да пееш. Ще изпееш един, два, три, четири, пет пъти тонът и ще извадиш часовника си и ще следиш една секунда, 2, 3, 5, 10, после една, 2, 3 ... минути, да видиш за колко време ще имаш резултат. След това ще вземете друг някой тон, след

него цялата гама и след като изпеее цялата гама ще видите, че болестта ще се смекчи или ще се измени състоянието ви. Заболееш ли, почни да пееш.

Музиката повишава вибрациите на тялото, на организма и той се справя с болестта.

Ако твоята песен е Божествена, болният ще стане от леглото си и ще оздравее.

Като се изпее песента "Благославяй, душе моя, Господа", човек може да се лекува.

Глупавият човек не може да пее. В народ, в който има вложено нещо добро, в който има вложени дарби, само в него може да се раждат добри певци и музиканти.

Не, без музика човек не може да съществува. Яденето, говорът, писането, ходенето, движенията са все музика. Българинът се движи между две гами: мажорна и миньорна. В българските народни песни преобладават миньорните гами. Тези гами не се отразяват добре върху възпитанието на българина. Той трябва да измени нещо в своята песен, за да придобие онзи елемент, който му липсва. За да разбере какво му липсва, той трябва да изучи добре физическия свят. Този свят е предговор към духовния. Не познава ли физическия свят, човек няма да разбере и духовния. Ако човек, изобщо, не само българинът, не разбере физическия, видимия свят свят, по никой начин няма да разбере невидимия, духовния.

Творческият акт на Духа е музиката.

На Небето, ако отидете, в Невидимия свят ще ви върнат да научите музиката тук, че тогава ще започнете с небесната музика.

Едно от условията за влизане в Царството Божие е да знае човек да пее и да свири. Кракът на онзи, който не знае да пее, не може да стигне до вратата на Царството Божие. Който не може да пее, той непременно ще бъде върнат назад. За да бъдете приети в Царството Божие, вие трябва да се учите да пеете. Всеки ден трябва да пеете, да благодарите за всичко и да славите Бога.

Под музика разбирам музика в мисли и в желания.

В окултната музика се изисква голямо присъствие на ума, на сърцето, на волята. Равновесие се иска. Ще имаш дисциплинирана воля, от нищо няма да се смущаваш, понеже то е един велик Божествен закон, който царува в целия Космос, в цялата природа. Ти, като си в хармония в себе си, цялата природа е с тебе и няма кой да ти се противи. С тебе ли е тя, влизаш ли в съгласие с природата - всичко става.

Щом пееш по окултен начин, гдето запееш, веднага наставка тишина. Един човек, който пее окултно, то е заразително. Ти не можеш да се избавиш. У тебе се заражда едно желание да слушаш, защото, туй, което пее, той го преживява и в ума си, и със сърцето си и с душата си. В ума и в сърцето влизат сили, цялото Битие пее, взема участие.

Не е важно само да пееш, но дали можеш да произведеш резултат. Ако подеждаш на скъперника и той отвори своята кесия, твоята музика е окултна, Божествена е и с нея можеш да работиш.

Българинът е затънал в "ми" и "фа". От песните зависят много работи. Те филтрират. Като се вкиснеш, да знаеш как да се филтрираш. Трябва да знаеш първоначално какъв тон да вземеш. Един тон или те отваря, или те затваря.

В един момент вземи до и ми - искаш умът ти да работи. Искаш сърцето ти да работи - ми, сол. Искаш да работи волята ти - ре, фа.

До, ми, сол - основа на физическия свят; ми, фа, сол - основа на духовния свят; сол, ла, си - основа на Божествения свят.

Вие не сте свирели още. Не знаете какво нещо е свиренето. Аз съм правил опити с музиката. Свирил съм на дръвчета, на животни и на растения. Зная при какви музикални гами какво жито ще се роди. Прилагал съм песента и сега я прилагам. Когато сте болни, изпейте песента "Господи, колко те обичам. Обичам те, Господи. Обичам Твоите дръвчета, обичам Твоите цветенца, обичам Твоите рекички, обичам Твоите планини, всичко, което Ти си създал. Обичам Те, Господи. Тази песен пейте и при други беди и страдания. Няма по-силно лекарство от Любова.

Ние ще покажем на музикалния свят, че в нашата музика има нещо повече, отколкото те разбират. Нашите песни ще бъдат неподражаеми.

Всички стари мантри от най-дълбока древност са вложени в песните, които съм ви дал. Ако ги пеете, както трябва, ще се ползвате. Тези песни са създадени по законите на бъдещата музика. Това са песни, които не умират. Сега ли мислите се създават те?

"Киамет" да се пее за разрешаване на мъчнотиите, за да излезете от безизходни положения.

За песента "Фир-Фюр-Фен" Учителят каза: "Тази песен е с мощна сила. Ако я изпеете със съзнание, с дълбочина, с нея можем да направим чудеса. Ще излезем, когато носят някое носило за гробищата. Ще кажем: "Сложете мъртвеца на земята" и ще изпеем "Фир-Фюр-Фен".

Ако искате да ликвидирате по-скоро с кармата, ще пеете сутрин "В началото бе Словото", на обед - "Бог е любов", а вечер - "Духът Божий".

Песента "Фир-Фюр-Фен" е за ума. "Махар-Бену" е за сърцето. "Давай-давай" е за тялото. Здравето се възстановява чрез човешката мисъл, а се поддържа чрез човешките чувства.

ЗДРАВНИ СЪВЕТИ

Спомени на ученици

Учителят, когато някой се разболе, казваше: "Рекох, идете в санаториума!" А санаториумът беше братската градина, да покопаш там, за да се излекуваш. "Идете в санаториума!", пращаше ги да копаят. Или на лозето.

Тука ще приложим няколко малки рецепти, които аз лично записах в Мърчаево от Учителя. На един обяд сестри и братя, нуждаещи се, Му задавах въпроси и Той им отговаряше.

За кръвно налягане: С две стомни от по един литър да носи вода от един километър разстояние.

За стомах: Да се пие мента - тревата.

За йод в организма: Да се ядат орехи и да се правят бани с орехови листа.

За треска: Три люти пиперки, вместо хинин. И 3-4 чаши гореща вода, тя разрежда кръвта и не могат да се размножават микробите.

За глисти: Да се изяждат по 100 гр. семки от тиква счукани, сурови бележни, на гладен стомах. И след това очистително. Същото важи и за тения.

За възпаление на очите: Да се плискат с топла вода.

За анемия: Да говори малко повече и да диша дълбоко.

За газове в стомаха, оригване: млечна храна и топла вода.

За лош дъх в устата: Да се яде чесън.

Бъбречни болести: Светли мисли, топли чувства и силни постъпки. Да се не колебаеш, когато постъпваш. Това е цялост и за всички болести. "Болестите тонират."

Наталия Накова

"Няма неизлечима болест", ми каза веднъж Учителят, "но човек трябва да има силна вяра и бодър дух!"

Тези думи: "Ще мине!" бяха станали за мене и за мнозина магически. Щом кажеше Той: "Ще мине!", значи ще мине. В това не се съмнявахме. И минаваше. А това беше вярата. Вярата, която лекува. Вярата, за която Той казва в беседите на едно място: "Ако човек може да повярва истински, че ще оздравее, той повдига вибрациите на организма си така, че те стават по-силни от тези на болестта и тогава той и на смъртно легло да е, ще оздравее!" Той съветваше и нас, когато видим някой болен, колкото и да не знаем, колкото и да не можем да му помогнем, да му кажем: "Ще мине!" И въобще, винаги да държим положителна мисъл, че ще мине.

Разказа ми веднъж нашият брат доктор Стефан Кадиев, че когато посетил Учителя през последните Му дни тук на земята, Той го попитал: "Коя е най-важната задача на лекаря, когато се намери пред един умирающ болен?" Той се смутил и нещо объркано Му отговорил, което вече съм го забравила. Но помня, какво Му казал след това Учителя: "Не, неговата задача е да вдъхне на болния вяра, че ще оздравее и ще живее!"

Наталия Накова

Записки от беседите на Учителя

Следвайте Моя път и всякаква болест от вас ще изчезне. - Ама не съм учен. - Следвайте Моя път, и наука ще придобиете. - Как да го следвам? - Изучавайте ме. Елате при мен, и както постъпвам аз, така постъпвайте и вие.

Две причини произвеждат болести и страдания: едната е физическа - неправилно дишане и хранене; втората причина е психическа: неправилно мислене и чувствуване. Храненето е свързано със сърцето, а сърцето - с душата. Дишането е свързано с ума, а умът - с духа.

Следователно, хармоничен живот е онзи, в който човек е успял да съпостави в правилна връзка процесите дишане и хранене по отношение силите на душата и на духа. За да придобие тази хармония, човек трябва да се свърже с ония хора, които са здрави умствено и сърдечно.

Какво представя здравето? То е капитал, вложен в банката. Ако всеки ден изразходваш определения за това време капитал, без да внасяш нещо, ти ще фалираш; ако всеки ден ти внасяш по нещо, капиталът ти ще се увеличи, т.е. здравето ти ще се укрепи. Като знаеш това, не се чуди защо след като си бил здрав, заболяваш. Мнозина изразходват капитала си без да внасят нещо в банката и незабелязано губят здравето си. Мислите ли, че здравето може да дойде отвън без да го поддържате? Парите сами не идат. Щом се теглят пари от касата, непременно трябва и да се внасят. Който вади пари от касата, да бъде разумен. Разумно ще тегли и разумно ще внася. Ако всеки ден не внасяш в здравната банка, ще се разболееш. Ако всеки ден не учиш, не можеш да станеш учен. Ако всеки ден не четеш, нищо няма да придобиеш. Ако всеки ден не пееш, никакъв певец не може да станеш. Ако всеки ден не решаващ по една задача, не можеш да станеш математик.

Помнете: Здравето на човека произтича от волята му, щастието - от неговия ум, а блаженството - от душата.

Да бъдеш здрав, това значи да си в хармония с Първата Причина на нещата, с ближния си и със себе си.

Ние боледуваме, защото губим връзката си с Бога. Възстановете връзката си с Бога и всичките ви отношения постепенно ще се изгладят, всичките ви рани ще зарастнат и силите ви ще дойдат. Докато душата е свързана с Бога, тя притежава огромни природни сили и може да лекува.

Всяка болест е резултат от нарушение на някой Божествен закон. Причината за заболяването е много проста: сложена е преграда пред някой Божествен закон. Освободи ли се човек от тази преграда, с него заедно се освобождават още хиляди хора.

Опасността от този закон се състои в това, че по невнимание, човек може да причини пакост на хиляди хора. Този закон може да се формулира по следния начин: щастието на един носи щастие на хиляди хора; нещастие то на един, носи нещастие на хиляди хора.

Като ученици на Великата Школа, преди всичко вие трябва да бъдете здрави не само физически, но и психически. - Кой е психически болен? - Кой-

то е недоволен, който се съмнява, който не владее ума, сърцето и волята си.

Болестите, тревогите са човешки изобретения. Те не съществуват в Царството Божие. Там и помен няма от тях. Реши ли да изпълнява волята Божия, човек се освобождава от всички болести, от лошите условия на живота.

Който обича Бога, има имунитет към болестите.

Докато те боли глава, сърце, дробове или стомах, ще знаеш, че този уд не служи на Господа

Ако човек се грижи и безпокои за много неща, зрението и слухът му постепенно отслабват. С тях заедно се притъпяват и останалите сетива.

Не слушаш, както трябва - ще заболяят ушите ти. Не говориш, както трябва - ще те заболи устата, гърлото. Не мислиш, както трябва - ще те заболи главата. Не обичаш хората, както трябва, ще те заболи корема.

Ще благодариш за всичко. Ако болката е в краката, ще учиш закона на смирението; ако е в пръстите, ще се учиш да мислиш право; ако е в очите, ще изучаваш Истината; ако е в ушите, ще изучаваш Мъдростта; ако е в устата, ще изучаваш Любавта.

При болки в краката си, трябва да развиете мекотата си.

Ако лицето под скулите е хлътнало, стомахът е слаб. Не е ли хлътнало, стомахът му е здрав.

Ако краката ви изстиват, доброто е слабо у вас, справедливостта ви е слаба. Ако очите ви недовиждат, нарушили сте някъде Истината. Ако ушите ви недочуват, нарушили сте Мъдростта.

Когато сте нервни, когато започвате от всичко да се дразните, склерозата идва. Аз я наричам "дяволски цимент".

Някой път по ноктите се явяват бели петна. Те са белези, които показват едно болезнено състояние. Те показват, че човек не е господар на своите мисли и своите чувства. За да се премахнат, човек трябва да прави упражнения на дълбоко дишане. Три пъти на ден да прави по 6 вдишки: сутрин, на обед и вечер да се правят по 6 дълбоки вдишки.

Научете се да четете "Отче наш" с вдишки. Най-първо ще поемете дълбоко въздух, ще изпълните дробовете си, ще задържите за малко въздуха и с изпускането на въздуха, ще произнесете фразата "Отче наш, Който Си на небесата"...Докато задържате въздуха в дробовете си, ще благодарите на Бога за благата, които ви носи въздухът и ще размишлявате върху тези блага, а като издишате ще четете молитвата. Така като четете "Отче наш", ще ви тръгне в живота и болести няма да има.

Един болен, който много се движи, по-скоро оздравява от един болен, който не се движи.

Дойде ли някоя болест, предложете ѝ да ви последва, да тръгне с вас на работа. Щом я поканите на работа, тя ще си отиде.

В годината има два месеца, от които зависи здравето на човека. Те са половината на май, юни и половината на юли. Ако сутрин през това време работехте само по половин час преди да е изгряло Слънцето, щяхте да бъдете здрави. Всички хора страдат от недоимък на тази земна енергия.(Да стане обмяна, общение със земята.)

Турете малко вода в черната земя, направете от нея каша, и ако ви боли ръката, наложете я - ето ви един компрес.

За суха кожа - да пият повече вода - по 2-2,5 л на ден, понеже водата е добър проводник на магнетизма.

Никога не пийте студена, ледена вода. Никога не дишайте през устата си.

Ако умът ви присъства, никога няма да се простудите.

Ако имате 40 градуса температура, какво трябва да правите? Едно от двете - или трябва да вземете очистително, или друго - сварете си няколко цели картофа и ги изяжте, докато са топли и ще видите, че след половин час вашата температура ще спадне.

Защо боледуват хората? - Идват при мене постоянно, за да им дам лек. Казвам някому: Имаш един съсед, на когото дължиш 1500 лева. Дай му ги и ще оздравееш, плати и ще оздравееш. Церът е в това - да платиш. Неговата мисъл те преследва, работи върху тебе, а ако платиш, той ще те благослови, няма да ти праща лоши мисли.

Ако искате да се лекувате, не отивайте при вашите приятели вечерно време да си изказвате тъгите.

Резултатът на безчувствието е отсъствието на чистота, а когато човек изгуби своята чистота, очите му пожълтяват. Това е разстройство на черния дроб. Ще лекувате черния си дроб, постоянно ще го разтривате. Който почва да отслабва физически, да прави разтривки на стомаха си. Затова Луи Куне препоръчва лекуване с вода. Ще седите във водата 5-10 минути и ще си правите разтривки, докато се произведе реакция.

При всяко нещастие, говорете на черния дроб, кажете: "Моля ти се, братко, като се дразниш ти, животът ни не върви, ти си благороден. Като си тъй в ненормално състояние, какви ли не работи правиш." Всяка вечер му говори и твоят живот ще се поправи.

Ако човек може така да повдигне вибрациите на тялото си, с музика и песен ли, с молитва ли, с вяра ли, с мисъл ли, но да ги повдигне да станат по-силни от тези на болестта, той ще оздравее от каквато и да е болест болен, даже и на смъртно легло да е.

Болният да гледа луната, когато се празни.

Ако всеки ден някой ви разтрива по гръбначния стълб, всяка болка, която имате, ще мине.

РАСТЕНИЯ И БИЛКИ

Не трябва да избягвате работата със земята. Всяко растение, всеки плод, с които човек се занимава, внася в него своите качества. Ако искате да станете активни, енергични, отглеждайте червени череши. Ако искате да усилите вярата си, отглеждайте сини сливи. За укрепване изобщо на нервната система, да се отглеждат цветя, плодове и зеленчуци. Чрез растения може да лекувате - те съдържат магическа сила.

Там, дето хората садят и отглеждат плодни дървета, по-малко боледуват от ония, които не се занимават с това. И болен да си, ако обичаш цветята, по-скоро ще оздравееш. Цветята регулират нервната система. Добре е нервният човек да полива червени цветя и да ги мирише. Забелязано е, че музикантите, които обичат цветя, свирят по-добре от ония, които не ги обичат. Мога да определя на всеки музикант какви цветя да отглежда. Това помага и за физическото им развитие.

Който иска да бъде здрав, да не страда, нека отглежда цветя. Те лекуват, съживяват и подмладяват човека.

Ако искате да бъдете здрави, с добро разположение на ума и на сърцето, трябва да се занимавате с плодни дървета, с посаждането и отглеждането им. Ако обичате някой плод, посадвайте семето или костилката му.

Ябълката иска само едно: семките ѝ да посадите. Обаче, ако ядете зелена ябълка, преди да е узряла, вие вършите престъпление.

Ако се отнасяте по-добре с дърветата, растенията, ще живеете по-добре и по-дълго.

През май и юни, през хубави слънчеви дни, сутрин рано събирайте билки, сушете ги и после ги поставяйте в стъклен буркан, запушени да постоят още малко на слънце. Една мъничка незначителна тревица или цветче при нужда са най-добрите лекари.

Пелина не може да го пиеш, но за треска и за стомах можеш да го пиеш.

Вземете си малко равнец, поийте малко и ще ви мине кашлицата. Лятно време събирайте всинца равнец, всеки в къщи да си има набран равнец - бял и жълт, та който не може да се лекува с волята си, да пие тия треви. После, да имате от синята тинтява. Наберете си, те са магнетически растения, които помагат. Наберете си още мащерка, зелени листа от ягоди и те са лечебни. Наберете си и от дребната лайкучка. Ще си имате цяла аптека стъкленички.

Тия растения, които имат много семена са по-малко напреднали, а тия, които имат малко семена са по-напреднали.

Забележете, всички растения, у които венчето на цвета е петлистно, действат разхлабително. Значи числото 5 е етикет, показва някакво свойство.

РЕЦЕПТИ И НАПЪТСТВИЯ

Една рецепта за кашлица: мед, чер пипер, ленено семе, индийско орехче - всичко счукано и смесено много добре, се взема на всеки час.

Тези от вас, които кашлят, един цяр ще им дам. Ще настържете черна ряпа и от сока ѝ всяка вечер ще изпивате по една кафена чашка. Отлично действа на стомаха.

За кашлица вземи троскот, вари го 15 минути и пий водата за кашлица-та. После си мажи гърлото със зехтин и вътрешно вземай по малко зехтин. Изпивай сутрин, обед и вечер по една чаша троскот. Тя е хранителна, а от друга страна действа лечебно. Ще се запознаеш с троскота. Много го хулят,

обаче той е много добър. Лекар е той. Вкус хубав има той.

Сега ще ви дам едно лекарство и за най-силната кашлица:

Вземете сухите люспи на десет глави лук и ги сварете във вода. Прецедете водата и в нея турете половин кг мед, 1-2 лъжички счукан синап, 1-2 лъжички ленено семе. Вземайте по една лъжичка от тази смес по три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер. Природата е вложила в лучените люспи лечебна сила, а вие ги хвърляте навън. Кашлицата е резултат на човешкото безлюбие. Който кашля, търси човек да го обича. За да се справите с кашлицата, възлюбете я. Като я обикнете, тя ще ви напусне. Ако двама души обикнат онзи, който кашля, в скоро време ще го излекуват. Кашлицата се явява при понижаване вибрациите на човешкия организъм. Щом се повишат, кашлицата минава. Любовта е в състояние да повиши вибрациите на организма. За да се излекува кашлицата, белите дробове трябва да се изчистят от нечистотиите и лигавата течност, която е запушила бронхите.

Ако се е инфектирала ръката вследствие на рана, направете си компрес от ленено семе.

Заболи те нещо пръста, започва да бере, природата казва: Сдъвчи една смокиня, обвий хубаво с нея пръста си и ще мине.

При зъбобол - да се сварят орехови листа и се жабурят венците с тази вода.

Когато имате болки в сливиците, вземайте лют чесън. Това е един добър начин за лекуване на сливиците и добра дезинфекция на гърлото.

Сливиците не трябва да се махат, чрез тях се лекуват болестите.

Неправилният живот разрушава костите и зъбите. Неправилните мисли разрушават зъбите. Ред поколения, на които половата деятелност не е била правилна, разрушава зъбите.

Правете упражнения за очите си, да отправите повече кръв към тях. Ето защо, повдигайте често очите си нагоре, детето слиза светлината, и след това ги сваляйте надолу в посоката, дето тревите растат и никнат.

Очите ви не трябва да се местят. Ако очите ви се движат много, изтриват се. От какво ослепяват хората? От това, че искат да виждат всичко. Аз наблюдавам хората в театъра или в някой концерт. Уж отишли за театър или за концерта, но насочили своя бинокъл към публиката и гледат натук-натам, а като се върнат дома си, очите им се изтрили. Какво ще разглеждаш другите? Публиката и ти сте едно и също нещо. Важното нещо е актьорът. Актьорите може да са 10-15. Гледайте тях и очите ви няма да се развалят.

Окапването на косата се дължи на безпокойства, страхове, смущения.

Човек какви ли средства не е опитвал, за да възвърне косите си. Ти, като концентрираш мисълта си и кажеш: "Господи, да израсте косата ми, да се сгъсти малко" - ще имаш по-скоро резултат, отколкото с другите начини.

Ако отправяте често мисълта към корените на космите в продължение на една година, вие ще постигнете много нещо: космите ви ще се заздравят и ще пораснат.

Ако цяла година ядеш коприва, косата ти ще почернее.

Лекуване от рак с кукуряк, според Учителя: Вземат се корени от кукуряк,

набождат се в една ябълка и така заедно с ябълката се пекат във фурна. След това коренчетата се изваждат от ябълката и се варят. Тази отвара се пие против рак.

Който от вас има ревматизъм, да накара пет-шест пчели да го ужилят. Да ги раздразни и да го ужилят.

Тук имаше една сестра, която страдаше от ишиас. Тя ми каза: "Учителю, осакатях". Казах и да отиде при кошера и да раздразни пчелите и като я ужилиха, изчезнаха болките. Та казвам: С друго лекуване не върви така лесно. Който има ревматизъм, ишиас, трябва иначе две-три-четири години да го лекува. Ще викате лекар, излагане на слънце и пр. И то е хубаво.

Представете си, че краката на някого се схванат от ревматизъм и не може да върви. Той се моли, обръща се към своя вътрешен учител за помощ. По едно време един ангел дойде при него и му подшушна следното: Вземи 7 глави червен лук, нарежи ги и ги счукай ситно. Тури в тях 25 г сол. Тури този лук на стъпалата на краката си и го дръж 10-12 часа. През това време ще усетиш малко сърбеж на краката. Сутринта ще махнеш лука и ще усетиш микроскопическо подобрене на краката си. След това ще направиш още два такива компреса и ще можеш да се движиш. Като започнете да се движите, ангелът ще ви накара да отидете на някой близък извор, да измиете краката си с чиста вода. Ако точно изпълните неговите думи, вие съвършено ще се излекувате.

Човек трябва да има ясна представа за болестта. При това, той трябва да знае как да се лекува. Например, стомахът се лекува с Истината, гърдите се лекуват с Мъдростта, а главата - с Любовта. Заболи ли ви стомахът, ще вземете 15 милиграма от Истината, ще ги турите в един литър вода и ще употребите по 60 чайни лъжички на час от тоя разтвор. - Как да разбираме това - в преносен или в буквален смисъл? - Както искате - и в буквален, и в преносен смисъл.

Запекът се дължи на недоимък на вода в кръвта.

За запек да се ядат дини, да се пие чай от трендафил.

За глисти - Професорът му препоръчва 3-4 дни пост, а след това му дава тиквено семе.

За възпалението на слепото черво (апандисит) - няколко дни абсолютен пост, без храна и вода. Да не се яде месо един месец, да се мият краката с топла вода, колкото може да се търпи, да се измиват слабините с топла вода и тогава да се ляга за спане.

За лекуването на язва болният от язва да взема по една супена лъжица зехтин сутрин и вечер на гладно сърце (зехтин, а не олио). Освен това да се избягват храни, в които има люспи.

За язва ще кажа следното: 150 г чист зехтин се смесва със ситно счукан чесън, така че да се получи гъста каша. Да се взема три пъти на ден по една чаена лъжица.

За язва: нека се откаже от месото и да пости по един ден в седмицата, като не яде нищо и през този ден да взема по една кафена чашка зехтин.

Когато децата ви боледуват, добре е да разтривате костта зад ушите им

- там е центърът на живота. Тези разтривки правят организма еластичен, издръжлив. Не позволявайте човек, неприязнено настроен към вас, да ви пипа на това място, нито пък да пипа децата ви.

По закона на координацията на човека е определено да изминава дневно 2-3-5-10 км път. Ако той се уплаши и не изпълни това, което Природата му е определила, няма да се мине дълго време, и тя ще му наложи глоба за неизпълнение на нейните закони.

Ако искаш да бъдеш здрав, не свършвай работата си докрай. Във физическите работи трябва да остане поне малка част от работата незавършена.

Един лекар най-първо трябва да даде очистително на болния и после да му даде лекарство. Ако даде лекарството преди очистителното, туй лекарство не е ефикасно, не действа.

Когато отиваме да лекуваме болен и влизаме в контакт с него, не вземаме ли част от неговата болест върху себе си? За туй не мислете. Най-първо се запитайте: трябва ли аз да го лекувам?

Непозволено е да се лекува, който и да е. Ако един духовен лекар освои един престъпник, той ще носи неговата карма.

Голяма е отговорността при лекуване с пари. Вие ще излекувате този човек, ще вземете пари, но след една година той ще умре. И какво ще стане след това? Той ще се всели във вас и вие ще носите неговата карма. Вземете ли пари, ще изхарчите от себе си повече от това, което сте получили. Ето защо, лекувайте някого без пари, ако ще го лекувате. Казвам: ръката на окултия ученик трябва да бъде чиста, безкористна.

ЛЕЧЕНИЕ ЧРЕЗ МУЗИКА

Нервните хора да правят екскурзии, да правят гимнастически упражнения и да се лекуват с музика. Студена вода да не пият и малко да ядат.

Паневритмията и шестте гимнастически упражнения, които правим сутрин, са също метод за поддържане на здравето на човека. Има други десетки и стотици упражнения с ръцете, краката или само с пръстите и т.н., които трансформират известни психически състояния и подобряват здравословното състояние на човека.

Песента "Благославяй, душе моя, Господа", действа лечебно, тя лекува. Ако се научите да пеете, както трябва песента "Зора се светла зазорява", то всички възможности ще дойдат у вас.

Има едно просто средство против ревматизъм: изпей му песента "Мога да постигна, що желая". Болестите се страхуват от песните.

Казвам: Пейте на болестите и на страданията си. Болестта обича спокойствие, като разбере, че при тебе няма спокойствие, тя хуква да бяга и те напуска. Щом нарушаваш мира й, тя казва: Тук не се живее. Като не знаеш как да се лекуваш, викай лекар. Сегашните лекари угаждат на болестта. Турят болния да легне - тъкмо това иска болестта.

ОТНОШЕНИЕ КЪМ ТЯЛОТО

Вие ставате сутрин и нищо не мислите за вашето тяло. Направете една молитва за него. Изпратете вашата мисъл към тялото си. Помислете за всички ваши клетки, които влизат в мозъка, в стомаха ви. Помислете за всички живи същества, които работят в него и им изпратете като един добър господар със слугите си една мисъл, едно благословение. Насърчете ги, дайте им сили и те ще се зарадват. А вие ставате сутрин и нищо не мислите за тия работници. Мислите за големи работи, но всички големи работи зависят от тия малки същества. Ами знаете ли какво ще стане като се откажат да работят клетките на стомаха, на сърцето, на мозъка и кажат: няма да работим повече! Сърцето започва слабо да тупа и ние казваме: сърцето спира! Не, изпратете една насърчителна мисъл към тия клетки! Говорете им, те всичко разбират. Има един Божествен закон, който ги управлява. Насърчете ги, те са съзнателни същества! Бъдете разумни, внимателни към тях, говорете им като един добър господар. Уморите ли се, спрете. Кракът ви заболи, например, спрете се, снемете чорапа си, поразтъркайте малко крака, помислете поотделно за всяка клетка и ще видите, че няма да мине и половин час и болката на вашия крак ще премине.

Разстроен е черният дроб. Защо? Защото не го обичаш. Той се сърди и руши. Обикнете черния дроб и той ще се поправи. Най-хубавата панацея за черния дроб е да го обикнете и като съзнавате важността му, той ще се поправи. Обикнете ли противоречията, вие ще държите черния си дриб в пълна изправност. Щом намирате, че светът не функционира, както трябва, вие разтройвате черния си дроб. По този начин си пакостите.

Най-добрите хора в света имат здрав черен дроб. Всеки орган е отражение на ония сили, които действат в известна област, в която и самият орган действа. Учените изучават каква служба извършват нервите, кръвоносните съдове, вените и артериите, какво участие вземат сърцето и кръвообращението, но те не знаят каква служба извършват всички органи в духовния свят. Те не знаят, че ако човек например не обича някой от органите си, този орган ще се разболее.

Като живее, човек трябва да се отнася с уважение и почитание към клетките си като към разумни същества. Спазва ли това правило, той ще бъде вътрешно силен. Светът днес се нуждае от силни и разумни хора.

Човешките клетки са разумни същества, те имат известна своего рода интелигентност. Може да направите опит да говорите и тия клетки да ви разбират. И като им говорите на техния език, те ще извършат прекрасно своята длъжност.

Болката показва, че в организма на човека е нарушен някакъв закон. Никой няма право да нарушава законите, върху които е построен неговия организъм. Организмът е съставен от безброй малки, живи душички, които следят работата на своя господар. Ако направи грешка, от която да пострада целия организъм, те казват: не е умен нашия господар.

Сегашните хора не мислят, че в клетките има съзнание. Не, в тях по

някой път има такава интелигентност, каквато хората не предполагат. Здраве ви, способностите ви зависят именно от вашите клетки. Ето защо, всяка сутрин пращайте по една добра вълна към всички ваши клетки. Вечер преди лягане пак им пращайте по една добра мисъл и си легнете. Като станете сутрин, ще усетите едно особено приятно разположение. Ами, че тия клетки са ваши слуги! Те ще кажат: нашият господар е направил една реформа в нашия живот, нека му слугуваме добре! Съвременната окултна наука доказва това нещо.

Отправете утринен поздрав към клетките на тялото: "Добро утро, мили душички на моя мозък. Добро утро, малки душички на моите очи. Добро утро, малки душички на моя бял дроб. Добро утро, малки душички на моето сърце. Добро утро, малки душички на моя стомах. Добро утро, малки душички на моите черва. Добро утро, малки душички на моите ръце. Добро утро, малки душички на моите крака."

ЛЕЧЕНИЕ ЧРЕЗ ВЯРА

Някои болни идват при мен и мислят, че ще ги излекувам, за да повярват в мене. Аз съм готов да им помогна, но ако те повярват в Бога, а не в мене.

Ако човек иска да бъде здрав, трябва да бъде положителен в своите вярвания.

Направете опит със себе си или с някой ваш роднина, болен на смъртно легло. Кажете си: Господи, отсега аз ще посветя целия си живот на Тебе, ще работя заради Тебе, остави ме на Земята. Ако ти или твоят роднина направите истинска изповед, няма да се мине един час или най-много един ден, според болестта, и ще настане криза на подобрение.

Хубаво е да се направи един опит: ще изпратим 10 души при някого, който е на умиране. Единият ще отиде и ще каже: "След 10 дена ще бъдеш здрав". На другия ден ще отиде друг и ще каже: "След 9 дни ще бъдеш здрав". На следващия ден ще отиде друг и ще му каже: "След 8 дни ще бъдеш здрав". Последният ще му каже: "Утре ще бъдеш здрав". Когато се произведе благоприятният процес, ще видите каква сила е това насърчение. Човек трябва да има вяра в организма. Когато повярваш, ще почнат клетките да работят. Клетките знаят как да лекуват, но човек ги ограничава.

Ти казваш в себе си: "Какво ще стане с мене? Ревматизъм чувствам в крака си." Нищо няма да стане. Това е една задача, която трябва да решиш. Като имаш тоя ревматизъм в крака си, има начин. Ще разтриваш краката си и ще четеш "Отче наш". Сутрин ще правиш това, на обяд и вечер. Три пъти като разтриваш крака си и четеш "Отче наш", ще излезе ставният ревматизъм с дървеното масло. Или те боли вратът. Ще разтриваш и ще четеш "Отче наш" и ще се оправи вратът ти.

За екзема - да се маже мястото със зехтин. Когато се обливаш с вода ще четеш "Отче наш" съсредоточено, с мисъл, да се отмие екземата.

Няма болест, която да не се подчинява на вярата. Като се излекуваш, не бързай да разказваш на хората как си се излекувал. Щом мине известно

време, можеш да приложиш същия метод и към другите. Ако разказваш на хората как се лекуваш, преди да видиш резултат, болестта ти ще се върне отново.

Помнете: Ако не изпълните правилата, които ви давам, аз няма да обидя и вие няма да нарушите моралния закон, но ще страдате и боледувате. Каквото изпълните, то е за вас, вие се ползвате.

ЛЕЧЕНИЕ С ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ

Всяка болест се лекува със светлина - червена, синя, жълта, портокалова, виолетова - според болестта се избира и светлината. Светлината играе важна роля в човешкия живот. Дали страдаш от недоимък или от излишък на светлина в организма си, ти си изложен на неправилни прояви - физични или психични.

Ако се оплакваш от неразположение, от нежелание да се движиш, ти си лишен от червената светлина. Ако нямаш желание да се проявиш, ти си лишен от портокаловата светлина. Някой се проявява повече, отколкото трябва - в организма му има излишък от портокалова светлина. Някой има желание да забогатее, иска да държи богатството само за себе си - причината на това се крие в излишъка на зелена светлина в организма му. - Какво да правя, за да се освободя от този излишък? - Раздай част от богатството си, не ти трябва тоя излишък.

Понякога на някои места в организма на човека става подпушване, което създава аномални състояния. Той трябва да облива тялото си със сини и жълти лъчи.

Зеленият цвят регулира магнетичните и електрическите течения в човешкия организъм. Той е свързан с растенето. Който иска да расте и здрав да бъде, той трябва да се свързва със зеления цвят. Виолетовият цвят има отношение към волята на човека.

МИСЛИ И ЧУВСТВА

Човек може да избегне страданията, както и болестите, само ако знае техните причини.

Здравето ти зависи от въздуха, който дишаш, от водата, от къщата и от твоите мисли и чувства.

Всички физически болести са резултат на духовни състояния. Чистата храна за тялото, светлите мисли за ума, възвишените чувства за сърцето, благородните постъпки за волята - всички те създават здрав дух в здраво тяло. Духът е този, който предхожда.

Здравето се обуславя от хармонизирането на мислите, чувствата и постъпките. Ако тази хармония не съществува, нищо не можеш да постигнеш.

Коя е причината, дето хората заболяват? Причината на болестите се крие в човешките отрицателни мисли, чувства и желания. Каквито са мислите и желанията на човека, такова става и тялото му. Ако здравият човек измени

пътя на своите прави мисли и чувства, с това той коренно ще измени своя организъм и в края на краищата, ще заболее. И обратно: ако човек измени пътя на своите криви мисли и чувства и влезе в правия път на живота, той ще подобри състоянието на своя организъм.

Първото нещо, което се изисква от човека, е да пречисти кръвта си. Не можеш да пречистиш кръвта си, ако нямаш чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки. Както пречистваш кръвта си чрез дълбоко дишане, така ще намериш начин за пречистване на своите мисли. Ако пречистиш кръвта си, ще се освободиш от много болести. Болестите се дължат на нечиста кръв. Ядеш плод без да го измиеш. Може веднага да не заболееш, но създаваш лош навик в себе си, подхранваш леността. Нечистата храна внася утайки, нечистотии в стомаха, които постепенно тровят кръвта. Нечистата кръв, освен болести, причинява неразположение, песимистично настроение, леност в човека. Човек с чиста кръв се отличава с голяма енергия и пъргавина. Губиш ли пъргавината си, кръвта ти е започнала да става нечиста. Чистата мисъл, чистите чувства и чистите постъпки са динамични, правят човека бодър, млад.

Ти не можеш да пречистиш кръвта си, ако нямаш една чиста мисъл, чисти чувства и чисти постъпки. Ако ти не научиш закона на чистите мисли, тъй както дишаш, чрез дишането да приложиш начин за пречистване на кръвта. Ако пречистиш кръвта си, ще се освободиш от хиляди болести, които се дължат на нечиста храна. Нечистата кръв създава хиляди болести, неразположения, тъмно гледаш, песимист си, ленив си. Човек с чиста кръв винаги е пъргав.

Ако искаш да бъдеш здрав, мисли за радостта и веселието.

Здравословно правило: Пази се както от своите лоши мисли, чувства и постъпки, така и от тези на окръжаващите. Не се свързвай с лошите мисли, чувства и постъпки на когото и да е. Божият свят е свят на вечна хармония. Свържеш ли се с този свят, никаква болест няма да те нападне. Докато съзнанието на човек е будно, той има известен имунитет към всичко отрицателно. Той е обиколен с малка магнетична обвивка, която го пази от заболяване и простуда. Тогава никакво чуждо вещество не влиза в организма. Той има филтър, който го предпазва от нечистотиите. Яви ле се най-малката пукнатина в съзнанието, веднага навлизат чуждите вещества. Ако само за момент в ума на човека влезе една лоша мисъл, след години ще се видят нейните лоши резултати. Ако през целия си живот от младини до старини, човек не допусне в ума си нито една лоша мисъл, в сърцето си - нито едно лошо чувство и във волята си - нито една лоша постъпка, никаква болест не може да го хване. Много бацили ще минат през него, но отровата им ще се обезсили.

Не допускайте в себе си нито един дисонанс. Природата не позволява никакви дисонанси. Проявите ли най-малката дисхармония, тя ще ви накара да я изправите. Тя сама изправя грешките си, но и вас ще застави да ги изправите. Всяка отрицателна мисъл се отразява вредно върху ума и сърцето на човека, прави го нервен. Тя се отразява върху дихателната и храносмилателната системи; върху целия организъм. Изобщо, отрицателните мисли и чувства произвеждат наслоявания върху нервната система на човека и той заболява.

Съвременните хора се оплакват от неразположение на духа, от изтощение, от нервност. Коя е причината за тия състояния? Многобройните им желания. Те имат много желания, а малко почва. За да израсне, да даде плод, растението се нуждае от земя.

Стягането в главата се дължи на дисхармония в мислите, която внася раздвояване в човека. Стягането на гърдите се дължи на дисхармония в чувствата. Тежестта в стомаха се дължи на дисхармония в постъпките. Щом усетиш тежест в стомаха си, стани прав. Тури ръцете си на корема: дясната върху лявата, с палци един срещу друг. Кажи си: Всичките ми работи са уредени. Изговори тази мисъл без никакво съмнение и раздвояване. Усъмниш ли се, ти сам разваляш формулата. Ако не се съмняваш, формулата ще проработи: стомахът ще се поправи и в тебе ще се яви желание за ядене.

Идва една жена, болна от рак, да иска съвет дали да се оперира или не. Казах ѝ: Трябва първо да внесеш хармония между мислите и чувствата си. Понеже чувствата ти са подтиснати, ще ги освободиш първо тях. Ще се излагаш на слънце, ще дишаш дълбоко и ще пиеш само гореща вода, ще ядеш всеки ден сутрин, на обяд и вечер печен или суров кромид лук. Ракът, който е в тебе, е аристократ, затова ще го храниш само с лук, ще го свикваш на проста храна. На него ще му кажеш да си излиза, а на себе си ще кажеш: "Не съм болна, здрава съм. Здрава съм, здрава съм, всичко у мене е така, както Бог го е създал." Всичко това ще правиш няколко месеца, като същевременно обикнеш хората, ще им вярваш, ще посещаваш болни, ще обикнеш чуждите деца като свои. Когато чувствата на хората станат противоположни на ума, влизат в стълкновение, когато мислите станат егоистични, ракът се образува, индивидуализира се клетката, не се подчинява на общия закон на организма, иска да води самостоятелен живот - това са раковите образувания.

Днес много от болестите се дължат на слаба мисъл. Ако мисълта на хората беше силна, те щяха да се лекуват с нея. Мисълта лекува.

Съвременните хора се оплакват от слабо зрение. За да усилят зрението си, те трябва да прилагат закона за филтриране на своите мисли и желания.

Трябва да правите опити. Ако десет души се съберат и концентрират ума си върху един болен човек, те могат да го излекуват, като с мисълта и молитвата си привлекат положителни и оздравителни сили.

Ако някой от вас заболее, вие можете вечер, когато той спи, да изпращате към неговото подсъзнание добри мисли, че той ще оздравее, ще се поправи скоро. Ако някой от вас отпадне духом или се съсипе материално, вие пак можете да му изпращате насърчителни мисли. Чрез закона на внушението вие можете да помагате на болни, на бедни, на отчаяни хора. Велик, мощен е законът на внушението.

Помнете: Ако не изпълните правилата, които ви давам, аз няма да обеднея и вие няма да нарушите моралния закон, но ще страдате и боледувате. Каквото изпълните, то е за вас, вие се ползвате.

ХИГИЕНА

Записки от беседите на Учителя

Човек трябва да държи тялото си в голяма чистота. Той трябва да прави ред опити, докато намери един правилен и положителен начин за миене на ръцете, на лицето, на краката и на останалите части от тялото. Има много начини за правилно миене, но всеки сам трябва да намери подходящ за себе си.

Като станеш сутрин от сън, намокри малко главата си с топла вода според температурата на тялото си. След това вчеши косата си с гребен. Ако правилото за миене на главата не ви се хареса, мийте главата си, както знаете, по старите правила. Ако можете сами да си направите сапун специално за косата, да бъде от най-хубаво масло, може по-често да си миете главата със сапун. Сегашните модерни сапуни не са чисти: те са направени от умрели животни. Хумата е за предпочитане пред сапуна. Не трябва да миете главата си нито с много гореща, нито със студена вода. Тя трябва да бъде толкова топла, че като турите в нея пръста си, да издържи. Сега, аз не искам да спазвате нещата буквално, но да гледате на тях разумно. Дето е разумността, там е изключено всякакво раздвояване. Че си миеш главата често, това не е грях, но не е здравословно.

Когато миете главата си, ще я миете със сапун само веднъж в месеца, и то с хубав, чист сапун. Иначе може да миете често главата си, но без сапун - или само с вода, или с чиста хума. Ще опечете добре хумата, ще я залеете с малко оцет и ще я размиете с много вода. С тази каша ще намажеш няколко пъти главата си и след това ще я измиеш с чиста вода. Така косата става мека и запазва магнетизма си.

Най-малко по три пъти на ден измивайте устните си. Носете всякога по една чиста кърпа и леко изтривайте устните си.

Мийте ушите си, вътре в гънките поне един път през седмицата, но не ги разтърсвайте.

При миене не допускай никаква странична мисъл. Мисли само за миенето, за да имаш резултат. Когато се миеш, бъди напълно тих и спокоен.

Никога не изливайте водата от лицето си на нечисти места. За нечистите места е добре, но за вас не е добре. - Де де хвърляме тази вода? - На цветята, на дърветата, но в никой случай, дето минават хора или на нечисти места.

Не правете студени душеве! По никой начин не мийте краката си със студена вода, особено след хранене.

Ще ви дам един съвет относно космите, които падат от главите ви при ресане. Когато се решите, не хвърляйте космите си, но събирайте ги в торбичка. Като съберете повече, занесете ги на Витоша и там на някой чист камък, ги изгорете. Нека пепелта от космите се разнесе из въздуха, за да се оплодят идеите, които са минали през главите ви.

Закон е: Нямах право да плюеш и да се секнеш на земята. Тя е твоя майка, ще я пазиш чиста. Нямах право да тропаш и да риташ на земята. Ти вървиш и плюеш до себе си. Знаеш ли, че плюеш на твоя ангел, който върви

до тебе? Вървиш и не знаеш, че един светия те придружава. Осекнеш се върху него. - За всяка плюнка ще глобяват. Ако ви кажа сега 10 деня да не плюете по земята, а в кърпа, ще видите колко нарушения ще направите. Има закон, който регулира нещата. Щом го спазваш, преставаш вече да плюеш.

Но този, който плюе, той си създава карма. Вие не знаете какви са последициите от плюенето. Ако минеш през мястото, дето е плюл един разбойник или прокажен, и ти ще се заразиш от тях. Ако облечеш дреха, ушита от шивач сифилистик, те ще възприемеш неговата болест. Това не е нищо друго, освен плюене по земята. Плюй всякога в кърпа, която сам ще переш. След това изкопай малка дупка и в нея изливай водата. Кажи: Господи, прости ме за моето невежество. Плюенето се дължи на някакво неразположение в организма, затова организъмът трябва да се очисти. Изхвърли нечистотиите си вън от организма. Колкото по-нечист е вашият живот, толкова повече плюнки излизат навън. Плюене съществува и в трите свята: във физическия, духовния и умствения свят.

Да употребяваш козметични средства на лицето си не се позволява. Да преяждаш не се позволява. Да плюеш по земята не се позволява. Да ходиш немит, невчесан, не се позволява. Не се позволява да търсиш грешките на хората и да се занимаваш с тях.

Понякога идват някои при мене - воня излиза от тях, едвам ги понасям; иска ми се да избягам накрай света, но друг глас казва у мене: "Бог как ги търпи?" Казвам: Изчистете се, измийте се, измийте си краката, идете на баня. Преоблечете се, турете си нови дрехи.

Ако не знаете тези правила, оправдани сте, но като ги знаете и не ги спазвате, няма оправдание. Ще страдате, без да знаете причината за това.

ОБЛЕКЛО

Докато сте облечени със старите си дрехи, работите ви не могат да се нареждат добре. Какво ще ви даде една стара дреха, пълна с прах, пот и с нечистотии? Ако облечеш нова дреха, душата ти ще се зарадва и развесели.

Като знаете, че старите дрехи са напоени със заразителни микроби, с лоши мисли и чувства, с отрицателни състояния, хвърляйте ги или ги изгаряйте, но не ги давайте на бедни. Ако искате да дадете нещо на бедния, дайте му от новите си дрехи. Някой раздава старите си дрехи и мисли, че е направил добро. Той се е освободил от товара си, но го прехвърлил върху гърба на другия. Значи, той е направил добро на себе си, а не на бедния. Ако искате да се освободите от старите си дрехи, питайте онзи, на когото ги давате, готов ли е да носи вашия товар. Ако доброволно поеме товара ви, благодарете му за доброто, което ви е направил.

Нито своите стари дрехи носете, нито чужди стари дрехи обличайте. Старите дрехи, както и дрехите на болни хора, слагайте в огъня.

Не купувайте стари дрехи, макар и евтино да ги продават. Купувайте нови дрехи, макар и скъпи.

Съблечете старите си дрехи, ушити по модата и облечете нови, бели, чисти дрехи. Белият цвят означава доброто. Стремете се към белия цвят, за

да се свържите с доброто. Дето видите бял цвят - на цвете, на къща, измазана бяло - свързвайте го с доброто.

Черният цвят е хубав. Той психологически е хубав ето в какво отношение: Той е цвят, който събира повече енергия. Когато човек стане нервен, похубаво е да има черни дрехи да се облече, за да има повече енергия. Когато се усеща някой път праведен, да се облече в бяло.

За предпочитане е човек да ходи гол или със своите скъсани дрехи, отколкото да носи дрехи на мъртъвци. Каквито дрехи носи човек, с такива влияния се огражда. Съвременните хора носят вълнени дрехи, от вълната на овцете и неизбежно се подават на техните влияния. Дамите, особено, носят кожи от лисици, от котки, от зайци по вратовете си, вследствие на което се поддават на техните влияния. Най-добрите дрехи, които човек трябва да носи, това са ленените и памучните. Всяко животно има свои специфични качества, които се предават на хората.

Мислите ли, че е щастлив този, който носи кожено палто и кожени обувки? Не носете дрехи от одрани животни.

Ще се обличате скромно и чисто, без излишъци.

Носете едноцветни, светли дрехи, не шарени, най-много може на райета или точки, носете се хубаво, скромно.

Дрехите и обувките не трябва да стягат, да притискат тялото и да го ограничават. Не се водете по модата, носете по-свободни обувки и дрехи.

Дрехата трябва да бъде ушита широка, от естествен материал, да не притиска никъде, за да циркулира кръвта правилно.

Поне с 2-3 см да са по-широки и свободни (дрехите), нищо да не ви дразни.

Не се обличайте с изкуствени материали. Дрехите да са направени от лен, памук, вълна и коприна, но естествени.

Не носете скъсани дрехи и съдрани обувки.

Не допускайте петна по дрехите - има ли петна отвън, има и петна и отвътре.

Видите ли петно по себе си, веднага го почистете.

С хума може да се чистят мазни петна.

Обличайте се добре и с вкус. Винаги да сте спретнати и чисти. Ангелите и светиите са красиво и чисто облечени. Светията не може да бъде лошо облечен, нечист, скъсан.

Не вярвайте на светия, на когото дрехата е скъсана и мръсна, на когото ръцете, краката и тялото са нечисти, на когото ноктите и косите са мръсни.

Има едно изкуствено възпитание. Някой е разпасан, не е спретнат. Човек трябва да бъде спретнат, докаран. И като изляза вън, Господ ще ме види, ангелите ще ме видят. Изчиствам си обувката, но не за пред хората. Пред хората ще се явя най-после. Пред Бога ще се явя най-първо, след това пред ангелите и най-после пред хората. А пък вие, като отивате при хората, се докарвате, а пък като отидете при Господа, не сте така внимателни. Искам да се облечете хубаво. Никакви скъсани обувки, никакви паднали чорапи. Обувката ви да са изчистени хубаво. Аз всинца ви наблюдавам, не ми харесвате. Ти ако не можеш да очистиш обувката си, не можеш да очистиш и себе си.

Идеално чисти трябва да бъдат обувките

Чисти винаги и добре облечени винаги.

СЛЪНЦЕ

Спомени на ученици

За ишиас, за ревматизъм, за сърце Учителят препоръчваше екскурзии. "Движение, движение, екскурзии. И Слънце."

Особено и за всички болести препоръчваше Слънцето. Има цели беседи за лечебните сили на Слънцето през различните часове на деня в различните сезони, както и много мисли, пръснати из всички беседи.

"Няма болест, която да не може да я лекува Слънцето" - казва Учителят. Но Той не позволяваше да се излагаме директно на Слънцето, а да се печем през някаква лека бяла фланелка.

Наталия Накова

От няколко месеца чувствах тежест в областта на сърцето. Ходих при лекар, при един, при втори, при трети, но всеки ми казваше различно, а полза за мене - никаква. Това ме накара най-после да потърся помощта на Учителя. Срегнах се с Него и Му казах болката си, тогава Той ми каза: "През месец май ще излагаш гърба си на слънце, сутрин от 8 до 9 часа." Бях свободен и ходех всеки ден на игрище "Юнак", сега го наричат "Левски" и излагах гърба си на слънце по препоръка на Учителя и оздравях. Това е, братя, моята опитност.

Нестор Илиев

Майка ми имаше големи кръвоизливи и лекарите казаха, че е миома на матката. Трябвало да се оперира, да се изреже матката и яйчниците, защото при такива непрекъснати кръвоизливи, както лежи, така ще си замине неусетно. Майка ми пита чрез писмо Учителя, който ѝ казал да се пече на слънце от сутрин до обед най-късно през един бял чаршаф. Слънцето ще я излекува. Майка ми се пече цялата пролет и лято и наесен трябваше да я прегледат лекарите в Сливен преди да отиде на операция в София. И какво чудо - никаква следа от миомата. За лекарите беше чудо - там, където трябва да играе ножа, как може слънцето да стопи тая буца. Нейната вяра и упование в думите на Учителя, постоянството в изпълнение на съветите Му и силата на чудотворните лечебни действия на слънчевите лъчи, я излекуваха.

Мария Младенова

Всяка казана дума от Учителя е хвърлен камък, както каже, тъй става.

Ето и писмото от Учителя по този повод:

"Л. К. Гешева,

Земният живот е велико училище. В него всяка душа влязла има да научи много уроци и да придобие ценни опитности, които са потребни за повдигане. Господ в Своя промисъл има всички предвид.

Той ще изведе всички на добър край. Всичко ще се уреди за добро. Вашите земни спънки ще се премахнат и нова виделина ще изгрее на пътя ви, нови разбирания ще проникнат в душата ви. Всичко е възможно за тогози,

който се съобразява със законите на Господа. Аз разбирам ония закони, които внасят сила и живот в страдащите души. Аз ги наричам закони на волята Божия. Закони на Любовта, закони на безсмъртието. Там болестите престават да смущават душата. Вий вярвайте, но едновременно и силно желайте да се премахне болезненото състояние от тялото ви. Постоянно дръжте в ума си здравите мисли. Внушавайте си, че Господ е направил тялото ви здраво и то ще бъде здраво. Излагайте гърба си и корема си на слънчевите лъчи преди обед от 9-12 часа, през дрехите. Слъчевата светлина лекува всичко. Упразнявайте добрата си воля. Господ ще ви помогне."

София, 28.V.1919 г. В.В. (Ваш верен)
Свещеният подпис на Учителя

През време на Владийските събития, през есента на 1918 г. Верка Николова Ковачева, най-малката дъщеря на Никола Ковачев, живущ в Княжево, ул. "Св. Кирил и Методий" № 108, бе ранена в лявата ръка над лакътя от снаряд. Семейство Ковачеви, състоящо се от четири дъщери и един син, от които раненото е най-малкото дете, тогава на 10 години, изживяваше голяма тревога. Малката Верка, след 9 месечно лекуване и четири несполучливи операции в Александровската болница, беше изписана от лекарите, защото родителите ѝ не се съгласиха ръката ѝ да бъде отрязана, както те намираха, че е наложително да стане, защото раната гангрения и детето вдигаше температура. По това време в Княжево имаше италианска лекарска комисия. Заведоха малката Верка с привързана на дъска ръка при тях. Те я прегледаха и казаха, че ръката трябва незабавно да бъде отрязана, иначе детето ще умре. Роднините се събраха разтревожени около цялото семейство. Майка ни, Зорка Н. Ковачева и баща ни, Никола Д. Ковачев бяха силно вярващи християни. Те отправяха горещи молитви към Бога да спаси детето им. И спасението дойде!

Сестрата на майка ни, Ана подполковник Стоянова, дойде с радостна вест, че на улица "Опълченска" 66 живее човек, който може да помогне. Това беше така наричаният тогава "господин Дънов", а после, "Учителят". Отидохме веднага. Аз придружавах майка и сестричката си Верка. Имаше много хора, чакащи реда си да бъдат приети от Учителя. Дойде и нашият ред. Майка почна да разбинтова ръката, но Той я спря, като каза: "Няма нужда, вашата вяра е силна. Идете си, печете ръката на слънцето сутрин до 11 часа, промивайте я с калиев перманганат и правете бани на ръката с вода от варени корени от бъз, докато оздравее напълно". Той помилва нежно сестричката ми и любезно ни изпрати. Тръгнахме си, окрилени от надежда и вяра във Всевишния. Бинтът беше промокрен от гной, ръката беше подута и миришеше, бузичките на сестричката ми пламтяха от температурата, но въпреки това вярвах в спасението ѝ. Майка усърдно започна лекуването с вяра и любов.

След известно време от раните започнаха да падат парченца кости, след това се яви кръв и една сутрин при развързването падна ръбесто парче желязо от снаряд, дълго около половин човешки пръст на ръката и толкова дебело. Верка Николова порасна и се ожени. Сега се казва Манолова и е

майка на син - Емануил. Тя работи в детски дом, радва се на добро здраве, добра християнка е, обича децата и хората като себе си. Целият ѝ живот е низ от добри дела, славене на Всевишния и служене на доброто.

Сестра ѝ Богдана Николова Германова

Записки от беседите на Учителя

Ако се отнесеш добре с първия лъч на светлината, всички лъчи ще те благославят. Не мисли, че само богатството ще те задоволи. Има нещо по-хубаво от богатството, от апартаментите. Стреми се към устойчивите неща, които са в самия тебе. В тях е реалността на живота. Какво по-хубаво от това да имаш устойчив ум, устойчиво сърце и устойчива душа? Какво по-хубаво от това да имаш устойчиви мисли, чувства и постъпки? Радвай се, че живееш, че Вселената е създадена за тебе. Тя е училище с безброй пособия.

Сега вие сте в най-великото училище - земята. По-велико училище от нея няма. Вижте, колко е хубаво небето! Вие се занимавате с дребни работи, а не обръщате внимание на това, което ви обикаля.

Очите са за светлината. Всяко нещо, което човек вижда, трябва да го разбира. Зад светлината е скрит Бог - без Него не може да има светлина. Думата "светлина" произлиза от санскритската дума "сат"- значи проявеният Бог е светлина. "Сат", това е Божественото, разумното, което се е проявило, това е светлината. А пък виделината ("вид","вед") значи "зная", а това, което знаеш, като можеш да направиш, ще познаеш живота.

Искате ли да бъдете здрави, щастливи, приемайте енергия от Бога. Как ще приемате тази енергия? - Чрез слънцето на физическия свят. Излагайте се на слънчевите лъчи, за да се свържете с Бога.

Когато човек наблюдава изгрева на Слънцето, не е важно толкова какво мисли той, но какво замисля да прави. Ако в този момент човек замисля да посади някаква семка, той ще се ползва от това. Обаче, ако Слънцето го завари в момент, когато нищо не замисля, той губи. - Защо? - Защото Слънцето няма да му съдейства.

Ако работата ти се объркава, иди да видиш как изгрява слънцето. Като поемеш чистия въздух, кажи: "Моята работа ще се оправи". Когато светлината те озари, кажи: "Моята работа ще се оправи". Кажи: "Всичко в природата говори, че моята работа ще се оправи".

Излезете ли на изгрев слънце, съзнавайте дълбоко в себе си, че днес ще познаете Бога малко повече, отколкото досега сте го познавали.

Ако при изгряването на слънцето съзнавате, че възприемате малко повече от Божията Любов, тогава слънчевата светлина ще има за вас лечебно действие.

Всичко, каквото може да се вземе и което може да се ползва, е преди и при изгрева на Слънцето. През деня каквото се вземе, това са триците.

Всички хора, които спят сутрин и денем, са от културата на бухалите. Ето защо те страдат. А тази нощна култура трябва да се замени с дневната култура. Щом се пукне зората, ще станеш, ще се изправиш и ще чакаш

най-малко половин час. След това Господ ще се покаже на твоето лице, ще почерпиш от Него сила, енергия, здраве и през целия ден ще бъдеш бодър и силен да работиш.

Ако ти спиш, когато Слънцето изгрява, какъвто и да си, нищо не може да те спаси.

Вие сте дошли на земята да плащате полици. Ако не ставате рано, ако не дишате ранния чист и свеж въздух, вие няма за изплатите полиците си навреме, нито ще получите парите от своите длъжници.

Когато човек страда, той трябва да има търпение да почака изгряването на Слънцето. Изгрее ли Слънцето, всичките му страдания и противоречия изчезват. Изгревът на Слънцето носи Божиите благословения, носи всички възможности за реализиране на човешките желания.

Когато Слънцето изгрява, дръжте очите си отворени. Отвори очите си, да видиш голямото чудо на света - изгряването на Слънцето. По-голямо чудо от това няма. Станеш ли сутрин да поздравиш Слънцето и след това започнеш да работиш, ти можеш и учен и богат, и здрав да станеш. Ти можеш да развързваш и да завързваш, както и когато пожелаеш.

Някой казва: защо трябва да посрещам Слънцето? - Ако не посрещаш Слънцето, живот няма да имаш. Нямаш ли живот, от тебе нищо не може да стане. Още преди изгрева на Слънцето, човек трябва да бъде на крак, да получи дажбата си. Както ученикът трябва да влезе в училището преди удрянето на звънеца, така и всеки човек трябва да бъде на крак преди първия лъч на Слънцето. Ако ученикът се излежава след първия лъч на Слънцето и се оправдава с някакво неразположение, той никога няма да свърши училище. Първият лъч е звънецът на живота. Ученикът трябва да е станал няколко минути преди явяването на този лъч. Става ли след първия лъч, т.е. след звънеца на живота, това не говори в негова полза. Преди още да е ударил звънецът, ученикът трябва да е напълно готов да посрещне своя Изток. Само така той ще има разположение да възприеме енергиите на Слънцето.

Ако човек не посреща изгрева на физическото Слънце, той не може да бъде здрав.

Енергиите, които излизат от Слънцето, крият в себе си запас от жизнени сили, от лечебни енергии. Искан ли човек разумно да използва енергиите на Слънцето, той трябва да излага гърба си на ранните слънчеви лъчи още преди изгряването на Слънцето. Енергиите, които ще приеме по това време, се равняват на енергиите, които би приел, ако се излага цял ден на слънцето. Даже и в облачно време може да излизате преди изгряването на слънцето и да концентрирате мисълта си в посока на изгряващото слънце. Облаците пречат само да видите слънцето, но неговите жизнени енергии минават и през тях. Никаква външна сила не е в състояние да противодейства на слънчевите енергии.

Ето защо на всички анемични и слаби хора, препоръчвам при всяко време да излизат вън, половин час преди изгрева на слънцето, да възприемат ранните слънчеви енергии и после да отидат на работа. Колкото по-разумна е работата им, толкова по-голяма полза ще имат от приетата енергия. Зората

дава на човека такава енергия, каквато никоя друга сила не е в състояние да му даде. И Псалмопевецът казва: "Господи, ще те потърся на ранина". Светлината, която няма никакъв образ, е по-силна от тази, която има образ.

Казвам: иска ли човек да успява в живота си, всеки ден той трябва да посреща изгрева на трите слънца, да се свързва с техните сили. Изток представя Правдата, която трябва да царува в човека. Запад е точка на приложението. Там се прилага Правдата. Север е зенитът, дето Истината изгрява. Юг е точка на приложение. Тя се казва точка на доброто, в която Истината се прилага. Щом мине през тези четири точки, човек си дава отчет за всичко направено през деня. На другия ден той отново отива да посреща слънцето, да възприема и прилага.

И тъй, три изтока са важни за човека. Първият изток е изгревът на физическото слънце. Вторият изток е, когато Слънцето се намира в зенита си. Третият изток е среднощ. Последният третият изток е на Доброто. Искан ли човек да заякне в Доброто, той трябва да посреща този изток. Трите изтока образуват един триъгълник. Изток на физическото слънце представя Правдата. Изток на обедното слънце представя Истината. Изток на вечерното слънце представя доброто. Човек трябва да направи връзка с трите изтока. С други думи казано: човек трябва да направи връзка със своите мисли, чувства и постъпки. При това мислите, чувствата и постъпките му трябва да бъдат хармонични. Обаче, хармоничните мисли, чувства и постъпки са резултат на нещо. Ако човек не посреща изгрева на физическото слънце, той не може да бъде здрав. Този закон е познат не само на хората, но и на всички живи същества. Ако човек не посреща изгрева на духовното слънце, връзката между чувствата му ще бъде разкъсана. И най-после, ако човек не посреща изгрева на Божественото слънце, мислите му ще бъдат разпокъсани. Такъв човек непременно ще боледува по единствената причина, че го мързи да става рано и се излежава, чака други да му донесат благата. Не, всеки трябва сам да си получи благото на деня.

И тъй, след като посрещне човек изгрева на физическото слънце, той трябва да посрещне изгрева на духовното и Божественото Слънце. Те изгряват едно след друго, но човек трябва да знае точно часа и посоката на изгряването им.

Свърже ли се човек със Слънцето на физическия свят, едновременно с това той се свързва с още две слънца - със Слънцето на духовния и със Слънцето на Божествения свят. Значи, три слънца съществуват. Физическото слънце изгрява от изток, духовното от запад, а Божественото - от зенита, т.е. отгоре, от север. Физическото слънце се движи в граници от изток към север. Духовното слънце се движи в граници от запад към юг, а зенитът е област на Божественото слънце.

И тъй, приемайте светлината, въздуха, водата и храната съзнателно и с любов, за да се ползвате от тях, да имате добри резултати. Приемате ли ги само като механични блага, вие ще имате слаби резултати.

Човек може да се ползва от Слънцето само тогава, когато има отношение към него.

Който не може да концентрира мисълта си, колкото и да гледа Слънцето, почти нищо няма да постигне.

Когато човек наблюдава изгрева на Слънцето, не е важно толкова какво мисли той, но какво замисля да прави. Ако в този момент човек замисля да посади някаква семка, той ще се ползва от това. Обаче ако Слънцето го заvari в момент, когато нищо не замисля, той губи. Защо? - Слънцето не му съдейства.

СЛЪНЧЕВИ БАНИ

Слънчевата енергия през четирите годишни времена оказва четири вида влияния. Пролетта и лятото представляват прилив на слънчевата енергия към Земята, а есента и зимата - отлив. Този процес се повтаря и през деня - Слънчевата енергия минава всеки ден през 4 периода: От 12 часа среднощ до 12 часа на пладне има прилив на слънчева енергия, а от 12 часа на пладне до 12 часа среднощ - отлив. Приливът дохожда до най-високата си точка при изгрева на слънцето. Този прилив е най-силен и животворен. Той постепенно намалява до пладне. След това започва отлив, който е най-силен при залез.

Преди изгрев лъчите, които се пречупват през атмосферата, имат влияние повече върху мозъка. Във време на изгрева лъчите на слънцето, които идват по права линия, имат влияние върху дихателната система и върху нашата чувствителност. А колкото приближава към пладне, същите лъчи имат влияние върху храносмилателната ни система. Затова лечебността на слънчевата енергия е различна: преди изгрев слънце - за подобрене на мозъчната нервна система: при изгрев слънце - за уякване на дихателната система, а от 10-12 часа - за уякване на стомаха. След обед, изобщо, слънчевата енергия има малко целебни резултати. Причината за тази разлика се крие в различната възприемателна способност на земята и на организма .

Чудни са хората, които и при най-малко неразположение търсят лекар да им прави масажи и нагrevки. Бог е поставил слънцето на небето човек да се грее на него. А той търси да се нагрява изкуствено, това не е лекуване. Ако се грее човек всеки ден по половин час на слънцето съзнателно, с участието на мисълта, ще придобие повече, отколкото да търсите лекарите какво казват по този въпрос.

Добре е от време навреме човек да бъде бос, защото през краката, като антени, той влиза в контакт със земята. Между енергиите на земята и неговите става правилна обмяна.

Вън е топло, слънцето грее. За предпочитане е тогава да ходиш бос, да възприемаш енергиите на земята. Така ще се излекуваш.

Събувайте се в топли дни, когато слънцето е огряло росата и ходете боси по земята. Росата, като навлажни краката, всички непотребни сили на човека отиват в земята и той възприема други енергии от земята.

Който иска да възприеме слънчева топлина от камъните, нека отиде по обед и седне върху тях да се разговаря. Той ще им даде угощение, но и те

ще му дадат угощение. Значи, гишетото на камъните е отворено само от 10 ч. преди обед до 2 ч. след обед. Всяко друго време те вземат.

Колко пъти съм казвал на някои охтичави да излагат гърба и гърдите си на Слънце в продължение най-малко на 1-2-3-4 месеца, за да видят какъв преврат ще произведе Слънцето в тях. В това време, умът трябва да бъде съсредоточен. Кажете: Господи, помогни ми да изпълня Твоята воля, да Ти служа!

Преди години един наш брат заболя от язва на стомаха. Дойде при мен да ме пита, какво да прави. Казах му: "През лятото ще се печеш на слънце. Ще излагаш корема си на слънцето. Така ще се лекуваш 2-3 месеца наред. Всеки ден ще пиеш по една чаша зехтин". Той изпълни моите съвети и оздравя.

Когато искате да се лекувате със слънчеви бани, най-добри часове са от 8 - 10 часа. Пазете се от следобедните слънчеви лъчи.

Ако имате екзема, ако ви падат косите, ако имате ревматизъм в ставите си или пък някакви подутина в корема си, ако сте богат, направете си някаква веранда, тераса, изложена към слънцето и оградена със стъкла, хвърлете ризата си да пояса, легнете на един креват с глава на север, а краката на юг, изложете си гърдите на слънцето, като пазите главата си от него и стойте така 1/2 час; после 1/2 час гърба, 1/2 час пак гърдите и т. н., докато се изпотите. Ако направите 20 - 30 - 40 такива бани, всичко ще ви мине - и екзема, и ревматизъм ще изчезне.

Човек може да се ползва от Слънцето само тогава, когато има отношение към него.

Когато правите слънчеви бани, съзнанието ви трябва да бъде съсредоточено, да не мислите за странични неща.

И тъй, приемайте светлината, въздуха, водата и храната съзнателно и с любов, за да се ползвате от тях, да имате добри резултати. Приемате ли ги само като механични блага, вие ще имате слаби резултати.

Когато почернява, човек трябва да се радва, защото Слънцето го лекува. Хора, които не почерняват, не могат да се лекуват от Слънцето.

Никога не стой под сянката на дървото или под сянката на човека. Това е правило, което всеки може да опита. Много болести се дължат на сенките. Всеки лъч, попаднал върху човека, се поглъща от организма му и после отново излиза във вид на мъртва светлина. Под сянката на цветето, на дървото или под сянката на къщата пак има светлина, наречена мъртва. Следователно, вие трябва да бъдете под влиянието на преките слънчеви лъчи, а не на косвените, т.е. лъчите на сянката. Никога не стойте на сянка. Нищо не вирее под нея.

Сутрин ще дигнете ръцете си над главата, ще ги допрете с дланите и след това ще ги спуснете към главата, като че се обливате с вода и ще стигнете до краката си. После се издигат ръцете над главата и пак по същия начин се спускат.

Ръцете вдигнати нагоре, с допрени краища на пръстите. Мислено насочете слънчевите енергии да минат през ръцете ви, да потекат през целия ви организъм. Изговорете формулата: Аз съм в хармония с живата природа. Нека Божието благословение потече през мен.

ВОДА И ИЗВОРИ

Спомени на ученици

Когато Учителят дойде на Изгрева, първата работа, която ни постави, бе да намерим вода. Там горе се очерта селище, за което трябваше вода. Тогава ние слязохме от Изгрева на юг към Витоша, към долината, където течеше малка рекичка в местността Дианабад и там дълго време търсихме вода. От рекичката не можеше да се вземе вода за пиене. Бяха открити ниви. Учителят, като изследва долината на рекичката, намери един син пясък. "В този пясък има вода." Като разчистихме пясъка с лопати, оказа се, че е мокър. Тогава ние каптирахме едно разстояние около 20 м, направихме улейче, а под пясъка имаше глина и в глината направихме един каптаж. И действително, в глината започна да се събира малко вода от синия пясък. Тънката струйка вода прерастваше в струя, дебела колкото пръст. Тази водичка ние отведохме в по-ниската част на брега. Там ние, които бяхме строители, направихме една малка чешма. Аз работех при Бертоли и с него използвахме каквито камъни и плочи има. Приятелите, които живеяха на Изгрева в палатки и бараки, идваха тук и си вземаха вода от чешмичката. Оказа се, че е много хубава и ценна. "Радиоактивна вода", я нарече Учителят. Така е, защото сините пясъци се дължаха на минерала голконит, който е радиоактивен минерал. Тази вода Учителят препоръчваше да се пие.

Учителят често говореше в беседи, че където отидем в планината, трябва да почистваме изворите. Това бе постоянна задача за нас. При различни екскурзии, в различните години се откриваха извори. Те се прочистваха, каптираха се - изпълняваха се задачи от Учителя. Когато се почисти един извор и се прочисти неговия път, за да изтича водата, с това човек прави един символичен жест, че трябва да отприщи и да изчисти от себе си всички неща, които го подпушват и задръстват, за да се прояви като истински човек с добродетели.

Учителят обичаше течащата вода, затова често ни извеждаше срещу чистия бистър планински поток, който по-долу минаваше през село Симеоново, слизайки от Витоша. Тук, на левия бряг на рекичката, открихме изворче с кристално бистра вода и си направихме чешмичка - над последното езеро "Тиганя". За тази вода Учителят казваше, че е една от най-хубавите води на Витоша и препоръчваше да се пие от нея. Учителят обичаше да пие от нея. Той каза, че тя минава през минерални пластове и е леко лаксативна, т.е. разхлабва онези черва, които са лениви и склонни към запек. Друг път каза: "За в бъдеще, дотук да идвате, ще ви е достатъчно".

Долината на рекичката, тогава девствена, сега е направена като хубав парк, с езерца чешмички, затворени полянки - красиво стана. Столичани намират сега там условия за приятен отдих. Там, дето стъпваше крака на Учителя, всичко се облагородяваше и ставаше благо за всички.

Където и да ходеше Той, особено внимание се обръщаше най-напред на изворите. За Учителя изворите представляваха някакъв велик символ на всеотдайност, на велика жертва, на щедрост. Затова първата Му грижа бе да ги почисти, да отвори техния път и да ги разхубави.

Ще ви разкажа как Учителят даде песента "Химн на Великата Душа". Той даде думите и мелодията и песента бе научена от нас. Веднъж Учителят каза: "Да направим един опит, да свалим и вградим тази песен на земята". Всички се оглеждахме и се чудехме как може да се направи това. Учителят добави: "Ще построим чешма, а на стената на чешмата ще изобразим съдържанието на песента". Борис Николов бе изпълнител на тази чешма на "Изгрева". Днес може да я видите само на снимка! Песента бе дадена през лятото на 1933 г.

На 6 май 1934 г. на "Изгрева" бе прокаран водопровод. Трябваше да се построят чешми. Една от тях бе чешмата, в която трябваше да се вгради тази песен. Бе направена стена, която трябваше да бъде панорамен фон на фигурите, нарисувани от Цветана Щилянкова, които символично трябваше да отговарят на думите на песента. Беше намерено архитектурно решение на горната част на стената, линията ѝ бе сводеста и даваше представа за хоризонт. Чешмата имаше височина един метър и бе вградена в обла обвивка с широчина петдесет сантиметра. Водата изтичаше в корито с обла форма с диаметър около един метър, като три четвърти от тази окръжност излизаше като корито пред панорамната стена, а една четвърт бе вградена в стената. На панорамната стена бяха изработени по рисунките на Цветана Щилянкова фигури, които изпъкваха релефно на стената. Според думите на песента, горе вляво, над планините, беше изгряло слънцето и осветяваше всичко живо. В дясната част бе изобразена сърна, която кротко пасеше трева. До нея в цял ръст бе изобразена жена със спуснати одежди до земята, като в лявата ръка тя държеше една книга, а в дясната ръка държеше ябълка. Отляво бе изобразен орел с разперени крила, който слиза на земята, за да си направи гнездо от клечки и клони. Отгоре, на перваза на чешмата, бяха издълбани три кратки изречения: Над сърната пишеше: "Храни се добре"; над жената - "Мисли добре"; над орела - "Работи добре".

Тази чешмичка беше на ъгъла на боровете, като се завива от жилището на брат Боев за салона. Тя е символична - сърничката символизира природата, орелът - стремежът към възвишеното. Дадено е слънцето, като източник на живота. Човекът символизира разумното, книгата е знанието, а знанието символизира Словото. Когато се отчужди мястото, чешмата не можеше да се запази, защото бе направена от тухли и след това замазана.

Отначало на Рила за всички нужди черпехме вода от езерото. Учителят не беше много доволен от това разрешение. В един много хубав слънчев ден след беседа, Учителят каза: "Тук трябва да има един извор. Ние трябва да го намерим". После добави: "Пръснете се във вид на верига и тръгнете да търсите извора в околността над езерото". След малко един брат се провикна: "Тук, под канарата, има едно изворче". Всички прескочихме и отидохме при брата. Учителят видя извора и каза: "Да, това е много хубаво изворче. Под канарата извира". Веднага започнахме да го разчистваме. По едно време Учителят каза: "Тук много добре ще бъде, ако му направим едно коритце, да го грее слънцето, та водата да е слънчева и да не е толкова студена".

От мрамор бяха изсечени две ръце, събрани в шепа, които представля-

ваха улей и чучур, по който течеше вода. Днес може да ги видите само по запазени снимки. След време злосторници ги изпочупиха. Направиха други ръце, но те не можеха да се доближат до оригинала. Там имаше една полегнала скала, на която по идея на Учителя бяха издълбани няколко изречения от Владо Николов-Руснака и от брат Борис Николов. След това те бяха боядисани, за да си личат отдалеч, та всеки жаден пътник да прочете поучителните Слова, дадени от Учителя:

Братя и сестри, майки и бащи,
приятели и странници,
учители и ученици,
слуги и господари,
вий, служители на живота,
отворете сърцата си за Доброто
и бъдете като този извор!

От другата страна на скалата бе издълбана с длето една котва, която олицетворяваше слизането на човешкия дух в материята. От този извор носехме вода за кухнята. Отначало тя се носеше на ръце от дежурните. По-късно се даде идея да се направи сал и да се вози водата с него. Учителят попита: "Защо ви е сал, след като може да стане с лодка?" Всички одобриха идеята и брат Боян Златарев, който бе дърводелец, на следващата година направи лодка и тя бе донесена на езерата. С нея се караше вода от извора до кухнята.

Братството беше евакуирано в Мърчаево и още в първите дни след 14.01.1944 г. всички отидохме на минералния извор Рударци. Това е голям и топъл минерален извор на около 4 км на запад от селото в чудно красива и магнетична долина. След като разгледахме околностите, аз напълних един чайник с вода и тръгнахме да си отиваме. Групата с Учителя вървеше напред, а аз придружавах брат Боян Боев, който беше с болен крак и трудно се движеше. Учителят спря групата на едно място и дочака мен и Боян Боев да ги настигнем. Като пристигнахме при тях, един брат попита Учителя дали тази вода е хубава. Учителят си подаде шепата и аз му налях в нея малко от чайника. Той я опита и каза: "Водата е хубава". После се обърна към мене: "Ангеле, всеки ден ще ми носиш вода от този извор!" На другия ден аз поех задачата. Девет месеца всеки ден аз ходех за вода. Като се върнахме в София, през три дни пътувах до Мърчаево да нося вода за Учителя. Тази задача изпълнявах до последния ден на Учителя.

До идването на Учителя при извора, селяните употребяваха водата му само за пране на дрехи. Но когато Той дойде и посочи високите качества на водата, тяхното благотворно влияние за къпане и пиене, цялото село и всички околни села започнаха да я използват за тази цел. След няколко години се биха сонди и за избликналата целебна вода се направиха бани и басейни за къпане. Тази долина с топла минерална вода стана важен курортен център, особено за трудовите хора на Перник. Около този извор и баните се построиха по-късно много вили и къщи. Стана цяло селище, което нарекоха Рударци.

В Мърчаево в двора на брат Темелко имаше няколко незначителни извора, на които семейството даже не обръщаше внимание. Учителят и братята с голяма грижа събраха водите и от тях направиха един по-голям извор, на който се даде име "Изворът на Доброто". В работата взеха участие и много наши приятели, които непрекъснато идваха от най-различни краища на България, за да видят Учителя и да чуят беседите Му, които изнасяше в Мърчаево. "Изворът на Доброто" привличаше вниманието и стана любимо място на всички приятели. Около извора беше направена красива площадка от разнообразни по форма и цвят камъчета. До извора се отиваше посредством три стъпала, те символизираха трите принципа - Любовта, Мъдростта и Истината, които извеждат човешката душа до великия извор на Живота. На източния край на двора бе направен друг голям извор. Този извор Учителят нарече "Изворът на Мъдростта". За неговия външен вид и украса също се вложи много грижа и старание. Около изворите всякога имаше оживление и приятни разговори. В селото водата беше варовита и неприятна за пиене. Водата на нашите извори се оказа мека, сладка и приятна. Като разбраха това селяните, всички започнаха да вземат вода за пиене от тях.

Борис Николов, Георги Събев, Ангел Вълков, Елена Андреева

ЛЕЧЕНИЕ С ВОДА

Спомени на ученици

Учителят имаше едно особено, пълно с уважение и благоговение отношение към изворите и към водата. Той казва: "Аз не познавам по-голямо лекарство от водата".

Първата задача, която Учителят постави, бе сестрите да си вземат две хубави малки стомнички, а не каквото и да е, и с тях да си носят вода от чешмата на Дианабад. Носенето на водата действа здравословно, защото човек приема магнетизма от водата.

Второ: Той препоръчваше водата да се носи във всяко време и особено лятно време, когато трябваше братята и сестрите да се облекат със зимни дрехи, за да се изпотят. Ще добавим, че като си отидат в бараките, вън в един леген ги чака затоплена слънчева вода. Съблекат се и се обливат с топла слънчева вода и след това легнат да си починат.

Трето: След като починат, ще станат и ще си сварят вода и ще пият гореща вода. Оттогава пием все топла вода.

Четвърто: Учителят препоръчваше да се обливаме с топла слънчева вода, поставена в една кофа или леген да се нагрее цял ден.

Пето: Всяка вечер краката се поставяха в топла вода, независимо как си прекарал деня. Навеждаш се и с ръка масажираш пръстите си ту на единия, ту на другия крак.

Шесто: Учителят препоръча на нас, младите, да носим вода в две големи стомни по 15 литра. Обикновено ги носихме на ръце, а понякога на кобилица. Занасяхме ги на Изгрева и след това минавахме от барака на барака и предлагаме вода на всекиго. Всеки си вземаше от тази вода, най-малко по

една чаша, защото знаеше задачата от Учителя. Идеята бе, че един отива при извора на живота, пълни и налива с блага своите съдове и след това занася и раздава тези блага на своите братя и сестри. Така се приучавахме към идеята за Братство и Единство.

Учителят изнесе цяла беседа върху горещата вода още в първите години. Той даде тези задачи с водата и дълги години всички, които живееха на Изгрева, ги правиха. Много братя и сестри чрез туй водолечение се излекуваха.

Борис Николов

Изкарването на отровите от тялото, чрез потни бани е едно ефикасно средство за лекуване. Затова Учителят препоръча изпотяването при специални условия, които Той даде. Даде ни следното упражнение. Това беше през лятото на 1928 година. Много добре облечени, с дебели дрехи, да се носи вода с две стомни от чешмичката. Първият ден един път се носи вода и като се върнеш, се обливаш с топла вода и се преобличаш с чисти дрехи. Втория ден носиш със стомните два пъти, след това обливане с топла вода и отново преобличане. Третия ден се носи вода три пъти и пак същата процедура и т.н. до десетия ден. Тогава ще донесеш вода десет пъти, следва пак обливането с топла вода и преобличането. Поради дебелите дрехи изпотяването е обилно. След това се дават десет дни почивка. После, ако има разположение, може да се повтори това упражнение за още десет дена. Самото носене на вода е важно, изпотяването почиства порите на човешката кожа.

Веска Нейкова

Изворчето в Дианабад го направихме, когато Учителят започна да живее на Изгрева. Той ни даде една задача да носим вода. 1926 година вече я изпълнявахме. В какво се заключаваеше тази задача и какъв е принципът? Учителят казваше, че водата съдържа в себе си магнетизъм и човек като носи вода, получава магнетизма от водата. Всеки да си вземе две стомнички от 2-3 литра и първия ден да отиде един път, втория ден два пъти, третия ден три пъти... десетия ден десет пъти до изворчето и, естествено, ние се изпотяхме и след това да си направим една обтривка на тялото. Учителят в 1924 година на Младежкия клас ни даде една задача за потни бани, за лечение и за почистване на организма. Най-напред каза да правим по една потна баня 40 дена напред. После каза: много е всеки ден. Той разбра, че ние няма да можем да го направим и ни го даде два пъти в седмицата 40 дена. Да Ви кажа, аз тогава изпълних тази задача и такова хубаво нещо почувствах накрая на изпълнението на задачата. Вижте как прилагаме тази задача: възвирахме един чайник вода, наливаш в чаша и пиеш лъжичка по лъжичка. Една чашка, две, три, четири, пет, докато се изпотиш. И знаете ли, от носа ми излизаше пот, капчици. Така ми се отвориха порите. Първоначално само някакви части от тялото ми се изпотяха, а после вече и лицето и цялото тяло ми се оросяваше с потенето. Това беше в разстояние на 40 дни. Задачата изпълнявах за около час и половина - два. А след като си изпие водата човек, сипва си вода

в един леген, не студена, а марна и с една мокра кърпа си обтрива цялото тяло, за да поеме потта и да се изчисти тялото. След това се обличаш и изпиваш още една чаша вода, в която капваш малко лимон. В обяснението малко грешно е предадено. Казва се, че във всяка чаша се слага лимон, а лимонът беше само накрая.

Учителят не беше за тези бани много често да се къпем, но беше за редовни частични измивания. Той препоръчваше краката си всяка вечер да ги миеш с топла вода. Ръцете да ги миеш по много пъти на ден. И даже в "Пътят на ученика", ако си спомняте, дава съвети да си измиеш под мишниците. Той беше за една хигиена на тялото.

Учителят даде този метод с врелите компреси. Взема се един пакет памук или пешкир, натопен във вряла вода, захващат се краищата да се поизцеди и се слага на болното място. Щом поизстине, се сменя. Това се прави най-малко 6 пъти, най-много 10 пъти. Веднъж за един брат Учителят ме прати да направя този компрес за синусит. На брата му бяха казали, че трябва да му правят пункция. Аз попитах Учителят какво да направим. Той каза: "Направи му врелите компреси!". Аз ходих при него и му направих три или четири такива "врели компреси" и когато отива при лекаря, казва: "Няма нужда от пункция, изчистено е". Тези компреси Учителят ги даде за всички остри заболявания. Например аз съм ги правила и за гноен плеврит. Така направих и на едно малко момче, ученик беше на моя приятелка. Три компреса направих последователно. Чичо му беше лекар, след това казва: "Няма нужда от пункция, изчистено е".

Елена Андреева

"Врялата вода - казва Учителят - разрежда серума в кръвта, от който се хранят бацилите и те умират. Така могат да се лекуват даже и холерата, чумата и туберкулозата.

Заболял някой от туберкулоза, нека вземе чайник, фланели за преобличане и тръгне из планините. Да пие вряла вода, да се изпотява и преоблича, да диша дълбоко".

Учителят препоръчваше почти за всички болести и състояния на човешкия организъм топлата, врялата вода. Каквото и да те боли - корем, глава, крака и т.н., каквото и състояние да имаш - уморен си, нямаш апетит, разтревожен, раздразнен си, не можеш да спиш, изпий една, две, три, четири, пет до шест чаши вряла вода според болестта и нуждата, бавно с лъжичката, на глътки и ще ти мине или поне ще те облекчи. И за нея има на много места в беседите казани много неща при различни случаи как да се употребява. Например: "Аз препоръчвам инжекциите с вряла вода. Сутрин преди ядене една чаша вряла вода, на обяд преди ядене вряла вода и вечер преди ядене една чаша вряла вода". На друго място казва: "Простудил си се или имаш треска, изпивашаш 4-5 чаши вряла вода, да се изпотеш и преоблечеш и ще ти мине".

Ние, нашите хора, така се лекуваме от много болести.

Сама аз имам опит с врялата вода. Заболяла съм, без да зная и подо-

зирам от начална туберкулоза. Селото ми беше много туберкулозно, а училището и квартирата - ми нехигиенични. Тресеше ме всеки ден. Учителят казваше: "Пий вряла вода. Почувстваш ли, че иде треска изпий няколко чаши вряла вода и се преоблечи. И така ще я предотвратяваш". Така и правих. По три литра, а в по-тежки случаи и по пет литра вода съм изпивала през деня и така я удавих тази болест и се спасих от нея. По-късно една случайно направена рентгенова снимка на белите дробове показа, че съм преболедувала, без да зная. (Намериха се калцирани огнищни сенки по върховете.) Слава на врялата вода. Слава на Учителя. Разбира се, Той ми даваше и други съвети: някога лятото прекарвах на Рила, правех екскурзии до Витоша, когато бивах в София, в селото излизах пролет, есен и зиме по 2-3 пъти дневно по половин, един или повече часове, според възможностите, във гората. Понеже Той знаеше, че условията ми в селото са тежки, често ми казваше: "Излизайте, излизайте из гората". (Пък аз обичам природата, обичах гората и излизах). Съветваше ме да дишам дълбоко, да правя гимнастически упражнения. Даде ми гимнастическо упражнение, впрочем Той го беше казвал на всички, специално за целта. "Който прави това упражнение, няма да боледува от туберкулоза". През ваканциите прекарвах на палатка. Тогава имаше стаи, нямаше квартирна криза и аз можех да си взема под наем стая за лятната ваканция, но Той казваше: "На палатка, на палатка, рекох. По е здравословно". Той е знаел от какво съм болна и без да зная, ми е помогнал с тези Негови съвети, които аз изпълнявах.

Наталия Накова

Георги Радев е болен от туберкулоза. Като работи с астрологията, се концентрира и вижда картините на своето бъдещо развитие и всички условия, при които ще си замине - силно проявена интуиция. Той отива при Учителя с хороскопа си и Му казва: "Аз ще умра, изхвърлен, като някое псе отвън, няма да има никой при мен. Ще има доста голям скандал при смъртта ми и после постепенно работите ще се оправят. Не зависи от мен. Това е карма". Той започва да плаче пред Учителя и Му казва: "Имам толкова тежка карма, с която не мога да се справя, нямам изходен път". Учителят му казва: "Над всичко е Бог. Вземи две стомни по 10 литра и всеки ден носи по 3 пъти вода от извора в Дианабад, да се изпотяваш". Георги му отговаря: "Как ще нося вода, какво ще кажат хората за мен, такъв интелигентен човек, да носи вода". Проявява поредното непослушание. Разговорът го чува брат Генчо Алексиев, художник от Варна, който живееше в нашето кварталче и беше болен от туберкулоза. Грабва две стомни и повече от месец носи вода, изпотява се и се излекува. Животът му се продължи повече от 20 години. Той рисува хубавите картини на градината в Айтос като напусна Изгрева в 1940 година. Заминал си е на 10.X.1956 година в град Пловдив.

Светозар Няголов

Страдах от възпаление на очите, но никакво лекуване не предприемах. Майка ми попита Учителя как да се излекувам. Той ми даде прости наставле-

ния - да правя на ден 2-3 пъти коремообривни бани с топла вода и с двете ръце да си обтривам корема. Като приложих този режим за около един месец възпалението на очите ми премина.

Жечо Панайотов

С възрастта си баща ми получи перде на окото. Не можеше да вижда. После му направиха операция на окото и му магнаха пердето. Но така се случи, че той без да иска си напръска със сняг окото. Стана инфекция, окото почерня и се поду. Получи се голям оток. Извикахме лекар и той каза, че окото трябва да се извади. Като чухме това, веднага се затичахме при Учителя. Разказахме Му всичко. А Той ни каза: "Ще вземете чист съд. Ще вземете също една чиста кърпа. В чистия съд ще сложите гореща вода. Кърпата ще я топите във водата и ще я налагате на окото." Сестра ми Люба цяла нощ топи кърпата в легена с топла вода и я слагаше на окото на баща ми. На сутринта отокът спадна. Окото се избистри. Идва лекарят, за да види какво ще правим с окото. Вижда го и ахва: "Ама как стана? Как е възможно това?" Отговаряме, че Учителят го е излекувал по този начин с компрес от горещи кърпи. "Боже, такова нещо никога не съм чувал." А беше дошъл, за да карат баща ми в болница, където да му извадят окото. Накрая всичко завърши благополучно, баща ми сложи очила и с тях си служеше до края на живота си.

Драга Михайлова

Беше около 1926 година. Измазвах стаята си с баданарка. Една капчица вар падна в окото ми. Беше след обяд. Бях чувала, че Учителят препоръчва да се промива окото с руски чай, когато падне нещо в него. Промих го няколко пъти, но не помогна. Сълзите ми се лееха от двете очи. До заранта окото ми се поду така, че съвсем се скри в отока. Не се решавах да го поверя на лекар, като имах пред себе си случая с Еленка Иванова, на която професор - офталмолог погуби двете очи в един ден, поради някаква негова грешка, преди да беше почнала да ходи при Учителя. Реших да отида при Учителя. Като минавах покрай къщата на приятелката си, позвъних на вратата да ѝ се обадя. Тя се уплаши като видя лицето ми. С голяма мъка извървах пътя до "Опълченска" 66, поради сълзите, които течаха от двете ми очи. Там в градинката чакаха много хора. Отидох под вишната до стобора да чакам своя ред, измъчвана страшно от окото си. По едно време Учителят излезе от къщата и тръгна да прекоси двора. Като ме видя още отдалеч, се отби при мен и ме попита какво ми е. Пита ме не съм ли го промивала с чай. Казах, че съм го промивала. "С какъв чай - топъл или студен?" - "Студен." - "Там е грешката на всички, че когато попадне нещо в окото им, тичат да го измият на чешмата. Окото не търпи нито студена, нито гореща вода. Водата трябва да има температурата на тялото". Той поиска да му дадат топъл чай от кухнята, нагласи топлината му и ме накара да промия окото. После поиска да Му дадат зехтин и намаза с него клепаща, като обясни, че това се прави, за да не настине окото след промиването. Поръча ми да го промивам така и вкъщи. Промивах го до вечерта, но капчицата вар не падна. Преди да си легна поставих чая в електрическия чайник до леглото си и си легнах. По едно време през нощта

окото ми засмъдя нетърпимо. Промих го и вярта падна. След няколко дена то съвсем се оправи и оздравя. Отидох отново на беседата. Учителят ме погледна отдалече и се усмихна.

Мария Райчева

Преди няколко години заболях и толкова бях отслабнал, че едва можех да направя няколко крачки. Дойде ми на ум да отида при Учителя и да го помоля да ми помогне. Един ден полека - полека отидох при Него. Заварих го вън, пред приемната, казах му за болестта си и го помолих да ми помогне. Беше хубав пролетен ден. В отговор на моята молба, Учителят ми каза: "Ще облечеш дебело зимно палто и с две стомни ще носиш вода от изворчето (Дианабад)". - "Учителю, аз съм много болен, че едва дойдох дотук, как ще ходя до изворчето?". Учителят повтори думите си и повече нищо не ми каза. Облякох зимното палто, взех две стомни и потеглих. С много почивки отидох до изворчето, напълних стомните с вода и се върнах благополучно на Изгрева за около два часа - същият път, когато бях здрав, го вземах за двадесет минути. Така ходех всеки ден по няколко пъти и след две - три седмици оздравях.

Георги Куртев

Мен ме беше хванал ишиас. Бях простинал и ме болеше кракът отгоре до долу. След беседа отиваме към полянката за упражнения, аз вървя и накуцвам. До мен върви Учителят. Обръща се и ми казва: "Ангеле, един бомбелия те е яхнал". А аз куцам, боли ме и имам усещане, че нося някого на гърба си. Отидох при Учителя да питам какво да правя, че да го сваля този бомбелия от гърба си. Той ми нареди да си слагам краката в топла вода и да налагам крака си с топли компреси, за да може да се затопли крака. След няколко дена успях да смъкна бомбелията от себе си.

Ангел Вълков

През месец май 1940 година дошли на Изгрева две жени с болни сърца. Слушали беседата от Учителя, от която останали доволни. През време на беседата Учителят казал, че всяка болест може да се излекува, може с лекарства, а може и без лекарства. Новите слушателки се заинтересували. Когато беседата привършила и Учителят бил излязъл вън, те се приближили и го запитали: "Учителю, ние имаме болни сърца. Как да се лекуваме? Досега много лекарства опитахме, но полза почти няма. Вие какво ще ни препоръчате?" - "Поливайте цветята. Но не само веднъж, а всеки ден. Със стомни или дамаджани, всеки ден ще ходите на изворчето "Дианабад" и ще ги поливате. Това е лекарството". Двете жени с дамаджани през цялото лято поливали цветните алеи на Изгрева. Когато дошла есен, отишли да се прегледат на лекар, който установил, че настъпило голямо подобрене.

Георги Събев

Сестра Маркова беше много болна, но като дойде и поживя малко на Изгрева, покопоти се и Учителят ѝ каза: "Сестра, ще вземеш една стомничка

много малка - 2 кила, и всеки ден ще отиваш на изворчето, ще си напълниш стомничката и ще се върнеш". Тя го направи и оздравя. И след това работи, преведе много книги от беседите на френски.

Елена Андреева

Майката на брат Петър Пампоров хулила по адрес на Учителя, което обстоятелство огорчавало сина ѝ. Но случило се тъй, че тя тежко заболяла и се наложило да викат лекар, един, двама и повече, но техните усилия не помогнали. Тогава брат Петър отива в София, попитал Учителя за лекарство и Той му казал как да я лекува. Братът се върнал при майка си в Смолян, като ѝ казал: "Майко, ходих в София при най-големия специалист, професор, който ми каза, че трябва да пиеш гореща вода и да се излагаш на слънце. Само тъй ще оздравееш". Тя повярвала и прилагала метода, даден от Учителя и оздравяла.

Чак тогава той ѝ казал кой е този най-голям професор. Защото най-голям професор и най-голям специалист е Учителя. Оттогава тя се обърнала с доверие и любов към Учителя и Му благодарила за излекуването. Разказано ми е през 1952 година от брат Пампоров. Значи трябва да мине чрез прилагането и чак тогава прилагането ѝ отваря път към Словото и Учителя.

Георги Събев

Мама беше доста болна и аз писах да дойде при мен на Рила малко на почивка. Тя пристигна, но хубавият въздух и рилското слънце не помогнаха да се съвземе. Страдаше от болки в коремната област.

Съпругата на главния надзирател - Пеша Хр. Панайотова предложи да вземем мама на Кюстендилските бани. Тя се надяваше, че ще ѝ помогне. На следния ден отпътуваха. Минавайки през Дупница, Пеша решила да заведе мама на преглед при неин братовчед - лекар-гинеколог. Лекарят установил рак в матката. Отиват в Кюстендил. Същото констатира и лекарят при Кюстендилските бани и забранил на мама да се къпе. Върнаха се още на следния ден. Решихме мама незабавно да отиде в София при Учителя. Тя отпътува, но преди да отиде при Него отишла с Таня (сестра ми) при най-прочутия лекар - професор-гинеколог. Той потвърдил диагнозата на първите двама лекари. Казал, че ако до два месеца не се оперира, ще си замине. Сега вече, уверени, че мама е болна от рак, мама и Таня отиват при Учителя и му разказват всичко подробно. Учителят попитал мама: "Ти как мислиш да се лекуваш?" - "Учителю, аз ще изпълня онова, което Ти ми определиш"- отговорила мама.

Тогава Учителят затворил очи и след една минута казал: "Рекох, ще мине без операция. Пий слънчева вода и яж по малко суров лук (кромид)".

Учителят излекува майка ми в 1931 година. След това тя живя още 37 години и почина на 24 юни 1968 година.

Мария Райчева

Една ваканция пристигна от Стара Загора на Изгрева наша сестра, моя добра позната - Денка Стоянова Жекова, много болна от доста напреднал тумор някъде из коремната област. Построиха и палатка до гостните стаи и

ние се виждахме много често. Тя ходеше всеки ден на чешмичката при Дианабад с две малки стомнички за вода, слагаше си вода на слънце в открит съд и се обливаше към обяд с нея. След един месец тя беше вече здрава. Живя доста години след това. Аз знаех, че това лечение ѝ е назначено от Учителя, но подробностите не знаех. Един ден, когато беше вече оздравяла, тя ми разказа следното: "Заболях от тумор. Лекувах се при лекари, при баби, кой какво ми кажеше, но тумора си растеше и аз от ден на ден ставам зле. Казаха ми лекарите, че трябва да се оперирам, но аз съм страхлива и реших да дойда при Учителя да Го питам. Той каза: "Идете при някой професор да видите какво ще ви каже". Отивам и той каза - операция непременно и незабавно. Аз се върнах при Учителя и Му разказах какво ми е казал професорът. "Но аз съм много страхлива, не мога да се реша. Учителю, ако можете, моля Ви се, помогнете ми Вие без операция". Учителят се позамисли и каза: "Ако имаш вяра, можеш". И нареди ми това лечение, което ти виждаше. Всеки ден аз се обливах със стоплената вода на слънцето. Но не се избърсвах абсолютно, а леко само попивах с един чаршаф водата. Така ми беше казал Той и слава Богу и на Учителя, тумора полека-лека изчезна и вече съм здрава". Благодарих ѝ и много се зарадвах за това чудодейно излекуване.

Наталия Накова

Живеехме с брат ми на Изгрева. Къщата му беше точно под поляната, на която играехме Паневритмия. Беше 15 май. Валеше хубав, ситен дъжд. Аз излязох на поляната да потичам на дъжда. И кой мислите се зададе откъм източната страна на поляната? - Учителят. И Той излизаше да се разходи по дъжда. Аз бях на седмото небе. Обикаляхме поляната и след като хубаво ни намокри, Учителят каза: "Рекох, майският дъжд е благословение!" Щастлива отидох вкъщи. Тази майска дъждовна разходка ще остане спомен за цял живот.

Надежда Георгиева

По време на една екскурзия до Бивака на Витоша денят бил много горещ и сух. След беседата Учителят се обърна към всички и казал: "Никой да не бърза да си отива до 4 часа." Един брат се запътил да си ходи, но Учителят накара другите да го спрат и да го върнат. Към три и половина всички се приготвили за път. Направили обща молитва и поели. Като стигнали голямата поляна под бивака, спрели по нареждане на Учителя. Отново направили обща молитва. Дотогава по небето само тук-таме се мяркали облачета, но изневиделица те се сгъстиха и почнали да падат едри капки дъжд. Към края на молитвата дъждът започнал да се усилва и продължил да вали така, докато стигнали до Изгрева. Преди да се разделят, Учителят пояснил: "Една такава дъждовна баня през лятото, струва колкото 100 обикновени бани." Учителят е виждал, че ще има дъжд и ги е предупредил да останат, за да използват енергията на дъждовната баня.

Влад Пашов

Някой иска да знае къде има вода, затова ще ви кажа да вземете сестрицата вълна, да изкопаете малко и да я заровите в тази дупка, като отгоре я покриете с една паница. Има ли наблизо вода, вълната ще попие влага и ще омекне, няма ли влага, суха ли е, търсете на друго място вода.

Учителят

Записки от беседите на Учителя

Водата е едно от мощните средства за лекуване. Аз препоръчвам водата да се употребява по една чаена лъжичка на минута. Ако те боли стомах, употребявай в продължение на три-четири часа по една лъжичка вода на минута. Като участва и мисълта, ще има и резултати. За опита ще вземеш чиста, планинска вода.

Когато някой е неразположен духом, когато е болен или животът му се е обезсмислил, нека пие вода.

Ако вземеш една чаша дестилирана вода и в продължение на 2 часа пиеш капка по капка, ти ще обновиш организма си.

В студената вода има известни примеси и енергии, които са опасни. Тази вода може да е била под влиянието на нощта, под влиянието на звездите, под влиянието на облаците. Ако тази вода не я сгорещите или ако не я турите на огъня да възври, като я пиете, може да ви навреди.

В момента на вренето трябва да махнете от огъня завиращата вода. Една вода, колкото повече се вари, толкова повече земни вещества отделя от себе си.

Топлата вода предизвиква разширяване на кръвоносните съдове, вследствие на което кръвообращението се подобрява.

Няма по-хубаво лекарство от горещата вода. Хининът не струва нищо пред горещата вода. Другите лекарства само подпушват болестите. Най-мощното лекарство в света е горещата вода. Еликсирът на живота е горещата вода. Хининът пресича треската, но не я лекува. Вместо да употребявате хинин, пиете три дена гореща вода без да се храните и треската ви ще мине. Така се лекува и хремата. Чумата се лекува с гореща вода. Болният от чума трябва да се отдели от здравите и на всеки час да му се дава по една чаша гореща вода. Като пие гореща вода, серумът в кръвта, който служи за храна на микробите, се разрежда и те постепенно престават да се размножават. През време на болестта никаква храна не трябва да се употребява.

Една чаша вода на ден е недостатъчна, най-малко един литър вода да се пие.

Водата да се пече един ден на Слънце и втория ден да се пие за сън и против запек. Тя по-силно действа от варената. Да се изпива по един и половина литър на ден. Все по една чаша на глътки, не наведнъж.

Сутрин изпивай по две чаши варена вода, когато нямаш слънчева, и преди обед - две, и преди вечеря половин час - пак две, та всичко литър и половина. Тя е потребна за тялото. Топлата вода се разнася за 5 минути по тялото, а студената - за половин час, понеже се свиват капилярните съдове

и кръвообращението не става правилно.

Лятно време става реакция от студената вода, ако се пие по обяд.

Топла вода да пиете само. Обливайте се с топла вода. По три пъти на ден си измивайте краката с топла вода. На огъня стоплювайте водата. И лицето си мийте с топла вода. Те са хигиенични правила, които трябва да бъдат настолни.

Ако искате някакви лекарства, било като лечебни средства или като средства за чистене, ще ви препоръчам следното: изпийте на ден по 2 - 3 литра чиста гореща вода. Ако сте на крак, носете сами вода.

Ако искате да се ползвате от чистата вода, ходете при изворите и оттам я носете. Водата е като дете - тя обича да я носят. Искате ли да добиете чистота, вода носете.

Носете вода, ако искате да се подмладите. Болният да носи вода със стомна. Така се подобрява кръвообращението, ще се развие дихателната система, ще се предизвика изпотяване. От друга страна, като носиш вода, приемаш нейния магнетизъм. Така могат да се лекуват много болести.

Не пийте водата от северен извор, но от южен. Когато излизате на разходка или екскурзия, избирайте за пиене води, които имат южно изложение, защото изворите на води, поставени в такова положение имат творческа енергия, те са здравословни.

Доказано е, че снежната вода стимулира организмите на растенията, животните и хората. Дестилираната вода има лечебен ефект при пиене. Ако вземеш една чаша дестилирана вода и в продължение на два часа да пиеш капка по капка, ти ще обновиш организма си. Мисълта обновява организма. Сега вие правите точно обратното, бързо ядете, бързо пиете вода, бързо работите, бързо се движите. Казвам, никога не бързайте - нито в мисълта, нито в храненето, нито в говоренето. Нека всичко става по-бавно, но обмислено. Тази е най-простата философия, която осмисля живота.

Лятно време топлете вода на слънце и се измивайте със слънчева вода.

Вода, която е огряна от слънце, особено до обяд, е лековита, както за пиене, така и външно.

Горещата вода, приета на глътки, чисти нервната система от наслоявания, които подпушват мислите и чувствата на човека.

Който иска да запази здравето си, да продължи живота си, той трябва да запази подвижността на тялото си. За тази цел човек трябва да не преяжда и да пие гореща вода, която помага за разтварянето на утайките, които се образуват при храненето. От друга страна, горещата вода предизвиква изпотяване, при което чрез потта се отделят токсините в организма. Това са елементарни правила, които трябва да спазват както здравите, така и болните.

Ако някой страда от коремоболие, нека направи следния опит: сутрин да пие по 10 глътки гореща вода, на всеки 5 минути. Като правите това няколко пъти, коремоболието ще изчезне.

Забелязвам, много от вас кашляте. Защо? - Пили сте студена вода. Когато човек ожаднее, трябва да се въздържа да не бърза да пие студена вода.

Нека постои пред чешмата 5-10-15 минути и да не пие вода. Това е начин за възпитание на волята. Ще имате предвид като свещено правило - колкото и да ти се пие вода, постой най-малко 10 минути пред чешмата, погледай как тече водата и след това пий! Като си налееш вода в чашата, вкуси само няколко глътки, после пий още няколко глътки, докато изпиеш всичката вода. Нека изпиването на една чаша ви отнеме най-малко 15 минути. Мнозина от вас ще кажат: Лесно се дават правила, но мъчно се изпълняват. Онези, които мъчно или никак не изпълняват законите, в гробищата ги изпращат. Онези, които изпълняват законите, тях поп не ги опява.

Един наш приятел беше болен. Взел рициново масло, не му действа. Слушай, казвам му, в половин час ще изпиеш 5-6 чаши топла вода. И наистина, след няколко часа настъпи реакция.

На болни места ще туряте топли компреси по следния начин: ще вземете дебел и широк пласт памук. Ще го облее с гореща вода, докато хубаво се напои с водата. След това няма да се изстиска, а ще се остави да се изцеди излишната вода и ще се постави веднага върху болното от ишиас място. Водата ще бъде толкова гореща, че едвам да се изтърпява горещината. Ако е много горещ памукът, вдигнете го за една секунда във въздуха, за да изстине малко и пак го турете веднага върху болното място. Върху памука ще поставите мушам и върху мушамата вълнен плат, с който покрийте много добре памука. Това се прави, за да не изстине памукът много скоро. Така приготвения топъл компрес ще стои върху мястото 3 минути. След това ще се свали компреса от мястото, памукът ще се изстиска в леген, за да се освободи от изстиналата вече вода и отново ще се облее с нова гореща вода и същото ще се повтори. Това ще се повтори 6 пъти за една вечер. През деня, понеже мястото ще е изнежено от топлия компрес, трябва да се обвие с вълнен плат, за да не изстине.

Такива компреси по 6 на вечер ще се правят отначало всяка вечер, а после през вечер.

Ако не може да намерите памук, може да замените памука с дебел вълнен плат, който ще напоявате с гореща вода, вряла вода.

Добре е да се вземе очистително, за да се премахнат ненужните чужди вещества от стомаха и червата ви. Изпийте до 6 чаши гореща вода, изпотете се, преоблечете се, като изтъркате добре тялото си и пак изпийте 1 - 2 чаши гореща вода бавно - да не се изпотите отново. Намажете краката и ръцете си с дървено масло и си легнете. Един - два дни въздържайте се от ядене, само 3 - 4 чаши вода гореща, две чаши спаначна супа - една две паници картофена супа, направена с малко сол. По-малко ще пиете от тях, няма да преяждате и ще мине всичко, ще се явяват и кризи, неизбежно. Въобще болестите ще дойдат даже и за най-здравите, те са необходими, то е тониране на организма. Дестилираната вода подобрява здравословното състояние.

Когато някой е неразположен духом, когато е болен или животът му се е обезсмислил, нека пие вода.

Вторият начин за лекуване с вода е чрез абсолютно отказване от вода за няколко дни. През това време болният или простуденият ще пости пет

- шест дни без да приема абсолютно никаква храна и вода. Тогава порите на тялото силно се отварят и възприемат водата, която се намира в пространството, във въздуха.

При температура и неразположение, ще пиете гореща вода, докато се изпотите няколко пъти, като на всяко изпотяване се преобличате.

Трябва да знаете, че дъждът в планината през месец юли е голямо благословение. Такава дъждовна баня се равнява на сто обикновени бани.

Допуснете, че имате болест, която никой лекар не може да излекува. Напълнете една чаша с най-хубавата планинска вода, намерете един добър човек, може да бъде и от света. Нека да потопи пръстите си три пъти във водата. Изпийте тази вода, ще се излекувате.

За да не изпадате в мрачни състояния, трябва да подобрите дихателната си система и черния дроб. Щом подобрите дишането и чувствата си, подобрява се състоянието на нервната и симпатичната системи. Това се постига чрез систематично изпотяване. Ето защо, през летния сезон направете по 20 потни бани в продължение на 20 дни. След всички бани пийте по две чаши гореща вода, облейте се с топла вода и се преоблечете. Чрез изпотяването се отварят порите на кожата и организъмът започва да диша правилно.

Преди години тук имаше болни братя, доста учени хора бяха, страдаха. Бях ги накарал да носят вода, за да ги излекувам от болестта. На един брат (Георги Радев), който беше неврастеник, който беше болен и страдаше от слаби гърди, казах да вземе две стомни вода и по три пъти на ден - сутрин, на обяд и вечер, да носи вода. Казва: "Хората ще ме видят". - Няма нищо. Като носиш болестта, хората пак те виждат. Или вода ще носиш, или болестта ще носиш. Казва: "Да не губя времето." Седнах да му обяснявам каква е ползата от носенето на вода. Казвам: ти си станал нервен, изгубил си своя магнетизъм. Водата е добър проводник на магнетизма, ще мине в организма ти и ти ще се освободиш, ще се образува едно поле на деятелност. Ще опиташ два-три месеца като носиш. Тук имаше една сестра (сестра Маркова), тя беше дошла от запад някъде, с висока култура. Не може да се движи. Казвам: Ще носиш и ти вода. - "Но как - казва - Учителю, аз, старата жена, как ще нося вода!" - Ще носиш вода, ако искаш да се подмладиш. Най-първо с една стомна, после с две стомни ще носиш. Вижда се смешно на хората, но то е закон.

Трябва да вярвате в ония Божествени закони, които съществуват, и да не ви е срам от никаква работа, която носи здраве. Всяко нещо, което носи здраве на човека, всяко нещо, което придава на неговата сила; което освежава в малка степен неговия ум и сърце, те са Божествени работи - няма какво да ни е срам.

ПЛАНИНИ

Спомени на ученици

Нашият братски живот беше свързан с живота на природата.

Екскурзиите до Витоша Учителят започва да ги прави с приятелите още през 1919 г. Най-напред се отиваше до поляната до Драгалевския манастир, ниско преди да започнат височините. Минавахме през село Драгалевци пеша. След това слизахме до Драгалевския манастир, до отсрещната страна до реката. Там имаше поляни, на които се разполагахме - накладем огньове, възварим чайниците и прекарвахме целия ден. Това продължи две години. След това Учителят предприе едно изкачване оттам по стръмния праг, който води по поляните над манстира - хубави поляни, обширни, с извори по тях, което беше много благоприятно за нас. Наоколо имаше клекове и много сухи дърва. Така имаше дърва за огрев и за чайниците, което беше най-важното. Тези поляни са слънчеви, открити, има тераси, равно е. Оттам се вижда Балкана, Рила, равното Софийско поле. Там прекарвахме един ден в седмицата в продължение на две години. Учителят беше завел ред - един път в неделата се отива в планината. Обикновено ние тръгвахме от София пешком, тогава нямаше превоз, минавахме през село Драгалевци, по водениците нагоре, по реката до нашия втори бивак. Този стръмен баир, от първия бивак догоре, до поляните, приятелите го нарекоха "Бери душа". Много стръмен и уморителен път. Въпреки това, ние излизахме по него. Учителят постъпи много тактично. Първо ни заведе до ниското, до равното, а когато свикнахме, започна да ни извежда по баира "Бери душа" до горните поляни. И така в продължение на две години - и зиме, и лете. Разполагахме се на поляните. Тук имаше няколко извора, на които ние направихме каптажи. Туризмът тогава не беше популярен. Ние сме пионерите в тази област. Хората ни се смееха. Селяните ни се подиграваха, гражданите - също. Гледаха на нас като на хора, които не са наред. На този лагер сме прекарвали много хубави дни.

По онова време туризмът не беше навлязъл у нас със своите специални екипировки и ходехме в планината с онова облекло и обувки, които се носеха в града. Затова само буйният огън беше нашият закрилник и защитник срещу хладината, която цареше там и бързо се засилваше с настъпване на мрака. Вечер буйният огън под звездното небе внасяше своя принос към богатите преживелици.

Понякога в първите години на Школата Учителят ходеше сам на Витоша. Тогава Той беше и по-млад, към 58 човешки години. Искаше да бъде Сам и се качваше по високите склонове. Тук Той идваше по своя работа, за която ние само можем да гадаем. Той споменава в своите беседи, че Учителят работи с целия разумен свят на Небето и на Земята. Идваше тук обикновено преди да ни доведе, запознаваше се с местата, после ни довеждаше на групи и накрая излизаше цялото Братство. Такъв бе методът на Учителя - постепенно, бавно, започва с малките величини, защото Бог и Учителят така работят. Следващият етап бе намиране на бивак на Витоша. Учителят го нарече "Ел-Шадай". Това стана през един мъглив зимен ден. Голямата гру-

па се спря при Драгалевския манастир. Бяхме смутени и объркани. Учителят и няколко братя тръгнаха през снега, като газеха до коляно на юг от Драгалевския манастир, минаха хоризонтално, пресякоха една долина с рекичка, преминаха от другата страна на една горичка и така стигнаха до поляната на един скалист връх. "Ето едно хубаво място" - отсече Учителят. След тези думи мъглата постепенно се разсея - задуха вятър и тя се вдигна - слънцето огря и ние видяхме, че се намираме на една поляна. Така се откри Бивакът на Витоша. По-късно тук уловихме ручей и аз направих чешма, която 45 години след заминаването на Учителя още работи. Сестра Мария Стоянова посади няколко борчета, които сега са високи дървета. Учителят се облягаше до една скала. Тук беше много ветровито. Да се предпазим от вятъра решихме да направим ограда. Донесохме камъни, наредихме ги на височина един метър и направихме зид във вид на дъга, дълъг около четиридесет метра. Тази ограда беше нашето спасение от вятъра.

Бивакът на Витоша се нарича Ел-Шадай. Ел значи силния, Шадай значи Бог. Ел Шадай значи място на Бога. Когато човек споменава думата "Ел", споменава името Божие, без да иска.

ЕКСКУРЗИИ ДО МУСАЛА

От 1922 г. всяко лято след Петровден правехме общи екскурзии до Мусала. В 1922г. на събора в Търново Учителят каза, че ще ни заведе на Мусала по всяко време - при слънце, при дъжд, при вятър, при буря, при мъгла, при сняг. Беше същата година, когато Братството летува в Горското училище на Боровец. Ние направихме първата обща екскурзия до Мусала. Лагерът ни бе при най-долното езеро под Мусала. Тогава ние нямахме никакъв екип, само с раници на гърба. Прекарвахме 4-5 дни край огньовете. При същите условия беше и Учителят, но Той не лягаше до огъня, а по-настрана.

Изкачвахме се горе и отсядахме на езерото под връх "Иречек". Там има две езера - едното е над, а другото под "Иречек". Има и поляна. Правехме си огньове и пиехме изобилно гореща вода. Тук спяхме на земята. Тогава нямаше палатки, спални чували и хижа. Каквото си занесеш на гръб, с него ще прекараш. Учителят лежеше на дясната си страна. Бе завит само с пелерината. Спеше непробудно. Ставахме в три часа през нощта и тръгвахме към Мусала. Там посрещяхме изгрева на Слънцето. Обикновено Учителят ни водеше, изкачвахме се на върха, правехме молитви и после слизахме на езерото "Окото", където прекарвахме целия ден. Вечерта слизахме да спим на голата земя. Школата на Учителя е една сурова школа. Ученикът трябваше да бъде здрав физически, психически и духовно. Излизането на Мусала почва от 1922 г. Аз, като представител на по-младото поколение, имах великото щастие да бъда на тези екскурзии от 1928 г, когато отидохме за пръв път на 7-те Рилски езера. Отначало за 7-те Рилски езера ние преминавахме през Дупница. Излизането се извършваше на два етапа. Първия ден стигаме до Скакавица, където прекарвахме на открито, а втория ден пристигаме на езерата.

Първите две-три години излизахме сутрин за изгрев слънце и на молит-

ва вдясно от второто езеро по склоновете на едно възвишение, където можехме да дочакаме първия лъч на Слънцето. Впоследствие, след като изучихме околността, ние намерихме друг връх от лявата страна на второто езеро, към който можеше лесно да се отиде откъм билото. Този връх бе скалист, открит, добре огряван от слънцето. Докладвахме на Учителя. Заведохме го и Той го одобри. Нарекохме го "Молитвен връх". Това бе през 1931 г. Пътеката се виеше между скалите. Трудните места подкрепихме със зидове и пътеката за Молитвения връх направихме лесна и достъпна за изкачването на млади и стари. Тук излизахме в зори. Трябваше да станем рано, за да хванем първия лъч на изгряващото слънце. За нас това е и момент, това е и свещена идея и ние никога не пропускахме този момент. Ние винаги гледаме да доловим първия лъч на Слънцето, т.е. Божественият лъч на всяка работа. Още в 4 часа, когато започват големите летни дни, ние ставахме, събуждани от песента "Събуди се, братко мили", изпята от сестрите. Пристъпвахме полека един след друг по тясната пътека и излизахме на Молитвения връх. Всеки сядаше на мястото, което си е избрал и прекарвахме в мълчание, съзерцание и размишление, гледахме зората, която менеше багрите си всяка минута, очаквайки първия лъч на Слънцето. Щом Слънцето изгрее, ние правехме нашата молитва общо. Изпявахме песни и след това Учителят държеше кратка беседа. Тук са държани едни от най-вдъхновените беседи на Учителя. Самата обстановка, изгревът на Слънцето, безкрайните далечини, голямото небе над нас, всичко това вдъхновява и създава условия да кажеш и да чуеш прекрасни неща. Беседите, държани тук, са отпечатани и достъпни за всички. Те ще останат епоха в живота на човечеството.

На самия връх на една скала приготвихме удобно място за сядане на Учителя. От това място Той държеше беседите си, а наоколо по камъните бяха насядали братя и сестри. Понякога се събираха 100, 200 до 500 души. Много песни са изпяти на Молитвения връх и много молитви са отправени към Небето. Действително, изгревът тук бе чудесен. В далечината зад Стара планина се подаваше Слънцето с диамантен лъч, с диамантен блясък. Тук сме прекарвали незабравими часове. На това място сме живели хубав братски живот, възвишен и свободен. Учителят обичаше да идва тук, независимо от времето. Понякога духаха ветрове, случваха се и мъгли, дъжд и сняг, но никакво време не ни спираше да излезем на Молитвения връх. В студено време Слънцето бързо ни стопляше.

Със скалите тук се сближихме. Те станаха като наша домашна обстановка и тези твърди, недостъпни камъни ние ги обичахме като наше родно място. На скалите оставихме надписи, издялани от брат Борис Николов, каменоделец по професия. Това са формули, които Учителят ни е дал. Един от тях гласи: "Люби Бога, обичай ближния си, търси съвършенството." За тази формула Учителят казва: "Народ, който пази тези свещени думи, има бъдеще". Аз не знаех как ще ги опази този народ тези думи, но аз ги изсякох с длето и чук, за да ги има. Друга формула, която издялахме с длето, гласи: "Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!" Тези скали ще напомнят на хората какъв трябва да бъде ученика в пътя си.

На самия връх до едно малко клекче се намираше камъка, на който Учителят седнаше. Той е четвъртит като стол. Наоколо ние седяхме и прекарвахме чудни часове на братски, идеен живот, на единство. Гледката оттук бе незаменима - долини наоколо, върхове, просторите вдъхновяват. Вижда се билото на Балкана, Мусала, а при ясно време и Белмекен. Наблюдава се цяла верига от върхове и била. В подножието на Молитвения връх лежат долините, които идват от Рупите и от Урдинските езера. Тук човек може да се нарадва на чиста и девствена природа!

Като отместим поглед на юг срещу нас се намира "Върхът на Съзерцанието" и на стръмния му склон се е спряла една скала, под формата на Пентаграм. Колко правилно е отсечена като Пентаграм с върха нагоре. Тя се е спряла току до брега на езерото. Това труднодостъпно езеро, "Езерото на съзерцанието", е едно тайнствено, свещено място в Рила, поради своята чистота, самотност и необикновено мълчание. Затова Учителят го нарече "Езерото на Съзерцанието". Но очертанията на Пентаграма се виждат само от Молитвения връх.

Така се създаде подтика за нашето редовно летуване край езерото "Ел Бур", както по-късно Учителят нарече второто от седемте Рилски езера. Ел Бур означаваше "Езеро на Испитанията". Първото езеро, което беше под нас, Той нарече "Махарзи" - "Голямата почивка". Езерото над нас - третото - Учителят нарече "Балдер Дару", което значи "Онзи, Който дава благодат". Четвъртото си остана с името "Близнаци". На петото езеро, което поради своята прилика с бъбрек се нарича "Бъбрека", Учителят даде името "Махабур" - "Големият, Силният". Шестото - "Сърцето". Седмото нарече "Шем - Хаа", което преведено означава "Главата на Мъдростта". Малкото, прекрасно, пълно с прелест езеро по източния склон на върха "Харамията", нарече "Езерото на чистотата".

"Върха Харамия ще го наречем с името "Харно ми е". Но този израз има две значения. Първото: "Добре ми е", а второто значение: "Добре мие". Втората чешма ще я наричаме Извор "Махабур". Маха значи голям, а "Бур" - силен."(5 езеро)

От лагера на второто езеро често през годините правехме екскурзии с Учителя към петото езеро, към връх Дамга и накрая преминавахме по целия склон и отивахме до Зеления рид. От дясно се открояваха Урдините езера. Когато за пръв път се качихме на Зеления рид, който седи срещу Рупите и Мальовица, видяхме камъни, набити, които отдалеч приличаха на човешки силуети, застинали пред мълчаливата аудитория на природата. Учителят ги нарече "Салоните". А върхът между скалите Учителят нарече "Връх на размишлението." Обикновено на тези екскурзии попадахме на печурки. Учителят ядеше само тях. Отначало ги печехме до зачервяване. Но после Учителят ни научи как да ги ядем. Сложим сол върху тях и ги поставим на жаравата и не чакаме много да се пекат. Същото правехме, когато ги пържехме в тиганите с масло. Така бяха по-вкусни.

Като спомен от общото летуване на Рила с Учителя ми е останало, че Той не обичаше еднообразието. Постоянно ни даваше различни задачи: да

направим или да почистим пътеката, да почистяваме изворчетата, да правим мостчета, чешмички, да носим вода от чешмичката, да не готвим с езерна вода, да носим сухи дърва отдалеч и да не сечем живи клекове, да построим кухня, да носим мраморни камъни, да украсяваме и да направим с тях охлюва на спиралата и чешмичката. Всеки се впускаше в нещо, с което да е полезен за общия живот на планината.

Ние открихме една пътека, която свързваше второто езеро "Елбур" по едно било горе, която се прехвърляше към "Езерото на Чистотата". То се намираше от източната страна на връх Харамия. В началото пътуването между клековете е приятно, но после пътеката става стръмна и се извира между скалите. От трудна пътека, тя става доста мъчителна. Имаше стръмнини, които трябваше да се преодолеят. Трябваше да се лази по тях. Но понеже ние сме майстори, знаем да правим стъпала, започнахме работа. С кирки копаехме прагове и слагахме каменни стъпала. На други места укрепвахме земята с колове и правехме естествени стъпала. Пътеката минава през интересни места, чудни кътчета с треви и цветя, в началото удобна за почивка и наслада на окото. Тази пътека стана любима. По нея излизахме към Езерото на Чистотата с Учителя, където играехме Паневритмия на голямата поляна под връх Харамията.

Какви кътчета показваха и извеждаха тези стъпала, може да види само онзи, който внимателно и полека е излязъл по тях и е съзерцавал всяко цветенце, всеки камък, всеки клек, докато излезе горе на просторната поляна на самото било. Оттам вече по една пътека по тревите, човек излиза на голямата поляна. Оттук може да се съзерцава Езерото на Чистотата, неговата отворена и светла долина, огрявана от слънцето от сутрин до вечер. То е едно благословение за онзи, който пребивава там. Тук по пътеката често се срещат змии, които се препичаха на слънце и то главно усойници, които бяха доста опасни. Но никой от нашите приятели не бе пострадал, макар че се срещаша до самите ни палатки. Ние също бяхме толерантни към тях и никой не е посегнал да убие змия. Най-много да я хванем с пръчки и да я отнесем далеч от палатките в клека.

След като няколко братя работихме 10 дни и пътеката бе готова, цялото братство се източи по нея към върха. Тогава Учителят за първи път излезе по тази пътека, Той се усмихна и насърчително каза на братята: "Хубаво направихте пътеката!" Посочи също няколко места, където трябваше още малко да се подобрят стъпалата, което ние сторихме веднага. Тази пътека стана любима при излизане към Езерото на Чистотата и оттам към Върха на Съзерцанието.

Приятелите, които търсеха навсякъде символика, преброиха внимателно стъпалата и откриха, че те са точно 122. Попитахме Учителя: "Какво означават тези 122 стъпала?" - "Това е стълбата на Якова, която той видя насън и по която Божии ангели възлизаха и слизаха по нея. Господ стоеше отгоре върху стълбата и рече: "Аз съм Господ, Бог на Отца ти Аврама и Бог на Исака, земята, на която лежиш, ще ти я дам и на потомството ти." /Битие, гл.28, стр.12-17/. Днес е същото. Това е същата стълба и тези стъпала са същите.

Затова днес Бог казва: "Ще я предам тази земя, тук на която се играе Паневритмия, на Бялото Братство. Предавам я на вас и на онези, които ще дойдат след вас."

Ще минат години. Времето, снегът ще изровят нашите стъпала. Но стъпалата на Яков остават и обещанието на Бога ще живее чрез следващите поколения, които ще играят тук Паневритмия. Един съвет: Поддържайте тази пътека, оправяйте стъпалата след като се дигнат снеговете и дойде време да се изкачите на Рила.

Братския живот продължава. Обещанието на Бога е Завет към човечеството.

На Мусала Учителят отиваше почти всяка година. Като се върнем от 7-те езера от летуване в края на август в София, Учителят през септември отново за няколко дни излизаше на Мусала. Тогава Той излизаше с малка група, защото за голямата се изискваше много багаж и голяма организация. С него отивахме 5-6 братя, които носеха на гърба си всичко. Сестри тогава не се вземаха, защото не можеха да носят тежките раници. Отсядахме горе на голямата хижа Мусала и както ни е обичаят, излизахме сутрин за изгрев слънце на Мусала. Имаше тук хубави дни. Тези дни за изпитания, лошите дни, с които трябваше да се кали волята ни и които бяха предназначени за обучение, отдавна бяха преминали в нашата младост. А сега, когато отивахме с Учителя, обикновено имаше хубаво време - слънце, тихо, топло и така прекарвахме на върха. Ако времето е благоприятно, имахме тихи, слънчеви дни. Пазачът на наблюдателницата на върха беше много разположен към Учителя. Той Го приемаше като свой близък. Оставяше ни наблюдателницата на наше разположение. Тук ние закусвахме и след това слизахме на езерото "Окото". Горе не преспивахме. Учителят предпочиташе да седне при "Окото". Това бе любимото Му място. Като слезе Учителят при езерцето, като се огледа наоколо към Мусала и самото езеро, тогава сложи палтенцето си и седне на земята. Стояхме около 3-4 часа след обяд и се връщахме в хижата.

При едно посещение на Мусала времето е слънчево и топло и Учителят предлага на приятелите да полегнат на върха като си постелят палтата и да преспят там половин час, ако могат. Казва им: "Тогава вие ще научите 10 пъти повече неща, отколкото, ако ви държа една беседа от 1 час."

Имахме обичая да живеем в най-красивите места на природата. А ние ги знаехме къде са. Намерим хубаво място, заселим се и живеем на палатка. Този живот беше едно от нашите най-хубави преживявания. Ние сме живели на Маричините езера, където са изворите на Марица. Там ходехме ред години през есента, когато е най-устойчиво и след като преминаваше лагера на Рила през юли и август. Обикновено на Чам Кория отивахме с превоз и оттам един познат с магаре изкачваше багажа ни до езерата на Марица. А това не е малък път. Пътува се 6 часа пешком. Вървахме по стария Фединандов път, Кайзеров, много живописен. Закарвахме багажа ни до самите извори на Марица. Там имахме едно наше място, чисто, високо, почти при самите извори. Прекарвахме толкова дни, докато ни свършат провизиите до уречения ден, когато ще дойде човекът с магарето да ни вземе багажа. Имахме дърва за

огрев от клековете. Тук са най-тихите места. Това са пет извора, които бликат направо от скалата. Вода си наливахме оттам. Тези места са чисти и красиви. Гледките към връх Манчо и към Олтарите са чудни. Тук се прекарва в една спокойна обстановка, мир и красота. В първите години тук беше много диво. Стадо диви кози пасяха близо до нас. Ние се сприятелихме с тях и те не се плашеха от нас, но все пак бяха предпазливи. Една година тръгнахме с Учителя в тази долина. Той каза само една дума, като вървеше пред мен: "Олтарят". Тъй го рече. "Олтар, светилището на Марица". Там се намира олтарят на "Школата на Орфей". Това го бе казал Учителят в един друг разговор.

СЛУЧКИ НА ПЛАНИНАТА

Учителят даде правила за излизане в планините. Забрани да пием студена вода и винаги младите отиваха по-рано, наклаждаха огньове, зазираха чайниците. Когато основната група пристигаше, чайниците вряха. Те сменяха изпотените ризи със сухи от раниците и чак тогава пиехме гореща вода. Веднъж бяхме на Бивака 50-60 души и един брат запитва: "Учителю, ако няма топла вода, как да пием студената?" Учителят ни изгледа: "На глътки и после могат да се сложат няколко капки вино." А един брат с големи мустаци, като чу думата вино, му се ококориха очите и запитва: "Ама може ли да пийнем малко вино?" Учителят го погледна, видя голямото му желание да пие вино с разрешението и благословението на Учителя и отсече: "Не, не може!" С жест Учителят отсече въздуха. Мустакатият подскочи настрана и изведнъж помръкна. Ние всички се смяхме до насита на тази случка. Накрая и Учителят се засмя. Мустакатият приятел нямаше какво да прави и той се засмя.

Една година след срещата на ръководителите в София, те пожелаха да отидат с Учителя на Витоша на екскурзия, но сестри да няма. Тук имаше ревност. Братята искаха да се проявят - те да се грижат за Учителя, сестрите да не им се бъркат. Учителят оставяше нещата естествено, но на тръгване покани две сестри да дойдат на екскурзията. Пристигат на Ел Шадай, разполагат се. Денят е хубав, слънчев. Палят огън, ври чайника. Само братята прислужват около Учителя. Сестрите държат настрана. След закуската и почивката започва разговор. Изпяват няколко песни. Хубавият ден донася и добро разположение. Братята шетат старателно и поглеждат сестрите насмешливо - Само сестри ли могат да шетат и ние умеем нещо да правим! Слагат картофена супа. Тук свещенодейства брат Добрев от Сливен. Става обяд, супата е готова. Всички сядат около Учителя. Брат Добрев отива да донесе супата, но огнището несръчно направено, камъните се разпръсват, тенджерата се обръща и супата се разлива. Всички ахват и сестрите се разсмиват. Този смях заразява и братята и доброто разположение се връща отново. Сестрите приготвят набързо някакъв обяд. Учителят се усмихва и казва: "Ех, без сестри не може. Те са необходим елемент, а братята искаха да ги отстранят". Екскурзията завършва добре. Всички се върнаха свежи, бодри и радостни. Учителят обичаше нещата да стават естествено, просто.

При едно летуване, група братя и сестри си тръгнахме за София един ден преди Учителя. Излязохме рано сутринта и тръгнахме заедно с Учителя

и останалите братя и сестри, които отиваха на петото езеро да играят Паневритмия и да ни изпратят. Оттам ние ще продължим към хижа Скакавица за Дупница. Времето беше ясно, но щом пристигнахме там, внезапно падна тъмна и непрогледна мъгла. Ние не се уплашихме. Учителят не ни спря. Изпечени водачи застанаха начело на колоната, ние след тях и след като се простихме с всички и целунахме ръка на Учителя, потеглихме към хижа Скакавица. Мъглата бе толкова гъста, че едва виждахме гърба на предния другар и пътеката пред стъпките си. Вървим и всеки се вгълъбил в себе си, гледа случайно да не изпусне пътеката. Вървим, вървим, вървим... може би цял час и когато всеки си мислеше, че приближаваме хижата, внезапно се озоваваме при сенки, които играят Паневритмия! И Учителят сред тях! Беше смях и олелия до Бога. Къде сме се въртели цял час, за да се намерим там, откъдето сме тръгнали, не ни бе ясно. Махна с ръка Учителят пред нас. Раздра се мъглата, блесна Слънцето. Ширна се поляната, очерта се пътеката. Ново сбогуване, ново целуване на ръка, смях, радост. И напред!

Друг път 5-6 братя решихме да се надбягваме. Бяхме млади, с буйна кръв и тя не ни даваше мира. А пък и трябваше да покажем пред младите сестри кой какво може и колко струва. Отмерихме по права линия едно разстояние и застанахме един до друг. Дойде един възрастен брат да даде сигнал за надбягването. Но ето, че дойде Учителят и каза: "И аз ще тичам!" Застана до нас и сякаш се вкамени като статуя. Вероятно се съсредоточаваше. Даде се сигнал. Ние полетяхме с буйната си кръв и младата си плът. Но Учителят изхвърча като тапа и пристигна пръв на финала, застана и се огледа, а ние едва бяхме преминали половината разстояние. Как стана това, не можахме да разберем тогава и сега. Ние бяхме по на 25 години, а Учителят - на 60. Видяхме само как Той изхвърча, като се виждаха краката му като спици на колело - така бързо, че всичко ни се премрежи пред очите. Накрая Го видяхме там, отсреща, с усмивка да ни посреща. Каза ни: "И аз обичам да се надбягвам..." След малко добави: "Да се надбягвам с времето и живота на земята."

Веднъж брат Никола Нанков намери една много голяма печурка - като тепсия - и я поднесе на Учителя. Той я посоли и я опече на огнището. Разчупи я и даде по парченце, голямо колкото пръст, на всички, които бяхме около Него. Тогава никому не направи впечатление, че с такава гъба Учителят почерпи толкова много хора. Сега си спомням и се чудя как можа да стигне тази гъба за всички. Не е ли чудо? Това не е ли по закона на множението, както бе при Христос, с петте хляба и двете риби?

Из спомените на Борис Николов, Елена Андреева, Николай Дойнов

Записки от беседите на Учителя

Високите върхове са динамични центрове. Те представляват резервоар на сили, които ще се използват в бъдеще. Планинските върхове са свързани с центъра на Слънцето. Същевременно те са помпи, които изтеглят нечистотиите.

Никоя друга страна няма толкова слънчево разположение на алпийски върхове и била като тези на Рила. Това е планината на най-чистите и пивки води. Тя прилича на красива и умна глава. В тази глава е скрито най-скъпото и съкровено съдържание. Тя е духовното богатство на България, защото е храм на посветени. Храм, в който свещенодействат невидими същества от далечни светове. Рила е планетен оазис на великите души, които служат на всички българи и на цялото човечество. Подобни центрове на нашата планета има само на няколко места: на Алпите, на Пиринеите, на Кордилерите, на Андите, на Хималаите, на Северния полюс.

Няма нито една страна в света, която да има гръбнак и глава. Гръбнак за България е Стара планина - Балканът, а главата е Рила с Мусала. Рила и Мусала съществуват повече от девет милиона години. Балканският полуостров три пъти е заливан с вода, а Рила и Мусала са стърчали над нея като неголям остров.

На Земята съществуват три важни центъра на Бялото Братство. Най-старият център на Бялото Братство е Рила с Мусала. По-късно е открит този на Мон Блан и най-младият е на Хималаите с Еверест.

Мон Блан кой го е създал? Бялото Братство на Европа създаде Мон Блан. Кой създаде Еверест? Бялото Братство в Индия създаде Еверест.

А кой създаде Мусала? Бог създаде Мусала. Името Мусала е от арабски произход и значи "Близо до Бога" или Божи връх. На турски Мус-Аллах значи "носът на Бога". На Рила в Акаша е написана историята на Земята от създаването ѝ до днешен ден. Затова всички велики същества, адепти и учители, които са посещавали Земята, са идвали на Рила да четат историята ѝ. При своето пребиваване на Рила те са оставяли светлина и благословение. Така Рила с Мусала става благословена планина за разлика, например, от Пирин, за която се казва, че е окървавена планина.

Тук идвам, защото Бог е идвал. Неговите стъпки са стъпвали тук. Нашето пребиваване на Рила се сравнява с историята на цялото човечество: излизането му от Рая, влизането му в гъстата материя и връщането му в Рая.

Идвам тук, защото Бог е стъпвал с краката Си по тези светли места.

Седемте Рилски езера юни, 1942 г.

ПЛАНИНИ И ЛЕЧИТЕЛСТВО

Ако искате да бъдете здрави, правете често екскурзии през късната зима и ранна пролет, докато растенията не са развити и докато няма животни по планината, за да се ползвате от праната, която е в изобилие.

Качвайте се на върховете, да предизвикате дълбоко дишане. Това е особено добре за онези, които страдат от астма, както и за ония, които са предразположени към затлъстяване. Планината крие в себе си всички условия за лекуване и за придобиване на знания.

Като сте дошли на планината, ползвайте се от нейните блага. За пример, ако ви боли стомах, сварете си малко равнец; против кашлица, сварете си малко синя тинтява и пийте от тази вода. Ако някой от вас е простуден, нека

се качи два-три пъти на някой връх, да се изпоти добре. След това да изпие две-три чаши гореща вода и да се преоблече. Качвайте се по върховете, да предизвикате дълбоко дишане. Това е особено добре за онези, които страдат от астма, както и за ония, които са предразположени към затлъстяване. Планината крие в себе си всички условия за лекуване и придобиване на знания... За да не се простудява, човек трябва да пази топлината на тялото си. Между външната температура и температурата на тялото трябва да има равновесие. Ако тия температури са рязки, човек лесно се простудява.

Необходимо нещо за всинца ви е да ставате рано, да не се обленявате. Щом сте дошли тук (на планината), всички ще пеете заедно, ще работите заедно и т.н. Не мислете, че като се уедините, много работа ще свършите.

Излез във в Природата, излез на свобода, дишай чист въздух! Там е всичкото онова богатство, въздухът не се продава. Ще излезеш свободно на планината и там горе ще приемеш въздух. Ти изпадаш в малодушие - излез горе и ти ще превърнеш мислите си. Там ще намериш онези хора, на които сърцата са запалени с любов. Паднал си духом - ще намериш онези хора, които не са паднали духом. Потърси ги!

Планината дава на човека, а не взима от него. Тя го учи на безкористие. Ще дойде ден, когато и болни, и слаби ще ходят на планината. Докато сте здрави, ползвайте се от планината, без да очаквате никакви превозни средства.

Дъждът в планината през месец юли е голямо благословение. Такава дъждовна баня се равнява на 100 обикновени бани. Всяка капка дъжд през месец юли е пълна с електричество и магнетизъм.

Всички можете да се лекувате с чистия въздух на планината. Ще дишате чист въздух, ще се миете по няколко пъти на ден. Вие можете да миете ръцете си по 5-6-10 пъти на ден и при всяко миене да си казвате по едно хубаво изречение.

Човек, който е дошъл на Мусала, му се продължава живота с една година. А една година колко много струва. Вие все сте приели тук, колкото и да са примитивни вашите апарати. На Петровден Мусала приема специфични енергии от Слънцето.

Казвам: който е дошъл сега на Рила, той непременно трябва да се освободи от някакъв недъг или от лош навик. Щом сте дошли тук, никаква гърбичка, никаква болка, никаква недъг не трябва да имате. Всички болки, всички недъзи трябва да оставите във водата и да отидете в дома си свободни. Всички можете да се лекувате с чистия въздух на планината. Ще дишате чист въздух и ще се молите по няколко пъти на ден.

И тъй, ако искате да се ползвате от богатата на Природата, всеки ден трябва да си миете краката до коленете, и то три пъти. Сутрин се мийте с топла вода, на обяд може да се измивате в езерото и вечерта - пак с топла вода. Мийте си краката и не се страхувайте.

Бяхме на екскурзия на Витоша. В ранна утрин се качихме в планината, а тя бе още заснежена в края на зимата. Учителят ми посочи: "Виждаш ли тази синева отгоре по повърхността на земята и отгоре по снега? Това е праната,

която сега е в голямо изобилие. От Слънцето идват големи приливи на енергия и прана, която тече по повърхността на земята. Понеже растенията не са събудени и няма животни в планината, то тя е свободна. Затова, ако искате да бъдете здрави, правете често екскурзии в късна зима и ранна пролет, докато растенията не са развити и докато няма животни по планината, за да използвате праната, която е в изобилие".

ПЛАНИНИ И УЧЕНИЧЕСТВО

Ученичество без екскурзии по планината е невъзможно.

Не може да бъде носител на светли и нови идеи онзи, който не посещава планински върхове. На планинците, като носители на нови идеи, може да се разчита. Лек и приятен е животът на онзи, който се качва по планините. Тежък е животът в долините, макар че външно изглежда лек.

В планината човек има сто пъти по-голяма възможност да намери Истината, отколкото в долината. Ако планините нямаха някакво предназначение, те не биха съществували. Планините не са създадени за снеговете и ветровете. Те са създадени за хората, да се учат, да се ползват от тях.

За развитието на ума и на Божественото у човека, той трябва да се изкачва по високите планини. Планината е акумулатор на грамадна енергия. Там владее чистота. В тази чистота и светла атмосфера, човек може по-лесно да влезе във връзка със светлите същества и да прояви своята Божествена природа. Там горе човек може да пише поезия, защото идва вдъхновение от посещението на светли същества, които обитават високите планини.

Изкачвате ли се по високите върхове, вие се освобождавате и повдигате мислите и чувствата си.

Щом сте дошли на планината, вие имате условия да проявите доброто у себе си.

При пристигане на планинско място, казвайте: "Добри и светли същества, пазители на това място, приемоте ни на гости при вас и нека Божието Благословение да бъде над вас", а при напускане на това място: "Добри и светли същества, пазители на това място, благодарим ви за гостоприемството. Останете си с мир и нека Божието Благословение бъде над вас".

Сега запример, сте дошли на планината да получите нещо от нея: да се обновите, да си починете, да трансформирате състоянията си. Искате да ви се даде нещо - право е това. Но вие давате ли? Едно трябва да знаете: само онзи получава от Природата онова, за което е дошъл, който изпълнява закона на даването.

Какво ще спечели човек, ако отиде на Мусала при неблагоприятни стечения на обстоятелствата за него? - Не само, че няма да спечели, но характерът му може да се изопачи. Човек трябва да ходи по планинските върхове само тогава, когато му липсва нещо, за да се обогати, да има някаква придобивка.

Камъните, които има на Мусала, дават особен характер на местността. Понеже те имат постоянна форма, то човек, когато бъде при канарите, да

седне на някой камък и да размишлява. Това има голямо значение. Мислите, които ще имате тогава, ще имат ясно очертани контури.

Запример, като сте дошли тук, мнозина мислят, че са на курорт и трябва да си починат. Всъщност, те започнаха да пренасят камъни, да правят мостове. Това е задача, която Природата им възлага. Всички имат в себе си извори, поточета, които са буренияли и тинести. За да се ползвате от водата им, трябва да ги изчистите. С чистенето на изворите в Природата и строенето на мостове, вие подобрявате и своя вътрешен живот. Всичко, което става в Природата, става и у човека. Затова, именно, ви дадох задачата да изчистите изворите, които срещате на планината и да построите мостове.

Като ходите по планините, бъдете благодарни за всичко, което виждате. Планината със своята растителност представя дело на велики работници, които са работили с векове. Всичко, което са направили, има свой смисъл и значение.

Вие, като дойдете на Рила, не се спирате, непрекъснато ходите на едно езеро, на друго езеро и енергията, която я приемате, изразходвате в движение.

Сега, като сте дошли на планината, вие трябва да живеете добре, да не опетнявате Природата, която е част от цялото Битие.

Сега, като сте дошли на планината, трябва да се учите. Планината иска от вас чиста мисъл. Ако мисълта ви не е чиста, ще дойдат бури, ветрове, дъжд, гръмотевици. Планината не търпи нечисти мисли и чувства. Тя не търпи никакъв нечист живот. Лошият живот на хората, които посещават планините, разваля времето. Щом времето се развали, те напускат планината. По този начин тя се освобождава от тях. Планината е единственото място, дето хората могат да научат какво нещо е чистотата.

Ако искате да познаете доколко даден човек е чист, ще го видите на планината. Ако пази чистота на планината, може да се каже, че е чист. Като дохождате на планината, всеки трябва да си носи лопатка, да заравя боклуците и нечистотиите си. Планината не обича нечисти хора. Ако нарушите чистотата ѝ, тя ще ви изпъди с дъжд, сняг, гръмотевици. Навсякъде можете да се разхождате, но ще пазите реда и порядъка, който съществува в Природата. Бъдете доволни и благодарни, че сте дошли на планината.

И тъй, като ходите по планинските върхове, пазете чистота. Това е най-простият израз, с който можете да покажете, че цените това, което разумната Природа е създала. По този начин вие ще се свържете с напредналите същества в невидимия свят, които ще ви помагат. Иначе, те ще се откажат от вас.

ХРАНЕНЕ

Спомени на ученици

Отначало в първите години до 1918 г. Учителят въведе приятелите във вегетарианството. Те постепенно престанаха да ядат месо, но ядяха риба. Идва един момент, когато Учителят препоръчва да не се яде риба. На някой, например на Тодор Стоименов, бе му казал да яде риба, защото тя съдържа фосфор, а той беше висок и слаб, с нежна конструкция. Та рибата за него не бе само храна, но и лекарство.

Борис Николов

Имаше много случаи, когато хора от града идваха и търсеха помощ от Учителя. На много от тях Учителят им препоръча да станат вегетарианци. Мнозина от тях послушаха съвета Му и след като оздравяваха, идваха да благодарят. Тогава ние научавахме тези случаи. Имаше и още по-заплетени случаи. На някои казваше да не обличат кожуси, кожени изделия, защото са чувствителни от влиянията на убитите животни.

Галилей Величков

Току-що бях влязла в Братството. Научих се, че Учителят ще идва в Бургас да ни посети. Всички бяхме извън себе си от радост. Сестрите се съетяха как да Го посрещнат, какво да приготвят да Го гощават. Всички искат да вземат участие в приготовленията. Аз бях съвсем нова, но ми се искаше и аз да взема участие и помолих сестрите да приемат и мене и аз да помагам нещо. Разбира се, те ме приеха с готовност. Ще гостува Учителя у брат Минчо Сотиров - ръководител на Бургаското братство. Тогава всички ядяхме риба и казваха, че Учителят ядял риба или само така си предполагал. Целият обед приготвихме само от риба: рибници от шаран, супа от риба, пържена, майонези, хайвери и какво ли не, майсторски приготвени и естетично наредени. Учителят дойде. Наредихме една дълга трапеза и цялата маса се изпълни с братя и сестри. Учителят разговаря - говори интересни работи, всички сме обърнати в слух. Ястията издават своята приятна за нас тогава миризма и дразни апетита ни. По едно време братът-домакин подканя Учителя: "Заповядайте, Учителю, че яденето ще изстине." Учителят продължава да говори... От трапезата се издига дразнеща апетита миризма, времето е напреднало, изгладнели сме, братът пак подканя: "Учителю, заповядайте, яденето ще изстине." Учителят сякаш не чува, продължава да говори интересни работи и леко се усмихва. Рибата ухае... Стомасите се бунтуват... Учителят говори... Най-после Той попита домакинята: "Имате ли в градината си посадена бакла?" - "Да, Учителю." - "Рекох, наберете ми малко." Сестрата изтичва в градината, набира, измива я и я поднася на Учителя. Тогава Той казва: "Молитва!", след което всички се нахвърлихме настървено, изгладнели, върху рибата, а Той топи бакличка по бакличка в солницата и яде. Не близна нищо от хубавите, съблазнителни рибни ястия. Разбрахме тогава, че Той

не яде риба и мнозина се отказахме от рибата. Не знаех дали останаха някои да ядат. Примерът Му беше по-силен от морализирането

Наталия Накова

Записки от беседите на Учителя

Въздухът има отношение към човешкия ум, водата - към живота, а хлябът - към човешката воля. Като знаете това, ценете въздуха, водата и хляба, както цените ума, живота и волята си. Като отчупите парче хляб, кажете си: "Благодаря Ти, Господи за хляба, който си ми дал. Искам да бъда чист и устойчив като житното зрънце." Вие ядете хляб без да мислите за отношението му към вашата воля; пиете вода без да съзнавате отношението ѝ към живота, както и към вашето сърце. Като пиете вода и се разхлаждате, кажете в себе си: "Както водата разхлажда, така и моите чувства да разхлаждат и освежават уморения жаден пътник." Ако произнасяте тези думи всеки ден, сърцето ви ще се обнови. Това е един от методите, с които си служи Природата за подмладяване на човека и за повдигане на неговия дух. Чрез храната човек възпитава волята си, чрез водата - сърцето, а чрез въздуха - ума. Това всеки е изпитал и проверил. Чистата храна усилва волята, чистата вода - сърцето, а чистият въздух - ума.

Ние сега се храним безразборно. Идете в една кухня да видите, че ние се храним безразборно. Една каша е. И от тази диета очакваме да излезе нещо от нас. Нищо няма да излезе.

Ако не заколи кокошка, ще нареже на ситно лук, ябълка или нещо друго. Това е престъпление. Може да ядеш лук, но не и да го нарязваш на дребно. Може да ядеш ябълка, но не и да я режеш на парченца. Не правете неща, които не допринасят никаква полза.

Онзи човек, който се храни с най-добрата, с най-здравословната храна, той ще успее. Онзи, който пие само чиста, бистра вода, каквато Природата е създала, той ще успее.

Дали си цар, патриарх или владика, не е важно. Животът се оределя от храненето, а не от положението, което заемаш. Ако си цар и не знаеш как да се храниш, ще станеш прост човек; ако си овчар и знаеш как да се храниш, ще станеш цар.

Аз взимам яденето в широк смисъл. Не е лошото в яденето, лошото е, когато човек яде и не благодари, или яде повече, отколкото трябва. Всичкото престъпление седи в невземането на онова количество храна, което е необходимо. Това всякога се наказва. Ако ядеш повече, се наказва; ако ядеш по-малко, пак се наказва. Ако ядеш толкова, колкото трябва, се възнаграждава.

Правилно разпределение на Божествените енергии в човешкия организъм - това е задачата на самовъзпитанието. Всичките нещастия на хората произтичат от това, че неправилно се хранят. Аз ви го давам като една задача, за да улесните живота си.

Красотата на очите, на устните, на ръцете, неговата деликатност - всичко зависи от храната.

Яденето е едно от най-великите тайнства на живота. Чрез него ние общуваме с Великата Реалност. Чрез него ние приемаме сила, живот и знание.

Много от сегашните хора не знаят как да се хранят. Като ядеш, да не се яви в ума ти нито една лоша мисъл, в сърцето ти нито едно лошо чувство и никакво отпадане на духа. Като ядеш да не виждаш никъде нито една грешка. Видиш ли най-малката грешка, след години тя ще даде лоши резултати. Често през време на ядене, хората правят малки грешки, поради което страдат, с години изплащат дълговете на своите грешки и най-после умират.

Ако при храненето мислиш лоши работи, критикуваш близките си или негодуваш против живота, не можеш да бъдеш здрав.

Яденето е свещена работа. Когато човек се храни, не трябва да говори и мисли за друго, освен за храната, която приема, как да я препрати горе в ума и сърцето и да я оползотвори за светли мисли и възвишени и благородни чувства.

Всяка светла, права мисъл е храна за мозъка. Всяко право, възвишено чувство е храна за сърцето. Те са съществени неща, без които човек няма мир и спокойствие в себе си. Не е добре да яде човек, когато е гневен или пък да се гневи във време на ядене.

Абсолютно забранено е на ученика да се гневи при ядене...Който престъпва това правило, изключват го от Школата.

Никога не яж, ако нямаш разположение.

Не сте ли разположени и не обичате ли една храна - не яжте. В храната са скрити все живи души и те се радват, когато ядете с любов. Когато възприемате всичко с любов, внасят живот в себе си. Тези живи души ще ви предадат това, което Бог е вложил в тях; става една обмяна между тях и вас - това е именно благословието. Така е със Словото - като четете Свещените книги с любов, ще имате резултат.

Ако употребяваш храна, която не обичаш, ти не можеш да се ползваш от нея. Всяка храна крие в себе си живот, който може да се използва, само ако обичаш тази храна.

Някой дойде при мене, иска да му определя диагнозата от какво страда. Той казва: Здрав бях, добре се чувствах, но какво ми стана по едно време, сам не зная. Усещам болки в раменете, в коленете, не ми се яде, не съм разположен за работа. Казвам му: Ти не се храниш правилно, много бързо ядеш. - Каква да правя? Имам бърза работа, която трябва да свърша. - Ти си свършил работата си, но си объркал здравето си. Най-важната работа на земята е храненето, да знаеш как да се храниш. Здравето зависи от правилното хранене. Който има здрави зъби и добре дъвче храната си, той не боледува. Ако дъвчеш храната си само на лявата или само на дясната страна, не можеш да бъдеш здрав. Ако при храненето отваряш широко устата си, пак не можеш да бъдеш здрав. Ти поемаш много въздух, който отива в стомаха и произвежда гърчения. Въздухът пречи на правилното храносмилане.

Когато говорим за яденето, за храненето, имайте предвид следното: "Яж, когато си гладен. Не си ли гладен, не яж. Гладът е първият импулс, който свързва човека с физическия свят. Той е най-добрият приятел на човека,

но и най-големият му неприятел, от човека зависи как ще го приеме и как ще се справи с него."

Човек, за да стане светия, той трябва да гладува, а пък вие всички искате да ядете. В яденето е всичкото нещастие на Земята, От глад хората оживяват, ако знаят как да гладуват. И от ядене хората умират, защото не знаят как да ядат. В яденето има едно благо и ако хората именно го знаят, могат да си удължат живота, колкото искат.

Човек трябва съзнателно да се храни. Като яде, той трябва да благодари за храната, която му е дадена. Растенията, плодовете, животните се жертват за хората, които трябва да благодарят за това. Ако не благодарят, малко се ползват. Тогава страданията на растенията и животните са по-големи и хората трябва да изкупват тези жертви.

Направете опит за една седмица да се храните по правилото. Каквото ядете, ще прилагате правилото: ще ядете с любов и благодарност.

Седнете пред яденето спокоен и тих като че от него ще се оправят всичките ви работи. Христос казва: "Аз съм живия хляб и който ме яде, той ще бъде жив." Значи, чрез яденето ти ще приемеш един урок направо от Бога. Като ядеш, ще ядеш с всичкото си благоговение, ще знаеш, че Бог ти е дал един урок и че животът от Него минава направо в тебе. С този живот ти ще разрешиш всичките си противоречия.

Ще мислиш, че яденето е Божие благословение...Мисли, че Бог е в хляба, водата, въздуха, светлината.

И като ядеш, и като пиеш вода, ще вдигнеш очите си нагоре към Великия Баща на Истината и ще искаш разрешение да ядеш и пиеш. Не постъпваш ли така, ти се свързваш с лъжата.

Когато окултният ученик яде, той трябва да бъде доволен от храната, да забрави всичко наоколо си и да благодари на Бога. Да знаеш как да ядеш, това е наука, това е цяла музика. И Писанието казва: "Ще ядете и за всичко, което Бог ви е дал, ще благодарите".

Съвременните европейски народи ядат и мислят за друго. Никога не се позволява като ядеш, да мислиш за други работи. Ще мислиш само за хляба, понеже имаш едно свещено нещо.

Когато ядете, не приказвайте. Мислете за храната. Почитайте тая храна. Това, което ядете, са ви го приготвили ония, които ви обичат от Невидимия свят и влизате в съприкосновение с тях.

Липсата на някой елемент в кръвта се набавя не само чрез храната, но и чрез мислите и чувствата.

Като станете сутрин, не бързайте с тези мисли, какво ще правите и какво ще ядете. Най-първо кажете: "Сила, живот, здраве. Сила за ума, живот за сърцето и здраве за тялото". Сутрин ще го кажете веднъж, на обяд, преди да почнете да ядете ще си кажете същото. После с първата лъжица ще кажете: "Сила за ума ми", с втората - "Живот за сърцето ми", с третата лъжица - "Здраве за тялото ми".

Като отчупим първата хапка хляб, да кажем: "Благодаря ти, Боже, за хляба, който си ми дал. Искам да бъда чист и устойчив като житното зърно."

(3 пъти)

При пиене на вода се произнасят следните формули: "Както водата разхлажда, така и моите чувства да разхлаждат и освежават уморения и жаден пътник." (3 пъти), "Сила, светлина, живот".

Ако тези формули се казват при всяко хранене в продължение на една година, човек коренно ще промени и подобри дейността на сърцето си.

Само три пъти на ден ще ядеш: сутрин в толкова часа, на обяд в толкова часа и вечер в толкова часа - оттам насетне няма да ядеш. По възможност всички детски прищявки да се избягват! Колко майки има в света, които схващат въпроса тъй идейно?

Здравият човек огладнява най-много по 2 до 3 пъти на ден: сутрин, на обед и вечер. Човек, който има апетит, яде по цял ден: това ще похапне, оно-ва ще похапне, ще си разстрои стомаха, докато най-после умира.

Който яде два пъти на ден, той ще развие такива дарби и способности, които по друг начин мъчно могат да се развият.

Казвате: По колко пъти на ден трябва да се яде? - По един път!

Ако искате стомахът ви да бъде в изправност, употребявайте само по едно ядене на ден и никога не преяждайте.

Едно от правилата на Рила: Всички ще ядете тук преди да е залязло слънцето. След като залезе, да не ядете; вода може да пиете. След залез - никакво ядене. Стойте гладни. Нищо. То е за предпочитане.

Да се нахраниш преди да е залязло слънцето, сутрин няма да ядеш преди да е изгряло.

Това, което ви говоря днес, е важно за вас. Ако не се научите да ядете правилно, нито учени ще станете, нито религиозни.

От вашето дъвчене ще се познае до каква степен на развитие сте дошли.

Който не дъвче добре храната си, страда.

Човек може прекрасно да живее само с хляб, плодове и вода. Важно е да се дъвче много добре, да се яде с любов, благодарност и разположение. Хората направо се осакатяват, като си угаждат в яденето и като набързо се нагълтат, без да дъвчат.

Който яде без да дъвче, съкращава живота си. Храната трябва да се задържа по-дълго в устата, за да може част от енергията ѝ да се всмукне от езика. Чрез езика енергията се предава на мозъка, а оттам - на сърцето. Езикът възприема духовната енергия от храната, която по друг начин не може да се възприеме.

Понеже човек има 32 зъба, той трябва да дъвче всяка хапка поне 32 пъти - за всеки зъб по един път и храната да отива в стомаха смляна. На долната страна на езика има хиляди папили, които приемат праната и колкото по-дълго време се дъвче тя, толкова повече жизнена енергия отива за изграждането и поддържането на мозъка и сърцето.

Яжте и благодарете, че има какво да ядете. Разумният свят следи човека как се храни. Ако той яде бавно и добре дъвче храната си, те му помагат във всичките работи.

Почти всички болести във вашия организъм се дължат на неправилното хранене. Ревматизмът се явява вследствие събирането на нечистотии, на утайки по ставите. Брашното - старо, маслото - старо, хлябът - недопечен, бързо ядете, не дъвчите храната, безпокоите се, когато се храните, за какво ли не мислите и искате да бъдете здрави.

Здравето зависи от правилното хранене. Който има здрави зъби и дъвче добре храната си, не боледува. Ако дъвчеш само на лявата страна или само на дясната страна, не можеш да бъдеш здрав. Ако широко отваряш устата си при хранене, въздухът пречи на правилното храносмилане, тогава не можеш да бъдеш здрав.

Една от причините за неуспеха в живота на съвременните хора се дължи на бързото ядене...Спре ли се при най-сладката хапка, в организма са натрупва една възходяща, творческа енергия, която гради, разширява и повдига човека. Каквото започне, всичко му върви.

На ученика не се позволява да яде бързо. Яденето е благородна работа, ще я свършиш по всички правила.

За сутрешната закуска трябва да употребявате половин час, за обяд - около 40-50 минути и за вечеря пак половин час. Който се храни бавно, с разположение и съзнателно, той всякога ще бъде здрав.

От вашето дъвчене ще се познае до каква степен на развитие сте дошли.

- Който правилно дъвче, той и правилно мисли.

Който бързо яде, рано умира.

Като дъвчите сакъз, чистите несъзнателно зъбите си, а едновременно с това приижда кръв във венците и така зъбите се хранят и засилват.

Яденето и пиенето в света е предаване на духовна енергия, която се възприема от храната. Човек трябва да се храни с такава храна, от която да може да придобива духовна сила, необходима за неговото развитие.

Ние живеем в един век на преправени храни, фалшифицирани - изопачено е природното им състояние.

Днес е изопачен естественият усет за храните. Човек всякога яде това, което причинява и създава болести. Това, което разхлабва нервната система, иска да го яде, яде го и преяжда

Можете ли вие да живеете, ако майка ви ви храни постоянно с шоколадена каша или със сладки бонбончета? Мислите ли, че това дете, което се храни постоянно с шоколад или със сладки бонбончета, може да стане някой виден професор? Онова дете, което се храни с българска пита, печена в жаравата, има 100 пъти по-голяма възможност да стане виден професор. Шоколадената каша е едно модерно изобретение. Ако се храниш с българска пита, и професор, и художник, и музикант можеш да станеш. Какво седи зад този хляб? Зад хляба седи едно велико изкуство, което хлебарят е вложил в този хляб. Аз казвам: тези, които правят хляб за в бъдеще, трябва да са свършили четири факултета. Те трябва да са свършили правните науки, философия, да познават естествените науки и математиката. Само такъв човек може да бъде кандидат за хлебар. При това той трябва да бъде

здрав, да не боледува никога. Трябва да бъде човек със свежи идеи, които да вложи в хляба, та като ядеш от този хляб, тия негови докторски идеи да влязат в тебе и да просветят ума ти. В това отношение всяка мома преди да се ожени, трябва да е свършила четири факултета и да знае да меси хляба. За в бъдеще, в Шестата раса това ще бъде закон.

За в бъдеще консервирана храна няма да се употребява.

В бъдеще човек ще употребява храна, съответна на възрастта и развитието си. Всеки ден човек ще употребява храна според планетите, които действат този ден: в понеделник една храна, във вторник-друга и т.н. И днес човек се стреми към разнообразие в храната, но между храната, която употребява и планетата, която в дадения момент действа, няма съответствие.

Има една страна на яденето, да се научи човек какво да яде. Само чрез яденето той ще добие безсмъртието. Казвам: чрез яденето той ще добие безсмъртие, но да знае какво да яде.

Най-добрата храна е тази, която може да се намери навсякъде. Плодовете са най-добрата храна. Всеки плод прилича на хубава съдържателна книга, върху която са работили стотина професори. Ако професорите видят, че ти захвърляш книгата и ти се отнасяш небрежно към нея и те ще ти обърнат гръб. Не е позволено на човека да се отнася с пренебрежение към плодовете. Плодът е фабрика, в която са работили множество съзнания. Следователно, ако не знаете как да се отнасяте с плода, вие влизате в разрез с всички тия съзнания. Няма да мине много време и вие ще изпитате последствията на вашето невнимание и невнимателното отношение към плода. Ние се радваме на благата, но забравяме, че във всяко благо се крие Бог.

Ако ние се храним с жито и плодове, животът ни ще бъде по-чист.

Плодовете чистят както тялото, тъй също мислите и чувствата.

Онзи, който иска да реформира, да организира своето тяло, най-първо трябва да се храни с жито, ориз, царевица, а после с плодове. Ечемикът не е за препоръчване. Той предизвиква затлъстяване на организма. Ръжта е хубава за ядене. Грахът лекува неврастения. Някой казва: Страдам от ипохондрия - Яж жито! Казват за някого: Много е сприхав - Дайте му да яде царевица. Еди-кой си не обича да устоява на своите задължения. - Дайте му да яде ръж. В ръжта има нещо идеално, тя расте нависоко. Като влезе у човека, създава висок идеал. Дребните растения създават хора с дребни идеали, а едрите растения създават хора с високи идеали. Селяните в Софийско трябва да се хранят само с ръж, за да станат по-големи идеалисти.

Храната, която хората употребяват, трябва да бъде съвършено прясна. Иначе, тя произвежда отрови, които рушат организма.

Според мен здравословната храна се смила за 1 час и 20 минути. Всяка храна, която се смила за повече от това време, е вредна за организма.

Никога не яж твърда, трудно смилаема храна.

Яж само пресни плодове! Яж само пресен хляб! Няма ли пресни плодове, няма ли пресен хляб, не яж. Не яж никакви консерви. Яж пресни, свежи плодове, току-що откъснати от дървото. Яж прясно жито, преди да е смляно на воденица.

От ябълките, орехите, житото, хляба, зехтина, всички плодове, няма по-хубава храна за човека. Житото е много важно. То дава много неща на човека и го прави по-устойчив.

Яжте орехи и не се страхувайте, те заместват употребата на йод.

Ябълката има отношение към човешкото сърце, на което постоянно говори. Крушата има отношение към човешкия ум. Яжте плодовете и ги изучавайте. Не яжте семената на плодните растения. (Учителят ни учеше да посяваме семената и костилките на изядените плодове.)

Черешата действа разхлабително на стомаха и организма. Ако искате да подобрите кръвообръщението си, яжте череши.

Ябълките влияят добре за тониране на нервната система. Орехите влияят добре на мозъка като храна, а житото добре влияе на сърцето.

Когато взема една ябълка, първо я прекарвам през пръстите си, да почувствам обича ли ме тя. Ако не ме обича, давам я на други, а за себе си взимам такава, която ме обича. Така правя и с крушата. Щом я пипна, аз знам вече, че тя не е за мене. Крушата ми казва: Аз обичам еди-кого си. Занасям крушата на този човек.

Много здравословно е да се ядат черници; особено са хубави за тези, които имат слаб стомах.

Най-хубавото грозде за ядене е червеният мискет. Той действа благотворно върху симпатичната нервна система. А димятът действа добре върху мозъчната система. Мнозина ядат гроздето бързо, като гълтат цели зърна. В люспицата на гроздето се намират много витамини, които могат да се използват само при дъвкане. Добре е семките на гроздето да не се гълтат.

Ще ядем само това, което е здравословно, нищо повече. В стомаха само ябълчици, круши, сливи, череши и всички тем подобни плодове трябва да влизат.

За очите ще ядете леща. За бъбреците - фасул. За хубав тен на кожата - грах.

При малокръвие яжте краставици. Краставичката действа благотворно върху нервната система, но да се яде сутрин и на обяд, вечер да не се яде. Изобщо вечер, ако не ядете, ще бъде сто пъти по-добре.

Прасковата за болния стомах действа много подкрепително.

Щом има някой меланхолия, пуканки да яде. При пукането царевиците се разтварят - радиоактивна работа. Докато е меко житото, преди да узрее, леченбо е. Чесънът е полезен, събужда активността. Краставици и чесън отиват. Домати и чесън отиват. За сън вечер да се яде чесън и да се измиват краката с топла вода, да се предизвика реакция, да снемем кръвта надолу, да се изтегли от мозъка, за да може човек да спи./ Когато ядеш чесън, няма да дружиш с никого./

Заболее ли човек от артериосклероза, да яде по възможност по-малко и то проста и чиста храна. Да се храни с варено жито, варен ориз и плодове. Разнообразявайте храната си, защото всеки вид храна съдържа специфични енергии, необходими за организма ви. Всеки плод съдържа нещо Божествено в себе си.

Сладката храна придава мекота на характера, киселата придава активност, енергия. Киселата храна усилва волята на човека.

Ако човек яде много мед, има опасност да се развали стомахът му. Ако никак не яде мед, пак има опасност за неговия организъм.

В захарта има лъжа.

Ако някой човек ви е дал нещо за ядене и в него е вложил една лоша мисъл, вие, като го изядете, ще почувствате мисълта и ще изпитате едно неразположение. В миналото, хората, които са знаели тази тайна от природата, никога не са искали да ядат хляб, месен от лош човек, понеже са знаели, че в хляба има нещо вложено, което не е хубаво. Това се отнася и до всичко подарено - щом не го приема сърцето ти, щом не ти е приятно, не го приемай.

Чрез всички зеленчуци, които продава, градинарят предава своите разположения или неразположения.

Не съм против готвенето, но според мен най-хубаво е да се сложи всичко из един път. Маслото да не се пържи, а да се оставя да ври заедно с гозбата. И лукът да не се реже на много дребни части. А този, който готви, трябва да бъде весел и да пее, за да внесе такова настроение в яденето. Чрез яденето ще направите себе си и своите възлюблени чисти и красиви.

Когато готвите, изпейте три песни (като ври яденето).

Ако искате яденето ви да стане хубаво, можете да опечете малко лука или да го сварите. Не е нужно да го пържите. Лукът е лековит, когато се яде суров, печен или варен, но не и пържен.

Храната трябва да е топла, защото щом няма топлина, храната не е добър проводник на живота, а пък топлината е добър проводник на живота. Суровата храна можеш да я туриш в топла вода, колкото да се стопли. Плодовете така можеш да ги стоплиш, без да ги вариш. Студът е спирка.

В духовния свят се яде само топло ядене, никога студено.

Деветият ден на месеца ще го посветите целия на Господа. Този ден ще се храните с плодове.

Когато се занимавам с въпроса за храненето и мисля коя храна е благоприятна, имам предвид тази класификация на хората: обикновен, талантлив, гениален и светия. Има една храна, която Бог е определил за светията и той трябва да се храни с нея. Светията трябва да се храни от дървото на живота. Никакво готвене и нищо, което излиза от земята, а от дървото на живота. Той трябва да го намери и с тези плодове да се храни. За всеки ден на светията е достатъчно само един плод, една ябълка, дори едно житно зрънце.

Вие най-напред трябва да се научите да се храните, а не бързайте да учителствате, защото по-добре е да има един талантлив ученик, отколкото един глупав учител.

ХРАНЕНЕ И ЗДРАВЕ

Здравето се определя от правилното хранене, дишане, мислене, чувстване и постъпване. Като знае това, човек трябва да прави избор в храните си, да прави избор в мислите и чувствата, които го вълнуват.

Мнозина от вас не вярват за дишането, не вярват в пиенето на водата, не вярват в яденето, а вярват в церовете. Казвам: "Церовете, това са последното нещо, което човек трябва да употребява. Природата е предвидила за всички погрешки, които човек може да направи, по едно изправление.

Вместо капките, които лекарят ви дава, за да оздравеете, може да ви даде известна доза прана и с това да имате далеч по-добри резултати. Също може да ви даде следната рецепта: 50 г домати, 60 г моркови, 10 г лук, 15 г чисто дървено масло, 15 г ситно нарязано зеле. Всичко това да се свари и да се изяде. На такава рецепта вие всички ще започнете да се превивате от смях, но аз ви казвам, че този лекар е много по-добър.

Храната е, която лекува. Храната, светлината, въздухът, обмяната с добрите хора - това ще бъде лекарството ви за в бъдеще. Добрият човек ще те лекува без да знаеш, че се лекуваш при него.

В миналото хората, които са знаели тази тайна от природата, никога не са искали да ядат хляб, месен от лош човек, понеже са знаели, че в хляба има нещо вложено, което не е хубаво. Това се отнася и до всичко подарено. Щом не го приема сърцето ти, щом не ти е приятно, не го приемай.

Природата е определила на човека да се храни с чиста и проста храна. Не избере ли тази храна, не се ли подчини на законите на Природата, тогава и другите органи в неговия организъм няма да се координират със стомаха му и ще настане нарушение в общия ход на организма. Освен това, определено е на човека по колко пъти трябва да диша в минута. Когато човек яде, той не трябва да бърза. Ако някой човек, още като тури първата хапка в устата си, каже, че жена му не е сготвила добре, той трябва да престане да яде. Който пък иска да завърши добре храненето си, да вземе една хапка хляб, да я потопи в сол и да я глътне. Така той ще ликвидира с яденето и същевременно с всякакво недоволство, което се е породило в него през време на яденето. Ако човек се храни и изпитва недоволство от нещо, това недоволство ще предизвика някакво разстройство в мозъка.

Три неща са нужни за оздравяването: здрава храна, чист планински въздух и светлина.

Плодовете са не само храна, но и в много случаи служат и като лекарство. Ако дробовете ви са слаби и умът ви не работи, яжте грозде, то лекува дробовете. Какво дават дренките? Ако сте без характер и отпуснат, като ядете дренки, придобивате устойчивост, издръжливост в характера. Те доставят желязо в кръвта. Бих желал да имате устойчивостта на дренките. Сушените боровинки помагат при разстроен стомах. В боровинките силата им седи в онзи, червения цвят. Понеже растат на високо място, съдържат доста Прана, ако се вземат, действат добре на стомаха. Ципата, която обвива ореховите ядки, съдържа достатъчно йод. Яжте орехи и не се страхувайте, те заместват употребата на йод.

Като ядете плодове или друга храна, спазвайте правилото: никога да не си дояждате или никога да не преяждате. Това се отразява здравословно върху човека. Ако искаш да живееш повече време на земята, не си дояждай. Нека остане в тебе желанието още да хапнеш. Ако всякога си дояждаш или преяж-

даш, ти скъсяваш живота си. Не казвай, че не искаш да ядеш. С това ти сам си пакостиш. Нека остане в тебе желанието да си хапнеш още, но не задоволявай желанието си напълно. Здравето зависи от правилното хранене.

Причината за диабета е преяждането и тревогите.

Тлъстината ви трябва да се обърне в енергия. Хора, които работят усилено умствено, които се подвизават духовно, никога не затлъстяват.

Докато не се смъкне коремчето и всички тлъстини, не може да сте здрави.

Колко трябва да бъде широк човек в кръста? Като се вземе широчината на врата и се умножи по две, получава се мярката на кръста. А като се вземе широчината на китката и се умножи по две, това е широчината на врата. Щом се нарушат тези мерки, човек е нарушил разумните закони на природата.

Някои майки грешат като карат децата си да ядат по 3-4 пъти на ден. Така децата заболяват и стават лениви. Да преяждаш, това е крайност; да гладуваш, това е крайност. Като знаят това, родителите и учителите трябва да обръщат внимание върху храненето на децата, за да продължат живота им и да ги направят дееспособни.

Първата работа на майката - да даде рициново масло на болното дете. После да изпие няколко чаши гореща вода, а след това да му направи постна картофена чорба. Тази е първата помощ за всеки болен.

Боли те глава. - Защо? - Имаш утайки в стомаха или червата.

Причината за главоболието се крие в тънките и дебелия черва. Щом те не са в изправност, човек страда от главоболие. За да се справи с главоболието, първо той трябва да тури краката си в гореща вода, после да изчисти червата си. Щом облекчи червата и стомаха си, главоболието престава.

Мозъкът и стомахът са двата полюса на живота. Ако ви боли главата, трябва да знаете, че стомахът ви е в безпорядък. Ако ви боли стомахът, трябва да знаете, че главата ви не е в ред.

Когато в стомаха се отделят повече киселини, трябва да ядете червен лук, пиперки, чесън, да се изпотявате повече. Тези лютив българи пиперки са за препоръчване.

Треската се лекува по-лесно чрез лютивите храни.

Нервен стомах да се лекува с портокали.

Лимонът е знак на мъдрост. Който се нуждае от нея, хубаво е да яде лимон.

Ако имате разстроен черен дроб, ще изядете по два лимона. В лимоните - в корите, има витамини. Ще пиете по кило и половина вряла вода - сутрин, на обяд и вечер.

Ако искате да сте червени, ще дишате, ще пиете мляко и малко вино.

Виното, в малки количества, помага на храносмилането. То се препоръчва на слаби стомаси.

За нервната система е много добре да се подложите на грахова диета.

На онези от вас, които минават за неврастеници, препоръчвам следния метод за лечение: в продължение на един месец да употребявате препечен хляб на добре разгорещени въглища. Хлябът трябва да се препече хубаво.

да не остане в него никаква влага.

За всички нервни заболявания яжте много ябълки, круши; варете си царевична и житна вода.

ВОДА И ХРАНЕНЕ

Водата е неутрален елемент, тя спомага за храносмилането, но да се пие час и половина след ядене.

На първо място в съвременната хигиена, човек трябва да се научи да се храни как от малкото да извлече много хранителни вещества. При храненето човек трябва да знае кога да пие вода и как да я пие. Много нездравословни състояния произтичат от лошото пиене на водата. Даже вие, които сте слушали толкова беседи, вземате една чаша вода от 150, 200, 300 грама, изпивате я и казвате: "Много хубаво ми стана на гърлото". Но това охлаждане се отразява на капилярните съдове и вследствие нарушението на този закон, хармонията на капилярните съдове в храносмилателната система се нарушава и храносмилането става мъчно. Имайте като правило: "Винаги пийте водата на глътки." Най-добре пие вода кокошката. Тя като вземе една глътка, вдига си главата нагоре. Кокошката знае как да пие вода, но не знае как да яде. Каквото тя намери, гълта го. Във водата се крият хранителни вещества, наричат се жизнена енергия, която поддържа организма.

Българинът често страда от стомах. Една от причините е, че става нощем и пие вода студена, не на глътки, а наведнъж. После, по време на ядене пак пие вода. Водата трябва да се пие гореща, на глътки и никога по време на ядене или веднага след ядене.

Може да пиете вода поне един час след ядене, ако искате да сте здрави.

Не е позволено на окултния ученик да пие вино, бира, лимонада и спиртни питиета. Вино може в краен случай, като лекарство за затопляне на стомаха. Сладко вино може да пие.

Аз не съм против виното, обаче ферментите, които предизвикват ферментацията на гроздения сок, оставят във виното известни отрови. Тези отрови повреждат човека. Тия отрови се съдържат не само в бъчвите, но и в мислите на човека.

Човек се лъже от червеното вино, че е с цвета на живота, но той не знае, че червеният цвят на виното съдържа отрова.

Защо сега човек иска да пийне ракийца, абсент, коняк, вермут? Всичките тия напитки, които съвременната култура има, за в бъдаще ще имат много лоши последствия в раждането на бъдащите поколения. Има хора, които се израждат. Сегашният свят страда от пиенето на много вино. За бъдащите поколения ще бъде лошо.

КОЛКО ДА ЯДЕМ

Две неща продължават живота: разумното хранене, т.е. спазването на известна диета, и нормалното страдание. Който не преяжда и не си дояжда,

продължава живота си.

Добре е, ако не си дояждаш.

Нека всякога остава в стомаха ви поне една трета празно място. Това е едно от важните хигиенични правила и трябва да се спазва.

Идеята, че с малко храна не може да се поддържа организъмът, не е права. Малкото количество храна, добре асимилирана, дава повече енергия, отколкото многото храна, не добре обработена.

Когато храната съдържа изобилно светлина, човек може да поддържа организма си с ограничено количество храна. Веществата, които не съдържат достатъчно светлина, не са хранителни. Като не познават качеството на храните, хората се заблуждават и мислят, че много храна е нужна на организма.

Многото ядене спъва духовния живот. Човек, колкото повече напредва, толкова по-малко се храни. Малкото ядене действа лечебно. Който бързо яде, бързо умира

Ако някой много яде и не работи, ще затлъстее много и скоро ще вика лекар. Затлъстяването е един признак, че мислите и чувствата не са правилни. Същият закон е и за сухите хора.

Някои мислят, че може и без храна или с по-малко храна и то безразлично каква е тя. Не, ще храните и тялото, и ума, и сърцето си и то с първокачествена храна. Не ги ли храните, ще се откажат да ви служат и ще си заминат. Злото не седи в яденето, но в лакомията на човека много да яде. Когато ядете, пазете правилото: сладко яжте, но никога не преяждайте. Винаги оставайте по малко гладни. По-добре станете от трапезата недояли, отколкото преситени. Който обича да изяде всичко в чинията си до последната трошица, той не успява в живота си. Остане ли нещо в чинията ви, нека бъде за ония, които и толкова нямат. Иначе в живота ви ще настанат обратни реакции.

Да се храним по новия начин: с малко хляб - с живия хляб, слязъл от Небето! Сегашните хора ядат много и въпреки това страдат от липса на енергия. Това е причината на различните болести.

Според моите изчисления, ако човек тежи 60 кг, той трябва да употребява на ден само 150 гр храна, но чиста, префинена. Има храни, от които и два килограма да употреби човек, пак гладен ще остане.

Енергията, с която разполага Природата, е точно определена математически. Тя е разпределила справедливо тази енергия между всички живи същества. Следователно, точно определено е колко енергия се пада на всеки човек. Ако някой вземе повече от това, което му се пада, върши престъпление. Днес Природата слага на всички хора да ядат. Ако вземеш една или повече хапки от определените за тебе, ти взимаш от хапките на другия. Ако един човек вземе пет хапки повече, друг - десет хапки, знаете ли какво ще стане? Знаете ли колко хора ще останат гладни? Ще кажете, че трябва да се прави икономия. - Икономията зависи от това, всеки да яде толкова, колкото му е определено. Докато сте били на Небето, още там са определили по колко грама средно трябва да яде човек на ден. По-рано имаше купонна

система. По колко хляб давах на човек? - По 250 гр. дневно. Разумният свят е изчислил по колко грама хляб се пада дневно на човек. Спазват ли хората тази мярка? Това не се отнася само за храната, но и за мислите, чувствата и желанията на човека.

Не е позволено на ученика да преяжда.

Когато ядете и дойдете до най-сладката хапка, спрете там.

Злото е в лакомията, в многото ядене, в претъпкването на стомаха с много, обилна храна.

Спри яденето при най-сладката хапка!

Когато човек яде повече, той изяжда храната на някой друг и природата го заставя да плаща. Ако ядеш половин хляб на ден, ядеш само за себе си. Ако ядеш един хляб, значи ядеш и за още един гостенин, който е влязъл в тялото ти и те кара да ядеш за него. Това му причинява удоволствие и той се радва, но ти плащаш.

Засега един от начините за лекуването на съвременните хора е да се яде по-малко. Многото ядене изтощава човешкия организъм. Колкото по-малко яде човек, толкова повече животът му се продължава.

Яж малко, за да бъдеш здрав и силен. Яж малко, за да бъдеш красив, за да не изгубиш красотата си.

Яж малко, за да имаш топло сърце, красиви и чисти чувства.

Яж малко, за да можеш да мислиш, да можеш да обичаш, да можеш да чувстваш.

Яж малко, за да бъдеш истински човек, да вземе надмощие в тебе, в твоя живот Духът; за да преместиш центъра на живота си от стомаха в ума, в сърцето, във волята, в душата, в духа.

Яж малко, най-сетне, за да не гладуват други, за да можеш да отделиш от своя излишък по нещо за тях, които са гладни, които се нуждаят, които страдат.

За да дойде Словото Божие във вас, вие трябва да пречистите кръвта си, а за това трябва малко да ядете, да не преяждате. Голямо изкуство е човек да знае как и колко трябва да яде. От хиляди години хората ядат, но още не са научили това изкуство. Съвременните хора бързат и когато работят, и когато мислят, и когато се хранят, вследствие на което нямат резултати.

Ще се учите на въздържание. Да се въздържа човек, това не значи да гладува, но да не преяжда. Ако човек преяжда, ще го сполети това, което никога не е очаквал.

Всеки, който иска да бъде здрав, непременно при яденето не бива да бърза. Като седнете, 5 минути ще се успокоите, ще забравите всички дразги, които имате в света и ще благодарите за дадените блага. Така ще се свържете с Природата. Този начин ще ви бъде за задача за 10 дена. Ще имате само едно меню. Повече от 20 хапки няма да изядате.

Не трябва да преяждате. Който яде много, не дава храна на мозъчната система. Физическото му тяло се развива за сметка на мозъка. За да държи в изправност тялото си, ума и сърцето си, човек трябва да готви добре и с Любов. Най-добрият готвач е човек сам да си приготви яденето. Щом нахра-

ни тялото си, той изпраща храна на сърцето и мозъка. От енегиите на тъй приетата храна се създават красивите форми на тялото и удовете. Който се храни правилно, той има красив строеж на тялото си, красиви очи, уши, нос, уста и т.н. Човек може да бъде красив, само ако енергиите му се разпределят правилно по всички удове. Не стане ли това, едни органи ще възприемат повече енергия, отколкото други. На това се дължи остротата на човешкия характер. Всяка дисхармония в организма прави човека сприхав, груб, остър. Изкуство е да се знае как да се отправят енергиите от стомаха в сърцето и от сърцето в мозъка.

Младите хора са израз на любовта и трябва да ядат най-много 21 хапки. Числото 21 е на проявената Божия Любов на Земята. Възрастните, които са израз на мъдростта, трябва да ядат най-много 12 хапки. Числото 12 е символ на проявената Божия Мъдрост. Ако човек яде 13 хапки, става подозрителен. Ако яде 14 хапки, каквато работа предприеме, ще се развали. Ако яде 15 хапки, човек лесно изменя на убежденията си. Ако яде 16 хапки, влиза в съдружие с дявола. Ако яде 20 хапки, човек изпитва желание да се кара с хората.

Никога не се лакоми да ядеш повече, отколкото трябва. Всякога оставайте малко гладни. Мойсей казва: кога женеш, не доженвай съвсем нивата, остави класове в нея, за да има за бедните. Като ядеш, не доизяждай всичко в чинията си, остави нещо в нея. Човек, който всичко дояда в чинията си, работите му не вървят добре.

Там, дето има недояждане, стомахът е здрав. Там, дето има вяра, нервите са здрави. Там, дето има любов, мозъкът е здрав.

Същественото не е в това да не ядем много или да не ядем малко. Тогава какво трябва да правим? - Ще ядеш точно толкова, колкото ти е математически определено или позволено, защото, ако внесеш една милионна част от грама повече, отколкото Природата предвижда, тя ще произведе окисляване, което ще докара отравяне на твоя организъм. Де ще стане това отравяне? - В твоя ум.

Ако човек се отказва от своите желания - той е свободен. Ако имаш желание да ядеш и не ядеш - свободен си. Ако си жаден и не пиеш - свободен си. Всякога желанията ограничават човека. Ще ядеш умерено, няма да си туряш големи букаи. Ще ядеш малко, щото храната ти да се смели лесно.

Съвременното човечество създава своето нещастие чрез своята лакомия.

Многото ядене спъва духовния живот. Човек, колкото повече напредва, толкова по-малко се храни. Малкото ядене действа лечебно. За в бъдеще консервирана храна няма да се употребява.

За да бъде добър, докато е на земята, човек трябва да яде малко. Тази е философията на живота. Ако ядете много, вие никога няма да се освободите от злото, защото то върви паралелно с яденето. Колкото по-нечиста е кръвта на човека, толкова по-лош е той. Колкото по-чиста е кръвта му, толкова по-добър е той. Това не показва, че храната е причина за злото, но многото ядене създава условия на злото да вирее.

ХРАНЕНЕ И МЕСОЯДСТВО

Месната храна е голяма спънка за повдигането на човечеството и е причина за много от страданията му. В животните се образува голяма омраза към нас за това, че ги колим, а омразата ражда най-силните отрови. Най-силните зарази идат от месото. Който не се откаже съвсем от месото, ще остане назад в развитието си.

Месната храна е едно голямо зло за човечеството. Вибрациите на тая храна са от друг, по-нисш род, несъответстващ на сегашния човек.

Хората на новата шеста раса ще се хранят изключително с плодова храна. Месото е силна храна, но вредна и изобщо няма да се споменава в бъдеще. Месоядството е една от причините за жестокостта и грубостта на хората и за неврастенията. Човек чрез храната ще пресъздава своя организъм. Ако не направи това, дълго време ще живее с подбудите на животните.

Грехопадението започва с месоядството. Животинските клетки носят смъртта в себе си. Понеже като ги ядете, всяка животинска клетка си има черва, стомах, нечистотии, които вие поглъщате. В свинското месо, в овчето месо клетките са пълни с извержения, които учените наричат токсини. Когато се препоръчва растителна храна, то е, защото най-малко токсини има в растителната храна и плодовете.

Хората никога не биха употребили месо, ако биха видели с какви чувства на смъртен ужас е напоено то. Заедно с месото човек внася в своите тъкани основата на тоя смъртен ужас. И нека не се чудим след това, ако хората стават нервни, неспокойни, гонени от тежки кошмари. Това са сенките на тоя ужас, пренесени върху човешката душа.

Ние говорим за мир между народите и между хората. Но как може да дойде тоя мир, когато хората проявяват своята жестокост върху своите помалки братя - животните? Жестокостта, упражнявана към животните, се пренася лесно и към близките на човека, към неговите братя човечи.

При изобилието, с което ни огражда Майката Природа, яденето на месо е само един изживян атавизъм, един печален спомен от мрачното минало, през което е минало човечеството по пътя на своето развитие.

В света съществува една анархия - повече от стотина милиона млекопитаещи се избиват за ядене. Тия млекопитаещи, които отиват в другия свят, са произвели цяла анархия. Най-първо всичките хора трябва да се откажат от убиването на млекопитаещите. Сега морал имаме. Казвате: "Трябва да се колят." По този начин, по който вървим, този ред не е Божествен ред на нещата. Той съществува вън от хората. За бъдеще религиозните хора, посветените хора, те трябва да бъдат плодоядци, нищо повече. Никакво месо.

Гневът и страхът раждат една ужасна отрова. Аз съм против месоядството, защото, когато колят животните, като им отнемат живота, у тях се явява страх и омраза и тогава се ражда една от най-опасните отрови, от която цялата бяла раса е отровена. Всичката нервност, която хората имат, се дължи на това, че колят млекопитаещите. То са милиони същества, които, като влязат в астралния свят, размътили са цялата атмосфера, а при това

ние искаме да бъдем здрави. Всички болести се дължат на нашата несправедливост спрямо тях.

Вярно е, че без ядене не може, но трябва точно да се определи без какво ядене не може. Без хляб не може да се живее, но без кокошки, агънца и прасета може.

Първото проявление на човека, който носи червения цвят, е бил човекът, който е добър. Хранил се той с плодове, той не е бил месоядец. В градината обработваха плодове. Човекът после, като излезе от рая, се научи да яде месо. Тази наука е извън рая. Тя съставя съвсем друга култура. С тази култура се създадоха хиляди страдания. Седемдесет и пет процента от съвременните страдания на хората се дължат на онова безразборно изстребване на млекопитаещите, на животните, които образуват в неговия умствен свят цял катаклизъм, едно раздрусване. Че е разклатена така нервната система, се дължи на това, че бялата раса безразборно избива животните. Безразборно не само ги избива, но ги консервира. С години седят и се развалят. Милиони и милиарди риби се избиват, консервират и някой път се изхвърлят.

Ние сами се умъртвяваме. Ние сами умираме, по наша причина. Всички трябва да се убедим в едно нещо. В какво? Че първото престъпление на хората се заключава в това, че те затвориха проводниците на Божията Любов в себе си и останаха с човешката любов, в която стават всички промени в света. Ако ти обичаш едно агне, какво става с него? Обичта ти към агнето се заключава в това, че то непременно трябва да стане жертва на твоята любов.

Каквата храна яде човек, такъв и става. Вижте какво представляват месоядците. От храната, която ядат, те огрубяват и стават жестоки. Гълъбът, гургуличката имат нещо нежно, меко в себе си. Това се дължи на храната, която те употребяват.

Ако ядете постоянно кокоше месо, ще станете много тщеславни, каквато е кокошката. Тя като снесе едно яйце, ще окряка орталъка. За нисшите животни месната храна е необходима, но за един по-висок живот, какъвто е човешкият, месната храна е вредна. Тя спъва човека в процеса на неговата еволюция. С каквата храна се храни човек, такива елементи внася в кръвта си. Нечисто е месото на сегашните млекопитаещи, с които човек се храни.

Докато вие ядете кокошки и пиленца, докато пиете винце и други питиета, никакъв дух не може да се пробуди във вас.

Ние сме забравили коя беше първоначалната храна, която беше дадена на хората и заради която им затвориха вратата на рая. Вследствие на това, остана хората да се хранят с мърша. Ние изоставихме Божествената храна. Тя седи някъде настрана, а сме започнали да се храним с храна, от която умираме.

Някои храни не са хигиенични, нека вземем свинското месо. Щом ядеш свинско месо, свинската клетка ще стане част от вас. Свинщината ще стане част от тебе. Ти вече не си човек, но си една свиня. Ти имаш свински подтици в себе си. Клетките на свинята са много индивидуализирани те са мързеливи, не обичат да работят. И най-после, мързелът от свинята е дошъл тебе

Тя е много разположена след като се наяде да влезе в тинята, приятно ѝ е да се търкаля. Хората, които ядат свинско месо, всякога боледуват. Свинската клетка причинява по-голяма пакост, отколкото може да свърши някаква полезна работа. Като знаеше това, Мойсей забрани на евреите да ядат свинско месо.

Аз искам да ви кажа причината, дето не трябва да ядем месо, в какво седи... Понеже човечеството е поделено по обратен път на животните - животните още слизат и имат хиляди години да слизат, а ние възлизаме - следователно, месната храна служи като голяма спънка за подигането на човека. Месото е, което създава тия големи страдания, които хората имат. Те образуват едно вълнение в умствения свят, дето се образуват всичките болести. В тях се образува голяма омраза. Омразата е, която ражда най-силните отрови. Хора, които ядат месо, постоянно се заразяват.

Бъдещата раса трябва да се откаже съвсем от месото. Който не се откаже, ще остане назад. Който иска да влезе в Царството Божие, ще се откаже, защото Царството Божие не е ядене и пиене.

Ако хората продължават да убиват, да колят агнета и кокошки, те са далеч от Царството Божие.

Хората на новата шеста раса ще се хранят изключително с плодова храна. Месото е силна храна, но вредна и изобщо няма да се споменава в бъдеще. Месоядството е една от причините за жестокостта и грубостта на хората и за неврастенията. Човек чрез храната ще пресъздава своя организъм. Ако не направи това, дълго време ще живее с подбудите на животните.

ПОСТ

Спомени на ученици

Учителят даде поста към 1921, 1922 година. В първите години беше като мода, увлечение и всички постеха. Едни постеха три дни. А Учителят беше дал вече в наряда пост от 24 часа - от четвъртък вечер до петък вечер. Но по-късно го смени от четвъртък на обяд до петък на обяд, защото така е по-леко. А в началото беше целия ден петък, абсолютен пост - и вода не се пие. И почнаха учениците да постят по десет дни, но не по поръчение на Учителя. Учителят казваше, че при поста става изгаряне в организма и тялото се чисти. Всички опитахме този пост. Главно Учителят го даде, за да не се страхуваме, че ако не ядем един ден, ще умрем от глад. Защото хората си мислят, че ако не ядат един или два дни, ще умрат от глад. Няма опит. А като постиш 10 дни и си гладувал, не се страхуваш така от глада. Това беше един възпитателен метод, защото всеки, който е постил десет дни, ако няма един път да яде, е-ех казва, голяма работа, че един път не съм ял. Това беше възпитателната страна. По този начин, с такива упражнения, Учителят ни отучи от много неща. От екскурзиите ние се научихме да не се страхуваме от дъжда, от вятъра и т.н. Той приложи една система, за да ни отучи от някои наши стари навици и предразсъдъци. Защото предразсъдък е, че човек ще умре, ако не яде два-три дни. Винаги в разсип на Луната се пости. Понеже всички взеха да постят, човек иска да вземе участие и аз отидох при Учителя и казах, че искам да постя десет дни. "А, не! - каза - Първия месец ще изкараш един ден. Втория месец - два дни, третия - три, ...десетия - десет." Аз почнах от септември и през март казвам: "Учителю, ще постя осем дни." Не се пие никаква течност. "А, не - казва - няма да постиш сега. Сега е март, сега има прилив на енергии." И аз разбрах, че през лятото не трябва да се пости. Паша е изкарала един пост три дни през лятото, но не знае как да отпости. И пуснала силно чешмата, изстудила водата и се напила със студена вода. Тя получава страшни болки в стомаха и праща сестрите си при Учителя да пита какво да прави. Учителят казва какво да направят и тогава вече разбрахме, че се отпоставя с една чаша гореща вода на глътки. Той много държеше водата да прием на глътки, защото тя действа успокояващо на нервната система и това е било много хубаво. Той препоръчваше на глътки, с лъжичка. Даже има една задача - на пет минути по една лъжичка от врялата вода - като метод за лечение. Паша като отишла при Учителя, каза: "Учителю, такава хубава молитва си направих, че можах да издържа този пост през лятото и така ми се случи." - "Ти благодари, че си направила молитва, иначе щяха да те задигнат. Ти така, както не беше яла нищо три дни и си се напила със студена вода, можеше да си заминеш" - казал Учителят. След като се изпие водата, изчиства се и се измива половин килограм спанак, сварява се без сол, изпива се само водата за разслабване, ако има нещо в червата, да се изхвърли. И така след един час идва ред на картофената супа. А след това картофите. Разказваха ми, че са правили различни

опити. Някои са постили по 20, по 30 дни. Някои са си заминали. Знам, че един брат в провинцията пости 20 дни. Този брат каза, че последните дни, когато си е миел ръцете, клетките поглъщали водата. Значи така е зажадняло тялото. Но вижте, Учителят не е давал такива пости. Те сами са си правили опити. Той даваше до 10 дни. Доста братя постиха, но сестрите повече, защото се съревноваваха помежду си, пълен пост, никаква вода. При дългия пост става изгаряне на непотребните вещества в организма. Една сестра започнала да пости, изкара пет дни и й станало лошо. Каза ли на Учителя, а тя не Го била попитала даже. Той й рекъл: "Тебе, кой ти каза да постиш?" - "Учителю, всички постят, и аз искам." - "Постът не е за всеки. Ти няма защо да постиш".

Елена Андреева

Катя видяла и чула, че на "Изгрева" се провеждат задачи с пост. Решила и тя да гладува. По това време Учителят даваше различни режими на пост на приятелите, за всеки - строго индивидуално. Тя искала също да пости. Запитва Учителя и получава отговор: "Добре, ще постиш, но ще ядеш по една ябълка на ден". Десет дни подред Катя ходела при Учителя и Той всеки ден й давал по една ябълка. Но на десетия ден едва отишла, защото била отслабнала и краката едва я държали. Това е един опит на Катя с почти пълен глад под ръководството на Учителя. Учителят казваше, че при всеки пост трябва да има един, който да ръководи поста, за да бъде с будно съзнание, здрав и да държи непрекъснато връзка с Бога. Ръководителят на поста в този момент не пости, а е в непрекъсната молитва и бдение за другите, които постят. На "Изгрева" имаше много инциденти, когато някой решаваше да пости самovolно, без разрешение на Учителя и без Негово съдействие. Много хора платиха жестоко за своето непослушание. Но Катя пита, имаше послушание и се справи добре.

Елена Андреева

Аз също прилагах един пост, даден от Учителя. Той започваше така: първия месец се пости 24 часа. Втория - 48 часа. Третия - три дни. Четвъртия - четири дни....десетия месец се пости десет дни. Почваше се всеки месец при разсип на Луната. Когато се излиза от поста, се пие само вода на лъжички, често, по малко. После се прави супа от спанак и се пие сока на спанака. Първия ден се пие само една чаша. На втория ден се пие, но само водичката от картофена супа. На третия ден се пие също водичката, но от супа от моркови или картофи.

Мария Тодорова

Въпросът за поста е много сложен. Необходимо е специално изучаване, защото Учителят в различните години на Школата даваше различни наряди за поста. В беседите си много пъти е говорил за него. Необходима е студия по този въпрос. Постът има и духовно, и Божествено измерение,

и физическо проявление чрез човешкото тяло. Постът е проекция на тези три свята и се извършва в името на някаква идея и жертва в името на нещо. Има от четвъртък на обяд до петък на обяд. Това е пост от 24 часа и Учителят го нарече почивка. Беше известен в нарядите като пост - почивка. А със средствата, спестени при този пост, трябваше да се подпомогне някой беден или гладен човек. Някои приятели събираха средствата от този едnodневен пост в една кутия в разстояние на 50 седмици и така се получаваше една значителна сума, която подпомагаше някой нуждаещ се човек.

Има различни начини за пост. Пълен глад, пост само с вода и пост с поемане на плодове. През всички тези етапи ние сме минавали. Принципът е следният: правиш пост в името на една идея; спираш да се храниш, но храната, която би употребил през време на поста, струва пари и тези пари трябва да се отделят и с тях да се направи едно малко добро в името на една идея. Физическият пост означава изключителна организация на човешкото тяло. Защото чрез поста всички натрупани запаси се изразходват. Необходима е и вътрешна духовна организация. Тя преминава отначало в четене на пасажи от Словото на Учителя и в строго определени часове изричането на молитви, както и работа с формули, дадени от Учителя. По този начин постът има три проекции: на физическото поле, в духовния свят и в Божествения свят. Учителят е дал различни методи за пост - колективен и индивидуален. Тях ги има записани и трябва да се подредят и изнесат.

При всички случаи е необходимо да има ръководител на поста. Обикновено Учителят беше ръководител на този пост и следеше за физическото и психическото състояние на ученика, който е влязъл в пост. Учителят не беше за продължителен пост. Само при някои боледувания Той предписваше пост, но по Негово указание. Той даде едно просто правило, което ползваше приятелите години наред. Той нареди всяка седмица да има един малък пост .

Борис Николов

Веднъж попитах Учителя: "Учителю, защо не мога да постя, та винаги свършвам с главоболие, което продължава още ден-два след постенето". Той ми отговори: "Постите, а пък ядете свински пържоли". Погледнах Го с недоумение, защото от двадесет години не бях хапвала месо. Той продължи: "Да! Отрицателните мисли и чувства са свински пържоли." Разбрах, че освен външното вегетарианство по форма, съществува и друго вегетарианство по съдържание, по смисъл и в дух.

Мария Райчева

С пост решил да се лекува един брат, който бил изпаднал в голямо вътрешно противоречие. Почнал да пости по време на нова луна, без да каже това на Учителя. След ден-два отишъл при Него и споделил, че е

почнал постене, за да оправи напрегнатото си състояние. Учителят го поучил: „Щом си почнал поста на нова луна, не само че не ще си помогнеш, но и ще си навредиш още повече. Когато искаш да се справиш с един недъг, с един порок, почни пост на разсип луна. А когато искаш да придобиеш някоя добродетел, нещо положително в себе си, почни поста на нова луна." Братът се замислил, че човек трябва да знае как да прилага окултните закони, за да има резултат и да не си вреди. Много хора, които се занимават с окултизъм, без да знаят как да използват природните сили, се осакатяват и спират своето развитие. Затова човек трябва да има будно съзнание, да има светлина и знание, да има опитен ръководител и учител, когато иска да работи с окултните закони.

Влад Пашов

Веднъж брат Пано от Ямбол бил на разговор при Учителя с група приятели и го попитали колко дни през годината да постят. Учителят отговорил: "На човека е определено да живее 120 години на Земята, от които 40 години трябва да прекара в пост." Всички приятели се спогледали и си казали, че това е невъзможно да се изпълни. Брат Пано се замислил дълбоко в себе си и казал: "Аз постя по два дена в седмицата, това са 8-9 дена на месец. За година правят около 100 дена. Двадесет дена правя житен режим и стават 120 дни. Значи 1/3 от годината прекарвам в пост, тъй както 40 години са 1/3 от 120-годишния живот на човека на Земята. Значи, може да се изпълни тази задача, която Учителят дава за поста."

Светозар Няголов

Записки от беседите на Учителя

Който е постил, той се е домогнал до истинското знание. Постът за него не е вече философия, но знание. Преди да е постил, човек мисли, че не може да издържи гладен нито 24 часа. Опитай да видиш колко време може да постиш. - Три дена мога ли да постя? - Опитай! - Ами една седмица? - Опитай! Като прави опити, човек вижда колко време най-много може да издържи пост. Ако постиш десет дена, ще усилиш вярата си и ще се убедиш, че и да не ядеш, няма да умреш. Като пости съзнателно, човек се подмладява и освежава.

Чрез поста човек усилва волята си и се освобождава от страха, че ще умре от глад.

Постенето е начин за обновяване на организма. Във вас не бива да влиза туй тщеславие, да се състезавате кой повече дни да пости. Главната идея в поста е да събужда скритата енергия в клетките и да обнови организма. Трябва да спазвате и дните, когато ще се пости. Ако започнете вашия пост в понеделник, ще имате един резултат, ако го започнете във вторник - ще имате друг резултат, в сряда - друг и т. н. После, ако го започнете сутрин или на обед, или вечерта, пак ще имате различни резултати.

Някои постят, искат да бъдат бледи, изпити, да приличат на светии. Ако постът има за цел да пречисти човека и да усили вярата и волята му, разбирам, има смисъл. И да пости, и да преяжда човек, не е хубаво, щом измъчва тялото си. Всичко трябва да бъде с мярка, умерено.

Чувате някой да казва, че характерът му се е изопачил. Ще знаете, че има киселини в стомаха си, които го безпокоят. Какво трябва да прави човек, за да освободи стомаха си от киселините? Трябва да го промие няколко пъти. Ако и това не помогне, нека да пости. Промий воденицата си с чиста вода, а след това я спри да не работи няколко дни. Подложи се на строг пост, да не ядеш два-три дни нищо. Постът пречиства стомаха, освобождава го от излишните киселини.

За да бъде здрав и силен, човек от време-навреме трябва да се подлага на пост доброволно.

Според мене 24 часа съзнателен пост се равнява на 10 дни механичен пост. В 24 часа съзнателен пост човек може да обнови клетките на тялото си. Постете 24ч. и бъдете радостни и весели. Пейте и благодарете на Бога за всичко.

На болния не давай нищо да яде, ако искаш да оздравее. Остави болния да гладува, за да събудиш в него подтик за живот.

Има болести, които не се поддават на никакво лекуване, а се лекуват само с глад. Когато се лекуваш с глад, не бива да се тревожиш, ще си потопен само в добро, мир и молитва. Ако човек гладува и се тревожи, тогава положението ще се влоши.

Гладът лекува. Ако боледуваш от ревматизъм или друга болест, можеш да се лекуваш с глад. Трябва да ти е приятно, че гладуваш. Гладът пречиства тялото, порите се отварят и дишането става по-дълбоко. Гладът внася повече светлина в ума. Още от старо време хората се лекуват с глад.

Стомахът трябва да се регулира, защото от неговата дейност зависи състоянието на ума, сърцето и волята. Човек трябва да пости дотогава, докато стомахът му се очисти и от устата му се разнася благоухание. Какво правят сегашните хора? - Те постят, но и в началото, и в края устата им мирише. Такъв пост няма смисъл. Като почнеш да чистиш нещо, трябва да свършиш работата до край.

Стомашната област има отношение към симпатичната нервна система, тя не трябва да се натрупва с чужди излишни вещества. Ако стане това, ще си наложите пост, да възстановите нормалното положение. Постът трябва да бъде умерен, разумен, докато махнете излишните мазнини и утайки. Да постиш, значи да се въздържаш от лоши мисли и чувства - този пост крие в себе си магическа сила.

Докога може да се гладува? Докато изпитвате приятни чувства.

Постът трябва да трае дотогава, докато човек се усеща бодър, крепок. Ако отпадне много и силите му съвършено го напуснат, този пост няма смисъл.

Ако можете да постите така, че да бъдете весел, с добър дух и никой да не те познае, този пост има смисъл. Така може човек да пости десет и повече дни. Който не може да пости по този начин, да не се заема за голям пост, а да пости само един-два дни.

По време на поста можеш да пиеш вода и то само гореща. Можеш да пиеш сок от портокали в малки количества, а не с чаши, за да подобриш стомаха си.

Ако човек много често гладува, клетките му започват да се разрушават.

Онзи, който пости, на разходка да не излиза. Туй е едно от правилата. На екскурзия всички ще трябва да бъдат сити.

Страхът може да се премахне с пост. Ще постите ден, два, три, ще видите, че човек не умира от глад.

Например, една сестра решила да предприеме пост. За да издържи поста, тя се нахранила добре, прекарала 5-6 деня, но започнала да усеща виене на свят, особено главоболие. Аз разбрах причината за главоболието и я питам: Преди да запостиш, яде ли? - Нахраних се много добре. Иначе как ще издъра няколко деня пост? - Там е грешката ти. Преди да започнеш поста, ти трябваше да вземеш очистително, да освободиш стомаха си от всякаква храна. - Не знаех това. - Ето какво причинява незнанието. Добро е желанието на човека да пости, но знание е нужно за това. Казах на сестрата да изпие една-две чаши гореща вода. Тя направи това и стомахът ѝ се регулира. Има смисъл човек да пости, но ако може да пречисти мислите и чувствата си. Не постигне ли това, постът няма смисъл. Целта на поста е да се филтрират мислите и чувствата на човека. От друга страна, постът е нужен за почивка на организма - външна и вътрешна. Да постиш, това значи да се вгълбиш в себе си, да се отстраниш от всякакви смущения, нищо да не те безпокои. Постът се препоръчва и като средство за лекуване. Във време на пост, горението в организма е по-силно, благодарение на което става изгаряне на всички вещества, които са причина за различни болести, неразположения и недоволства.

Следователно, поддържайте чистота на организма си, за да не се развиват у вас ония микроби, които причиняват болестите. Пазете се от лоши мисли, чувства и желания, които понижават духа на човека и го водят към нисш живот. Той е причината за големите злини в живота.

Който иска да гладува и знае как да гладува, продължава живота си. Трябва да ти е приятно, че гладуваш. Всяко нещо, направено с любов, има цена. Постете от всяка земна проява, от лошите мисли, от всички горчивини на Земята.

Човек, за да стане светия, трябва да гладува, а пък вие всички искате да ядете. В яденето е всичкото нещастие на Земята. От глад хората оживяват, ако знаят как да гладуват. И от ядене хората умират, защото не знаят как да ядат. В яденето има едно благо и ако хората именно го знаят, могат да си удължат живота, колкото искат.

Стомахът трябва да се държи в изправност. Аз ви съветвам да постигате по 2-3 дни. През това време ще пиете само гореща вода - да промивате стомаха си. След това ще ядете умерено. Стомахът обича почивката. Не туряй стомаха си на изпитание, да се чуди как да се справя с храната. Като приеме тежка храна, стомахът започва да се превива и казва: Господарю, тази работа е трудна. Искam да ми дадеш почивка. - Добре, седмият ден е за тебе, ще си починеш. Така постъпва добрият господар, а лошият изисква от стомаха постоянна работа.

Ето, и аз ще ви кажа едно свещено предание: Човек е длъжен да пости поне един ден в месеца, да даде почивка на стомаха си. Значи, той е длъжен да прекара в пост поне 12 дена през годината. От времето на Христа досега са минали две хиляди години. Всяка година по 12 дена пост, значи всичко 24 хиляди дни пост. Това правят 65 години. Това е дълг, който хората трябва да изплатят. За да изплати този дълг, човек трябва да пости 5 дни в месеца. Знаете ли колко струва този дълг на Природата? Той се равнява на 24 билиона лева. За да се изплати тази сума, човек трябва да плаща средно по пет лева на ден. В моретата има около десет милиона тона злато. За изплащане на този дълг са потребни шест милиона тона злато. За пренасяне на златото са нужни шест хиляди вагона, които ще изминат шест хиляди километра в час. Това е моето изчисление за дълга, който трябва да платите за 12 деня пост през годините, от времето на Христа до днес. И като ме питате защо страдате, казвам: "Всички хора страдат за 12 деня пост годишно, с което са нарушили свещения закон на преданието." - Човек трябва да яде по три пъти на ден. - Не е вярно. Воденицата, която мели брашно, трябва поне един ден в месеца да прекрати работата си, за да поднови камъка. На същото основание и човешкият стомах трябва поне един ден в месеца да си почине, за да продължи работата си добре. Това, което ви казвам, не е доказано научно, според официалната наука; това са мои научни изследвания и изчисления. Това е едно свещено предание. Като се питаш защо страдаш, знай, че страданията ти са част от неспазване на 12-дневния годишен пост. Когато камъкът на твоя стомах се развали, трябва да си купиш нов камък, но на Земята мъчно се купува нов камък. За да си купиш такъв камък, трябва да напуснеш Земята. Това е дълга разходка, за която са нужни 45-50 години. Това наричат хората отиване до Небето и връщане на Земята. Така го наричам и аз. Обаче източните народи го наричат "прераждане". - Защо умира човек? - Защото се е развалил камъкът му. Той отива да си купи нов. За обикновените хора срокът за купуване на нов камък е най-малко 50 години, а за великите напреднали хора е 2 000-2 500 години.

Мойсей създаде закона за почивката. Той имаше предвид почивката на стомаха. Нито евреите, нито християните разбраха този закон. Като дойде неделя, тогава празнуват света неделя! Стомахът казва: "Никаква света неделя! Мойсей създаде почивката за мене. Вие забравихте този закон. Защо ще почивате? Вие нищо не сте работили, аз съм работил всеки

ден по 12 часа. Следователно, аз имам право да почивам." Казвате: "Стомахът е наш слуга, ние имаме право да разполагаме с него, както искаме." Обаче, не знаете, че стомахът е един отмъстителен слуга. Той има характера на мечката: намрази ли те един път, всичко е свършено. Откаже ли се да работи, и сърцето спира, и дробовете, и мозъкът спира. Той казва на господаря си: "Ти, който не празнуваш съботата и неделята, ще ти дам да разбереш какъв е Божият закон!" Могат да се съберат всички лекари, да правят различни инжекции, но той казва: "Не признавам никакви лекари. Аз ще уволня господаря си, ще го пратя при Господа." Бог ще пита стомаха: "Защо уволни господаря си?" - "Защото не изпълнява Твоя закон." - "Много добре си направил!"

Постът значи: не измъчвай мъжа си, не измъчвай никого, а не значи да постиш 10 дена, да пожълтееш, да се изсушиш и пак да си същият.

Разбирам да постите, но да се примирите с всичките си врагове, да обикнете всички и да сте готови да жертвате нещо за другите.

Да постиш 10 дни, но кога? С един брат или с една сестра не може да се примирите. Ще постиш с ума, сърцето и тялото си и ще се примирите. Ако той не иска да се примири с вас, ще си замине за другия свят. Щом не искате да се примирите с Божествената хармония, теглят ви чертата, задигат ви.

Постът значи: не измъчвай мъжа си, не измъчвай никого, а не значи да постиш 10 дена, да пожълтееш, да се изсушиш и пак да си същият.

Един ден пост по Петровден се равнява на пет дни пост.

ЖИТО И ЖИТЕН РЕЖИМ

спомени на ученици

Учителят ми даде една задача, която сега ще ви разкажа. Ще вземете съвсем прясно жито, като се яде по сто грама всеки ден. Житото се накисва от вечерта. Порцията от сто грама се разделя на три - по 33 грама сутрин, обед и вечер. Пие се само топла вода. Прави се шест дни, а в неделя се отпоставя със супа от картофи. Карах този пост пет месеца - всяка седмица в дадения месец. Учителят ми казваше предварително кога да влизам в пост. Излизаше се от него в хубаво състояние, с повдигнато самочувствие. Житото много трябва да се дъвче, за да се вземе всичко, което Природата е вложила в житното зърно. Здрави зъби се искат.

По-късно Учителят даде различни модификации на поста и го нарече "житен пост". Един от най-приемливите за всички, бе поста през месец февруари в началото при разсип на луната. Яде се само жито десет дни, като всеки е свободен колко жито да изяде - дали да бъде варено или накиснато. Всеки според разположението. В Учителя имаше свобода - или по сто грама на ден, или повече, дали варено или накиснато. Всеки един от нас можеше сам да реши. Впоследствие, към житото някои прибавиха ябълки, мед и орехи. Така че, при поста през месец февруари човек има избор, но има и твърди правила, за които аз говорих. Чрез поста се постига възпитание на вътрешното естество на човека и това е един метод човек да се научи вътрешно да превъзмогва всички трудности и да пресъздава качества, с които трябва в бъдеще да борава. Постът не е самоцел, а метод с правила, подчиняващи се на духовни, окултни закони.

Учителят препоръчва да не се мели житото, а да се яде цяло - сварено, или покълнало. Недоузрялото жито той препоръчва при диабет, а покълналият житни зърна, т. е. суровото жито издига в култ.

Мария Тодорова

За провеждане на житния режим от младите приятели е необходимо само жито един килограм, което да се накисва в гореща вода от предния ден и да се дъвче продължително, но не трябва да се прави с покълнало жито. Когато житото покълва, всичката му сила отива в кълна и човек не може да се ползва от силите на житото.

Житният режим може да се прави и за постигане на някои добродетели: смирение, кротост, въздържание, милосърдие, благост, търпение и др. Може да се прави за влизане в някое учебно заведение, за успешно завършване на образование, за създаване на дом и за излизане от някои трудни положения в живота. Тогава режима се започва при нова Луна и трае пак 10 дни. Добре е да се започне пак в сряда и да се завърши в петък.

Имаше много възрастни приятели, които искаха да изпълнят режима, но не можеха да ядат твърдо жито. Тогава сестра Юрданка Жекова отива при Учителя и Му казва, че има много възрастни приятели, които желаят да правят житен режим, но не могат да дъвчат сурово или малко варено жито и

да ѝ даде някакъв съвет. Учителят казва: Вечерта да се сваряват 100 грама очистено жито 10 минути с повече вода. След това да се увие в една вълнена кърпа, както се прави при подквасване на мляко, и на сутринта житото ще се разцъфти и лесно ще може да се дъвче. Разделя се на три части за закуска, обед и вечеря и се дъвче дълго време, докато стане на каша в устата. Освен това възрастните да изяждат по една ябълка за тониране на нервите, по три ореха за усилване и подхранване на мозъка и по една лъжичка мед за регулиране на стомаха. Житото е за сърцето. Два часа след изяждане на житото да се пие гореща вода и ако ни се гади, да капнем по някоя капка лимон във водата. Когато се ядат ябълките, по една на ядене, семките се броят, събират се и през пролетта се посяват в земята.

Имаше и залитания в поста. Яви се съревнование кой да пости по-дълго. Някои постиха по десет, а някои и по 20 дни. Учителят не беше доволен от това съревнование и не обичаше да има борба в Братството. Не ги насърчаваше, ако и да ги допускаше понякога, особено ако отиваха при Него и искаха разрешение за такъв опит. Правеше се колективен пост, който започваше в началото на февруари при разсип на луната и траеше 10 дни, като през това време всеки можеше да консумира покълнало жито по 100 грама на ден, по три лъжици мед, по една ябълка и три ореха. Вода можеше да се пие по желание. През това време учениците трябваше да се занимават с духовна работа. За онези, които отиваха на работа като работници или чиновници, не беше лесно. Най-важното беше правилно да се отпости, т.е. да се захрани. Това ставаше обикновено като се свари картофена супа и се пие само водата. Следващия ден можеше да се поеме малко разрежено картофено пюре. Отпостването ставаше и със спаначена супа като се пиеше само водата. Поради неспазване на това правило, някои пострадаха. Друго залитане беше, когато някой реши сам да прави пост продължително време без да пита Учителя. Имахме и трагични случаи и някои си заминаха заради такива своеволия. При някои случаи след като съобщавах на Учителя, че еди кой си брат или сестра лежи на леглото без сили от поста и че състоянието му се е влошило, Учителят даваше строги съвети какво да се направи, а понякога лично отиваше да види гладувания. Постът не е шега работа. Той е един процес не само на физическо изчистване на организма, но и на духовно обновление и приближаване към идеала, към който се е устремил ученикът.

Житният режим се започва първата сряда на месец февруари, когато Луната започне да спада. Един кг. жито (пшеница) се разделя на 10 части по 100 грама. Първите 100 грама се слагат в съд с вода в понеделник, два дни преди започване на житния режим, за да може житото да омекне. В сряда това жито се разделя на три части - за закуска, обяд и вечеря. Изяжда се бавно като се дъвче много добре.

Добре е преди започване на режима да се вземе очистително или да се направи клизма. Когато се започва режима в сряда сутринта, се казва формулата: " Божията любов носи изобилния и пълен живот. " (три пъти) След нея се казва формулата за житния режим: "Господи, приеми ме в ле-

чебницата на Природата за десет дни." (три пъти) Тази формула се казва при започване на житния режим, а при всяко хранене се казва първата формула. Сутрин трябва да се закусва след изгрева на Слънцето, а вечер да се вечеря преди залеза.

Ако житото не се дъвче добре, то предизвиква болки в стомаха и затягане на червата, поради което човек не може да изкара докрай започнатия житен режим.

Понеже чрез житния режим ние влизаме в лечебницата на Природата за 10 дни, добре е да го започнем от деня на Слънцето и Природата - сряда и да го завършим на десетия ден - в петък, който е шестият ден от Създанието, когато Бог е създал човека. Така ние работим да се изменим и създадем новия човек на Земята.

По време на режима Учителят препоръчва да се помага на хора, затруднени в живота: да се измиват стаи, да се перат дрехи, да се нацепват дърва и др. Храната, която бихме изяли през тези десет дни, ако не сме на житен режим, да се даде на бедни и нуждаещи се - те да я изядат. Така режимът се осмисля вътрешно и външно и има по-добър резултат.

На десетия ден - петък, се отпоства с ангелска супа, направена от картофи, вода, малко сол, магданоз. След това добре е три дни да се яде лека храна, главно ангелска супа, и постепенно да се премине към обща храна.

Записки от беседите на Учителя

Житото е дошло на Земята от менталния свят като идея преди 200 милиона години, или 8 000 научни години, които са процесии на Слънцето от 25 000 години. Дълго време житото е било храна на ангелите и когато хората на Земята стигат до падение, го изпращат с мисия - да промени лошите навици на хората и да спаси човечеството от загиване. То е малката Божия любов, която навсякъде минава и всичко оправя. Колкото една страна на Земята употребява повече жито, толкова по-духовни и интелигентни са нейните граждани. В него се съдържат всички необходими елементи за правилното развитие на земния човек. Понеже хората го мелят, продават, държат в хамбари - спират Божието благословение, житното зърно е станало много малко. Първоначално то е било колкото ябълка и е било много вкусно. И сега житото в духовния свят е голямо като ябълка и с няколко зърна човек може да се нахрани спокойно.

Житното зърно е едно от възлюблените деца на ангелите. Които не разбират значението на житното зърно, гледат на него като на обикновено нещо. Те не подозират даже каква жертва прави житното зърно за човечеството. Когато хората го дъвчат, то казва: Радвам се, че ме дъвчите и мога да ви дам нещо от себе си. При това, колкото повече ме дъвчите, толкова повече давам.

Най-чистата храна е житото. Казва Христос: "Аз съм живият хляб."

Като ядеш житното зърно, кажи: "Господи, научи ме да придобия изкуството на житното зърно". Ако търсите Христа, ще Го намерите скрит в

житното зърно.

Житното зърно е Христос. Целият свят се храни от Христа. Житните зрънца са Неговото тяло. Веществото на житното зърно, това са соковете, с които са се хранили ангелите. Житното зърно е емблема на Христа. И във всички плодове, които има, Христос се олицетворява в своята чистота. И тъй, ако ние се храним с жито и плодове, животът ни ще бъде по-чист и по-свят.

Всички храни произлизат от житото. Житото представлява първичната материя, която е дала подтик на органическия свят. Този подтик е Божествен. Следователно, който иска да приеме този подтик в себе си, той трябва да се храни с жито. Житото е в състояние да му помогне, да му покаже начина, по който може да уреди всичките си работи. Вярно ли е това? Опитайте и ще се убедите. Преди да се съмнява и да отрича нещата, човек трябва да ги опита.

Ще кажете, че житото е еднообразна храна, а ние сме свикнали с голямо разнообразие в храната. Вижте елените, които живеят по полюсите - хранят се само с трева, която мъчно намират под снега, но си изработват и копита, рога, зъби и всички удове. Когато се хранят, те насочват мисълта си към това, което им е необходимо, да го изградят и по този начин с тази оскъдна храна си изграждат тялото.

Онова, което е необходимо като храна на човека в сегашния му живот - житото - днес то е в изобилие и никой човек няма право да се оплаква, че ще умре гладен. Мнозина се оплакват, че животът бил тежък. За когото животът е тежък, нека яде сурово жито. Когато животът стане тежък за мене, аз изяждам по 100 грама жито на ден: 30гр. сутрин, 30гр. на обед и 30гр. вечерта. Колко струва 100 гр жито?

Житната вода (от сварено жито) е чудесно средство за лекуване на кръвта, кръвоносните съдове и много още болести.

Ще кажете, че меленето на житото е необходимо. Не, това е най-несполучливият опит, който човечеството е могло някога да направи. В Божествената книга не съществува закон, според който житото трябва да се мели на брашно. Когато житото се мели на брашно, хранителните му вещества излетяват навън, а остават слабохранителните, които човек използва.

Хранителността на житото се намира в люспите му, точно това, което хората изхвърлят.

Меленето на житото е човешко изобретение. В бъдещата култура воденици няма да има. Най-добре е житото да се яде сурово, но понеже съвременните хора нямат здрави зъби, житото трябва да се вари и в този вид, докато е топло още, да се яде. Всеки ден трябва да се вари прясно жито.

Ти имаш право да сvariш няколко килограма жито, но нямаш право да го мелиш, да го туряш в чували. То е престъпление. Ние, съвременните хора, като мелим житото, създаваме своето нещастие. Но не разбираме Божиите Закони. Ще кажат религиозните хора, че вършат волята Божия. Те нямат право да мелят житото. Аз разбирам Божия Закон. Туй жито ще го сvariш и тъй с Любов ще го приемеш в себе си. Бог присъства в житото. Ние

мелим житото. Той е там. Всичките мазнини отиват нагоре. Остават за нас триците. Той казва: И аз така ще те меля. Учим се да се мелим на брашно.

Значи, прясното жито е топъл хляб. Ще вземеш 100 грама жито и ще го разделиш на три части: сутрин 30 гр, на обяд 30 гр и вечер 40 гр. След всяко ядене ще пиеш по една-две чаши гореща вода. Житото съдържа енергия, каквато печеният хляб няма. Затова аз наричам житото "Божествена погача". В Господнята молитва е казано: "Хляб наш насъщни дай ни го нам днес". Това е живият хляб, слязъл от Небето.

Житото е емблема на търпение. Всеки, който иска да бъде търпелив, трябва да яде по сто грама сурово, неварено жито, като го разделя за три пъти на ден, по 33 грама. Ще го дъвчете дълго време в устата си, докато се сдъвче добре. Два часа след яденето на житото ще пиете гореща вода. Тъй се придобива търпение.

Добре е човек да започне пост или житен режим, когато се намира в най-тягостно състояние на душата и духа или има най-големи противоречия и страдания." Това е напълно специфично и индивидуално за всеки човек.

Ако някой пропусне да направи житния режим през февруари, може да го направи през март при разсип на Луната, когато Слънцето е в знака Риби. Така той ще се свърже с Христовия дух, ще разбере смисъла на милосърдието и жертвата, мистичното, скрито в мълчанието, и ще омекоти своята карма.

Ще вземете жито. Ще го измиете хубаво и ще го натопите във вода. И така 100 гр. жито ще ядете през деня, нищо друго". Даде го за една седмица. След това ще ядете нормално една седмица, после още една седмица жито. Три пъти по една седмица да изкарате на жито./ Да ви кажа, почти никой не го направи. Аз не чух някой да го направи така, както го каза Учителят. Много мъчно беше. Елена Андреева. /

Онези от вас, които имат слаб стомах или слаби гърди, нека се подложат на житен режим за 2-3 месеца. През това време не трябва да употребяват никаква друга храна, освен сурово жито, изчистено, измито, без никакъв прах. Този опит нека направят тези, които са нервни, неразположени и които искат да се лекуват. Ако ви се вижда много 2-3 месеца направете го за една седмица. Накиснете 100 грама жито в чаша вода, вземете и го дъвчете добре. Ако ви се пие вода, пийте колкото искате. Ако бяхте правили този житен режим по-рано, щяхте да имате здрави зъби и нервната ви система щеше да бъде по-добре организирана. Тези, на които зъбите са слаби, нека сварят житото. Но да го сварят малко, без сол, без захар. Опитайте, но няма да ядете нищо друго. Ако почувствате нещо дисхармонично, ще спрете опита с житния режим. Аз ви давам тия опити с житото, защото в него се крият най-мощните и благородни сили на живота.

/Приятелите веднага започват режима, но никой не го изпълнява три месеца./

Много хора са родени при лоши условия. И за да им се помогне, обществото трябва да се заеме да подобри условията на живота им.

За възпитанието на затворниците може да се препоръча един нов ме-

тод: не да ги бият и наказват, а да им дадат по 150 грама жито на ден в продължение на три месеца. Сутрин 30 грама, на обед 90 грама и вечер 30 грама. След три месеца затворниците ще почнат да мислят по-здраво. Ще придобият качествата на житото. А сега, като ги бият, у тях се заражда желание за отмъщение. Същият метод може да се приложи и при възпитанието на непослушните деца и ученици: да ядат 7 или 10 дни жито.

Някой апаш откраднал пари. Ако аз съм съдия, ето как ще го осъдя. В продължение на три месеца ще го заставя да се храни само с топла водича и сухо жито, по 100 грама на ден - никаква друга храна. След три месеца ще го пуснат от затвора и ще видите тогава ще краде ли този човек повече. Някой мъж бил жена си, изпъдил я. Няма защо да го съдят. Дайте му да яде сухо жито в продължение на един месец само и ще го видите колко мекичък ще стане. Питате: как ще се поправи светът? - Няма защо да се налагат хората с тояги. Дайте им да ядат сухо жито и ще ги видите как ще омекнат. Като се храни един месец човек със сухо жито, ще каже: Отлично е това жито, придобих една отлична идея, разбрах как трябва да се живее. Ще се преобрази този човек! Учител си, родител си, имаш едно непослушно дете - остави го да яде една седмица сухо жито! Хубав опит е това. Майка има някое непослушно дете, момче или момиче, нека го постави една седмица да дъвче житото и да види какъв ефект ще произведе. Питат хората: Кога ще се поправи светът? Казвам: Когато всички хора почнат да ядат сухо жито. След като се поправят, нека почнат да варят житото, а после да го пекат на хляб. Сега процесите в света са обърнати наопаки. Не трябва да се прекарва житото през воденичния камък и тъй да се смела на брашно, а трябва да се дъвче сурово. Само така то ще предаде своята мощна сила и ще научи хората какво представлява законът на великото самопожертвование. Дайте на престъпника да яде от това живо жито - той да дъвче житото и житото да го дъвче и като влезе в него туй жито, ще го пита: научи ли закона на жертвата? - Научих. - Е, сега и двамата ще живеем в мир и съгласие.

Житният режим е един добър педагогически метод за превъзпитание и пречистване на хората и подготвянето им за новия живот, който идва на Земята - за постигане на великите идеали на човечеството.

В бъдеще няма да се наказват престъпниците с продължителен затвор, побой и смърт, а ще им се дава по 100 грама жито на ден дълго да го дъвчат, в продължение на 10, 20, 30 и повече дни, в зависимост от престъпленията им. Житото ще промени кръвта, мислите и чувствата и престъпниците ще се отправят към разумния живот - в работа за благо на човечеството. След такъв режим няма и да помислят втори път да правят престъпления.

РАБОТА

Спомени на ученици

Веднъж бе дошъл брат Васил от Айтос, да се оплаква на Учителя от брат Георги Куртев. Васил бил назначен за пазач на градината и сградата в Айтос, като за това получавал заплата, която се изплащала от доброволните вноски на Братството в Айтос, това е някъде от 1922 до 1927 г. През цялото това време този брат не хванал нито веднъж мотиката да прекопае някое дърво или да посади нещо в градината. Казвал: „Я не съм дошъл тука да работя, я съм дошъл тук да се подвизавам с песни и молитви в Господа!“ И по цял ден пеел, свирил на мандолина, учил есперанто и стенография. Така минали около пет години. Накрая не изтърпели и го освободили и той решил да дойде на Изгрева, за да се подвизава и тук по същия начин. Идва този брат на „Изгрева“ през 1927 г. и като вижда, че на „Изгрева“ има и други такива като него, които искат да се подвизават по неговия начин и че няма кой да ги храни, решава да отиде при Учителя и да Му се оплаче от Георги Куртев. Решава да помоли Учителя да го върне в Айтос, за да може отново там да се подвизава по същия начин, защото тук, на Изгрева, нямало за него място за подвизаване. Местата за подвизаване били заети от други като него, които не си ги отстъпвали и той влязъл в конфликт с тях. Всеки си имаше място на „Изгрева“ и никой не го отстъпваше доброволно, нито пък със сила. Само Учителят беше този, който можеше да променя местата на учениците. И при този случай аз присъствам на целия този разговор и слушам как подробно разказва брат Васил, а Учителят го слуша най-внимателно. Изслушва го и накрая му казва: „Рекох, сега аз ще ти дам един метод за духовно подвизаване в Айтос“. „Слушам, Учителю!“ - радостно възкликва Васил и с ококорени очи се взира в лицето на Учителя. Учителят започва да говори бавно, като отмерва всяка една своя дума в строго определен ритъм: „Методът е следният. Отиваш в градината на Айтос и започваш да се молиш с „Отче Наш“. Но тази молитва се казва по следния начин: Заставаш изправен и казваш: „Отче Наш...“ После се навеждаш, с двете си ръце хващаш мотиката за дръжката, издигаш я над главата и си казваш: „Който си на Небесата...“ После замахваш с мотиката към земята, правиш първата копка и казваш: „да се свети Името Твое...“ Вдигаш мотиката над главата си и казваш: „да дойде Царството Твое...“ Правиш с мотиката втората копка и казваш: „да бъде Волята Твоя...“ Вдигаш я отново над главата си и казваш: „както на Небето...“ Правиш с мотиката третата копка и казваш: „така и на земята“. След това започваш да вдигаш мотиката до височината на очите си и продължаваш да се молиш: „Хляба наш насъщний, дай го нам днес...“ Копваш с мотиката по земята и казваш: „и прости ни дълговете наши...“ После отново я вдигаш до височината на очите си: „както и ние прощаваме на нашите длъжници...“ Копваш с мотиката по земята и казваш: „И не въведи нас во изкушение...“ Накрая отново я вдигаш и казваш: „но избави нас от лукаваго...“ Копаеш отново и казваш: „Защото е Твое Царството, Силата и Славата во веки. Амин“. Така повтаряш сто пъти тази молитва. На стотния

път ще кажеш: „Бог царува на Небето, Бог царува на земята, Бог царува в живота, да бъде Името Му благословено". Ако искаш много да се подвизаваш, както досега, можеш да повтаряш молитвата на ден по сто пъти - сутрин, на обед и вечер. Всичко триста пъти."

Братът слуша и гледа онемял. Аз едвам сдържам смеха си, нещо в мен лудо се смее. Учителят го гледа сериозно. Братът се окопитва и казва: „Учителю, вие не ме разбрахте. Аз дойдох да искам от Вас да накарате брат Георги да ме върне на градината." Учителят го гледа строго и му казва: „И мен ме е страх от брат Георги Куртев. Иди и ти го помоли! Ако те приеме... Защото аз не мога да му кажа. Кажи му само каква молитва съм ти дал". „Ама Учителю, аз искам да се подвизавам в Господа". „По-хубаво подвизаване от тази молитва няма в света. Ще работиш и ще се подвизаваш. А тъй, без работа, кой ще те храни? Нали си чувал, че лозето не ще молитва, а иска мотика? Аз ти дадох и молитва, и мотика". Брат Васил стана и си излезе. Върнал се в Айтос, отишъл и разказал всичко на брат Куртев: как Учителят не го разбрал и как, вместо да му даде метод за подвизаване, му дал превод на „Отче Наш" на езика на мотиката. А къде е по-горен човек от мотиката? И къде е по-горен човекът от молитвата? Не пасват, не се свързват тези две неща, според брат Васил. А брат Георги Куртев слуша и сълзи се наливат в очите му. Той гледа брата и вижда Величието на Учителя и Словото Му. Вижда и как е разрешил Учителят задачата с брат Васил. Ако брат Васил бе започнал да се моли с „Отче Наш" и с мотиката, брат Куртев би го приел отново и би му дал условие да се подвизава в градината с метода на Учителя - с молитва и мотика. Но той отказа. Такива случаи имаме много по наше време. Словото на Учителя може да стане плът и кръв, и живот за душите, които са готови, а такава готова душа бе брат Георги Куртев.

Мария Тодорова

Много братя и сестри, освен къщите си в града, имаха дървени бараки на Изгрева, където нощуваха след школния ден. Ние с майка ми също пожелахме да си направим малка дървена барака. Както на много други, така и на нас, със строежа на бараката се залови брат Николай Дойнов. Той накова скелето. На гредите, които бяха в четирите ъгъла, той накова две странични полегати бичмета, за да ги опаянти. Учителят мина и се спря, за да види как работим. Като погледна, каза: "Тези две бичмета не са заковани на еднаква височина. Ще се учите да не се лените. Всичко, което правите, да е от Високия Идеал. Ще разковете бичметата и ще ги наковете на една височина." Този урок остана да го помня през целия си живот. Бараката беше голяма - два на три метра. Майка ми, сестра ми и аз, когато ходехме на клас, преспивахме там. Този случай остана в съзнанието ми - всичко, което се работи, трябва да се прави и да се сравнява по Високия Идеал на ученика. Високият Идеал на ученика е свят, където пребивава човешката душа. Това е свят на Чистота, Виделина и Хармония. Ние трябва да го свалим на земята през постъпките и праведните дела в живота си. Това означава законът за Високия Идеал.

Мария Златева

Записки от беседите на Учителя

Природата се е видяла в чудо, докато накара човека да работи. Природата се е видяла в чудо, докато накара човека да учи. Природата се е видяла в чудо, докато вкара в тази природа на човека движението, този пръв елемент на започващия порядък.

Леността е от човека, работата - от Бога.

На нивата орало, на лозето - мотика, а на жътвата - сърп.

Във всички хора трябва да се яви желание да работят на своя Баща.

В който час те намери господарят ти и те кара на работа, не се отказвай.

Във всички анали на Природата няма случай, дето някой да е работил с Любов и да е изгубил нещо.

Работете доброволно, каквото ви попадне. Не избирайте работите си, не определяйте положението си!

Работи без да се отделяш от хората и без да им се натрапваш.

2-3 часа за копане; 2-3 часа за музика; 2-3 часа за учене; 2-3 часа за благотворителност

Сам ще правиш леглото си, сам ще си услужваш във всичко.

Какво значи вяра? Да работиш при всички условия, това значи да имаш вяра. Ядеш ли, спиш ли, болен ли си, умираш ли, умрял ли си и пр. - работи.

И с гладки ръце влизат в гроба, и с груби ръце влизат в гроба, но за предпочитане е да работиш. Чудя се на хората, които не обичат да работят. Силата на човека е в работата! За всеки човек трябва да се създаде работа. Под работа аз не разбирам да работиш, за да печелиш. Работа е това, в което умът и сърцето взимат участие. Работата е най-красивото нещо в живота. Не гледай на работата като на унизително нещо. Ако считаш, че работата унижава човека, ти си създаваш най-лошите условия.

Какво значи смърт? Когато умът ти, сърцето ти и волята ти престанат да работят.

Не мислете за парите си в банката; не мислете, че сте осигурени. Всеки на работа!

За да се ползваш от благата на живота, и ти трябва да си работил за тяхното придобиване.

И вие трябва да научите по един занаят и да бъдете доволни от положението си.

Трябва да престанете да се осигурявате, а да работите. Човек може да си създаде в света някаква работа, която да го задоволява.

Всеки човек е определен за специална работа, вследствие на което и храната му трябва да бъде специална. Запример, всеки човек не може да меси хляб; всеки човек не може да готви. Всеки човек не може да бъде учен, писател, философ, музикант и т.н. Човек трябва да се изучава, да знае за каква работа е определен.

Докато човек мисли, че трябва да го пенсионират, че трябва друг да го замести в работата му, а той да излезе и да поживее щастливо, животът на

общия организъм ще куца. Вижте какво става със земеделските рала, които не работят. Щом не се работи с тях, те ръждясват. В този смисъл, пенсионерите са ръждясали рала. Най-голямото нещастие в света са пенсионерите. Значи, не трябва да има пенсионери в света. Писателят трябва да умре с перо в ръка... Такива хора изисква бъдещето! Горко на онзи баща, който очаква на децата си да го гледат! Какъв е този баща, когото синът трябва да гледа? Това са болезнени явления в живота, а дето има болести, там не може да има щастие. Това всички трябва да знаят.

Който работи, яде най-хубавата храна; който не работи, на него дават укрухите.

"Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно" (Ев.Мат. 5:3) - Кой са нищите духом? - Който работят. Значи, който работи, ще наследи Царството небесно.

Много хора, докато минават за светски, те са работливи. Щом станат религиозни, те се отпускат, поддават се на мързела си и не работят. Те започват само да съзерцават. Това съзерцание не е нищо друго, освен мързел. Като светски хора, те знаят, че трябва да копаят, да разорат нивата, да я посеят и след това вече очакват, каквото Бог даде. Обаче, като духовни, те нито копаят, нито орат, нито сеят. Очакват дано Бог им даде нещо. Ако не получат нещо, те се разочароват.

Че и християните така се подвизават - с двата пръста. Господ не ще такова подвизаване, но иска гимнастика жива на ръцете и краката, да се раздвижите. Исква добродетели, добри дела, да се раздвижите добре, да оздравеете. Защо сте болни? Защото сте лениви. Схванати сте в краката, в сърцето, в ума, в очите, в устата, а само знаете да искате от Господа: "Дай ми, Господи, това и онова". Искате Господ да ви слугува. Да, но вашите ръце, крака ще се схванат. Защо ви болят нозете? - Няма добродетел. Защо ви болят ръцете? - Правдата ви липсва. Те са ви дадени да ги движите в добро дело. Не работите добро - ще страдате. Защо ви болят ушите? - Липсва ви мъдростта. Защо ви болят очите? - Нямате виделина. Ако устата ви боли, нямате любов, зъбите - също; главата - нарушили сте истината, няма я у вас. С тях трябва да вършите добро за Господа, а вие вършите противното. Когато Господ им дава здраве, тях ги мързи да си прислужват, щом запрет да правят добро, разболяват се и викат доктора. И докторът им дава гимнастика. Една майка, която я мързи да струва добро за Господа, Господ ѝ даде една мързелива дъщеря, за да ѝ шета и заповядва. Когато една мома е ленива за Господа, Господ ѝ дава един мъж да му стои диван насреца и да му угажда във всичко. Когато Господ види мързела в бащата, че не струва добро, то Той му дава един разсипник син, за да му разпилява парите по карти и блудства. Така Господ разбира от болните, мързеливи и ги цери с гимнастика.

Всъщност вие сте добри, но сте лениви, духовно лениви, немарливи, индиферентни и не знаете как да употребявате добрината. Понякога се показвате много работливи, но това е само привидно. Приличате на един човек, който работи само, когато господарят му е до него, щом никой не го наблюдава, работи си пак, както знае той. Леността е вследствие земната душа, която

ви завладява и Господ като вижда, че хората са много мързеливи, изпраща им страдания, за да напуснат мързела.

Следователно, човек не трябва да изпада в крайности. Докато живее на физическия свят, той трябва да работи и физическа, и сърдечна, и умствена работа. Щом стане духовен, той трябва да работи още повече, и то и в трите свята.

Искате ли да бъдете истински религиозни, вие трябва да се занимавате с отглеждане на цветя, плодове и зеленчуци, които да отглеждате грижливо и с любов.

Сега на онези от вас, които са земеделци или градинари, ще им дам да направят следуюния малък окултен опит през тази година. Отделете си едно място - декар, 1 декар или 100кв.м, насейте го с жито и когато расте то, ходете често, обикаляйте туй място, четете си, молете се на Бога и туй жито, което е расло под вашите молитви, съберете го, направете хляб, нахранете някои хора и вижте каква разлика има между този хляб и другия и какво влияние ще окаже той. Друг опит: имате някоя слива, която ражда. Ходете при нея всеки ден, пращайте й хубави мисли, когато зреят плодовете ѝ. Когато узреят, дайте тези плодове на онзи, когото обичате и ще видите какви резултати ще произведе.

Чрез всички зеленчуци, които продава, градинарят предава своите неразположения или разположения.

Когато садите боб, царевица, пшеница, дини или нещо друго, добре е това да става в периода на импулс за растене на растенията. Но в това време те не могат да растат. Те имат само вътрешен подтик за растене, но самото растене спира. Щом луната започне да се празни и растенето на растението започва. Добре е да се сеят дините, когато луната е малко празна. Те (българите) не обичат да сеят дините, когато луната е съвсем пълна, защото са забелязали, че тогава те не узряват добре.

Малко лозари има, които знаят да обрязват лозите. По колко очи трябва да се оставят на лозите? Някои оставят по едно око, други по - две, а рядко - по три. Едното око символизира Бога. Двете очи - човека, за двете очи казват: "Ненаситни човешки очи". Според мен на всяка лоза трябва да се оставят най-малко по три очи.

Градинарят да знае кои дървета не се търпят. Праскова и зарзала между сливи изсъхват, както у човека има нетърпение един към друг. Човек, който не люби Бога, не може да търпи този, който Го люби. С плодните дървета е тъй. Отначало почва вътрешна борба, а като растат - борба между клони и корени. Едно цвете иска да се премести от друго. Орехът има тежка аура. Яж му орехите, но бягай от сянката му.

И тъй, мързелът е за невежите, учението - за учениците, за трудолюбивите, а работата - за посветените, които разбират нещата и ги прилагат. Невежият се мъчи, ученикът се труди, а добрият, посветеният - работи. Щом се мъчиш - невежа си; щом се трудиш - ученик си; щом работиш - добър, посветен си. Мързелив ли си, прост и невежа ли си не учиш ли, не се ли трудиш - не си ученик; не работиш ли - не си добър, не си посветен. Някой каз-

ва: Как да излекувам мързела си? - Започни да учиш! - Аз искам да стана добър човек. - Щом искаш да станеш добър човек, ти трябва да работиш! В работата човек придобива светлина, знание. Щом има светлина, знание, той е посветен човек.

Някой казва: Дотегна ми вече да работя! Така може да каже само мързеливият. Човек трябва да работи с приятност, с любов, никога да не се отегчава.

Който правилно прилага, той си почива. Който неправилно прилага, той се уморява. Някой чука по цял ден, но като не знае как да чука, отслабва, уморява се и се отказва по-нататък да работи. Който знае да чука, той в 5 минути може да свърши работата си. Приложението иска умение, а не усилие.

Помнете: Трудът е най-ниската точка, до която можете да стигнете. А пък служенето е най-високата точка, до която можете да се качите.

Нима съвременните хора работят? Това не е работа, то е мъчение, труд. Работа се върши винаги с любов; трудът служи на дълга, а мъчението става чрез насилие. Всичко това става от тази частна собственост.

Не се насилвайте, защото с насилие и мъчение работа не се върши.

Ако се трудите повече, отколкото са силите ви, това е от лукаваго.

Днес всички хора са производители и се стремят към изобилие. Не, хората трябва да се върнат към първоначалната култура, на която девизът е бил: Малко, но хубаво. Малко говори, но хубаво място да хване. Малко направи, но хубаво, всеки да остане доволен.

Като отиваш на работа, излез с лицето си навън. Обърнеш ли се с гърба си, работите ще останат назад.

Когато отиваш на работа, не бързай. Тръгни бавно, полека и постепенно ускорявай хода си. Така по-добре ще свършиш работата си, отколкото ако тръгнеш бързо. Знае се, че видните педагози, художници и музиканти са били хора на търпението.

Човек трябва първо да се помоли на Бога и после да започне да работи.

Сряда - ден, в който не се сяда. Ако човек седи, ...ще пострада. Ден на мисъл, на работа, на учене.

Аз искам да бъдете весели. Кога? - Когато завършите работата си. Искам да бъдете сериозни. Кога? - Когато вършите работа.

Добре е да търгува човек, но да бъде сам и производител, и продавач.

Светът се издържа не с капитали и пари, а с труд. Всички казват: "Дайте пари!" Не, трудът е, който поддържа света! Трудът, който ние влягаме, ония работни ръце, ония работни маси - това не са нито маси, нито екземпляри, нито елементи - а това са ония работещи души, които влагат своята воля, които ден и нощ работят. Аз наричам това "Свещения труд", който поддържа света. И ние се нуждаем не от пари, а от труд. Има ли този свещен труд, парите ще дойдат. Парите са равностойни на онова, което ние добиваме от Природата. В съвременния културен живот хората имат само една лъжлива идея. Правят сметки да се уравни бюджета. Не, трудът е, който оправя света. Когато всички почнат да работят честно и почтено, ние ще имаме един строй

по-добре уреден, отколкото днешния.

Един ден органическият живот ще се облекчи и тогава хората няма да се мъчат и трудят, както сега, но ще работят. Работата им ще бъде по-малко от сегашната.

Ще дойде ден, когато от всеки човек ще се иска отчет какво е направил на Земята, какво е дал на човечеството. Докато е болен, човек се нуждае от помощта на лекари, на милосърдни сестри. Като болен всеки може да го помилва, да му каже една сладка дума. Оздравее ли, излезе ли от болницата, веднага трябва да отиде на работа. Мъже, жени, деца - всички трябва да отидат на работа. За здравите се предвижда работа, а не милване. Светът се нуждае от здрави, работоспособни хора, а не от инвалиди.

Ако на земята всички работят, щеше да падне за човека всеки ден 2-3 часа физически труд. Всеки ще има нужда да работи само по два часа на ден, а останалото време ще бъде употребено за нуждите на духа. Щеше да има свободно време за изкуство, наука и пр. И такава култура ще настане на земята. Съвременните народи работят много, с малки придобивки, а пък им трябва 2 часа, за да изкарат прехраната. Всичкото време на човека днес отива за физически труд и не му остава време за нищо друго.

Ако отидете в Америка, ще видите, че в училищата учат децата освен на наука, и на съответстващи за тях занаяти. Там всеки работи, всеки сам изкарва прехраната си и счита за унижение да очаква подаяния. Там се уважава всеки младеж или мома, които работят.

Бих желал в България всеки да се стреми към труд. Това се отнася до гражданите, защото за тях се явява опасността от леност, а не за селяните.

Каквито и да сте по положение - свещеници, учители, съдии или земеделци - всички трябва да сте готови за работа. Този е пътът, по който българският народ може да се повдигне. За да стане един народ велик, Бог на разума, на интелекта, на сърцето, на душата, на силата трябва да живее сред него и всички да бъдат доволни от труда и от работата си.

ДИШАНЕ

Записки от беседите на Учителя

Божественият живот прониква в нас чрез въздуха. Въздухът е склад на Божествени енергии. Понеже въздухът е наситен със светлина и храна, като диша, човек приема тези два елемента необходими за кръвта.

Съвременните хора минават през различни болезнени състояния. Една от съществените причини за това е неправилното дишане. Не е достатъчно човек само да диша дълбоко, но и с радост да диша. Правилното дишане подразбира пълна хармония между десния и ляв дроб. Не можеш да дишаш добре, ако не мислиш право. Правилното дишане е свързано с правата мисъл. Каквато е мисълта на човека, такова е и дишането му. Има мисли, които са полезни, но някои не са полезни. Всяка мисъл, която носи светлина, е полезна. Използвайте въздуха като носител на блага. Използвайте и светлината като носител на блага.

При дишането, стремете се да благодарите за всичко, което ви е дадено. По този начин от въздуха ние можем да възприемем достатъчно количество енергия. Въздухът е в състояние да направи всичко в човека. Когато сте гладни, няма какво да се безпокоите. Концентрирайте се, изпратете своята мисъл в пространството и ще видите, че след малко ще получите чрез въздуха едно успокоение, бодра хранителна мисъл и ще се наситите.

В ниските места, дето живеят много хора и животни, въздухът е пълен с обикновени, нисши мисли, от които трябва да се освободим. И тъй, сега вие трябва да се занимавате и с въздуха като животворна, вътрешна сила. Доколкото съзнанието ви е будно и окото чисто, дотолкова ще можете да се ползвате и от енергията на въздуха. Ползвате ли се правилно от него, вие ще бъдете външно и вътрешно силни, с добре устроен организъм, с хармонични мисли и чувства и широк простор в живота.

Ако човек не диша правилно, то и Любовта в него не се проявява правилно. Чрез правилното дишане идва прилив на Прана в организма и затова, ако човек прилага това дишане, той до дълбока старост ще има запазени жизнени и духовни сили. Правилното дишане прави лицето красиво. Бръчките на лицето и ръцете изчезват. Ето един красив и сигурен метод на подмладяване. От правилното и дълбоко дишане и гласът на човека става музикален. При дълбоко дишане окисляването на кръвта става пълно. При бързото дишане, окисляването на кръвта става бързо, поради което част от нея не може да се пречисти. Тази е причината, поради която много хора имат повече нечиста, венозна кръв в организма си отколкото чиста, а също така при бързото окисляване на кръвта част от горивните материали не могат да изгорят и се натрупват във вид на утайка в артериите и вените. Когато броя на вдишките намалява, животът се продължава, когато броят на вдишките се увеличава, животът се съкращава.

Колкото по-добре пееш, толкова по-правилно дишаш. Като знаете това, вие трябва да пеете, да възстановите нормалното си дишане.

Боледуват всички тези, които не знаят да ядат, които не знаят да дишат. Съвременните хора вдишват и издишват по 20 пъти на минута. Това

е бързо дишане. При бързото дишане окисляването на кръвта става бързо, поради което част от нея не може да се пречисти.

Ако човек не диша правилно, никое лекарство не може да му помогне.

От каквато и болест да страдате, търсете помощ в дълбокото дишане. То лекува ревматизъм, гръдни и стомашни болести, главоболие и прочие.

Като ученици, вие трябва да се лекувате с дълбоко дишане. Ако стомахът или коремът ви боли, направете 6 упражнения, по 4 пъти на ден. Като правите упражнението, турете лявата ръка на корема си, с дланта надолу. Като дишате дълбоко, трябва да усещате свиване и разпусчане на диафрагмата. Който не диша дълбоко, не може да бъде ученик на Новото учение.

Дишайте дълбоко, за да изгоните от вас онзи дух, който иска да ви обсеби. А щом го изгоните чрез дишане от физическото поле, то в по-висшите полета е по-лесно да го гоните. Един лош дух никога не може да влезе през носа, а винаги ще влезе през устата и като отиде в стомаха ви, по течението на кръвта се връща в сърцето чрез вените, а не чрез артериите. Ако кихнете, изхвърляте духа от устата. Когато усетите, че някой дух се е загнездил у вас, ще дишате дълбоко, ще си представяте, че светлосиният цвят прониква у вас, слизайки отгоре, може да ползвате и някоя формула, и по този начин ще се освободите. Оставете ли се лош дух да ви командва, той ще ви демагнетизира, ще ви нападат какви ли не мрачни мисли и по този начин ще загубите благословието, което е определено за вас.

Поне три пъти на ден - сутрин, на обед и вечер преди лягане, човек трябва да употребява по 10-15 минути за дишане.

Боли ви крак, ръка, (глава, стомах), дишайте дълбоко.

Ако те боли крак, дишай за крака си и благодари на Бога, че те е посетил. Докато болката ти не мине, не преставай да дишаш дълбоко и да викаш Господа. Каквато болка и да имаш, с дишане можеш да я лекуваш.

Ако ви боли глава, стомах или имате общо неразположение, правете сутрин, преди обед и преди вечеря по 12-19 упражнения за дишане.

Приложете дълбокото дишане и при гимнастическите упражнения...при всяко изправяне на тялото, вие поемате дълбоко въздух...Щом клякате към земята, издишвате въздуха.

Който не е упражнен в дълбоко дишане, нека задържа въздуха до 2-3 секунди и всеки ден да увеличава задържането с още 1 секунда. Като увеличава задържането на въздуха с по една секунда в продължение на един месец, човек задържа въздуха до 30 секунди. Ако може да задържи въздуха до 30 секунди, той ще се справи с много от своите неразположения и болести.

Как трябва да става дишането, издишването и задържането? Вдишването трябва да бъде бавно и дълбоко. Задържането трябва да трае колкото може повече време, за да имат възможност белите дробове да приемат от въздуха това, което той съдържа в себе си. Колкото повече човек задържа въздуха в дробовете си, толкова повече енергия се приема от него. Задържането на въздуха отначало може да трае 10-15 секунди, после постепенно да се увеличава, докато се постигне 30 секунди, 40 секунди, една минута и повече. Издишването трябва да става бавно.

Когато изкарваме въздуха през дробовете чрез подсвиркване, то е за гимнастика на дробовете, за тяхното усилване. А когато дъхаме, т.е. с дъхане изкарваме въздуха, то е за пречистване на нервната система.

Има една прана, която се усвоява през лявата ноздра, а друга, която се усвоява през дясната. През лявата ноздра се приема магнетичното течение, което има връзка със слънчевия възел и се нарича слънчево течение. А през дясната ноздра се приема електричното течение, което има връзка с главния мозък и се нарича лунно течение. Първото има връзка със сърцето, а второто с ума. Когато искаме да развиваме повече сърцето, приемаме въздуха с лявата ноздра и издишваме с дясната. А когато искаме да развиваме повече ума, приемаме въздуха с дясната ноздра и изпускаме през лявата.

Когато искате да поемете дълбоко въздух, затворете дясната ноздра на носа си и поемете въздуха през лявата ноздра. След това затворете и лявата ноздра като задържате въздуха известно време в дробовете си. После отворете дясната ноздра и бавно изпускайте въздуха навън. По този начин ще се образуват две противоположни течения в дробовете ви, които отговарят на двете течения в живота. Когато сте неразположени или смутени вътрешно, правете тези упражнения за дишане като се свързвате с Божественото съзнание.

Има много методи за дишане, все хубави, но им липсва един съществен елемент - волевото дишане. Индусите хиляди години са се занимавали с дишането като наука, откривани са за това цели школи и те имат постижения в това отношение, но колкото и да са добри техните методи, те не са за европейците. Европейците нямат тези вътрешни състояния, тази духовност, отношение към Бога, каквито имат индусите. А всичко това е важно, за да е правилно и пълно дишането.

Ако на Запад се приложи науката за дишането, която индусите прилагат, тя ще даде отрицателни резултати. Защо? Защото тия системи са добити при слизането на човечеството, т.е. по закона на инволюцията. А понеже бялата раса започва своето развитие по закона на еволюцията, т.е. по пътя на възкачването, тия системи трябва да се видоизменят.

Сега като говоря за дълбоко дишане, нямам намерение да препоръчвам специалните упражнения на индусите. Те имат специални упражнения за дишане, които не са приложими за европейците. Ако европейците ги приложат, ще се натъкнат на големи противоречия. Затова ви казвам: "Дишайте дълбоко, като се стремите да дишате плавно и ритмично."

През време на Школата, Учителят даде различни упражнения и обяснения по този въпрос. Ще ги намерите в Словото Му. Някои приятели не послушаха Учителя, започнаха да прилагат методите на йогите и пострадаха. Когато отидоха при Него да търсят помощ, Той каза: "Не слушате това, което Аз ви казвам, а вярвате на това, което другите са казали преди хиляди години за едно друго човечество. Има много начини, методи с които йогите си служат, но ако не ги разбере човек, той може съвършено да се осакати. Аз давам методи с най-малки рискове за човешкия ум. Те са методи на живота, методи на разумната природа. Методите обаче на йогите са свързани

с големи рискове и те не са пригодени за физическото тяло на европейца. Запомнете това добре."

Като вдишвате, казвайте в себе си: "Да се прослави името Божие в мен". Като задържате въздуха, казвайте: "Да се въдвори Царството Божие и Неговата Правда в мен". Когато издишвате, кажете: "Да бъде волята Божия". Може много да знаете относно дишането, но този метод никъде няма да го намерите.

При вдишване ще изговаряте мислено "Отче наш", също при задържане един път и при издишване още един път. По 10 пъти сутрин, обед и вечер.

Може да изговаряте мислено при вдишване, задържане и издишване "Добрата молитва" общо един път.

Може да изговорите думите "Сила, живот, здраве". Същото изговорете при задържане. Сутрин, обед, вечер по 10 пъти.

При вдишване, да се изговарят мислено следните думи: "Благодаря Ти Господи за Божествения живот, който прониква въздуха и който приемам заедно с този въздух".

При задържане на въздуха: "Тоя Божествен живот, който съм приел, отива до всичките ми органи и навсякъде внася сила, живот и здраве".

При издишване: "Този Божествен живот проявявам навън в своята деятелност. Той е израз на Твоята Любов към нас. Аз ще употребя тази сила, за да Ти служа".

Хубавото дишане е свързано с хубавите мисли. Каквито са възвишените ти мисли, такова е и дишането. Не можеш да дишаш добре, докато не мислиш добре.

Участието на мисълта в случая ще стане по следният начин: При вдишването на въздуха живо си представяме, че заедно с него приемаме в белите дробове Праната или Божествения живот. Ще си представим, че те проникват от орган в орган и най-сетне достигат до върха на пръстите на краката. Ако някой орган в тялото е болен, ние с мисълта си насочваме Прана към него, за да се обогати той чрез Прана. Щом болният орган чрез дишането приеме достатъчно Прана, той оздравява.

В една минута всеки човек прочита 20 молитви, т.е. прави 20 вдишки и 20 издишвания. Като дишаш и издишаш на всяка минута казваш по 20 пъти: Господи, вярвам в Тебе, Който ми даваш всичко. Така диша обикновения човек. Талантливият диша и издиша по 10 пъти на минута. Значи той казва 10 пъти: Господи, вярвам в Тебе. Гениалният диша и издиша по четири пъти в минута. Толкова пъти казва на Господа: Господи, вярвам в Тебе. Светията диша и издиша по един път на минута и само по един път в минута казва: Господи, вярвам в Тебе.

Като взимаш въздуха, кажи: "Господи, възприемам Твоята Любов в мен!" и като издишвам въздуха навън, казвам: "Господи, тая светлина, която Си ми дал, изпращам я на другите хора, за да се прославиш" туй е дишане! А тъй, както вдишваш и издишваш, това не е дишане. При дишането има една свещена мисъл.

Можем да направим следния опит: чиито лица са набръчкани, като по-

чнат да правят упражнения за дълбоко дишане, ще видите, че след три месеца няма да останат бръчки по лицата.

Ако дишате добре, можете да останете на земята до дълбока старост.

Ще помните: Когато дишате обикновено, ще правите 10-12 вдишки в минута. Когато се упражнявате, ще правите от 4-1 вдишки и издишки в минута. Ще започнете от 4 и постепенно ще слизате. Ако стигнете до една вдишка в минута, вие сте придобили много нещо.

Гледайте поне две минути да задържите въздуха в дробовите си.

Който може да задържа въздуха в дробовите си половин час, той е богат човек; богатството само иде при него. Той е господар на условията.

Тъй щото не мислете, че е невъзможно да задържите дишането си половин час и повече. Това е невъзможно да стане изведнъж, но е възможно постепенно. Човек трябва да започне да задържа въздуха в дробовите си от 20 секунди и всеки ден да увеличава по няколко секунди. Постигне ли това, човек лесно ще се справи с мъчнотиите и противоречията си. Те ще стопят като лед.

Който иска да се разходи до луната, трябва да задържа въздуха в дробовите до половин час, а до Слънцето - около 24 часа.

Когато вечерно време посред нощ се събудите, вие пак под юргана се завивате. Посред нощ се добива Божията Мъдрост. Когато се събудите, да принесете молитва с благодарно сърце за благата, които ви са дадени.

Бог не позволява да се излежавате.

Всички хора, които спят сутрин до късно и през деня, са подложени на страдания.

Вие сте дошли на Земята да плащате полици. Ако не ставате рано, ако не дишате ранния чист и свеж въздух, вие няма да изплатите полиците си навреме, нито ще получите парите от своите длъжници. Това е за самите вас.

Не се обръщайте на една и на друга страна в леглото, но веднага ставайте. Лягайте си рано да се наспите добре и рано сутринта ставайте. Така човек ще кали волята си и ще постигне своите желания.

Мнозина стават в 4 часа. Този час не е удобен. Ако ставате в 2 часа, пак не е удобно. Добри часове са 12 след полунощ, един часа, три, пет и шест часа.

Няма по-красиво нещо от това, като ставаш сутрин да се радваш, че си стъпил на краката си и можеш да работиш.

ЗАДАЧИ И УПРАЖНЕНИЯ СЛЕД СТАВАНЕ ОТ СЪН

Като ставате сутрин от сън, не бързайте веднага да отворите очите си. Щом ги отворите, потърсете един красив образ и там спрете погледа си. Правилно е преди да отворите очите си, да отправите мисълта си към Бога.

Щом станете от сън, оправате леглото си.

Вие най-първо си вдигате краката при ставане, а трябва най-първо да си вдигате главата.

Ако някой стане сутрин от лявата страна на леглото си, през целия ден той ще има несполуки.

Всяка сутрин вие трябва да съчините по един псалом от себе си. Който не знае да съчинява псалми, той не знае да се моли.

Всяка сутрин изпращайте по една светла мисъл, по едно добро, възвишено чувство.

Още със ставането от сън, благодарете за светлината, за въздуха, за водата, за хляба, които ви са дадени. Знаете ли колко същества са работили, за да приготвят тия блага?

Работете съзнателно върху себе си, да се повдигнете. Станете ли сутрин от сън с някакво тежко, материално желание, отправете ума си нагоре, да олекнете. Ако погледнете на живота с окото на ясновидеца, ще забележите цели реки от мисли, чувства и желания, които увличат човека. Има умствени реки, чувствени реки и реки на желанията. Пазете се от тия реки. Видите ли, че една от тия реки ще ви завлече, спрете се на пътя си и помислете за Бога. Някой казва, че не мисли за себе си. - Добре е да не мислиш за себе си, но трябва да знаеш за какво да мислиш. Да мислиш за себе си, това значи да разрешиш една важна задача. Ти можеш да я разрешиш правилно, ако

знаеш как да ставаш сутрин. Както си станал от сън, така ще се нареждат работите ти. Щом станеш, вдигни главата си нагоре и помисли за Бога, за Слънцето на живота. Стъпи на земята и помисли за земята, на която живееш. От значение е още на коя ръка ще се опреш и на кой крак ще стъпиш. Човек трябва да знае как да легне и как да стане от сън. Ще изпразниш ума си от всички странични и отрицателни мисли и ще отидеш на другия свят съвършено свободен от грижи и безпокойства.

В продължение на една седмица правете наблюдение върху себе си, да видите каква е първата мисъл, която дохожда в ума ви веднага след пробуждането ви от сън. Ако се случи през ума ви да минават само добри мисли, това значи, че пътувате през добра местност в умствения свят.

Като станете сутрин от сън, помислете една-две минути за Бога, че е Вселюбящ, Всемъдър и Всеблаг. Две седмици наред по 3 пъти на ден - сутрин, на обед и вечер ще кажете в себе си: Бог е Любов, Бог е Всемъдър, Бог е Всеблаг. Като правите упражнението, ще си отбелязвате в едно тефтерче часа и резултата, който имате. Според мене, по-добра молитва от тази няма. Който иска светлина в ума си, да мисли, че Бог е Всемъдър; който иска топлина в сърцето си, да мисли, че Бог е Любов. Като правите упражнението, ще дойдат при вас старите ви учители да ви нашепват: Поспи още малко, няма защо да разваляш съня си. Напротив, при първото пробуждане, веднага започнете да мислите за Бога като разумно същество, като Любов. Ако пропуснете този момент, мъчно може да се тонирате. Щом се събудите, направете упражнението и повече не лягайте. Който е спал добре, ще се събуди между 3 и 4 часа. Който не е спал добре, той може да се събуди в един или в два часа. Тогава и да направи упражнението, няма да се ползва много, защото не си е доспал. На обяд ще направите упражнението преди 12 часа, а не след 12 часа.

Като давам упражнението, някои искат да останат на "особено мнение". В Школата не се допуска никакво "особено мнение".

Когато човек сънува, че гощава някого, това е лошо нещо за оногова, който получава. А когато него го гощават, е лошо за самия него. Когато венчават някого или се жени, това е много лошо за него: означава, че той ще си замине от този свят.

ЖИЛИЩА

Записки от беседите на Учителя

В каквато къща живееш, такъв и ще станеш, т.е. временните условия повлияват на човека.

Не може да живеете в стари, нехигиенични къщи и да искате да сте здрави. Мрачно ви е. Съборете тази къща и направете нова, сложете хубави прозорци да влиза светлина. Всичките си пари похарчете, но направете нова къща, с големи прозорци и живеете не в избата, но в горния етаж.

Вие трябва да изчистите така, като че Господ ще ви посети.

Здравата, чиста и красива къща е акумулатор на Божествена енергия.

Искате ли да привлечете Божия Дух в къщата, създайте условия, които да Го привлечат. Ако вратите и прозорците на къщата ви са малки, Той ще мине и заминете покрай вас без да ви посети.

Колкото по-големи са прозорците в един дом и по-често се отварят, толкова по-здрави са хората.

В Америка има къщи с по 20-30 етаж. Казвам: "Това, което имаме, това не са къщи, това са най-ужасните затвори, които досега светът е виждал, това са гробища. Има случаи, дето слънцето не е прониквало с години. Това не е култура, затова не се възхищавайте на тези големи здания. Аз бих предпочел да живея и в най-простата българска колиба извън града, отколкото да живея в едно 20-етажно здание, което да струва няколко милиона, па макар и да има най-големите удобства.

За в бъдеще, ако искаме да въведем едно нормално възпитание в света, когато се създава едно училище, ще трябва да се повикат най-добрите хора, най-добрите майстори да направят училището, чиновете, масите, всички пособия. Като казвам, че трябва да се извикат най-добрите майстори, не разбирам майстори на изкуството, но подразбирам добрите хора, които като работят, да не си кажат една лоша дума помежду. После, тетрадките, книгите, всички училищни принадлежности трябва да бъдат направени от незаинтересовани хора, които да са напълно безкористни. Хората казват: Е, столовете, масите може да ги прави кой и да е. Да, досега те са правени все от кой и да е, но виждаме какво възпитание имаме. После, искате да си направите една хубава къща. Ивикайте за това нещо не само най-добрите майстори по изкуство, но и най-добрите по характер, по естество, та като градят вашата къща, да не си кажат нито една лоша дума. Иначе, вие може да имате някоя хубава, хигиенична къща, но тя ще бъде пропита от лошите неразположения на работниците, около която те са изпили до стотина кг бира, 50 кг вино и ракия и тази отровена кръв на работниците е влязла чрез енергията им в камъните. По такъв начин вие никога не ще може да се освободите от лошите влияния на тази къща. Вие може да учите какъвто морал искате, но от лошите влияния няма да се освободите. Днес ви учат, че трябва да вярвате в Бога, но как да приложите тази вяра, как да подобрите живота си, нищо не ви казват.

Къща, в която хората са живели 30 години в несъгласие, в спорове и не-

доразумения, трябва да изгори. Болница, през която са минали хиляди болни-от заразителни болести и в която стените са просмукани от охкания, пшкания и нечистотии, трябва да изгори.

И тъй, искаш ли да се освободиш от противоречията на живота, не живеи в къща, пълна с прах; не ходи по пращен път, не пий мътна вода; не яж плесенясал хляб; не носи скъсани дрехи и не обувай съдрани обувки.

Ако строите къща, спазвайте числата. Каквото правите в живота си, правете го с оглед на науката за числата. Някой казва: За мене е важно да си направя една къщичка, да се прибера, а колко голяма ще бъде, с какви размери, не е важно. - Не, от размерите на къщата, на стайите зависи вашето благосъстояние. Добре е размерите на стаята да бъдат 5:6, а не 3:3 или 2:2. Като учи и работи съзнателно, човек се домогва до положителните числа в живота и се ползва разумно от тях. Това е една от задачите на всеки човек.

Едно е важно да знаете: камъните поглъщат силата на човешкия живот. Хората са разбрали това нещо и затуй никога не си правят каменни къщи. Те правят къщите си от тухли, от дървета като най-здравословни. Защо камъните поглъщат силата на човешкия живот, това е друг въпрос. Фактът е важен. И в Писанието се казва, че от вкаменяването на човешкото сърце произтичат най-големите нещастия в света.

Според мен дървените къщи са по-здравословни от каменните.

Съградите една къща от мрамор. От мрамор като съградите, става нехигиенична; Тогава кои къщи ще бъдат най-здравословни? От стъкло ще има за в бъдеще, от хубаво прозрачно стъкло, през което светлината ще може да минава. Ще турим малко тънко платно, с което да регулираме светлината вътре, ако искаме повече или по малко светлина.

Нищо не е постоянно в света. Някой направил къщата си там, дето не трябва. Никой не живее там, дето Бог му е определил. И затова, като сте дошли на планината, дето Бог е определил, мнозина казват: Защо ли дойдохме тук да дивеем? Да, тук се дивее, по градовете хората умират. Кое е по-хубаво - да дивеете или да умирате? За предпочитане е човек да подивее, отколкото да умре. Защо хората са недоволни от своя живот? - Защото живеят там, дето Бог не ги е поставил. И след всичко това казват: Аз не искам да боленувам, не искам да страдам, не искам да бъда невежа. Казвам: всичко това може да се избегне като заемете мястото, което Бог ви е определил. Мислете като Бога, вършете това, което Той иска и вие ще реализирате копнежите на своята душа.

Обичай съвършения път
на истината и живота.
Постави доброто за основа
на домътъ си,
правдата за мѣрило,
любовта за украшение,
мъдростта за ограда
и истината за свѣтило.
Само тогава ще ме познаешъ
и азъ
ще ти се изва.

Петър Дънов, 1912

Цена

12